

Họa Đường Xuân

Contents

Họa Đường Xuân	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	40
10. Chương 10	43
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	56
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	68
17. Chương 17	72
18. Chương 18	78
19. Chương 19	83
20. Chương 20	89
21. Chương 21	95
22. Chương 22	100
23. Chương 23	104
24. Chương 24	109
25. Chương 25	115
26. Chương 26	121
27. Chương 27	125
28. Chương 28	130
29. Chương 29	136
30. Chương 30	141
31. Chương 31	148
32. Chương 32	153
33. Chương 33	159
34. Chương 34	163
35. Chương 35	169
36. Chương 36	176
37. Chương 37	182
38. Chương 38	186
39. Chương 39	190
40. Chương 40	196
41. Chương 41	200

42. Chương 42	205
43. Chương 43	211
44. Chương 44	216
45. Chương 45	221
46. Chương 46	225
47. Chương 47	230
48. Chương 48	236
49. Chương 49	240
50. Chương 50	246
51. Chương 51	252
52. Chương 52	256
53. Chương 53	262
54. Chương 54	268
55. Chương 55	273
56. Chương 56	278
57. Chương 57	283
58. Chương 58	286
59. Chương 59	291
60. Chương 60	295
61. Chương 61	300
62. Chương 62	304
63. Chương 63	310
64. Chương 64	316
65. Chương 65	321
66. Chương 66	327
67. Chương 67	332
68. Chương 68	337
69. Chương 69	343
70. Chương 70	349
71. Chương 71	354
72. Chương 72	359
73. Chương 73	364

Họa Đường Xuân

Giới thiệu

Thể loại: trọng sinh, cổ trang, cung đình, giang hồ, phụ tử niên thượng, 1×1, HETrans: CCP, QT, G

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-duong-xuan>

1. Chương 1

Căn phòng nhỏ hẹp truyền ra tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân, trong ánh nến, một vị nữ tử toàn thân mặc trang phục đen, mặt không chút thay đổi nhìn nữ nhân thống khổ kêu thảm thiết trên giường, ngoan độc nói với một lão phụ nhân khác: “Nếu trong nửa canh giờ nữa ả còn không sinh được thì trực tiếp mổ bụng.”

“Vâng.”

Gương mặt lão phụ nhân kia cũng là sự lạnh lùng tương tự nữ nhân này.

Nữ nhân gầy như que củi trên giường không biết có phải không nghe thấy lời những người kia nói không, hay là đã bị đau bụng sinh tra tấn đến quá mức suy yếu, nàng cũng không vì sát khí trong lời nói của nữ nhân áo đen mà sợ hãi hoặc là lên tiếng cầu xin tha thứ. Nàng gắt gao nắm chặt đệm giường dưới thân đã sớm bị mồ hôi của nàng thấm ướt, trong kêu thảm thiết vẫn cố gắng muốn sinh đứa nhỏ ra. Nếu nhìn kỹ, người có thể nhìn thấy gương mặt nữ nhân còn rất trẻ, thoát nhìn nhiều nhất mười tám tuổi, chỉ có thể tính là thiếu nữ. Nhưng suốt gần bảy tháng, nàng đều bị nhốt tại nơi không thấy mặt trời này, chịu đủ tra tấn cùng tàn phá, có lẽ cái chết đối với nàng mà nói cũng là một loại giải thoát.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nửa canh giờ đã sắp đến. Lão phụ nhân kêu một tiếng: “Đứa nhỏ sắp ra!”

“Nhanh làm nó ra đi!” Trên mặt nữ tử áo đen tuổi cũng không còn trẻ có hơn một phần nôn nóng và điên cuồng.

Nghe được đứa nhỏ sắp ra, thiếu nữ hét to mấy tiếng, chỉ chốc lát sau, trong phòng liền vang lên tiếng hài nhi sơ sinh khóc nỉ non. Sau khi lão phụ nhân cắt cuống rốn của đứa nhỏ, nữ tử áo đen khấn cấp ôm lấy đứa nhỏ cả người đầy máu trong tay lão phụ nhân, rồi mới ngửa đầu phá lên cười.

“Ha ha, ha ha ha ha..... Là một đứa con trai, là một đứa con trai!”

Tiếng cười như vậy thật khiến người ta Mao cốt từng nhiên, có lẽ là bị này tiếng cười làm cho sợ hãi, đứa nhỏ ngừng khóc. Thiếu nữ sinh hạ đứa nhỏ ngơ ngác nhìn trần nhà, lão phụ nhân cũng không để ý đến nàng, rửa tay sạch sẽ cầm một cái khăn con đến bao lấy đứa nhỏ. Nữ tử áo đen nhìn về phía sản phụ hạ thân đầy máu, khoe miệng cười lên một nụ cười ác độc. Ầ ừ giao đứa nhỏ cho lão phụ nhân, đi tới, một tay nắm lấy cổ thiếu nữ.

“Vốn định chậm rãi giết chết ngươi, tuy nhiên xét cho cùng chúng ta cũng đều là nữ nhân, ta sẽ cho ngươi chết thống khoái. Ngươi chớ có trách ta, muốn trách thì trách ngươi không nên gả cho nam nhân kia.”

Thiếu nữ dường như đã chấp nhận số phận, nhắm hai mắt lại. Nữ tử áo đen cúi người nói bên tai nàng: “Ngươi mất tích không đến hai tháng Mạc Thế Di liền cưới vợ khác, mạng của ngươi, đứa nhỏ của ngươi trong mắt hắn căn bản chẳng là cái gì. Kiếp sau ngươi cần phải mở to hai mắt, tìm nam nhân tốt hơn.”

Thiếu nữ mở mắt, trong mắt là bi thương, không biết là vì nam nhân tuyệt tình hay bởi vì cái khác. Nàng hé miệng, khàn giọng nói một câu: “Xin người, hãy đối xử tử tế với đứa nhỏ của ta.”

“A a a a.....” Nữ tử áo đen lại phát ra tiếng cười gian ác đáng sợ, sau đó ả ác độc nói: “Ta sẽ nuôi lớn đứa nhỏ của ngươi, ta không chỉ sẽ nuôi lớn nó, còn có thể dạy nó một thân võ công cao cường, ta sẽ.....” Trong mắt nữ tử áo đen nháy mắt đã tràn ngập oán hận, “Ta sẽ nói cho nó, cha mẹ ruột của nó bị Mạc Thế Di giết chết, ta muốn bắt nó báo thù cho cha mẹ của mình!”

“Ngươi!” Lời nói của thiếu nữ bị cứng rắn bóp trở về, bàn tay nâng tay muốn gỡ hai tay đang bóp cổ nàng ra, nhưng nàng đã sớm bị phế võ công, căn bản chỉ là cá nằm trên thớt, chỉ có thể mặc người xâm lược.

“Ha ha ha ha, ta đã khấn cấp muốn nhìn thấy Mạc Thế Di bị con trai ruột của hắn giết chết, hoặc là hắn tự tay giết chết con trai của mình, ha ha ha..... Ha ha ha.....”

Tay thiếu nữ giây dựa một lúc, dần dần vô lực, cuối cùng rũ xuống. Tràn ngập không cam lòng, nàng nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Buông tay ra, nữ tử áo đen nói với lão phụ nhân phía sau: “Ném thi thể của ả ra sau núi.”

“Vâng.”

Không hề nhìn thiếu nữ vừa chết đi, cũng không hề liếc mắt tới đứa nhỏ thêm lần nào, nữ tử áo đen cười to rời khỏi căn phòng, là một đứa con trai, đến ông trời cũng giúp ả. Lão phụ nhân ôm đứa nhỏ đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, bà ta lại quay lại, không tốn chút sức nào mà khiêng thi thể thiếu nữ đi ra ngoài. Trong căn phòng mở tới cách vách, đứa nhỏ mới sinh ra nằm ngủ trên một cái chiếu trải trên giường, không hề biết mẫu thân của mình đã chết đi, cũng không biết chính mình đã rơi vào tay một nữ nhân đáng sợ.

Không đến nửa canh giờ, lão phụ đã trở lại, trên tay bưng một chậu nước ấm. Bà ta xốc cái chân nhỏ trên người đứa nhỏ lên, tắm rửa cho đứa nhỏ một phen, tiếp theo lại quấn chăn cho đứa nhỏ rồi ôm nó đi. Còn thiếu nữ kia đã trở thành một trong vô số những thi thể vô danh nơi hậu sơn. Ôm đứa nhỏ đi ra, lão phụ đi chuyển cực nhanh trên con đường nhỏ âm u, hai bên đều là rừng cây rậm rạp. Chỉ chốc lát sau, phía trước xuất hiện ánh sáng rõ ràng, bộ pháp của lão phụ trở nên nhanh hơn.

Dừng lại trước một cái nhà gỗ lớn, lão phụ gõ gõ cửa, trong phòng truyền ra giọng nói của nữ nhân: “Tiến vào.” Là nữ tử áo đen kia. Lão phụ đẩy cửa tiến vào: “Tiểu thư, ta ôm đứa nhỏ đến đây.”

Nữ tử áo đen xoa xoa mặt, xoay người, ôm lấy đứa nhỏ trên tay lão phụ. Tiếp theo ả lại quay lại, trước mặt ả là một bàn thờ, trên bàn bày trái cây, chính giữa là một bộ bài vị, trên đó song song khắc: “Phu Kim Sư Liễu Tông Sơn [Tử Thiên Bảo Liễu Lập Quân] chi linh vị”. Nữ tử áo đen nhìn linh vị kia, nước mắt chảy xuống.

“Tông Sơn, ta vô năng, không thể tự tay đâm kẻ thù để báo thù cho chàng và nhi tử. Nhưng thù này không báo, ta tuyệt không còn mặt mũi nào đi xuống đó gặp chàng và nhi tử.” ả giơ đứa nhỏ trong tay lên, “Tông Sơn, đây là đứa nhỏ của Mạc Thế Di, ta sẽ dạy nó võ công, sẽ nói cho nó song thân của nó bị Mạc Thế Di giết chết, sẽ bắt nó chỉ hiểu một chuyện, đó là phải giết chết Mạc Thế Di, báo thù cho song thân nó. Ta sẽ làm cho bọn chúng phụ tử tương tàn, ta tuyệt không dễ dàng buông tha Mạc Thế Di. Tông Sơn, chàng hãy chờ ta, ta nhất định sẽ báo thù cho chàng.”

Khi nữ tử áo đen tâm sự với tượng phu của ả, ả không nhìn thấy khóe miệng của đứa nhỏ trong lòng mình hơi hơi nhếch, dường như là đang cười nhạo sự ngu xuẩn của ả.

※

Đồng Xuyên, Vân Hải sơn trang, một người đứng trên nóc nhà nhìn về phương xa trong bóng đêm. Xa xa có nhiều điểm ánh sáng, đó là ngọn đuốc bên ngoài Vân Hải sơn trang. Muốn biết Vân Hải sơn trang lớn đến đâu, chỉ sợ không ai có thể nói rõ ràng. Toàn bộ Đồng Xuyên trấn đều ở trong phạm vi Vân Hải sơn trang, vị trí của người này chính là trái tim của Vân Hải sơn trang — Vân Hải các, cũng là nơi ở của Vân Hải sơn trang chủ Mạc Thế Di.

Mạc Thế Di, người ngoài đều biết y là thứ tử của cốc chủ Tuyệt cốc Mạc Chiến Lương ở Chá Bắc, là võ học kỳ tài thế gian hiếm có. Tám tuổi y đã rời nhà xuất môn học võ, mười bốn tuổi tiếp nhận thiên hạ đệ nhất đại trang “Vân Hải sơn trang” trên tay sư phụ, trở thành trang chủ trẻ nhất từ trước tới nay của Vân Hải sơn trang. Võ công của y thiên hạ trác tuyệt, không người có thể so sánh. Nếu nói võ công của Mạc Thế Di là thiên hạ đệ nhị, vậy tuyệt đối không người dám nói mình là thiên hạ đệ nhất. Cũng bởi vậy, sau khi Mạc Thế Di thành danh, có rất nhiều người không phục đến tìm y luận võ, chẳng qua những người đó còn chưa nhìn thấy Mạc Thế Di đã bị thị vệ bên ngoài sơn trang dùng mưa tên bắn chết .

Mà tại giờ phút này, người đứng trên nóc nhà đó chính là Mạc Thế Di, trang chủ Vân Hải sơn trang, một thiếu niên năm nay mới mười sáu tuổi. Y khoanh hai tay, thân thể thẳng đứng trên nóc nhà, trong mắt hiện lên những điểm ánh lửa, tựa hồ đang thưởng thức cảnh đêm của sơn trang, cũng có vẻ đang tự hỏi cái gì, hoặc có thể cũng chẳng nghĩ gì cả, chỉ đơn thuần đứng ở nơi đó hóng gió đêm. Luồng gió quanh thân y chấn động, y xoay người sang một bên, ngay sau đó, một người giống như từ trên trời giáng xuống dừng ở bên cạnh y. Nhìn thấy người tới, hai mắt Mạc Thế Di chợt lóe một nét kinh hãi cực đậm: “Sao huynh lại đến đây?”

Người tới cũng là một vị thiếu niên, so với Mạc Thế Di thì cao hơn nửa cái đầu. Về mặt hán không đứng đắn cười nói: “Nhớ đệ. Từ xa đã thấy đệ đứng ở đây. Sao vậy, ngại trong phòng quá nóng?”

Mạc Thế Di không đáp lại mà là buông hai tay ngồi xuống, từ động tác của y có thể thấy được y rất hoan nghênh đối phương đến. Đối phương cũng ngồi xuống, một tay sờ bên eo, lấy ra một bầu rượu.

“Đặc biệt đến lấy ở chỗ Mai trang đây, muốn uống không?”

Mạc Thế Di vươn một tay, rượu của Mai trang thì đương nhiên muốn uống.

Người này lại sờ bên eo, lần này lấy ra hai chén rượu. Hắn nâng chén đưa tới trước mặt mình và Mạc Thế Di, rồi mới mở nút bầu rượu ra, nhất thời hương rượu bốn phía, kể cả người không uống rượu thì khi ngửi được hương rượu này đều sẽ nhận không được mà uống một ngụm. Rót rượu cho nhau, thiếu niên nâng chén rượu lên, Mạc Thế Di cũng phối hợp nâng chén, nhẹ nhàng chạm một cái.

Ngửa đầu uống hết, Mạc Thế Di hít vào một hơi thật sâu, tựa hồ đang say mê trong hương rượu. Thiếu niên nhìn y, một tay chụp lên bờ vai của y, vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bốn phía, hần hạ giọng hỏi: “Huynh đệ, nghe nói mới có vài vị cô nương bộ dáng rất được vào trang, vị kia ở kinh vẫn chưa chịu buông tha?”

Trong nháy mắt cầm Mạc Thế Di buộc chặt, biểu lộ áp lực. Thở dài, thiếu niên vỗ vỗ y, lặng im an ủi y, rồi mới hạ càn thấp âm thanh vài phần nói: “‘Nàng’ bảo đệ cưới thì đệ cứ cưới, dù sao đệ cưới một người, quả phụ kia liền giết một người. Bây giờ đệ cưới hết các cô nương này, nếu lập tức đều chết hết, ta xem ‘nàng’ còn dám bắt đệ cưới không. Lại nói tiếp, quả phụ kia coi như là giúp đệ một đại ân đây. Nhưng mà tính ngày, nếu Tiểu Hồng còn sống thì nàng hẳn cũng đã sinh đi.”

Mạc Thế Di mím chặt miệng, hai đấm nắm chặt. Thiếu niên lại thở dài, vỗ vỗ hắn, nói: “Huynh đệ, trên đời này người làm khó dễ đệ quá nhiều, đệ cũng không thể lại làm khó dễ chính mình. Đệ muốn làm cái gì thì làm đi, ca ca ta vĩnh viễn đứng bên cạnh đệ.”

Mạc Thế Di quay đầu nhìn về phía thiếu niên, nhẹ nhàng gật đầu, rồi mới cúi đầu nói: “Cám ơn.”

Thiếu niên nở nụ cười: “Ta là ca của đệ, đệ khách khí cái gì? Cho dù sau này đệ giết người phóng hỏa, ta cũng giúp đệ giết người châm lửa.”

Khóe miệng Mạc Thế Di cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười thần nhiên. Áp chế khổ sở trong lòng, y nằm ra phía sau, nhìn ánh trăng trên bầu trời. Thiếu niên, huynh trưởng lớn hơn Mạc Thế Di ba tuổi, con trưởng của Tuyết cốc cốc chủ Mạc Thế Triệu cũng nằm xuống theo y, chẳng qua hắn không nhìn ánh trăng mà là nhìn Mạc Thế Di nói: “Thế Di, trời đã tối rồi, đệ cũng không thể bỏ mặt nạ ra sao. Đại ca như ta khó có cơ hội đến một lần, đệ tháo mặt nạ xuống đi.”

Giọng nói của Mạc Thế Di không hề có chút độ ấm: “Nơi này chỉ có huynh là người một nhà, ta không thể gây phiền toái cho huynh.”

Tâm Mạc Thế Triệu rất khó chịu, hắn nhìn về phía ánh trăng, thấp giọng lầm bầm: “Bây giờ ta cũng sắp không nhớ được dáng vẻ của đệ, trước đây khi ở Tuyết cốc, khi hai ta còn cùng một chỗ đệ còn có thể tháo xuống cho ta nhìn mặt đệ một cái, bây giờ cuối cùng ta cũng không nhìn được. Qua vài năm nữa, cái mà ta còn nhớ rõ có lẽ cũng chỉ là mặt nạ này thôi”

Mạc Thế Di không nói gì, trong lòng y làm sao không bi ai, nhưng đây là mệnh của y.

“Thế Di.....” Mạc Thế Triệu rất muốn nói cho đối phương nếu chịu không nổi thì hãy chạy đi, chạy trốn tới một nơi mà những người đó không tìm thấy. Nhưng nghĩ lại, thiên hạ này đều là đất của những người đó, Thế Di có năng lực chạy trốn tới đâu? Qua một lát, hắn mở miệng: “Thế Di, có lẽ những lời này của ta không thỏa đáng, nhưng ta ghen đã lâu. Người tốt thường bị ức hiếp, có chuyện đệ có thể cho qua, nhưng có chuyện nên cự tuyệt thì phải cự tuyệt, còn tốt hơn so với cưới vợ như thế này. Đệ hãy trực tiếp nói với nàng là đệ không muốn. Tên kia không sinh được con trai thì chỉ có thể trách chính hắn, có liên quan gì đến đệ? Bằng cái gì đệ phải thay hắn sinh con trai? Thế Di, đệ hãy học tập hắn, học xấu một chút, người khác cũng không dám bắt nạt đệ.”

Nếu có người ngoài ở đây, nhất định sẽ buồn bực vì sao Mạc Thế Triệu lại nói như thế. Ánh mắt Mạc Thế Di lóe lóe, Mạc Thế Triệu mím môi, rõ ràng xin lỗi nói: “Thế Di, ta phải đi, không biết khi nào mới có thể trở về, đệ chỉ có một mình, phải nhớ bảo trọng.”

Mạc Thế Di nhìn về phía Mạc Thế Triệu, trong mắt cũng không ngoài ý muốn, tựa hồ đã sớm biết Mạc Thế Triệu đến để nói chuyện đó. Mạc Thế Triệu gật đầu với y, thấp giọng nói: “Mạc gia có liên quan quá sâu với kinh thành, khó đảm bảo có một ngày sẽ không dẫn lửa thiêu thân, ta phải tìm đường lui cho Mạc gia.” Đương nhiên, còn có đệ đệ này của hắn, một khi có ngày Mạc Thế Di không muốn nhẫn nại nữa, ca

ca như hần tất phải có năng lực giúp y. Chẳng qua những lời này Mạc Thế Triệu cũng không định nói cho đối phương, gông xiềng trên người đối phương đã quá nhiều.

Lại nhìn về phía ánh trăng, Mạc Thế Di thấp giọng nói: “Từ xưa đến nay, những kẻ có liên lụy quá sâu với hoàng thất đều không có kết cục tốt, huynh nói cho cha, bảo cha mau chóng thoát thân, không cần liên lụy không rõ với những người đó thêm nữa.”

Mạc Thế Triệu gật đầu. Tục ngữ nói gần vua như gần hổ, kỳ thật không chỉ là “Vua”, tất cả những người ở gần cung điện kia đều có thể biến thành hổ dữ ăn thịt người.

Trầm mặc một lát, Mạc Thế Di lại nói: “Huynh an tâm đi, chỗ ta có tệ lắm chẳng qua cũng chỉ như bây giờ. Bọn họ không dám quá bức ta, làm ta nóng nảy đối với ai cũng không có gì tốt. ‘Nàng’ sinh ta, ta nợ nàng phần ân tình này, không hơn, ta cũng không phải là quân cờ mặc cho họ sắp đặt.” Nói đến đây, một tay Mạc Thế Di che ngực, trong mắt là sự lạnh lùng đối với vài người. Y không còn là đứa trẻ không thể phản kháng lúc đó nữa, y là Mạc Thế Di, là Mạc Thế Di vô công thiên hạ đệ nhất.

“Đệ nghĩ được thế thì ta cũng an tâm.” Mạc Thế Triệu cầm lấy bàn tay đang che ngực của Mạc Thế Di, trong mắt cũng là lạnh lùng và bất mãn với một số người. Hần khàn giọng nói: “Đệ phải tự bảo trọng, ta nhất định giúp đệ tìm được cách giải độc.”

“Không sao đâu, dù sao ta cũng không chết được.” Mạc Thế Di lấy tay ra, “Ta sẽ chú ý trong nhà, huynh cứ yên tâm mà đi.”

“Có đệ ở đây, ta yên tâm.” Mạc Thế Triệu nâng tay lên, Mạc Thế Di cũng nâng tay lên, hai bàn tay nắm chặt một chỗ.

Một bầu rượu đã sớm thấy đáy, trên nóc nhà cũng không còn bóng dáng Mạc Thế Triệu. Nhảy từ nóc nhà xuống, Mạc Thế Di chậm rì rì quay lại phòng ngủ, cách đó không xa có đôi chút tiếng vang, những tiếng vang này người bên ngoài không nghe được, nhưng Mạc Thế Di lại nghe thấy vô cùng rõ ràng. Ánh mắt y thần nhiên nhìn phía trước, hoàn toàn không có cảm giác với những tiếng vang này, y sớm đã có thói quen. Vân Hải sơn trang này chẳng qua là nhà giam cầm tù y, cái gọi là thủ hạ chẳng qua cũng chỉ là thám tử đến giám thị y.

Trầm mặc vào phòng, Mạc Thế Di khóa trái cửa phòng, mở ra những cơ quan ám khí trong phòng. Những người đó có thể giám thị y, theo dõi y, nhưng đừng nghĩ bước vào phòng y một bước. Hạ nhân chết dưới cơ quan của y không được một trăm thì cũng đến mấy chục, chẳng qua bây giờ cũng không còn người nào dám không được gọi mà tiến vào phòng ngủ của y.

Rửa tay sạch sẽ, Mạc Thế Di gỡ mặt nạ trên mặt xuống, trong gương đồng là khuôn mặt trẻ tuổi tái nhợt, không chút biểu tình, đó là mặt của Mạc Thế Di, là gương mặt mà chính Mạc Thế Di đôi khi cũng quên mất. Thế Di, Thế Di, tên của y đã định trước vận mệnh cả đời của y. Mạc Thế Triệu đi, không biết năm nào tháng nào mới được gặp lại, bây giờ y chân chính là người “cô đơn”. Nhưng mà Mạc Thế Triệu đi cũng tốt, thân phận của y tốt nhất không cần có quá nhiều vướng bận.

2. Chương 2

Kinh thành, bao nhiêu cười vui bao nhiêu sầu, ở nơi tượng trưng cho quyền thế tối cao trong thiên hạ, Vương hoàng hậu chương quản toàn bộ hậu cung cũng lại không thể cười vui nổi. Hậu cung giai lệ ba ngàn, muốn lên được vị trí hoàng hậu này, tâm cơ cùng huyết lệ phải trả giá là có thể nghĩ đến. Làm hoàng hậu, còn phải phòng ngừa bị nữ nhân khác kéo xuống ngựa, vì củng cố địa vị của mình, trên tay Vương hoàng hậu đã nhiễm máu không biết bao nhiêu người. Cửa vào nhà quyền quý còn sâu như biển, hướng chỉ là hậu cung nguy hiểm tầng tầng. Ở trong này, vinh nhục cá nhân không chỉ liên quan tới vận mệnh của bản thân, còn liên quan tới vận mệnh toàn bộ gia tộc của mình. Vương hoàng hậu, đại diện cho Vương gia, chính là người luôn dùng hết mọi thủ đoạn để duy trì lợi ích của mình.

Vương hoàng hậu tiến cung năm mười sáu tuổi, dựa vào gia thế và dung mạo của nàng, vừa tiến cung liền chiếm được ân sủng của Hoàng Thượng. Năm thứ hai, Vương hoàng hậu không phụ sự mong đợi của mọi người, sinh trưởng tử cho Hoàng Thượng, nhanh tiếp theo, con trai của nàng đã được Hoàng Thượng phong làm thái tử, có thể nói là ba ngàn giai lệ chỉ sủng ái một người, càng củng cố địa vị trong cung của nàng. Thái tử thông minh lanh lợi, ba tuổi xuất khẩu thành thơ, năm tuổi đã biết viết thơ, mười tuổi đã giúp đỡ phụ hoàng xử lý triều chính, được Hoàng Thượng vô cùng tín nhiệm và yêu thích. Theo lý thuyết, có một vị nhi tử như vậy, Vương hoàng hậu nên vô tư mới đúng, nhưng đứa con trai này lại hoàn toàn là tâm bệnh lớn nhất của Vương hoàng hậu.

Khi thái tử mới sinh ra thân thể còn rất tốt, nào biết năm hấn ba tuổi năm đột nhiên lại ngất xỉu tại thư phòng, sau đó thì thái y tra ra thái tử có bệnh tim bẩm sinh. Thái tử có bệnh tim, điều này đối với Vương hoàng hậu là một đả kích trầm trọng. Dù cho người có thông minh có năng lực đến đâu, nhưng đối với thái tử mà nói, thân thể khỏe mạnh mới là điều quan trọng nhất. Hơn nữa sau khi những hoàng tử khác dần dần lớn lên, dần dần lộ ra dã tâm với ngôi vị hoàng đế, sầu lo của Vương hoàng hậu cũng càng ngày càng nặng, bởi vì Hoàng Thượng không chỉ một lần biểu hiện tiếc nuối đối với việc thái tử không khỏe mạnh, mà chuyện này cũng trở thành cái cớ để các thế lực khác công kích nàng và thái tử. Nếu thái tử bị phế, vậy thế lực Vương hoàng hậu xây dựng suốt mười mấy năm qua ở trong cung, địa vị của Vương gia tại triều đình sẽ bị đả kích chí mạng, đây là điều mà Vương hoàng hậu tuyệt đối không cho phép.

Vương hoàng hậu sinh hai trai hai gái, con trưởng cũng chính là thái tử Thành Lệ là người ưu tú nhất, con thứ Thành Khiêm năm nay mới chín tuổi. Nhưng có rất ít người biết, Vương hoàng hậu còn có một người con trai, cho dù là người biết đến thì cũng chỉ nghĩ đứa nhỏ kia đã sớm bị dìm chết. Thái tử kỳ thật còn có một huynh đệ song sinh. Trong hoàng thất, sinh hạ song sinh tử bị coi là điềm xấu, con thứ chắc chắn sẽ bị dìm chết. Lần sinh đầu tiên của Vương hoàng hậu chính là một đôi song sinh tử, thân là con trưởng Thành Lệ tự nhiên được giữ lại. Phải dìm chết con trai của mình, dù sao Vương hoàng hậu cũng không đành lòng, hơn nữa Vương hoàng hậu còn có tâm tư khác, nàng lệnh cho người trong gia tộc mình âm thầm giữ đứa nhỏ lại, sau đó đưa đứa nhỏ đến chỗ Tuyết cốc cốc chủ Mạc Chiến Lương có quan hệ với Vương gia. Thái tử của Mạc Chiến Lương vừa vặn sinh hạ một nữ nhi, đứa nhỏ này được coi như song sinh, nuôi ở Mạc gia, trở thành nhị thiếu gia Tuyết cốc Mạc Thế Di.

Tổ tiên của Vương gia từng là gia thế trong giang hồ, sau này cưới con gái quan gia nên dần dần chuyển hướng về phía triều đình, nhưng ở trên giang hồ vẫn có địa vị nhất định. Sau này, theo đường làm quan càng ngày càng rộng mở của Vương gia, vì bảo đảm lợi ích của mình, cánh tay của Vương gia lại càng hướng về phía giang hồ. Vân Hải sơn trang chính là thế lực âm thầm của Vương gia. Nguyên bản chủ ý của Vương hoàng hậu chính là để đứa nhỏ này sau khi lớn lên sẽ kế thừa Vân Hải sơn trang, trợ lực cho thái tử. Dù sao thì huynh đệ ruột thịt cũng đáng tin cậy hơn người. Nhưng ai ngờ, thân thể thái tử xảy ra vấn đề. Sau lần thái tử ngất xỉu, Vương hoàng hậu lập tức nghĩ tới đứa con này.

Lấy năng lực của thái tử, hấn tuyệt đối có thể đi lên vương tọa, mà Vương hoàng hậu thích nhất thương yêu nhất cũng là đứa con này. Không đến vạn bất đắc dĩ, Vương hoàng hậu tuyệt đối sẽ không buông tha đứa con này. Khi thái tử năm tuổi, gia tộc Vương hoàng hậu tìm được một vị cao thủ cổ độc, hạ một loại cổ lên người thái tử và huynh đệ song sinh Mạc Thế Di của hấn, nối liền tính mạng của hai người với nhau, chính xác là để Mạc Thế Di cung cấp nuôi dưỡng thân thể thái tử. Không giống như thái tử, thân thể Mạc Thế Di phi thường khỏe mạnh, hơn nữa cốt cách rất tốt, vô cùng thích hợp luyện võ. Từ lúc Mạc Thế Di hai tuổi liền theo Mạc Chiến Lương học võ, thân thể y tuyệt đối có thể làm nguồn nuôi dưỡng thái tử. Chỉ cần Mạc Thế Di không chết, thái tử sẽ không phải chết, hơn nữa thống khổ của thái tử khi bị bệnh cũng có thể chuyển một phần lên người Mạc Thế Di.

Loại cổ độc này phi thường ác độc, sau khi thái tử phát bệnh năm ba tuổi thì Vương gia liền phái người đi tìm loại cổ độc này khắp nơi. Hơn nữa vì phòng ngừa ngoài ý muốn, sau khi hạ cổ độc này cho thái tử và Mạc Thế Di, người hạ cổ cũng bị Vương gia loại bỏ. Trong thiên hạ không người nào biết chuyện này, lại càng không có người có thể giải cổ độc đó. Sau khi Mạc Thế Di bị hạ cổ độc, Vương hoàng hậu lệnh cho Mạc Thế Di đeo mặt nạ, không thể để người khác biết trên đời này tồn tại một người có vẻ ngoài gần như giống thái tử như đúc, càng không thể để người biết đứa nhỏ sớm nên bị dìm chết kia vẫn sống. Vương hoàng hậu cũng có quyết định của mình, nếu thân thể của thái tử càng ngày càng không xong, thực sự không thể kế thừa ngôi vị, như vậy Mạc Thế Di có thể thay thế thái tử kế vị, bởi vì chính Hoàng Thượng cũng nghĩ đứa

con trai kia đã sớm chết. Tóm lại, thái tử không thể bị phế, thái tử vị chắc chắn là của Vương gia, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người ngoài.

Mạng của thái tử tạm thời được bảo vệ, nhưng còn có một chuyện làm Vương hoàng hậu không thể an tâm, đó chính là con nối dòng, con nối dòng của thái tử. Thái tử thành thân năm mười ba tuổi, nay đã qua ba năm thái tử phi lại chậm chạp không mang thai đứa nhỏ. Trong lòng Vương hoàng hậu rõ ràng, với sức khỏe của thái tử thì tốt nhất không nên sinh hoạt vợ chồng, nhưng nếu không hành phòng thì lấy đâu ra đứa nhỏ? Sức khỏe thái tử không tốt, nếu có thể sớm có con nối dòng thì cũng có thể nắm chắc tâm Hoàng Thượng. Không thể lưu lại con nối dòng, cho dù Hoàng Thượng có thích thái tử đến mấy cũng sẽ do dự có nên giao giang sơn cho thái tử không. Ngoài thái tử phi, thái tử còn có hai vị trắc phi, đáng tiếc đều không mang thai. Vương hoàng hậu thực lo lắng, nàng cũng biết với sức khỏe của thái tử thì rất khó lưu lại con nối dòng, nàng liền hướng chủ ý tới đứa con trai kia.

Mạc Thế Di là huynh đệ song sinh của thái tử, như vậy con y sinh ra sẽ không có vẻ ngoài khác thái tử nhiều lắm, hơn nữa cũng dễ dàng làm con trai của thái tử để nuôi nấng. Khi Mạc Thế Di mười lăm tuổi, Vương gia sắp đặt một hôn sự cho y, tân nương tử là nữ nhi tâm phúc của Vương gia. Làm người ta cao hứng nhất là sau khi kết hôn hai tháng thì nữ tử tên Tiểu Hồng kia liền mang thai. Vương gia vội vàng phái người đón nàng về kinh, mà ở Đông cung, thái tử phi cuối cùng cũng có hỉ. Nhưng người tính không bằng trời tính, Tiểu Hồng trên đường về kinh gặp cướp, từ đó về sau lưu lạc không rõ. Cướp Tiểu Hồng đi là kẻ thù của Mạc Thế Di, tự xưng là quả phụ Liễu gia, ác nữ giang hồ Tiểu Tố Mai.

Tiểu Tố Mai cùng phu quân của ả Kim Sư Liễu Tông Sơn là ác phu ác phụ nổi danh trên giang hồ, con trai của họ Liễu Lập Quân cũng là tiểu ma đầu, không chuyện ác nào không làm. Nói đến thì cũng chỉ có thể trách mệnh họ không tốt, hết lần này đến lần khác đúng lúc làm việc ác đều cố tình gặp phải lưỡi dao của Mạc Thế Di. Bị đưa đến Vân Hải sơn trang học võ, Mạc Thế Di khó được có cơ hội xuất môn, kết quả gặp đúng Liễu Lập Quân đang làm việc ác. Hai người chạm mặt, không phải người chết thì là ta mất mạng, Liễu Lập Quân chết dưới kiếm Mạc Thế Di. Con trai độc nhất chết thảm, Tiểu Tố Mai và Liễu Tông Sơn phát cuồng, hai người đánh thẳng đến Vân Hải sơn trang, kết quả Liễu Tông Sơn chết dưới mưa tên, Tiểu Tố Mai trọng thương đào tẩu, đến thi thể của phu quân cũng không thể mang đi được. Từ sau lần đó, Mạc Thế Di đã bị ả la sát Tiểu Tố Mai bám sát.

Vị thê tử đầu tiên của Mạc Thế Di bị Tiểu Tố Mai cướp đi trên đường trở về kinh thành, từ đó về sau lưu lạc không rõ. Hai tháng sau, Vương hoàng hậu lại lại sắp xếp cho Mạc Thế Di một cuộc hôn nhân khác, kết quả tân nương tử còn chưa ra khỏi kinh thành đã bị độc chết. Tiểu Tố Mai giỏi dịch dung, Vương hoàng hậu tức giận phái ra rất nhiều người tróc nã nàng đều không có kết quả. So với sự phẫn nộ của Vương gia, Mạc Thế Di lại biểu hiện tương đối lãnh đạm về việc này, thậm chí không tỏ ra oán hận gì Tiểu Tố Mai. Nữ nhân kia thành thân với hắn chẳng qua chỉ muốn tinh tử của y, y chẳng qua cũng chỉ là một công cụ sinh đứa nhỏ cho người khác, thê tử chết với y mà nói ngược lại chính là giải thoát.

Không bắt được Tiểu Tố Mai, Vương hoàng hậu lại không đợi được lâu như vậy, lần này nàng đơn giản lẳng lẽ đưa các nữ tử kia đến Vân Hải sơn trang. Để đảm bảo thành công, những nữ tử này Mạc Thế Di đều phải “ân sủng”, thêm vài người mang thai mới thêm vài phần bảo đảm, lần này chỉ cho phép thành công tuyệt đối không thể thất bại. Cũng bởi vậy, Vương hoàng hậu phái ra rất nhiều cao thủ của Vương gia để bảo hộ các cô nương thân mang trọng trách này, sau khi các nàng mang thai thì nhất định phải đưa họ bình an trở về kinh thành. Mà thái tử phi ở Đông cung sau khi “sinh non” thì bụng vẫn không có tin tức, Hoàng Thượng đã ngầm có thái độ tránh né với thái tử và thái tử phi, Vương hoàng hậu lại càng không thể đợi thêm nữa.

“Hoàng hậu nương nương, thái tử diện hạ tới.” Thị nữ bên cạnh tiến vào bẩm báo.

Vương hoàng hậu hoàn hồn từ trong suy nghĩ, vừa nghe thái tử đến, nàng lập tức điều chỉnh biểu cảm trên mặt, lộ ra nụ cười vui vẻ nói: “Mau bảo nó vào đây.”

Thị nữ đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, một thiếu niên mang y phục thái tử mình hoàng đi đến, quỳ xuống trước mặt Vương hoàng hậu: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

“Mau đứng lên, mau đứng lên.” Vương hoàng hậu vươn hai tay, trên khuôn mặt tươi cười là vui sướng khi nhìn thấy con trai.

Thái tử đứng dậy, đi đến bên cạnh mẫu hậu ngồi xuống. Vẫy cho người xung quanh lui xuống, Vương hoàng

hậu giữ chặt tay thái tử, rất từ ái hỏi: “Gần đây thân mình tốt chứ? Phụ hoàng con phái con đi Giang Nam, mẫu hậu rất lo lắng, chuẩn bị thỏa đáng rồi chứ?”

Thái tử cười nói: “Mẫu hậu cứ yên tâm, nhi thần đã chuẩn bị tốt, còn sức khỏe của nhi thần thì mẫu hậu cũng không cần quá quan tâm.” Có người kia, hẳn không chết được.

Hướng đầu nhìn thoáng ra ngoài, Vương hoàng hậu nắm tay thái tử đứng lên, chỉ ra phía sau. Thái tử hiểu được đứng dậy, theo mẫu hậu đi tới căn phòng tối phía sau. Hiện đang ở trong cung, phải ngàn vạn lần cẩn thận.

Ngồi ở trong phòng tối, trên mặt Vương hoàng hậu lộ ra lo lắng, thái tử vẫn là vẻ mặt mỉm cười, trấn an: “Mẫu hậu, có ‘y’ rồi, ngài không cần lo lắng cho sức khỏe của nhi thần, cho dù thế nào thì nhi thần cũng có thể sống trở về.”

“Con là cốt nhục của nường, thân mình con không tốt, mẫu hậu có thể nào không lo lắng.” Nắm bàn tay quanh năm lạnh lẽo của thái tử, Vương hoàng hậu lại một lần nữa thở dài, vì sao bị bệnh không phải là đứa con kia.

Thái tử hạ giọng: “Mẫu hậu, lần này đi Giang Nam là nhi thần yêu cầu phụ hoàng.”

“Vì sao?” Vương hoàng hậu nhíu mi, tuy rằng thân mình thái tử trong vài năm nay có khỏe mạnh hơn một ít, nhưng đi tới nơi xa như Giang Nam cũng không phải có thể trở về trong ngày một ngày hai, vạn nhất trên đường gặp phải cái gì thì làm thế nào cho được.

Thái tử cong cong khóe môi, khuôn mặt tuấn mỹ chợt lóe một tia âm ngoan. “Thục quý nhân có hỉ.”

“Cái gì?!” Sắc mặt Vương hoàng hậu lúc này liền thay đổi. Tuy rằng năm nay nàng cũng chỉ mới ba mươi ba tuổi, nhưng ở trong hoàng cung đã được coi như bà lão. Số lần Hoàng Thượng đến nơi này của nàng càng ngày càng ít, gần một năm nay lại càng không qua đêm ở cung của nàng một lần nào. Trong cung không thiếu nhất chính là nữ nhân, lại càng không thiếu nữ nhân xinh đẹp, nếu Vương hoàng hậu không có thái tử, không có thế lực của Vương gia, có lẽ sớm đã bị ả đàn bà nào kéo khỏi ngai hoàng hậu rồi.

Thái tử lại nhếch nhếch khóe môi, nói: “Huynh đệ của nhi thần đã quá nhiều, mẫu hậu cảm thấy sao?”

Ánh mắt Vương hoàng hậu híp lại, rồi mới nàng cười cười: “Quả đúng vậy. Mẫu hậu vì để ý con nên khó tránh sơ sẩy chuyện hậu cung, bằng không con cũng sẽ không thêm nhiều huynh đệ đến phiền tâm như vậy. Thục quý nhân này gần đây rất xuân phong đắc ý, cũng không hề khách khí với các tỷ muội khác, nữ nhân như vậy nếu sinh nhi tử thì hậu cung cũng không còn ngày bình yên nữa.”

Thái tử hỏi: “Chẳng lẽ ả bất kính với mẫu hậu?”

Vương hoàng hậu cười lạnh một tiếng: “Ả còn không dám, nếu đến chút tâm nhân ả ả cũng không có thì sao có thể được sủng ái đến hôm nay. Tuy nhiên hiện tại ả không đem các cung phi khác để vào mắt, rồi sẽ có một ngày cũng sẽ không đem mẫu hậu để vào mắt. Con ra cung, mẫu hậu lo lắng cho con, muốn đi Phật đường cầu phúc cho con, trong cung đã xảy chuyện gì thì mẫu hậu cũng không biết.”

Thái tử cười: “Nhi thần nghe nói hôm qua Thục quý nhân và Vân phi tranh thủ tình cảm trước mặt Hoàng Thượng, Vân phi chộc giận Hoàng Thượng, bị Hoàng Thượng trách cứ thẳng mặt.”

Suy nghĩ của Vương hoàng hậu xoay chuyển cực nhanh, nàng lập tức hiểu được mà gật đầu. Vân phi là mẫu phi của tứ hoàng tử Thành Thông, Thành Thông chỉ nhỏ hơn thái tử hai tuổi, qua vài năm nữa tuyệt đối sẽ trở thành lực cản lớn nhất của thái tử.

Nên làm như thế nào, thái tử tin tưởng mẫu hậu đều đã có tính toán, huống chi hẳn cũng đã sắp xếp rất cẩn thận. Hôm nay đến đây, thứ nhất là cáo biệt mẫu hậu; thứ hai là nhắc nhở mẫu hậu chuyện này; thứ ba, cũng là chuyện cực kỳ quan trọng kia.

“Mẫu hậu, ‘y’ đã đồng ý chưa?”

Vừa nghĩ đến chuyện này, Vương hoàng hậu đã có chút đau đầu, nàng phẫn uất nói: “Nếu không bởi vì yêu nữ kia, hiện tại chúng ta đã được ấm đấm nhỏ. Tiểu Hồng sống không thấy người chết không thấy xác, đứa nhỏ chắc chắn đã không còn. Lại đã chết hai người, có vẻ ‘y’ cũng có chút mất hứng. Cứu cứu con đưa mười

mấy nữ nhân cho y, đến bây giờ y vẫn không chịu chọn ai. Lần trước mẫu hậu viết thư bảo y lại cưới, y đã rất miễn cưỡng, kết quả Hạnh nhi còn chưa vào cửa đã bị yêu nữ kia độc chết, lần này chỉ sợ sẽ có chút khó.” Dứt lời, Vương hoàng hậu lại thở hắt ra, nói: “Nhưng cho dù thế nào, y cũng phải chọn một. Đây không phải chuyện của một mình y, là chuyện quan hệ đến mẹ con ta, quan hệ đến toàn bộ Vương gia. Nói đến cùng vẫn là trách y, cố tình gặp phải nữ nhân như thế. Bên chỗ con có tin tức của nữ nhân kia không?”

Thái tử lắc đầu: “Tiểu Tổ Mai là nữ tử giang hồ, lại giỏi dịch dung, thủ hạ của con làm việc thì được nhưng giao tiếp với giang hồ thì còn kém, còn phải nhờ bên cữu cữu chú ý chút.”

“Mẫu hậu đã nói với cữu cữu con rồi, bọn họ nói lần này tuyệt đối sẽ không để nữ nhân kia thành công nữa. Hai lần trước là chúng ta sơ ý, nếu lại có lần thứ ba, cữu cữu con sẽ không còn thể diện để đến gặp ta nữa.”

“Nếu cữu cữu nói sẽ không, vậy nhi an tâm.” Thái tử uống ngụm trà, đáy mắt thâm trầm, tiếp theo hần ngẩng đầu nói: “Mẫu hậu, lần này đi Giang Nam nhi thần định tiện đường đi gặp ‘y’.”

“Con muốn đi gặp y?” Trên mặt Vương hoàng hậu là không tán thành. Ngoài lần kéo dài mạng cho thái tử kia để hai đứa nhỏ gặp mặt, Vương hoàng hậu cũng không nguyện ý cho hai người gặp nhau. Đối với thân thể của mình, nàng không phải không biết trong lòng đứa nhỏ kia có oán. Đứa nhỏ kia võ công rất mạnh, vạn nhất y luẩn quẩn trong lòng mà làm thái tử bị thương..... Tuy rằng đứa nhỏ kia cũng là cốt nhục của mình, nhưng..... Tất cả chuyện này đều là vì Vương gia, chỉ là đứa nhỏ kia không hiểu sự khổ tâm của nàng.

Thái tử dường như cũng không biết mẫu hậu lo lắng, cười nói: “Cho dù nói thế nào, y cũng là huynh đệ ruột của nhi thần. Nếu không phải y và nhi thần cùng được sinh ra, y cũng có thể là một vị hoàng tử, nhi thần hẳn là nên đi gặp y. Hai huynh đệ chúng con cũng có thể ngồi xuống mà thoải mái uống chén trà mới đúng.”

“Thành Lệ.....”

“Mẫu hậu, chuyện này nhi thần đã có chủ ý, ngài yên tâm là được.”

Nghĩ đến thái tử từ nhỏ đã luôn là người cực kì tự chủ, Vương hoàng hậu tuy rằng không yên lòng nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Chẳng qua.....“Gặp y, con phải khuyên y mau chóng cưới nhanh, cho dù không cưới chính thất, chọn vài cô nương ưa nhìn để hành phòng cũng được. Chỉ cần đứa nhỏ được thuận lợi sinh hạ, sau này mẫu hậu tuyệt không lấy chuyện này phiền y nữa.”

“Nhi thần sẽ khuyên y.”

“Tốt.”

Thỉnh an mẫu hậu, ở lại quá lâu khó tránh khỏi sẽ khiến người nghi ngờ, cần nói đều đã nói, thái tử liền đứng dậy cáo lui. Sau khi thái tử rời đi, Vương hoàng hậu lại một lần thở dài, vì sao có bệnh không phải đứa nhỏ kia chứ? Nói vậy, hết thấy phiền toái cũng không còn tồn tại. Mà trên đường về Đông cung, thái tử Thành Lệ ngồi trong xe của mình, trên mặt đã không còn vẻ tươi cười khi ngồi cùng mẫu hậu. Nhìn xuống chuỗi Phật châu có thể giúp hần tâm bình khí hòa, nghĩ đến đệ đệ có dáng vẻ giống mình như đức kia, thái tử cúi đầu tự nói: “Vì sao có bệnh không phải là y?”

3. Chương 3

Ở trong hồ phía sau trung tâm Vân Hải sơn trang, một người dẫm chân trên mặt hồ, bay lướt như chim yến trên mặt nước, tại những nơi lướt qua kiếm khí đều kích khởi tầng tầng bọt nước. Người nọ tựa hồ không biết mệt mỏi, một canh giờ sau, y nhảy tới bên bờ, lại phi thân vào rừng cây, chỉ chốc lát sau, y liền xuất hiện ngay phía trên rừng cây, phảng phất ngay sau đó y sẽ bay đi rất xa.

Mặt nạ màu bạc phát ra nhiều tia chói mắt dưới ánh mặt trời, không thể tùy ý rời khỏi sơn trang nên ngày nào Mạc Thế Di cũng đều ở đây luyện kiếm, luyện võ, lấy việc này để tiêu hao thời gian, tiêu hao sinh mệnh của chính mình. Y chẳng qua là một thiếu niên mười sáu tuổi, vốn là cái tuổi phong nhã hào hoa đầy hăng

hải, nhưng y lại cảm thấy mình đã trở thành lão già bảy mươi, chết dần chết mòn trong cái nhà tù to lớn này.

Một người từ rất xa, dưới sự vây quanh của mọi người đang đi tới bên này. Trên mặt người nọ mang nụ cười ôn hòa, hai mắt nhìn chằm chằm ảnh tử đang phi thân trong không trung kia, trong mắt là hâm mộ, là ghen tị, còn có một tia oán hận bị ẩn che giấu thật sâu. Đi đến bên hồ, hắn ngừng lại. Một lát sau, người đang bay phía trên rừng cây kia tựa hồ phát hiện có người ngoài xâm nhập, y bay vút lên rồi hai chân dừng lại trên tán cây. Cổ tay vừa chuyển, kiếm vào vỏ, động tác như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Nhánh cây mềm mại, nhưng y vẫn vững vàng đứng ở đó, vững vàng sừng sững ở trong không trung nhìn xuống một đám người bên hồ kia, thứ duy nhất không có mặt nạ che khuất là hai mắt thì dừng trên một người phía trước.

Khoảng cách giữa hai người rất xa, lẽ ra không thể thấy rõ dáng vẻ của nhau mới đúng, nhưng ánh mắt của Mạc Thế Di so với vừa rồi đã lạnh lùng hơn rất nhiều. Không hề có ý muốn đi tới, Mạc Thế Di cứ đứng trên nhánh cây nhìn đối phương như vậy. Gió thổi qua, thân thể Mạc Thế Di cũng di động theo nhánh cây, giống như thế ngoại cao nhân. Mà người đang đứng bên hồ cũng không có ý định tiến thêm một bước, cứ như vậy ngửa đầu nhìn Mạc Thế Di, khí thế không hề vì đang đứng dưới mà yếu bớt. Mười mấy năm qua, đây là lần thứ hai mà hai bên gặp mặt, nhưng cảnh tượng khi lần đầu tiên chạm mặt với hai người lại đều là ấn tượng khắc sâu, có lẽ cả đời cũng sẽ không quên.

Song phương cứ như thế “nhìn” nhau hồi lâu, người bên hồ mỉm cười với những người phía sau, xoay người rồi đi. Mạc Thế Di không hề có động tác, y nhìn những kẻ đáng lẽ phải là thuộc hạ của y đang vây quanh con người thân phận cao quý kia rồi đi. Sau khi bóng dáng những người này dần dần ẩn ra sau bức tường cao, y mới biến mất trong rừng cây.

Không hề vì việc người nọ đến mà cố ý làm chút gì đó, Mạc Thế Di quay về phòng của mình, làm như không thấy quần gia đang nửa quỳ ngoài cửa viện. Gỡ mặt nạ xuống, xoa xoa mồ hôi trên mặt, lại rửa sạch sẽ hai tay. Đeo lại mặt nạ, thay cho quần áo đã dính mồ hôi, Mạc Thế Di lấy kiếm ra cửa.

Vừa thấy y đi ra, quần gia lập tức nói: “Trang chủ, thiếu chủ mời trang chủ đến Nghi Lan các một chuyến.”

Bước chân không hề dừng lại, cũng không liếc mắt một cái tới quần gia, Mạc Thế Di bước tới Nghi Lan các. Khi y đã đi được một đoạn, quần gia đứng dậy đi theo. Bước chân vẫn như bình thường, mặt nạ trên mặt Mạc Thế Di che giấu vô cùng tốt nội tâm dao động của y. Vì sao người kia lại đến? Mười sáu năm, ngoài ngày đó, người kia chưa bao giờ xuất hiện thêm lần nào, y thậm chí có thể rõ ràng nhận thấy được nữ nhân và gia tộc kia luôn tránh cho hai người họ chạm mặt, người kia, vì sao lại đến?

Nghĩ đến một khả năng duy nhất, cảm Mạc Thế Di nháy mắt buộc chặt. Mười mấy nữ nhân không biết là gây hay béo kia đã ở trong trang được ba tháng, y không gặp mặt bất cứ một nữ nhân nào, càng đừng nói đến việc sinh hoạt vợ chồng với các nàng. Nữ nhân kia không nhận được? Cho nên phái người kia đến? Hay là người kia cũng không nhận được?

Hạ quyết tâm, tiếng bước chân Mạc Thế Di cũng rõ ràng thêm vài phần. Bị nhốt trong nhà giam này, bị làm được nhân tục mệnh đã quá đủ, y không muốn lại trở thành một con heo giống phục vụ mưu lợi của người khác. Muốn đứa nhỏ thì tự nghĩ cách. Y họ Mạc, không họ Vương lại càng không họ Thành.

Có tiếng đàn truyền đến, là tiếng đàn Mạc Thế Di chưa bao giờ nghe qua. Nơi này là cấm địa của Vân Hải sơn trang, những nữ nhân kia sẽ không dám tới nơi này. Y không hiểu đàn nhưng cũng biết cái này không thể là do những kẻ gọi là thuộc hạ tấu ra, kia, chỉ có một khả năng. Mạc Thế Di không hiểu âm luật, cũng chưa từng nghiên cứu qua, nhưng y có thể nghe ra tiếng đàn này là cực mỹ. Nhưng tiếng đàn có đẹp đến đâu cũng không thể xóa tan oán hận trong lòng y, cho nên bước chân của y không có bất cứ thay đổi nào. Trong tiếng đàn, y chậm rãi bước trên bậc thang, chậm rãi đi vào.

Một người ngồi xếp bằng trên đệm mềm, đang tự chìm đắm trong tiếng đàn tuyệt vời do mình tấu ra. Mùi đàn hương lượn lờ, phối hợp với thúy trúc bốn phía, còn trùng kêu vang, thiếu niên dáng vẻ tuấn mỹ, sắc mặt tái nhợt treo một nụ cười thần nhiên nơi khóe miệng. Một thân y phục dày màu xanh nhạt làm hắn nhìn qua thật giống như một tiên nhân không nên xuất hiện tại nhân thế. Ai có thể nghĩ đến, hắn lại là đương kim thái tử điện hạ.

Không biết có phát hiện Mạc Thế Di đến không, ngón tay thon dài của thái tử Thành Lệ không hề tạm ngừng lướt đi trên huyền cầm. Mạc Thế Di đi đến trước mặt thái tử, ngồi xếp bằng cách thái tử một cái bàn, đặt kiếm bên cạnh. Một thiếu niên thân hình gầy yếu như thần tiên, một thiếu niên thân hình rõ ràng to lớn lại mang mặt nạ thần bí, hai người ngồi mặt đối mặt, đều làm cho người khác phải chú ý.

Thái tử đợi Mạc Thế Di hồi lâu, Mạc Thế Di cũng đợi thái tử hồi lâu như vậy. Một khúc kết thúc, Mạc Thế Di cũng ngồi xuống xong. Khúc tan, có người tiến lên im lặng ôm đàn của thái tử đi, mang trà xanh cho hai người. Thái tử lau tay, nhìn hướng về phía quần gia đang đứng một bên, quần gia lập tức ra hiệu cho mọi người rời đi, hần đi cuối thì đóng cửa của Nghi Lan các lại, làm cho mọi bí mật đều ở bên trong căn phòng, không để bất kì kẻ nào rình mò.

Không lập tức nói gì, Thành Lệ uống thử mấy ngụm trà, sau đó mới nhìn về phía Mạc Thế Di đã sớm miệng lớn uống hết sạch chén trà. Thái tử cười, thoải mái rót đầy trà cho mình và Mạc Thế Di rồi mới mở miệng: “Âm luật điều hòa phân ra trưng, vũ, cung, thương, giác, người biết không?”

Mạc Thế Di lắc đầu.

Thái tử tiếp tục: “Kì thủy vu nghiêu, nghiêu chi tử chu đan, không tư tiến tới, nghiêu lợi dụng kì giáo chi. Viết: “Thử vị dịch bình, diệp danh vi kỳ, cực phương nhi tĩnh, kỳ viên nhi động, dĩ pháp thiên địa, tự lập thử hí, thế vô giải giả.” hậu chu đan nhân kì nhi cải. Người biết không?”

Mạc Thế Di vẫn lắc đầu.

Thái tử nhìn hai mắt Mạc Thế Di, nói tiếp: “Giai, hành, giai, đãi, triện, khu biệt vu điểm họa, thủ thế, vận bút, khởi bút, thu bút, chiết bút, tự như nhân, nhân diệp như tự, người biết không?”

Mạc Thế Di vẫn lắc đầu.

Thái tử nâng chén trà, uống mấy ngụm trà nhuận nhuận cổ họng, lại nhìn hướng Mạc Thế Di: “Tranh thường phân ra mười cửa, đạo thích, nhân vật, cung thất, phiên tộc, long ngư, sơn thủy, điệu thú, hoa mộc, mặc trúc, quả sơ, lưu phái phân trình. Mấy thứ này người biết không?”

Câu trả lời của Mạc Thế Di vẫn như trước là lắc đầu. Những cầm kỳ thi họa mà thái tử yêu cầu, Mạc Thế Di chỉ biết sơ sơ. Từ nhỏ y đã bị yêu cầu tập võ, chính y cũng thích tập võ, có thể nói nếu thái tử lớn lên cùng với cầm kỳ thư họa, vậy Mạc Thế Di chính là lớn lên cùng với thanh kiếm trong tay y.

Trong mắt Mạc Thế Di cũng không có xấu hổ vì không trả lời được câu hỏi nào, trên mặt thái tử cũng không có một tia cười nhạo. Hần nhìn kiếm trong tay Mạc Thế Di, nụ cười nhẹ vẫn luôn treo trên khóe miệng biến mất.

“Từ nhỏ bản cung đã luyện tập những thứ này, cầm kỳ thi họa không dám tự xưng tuyệt hảo, nhưng cũng đủ khiến người khâm phục. Nhưng bản cung lại không cách nào như người mà bay vọt trên mặt nước, đứng thẳng trên nhánh cây.”

Mạc Thế Di nhìn chằm chằm thái tử, y biết đối phương sắp nói những lời cần nói.

Thái tử trầm mặc một lát, mở miệng: “Nếu muốn bản cung lựa chọn, bản cung tình nguyện dùng những thứ này đổi lấy một thân võ nghệ của người, cho dù là ngôi thái tử của bản cung.”

Mạc Thế Di nắm chặt hai nắm tay.

“Bản cung biết người oán, oán mẫu hậu bất công, oán bản cung hảo mệnh. Nhưng người cũng biết..... bản cung cũng oán như vậy. Vì sao, người có bệnh không phải người? Vì sao người có thể hành tẩu trong thiên địa không phải bản cung? Vì sao, người ngày ngày lo lắng mình sẽ bị kẻ khác hãm hại giết chết, ngày ngày vất hết óc chu toàn trước đủ mọi loại người không phải người?”

Mạc Thế Di mím chặt đôi môi, bàn tay Thành Lệ đặt trên bàn cũng nắm chặt lại.

“Người cảm thấy mình bị nhốt ở trong này, vậy bản cung làm sao lại không phải bị nhốt trong cái xó kia? Ngay cả chuyện con nổi dòng bản cung cũng phải mượn tay người khác!” Thân thể thái tử nghiêng tới phía trước, lạnh lùng thốt lên: “Mạc Thế Di, ta hận người, hận người cướp sự khỏe mạnh đáng lẽ phải thuộc về ta; hận người làm ta ngày cả hậu duệ của mình cũng không thể tự mình quyết định; hận người làm ta

không thể không lúc nào cũng lo lắng liệu có ngày mình sẽ bị người thay thế hay không. Mạc Thế Di, dường như cảm thấy mình đáng thương, so với bản cung, người hẳn là hạnh phúc đến mức có thể cười to đấy.”

Mạc Thế Di vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia, đáy mắt là rung động vì nỗi hận của thái tử. Thái tử ngồi trở về, kịch liệt thở dốc. Cảm xúc dao động kịch liệt như vậy sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn cho thân thể hắn. Sắc mặt hắn còn tái nhợt hơn hồi nãy nữa. Mạc Thế Di vẫn như vậy nhìn hắn, không có ý định trấn an, có lẽ nói khi đối mặt với người này, đối mặt với nỗi hận với ý của người này, vốn đã không có lời nào để nói y lại càng không biết nên nói cái gì. Hai người đều hận đối phương, nhưng mà loại này hận lại cũng không phải do bọn họ nguyện ý tạo thành.

Trái tim nhảy lên không lợi hại như trước nữa, thở ra một hơi, thái tử lại một lần nhìn về phía Mạc Thế Di, trên mặt không còn nụ cười, cũng không có oán hận như vừa rồi. Hắn bình tĩnh mở miệng: “Người không muốn lưu lại con nối dòng cho bản cung, bản cung cũng không muốn nuôi lớn con của người. Sức khỏe của bản cung không được, nhưng bản cung cũng là nam nhân, không có nam nhân nào có thể chịu được việc mượn tinh tử của người khác để dựng dục con nối dòng. Mạc Thế Di, người thiếu bản cung quá nhiều, chuyện này người tất yếu phải giúp bản cung đạt thành.”

Ánh mắt Mạc Thế Di hép lại, y không hiểu ý của thái tử.

Thái tử theo thói quen cong cong khóe môi: “Sức khỏe bản cung không được, nhưng bản cung không tin con nối dòng của bản cung vẫn sẽ bị bệnh tim bẩm sinh. Mạc Thế Di, võ công của người cao cường, hẳn là có biện pháp làm bản cung có thể ân sủng những nữ nhân này chứ?”

Hai mắt Mạc Thế Di trừng lớn, y ngàn nghĩ vạn nghĩ nhưng lại không thể ngờ rằng thái tử định tự mình ra trậ !

Thái tử hừ lạnh một tiếng: “Bảo người lưu lại con nối dòng cho bản cung chẳng qua là biện pháp sau cùng, bản cung cũng không có hứng thú làm cha của con người khác. Mạc Thế Di, đừng quên, đây là người nợ bản cung.”

“Ta không nợ người bất cứ chuyện gì.” Mạc Thế Di nhin không được lên tiếng.

Thái tử nở nụ cười, nhưng là ngoài cười mà trong không cười. “Người không nợ sao? Vậy vì sao có bệnh là ta mà không phải người? Vì sao người chỉ mới mười sáu tuổi mà có thể có võ công cái thế? Mà bản cung lại phải mỗi ngày dựa vào uống thuốc mà sống, còn phải phòng ngừa người khác thấy. Là người cướp đi sức khỏe của bản cung, cướp đi tự do của bản cung.” Thái tử kéo vạt áo, lộ ra ngực của mình, nơi đó có một khối dữ tợn hình con nhện màu đỏ nổi lên.

“Người cho là bản cung thích mạng của mình bị người khác nắm trong tay sao? Bản cung không chết được, nhưng bản cung có khả năng biến thành phế nhân chỉ biết thở. Mà hết thấy chuyện này đều là vì người.”

Mạc Thế Di trầm mặc, trên ngực y cũng có một khối làm người ta ghê tởm như vậy. Nhưng y trầm mặc không phải y thừa nhận chuyện này, mà là đối mặt với sự lên án rõ ràng không thể thay đổi của thái tử này, y không nhất thiết phải đi giải thích.

“Đêm mai bản cung sẽ lại triệu kiến người, người phải làm cho bản cung kiên trì ít nhất một canh giờ.”

Mặc kệ Mạc Thế Di có đồng ý hay không, thái tử cũng đã quyết định. Đứng dậy, không hề nhiều lời, thái tử đi. Mạc Thế Di ngồi ở chỗ kia, mi tâm dưới mắt nọ nhanh vất lại.

Trên đường quay về chỗ ở, vẻ tươi cười trên mặt thái tử mang vài phần vừa lòng, hẳn không lo lắng Mạc Thế Di sẽ cự tuyệt. Mạc Thế Di suy nghĩ cái gì, hẳn biết rõ; mẫu hậu và Vương gia suy nghĩ cái gì, hẳn rất rõ ràng. Mạc Thế Di không chỉ là tục mệnh đan của hắn, cũng là nước cờ cuối cùng của mẫu hậu và Vương gia. Nếu thân thể hắn không được, Mạc Thế Di sẽ nhanh chóng chiếm lấy, trở thành thái tử Thành Lệ.

Trong mắt thái tử chợt lóe tia âm lãnh. Hắn chịu nhiều khổ như vậy, mất đi nhiều như vậy, vị trí kia chỉ có thể là của hắn, kể cả mẫu hậu cũng đừng hòng cướp đi. Hắn muốn lưu lại con nối dòng của chính mình, chính mình !

※

Nghỉ ngơi một ngày, một ngày này Mạc Thế Di và Thành Lệ không gặp mặt. Mạc Thế Di tiếp tục luyện kiếm trong hồ, thái tử ở trong phòng mình nghe tổng quản sơn trang báo cáo. Chủ nhân chân chính của Vân Hải sơn trang là Vương gia, là thái tử. Vào ban đêm, thái tử ở trong phòng mình dùng cơm, Mạc Thế Di cũng ở trong phòng mình dùng cơm, bóng đêm buông xuống, vẻ bình tĩnh của hai người cũng trở nên không bình tĩnh.

Khi đèn lồng trong sơn trang được châm lên, thái tử lại lần nữa yêu cầu triệu kiến một mình Mạc Thế Di. Mạc Thế Di vẫn mặc y phục khi gặp thái tử hôm qua. Lần này thời gian triệu kiến cũng không dài, chưa đến nửa canh giờ Mạc Thế Di liền đi ra, hơn nữa vội vàng quay trở về Vân Hải các. Mà điều khiến mọi người kinh hãi đến ngã ngửa là sau khi Mạc Thế Di trở về liền lệnh cho quản gia chọn bốn vị cô nương đến phòng. Quản gia sau khi nhận lệnh thì gần như là vui phát khóc, cuối cùng trang chủ cũng chịu nhận những cô nương này. Rất nhanh, bốn vị cô nương có dáng vẻ xinh đẹp nhất cũng nghe lời nhất được quản gia đưa đến phòng ngủ của Mạc Thế Di.

Sắc thu cũng liêu nhân như vậy. Ẩn ẩn nghe được âm thanh kích tình truyền ra từ trong phòng, quản gia nhìn hướng tới nơi ở của thái tử mà lặng im thờ dài. Mà lúc này, trong phòng ngủ của thái tử, thái tử tưởng là đã ngủ lại đang ngồi xếp bằng trên giường nhìn chăm chăm một chiếc đồng hồ cát trên bàn. Lần này thái tử đến chỉ dẫn theo hai tâm phúc, là người Vương hoàng hậu phái đến bên cạnh để bảo vệ sự an toàn của hắn, còn lại đều là người trong sơn trang. Những người này đều bị thái tử hạ lệnh không được quấy rầy, chỉ có hai người kia có thể ở lại ngoài phòng bảo vệ, chẳng qua bây giờ hai người kia đã hôn mê bất tỉnh, đến khi tỉnh lại thì đều không nhớ đã xảy ra chuyện gì.

Hạt cát nhẹ nhàng chảy xuống, tích tụ lại, mắt thấy một canh giờ sắp đến, thái tử có động tác. Hắn đi đến bên cửa sổ nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, bóng đen chợt lóe, bóng dáng thái tử biến mất. Trong phòng ngủ của Vân Hải các, trang chủ đeo mặt nạ ghé vào trên người nữ nhân mảnh liệt thở, trên lưng phủ một tầng mồ hôi, mồ hôi chảy dọc theo thân thể y xuống đệm giường. Gió nhẹ thổi bay trướng giường, nữ nhân còn đang trong dư âm đột nhiên thân thể mềm nhũn, hôn mê đi, trên gối đầu có thêm một củ lạc. Trang chủ võ công cao cường lại không hề có bất cứ phản ứng gì trước tình huống này, còn đang thờ dốc.

Một tấm chăn bay đến trên người y, màn xóc lên. Thái tử mặt không chút thay đổi đứng ở bên giường, điểm vài huyệt đạo trên người trang chủ, rồi mới mở miệng của y ra ném hai viên thuốc vào, tiếp theo đè lại phía sau tim trang chủ. Qua hồi lâu, trang chủ không thở kịch liệt như vậy nữa, thái tử nhặt quần áo lung tung trên mặt đất của trang chủ, thổi tắt ánh nến trong phòng, nâng trang chủ lên.

Không ai biết thái tử đi ra ngoài đã trở lại, càng không ai biết trang chủ đã rời đi. Thả người còn đang thờ dốc xuống giường, “thái tử” tháo mặt nạ trên mặt trang chủ xuống, đeo lên mặt mình. “Trang chủ” trên giường suy yếu không chịu nổi cười nhẹ hai tiếng, thực thích ý nói: “Đây là lần sướng khoái nhất, của bản cung từ khi biết việc đời đến nay.”

Lời này nếu để người nào đó nghe được nhất định sẽ cả kinh mà ngất xỉu. Thì ra người này là không phải Mạc Thế Di, mà là thái tử Thành Lệ giả trang thành Mạc Thế Di!

Ôm ngực, cuối cùng cũng bình ổn xuống, thái tử nhìn đỉnh giường nói: “Kiếp này sợ là bản cung sẽ không có lại cơ hội thế này nữa, nếu bốn nữ nhân kia không thụ thai, hoặc là sau khi thụ thai lại bị người giết chết, người nên biết mình sẽ rơi vào tình trạng như thế nào. Bản cung cho người cơ hội, có thể nắm chắc hay không chỉ có thể trông vào ông trời và chính người thôi.”

Mạc Thế Di buông màn cho thái tử, rồi đi theo lối cửa sổ, cũng cẩn thận đóng cửa sổ lại cho thái tử để tránh hắn bị cảm lạnh. Tuy rằng cho dù là mùa đông thì Mạc Thế Di cũng mở cửa ngủ, nhưng hắn cũng không muốn thái tử ở đây lại sinh bệnh. Đối với thái tử, Mạc Thế Di có thể không gặp sẽ không muốn gặp, kể cả việc sống chung dưới một bầu trời. Lúc này là Mạc Thế Di đi trước, thái tử cười nhẹ hai tiếng, vội ôm lấy lồng ngực ẩn ẩn đau, trong mắt là bi ai, là bi ai của thân nam nhi, nhanh tiếp theo, nét bi ai này liền biến thành kiên định.

Phòng ngủ tràn ngập hương vị sau hoan ái nồng đậm, Mạc Thế Di bịt mũi nhịn xuống cơn buồn nôn. Y không hiểu sao người nọ có thể cho rằng chuyện này thật sướng khoái, vừa nghĩ đã cảm thấy buồn. Có ba nữ nhân sau khi được “sủng hạnh” đã được đưa trở về, trên giường còn một người đang nằm. Mạc Thế Di

đứng trong chốc lát, rồi mới trực tiếp dùng chân đệm bao lấy nữ nhân kia, mở cửa ra để nàng ngay trước cửa, tiếp theo đóng cửa, khóa trái.

Không có khả năng lại ngủ trên giường, Mạc Thế Di mở tất cả cửa sổ ra, ngồi xếp bằng lên ghế. Sau khi thái tử đi, hẳn sẽ dọn ra khỏi Vân Hải các, y tuyệt không định ngủ trên cái giường mà người khác đã từng hoan ái, kể cả đổi hết khăn trải giường đệm chân cũng không được.

Chạng vạng ngày thứ hai, quản gia tiến đến bẩm báo, thái tử ly khai. Ở bên hồ luyện kiếm, Mạc Thế Di lập tức yêu cầu quản gia sắp xếp chỗ ở mới cho y. Đêm đó, Mạc Thế Di chuyển từ Vân Hải các đến Thúy Uẩn các. Hai tháng sau, Vân Hải sơn trang phái ra rất nhiều cao thủ âm thầm hộ tống hai nữ tử không rõ thân phận vào kinh, Mạc Thế Di đi theo bọn họ suốt dọc đường. Lúc này, Tiểu Tổ Mai không lộ diện, xem như đã thoát chết. Thái tử phi và trắc phi đồng thời mang thai, Vương hoàng hậu cao hứng không thôi, Hoàng Thượng cũng rất là vừa lòng. Mặc kệ thân mình thái tử có tốt lên hay không, có thể đồng thời làm cho thái tử phi và trắc phi có thai luôn khiến người ta yên tâm không ít.

Ban đêm, ở trên ngọn cây trong hoàng cung, Mạc Thế Di nhìn thái tử dắt thái tử phi và trắc phi, mặt mang tươi cười đi về phía phụ hoàng và mẫu hậu thỉnh an. Không có ý định đi gặp cha mẹ thân sinh, sau khi hộ tống hai nữ tử kia an toàn vào kinh, y không chút nào lưu luyến mà rời khỏi hoàng cung, rời khỏi kinh thành. Thái tử đã có hậu, kế tiếp việc y phải làm chỉ là giữ lấy mạng sống của thái tử.

4. Chương 4

Tuyết rơi đúng lúc báo hiệu một năm được mùa, một năm này lúa mạch đều ngủ trong thảm tuyết suốt toàn bộ mùa đông, năm sau lại là mùa thu hoạch. Hoàng cung, một người khoác miên bào màu vàng bước đi trầm ổn hướng tới Ngự thư phòng. Đi đến trước cửa Ngự thư phòng, công công giữ cửa bên ngoài lập tức xốc màn vải bông lên, hô lớn: “Thái tử điện hạ đến –”

Cúi đầu đi vào, thái tử Thành Lệ quì một gối trước người phía trên: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Đứng lên, vừa ngẩng đầu, Thành Lệ đầu tiên là kinh ngạc vì trong phòng còn có người khác, tiếp theo người nọ hành lễ với hắn: “Thái tử điện hạ.”

“Nhị đệ.”

Thì ra nhị hoàng tử Thành An đã ở Ngự thư phòng. Biểu cảm trên mặt thái tử không thay đổi, trong lòng lập tức có đề phòng.

Nhìn thái tử đã đứng lên, trong mắt Hoàng Thượng lại một lần nữa chột lóe một tia vui sướng rõ ràng. Loại tiếng cười này xuất hiện càng ngày càng nhiều trong vài năm gần đây. Thành Lệ thấy được, Thành An tự nhiên cũng thấy được. Trên mặt Thành Lệ vẫn là nụ cười ôn hòa như trước đây, trên mặt Thành An cũng là mỉm cười khiêm tốn không hề thay đổi. Là hai người có năng lực mạnh nhất trong số những người con của Hoàng Thượng, theo độ tuổi tăng lên, tranh đấu gay gắt giữa hai người cũng tự nhiên nhiều hơn.

Đối với tình cảnh này, Hoàng Thượng không phải không biết, nhưng hắn ngầm đồng ý tình thế này. Vài năm gần đây, Hoàng Thượng mê chơi bóng ngựa. Nhưng thái tử với thân thể không khỏe mạnh thì không thể làm bạn chơi được, mà Thành An võ nghệ tinh thông lại thuận lý thành chương trở thành đối thủ đặc lực của Hoàng Thượng trong môn bóng ngựa này. Hoàng Thượng càng ngày biểu hiện sự vừa lòng cùng chờ mong với Thành An, loại chờ mong này từ việc trong hai người con trai của thái tử có một người bị chẩn đoán là di truyền bệnh tim bẩm sinh mà càng trở nên rõ ràng. Nhất là mười mấy năm nay thái tử vẫn không sinh thêm con nữa, đối với việc thái tử có thể kế thừa đại thống hay không, có thể kéo dài huyết mạch hoàng gia hay không, Hoàng Thượng cũng càng thêm cẩn thận.

Đương nhiên, thái tử là người mạnh nhất trong các con trai của hắn, cũng là lựa chọn thích hợp nhất cho ngôi vị hoàng đế. Trí tuệ và thủ đoạn trị quốc của thái tử trong vài năm nay đều thâm sâu đến độ sự vừa lòng của Hoàng Thượng với Thành An cũng không thể so sánh. Cho nên không đến vạn bất đắc dĩ, Hoàng Thượng sẽ không dễ dàng phế bỏ thái tử lập người khác, mà vạn bất đắc dĩ này chính là sức khỏe thái tử càng ngày càng không xong, hoặc là nói, sức khỏe của thái tử tốt hơn một chút, vì hoàng thất mà sinh hạ thật nhiều đứa nhỏ để Hoàng Thượng và bá quan yên tâm.

Những ý niệm này cứ xoay chuyển trong lòng, Hoàng Thượng thực quan tâm hỏi: “Thái tử, mấy ngày nay tuyết lớn, bên ngoài rất lạnh, trầm nghe nói gần đây con có chút ho khan, thân mình được không?”

“Đã khiến phụ hoàng lo lắng rồi, lúc trước nhi thần ăn lẩu trong mấy ngày, kết quả có chút nóng trong nên mới ho khan, uống nước lê đã tốt hơn rất nhiều.”

Hoàng Thượng gật đầu, có vẻ an tâm, rồi mới nói: “Đã nhiều ngày có tuyết lớn, vừa rồi trầm nói với Thành An, hoàng gia tế điển cuối năm để cho Thành An thay con đi là được rồi. Trời rất lạnh, phụ hoàng sợ thân mình con không chịu nổi. Đến lúc xuân tế con lại đi, đến lúc đó trời cũng sẽ không lạnh như thế nữa, sức khỏe của con cũng chịu được.”

Tâm thái tử trầm xuống một chút, sắc mặt không thay đổi nói: “Phụ hoàng, thân mình nhi thần đã tốt hơn nhiều, tuy trời lạnh nhưng nhi thần chịu được.”

“Ai ~, vẫn nên Thành An thay con đi đi, thân mình con thái y đã nói rồi, không thể chịu phong hàn.” Hoàng Thượng nâng tay, ý tứ đã rõ ràng, chuyện này cứ quyết định như thế.

Nụ cười nơi khóe miệng Thành Lệ cứng đờ trong chốc lát, sau đó hắn cười nói: “Nhi thần xin nghe phụ hoàng. Nhưng bây giờ cách tế điển cũng còn bao nhiêu ngày, Thành An thay nhi thần đến đó ý nghĩa tất nhiên là không giống, nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng để nhi thần dạy Thành An, để tránh đến lúc đó đệ ấy có điều sơ sẩy.”

Ánh mắt Thành An lóe lóe, áp chế sự khó chịu trong lòng, hắn lập tức khiêm tốn thỉnh cầu: “Phụ hoàng, lời của thái tử điện hạ rất có lý, lần đầu tiên nhi thần lấy thân phận quan trọng như thế cùng phụ hoàng đi chủ trì tế điển, trong lòng sợ hãi, sợ có sai lầm. Có thái tử điện hạ tự mình dạy, nhi thần cũng an tâm.”

Hoàng Thượng nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý: “Như vậy cũng tốt. Thái tử, trong mấy ngày trước tế điển con hãy phụ trách dạy Thành An lễ nghi, nó thay con xuất hành, không qua loa được.”

“Nhi thần tiếp chỉ.”

“Nhi thần nhất định không phụ sự ‘kì vọng’ của phụ hoàng.”

Trên mặt hai người đều mang tươi cười, tâm tư lại không giống nhau.

Thay thế thái tử xuất hành, điều đó có ý gì? Trong lòng Thành Lệ hiểu được, trong lòng Thành An cũng hiểu được. Hoàng gia tế điển là chuyện đại sự cỡ nào, sức khỏe thái tử dù không tốt thì hắn cũng có thể ra mặt, đó là tượng trưng cho thân phận thái tử, là biểu hiện uy nghiêm của thái tử. Nhưng lúc này lại là Thành An thay thái tử đi trước, lại còn là do Hoàng Thượng yêu cầu. Tin tức này nhanh chóng truyền khắp hậu cung, cũng truyền đến tai Vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu khi nghe nói tin tức này thì trong lòng không phải không khiếp sợ, chấn động. Nhưng sau đó nàng liền bình tĩnh trở lại, giống như không hề biết chuyện gì cả. Sau khi thái tử thảo luận vài chuyện quốc sự với phụ hoàng xong thì bước chân vẫn như thường quay về đông cung của hắn, cũng không triệu tập bất cứ quan viên phe thái tử nào đến thương thảo việc này, càng không phái người đi liên hệ với mẫu hậu và Vương gia. Ít nhất dưới con mắt người bên ngoài, thái tử cũng không vì này sự kiện mà tức giận.

Phương bắc đang có tuyết lớn, Giang Nam thì lại mưa dầm kéo dài. Mùa đông ở đây lạnh lẽo đến tận xương, có một người đang dương dương tự đắc ngồi trong lương đình chơi cờ, không bị thời tiết âm lạnh ảnh hưởng chút nào. Một tay y cầm quân trắng, một tay cầm quân đen, quân trắng quân đen đều không hề khoan nhượng. Người này không phải ai khác, chính là Mạc Thế Di. Mười bốn năm trước sau khi gặp mặt thái tử Thành Lệ, hai người lại không gặp nhau lần nào nữa, nhưng Thành Lệ sẽ thường xuyên gửi thư cho Mạc Thế Di, phần lớn đều là nói mấy câu. Quan hệ giữa hai người có chút biến hóa vi diệu, tuy vẫn là oán hận lẫn nhau, nhưng trong sự oán hận này lại có một chút thân tình của huynh đệ đồng mẫu cùng huyết thống

không thể dứt bỏ. Đương nhiên, Thành Lệ sẽ không đồng ý với cách nói này, Mạc Thế Di lại càng không đồng ý.

Tuy nhiên sau lần gặp mặt đó, cho dù là Mạc Thế Di hay là Thành Lệ thì đều hoặc nhiều hoặc ít có chút biến hóa. Mạc Thế Di đã chạm đến sách và cờ mà trước đây y cũng không cảm thấy hứng thú, sau khi Thành Lệ về kinh liền theo người của Vương gia học tập Thái Cực quyền. Mặc dù hẳn không thể phi thiên độn địa giống như Mạc Thế Di nhưng vẫn có thể làm cho thân thể cường tráng lên một chút. Không chỉ có như thế, thái tử còn chuyển một vài công việc của Vân Hải cho Mạc Thế Di. Tuy rằng Mạc Thế Di vẫn không thể tùy ý rời khỏi sơn trang, nhưng bây giờ y làm trang chủ cũng không phải chỉ là làm màu như trước, bên trong trang có rất nhiều việc y đều phải phụ trách xử lý. Mạc Thế Di đối với tình hình này cũng không lạc quan, ngược lại y cảm thấy đây lại là một biện pháp mới để thái tử và Vương gia kiềm chế y. Chỉ cần ngày nào mặt nạ của y không được tháo xuống, ngày đó y vẫn chỉ là ảnh tử của người khác.

Thái tử có con nối dòng như nguyện, các nữ nhân trong trang cũng bị người mang đi. Mặc dù trong số hai con trai của thái tử có một đứa nhỏ thân thể cũng không tốt, nhưng Vương hoàng hậu cũng không miễn cưỡng Mạc Thế Di sinh con cho thái tử nữa, có lẽ Vương hoàng hậu cũng cố kỵ cảm thụ của thái tử. Không có những nữ nhân này, trong trang thanh tĩnh không ít, Mạc Thế Di liền dùng luyện võ, đọc sách, học cờ để vượt qua từng ngày, nháo một cái đã mười bốn năm.

Vừa mới buông một quân đen, quân gia tiến đến. Mạc Thế Di nhìn chăm chăm bàn cờ, đầu không hề nâng lên, còn đang suy nghĩ xem quân trắng nên đi như thế nào. Quân gia dừng ở một chỗ rất xa, lên tiếng: “Trang chủ, có một vị khách đến thăm.”

Khách? Ánh mắt Mạc Thế Di thâm thúy một chút, sao lại có khách đến nơi này của hắn? Vừa nghi hoặc, một tiếng cười to truyền đến: “Thế Di.”

Mạc Thế Di mạnh mẽ ngẩng đầu, ở phía sau quân gia, một nam tử mang gương mặt tươi cười, tác phong nhanh nhẹn đi tới chỗ y. Dáng vẻ người nọ làm người ta quen thuộc lại làm người ta xa lạ, Mạc Thế Di buông quân trắng trong tay, rõ ràng kích động đứng lên.

“Thế Di, còn nhớ vi huynh chứ?”

Ánh mắt của người tới cũng kích động như thế, thậm chí mang chút hơi nước. Đôi môi luôn nhếch lên của Mạc Thế Di lộ ra nụ cười thần nhiên đã mười mấy năm qua không thấy. Khi người mới tới vươn một bàn tay, y lập tức đưa tay nắm chặt tay đối phương, tay hai người siết chặt, gắt gao nắm cùng một chỗ.

Quân gia thức thời lui ra, cầm Mạc Thế Di buộc chặt, sau khi bóng dáng quân gia biến mất thì người vừa tới dùng sức ôm lấy Mạc Thế Di, vỗ hai cái trên lưng y.

“Huynh đệ, ta đã trở về.”

“Vào trong phòng ta.”

Mạc Thế Di buông tay đối phương ra chỉ nói một câu, ngay sau đó, trong lương đình chỉ còn lại bàn cờ vẫn chưa hạ xong.

Trong phòng của Mạc Thế Di, Mạc Thế Triệu tỉ mỉ đánh giá Mạc Thế Di từ trên xuống dưới một phen, rồi mới thoải mái nói: “Đầu đã cao hơn ta rồi, cũng khỏe mạnh không ít, xem ra mười mấy năm nay đệ cũng không thăm lắm. Trên đường đi mà tìm ta cứ treo lên, sợ đến thì chỉ nhìn đến một cái xác không hồn.”

“Huynh có khỏe không?” Khóe miệng Mạc Thế Di đã không có tươi cười, nhưng trong giọng nói của y vẫn lộ ra sự vui sướng vì nhìn thấy thân nhân.

Mạc Thế Triệu liên tục gật đầu, hẳn vĩnh tai nghe ngóng, rồi mới khẩn cầu: “Thế Di, có thể tháo mặt nạ xuống không? Mười mấy năm không gặp, ta hầu như đã quên dáng vẻ của đệ rồi.”

Mạc Thế Di chần chờ trong chốc lát, tiếp theo trong sự kinh hãi của Mạc Thế Triệu y nâng tay tháo mặt nạ trên mặt xuống. Mạc Thế Triệu sửng sốt, trong đầu hẳn chỉ có bóng dáng mơ hồ của Mạc Thế Di khi còn nhỏ, bây giờ người đứng trước mặt hắn nào có hình dáng nhỏ bé ấy nữa. Xa lạ, thực xa lạ. Khóe mắt ươn ướt, Mạc Thế Triệu lại một lần nữa ôm lấy Mạc Thế Di: “Huynh đệ, đệ chịu uất ức rồi.”

Lâu lắm không tháo mặt nạ xuống trước mặt người khác, trên mặt Mạc Thế Di không có bất cứ biểu cảm gì. So với màu da của các bộ phận khác, sắc mặt y quá mức tái nhợt. Bởi vì đeo mặt nạ quanh năm, nét mặt của Mạc Thế Di có vẻ thập phần cứng nhắc. Mặc dù giờ phút này y rất cao hứng, rất kích động, nhưng trên mặt y lại không thể có được biểu cảm tương ứng. Vỗ vỗ Mạc Thế Triệu, Mạc Thế Di lại đeo mặt nạ.

“Huynh đã đi đâu?” Đối với việc Mạc Thế Triệu đã rời đi suốt mười mấy năm, Mạc Thế Di rất muốn biết.

Buông Mạc Thế Di ra, Mạc Thế Triệu cười nói: “Mười mấy năm này à, vi huynh đã nhiều lần trải qua thiên tân vạn hiểm, kể với đệ cũng phải mất mười ngày nửa tháng, đệ đừng có ngại phiền đấy.”

“Huynh đã đi gặp cha mẹ chưa?”

“Còn chưa. Lần này ta đến Trung Nguyên thứ nhất chính là để thăm đệ, thế nào, vi huynh đủ ý tứ chứ?”

“Huynh nói đi, ta có thời gian.”

“Ha ha. Trước gọi người mang trà đã, suốt dọc đường đi một miếng nước ta cũng chưa uống đâu.”

Có trà, chúng ta cũng chậm rãi nói. Nhìn chiếc mặt nạ kia, Mạc Thế Triệu áp chế đau lòng, xắn tay áo lên rất có tư thế chuẩn bị bắt đầu nói. Mười mấy năm xa cách, Mạc Thế Triệu cũng đã thay đổi rất nhiều. Bóng dáng thiếu niên đã biến mất khỏi người hắn, có lẽ đã trải qua rất nhiều cố sự trầm ổn.

Mạc Thế Triệu đã trở lại, tâm tình Mạc Thế Di lập tức tốt lên rất nhiều. Căn dặn quản gia mang đồ ăn vào trong phòng, Mạc Thế Di không lộ diện nữa. Nghe Mạc Thế Triệu kể lại những kỳ ngộ bên ngoài của hắn, tâm tình của Mạc Thế Di cũng tùy theo lời kể của đối phương mà phập phồng lên xuống. Thế giới bên ngoài với y mà nói đã vô cùng xa lạ. Đúng lúc này, ngoài phòng vang lên tiếng bước chân không hề đứng lúc, ánh mắt Mạc Thế Di thay đổi, tay vừa mạnh nhấc lên, có cái gì phá cửa sổ bay vào, tiếp theo nghe một người bên ngoài nói: “Khởi bẩm trang chủ, kinh thành gửi tin.”

Muốn nói mười mấy năm nay Mạc Thế Di có cái gì thay đổi thì chính là ở điểm này. Mạc Thế Di nói không cho bất kì kẻ nào quấy rầy y và Mạc Thế Triệu nói chuyện, sự cấm đoán này không phải tùy tiện nói cho có mà thôi. Sau lần đầu tiên Mạc Thế Di nói như vậy với người trong trang, người vi phạm lệnh của y bị y dùng ngón tay đâm mù một con mắt. Sau đó, y không cho bất kì kẻ nào giám thị chỗ ở của y, những kẻ coi lời này như gió thoảng bên tai bị y phế đi toàn bộ võ công. Từ sau lần đó, người của Vân Hải sơn trang đã biết, trang chủ của họ cũng không nguyện ý làm một bù nhìn. Y có thể làm ảnh tử của người khác, nhưng ảnh tử cũng có tính tình của mình.

Bị quấy rầy Mạc Thế Di rất mất hứng, nhưng cái gọi là tin khẩn từ kinh thành làm y phải từ bỏ quyết định trừng phạt khách không mời mà đến kia. Y gạt đầu với Mạc Thế Triệu rồi mới đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa, một người quỳ trên mặt đất hai tay nâng một túi vải dầu, có máu nhỏ giọt trên mặt hắn, hòa cùng với nước mưa.

Đi tới cầm lấy túi vải dầu kia, Mạc Thế Di liền xoay người về phòng, người bị đả thương kia lập tức đứng dậy rời đi. Sau khi Mạc Thế Di trở về, Mạc Thế Triệu cũng không hỏi là có chuyện gì. Mạc Thế Di cũng không có ý định giải thích, chuyện của y và Thành Lệ y cũng không định nói cho Mạc Thế Triệu. Mạc Thế Triệu đang cố gắng giúp Mạc gia thoát ly hoàng thất, chuyện của y và Vương không cần thiết phải đi quấy nhiễu Mạc Thế Triệu.

Mở túi vải dầu, bên trong là một phong thư. Lấy phong thư, mở ra, Mạc Thế Di rút bên trong ra lại chỉ là một tờ giấy trắng. Tuy nhiên động tác của Mạc Thế Di cũng không tạm dừng, y đi đến trước chậu rửa mặt, thả tờ giấy trắng vào. Chỉ chốc lát sau, trên giấy liền hiện thêm một hàng chữ — khẩn cấp vào kinh, có chuyện gấp!

Lac khoản: Huynh.

“Huynh” này là ai? Hiển nhiên không phải Mạc Thế Triệu. Vậy còn có huynh nào ở kinh thành nữa? Trong mắt Mạc Thế Di chợt lóe lên phiền chán, kinh thành là nơi y chán ghét phải tới nhất.

“Thế Di, xảy ra chuyện gì?”

Mạc Thế Di vo viên tờ giấy thành một cục, nắm thật chặt trong tay, sau khi y buông tay, vô số mảnh thật nhỏ rơi vào trong bồn, chỉ chốc lát sau liền biến thành bột giấy.

Xoay người, Mạc Thế Di nói với Mạc Thế Triệu: “Ta phải đi kinh thành, bây giờ đi luôn.”

“Ta đi cùng với đệ.” Mạc Thế Triệu đứng lên, thái độ kiên quyết.

“Chuyện kinh thành huynh không cần tham gia, ta đi một mình. Huynh ở trong trang chờ ta, ta sẽ trở về rất nhanh.”

“Nói cái gì vô nghĩa.” Mạc Thế Triệu đi lên trước ôm lấy bả vai Mạc Thế Di như khi còn nhỏ, “Tuy rằng bây giờ đệ đã cao hơn ta, nhưng ta vẫn là ca của đệ. Cho dù là lên núi đao xuống biển lửa ta cũng muốn đi theo, huống chi chỉ là đi kinh thành. Đừng nhiều lời, đi thôi.”

Mạc Thế Di không muốn để Mạc Thế Triệu đi, Mạc Thế Triệu nào quản y có muốn hay không, nhếch miệng cười với y: “Ta nhất định phải đi. Đừng sợ mang phiền toái cho ta, ca của đệ bây giờ đã là nhân vật lợi hại rồi. Đợi từ kinh thành trở về ta sẽ kể hết cho đệ, đi nhanh đi.”

Suy xét một lát, Mạc Thế Di gật đầu. Dù sao chẳng sợ là địch với Vương gia, y cũng tuyệt không làm Mạc gia bị nguy hiểm, sợ cái gì? Nghĩ thông suốt điểm ấy, Mạc Thế Di cũng không trì hoãn nữa. Vào nhà đơn giản thu thập hai kiện hành lý, sau đó cùng Mạc Thế Triệu ly khai.

Thế cục ở kinh thành vì việc nhị hoàng tử Thành An thay thái tử chủ trì hoàng gia tế điển mà càng có vẻ thay đổi, Vân Hải sơn trang Giang Nam cũng vì thế cục kinh thành mà tùy thời đợi lệnh. Mà ở trong một góc sâu của những dãy núi lại là xuân về hoa nở, ánh nắng tươi sáng. Trong tiếng chim hót côn trùng kêu vang, âm thanh kiếm khí loạt xoạt lại có chút không thích hợp, chẳng qua sẽ không có ai để ý. Trên một lầu gác cách đó không xa, một nữ tử áo đen vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng nhìn thiếu niên đang ở trong sân luyện võ mà múa kiếm. Động tác của thiếu niên quá nhanh, căn bản không thấy rõ dáng vẻ của hắn, chẳng qua quần áo lam lũ trên người hắn ngược lại thấy được rõ ràng.

Đứng ở nơi đó nhìn thật lâu, sau đó nữ tử áo đen vào trong nhà gỗ, mà thiếu niên đang luyện kiếm cũng không vì không có người giám sát mà uể oải. Luyện kiếm xong, hắn lại luyện quyền pháp. Nữ tử áo đen ở trong phòng nghe âm thanh đánh quyền, gọi hai thị nữ nữa cùng ăn cơm trưa. Đợi bọn họ ăn xong cơm trưa, thiếu niên vẫn còn ở bên ngoài luyện quyền, nữ tử áo đen lúc này mới nói với thị nữ lớn tuổi: “Bảo hắn ăn cơm đi.” Dứt lời, nữ tử áo đen đứng dậy rời đi. Thị nữ nhỏ tuổi hơn rời đi theo ả.

Thu dọn bàn, thị nữ lớn tuổi bưng tới một chậu cơm đặt ở góc hẻo lánh dưới lầu, rồi mới hướng ra ngoài gọi: “Cừu Di, ăn cơm.”

Quyền phong vẫn như trước.

“Cừu Di! Ăn cơm!”

Quyền phong ngừng. Đợi trong chớp lát, một thiếu niên vẻ mặt đại ra đi tới. Trên mặt hắn bần thiêu, mồ hôi như bùn chảy dọc theo trán hắn, hai má và cổ xuống quần áo cũng bần y như vậy.

“Đứng vững.”

Thiếu niên ngơ ngác đứng vững.

“Người tên là gì?” Lão phụ hỏi, nếp nhăn trên mặt làm mặt bà ta thoát nhìn giống như vỏ quýt đã phơi nắng nửa tháng.

“Cừu, Cừu Di.”

“Kẻ thù giết cha mẹ ngươi là ai?”

“Là, là, Mạc Thế Di.”

“Hắn ở đâu?”

“Tại, Vân, Vân Hải, sơn trang.”

“Đúng.”

Vừa lòng với câu trả lời của thiếu niên, lão phụ đá đá chậu cơm: “Ăn cơm đi.”

“Hi hi.” Muốn ăn cơm, thiếu niên đã sớm đói bụng lập tức chui từ bên người lão phụ qua đi tới ngồi ở góc sàn, ôm chậu cơm lên người, ăn từng ngụm từng ngụm. Cơm trong chậu là đồ ăn thừa buổi trưa của ba người kia, tuy nhiên với thiếu niên mà nói không có cái gì kém cả, chỉ cần có thể làm hắn ăn no là được.

“Cơm nước xong đi dọn củi, nấu nước.”

“Ngô ngô.”

Miệng đầy cơm, thiếu niên gật gật đầu, đầu cũng sắp vùi cả vào chậu cơm.

Lộ ra một tia chán ghét, lão phụ còng lưng rời đi. Chui vào góc hẻo lánh của riêng mình, thiếu niên ăn sống nuốt tươi sạch sẽ chậu cơm với tốc độ nhanh nhất. Ợ ra vài tiếng, thiếu niên dùng tay áo bần không chịu nổi lau miệng, rồi mới đứng lên đi ra phía sau dọn củi, chặt củi xong hắn còn phải đi nấu nước.

Dựa bên cửa sổ, Tiểu Tổ Mai nhìn Cừ Di xách thùng nước đi tới bờ sông nấu nước, trên mặt là nộ nóng. Vì sao thời gian lại trôi chậm như thế? Á vẫn đợi, vẫn chịu đựng, nhưng đứa nhỏ này cũng chỉ mới mười bốn tuổi. Mặc dù ả thấy võ công của đứa nhỏ đã được cho là cao cường, nhưng so với Mạc Thế Di thì phần thắng vẫn là khó có thể đoán trước. Dù sao đã qua mười bốn năm, võ công của Mạc Thế Di cũng nhất định càng thêm tăng tiến so với mười bốn năm trước. Cứ tiếp tục như vậy thì đến bao giờ nàng mới báo thù cho trượng phu và nhi tử được?

Tuy nhiên cũng không thể không nói, trên phương diện võ học thiên phú của Cừ Di thật sự rất cao, hơn nữa cốt cách rất tốt, giống như phụ thân của hắn, trời sinh có khiếu luyện võ. Nhưng vừa nghĩ đến Mạc Thế Di, Tiểu Tổ Mai lại càng hận đứa nhỏ kia. Nuôi lớn đứa nhỏ của kẻ thù đã ngược lại với mong muốn của ả, hướng chỉ còn phải ngày ngày nhìn thấy hắn nữa. Vài lần Tiểu Tổ Mai đều không nhịn được muốn giết đứa nhỏ này, nhưng vì đại kế báo thù của ả, ả lại không thể không nhẫn xuống.

Cho nên, Tiểu Tổ Mai dạy Cừ Di võ công, thậm chí dùng các loại biện pháp tìm được võ phổ để làm tăng võ công của Cừ Di. Nhưng nàng không dạy Cừ Di biết chữ, thậm chí cố ý giáo dưỡng Cừ Di thành một thằng ngốc chỉ biết báo thù, chỉ biết nghe lời. Mỗi ngày sinh hoạt của Cừ Di ngoài ăn cơm, ngủ, dọn củi nấu nước thì chính là luyện võ, luyện võ, càng không ngừng luyện võ. Cũng may chính Cừ Di cũng thích luyện võ, bằng không Tiểu Tổ Mai nhất định sẽ bối vì hắn không luyện võ cho tốt mà trừng phạt hắn.

Chặt xong củi, nấu xong nước, làm tốt việc lão phụ nhân căn dặn, Cừ Di cũng tiêu hóa xong xuôi. Không cần người khác đốc thúc, Cừ Di lại tiếp tục luyện. Lúc này hắn đang luyện tập phi tiêu và khinh công. Tuy nhiên trong hai loại này Cừ Di thích khinh công hơn, ngược lại không có hứng thú lắm với phi tiêu, nhưng bởi vì Tiểu Tổ Mai yêu cầu, Cừ Di học được cũng tốt lắm.

Cừ Di ở bên ngoài luyện võ, Tiểu Tổ Mai ở trong phòng nghỉ ngơi. Đã lớn tuổi, tinh thần của ả cũng không bằng trước. ả tính toán sang năm cho dù như thế nào cũng phải để Cừ Di rời núi, ả đã không đợi nổi nữa. Nếu Cừ Di có thể giết Mạc Thế Di là tốt nhất, nếu Cừ Di không giết được Mạc Thế Di cũng không sao. Nói vậy Cừ Di nhất định sẽ chết dưới kiếm Mạc Thế Di, đến lúc đó ả sẽ phao tin đồn, nói Mạc Thế Di lãnh huyết vô tình giết chết con ruột của mình. Tóm lại, ả sẽ không để Mạc Thế Di sống yên.

Vừa bắt đầu luyện là luyện đến chạng vạng luôn. Vẫn ngồi góc hẻo lánh ăn cơm chiều của mình, cơm xong thì quét tước phòng ở, Cừ Di tiếp tục luyện võ, mãi cho đến đêm xuống hắn mới được cho phép trở về ngủ. Cừ Di không ở trong nhà gỗ sạch sẽ rộng mở. Hắn bị lão phụ nhân mang về căn nhà đá nhỏ của hắn, cách nhà gỗ hơi xa, cũng chính là căn phòng mà thân sinh mẫu thân của hắn bị giết chết.

Sau khi mang Cừ Di về, lão phụ nhân dùng thép luyện xích hắn vào đầu giường rồi mới đi. Cừ Di là một thằng ngốc, lại có công phu, vì phòng ngừa buổi tối hắn chạy mất nên mỗi đêm hắn đều bị xích như vậy. Lão phụ nhân đi. Trong phòng tối lửa tắt đèn, chỉ có một chiếc giường đá cứng rắn phũ phàng khô, đến chậu rửa mặt cũng không có.

Tiếng bước chân của lão phụ nhân đi xa, vốn đang ngồi yên trên giường, Cừ Di chợt có động tác. Hắn đi từ trên giường xuống, sờ soạng trong cổ khô, lấy ra một cây châm. Hắn dùng châm chọc vào ổ khóa, một chút tiếng răng rắc vang lên, khóa mở. Cởi bỏ xiềng xích trên tay chân, Cừ Di đứng dậy giẫm tứ chi. Đi đến bên cửa sổ, không cố sức chút nào mà lấy tấm cửa sổ xuống, Cừ Di nhảy lên đi ra ngoài.

5. Chương 5

Ở một chỗ sâu trong rừng cây, một người đứng ở trên đỉnh tán cây cao vút nhìn ra phương xa. Trăng tròn vành vạnh treo trên đỉnh đầu, ánh mắt hần như ngọn đuốc, thanh trong như nước, không hề có sự ngu si biểu hiện ra vào ban ngày. Sau khi nhìn rất lâu, bóng dáng hần vụt một tiếng liền biến mất trong tán cây, chỉ chốc lát sau, hần đã ở dưới tàng cây. Ngồi xếp bằng dựa vào thân cây, hần ngồi xuống.

Ngồi hết cả một buổi tối, khi nắng sớm xuyên thấu qua tán cây vẩy lên người, hần mở to mắt, thực thích ý mà lười biếng duỗi eo. Trên người và trên tóc có rất nhiều sương sớm, hần tiện tay dùng tay áo bần thủ chà xát mặt, kết quả gương mặt đã sắp không thể nhìn ra vốn có là như nào của hần lại càng đen bần hơn. Đứng lên lại duỗi thất lưng một cái, hần bước chậm rì rì đi.

Trong nhà gỗ, Tiểu Tổ Mai đã rời giường, hai hàng lông mày nhú chặt đứng ở trên lầu, đã đến thời gian Cừu Di luyện võ, sao Cừu Di còn chưa đến? Đây là chuyện chưa từng xảy ra từ sau khi Cừu Di biết đi. Đang muốn phái thị nữ kia đi nhìn xem, tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Lão phụ nhân cước bộ bất ổn xuất hiện trước mắt Tiểu Tổ Mai, “Tiểu thư, Cừu Di không ở trong phòng, hần mở được xích trên người, bỏ chạy rồi!”

“Cái gì?!” Khuôn mặt Tiểu Tổ Mai kinh hãi. Trục tiếp nhảy từ trên lầu xuống, ả vọt đến trước mặt lão phụ nhân: “Cừu Di mở được xích?! Có phải tối qua người không khóa kỹ hần?”

Lão phụ nhân liên tục lắc đầu, nôn nóng nói: “Tối hôm qua ta khóa kỹ hần rồi mới đi.” Bà ta nâng bàn tay phía sau lên, trong tay cầm một cây châm: “Ta phát hiện cái này trên mặt đất, khóa của dây xích sắt rõ ràng bị mở ra.”

Tiểu Tổ Mai lập tức sững sốt, châm? “Sao hần có thể tự mình mở khóa?”

“Vì cái gì ta không thể tự mình mở khóa?” Một giọng nói thiếu niên thanh thúy xa lạ vang lên phía sau lão phụ nhân. Tiểu Tổ Mai giống như nhìn thấy quỷ, lùi lại hai bước, lão phụ nhân xoay người, huyết sắc trên mặt biến mất.

Thiếu niên cả người bần hễ hễ bước từng bước một, thái độ ung dung đến gần hai người, trên mặt là vẻ tươi cười tràn ngập trào phúng rõ ràng. Đột nhiên, thân ảnh hần chợt lóe, Tiểu Tổ Mai và lão phụ nhân chưa kịp phản ứng, thân thể hai người bay lên cao, sau đó nặng nề ngã xuống phía xa.

Nghe thấy tiếng vang, một thị nữ khác chạy ra, nàng còn chưa kịp ra tay đã bị một viên đá đâm thủng đầu, chết ngay tại trận.

Dị biến này tới quá mức đột ngột, quá mức ngoài dự đoán của mọi người, Tiểu Tổ Mai và lão phụ nhân quỳ rạp trên mặt đất không thể tin được trờng Cừu Di.

“Người..... Người.....” Tiểu Tổ Mai cảm thấy đây là mộng, đây nhất định là đang nằm mơ.

Cừu Di phát ra vài tiếng cười nhẹ, rồi hần mở rộng hai tay, ngửa đầu. Tiếng gào mang nội công hùng hậu trong nháy mắt vang vọng toàn bộ rừng cây, tiếng gào và bần lĩnh như vậy căn bản không thể do một thiếu niên mười bốn tuổi phát ra. Sắc mặt Tiểu Tổ Mai so với giấy còn trắng hơn, ả bặt tai, môi dần dần phát xanh. Mà lão phụ nhân vì tiếng gào mà đã học ra vài ngụm máu. Trong đầu hai người lóe lên vô số nghi vấn, đây rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao đột nhiên Cừu Di lại như biến thành người khác!

Dường như đã áp lực lâu lắm, căn bản mặc kệ kia hai nữ nhân có chịu được hay không, Cừu Di tận tình gào to. Chờ cuối cùng hần gào đủ, sáng khoái, lão phụ nhân đã sớm hôn mê. Mà Tiểu Tổ Mai thì chỉ dựa vào một ngụm hơi không cam lòng mà đau khổ chống đỡ. Sau khi Cừu Di im tiếng, Tiểu Tổ Mai vẫn không thể nhìn mà phun ra hai ngụm máu. Nguyên bản vô công cũng không tệ lắm, bởi vì thỉnh thoảng xảy ra chuyện khiếp sợ mà ả đã hoàn toàn đánh mất năng lực chống cự.

“Người..... Người.....”

“Nếu không phải ta bị nhốt trong thân thể này, người cho là người còn có thể sống đến bây giờ?” Cừu Di nói làm Tiểu Tổ Mai kinh hãi, càng làm ả hoảng hốt. Thế là có ý gì?

Cừu Di đi đến trước mặt Tiểu Tổ Mai ngồi xổm xuống, một tay nắm lấy cổ ả. Nghĩ tới cái gì, khớp hàm Tiểu Tổ Mai đều run lên.

“Người..... Người.....”

“Lão tử kêu Nguyệt Bất Do, thù của người chả có quan hệ gì với lão tử, muốn báo thù thì đến Diêm La điện mà trình bày.”

“Người!”

Một màn này là quen thuộc như thế. Chỉ phun ra một tiếng “người”, Tiểu Tổ Mai cũng không còn lên tiếng được nữa. Hai mắt ả lờ ra, hơi thở dần dần suy yếu trong bàn tay đang nắm lấy cổ ả của thiếu niên. Giống như mẫu thân của thiếu niên, cuối cùng, Tiểu Tổ Mai gãy dựa thân thể, không cam lòng xui lợ, chết không nhắm mắt. Mười bốn năm, ả nằm mơ cũng không nghĩ rằng đứa nhỏ do một tay mình nuôi lớn, lao tâm khổ tứ truyền dạy võ công sẽ cắn ngược lại ả một ngụm. Kết quả là, ả không chỉ không thể báo thù cho trượng phu và hài tử của mình, ngược lại chết một cách vô lí trên tay đứa nhỏ này, đến vì sao lại bị giết ả cũng không hiểu được. Mà ả cũng không còn cơ hội hiểu nữa.

Bóp chết Tiểu Tổ Mai, Cừu Di, không, bây giờ hẳn không gọi là Cừu Di, hẳn gọi Nguyệt Bất Do. Tiểu Tổ Mai chết, Nguyệt Bất Do lại vận gãy cổ lão phụ đang hôn mê. Sạch sẽ lưu loát, không có một tia do dự. Có thể nói, từ lúc hẳn sinh ra, hẳn đã luôn luôn chuẩn bị cho một ngày này. Cũng có thể nói, ngay tại thời khắc hẳn được sinh ra, Tiểu Tổ Mai và thị nữ của ả đã nhất định có kết cục như vậy.

Người đáng chết đã chết, Nguyệt Bất Do cũng không lập tức rời đi mà trước đi phòng bếp lấp đầy bụng. Hẳn không quan tâm phải ăn cơm thừa của người khác, nhưng ăn không đủ no thì ba người kia lại càng đáng chết hơn. Tiểu Tổ Mai chỉ cho phép một ngày hẳn ăn hai bữa cơm, lại bắt hẳn luyện công đến tám chín canh giờ. Khẩu phần của hẳn vốn lớn, một chậu cơm kia chẳng qua cũng chỉ đủ cho hẳn lững dạ. Nếu không phải mỗi buổi tối hẳn đều đi ra ngoài tìm dã thực, chỉ sợ hẳn đã sớm đói chết.

Lấp đầy bụng rồi, Nguyệt Bất Do đem thi thể của ba người Tiểu Tổ Mai đi ném ra sau núi. Sau núi có vô số hài cốt, Nguyệt Bất Do tìm trong đồng xương trắng thấy được một bộ hài cốt trên cổ tay có ba sợi dây tơ hồng. Hẳn mang bộ hài cốt kia ra đặt ở nơi đất trống, lẩm bẩm: “Vì người là người đã sinh ra ta, ta lấp mộ phần cho người. Kiếp sau đừng làm nữ nhân.”

Tìm tảng đá lớn đến vùi lấp bộ hài cốt kia xong, Nguyệt Bất Do liền rời đi. Thi thể ba người Tiểu Tổ Mai cũng giống như những người ả từng giết, từ nay về sau dầm mưa dãi nắng, cuối cùng biến thành một bộ xương trắng vô danh.

Tới suối nước tắm rửa một phen, cuối cùng cũng lộ ra tướng mạo sẵn có, Nguyệt Bất Do từ bỏ bộ y phục đen bẩn đến không nhìn ra màu sắc vốn có của mình, trần như nhộng quay trở về nhà gỗ. Một năm bốn mùa hẳn chỉ có kia một bộ y phục kia, đến đồ thay cũng không có. Lật tung phòng ngủ của ba người Tiểu Tổ Mai, Nguyệt Bất Do lật ra không ít bạc.

“Lũ đàn bà này cả ngày không ra cửa, vậy mà lại có nhiều bạc như thế.” Nguyệt Bất Do không khách khí cất toàn bộ bạc vào tay nải. Trên người hẳn mặc một trường sam vải thô cực kì không thích hợp, đành vậy thôi, hẳn không có y phục, thứ trên người là vắt vả lấm mới tìm được trong phòng lão phụ nhân.

Cướp đoạt toàn bộ những thứ đáng giá trong phòng một lượt, Nguyệt Bất Do đốt lửa thiêu nhà gỗ, rồi mới không quay đầu lại mà bỏ đi. Giả ngu mười bốn năm, hẳn đại công cáo thành, cuối cùng cũng có thể rời núi. Rời núi rồi, việc thứ nhất là ăn một bữa thật ngon, việc thứ hai là mua mấy bộ y phục, việc thứ ba là tìm một thanh kiếm tốt, còn việc thứ tư nha, đương nhiên là phải đợi hẳn tìm được kiếm tốt đã.

“Ha ha ha, ta Nguyệt Bất Do, tới đây.”

※

Triều đại nào cũng có giang hồ của triều đại ấy, tại một thời điểm nào đó, các môn phái giang hồ đang đồng loạt đốt pháo. Nếu có người đi ngang qua thì nhất định có thể nhìn thấy các nhân sĩ giang hồ ở đó lệ nóng

doanh tròng, kích động không thôi. Không chỉ như thế, bọn họ còn đặt trên cửa, cổng các vật xua tan ôn thần, chúc mừng vị ôn thần kia cuối cùng cũng chết, cuối cùng bọn họ cũng có thể vô tư, không cần lo lắng sẽ có người luôn tới đập cửa võ quán nhà mình .

Ôn thần này là ai? Trên giang hồ không người không biết không người không hiểu. Hắn chính là Nguyệt Bất Do. Một thể thống nhất của võ sĩ và người điên làm cho nhân sĩ giang hồ vừa nghe liền biến sắc, Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do này tên thật vốn là Nguyệt Siêu Phàm, là con trai út của chủ môn của Hoài Sơn kiếm phái Nguyệt Nãi Trung. Nguyệt Nãi Trung là một kẻ cuồng luyện võ, đối với con trai của mình lại càng kỳ thác kỳ vọng cao. Nguyệt Nãi Trung có tổng cộng bốn người con trai, ba người con đầu đều di truyền thiên phú võ học của hắn, lớn lên có cốt cách rất tốt, hơn nữa người này so với người kia còn tốt hơn. Đến người con trai thứ tư, Nguyệt Nãi Trung đã nghĩ đứa con này thể nào cũng có thể vượt qua ba vị huynh trưởng phía trước, cho nên gọi hắn là Siêu Phàm, chính là hi vọng hắn có thể trở thành nhân vật lợi hại nhất Nguyệt gia này.

Đáng tiếc, sự tình thường chính là như vậy, hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Nguyệt Siêu Phàm sau khi ra đời thể nhược nhiều bệnh không nói, căn cốt còn không thích hợp luyện võ. Tóm lại, đời này hắn không chỉ không thể vượt qua ba vị huynh trưởng của mình, có thể luyện võ hay không cũng là một vấn đề. Điều này làm Nguyệt Nãi Trung thất vọng vô cùng, vì vậy cũng không thích đứa con này.

Từ nhỏ đã không được phụ thân yêu thương, lại bởi vì thể nhược nhiều bệnh nên bị các huynh trưởng ghét bỏ, nếu là người bên ngoài thì đã sớm tự ti tự chán ghét. Nhưng tính tình của Nguyệt Siêu Phàm thật sự là có chút siêu phàm thoát tục. Nói dễ nghe chút thì là lòng dạ trống trải, nói khó nghe chính là thiếu tâm nhân. Hơn nữa sự điên cuồng của chính hắn và của cha hắn đã hợp lại làm một. Nói hắn không thể luyện võ? Hắn lại càng muốn luyện võ. Nói hắn không bằng huynh trưởng của mình? Hắn lại càng muốn vượt qua bọn họ.

Bởi vì thân thể không tốt, từ rất nhỏ Nguyệt Siêu Phàm đã bắt đầu biết chữ. Đầu tiên là hàng ngày hắn đều ngồi xổm trong thư phòng nghiên cứu các loại bí tịch võ học, rồi cũng không quản cha có đồng ý hay không, nhìn theo hình vẽ trên sách mà bắt đầu học trát trung bình tấn, học võ công cơ bản. Mà từ đó Nguyệt Siêu Phàm học được một câu “Mệnh ta do ta không do trời định”. Sau đó, hắn thậm chí chưa hỏi cha mẹ liền tự tiện đổi tên mình thành Nguyệt Bất Do.

Bằng sự quyết tâm và tinh thần ngang tàng này, công phu không phụ lòng người, Nguyệt Bất Do xác nhận đã học xong toàn bộ võ công của cha hắn, rồi lại làm mọi người kinh ngạc đến rớt cằm mà đánh bại ba vị huynh trưởng của hắn. Điều này làm Nguyệt Nãi Trung cao hứng, thái độ đối với đứa con này bỗng chốc thay đổi một trăm tám mươi độ.

Nhưng lần này người trở nên vênh váo lại là Nguyệt Bất Do. Người bởi vì ta không thể luyện võ mà vắng vẻ ta, bây giờ ta võ công cao cường thì vì cái gì phải nhận người cha như người? Đánh bại huynh trưởng của mình, Nguyệt Bất Do cũng rất tiêu sái xách một tay nải, cầm kiếm của mình rời khỏi Nguyệt gia, sau đó không trở về. Từ đó về sau, trên giang hồ có thêm một kẻ điên mê võ làm người ta đau đầu.

Nguyệt Bất Do rất thông minh, ít nhất trên phương diện học võ rất thông minh. Hắn cũng không thỏa mãn với chỉ võ công của Nguyệt gia, sau khi rời khỏi Nguyệt gia hắn đi khắp nơi tìm người luận võ. Đấu thua, hắn bỏ chạy, năm sau tiếp tục đấu, cho đến khi đấu thắng mới thôi. Cái này cũng chưa tính. Võ sĩ nhất là Nguyệt Bất Do sẽ giống như đạo tặc, trốn ở chỗ nào không biết học trộm võ công của người khác. Dù sao trong chuyện học võ này, hắn luôn dùng bất cứ thủ đoạn tột tể nào. Cũng bởi vậy, trong võ công của hắn khinh công là tốt nhất. Bởi vì phải chạy trốn chứ còn gì nữa.

Tóm lại, người bị Nguyệt Bất Do bám dính kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Hoặc là người thua hắn, hoặc là người bị hắn phiền chết. Vậy có người hỏi, nếu hắn đáng ghét như thế, làm thịt hắn không phải tốt rồi sao? Không phải phía trên ta đã nói rồi sao. Hắn khinh công tốt lắm, tốc độ chạy trốn không ai so bằng. Hơn nữa, hắn cũng không phải người xấu lắm sát kẻ vô tội, chỉ là thích luận võ, thích trộm võ luyện võ mà thôi, chỉ vì vậy mà bị người giang hồ đuổi giết, vậy người đuổi giết hắn cũng sẽ bị người ta xem thường .

Tục ngữ nói “Người tốt không sống lâu, người xấu lưu ngàn năm”, Nguyệt Bất Do này “xấu” như thế, vậy

sao lại chết chứ? Chẳng lẽ là có trường lão của môn phái nào không thể nhìn được nữa, tát một cái chụp chết hẳn?

Đương nhiên không phải. Võ công của Nguyệt Bất Do rất cao, chừng môn mấy đại môn phái giang hồ đều không phải đối thủ của hắn. Vậy nếu không phải, sao hắn lại chết được?

Ai..... Đây là phiền não của độc cô cầu bại mà.

Võ công cao mấy thì cũng có điểm dừng, cao nhân nhiều mấy thì cũng có kết thúc. Sau khi Nguyệt Bất Do càng không ngừng khiêu chiến khiêu chiến rồi lại khiêu chiến, trong giang hồ đã không người nào còn có thể phân cao thấp với hắn. Nguyệt Bất Do tịch mịch, tịch mịch vì không tìm thấy đối thủ thích hợp với hắn. Cái này giống như tửu quỷ bị cấm uống rượu, quỷ tham ăn bị cấm ăn thịt. Nguyệt Bất Do khó chịu, trong lòng giống hệt như bị mèo cào. Nghẹn suốt hai năm, hắn cũng chưa tìm được cao thủ có thể khiến hắn hưng phấn.

Lúc trước ta cũng nói, Nguyệt Bất Do là một kẻ điên. Không có cao thủ, hắn đơn giản nhắm mắt trực tiếp nhảy vực. Đời này không gặp được cao thủ, vậy kiếp sau chắc là gặp được đi. Trời của ta ơi, sao mà người biết sẽ có kiếp sau vậy? Cái này..... Nguyệt Bất Do mặc kệ, dù sao cứ sống không có đối thủ như bây giờ còn không bằng đi kiếp sau độ sức một phen.

Vậy Nguyệt Bất Do đã độ sức được chưa?

Khụ khụ, vừa rồi các người không nghe thấy có thiếu niên cười to nói “Ta Nguyệt Bất Do đến đây” sao?

Ai..... Chẳng lẽ đây là cái gọi là kẻ ngốc có ngốc phúc? Không biết người xui xẻo đầu tiên bị hắn băm dính sẽ là ai đây.

※

“Tiểu nhị, mang cho ta hai cân thịt bò, một vò rượu, phải là loại tốt nhất!”

“Vâng vâng, mời khách quan ngồi, lập tức đến ngay ~”

Ném tay nải đầy bạc lên bàn, Nguyệt Bất Do ngồi xuống ghế, một chân gác lên ghế khác đợi rượu thịt đi lên. Sờ cảm, Nguyệt Bất Do tính toán trong lòng. Khối thân thể này của hắn so với thân thể trước đây khỏe hơn một chút, nhưng giờ còn quá non. Với công phu hiện tại của hắn nhiều nhất chỉ được năm thành so với trước. Bà nương thối tha kia ngày nào cũng bắt hắn đói bụng, nếu không công phu của hắn còn có thể mạnh hơn một chút.

Nghe ý của người đàn bà kia, nam nhân tên Mạc Thế Di hắn là một vị cao thủ ở nơi này. Hắn mới đến, cũng không quen thuộc nơi này, vẫn nên điều tra trước đã rồi nói sau. Nếu võ công của nam nhân kia căn bản không lợi hại như vậy, vậy y sẽ là người đầu tiên hắn đi tìm. Nếu nam nhân kia rất lợi hại, hắn càng muốn đi tìm y. Dù sao cũng phải xem thế nào đã.

Bên ngoài trời đang mưa, người xung quanh đều che đậy thật kín, chỉ có Nguyệt Bất Do chỉ mặc một bộ y phục rõ ràng không phải của hắn. Vừa rồi lúc hắn ném tay nải, âm thanh kia đưa tới vài người chú ý. Kể cả người mù cũng có thể nhận ra được trong tay nải kia là bạc trắng, đương nhiên cũng có thể là vàng. Một người nhìn lên Nguyệt Bất Do vài lần rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Tiểu nhị rất nhanh mang thịt bò rượu ngon lên. Nguyệt Bất Do xé mở giấy dán miệng vò rượu, ngửa đầu uống mấy ngụm lớn, tiếp theo hắn trực tiếp lấy tay nắm mấy khối thịt bò lên ném vào miệng, hô to đã nghiền. Mười mấy năm không ăn thịt uống rượu như thế, thoải mái.

Gió cuốn mây tan, một bàn thịt bò và một vò rượu toàn bộ đã vào trong bụng Nguyệt Bất Do. Vỗ vỗ cái bụng no, Nguyệt Bất Do lấy một khối bạc vụn nhỏ ra, cũng không quan tâm có phải giả nhiều quá không, hắn để bạc lên trên bàn, khoác tay nải bước đi. Dù sao bạc cũng không phải của hắn, hắn cũng không đau lòng.

Mười bốn năm qua đều ở trong rừng sâu núi thẳm, đi ba ngày mới ra khỏi rừng, Nguyệt Bất Do phải nhanh chóng đi mua quần áo và giày. Hỏi tiểu nhị thôn trấn gần nhất ở đâu, Nguyệt Bất Do đi hướng về phía đó. Đang đi, có năm người chặn đường của Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do dừng lại. Nhanh tiếp theo, không biết từ đâu lại nhảy ra bốn người, chặn phía sau hắn.

Nguyệt Bất Do nhìn năm người trước mặt một cái, lại quay đầu nhìn bốn người phía sau, rồi mới hần nộ cười. Ném tay nải xuống đất, Nguyệt Bất Do ngoắc ngoắc ngón tay với người phía trước. Ha ha, có quần áo rồi, không cần mua.

6. Chương 6

Vỗ vỗ quần áo trên người, Nguyệt Bất Do rất vừa lòng, hợp ra phết. Ngồi xổm xuống, không e dè mở tay nải đầy bạc nặng trĩu ra, Nguyệt Bất Do bỏ toàn bộ mấy bộ quần áo khác cùng với ít tiền vừa cướp được vào. Đóng gói xong, Nguyệt Bất Do đứng dậy, đeo tay nải lên vai, đi nhanh về phía trước không quay đầu lại, tâm tình rất là sung sướng. Ở phía sau hần, có tám chín người miệng sùi bọt mép, ánh mắt trắng dã hôn mê bất tỉnh. Trên gáy mỗi người đều có bốn chữ đang chảy máu đầm đìa — ta là kẻ cướp.

Quần áo đã có, còn lại chính là ngựa và kiếm. Bầu trời vốn đang âm u bất chợt đổ mưa nhỏ, Nguyệt Bất Do bước nhanh hơn, vừa đổi quần áo mới, cũng không nên để ướt.

Chưa đến nửa canh giờ, Nguyệt Bất Do đi ra khỏi thị trấn. Mưa lúc càng lớn, không có ô nên trước hết hần trước tìm khách điểm ở tạm, đợi mưa tạnh lại đi mua ngựa. Mười mấy năm qua lần đầu tiên nằm ở trên đệm mềm mại, Nguyệt Bất Do thoải mái mà liên tục rên rỉ, hần cũng sắp quên đệm chăn là cái gì rồi.

Nhắm mắt, thoải mái đến sắp ngủ, trong lòng Nguyệt Bất Do bất chợt lóe lên vô số ý niệm. Mười mấy năm nay hần vẫn luôn ở thâm sơn cùng cốc, cũng không biết nơi này có giống với nơi mình sống trước đây không, càng không biết giang hồ ở đây có phải là giang hồ trước kia hay không. Tuy nhiên trước đây hần không hề nghe nói đến Mạc Thế Di, vậy hần là không phải giang hồ trước kia rồi. Thế nhưng thật sự có kiếp sau đây à, Nguyệt Bất Do lại một lần nữa cảm khái. Hần thực cảm kích ông trời, không bắt hần đầu thai thành nữ nhân, còn cho hần đầu thai đến một thân thể cực kì thích hợp luyện võ. Mà không thích hợp luyện võ cũng không nghiêm trọng, hần vẫn như thường có thể trở thành Nguyệt Bất Do.

Suy nghĩ liên tục, Nguyệt Bất Do liền ngủ. Trước khi ngủ, trong lòng hần còn đang niệm cái tên đã khắc sâu vào trong lòng hần rất nhiều năm — Mạc Thế Di, Mạc Thế Di..... Võ lâm cao thủ, Mạc Thế Di. Hy vọng là đừng làm hần thất vọng.

※

Từ ngày Hoàng thượng tự mình mở miệng để Thành An thay thái tử chủ trì hoàng gia tế điển cuối năm, thái tử Thành Lệ có thể nói là hết sức tận tâm chỉ bảo cho Thành An những lễ nghi cần chú ý trong tế điển ngày đó. Cho dù thân thể thái tử như thế nào, ít nhất trong sự kiện này hần đã biểu hiện ra ý chí nên có của một thái tử, khiến cho không ít các đại thần tâm phục khẩu phục, cũng làm Hoàng thượng đối với người con này có nhận thức càng sâu.

Thành An cũng rất quý trọng cơ hội lúc này, theo thái tử nghiêm túc học tập. Trong lúc này, Thành An vẫn biểu hiện cực kì khiêm tốn, không hề vì chuyện này mà lộ ra bất cứ sự miệt thị hay ngạo mạn nào với thái tử. Mắt thấy hoàng gia tế điển sắp đến gần, thái tử cũng truyền thụ toàn bộ nội dung cần thiết cho Thành An, dặn Thành An sau khi trở lại trong phủ thì phải nghiêm túc luyện tập, trăm ngàn lần không thể có sai lầm.

Nếu Thành An thay thái tử đi, vậy đến ngày tế điển chắc chắn thái tử sẽ không cần tham dự. Tuy nói là hoàng gia tế điển nhưng cũng không cần tất cả các con cháu hoàng thất phải lộ diện, chỉ có Hoàng thượng, hoàng hậu, hai vị quý phi và thái tử tham dự là được. Nếu thái tử không phải là đích tử, vậy đích tử cũng phải tham dự. Thái tử là thái tử lại là đích tử, bởi vậy ở những năm trước trong mấy huynh đệ chỉ có một mình hần. Đối với việc lúc này đổi thành Thành An, có người vui mừng, có người lo lắng.

Thành An từ đông cung trở lại phủ đệ của mình, lập tức có người đi tới chúc mừng hần: “Nhị ca, huynh đã về, chuẩn bị thế nào rồi?”

“Tứ đệ, đệ tới rồi à?”

“Nhị ca gần đây vất vả, ta không tiện đến quấy rầy. Nghe nói ngày mai nhị ca sẽ không phải tới đông cung, hôm nay ta đặc biệt đến chúc mừng nhị ca.”

“Này có cái gì đáng chúc mừng. Phụ hoàng lo lắng thân thể thái tử điện hạ, ta làm huynh đệ tự nhiên phải cố gắng hết sức. Vào nhà đi.”

“Được.”

Người đến là Tứ hoàng tử Thành Thông. Vốn hấn cũng rất được Hoàng thượng thích, nhưng mười bốn năm trước mẫu phi của hấn bị tình nghi hạ độc Thục quý nhân lúc ấy đang được sủng ái, gây ra tình cảnh một thi hai mệnh, bị Hoàng thượng biếm lãnh cung, Thành Thông lúc ấy mười tuổi bị Hoàng thượng giao cho mẫu phi của Thành An nuôi nấng. Cũng bởi vì việc này, sau khi Thành Thông ra cung thì vẫn theo Thành An làm việc, là phụ tá thân cận nhất của Thành An.

Đông cung, thái tử Thành Lệ nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Trong phòng vang lên một tiếng chuông cực nhẹ, Thành Lệ lập tức mở mắt. Bên giường hấn, một người quỳ gối ở đó, hạ giọng nói: “Khởi bẩm điện hạ, trang chủ đã xuất phát, ít ngày nữa sẽ đến. Mạc Thế Triệu đã trở lại, hấn và trang chủ cùng nhau vào kinh.”

“Mạc Thế Triệu đã trở lại?” Trong mắt thái tử là suy nghĩ sâu xa, không cao hứng lắm, nhưng cũng không phải không hề cao hứng.

“Vâng. Sau khi Mạc Thế Triệu trở về thì lập tức đi gặp trang chủ. Hôm đó trang chủ nhận được thư của điện hạ liền cùng hấn vào kinh.”

Thái tử gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Vương gia và Mạc gia có giao tình, nhưng hấn và Mạc Thế Triệu lại chưa từng thấy mặt nhau. Tuy nhiên trong lòng hấn hiểu được Mạc Thế Triệu bất mãn với cả hấn và mẫu hậu. Mạc gia có chủ ý gì vài năm nay hấn cũng thấy rõ, nhưng không hề quan tâm. Trời phải đổ mưa, cô nương phải lập gia đình, có những chuyện là không thể cưỡng cầu. Chỉ cần Mạc gia thành thành thật thật không gây phiền toái cho hấn, bọn họ muốn thế nào thì cứ làm thế đó.

“Thành An về phủ?”

“Vâng. Thành Thông đã ở quý phủ của hấn, có vẻ là đến chúc mừng.”

“Chúc mừng?”

Thành Lệ cười lạnh, cong cong khóe môi, thầm nghĩ: Hy vọng đến ngày đó hấn còn có thể cười được.

“Tốt, người tiếp tục đi tìm hiểu. Theo dõi Thành An và Thành Thông cho bản cung.”

“Vâng.”

Chuông vang lên, người nọ biến mất. Thành Lệ thở ra một ngụm khó chịu đã nghẹn trong lòng nhiều ngày. Nghĩ rằng Mạc Thế Di cũng sắp đến, hấn đột nhiên có cảm giác thoải mái hơn.

※

Ở trong khách điểm bốn ngày, ngày nào Nguyệt Bất Do cũng đi ra khỏi phòng xuống dưới lầu thì gọi một vò rượu, một đĩa lạc, vừa ăn vuống vừa nghe người xung quanh tán gẫu. Gần cuối năm, khách điểm dày đặc người, tin tức gì cũng có thể nghe được. Đương nhiên, Nguyệt Bất Do chỉ cảm thấy hứng thú với một loại tin tức, chính là tin tức giang hồ. Chẳng qua có vẻ nơi này là địa phương nhỏ, tin tức giang hồ không nhiều lắm, người giang hồ lộ diện cũng ít. Cho nên ở được bốn ngày Nguyệt Bất Do đã định đi. Nghe nói ở nơi cách chỗ này không xa có một tiêu cục nhỏ chuyên môn vận chuyển vũ khí, hấn định xuống tay từ đây. Rảnh rồi nghe người ta tán gẫu, không bằng trực tiếp tới cửa tìm người giang hồ hỏi rõ ràng. Muốn đi tìm Mạc Thế Di trước tiên hấn phải biết Đồng Xuyên ở đâu đã. Còn kiếm của hấn nữa, không có một thanh kiếm tốt thì làm sao tới cửa đá quán được?

Vừa đi vừa hỏi thăm, Nguyệt Bất Do tìm được tiêu cục kia — Long Tường tiêu cục. Ủ, tên nghe cũng uy vũ đấy, cũng không biết người bên trong có ra gì không nữa. Thất lại cẩn thận tay nải trên lưng, Nguyệt Bất Do bước đến cửa tiêu cục. Hai tay vỗ trước ngực, tiếp theo phát lực mạnh về phía trước.

“Oanh !” Hai cánh cửa đại môn bằng gỗ tốt trực tiếp nát vụn.

“Kẻ nào?!”

“Nhanh đi bẩm báo lão đại, có người đến gây chuyện!”

Đến đây đi đến đây đi, càng nhiều người càng tốt, tay chân lão tử đã ngứa ngáy lắm rồi.

“Lưu manh ở đâu mà dám đến Long Tường tiêu cục của chúng ta giương oai !”

“Lão tử kêu Nguyệt Bất Do, nhớ kỹ đi.”

Hì hì, hà hà hà. Tiêu cục vốn đang im lặng trở nên náo nhiệt lên, chẳng qua loại náo nhiệt này cũng không phải do bọn họ nguyện ý nhìn thấy. Người đi đường đi ngang qua nếu có thể trốn liền trốn rất xa. Bọn họ ở địa phương nhỏ này mà sao lại gặp phải sát tinh như thế ?Chỉ trong thời gian uống mấy ngụm trà đã nghe thấy bên trong có người cầu xin tha thứ: “Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng. Nơi này của tiểu nhân chỉ làm ăn nhỏ, đại hiệp có yêu cầu gì xin cứ việc nói thẳng, có thể làm được tiểu nhân nhất định sẽ làm, không làm được tiểu nhân cũng nhất định cố hết sức làm.”

“Nói cho ta biết, người giang hồ lợi hại nhất thiên hạ này là ai?”

“Hả?”

“Còn nữa, thợ đúc kiếm lợi hại nhất thiên hạ này ở đâu?”

“Cái gì?”

“Đồng Xuyên đi đường nào?”

“.....”

Tiêu cục lão đại trực tiếp muốn ngắt luôn. Người này đánh bọn họ đến hoa rơi nước chảy, còn đập hư cửa của họ chỉ vì hỏi cái ba vấn đề này?

“Nói mau !”

“..... Vâng vâng, người giang hồ lợi hại nhất thiên hạ này có rất nhiều, nhưng muốn nói đến võ công thì hẳn là đương nhiệm trang chủ Vân Hải sơn trang Mạc Thế Di. Vân Hải sơn trang ở trấn Đồng Xuyên, cách nơi này khoảng ba trăm dặm.”

“Thợ đúc kiếm lợi hại nhất trong thiên hạ ở đâu thì tiểu nhân không rõ, nhưng tiểu nhân biết kiếm pháp của Tuyệt cốc ở Chá Bắc là lợi hại nhất, kiếm của Tuyệt cốc cũng là tốt nhất. Mạc Thế Di chính là nhị công tử của Tuyệt cốc.”

“Chá Bắc ở đâu?”

“Chuyện này tiểu nhân cũng không rõ ràng, chỉ biết là ở phương bắc, rất xa.”

“Chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt, chuẩn bị thêm chút lương khô để ăn trên đường, phải có thịt.”

“.....”

“Hử? Không muốn?”

“Không không không, tiểu nhân lập tức chuẩn bị cho đại hiệp, lập tức chuẩn bị!”

Tốt lắm, ngựa có, lương khô cũng có, có thể đi ngay rồi.

Một canh giờ sau, tất cả mọi người của Long Tường tiêu cục đứng ở cửa cung tiễn vị đại hiệp kia rồi đi. Bọn họ không chỉ chuẩn bị ngựa tốt và lương khô phong phú cho đại hiệp, lại cho đại hiệp hai trăm lượng bạc. Đại hiệp vừa lòng rồi đi, bọn họ quỳ trên mặt đất hướng ông trời cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng để sát tinh này trở lại.

Thì ra Mạc Thế Di thật sự đúng là võ công thiên hạ đệ nhất. Giục ngựa phi nhanh, mỗi bộ phận trên thân thể Nguyệt Bất Do đều đang hò hét, hưng phấn hò hét. Khó trách nữ nhân kia ngày nào cũng niệm cái tên

đó, xem ra hần cũng không vì tên kia mà đói bụng vô ích rồi. Hy vọng tên kia là xứng đáng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất, như vậy cũng không uổng công hần nhảy vực.

Tìm được thiên hạ đệ nhất rồi, chỉ còn sót lại một việc chính là tìm thanh kiếm tốt. Ông trời thực giúp hần, tên kia không ở Tuyệt cốc, nếu không thì hần chưa lấy được kiếm tốt thì đã phải đánh với tên kia một trận trước, vậy chẳng phải là chịu thiệt? Ha ha ha, Tuyệt cốc, ta Nguyệt Bất Do đến đây, các người nên chuẩn bị cho ta một thanh kiếm có thể làm ta vừa lòng, bằng không, hừ hừ hừ.

※

“Thế Di, sau khi vào kinh sau khi ta sẽ ở ngoài cung chờ đệ, sẽ không tiến cung với đệ, miễn cho thái tử nghĩ nhiều.”

“Ừ.”

Còn không biết trong nhà sắp “gặp chuyện không may”, vào một khắc hai huynh đệ Mạc Thế Triệu và Mạc Thế Di bước qua cổng thành kia, tâm tình đều có vài phần trầm trọng. Trên người Mạc Thế Di hơn vài phần lạnh lùng, Mạc Thế Triệu thì hơn vài phần đau lòng. Mười mấy năm chia xa cũng không tạo thành ngăn cách giữa hai huynh đệ, dọc đường đi trong mấy ngày ở chung, hai huynh đệ ngược lại còn gần gũi thân thiết hơn trước.

Nghỉ trong khách điểm lớn nhất kinh thành, phải mang mũ sa che khuất mặt, Mạc Thế Di rất không quen mà sờ mặt. Mặt nạ đã trở thành một bộ phận thân thể y, không mang mặt nạ làm y luôn cảm thấy mình như trần trụi bại lộ trước mặt người khác, cả người không được tự nhiên.

Ở cùng một phòng với Mạc Thế Triệu, sau khi vào nhà Mạc Thế Di liền tháo mũ sa để đeo lại mặt nạ. Nhìn thấy hành động này của y, Mạc Thế Triệu không ngừng thở dài trong lòng, nhưng cũng không thể nói gì. Tùy tiện gọi chút đồ ăn, hai người đợi đến khi trời tối.

Mạc Thế Triệu và Mạc Thế Di vào kinh, thái tử Thành Lệ phải biết. Trời vừa tối, hần liền đi ngủ sớm. Sức khoẻ của thái tử không tốt, cho nên cũng không có người nghỉ ngơi. Hơn nữa từ nhỏ xung quanh tấm cung của Thành Lệ cũng chỉ có tâm phúc và thị vệ hần tự mình chọn lựa là có thể tới gần. Kể cả thái tử phi và hai vị trắc phi nếu chưa được triệu thì cũng không thể tùy tiện đến.

Tắt nến trong phòng, thái tử ngồi trên ghế mềm lẳng lẳng đợi một người xuất hiện. Có gió thổi qua, cửa sổ dường như mở ra, nhưng gương mặt nhìn lại thì vẫn đóng chặt. Thái tử đứng lên, một người từ chỗ tối xuất hiện trước mặt hần, trên mặt đối phương đeo mặt nạ màu bạc.

“Người đến sớm hơn bản cung dự đoán, một đường vất vả rồi.”

“Chuyện gì?”

Mạc Thế Di không nói lời vô nghĩa, đi thẳng vào vấn đề.

Thái tử cười, ngồi xuống. Nếu đối phương đã trực tiếp như thế, hần cũng không cần quanh co lòng vòng. “Phụ hoàng lấy cố trời lạnh, thân thể của ta không tốt làm lí do để Thành An thay ta chủ trì hoàng gia tế điển cuối năm, ngay ba ngày sau. Bản cung muốn cho tất cả mọi người hiểu được một việc, thái tử chính là thái tử, không phải cứ ai muốn thay thế là có thể thay thế được.”

Mi tâm Mạc Thế Di nhíu thật chặt, đạm mạc hỏi: “Người muốn làm thế nào?”

Tươi cười trên mặt thái tử vẫn vui vẻ như vậy: “Ở vị trí chủ trì hoàng gia tế điển mà ngã một cú trên đường, lại còn chật vật như chó ăn phân, không phải rất thú vị sao?”

Mi tâm Mạc Thế Di lại càng nhíu chặt: “Người sẽ không chỉ bảo ta đến làm chuyện này đấy chứ?” Chỉ vì chuyện này mà triệu gấp y từ ngàn dặm xa xôi đến đây?

Thái tử nhún vai: “Cũng có người khác dùng được, nhưng ta không yên lòng. Hơn nữa sắp cuối năm, người làm huynh đệ chẳng lẽ không thể giúp vi huynh thanh thần ổn định đến qua năm sao? Người cũng biết sức khoẻ vi huynh không tốt, trời lại lạnh, chẳng may lại bị giận dữ thương thân, thân thể người cũng sẽ có ảnh hưởng nha. Còn nữa, bản cung cũng không muốn người khác biết chuyện này có quan hệ tới ta. Trời lạnh, thân thể ta không tốt, thái tử tất yếu nghe mệnh lệnh của phụ hoàng mà ở nhà tĩnh dưỡng.”

Mạc Thế Di nắm chặt tay, qua một lát, y cứng giọng nói: “Ta đã biết.”

“Bản cung biết là đến thời điểm mấu chốt chỉ có thể dựa vào huynh đệ là người thôi.” Thái tử không thấy ngoài ý muốn chút nào, Mạc Thế Di nhất định sẽ đáp ứng.

Đối với xưng hô thân mật của thái tử, Mạc Thế Di chẳng hề thụ sủng nhược kinh, y hận không thể rời xa hoàng cung, cách những người này thật xa. Sau khi biết bị thái tử vội vã gọi đến để làm gì, Mạc Thế Di cũng không dừng lại lâu. Nhìn gian phòng không người, trên mặt thái tử lộ ra nụ cười chân thật đã nhiều ngày không thấy. Hắn biết Mạc Thế Di chán ghét hết thảy những điều này, nhưng ai bảo y là em trai hắn chứ, ai bảo y cướp đi sự khỏe mạnh của hắn nào, cho nên ở thời điểm như thế này, y không muốn ra mặt cũng không được.

Trở lại khách điểm, Mạc Thế Di không giấu diếm Mạc Thế Triệu. Đối với yêu cầu của thái tử, Mạc Thế Triệu cũng không ngoài ý muốn, hắn chỉ khuyên bảo Mạc Thế Di rõ ràng đang tâm tình không tốt: “Hoàng cung không thể so với bên ngoài, đó là nơi ăn tươi nuốt sống người ta. Thành Lệ nếu muốn sống sót, nếu muốn không bị phế bỏ hẳn nhất định phải tâm ngoan, tất yếu phải có tâm cơ. Trước đây ta đã nói đệ phải học hẳn nhiều một chút, ta sợ sau này đệ bị Vương gia ăn đến xương cốt cũng chẳng còn.”

Chính mình có thể bị Vương gia ăn đến xương cốt cũng chẳng còn hay không Mạc Thế Di cũng không lo lắng. Kỳ thật hắn và Thành Lệ giống nhau, đều là quân cờ giành vinh hoa phú quý của Vương gia. Có đôi khi ngẫm lại, Thành Lệ so với y càng đáng thương hơn. Y chỉ không thích kinh thành, không thích tòa nhà lớn kia. Nhất là khi Thành Lệ nhắc tới “Phụ hoàng”, “Mẫu hậu”, trong lòng y sẽ có một loại chán ghét. Nếu nói y không thích Thành Lệ, không bằng nói y không thích gia đình phu thê kia.

Ở trong phòng đợi cho đến đêm khuya, Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu thay trang phục dạ hành đi ra ngoài. Thái tử cho Mạc Thế Di một bản đồ vẽ ra vị trí phủ đệ của Thành An và cả địa điểm tế điền. Ba ngày nữa chính là tế điền, thời gian của Mạc Thế Di không nhiều lắm, đầu tiên y phải biết Thành An lớn lên trông như thế nào đã.

※

Chà xát chà xát tay, hà hơi một ngụm, Nguyệt Bất Do đi theo con ngựa đằng trước, vì sao là đi theo mà không phải cưỡi? Chạy suốt mấy ngày đường, ngựa đã quá mệt mỏi. Khi đến khách điểm kế tiếp, Nguyệt Bất Do không định cưỡi ngựa nữa, để ngựa nghỉ một chút. So với trước lúc đi, trên người Nguyệt Bất Do có thêm một cái áo bông cũ nát. Càng đi về hướng bắc trời càng lạnh, Nguyệt Bất Do dùng một lượng bạc mua hai cái áo bông của một nông phu, còn mua một cái chăn bông rách. Lương khô mà Long Tường tiêu cục chuẩn bị cho hắn đã sớm bị ăn hết rồi, mỗi lần Nguyệt Bất Do đi ngang qua một khách điểm đều sẽ mua chút lương khô. Tuy nhiên phần lớn thời điểm hắn đều ngủ cùng con ngựa, đói bụng thì cắn bánh bột ngô, khát thì khi đi ngang qua nhà nào đó sẽ xin chén nước, đói thì mua chút thịt ăn. Hắn cũng không muốn phí quá nhiều thời gian trên đường.

Từ sau khi đi ra, Nguyệt Bất Do không tắm lần nào, hắn vốn cũng không phải là một người yêu sạch sẽ. Gió thổi tóc tai lộn xộn, trên mặt cũng bẩn hề hề. Hắn cũng không để ý, dù sao hắn chỉ cần trông mắt thì người bên ngoài sẽ sợ hắn, chẳng liên quan đến việc hắn có sạch sẽ hay không.

Nhìn thấy cửa thành, Nguyệt Bất Do xoay người lên ngựa. Đêm nay tìm chỗ nghỉ một đêm, cho con ngựa ăn no, ngày mai hắn còn phải đi tiếp. Không hề nhìn đèn lồng đỏ tràn ngập không khí tết treo dọc đường đi, đối với Nguyệt Bất Do mà nói, ngày tết cũng giống như mọi ngày bình thường khác. Bây giờ hắn chỉ nghĩ mau chóng lấy được một thanh kiếm tốt, rồi mới đến Đồng Xuyên tìm Mạc Thế Di.

※

Pháo nổ từng trận, pháo hoa được đồng thời phóng lên, đêm ba mươi ở kinh thành là đêm tất niên đầy vui mừng và hoan hỉ. Ngay lúc giao thừa, có hai người lại lặng lẽ ra khỏi thành.

“Thế Di, nếu đã ra ngoài thì trở về nhà một chuyến đi. Tuy rằng không kịp được lễ mừng năm mới nhưng cha nương nhìn thấy đệ thì vẫn sẽ rất vui vẻ.”

Ngồi trên lưng ngựa, Mạc Thế Triệu nói ra việc hắn đã suy nghĩ vài ngày. Sau khi Mạc Thế Di rời khỏi Tuyết cốc thì cũng rất ít trở về, càng không về ăn tết lần nào, lần này là một cơ hội tốt.

Hoàn thành việc thái tử đã giao, cuối cùng có thể rời khỏi kinh thành, Mạc Thế Di thoải mái không ít. Nghĩ một lúc, y trả lời: “Được.”

“Quá tốt! Cha nương nhìn thấy đệ thì nhất định sẽ vui đến phát khóc. Nhưng mà khóc thảm nhất chắc hẳn là tiểu muội.”

“.....” Mạc Thế Di nhếch miệng, trong lòng cũng có một chút mong mỏi. Trong lòng y, cha nương thân sinh của y là cha nương ở Tuyệt cốc.

“Thế Di, năm nay hai huynh đệ chúng ta nhất định phải không say không về.”

“Được.”

“A a a, không ngờ rằng ngay năm đầu tiên ta trở về đã có thể ăn tết với đệ, ta thật sự rất cao hứng !”

Mạc Thế Triệu áp chế hốc mắt ướt át. Thế Di thay đổi, cho dù là võ công hay là nội tâm cũng đều trở nên càng cường đại hơn. Thế Di nguyện ý cùng hần trở về ăn tết thì chắc chắn là không lo lắng sẽ mang đến phiền toái cho Mạc gia, hoặc là nói y đã có năng lực ngăn trở phiền toái vì Mạc gia. Mười mấy năm nay, trở nên mạnh hơn không chỉ có hần mà thôi, Thế Di cũng luôn luôn cố gắng.

Hai con ngựa thừa dịp đêm tối mà đi về phía Chá Bắc, mà trong sự vui mừng này ở hoàng cung lại tràn ngập sự bất mãn. Trong buổi hoàng gia tế diễn hôm nay, nhị hoàng tử Thành An thay thái tử chủ trì tế diễn không ngờ bởi vì quá mức khẩn trương mà ngã sắp xuống. Không chỉ ngã cực kỳ khó coi, giống hệt như chó ăn phân, còn phá hỏng lễ vật tế thần quan trọng, làm Hoàng thượng giận dữ. Hiện tại nhị hoàng tử đang quỳ tạ tội trước mặt Hoàng thượng.

Thái tử cũng đến tạ tội. Hần phụ trách dạy Thành An, kết quả Thành An lại gây ra sai lầm lớn như thế, hần cũng có sai. Chẳng qua Hoàng thượng không trách cứ thái tử, chỉ là cảm khái thái tử chính là thái tử, có những chuyện chỉ có thể do thái tử ra mặt. Trong cung đã có lời đồn đại, Thành An không phải thái tử chân chính cho nên tổ tông không hài lòng, nên mới có thể làm hần gây ra lỗi lớn như thế. Hoàng thượng cũng vạn phần hối hận về quyết định của chính mình, nào biết lại chữa lợn lành thành lợn què như thế.

Hoàng thượng bảo thái tử hồi cung nghỉ tạm, phạt nhị hoàng tử Thành An quỳ hối lỗi. Đêm nay, ngoài Vương hoàng hậu và thái tử thì rất nhiều người đều mất ngủ. Mà cao hứng nhất hẳn là thái tử rồi, sau khi bất động thanh sắc trở lại đông cung, thái tử tránh trong ổ chăn cười to, mặc kệ cảm xúc quá mức phập phồng làm đau ngực. Dù sao có huynh đệ của hần rồi, hần sẽ không chết.

“Thế Di, có lần đầu tiên, từ nay về sau chắc chắn sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, đệ phải chuẩn bị cho tốt đi.” Trên đường, Mạc Thế Triệu nhắc nhở.

“.....” Mạc Thế Di chỉ có thể dùng trầm mặc trả lời. Y có thể cự tuyệt sao? Nghĩ đến Thành Lệ mở miệng một câu “người cướp đi sức khỏe của ta”, ngậm miệng một câu “người là huynh đệ của ta”, cái miệng của y lại nhếch càng chặt.

“Thế Di, lần này ta trở về sẽ không đi nữa, sau này vì huynh sẽ thường xuyên quấy rầy đệ, đệ sẽ không phiền chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.”

Mạc Thế Triệu nở nụ cười. Mạc Thế Di không thể thoát khỏi hoàng gia, vậy hần làm huynh trưởng tất phải giúp y. Tuy nhiên trải qua lần này hần thoáng thả lỏng một chút, thái độ của thái tử với Mạc Thế Di dường như có chút bất đồng với Vương gia.

7. Chương 7

Một ngày đầu năm, trên đường gần như không hề nghỉ ngơi, cuối cùng Mạc Thế Triệu và Mạc Thế Di cũng tới Chá Bắc. Mười mấy năm không hề trở lại, bên dưới mặt nạ lạnh lùng của Mạc Thế Di là sự kích động

vì sắp được nhìn thấy cha nường và người thân. Cha nường thân sinh của y không hề cho một ngày yêu thương nào, mà cha mẹ nuôi đã luôn coi y như con ruột mà yêu thương. Y vĩnh viễn nhớ rõ lúc năm tuổi sau khi y bị hạ cổ, toàn thân đau nhức khó nhin, nường vẫn ôm y, đến tận khi y không đau mới thôi. Mấy ngày đó, nường khóc sưng cả hai mắt, thậm chí yêu cầu cha dẫn y bỏ trốn. Y thường nghĩ, nếu không có cha và nường, không có Mạc Thế Triệu và tiểu muội, y nhất định sẽ biến thành một người, hoặc là tuyệt vọng sớm tự sát, hoặc là thống hận mọi người, trở thành ma đầu vô tâm.

Đây cũng là nguyên nhân y có thể tiếp tục nhẫn nại, nhẫn nại Vương gia tùy ý sắp đặt y, nhẫn nại suốt ngày bị nhốt trong nhà lao kia. Bởi vì y có người mà y muốn bảo vệ, y phải bảo vệ cha nường y, bảo vệ huynh muội của y. Mạc Thế Triệu tuy cũng đã mười mấy năm không trở về, nhưng tâm tình của hắn hoàn toàn khác với Mạc Thế Di. Hắn có thể cảm nhận được nội tâm vui sướng của Mạc Thế Di vì sắp được nhìn thấy người thân. Quả nhiên đề nghị Mạc Thế Di cùng hắn trở về là chính xác.

Sắp đến nơi, hai người càng quất roi ngựa nhanh hơn. Lúc này vừa đến thời điểm ăn cơm trưa, nghĩ rằng rất nhanh sắp có thể được ăn đồ ăn ngon nóng hổi hấp, Mạc Thế Triệu không khỏi nuốt nước miếng. Mạc Thế Di không tham ăn như Mạc Thế Triệu, nhưng càng đến gần quê hương thì càng kích động. Sắp được gặp người thân, bàn tay cầm roi ngựa của Mạc Thế Di có đôi chút run rẩy.

Hai con ngựa đồng thời dừng lại trước cửa lớn của Tuyết cốc Mạc gia. Không chờ ngựa đứng vững, hai người liền lập tức nhảy xuống. Chạy đến trước cửa, Mạc Thế Triệu nhấc tay liền gõ cửa.

“Rầm rầm keng! Rầm rầm keng!”

Nhưng điều làm Mạc Thế Triệu khó hiểu là, cửa lớn đáng lẽ phải lập tức mở ra lại chậm chạp không có người tới mở. Chẳng lẽ cha nường không ở nhà? Mạc Thế Triệu quay đầu nhìn mắt Mạc Thế Di. Không thể chứ, cứ cho là cha nường không ở nhà, trong phủ cũng sẽ không thể không có người được.

Nội tâm kích động của Mạc Thế Di vì tình huống không bình thường này mà cấp tốc phục hồi. Hưng phấn trên mặt Mạc Thế Triệu cũng biến thành cẩn thận. Hắn lại gõ cửa thật mạnh, qua một lát, bên trong truyền ra tiếng một người thật cẩn thận hỏi: “Ai đấy?”

Tuyết đối có vấn đề! Mạc Thế Triệu lập tức cao giọng nói: “Là ta, Thế Triệu.”

“Đại thiếu gia!” Tiếng người bên trong lập tức thay đổi, mang theo niềm hoan hỉ đến phát khóc vì nhân vật cứu mạng nào đó cuối cùng cũng trở về.

Cửa rất nhanh mở ra, còn không đợi Mạc Thế Triệu hỏi, lão giả mở cửa liền nước mắt lưng tròng nắm chặt hai cánh tay Mạc Thế Triệu, mắt đầy lệ nóng mà nói: “Đại thiếu gia ơi, cuối cùng cậu đã về rồi!”

“Lưu bá, xảy ra chuyện gì?” Mạc Thế Triệu đánh hơi được sự khác thường.

Lưu bá gạt đầu trả lời, hắn nhìn thấy người đứng bên cạnh Mạc Thế Triệu. Đầu tiên hắn cả kinh, rồi mới khóe miệng run rẩy, hô to lên: “Nhị thiếu gia! Sao các cậu lại không trở về sớm một ngày chứ?”

“Lưu bá, trong nhà xảy ra chuyện gì?”

Âm thanh của Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu tràn ngập lạnh lẽo, Mạc Thế Triệu đỡ Lưu bá đi vào bên trong. Lưu bá lớn giọng: “Lão gia! Phu nhân! Tiểu thư! Cô gia! Đại thiếu gia và nhị thiếu gia đã về rồi! Lão gia phu nhân! Đại thiếu gia và nhị thiếu gia đã về rồi!”

“Đại thiếu gia và nhị thiếu gia đã về rồi?”

“Nhị thiếu gia cũng đã về rồi?!”

Sân nhà vốn đang yên tĩnh đến mức lạnh lẽo lập tức náo nhiệt lên, rất nhiều người đều chạy từ trong phòng ra. Có hai vị lão nhân gia được người đỡ, thần sắc kích động mà nôn nóng đi ra từ chính đường. Thấy tình cảnh đó, Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu có thể khẳng định trong nhà đã xảy ra chuyện, bởi vì trai tráng trong nhà mang vết thương rõ ràng trên người.

“Đại ca! Nhị ca!”

Một tiếng hét chói tai của nữ nhân vang lên, nhanh tiếp theo một nữ tử chạy đầu tiên từ trong đám người ra, trực tiếp nhào vào trong lòng Mạc Thế Triệu.

“Tiểu muội.”

“Đại ca..... Huynh, sao bây giờ các huynh mới trở về vậy?”

Nước mắt nữ tử rơi xuống liên tiếp. Nàng buông Mạc Thế Triệu ra, nhìn Mạc Thế Di, rồi mới lại nhào vào trong lòng y, ôm chặt: “Nhị ca..... Nhị ca..... Huynh đã trở lại, huynh đã trở lại.....”

“Có chuyện gì?” Ánh mắt Mạc Thế Di lạnh đến dọa người. Tuy đã chia lìa mười mấy năm nhưng trong thời điểm này vẫn không hề có chút ngăn cách nào, chỉ có chờ mong và uỷ khuất nồng đậm của người thân với sự trở về của họ.

“Cha, nương, có chuyện gì?”

“Đại ca, nhị ca.”

Một nam tử đỡ Tuyết cốc cốc chủ Mạc Chiến Lương, cung kính chào hai người. Hắn là Thang Tả Sơn, con rể của Mạc gia, phu quân của Mạc Chiêu Yến, muội muội duy nhất của Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu, cũng chính là nữ tử vừa rồi lao vào lòng họ. Thang Tả Sơn lúc nhỏ mất cha nương, được Mạc Chiến Lương nhận làm đồ đệ, sau khi thành thân với Mạc Chiêu Yến thì hai người cũng không rời khỏi Mạc gia. Cũng bởi vì có Thang Tả Sơn ở đây nên Mạc Thế Triệu mới có thể yên tâm rời nhà nhiều năm như thế. Nhưng trên mặt Thang Tả Sơn lại hiện lên một vết thương rõ ràng, hơn nữa vừa nhìn cũng biết đó là vết thương vừa mới lưu lại không lâu.

“Tả Sơn, rốt cuộc trong nhà đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Thế Triệu áp lửa giận hỏi, không ai có thể làm khó dễ Mạc gia!

Thần sắc của Mạc Chiến Lương coi như bình tĩnh, mở miệng: “Vào nhà nói đi.” Tiếp theo ông nhìn về phía con thứ đã nhiều năm chưa từng được gặp mặt, tràn đầy từ ái nói: “Thế Di vất vả lắm mới trở về được một chuyến, đừng khóc lóc kể lể nữa, sự tình vốn cũng không nghiêm trọng như vậy. Vào nhà nói.”

Mạc Thế Di buông muội muội ra, đi lên cung kính quỳ trước cha nương: “Cha, nương.”

“Thế Di.....” Lúc này nước mắt của Mạc lão phu nhân đã rơi xuống. Bà vội vàng nâng đứa con dậy, ngón tay run rẩy sờ mặt nạ lạnh lẽo của y, rồi mới cầm tay y: “Vào nhà.”

Mạc Thế Di đỡ mẫu thân, Mạc Thế Triệu và muội phu đỡ phụ thân, một đám người vào phòng. Trong phòng ngoài vài vị lão nhân bí mật của Mạc gia, đại bộ phận đều là đồ đệ của Mạc Chiến Lương. Mạc Chiến Lương làm người khiêm tốn, rất nhiều đồ đệ vốn có thể xuất sư nhưng không muốn rời khỏi Mạc gia. Cứ như vậy, môn quy của Mạc gia càng lúc càng lớn, số lượng đồ đệ không muốn rời khỏi Mạc gia cũng càng lúc càng nhiều. Tuy nhiên các đồ đệ cũng không phải chỉ ở lại Mạc gia mà không đi, bọn họ vẫn giúp sư phụ làm Mạc gia lớn mạnh, vừa kiếm được tiền mà vẫn có thể hiếu thuận sư phụ và sư nương.

Ngồi xuống, Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu cùng nhau hỏi: “Cha nương, trong nhà có chuyện gì?” Nước mắt Mạc Chiêu Yến lại rơi xuống, Mạc lão gia thì nói: “Không phải chuyện gì lớn. Chỉ là trong nhà đã lâu chưa từng có chuyện như vậy, bọn họ có chút không chịu nổi.”

Mạc Chiêu Yến nói thẳng: “Đại ca, nhị ca, đêm qua khi chúng ta vừa cơm nước xong thì đột nhiên có người tới đá cửa, nói là muốn tới luận võ. Nào có ai vừa đầu năm đã tới cửa đòi thách đấu? Nhưng người ta tìm tới cửa rồi, chúng ta cũng không thể không chiến. Hẳn bảo cha chọn mười người đấu với hắn, nếu thua một thì phải để hắn vào phòng kiếm của chúng ta chọn một thanh kiếm. Nếu mười người đều thua, vậy hắn sẽ chọn cả mười thanh.”

Liếc nhìn các sư đệ đang ủ rũ, trong lòng Mạc Thế Triệu đã rõ, thế kia là đều thua chứ gì. Quả nhiên, Mạc Chiêu Yến hút hút cái mũi: “Võ công của người nọ quá lợi hại, các sư đệ cũng không là đối thủ của hắn, hắn còn làm mặt Tả Sơn bị thương.”

Thang Tả Sơn áy náy mở miệng: “Người nọ cũng không phải kẻ ác, chỉ là đến luận võ mà thôi. Bị thương thì chỉ có thể trách đệ võ nghệ không tinh, không tránh kịp, hắn cũng không cố ý đả thương ai. Hơn nữa sau khi chọn kiếm thì hắn liền đi ngay.”

“Nhưng muội cảm thấy hắn không đơn giản là tới luận võ, có ý đến cướp kiếm thì đúng hơn.” Mạc Chiêu Yến bất mãn nói: “Hắn muốn kiếm thì có thể trực tiếp đề nghị với cha mà, cha cũng không phải người keo

kiệt. Vừa đầu năm đã tới cửa đá quán, còn làm người khác bị thương, này không phải xui cả năm sao?”

“Người nọ có để lại tính danh?” Mạc Thế Di hỏi. Đầu năm Mạc gia đã bị người tới cửa đá quán, còn thua, đây là sự khiêu khích với Mạc Thế Di y.

Mạc Chiêu Yến lập tức trả lời: “Hắn vừa đến liền báo tính danh, nói hắn tên Nguyệt Bất Do.”

“Nguyệt Bất Do?” Mạc Thế Triệu nhìn về phía Mạc Thế Di, hắn chưa từng nghe qua người này. Tuy nhiên hắn đã rời khỏi Trung Nguyên mười mấy năm, chẳng lẽ là một nhân vật lợi hại mới xuất hiện trong võ lâm?

Mi tâm Mạc Thế Di vắt lại, y cũng chưa nghe qua người này. Thang Tả Sơn nói: “Bọn đệ cũng chưa từng nghe qua cái tên này. Nhưng điều kỳ quái là võ công người này rất mạnh, nhìn dáng vẻ thì tuổi hắn là cũng không lớn, hình như là một thiếu niên. Chuyện này rất lạ, người như vậy trên giang hồ không nên không có chút phong thanh nào như thế.”

“Các người không thấy rõ diện mạo của hắn?” Mạc Thế Triệu nghe ra chút ý tứ.

Nào biết, Mạc Chiêu Yến trên mặt vẫn còn vương nước mắt bỗng phì cười một tiếng rồi nói: “Cả người hắn bần hê hê, mặt cũng đen sì, không thể nhìn ra dáng vẻ vốn có của hắn là gì, trông chẳng khác gì tên ăn mày. Chọn xong kiếm rồi hắn còn chực thêm bữa cơm nữa.”

“Khinh công của hắn vô cùng tốt, vốn là bọn đệ còn muốn theo hắn xem rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào, nào biết hắn vừa cơm nước xong liền nhanh như chớp không thấy bóng dáng, nhanh đến mức bọn đệ không kịp phản ứng.” Thang Tả Sơn bổ sung.

Ánh mắt Mạc Thế Triệu và Mạc Thế Di chạm nhau, lúc đầu bọn họ còn tưởng rằng là tên ác nhân nào tới cửa, nhưng bây giờ xem ra lại là một người tính tình cổ quái.

Lúc này Mạc Chiến Lương mới mở miệng: “Đến thách đấu, cướp kiếm cái gì ta cũng không để ý, đang ở giang hồ, điều này là không thể tránh được. Chỉ là người này thân phận không rõ ràng, lại chọn đúng lúc đầu năm mới nên khó tránh khỏi sẽ làm người ta bất an. Thế Di, Thế Triệu, vài năm nay cha đã không quản nhiều chuyện giang hồ nữa, ta hy vọng Mạc gia có thể bình an, rời xa những thị phi này.”

Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu gật đầu, nếu chỉ đơn thuần đến luận võ thì không sao, chỉ sợ sau chuyện này có ý tứ khác. Nhất là Mạc Thế Di, y không hy vọng chuyện này có liên quan tới kinh thành. Mạc Chiến Lương nhìn con thứ, đứng dậy đi đến trước mặt y, một tay đặt lên bờ vai của y, trong mắt là vui sướng vì được gặp con trai: “Con cao hơn rồi, cũng khỏe mạnh hơn trước nhiều.”

Cầm Mạc Thế Di buộc chặt, y đè lại bàn tay của cha, gương mặt đã già đi rất nhiều của cha hiện ra trước mắt. Nước mắt Mạc lão phu nhân lại rơi xuống, bà vội vàng nói: “Lão gia, Thế Di thật vất vả mới trở về được một lần, ông hãy để nó vui vẻ uống cùng ông một chén. A Toàn, mau sai người đi chuẩn bị cơm trưa.”

“Vâng.”

Quần gia lau đi giọt lệ chậm rãi chảy ra từ khóe mắt.

Không khí trong phòng bởi vì Mạc Thế Di trở về mà sinh ra một chút xót xa cùng đau lòng, Mạc Thế Triệu làm bộ bất mãn: “Nương, con cũng đã mười mấy năm không trở lại, sao nương không bảo con cũng uống với cha một chén chứ?”

“Hai huynh đệ các con cùng uống, cùng uống.” Cuối cùng lão thái thái cũng lộ ra một nụ cười vui sướng từ đáy lòng. Từ lúc con thứ bị những người đó “đón đi”, sau đó con trưởng lại rời nhà, bà cũng rất ít khi cười thực sự vui vẻ như vậy.

Việc bị người thách đấu tạm thời bị quăng sang một bên, Mạc gia từ trên xuống dưới đều đắm chìm trong niềm vui vì hai vị thiếu gia đã trở về. Đối với người Mạc gia mà nói, ngày tết chỉ vừa mới bắt đầu. Mạc Thế Di cảm nhận được tình thân đã quá nhiều năm không thấy, chỉ là y không thể lấy gương mặt thật đối diện với người thân, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tiếc nuối. Nhất là Mạc lão phu nhân, trong trí nhớ của bà chỉ có dáng vẻ của Mạc Thế Di khi còn nhỏ. Có lẽ sau khi con trai tháo mặt nạ xuống, bà cũng không nhận ra đây là con trai của mình nữa.

Mạc Chiêu Yến là sau khi Mạc Thế Di rời khỏi Mạc gia mới thành thân sinh con, cho nên ba đứa con của Mạc Chiêu Yến đều chưa từng gặp vị nhị cữu này. Lần này gặp được nhị cữu lợi hại trong truyền thuyết của Vân Hải sơn trang, ba cậu nhóc đều rất muốn được cùng nhị cữu luận bàn. Người Mạc gia cũng không kiêng dè nhắc đến Mạc Thế Di ở trước mặt bọn nhỏ, nghiêm nhiên y chính là nhị thiếu gia chân chính của Mạc gia. Chẳng qua người biết thân phận thật của Mạc Thế Di cũng không nhiều, các hậu bối lại càng không người nào biết. Mười mấy năm qua Mạc Thế Di đều cô đơn vượt qua từng ngày, bỗng nhiên lại có nhiều người thân như thế ở bên cạnh, giữa cảnh náo nhiệt này y vẫn thoáng có chút không quen, nhưng trong lòng y là vui sướng.

Tâm tình Mạc gia tốt hơn rất nhiều, có một người tâm tình cũng cực kì tốt. Ở trong rừng “lủi trên nhảy dưới”, trên mặt Nguyệt Bất Do treo một nụ cười thật lớn. Tốt, tốt lắm, kiếm của Mạc gia Tuyết cốc quả nhiên là tốt. Một hơi lỏm cả mười thanh kiếm ra thử, Nguyệt Bất Do chọn hai thanh thuận tay nhất, những thanh còn lại cũng được cất cẩn thận, đề phòng cho bất cứ tình huống nào.

Kiếm đã vào tay, Nguyệt Bất Do đã không còn gì lo lắng nữa, hẳn có thể thuận lợi đi Đồng Xuyên. Vỗ vỗ mông ngựa, Nguyệt Bất Do nói với con ngựa: “Huynh đệ, kế tiếp ta còn muốn đi nữa, đành vất vả người một lần vậy. Nhưng mà ta cam đoan, đợi đến Đồng Xuyên ta nhất định cho người ăn một bữa thật ngon.”

Phát ra tiếng phì phì trong mũi, con ngựa vẩy vẩy cái đuôi, dường như nói với Nguyệt Bất Do nó tuyệt đối không thành vấn đề. Nguyệt Bất Do lại sờ đầu ngựa, xoay người lên ngựa. Lấy trong túi ra một tấm bản đồ rách tung toé, Nguyệt Bất Do nghiên cứu nửa ngày, rồi mới kẹp chặt bụng ngựa.

“Giá!”

Con ngựa phát ra một tiếng hí dài, chạy rất nhanh về phía nam. Gió thổi lạnh thấu xương, nhưng ánh mắt Nguyệt Bất Do lại sáng ngời, Mạc Thế Di, Mạc Thế Di, Mạc Thế Di.....

※

Nằm trên chiếc giường mình từng ngủ trước đây, Mạc Thế Di mất ngủ. Đêm nay, y nhất định sẽ mất ngủ. Hôm nay, mẫu thân tự tay xuống bếp nấu đồ ăn khi còn nhỏ y thích ăn nhất, vẫn là hương vị như trong trí nhớ. Hôm nay, y cùng cha uống vài chén rượu, y thấy được utor át trong mắt cha. Hôm nay, tiểu muội đo kích thước của y, may y phục mới cho y..... Mạc Thế Di nhắm chặt hai mắt, nơi này, đây mới là nhà của y.

“Cốc cốc cốc”, ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Mạc Thế Di nhanh chóng đứng dậy.

Mở cửa ra, nhìn thấy hai vị lão nhân đứng ở cửa, hốc mắt Mạc Thế Di nóng bỏng. Y vội vàng đỡ hai vị lão nhân vào nhà, nhanh chóng đóng cửa lại, ngăn cách với rét lạnh bên ngoài phòng.

Hai vị lão nhân không nói gì, bọn họ chỉ ngẩng đầu nhìn Mạc Thế Di mãi, đau lòng nhìn chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt y.

Hầu kết Mạc Thế Di di động vài cái, hẳn chậm rãi quỳ xuống trước mặt lão nhân, nâng tay tháo mặt nạ.

“Thế Di.....”

8. Chương 8

Lần về nhà này trở thành điều trân quý nhất trong lòng Mạc Thế Di. Vào mỗi đêm thanh tĩnh sau khi mọi người đã ngủ say, Mạc Thế Di sẽ gặp cha nương lắng lắng trò chuyện. Lúc này, kinh thành không phải người theo dõi y, Mạc Thế Di luôn tháo mặt nạ trước mặt mẫu thân.

Ngày mười bảy tháng giêng, Mạc Thế Di nhận được thư từ Vân Hải sơn trang, hỏi khi nào trang chủ trở về, nói có chuyện quan trọng bẩm báo. Y hiểu được, chuyện quan trọng chẳng qua chỉ là lý do, mục đích của phong thư này chỉ là giục y trở về. Lần này được về nhà là thái tử thưởng cho y. Chẳng qua đến giờ y đã tin nhất định còn có thể có lần thứ hai, cũng như chuyện của thái tử nhất định cũng sẽ có lần thứ hai.

Sáng sớm mười tám tháng giêng, mặc bộ đồ mới mà tiểu muội đã may gấp trong mấy ngày, Mạc Thế Di từ biệt cha mẹ và người thân, lên đường trở về. Hai vị lão nhân gia và tất cả các thành viên của Mạc gia đều ra tận cửa tiễn Mạc Thế Di, đến tận khi đã không thấy bóng dáng y nữa bọn họ vẫn không chịu trở về.

Mạc Thế Di không quay đầu lại, lần này trở về làm y hiểu được, cho dù thân thế của y là gì, cho dù y rời nhà đã bao lâu, y vĩnh viễn là con trai của cha nường. Rời xa cha nường không phải không thương cảm, nhưng trong lòng y cũng có hạnh phúc cùng trách nhiệm của người làm con khi được cha nường và người thân thương nhớ.

“Thế Di, sau này nhất định còn có cơ hội trở về thăm cha nường.”

“Ừ.”

Liếc nhìn Mạc Thế Triệu cùng đi Đồng Xuyên với y, Mạc Thế Di cũng thực cảm tạ ông trời đã cho y người anh em như thế.

Mạc Thế Triệu cũng không ở lại Mạc gia. Mạc gia có muội phụ rồi, hẳn không cần quan tâm. Lần này hẳn trở về, thứ nhất là giải quyết những chuyện cần lo còn lại của Mạc gia, thứ hai cũng là giúp Mạc Thế Di thoát ly sự khống chế của Vương gia, đây là tâm nguyện từ trước đến nay của hắn. Hơn nữa, hắn cũng không nhẫn tâm để Mạc Thế Di về Đồng Xuyên một mình. Có hắn đi cùng, dọc đường Mạc Thế Di cũng không có đơn. Hắn không đành lòng nhìn bóng dáng cô tịch của Mạc Thế Di rời đi.

Có Mạc Thế Triệu trở về cùng, trong lòng Mạc Thế Di quả thật dễ chịu rất nhiều. Ở Mạc gia mấy ngày, Mạc Thế Di cũng biết mười mấy năm Mạc Thế Triệu ở bên ngoài đã làm cái gì, càng biết Mạc Thế Triệu muốn làm gì. Thân bất do kỷ, Mạc Thế Di lựa chọn giao tất cả cho Mạc Thế Triệu. Lần này trở về y càng xác định một việc, y có thể làm ảnh tử của người khác cả đời, nhưng y phải bảo vệ cha nường mình, bảo vệ những người thân quan trọng nhất của y.

Khác với lúc đến, trên đường trở về Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu cũng không chạy liên tục. Mạc Thế Di tin tưởng đã có người truyền tin y trở về đến sơn trang. Có vẻ cực kì vừa lòng về việc lần này y đã giúp thái tử, cho dù là bên sơn trang hay Vương gia thì cũng không tỏ ra bất mãn với việc lần này y tự tiện về nhà.

Càng đi về phía nam, trời càng ấm áp. Mưa dầm qua đi, bầu trời Giang Nam có thể nói là mặt trời rực rỡ. Mặc dù trước tiết thanh minh thì sự rực rỡ này chẳng qua chỉ ngắn ngủi, nhưng đối với dân chúng vừa trải qua một mùa đông giá rét mà nói, thời tiết như vậy thật làm người ta vui sướng. Tuy nhiên, có một người vui sướng không nổi, thậm chí là cực kì nôn nóng.

Cây ở Giang Nam không giống như ở phương Bắc, vừa đến mùa đông lá liền rụng sạch, làm người ta không còn chỗ nào ẩn nấp. Nằm trên thân một cây thông lớn, người nào đó đỏ mắt nhìn chằm chằm toà nhà lớn đến không thấy rõ ranh giới ở phía xa, trong lòng oán niệm. Không ở nhà! Mạc Thế Di kia thế mà lại không ở nhà! Khi hắn đột phá vòng vây nhảy vào trong Vân Hải sơn trang, tên Mạc Thế Di kia thế mà lại không ở nhà! Dọc đường đi hắn đã thám thính không ít tin tức có liên quan tới Mạc Thế Di, một trong số đó chính là Mạc Thế Di chưa bao giờ rời khỏi Vân Hải sơn trang, nhưng bây giờ y lại không ở đây!

Nguyệt Bất Do rất bất mãn, hắn đã đến đây, sao tên kia có thể không ở nhà! Vân Hải sơn trang này là chỗ phiền toái nhất mà hắn từng đến. Mỗi lần đi vào không chỉ phải vượt qua một cánh rừng lớn, còn phải đối phó mấy chục cung thủ phía trên. Bây giờ hắn không khỏi hoài nghi Mạc Thế Di căn bản không lợi hại như lời đồn. Theo hắn thấy, những người bị Mạc Thế Di giết chết đều là bị những cung thủ này bắn chết. Đương nhiên, những cung thủ này cũng không thể uy hiếp được hắn, nhưng mỗi lần đi Vân Hải sơn trang đều phải chịu một trận mưa tên, thật sự làm người ta khó chịu. Huống chi nếu mà Mạc Thế Di có đây thì cũng thôi, nhưng Mạc Thế Di lại cố tình không ở đây! Hắn đã xâm nhập rồi lại trở về bốn lần, tên kia còn chưa chịu trở về, hắn hoài nghi trên đời vốn không có người tên Mạc Thế Di này, hoàn toàn là thủ đoạn che mắt của Vân Hải sơn trang.

Chờ một chút, nếu bốn ngày nữa Mạc Thế Di còn không về, vậy đừng trách hắn không khách khí. Hắn nhất định phải hủy Vân Hải sơn trang! Lại dám lừa hắn!

Nguyệt Bất Do đã tức đến phát điên rồi. Thật vất vả mới tìm được một tên có thể tỷ thí với hắn, vậy mà lại có thể là giả, là vốn không tồn tại, Nguyệt Bất Do có thể không tức sao. Chẳng lẽ hắn lại phải nhảy vực

lần nữa? Lần này hấn gặp may không bị đầu thai thành nữ nhân, lỡ như kiếp sau đầu thai lại thành nữ nhân thì biết làm sao.

Miệng cắn một mảnh lá cây, Nguyệt Bất Do hoàn toàn không cảm thấy đắng chát, chỉ có sự phẫn nộ vì bị Mạc Thế Di “lừa gạt”. Qua một lát, Nguyệt Bất Do bật dậy. Vênh tai, hấn hơi hấp háy mắt, có tiếng vó ngựa! Nhanh chóng đứng lên thân cây, Nguyệt Bất Do đẩy nhánh cây ra, ngừng thở. Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, hai mắt Nguyệt Bất Do cũng dần dần trừng lớn.

Rất xa, Nguyệt Bất Do nhìn thấy có hai người cưỡi ngựa chạy về phía này. Chỗ đứng của hấn chính là khu rừng phía bên ngoài vị trí các cung thủ của Vân Hải sơn trang, người tới chắc chắn là đến Vân Hải sơn trang, sẽ là ai đây!

Giảm nhịp thở đến thấp nhất, tầm mắt của Nguyệt Bất Do rất nhanh tập trung vào một người, một người đeo mặt nạ. Nghe nói lúc nhỏ mặt của Mạc Thế Di từng bị thương nên vẫn luôn đeo mặt nạ, chẳng lẽ là Mạc Thế Di đã trở lại?! Tâm trạng khó chịu đã nhiều ngày của Nguyệt Bất Do lập tức hưng phấn lên, ha ha ha, Mạc Thế Di đã trở lại.

Không cần biết một người khác là ai, Nguyệt Bất Do buông nhánh cây ra rụt trở về, cao thủ chạm mặt sẽ dễ dàng để lại dấu vết, bây giờ còn chưa đến thời điểm hấn xuất hiện.

Sắp đến sơn trang, tâm tình Mạc Thế Di cũng hoàn toàn bất đồng với lúc rời nhà. Lập tức sẽ trở lại nhà lao cầm tù mình, Mạc Thế Di làm sao cũng không vui vẻ nổi. Mặc kệ con ngựa đang chạy về phía trước, giờ phút này Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu đến tâm tình nói chuyện cũng không có. Mạc Thế Triệu hiểu ý, cho nên cũng giữ nguyên sự trầm mặc. Con ngựa đi qua một gốc cây đại thụ, ánh mắt lạnh lùng của Mạc Thế Di đột nhiên có một chút biến hóa, y kéo ngựa lại.

“Thế Di?” Mạc Thế Triệu nhanh chóng giữ chặt cương ngựa, “Xảy ra chuyện gì?”

Ra hiệu cho Mạc Thế Triệu dừng lên tiếng, Mạc Thế Di nghiêng đầu cẩn thận nghe, Mạc Thế Triệu thấy thế thì tay lập tức đặt lên kiếm. Mạc Thế Di nghe thật lâu, cũng xem xét quanh mấy thân cây, sau đó y vỗ mạnh vào mông ngựa, nói với Mạc Thế Triệu: “Lập tức về sơn trang.”

Mạc Thế Triệu không hỏi nhiều, kẹp chặt bụng ngựa nhanh chóng theo sau. Một người nhìn chằm chằm bóng dáng Mạc Thế Di rời đi, trong mắt là kích động như vừa nhìn thấy vật báu, người này, đáng giá một trận chiến!

Ngựa của Mạc Thế Di vừa mới dừng ở cửa lớn của sơn trang, có người ra mở cửa cho y, là quản gia. Vừa thấy y, quản gia lập tức nói: “Trang chủ, có chuyện quan trọng bẩm báo.”

Quả thực có chuyện quan trọng? Nghĩ đến vừa rồi ở trong rừng phát hiện sự khác thường, Mạc Thế Di chủ động hỏi: “Có chuyện gì?”

Quản gia có vẻ rất gấp, cũng không nhận thấy trang chủ khác với lúc trước, hạ giọng nói rất nhanh: “Có người đánh lén sơn trang, dường như là đến vì trang chủ. Nhưng người này rất lợi hại, cung thủ bên ngoài trang cũng không bắt được hấn. Mấy lần chúng ta bắt gặp hấn, ngay cả dáng vẻ hấn là gì còn chưa thấy rõ thì hấn đã chạy mất.”

Mạc Thế Triệu và Mạc Thế Di đồng thời nhìn nhau, sau khi hai người đến Tuyết cốc thì lại xảy ra chuyện này. Mạc Thế Di hỏi: “Đối phương có nói hấn là ai không?”

“Không.” Quản gia lắc đầu, trên mặt là bất an sâu sắc, “Người này có võ công rất cao, có thể nói đến vô ảnh đi vô tung, hơn nữa hấn luôn đợi buổi tối mới đến. Lúc trước hấn từng xuất hiện, có vẻ là dò đường, cũng không vào trang, nhưng vài lần gần đây hấn lại xuất hiện trong trang. Hấn đánh hôn mê một thị vệ trong sơn trang, còn cướp quần áo và tiền bạc trên người thị vệ. Thị vệ kia nói hấn hỏi trang chủ ở đâu.”

“Thị vệ kia trả lời thế nào?” Mạc Thế Triệu hỏi.

Quản gia trả lời: “Thị vệ sợ hấn gây bất lợi cho trang chủ, nói trang chủ ra ngoài, không rõ ngày về.”

“Hấn đã tới mấy lần?”

“Đã vào trang bốn lần.”

Mạc Thế Di nghĩ nghĩ, nói thẳng: “Người loan tin tức, nói ta đã trở về.”

“Trang chủ [Thế Di]?!”

“Nếu hần dám tìm tới cửa, ta sao có thể không quan tâm.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, Mạc Thế Di bước đi. Mạc Thế Triệu và quần gia đều đi theo, người tới không rõ thân phận, cẩn thận vẫn tốt hơn.

Mà đúng lúc này, ngoài trang vang lên giọng nói của một người: “Mạc Thế Di, nghe nói võ công của người là thiên hạ đệ nhất, hôm nay ta đặc biệt đến lãnh giáo!”

Giọng nói kia cực kì thanh thúy, nghe ra căn bản chỉ là tên nhóc con còn chưa dài lông. Nhưng trong giọng nói này lại bộc lộ ra nội lực hùng hậu lại làm người ta không thể khinh thường.

Mạc Thế Di xoay người, Mạc Thế Triệu lại một lần nữa rút kiếm ra, thị vệ được huấn luyện của Vân Hải sơn trang xuất hiện ở khắp các vị trí, bảo vệ Mạc Thế Di trong phạm vi an toàn.

“Người tới là ai? Nếu đã đến đây vì sao lại trốn trốn tránh tránh như vậy?” Mạc Thế Triệu lớn tiếng hô, trong thanh âm cũng cố ý truyền nội lực vào.

“Người là Mạc Thế Di sao?” Người tới có vẻ muốn xác nhận.

“Ta là Mạc Thế Di.” Mạc Thế Di mở miệng, ngay sau đó, thân thể y bay qua những thị vệ bảo hộ y, kiếm, dĩ nhiên đã ở trong tay.

“Ha ha ha, là Mạc Thế Di thì tốt. Lão tử còn tưởng rằng người là nhân vật do Vân Hải sơn trang bịa đặt ra để lừa gạt người đời cơ đấy.” Cùng với lời nói cuồng vọng này, một thân hình gầy gò “bay” thẳng từ một cây đại thụ bên ngoài sơn trang vào. Quần gia “A” lên một tiếng, bởi vì trên người đối phương mặc một bộ trang phục rõ ràng là của thị vệ trong sơn trang.

Mạc Thế Di đứng trên nóc nhà, người tới dừng trên một nóc nhà khác đối diện với y. Mặt hần bần hê hê, quần áo trên người cũng bần hê hê, trên tóc thậm chí còn vương mấy cọng cỏ. Không cần hỏi, Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu đã có thể xác định người đến là ai.

“Ta tên là Nguyệt Bất Do, nghe nói võ công của người rất lợi hại, ta đặc biệt đến lãnh giáo!”

Không biết vì sao, Mạc Thế Triệu đột nhiên rất muốn cười, hần liền thu lại thanh kiếm. Nhưng ánh mắt Mạc Thế Di lại lạnh hơn vài phần: “Người đến Tuyết cốc Mạc gia vào ngày mừng bầy có phải người không?”

“Mừng bầy?” Nguyệt Bất Do vò vò cái đầu như tổ chim, “Đầu năm ta có đi Mạc gia, nhưng không nhớ rõ là mừng mấy.” Buông tay, một tay Nguyệt Bất Do xoa thắt lưng: “Nhưng mà công phu của bọn họ quá kém, hy vọng người đừng làm ta thất vọng.”

Mạc Thế Di trả lời bằng việc trực tiếp bay lên, mũi kiếm lóe lên sát khí băng lãnh. Ngay tại lúc Mạc Thế Di có động tác, gần như trong nháy mắt Nguyệt Bất Do đồng thời rút hai thanh kiếm bên hông ra.

“Keng!”

Thân kiếm chạm nhau, lóe lên tia lửa rõ ràng.

Mạc Thế Triệu vỗ vai quần ra đang rất là khẩn trương, thoải mái nói: “Bảo hộ lui xuống hết đi. Ta nghĩ Mạc trang chủ sẽ không thích có nhiều người như thế xem cuộc chiến đâu.”

Trong lòng quần gia hiểu được, gạt đầu, ra hiệu cho thị vệ xung quanh lui xuống. Mạc Thế Triệu nhanh chóng quay lại quan sát hai người đang quyết đấu, cảm thấy rất kinh hãi. Hần từng đấu với Mạc Thế Di một lần, sau lần đó hần cũng không luận võ với Mạc Thế Di nữa, rất là đả kích tự tôn. Nhưng “tên ăn mày” kêu Nguyệt Bất Do này lại có thể đỡ kiếm của Mạc Thế Di, cũng khó trách Tả Sơn sẽ bị thương.

Cao thủ quyết đấu không chấp nhận được một tia sơ sẩy. Mạc Thế Triệu và quần gia đều không lên tiếng, hơn nữa đứng rất xa để tránh quấy rầy đến hai người đang bay tới bay lui kia, nhất là quấy rầy đến Mạc Thế Di.

Bóng dáng hai người từ nóc nhà hạ xuống đất, từ dưới đất bay lên cành cây, từ cành cây lại bay vào lương đình, từ lương đình đánh tới ao sen.

Kiểm quang làm rối mắt người, lần đầu tiên Mạc Thế Triệu nhìn thấy có người dùng song kiếm tốt như vậy. Kiếm thuật của Mạc Thế Di là thiên hạ đệ nhất, nhưng y cũng chỉ dùng một thanh kiếm, Nguyệt Bất Do này đúng là hai tay dùng hai thanh kiếm. Đừng nói là kiếm quang rối mắt, kể cả trong lúc luận võ thì cũng chỉ kịp nhìn thấy tàn ảnh mờ mờ của hai người.

Cây trong viện đổ; hoa sen trong ao gãy gãy; mái ngói của lương đình vỡ nát; đèn lồng dưới mái hiên rơi rụng. Mạc Thế Triệu kéo quần gia “trốn đông trốn tây”, nín thở tập trung nhìn hai người đang phân cao thấp kia, trong lòng không nhin được tán thưởng. Tuy rằng Nguyệt Bất Do này mang phiền toái rất lớn cho Mạc gia nhưng người này quả thật có tài.

Ngay khi Mạc Thế Triệu đoán trận luận võ này liệu Mạc Thế Di có thể thắng không, người đang dây dưa với Mạc Thế Di kia đột nhiên chuyển người, giống như chim mà chạy như bay về phía xa.

“Sang năm lại đến !”

Tốc độ của hắn cực nhanh, dù là Mạc Thế Di cũng đã phản ứng rất nhanh mà phi thân đuổi theo, đối phương cũng đã chạy ra khỏi sơn trang!

“Thế Di !”

Nhanh chóng hoàn hồn sau dị biến vừa rồi, Mạc Thế Triệu đuổi theo. Mạc Thế Di cầm kiếm đuổi theo thật xa, nhưng đối phương quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đối phương đã không thấy bóng dáng. Mạc Thế Di dừng lại, lồng ngực kịch liệt phập phồng, bàn tay cầm kiếm hơi hơi phát run, đó là sự kích động và hưng phấn khi gặp được cao thủ chân chính, không liên quan tới tính tình của y, đây là bản năng của người luyện võ.

Mạc Thế Triệu đuổi theo, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao hắn lại chạy?”

Mạc Thế Di vẫn nhìn theo hướng đối phương biến mất, hầu kết di chuyển cao thấp hai cái rồi mới trả lời: “Hắn thua.”

“Thua?” Nói gì thì Mạc Thế Triệu cũng là cao thủ, hắn không muốn mất mặt hỏi đối phương thua như thế nào, bởi vì hắn căn bản không thấy gì hết!

Mạc Thế Di chậm rãi thu kiếm, không giải thích, xoay người bước đi. Mạc Thế Triệu sững sờ ở đó, qua một lát hắn mới hô to với bóng lưng đang đi về của Mạc Thế Di: “Vừa rồi không phải hắn bỏ chạy đấy chứ?”

Mạc Thế Di không đáp lại, rất rõ ràng không phải sao? Cái tên kia quả thật đã làm chuyện mà người giang hồ khinh thường nhất, đánh không lại thì bỏ chạy.

“Thế Di, không phải hắn bỏ chạy đấy chứ, hắn cứ thế mà bỏ chạy sao?” Mạc Thế Triệu không thể tin. Người giang hồ đều chú ý khí tiết, tên kia bỏ chạy? Bỏ chạy?! Mạc Thế Triệu quay đầu nhìn chằm chằm phương xa, không thể tin, không thể tin tưởng.

Trực tiếp trở về chỗ ở của mình, Mạc Thế Di đặt thanh kiếm lên bàn, đứng ở đó vẫn không nhúc nhích. Mạc Thế Triệu theo lại thay y đóng cửa, còn chưa phục hồi tinh thần từ đả kích vì việc Nguyệt Bất Do chạy trốn.

Qua thật lâu thật lâu, Mạc Thế Di xoay người, ánh mắt sáng rọi làm Mạc Thế Triệu cả kinh. Tâm hắn kinh hoàng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mạc Thế Di có ánh mắt như vậy. Dùng nụ cười che giấu nội tâm chấn động của mình, Mạc Thế Triệu hỏi: “Thế nào người anh em, gặp được cao thủ rồi nhỉ.”

Mạc Thế Di nói thẳng: “Công phu của hắn rất lợi hại, lần đầu tiên ta gặp được nhân vật lợi hại như vậy.”

Mạc Thế Triệu cười nói: “Đúng vậy, lợi hại đến mức ta cũng chưa nhận ra được vì sao hắn thua. Thế Di, vị trí thiên hạ đệ nhất của đệ gặp nguy hiểm rồi. Tuy nhiên tính tình người này có chút quái nhĩ, không ngờ hắn lại trốn?!” Nói , Mạc Thế Triệu dứt khoát lắc đầu.

“Giúp ta tìm hiểu người này đi.”

Mạc Thế Triệu hiểu rõ mà gật đầu, cho dù Mạc Thế Di không nhờ thì hắn cũng sẽ đi thăm dò. Huynh đệ hai người đều không quan tâm Nguyệt Bất Do này đã gây ảnh hưởng cho Mạc gia ngay đầu năm mới. Một trận chiến này đã làm bọn họ khẳng định người này chỉ đơn thuần muốn đấu võ, không phải do bất kì kẻ nào phái đến. Người nào mà đánh không lại người khác thì lại bỏ chạy chứ? Mạc Thế Triệu thật sự rất muốn bắt lấy Nguyệt Bất Do này tới hỏi xem rốt cuộc thì hắn nghĩ cái gì .

Ở trong phòng tĩnh tâm một lúc lâu, cảm xúc của Mạc Thế Di mới khôi phục lại sự bình tĩnh. Ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiên y có cảm giác nhiệt huyết sôi trào khi gặp được cao thủ. Y vẫn nghĩ rằng máu mình là không có nhiệt độ, là lạnh lẽo, không ngờ rằng dòng máu của y cũng có ngày nóng bỏng như vậy.

Nhìn bàn tay của mình, Mạc Thế Di đột nhiên có một loại chờ mong. Người nọ nói sang năm lại đến. Được, Nguyệt Bất Do, ta chờ ngươi.

※

Ở trong một căn nhà rách nát không người, Nguyệt Bất Do dùng răng nanh cắn mảnh vải để băng bó vết thương trên cánh tay. Lần cuối cùng hắn luận võ bị thương là từ kiếp trước, hắn đã không còn nhớ rõ. Không ngờ hôm nay hắn lại có thể bị thương. Tuy nhiên Nguyệt Bất Do không chỉ không hề uể oải thất lạc mà ngược lại càng thêm hưng phấn. Mạc Thế Di này không làm hắn thất vọng, quả nhiên đáng giá hắn đánh một trận.

Lấy trong lòng ra một cái bánh bột ngô đã bị cắn mất mấy miếng, Nguyệt Bất Do cắn một miếng to, vừa mới thống khoái đánh một trận, bây giờ hắn rất đói bụng. Võ công của Mạc Thế Di hơn xa hắn, so với cao thủ võ lâm của đời trước còn lợi hại hơn, khó trách nữ nhân kia không thể tự mình báo thù.

Ăn xong bánh bột ngô, Nguyệt Bất Do ngồi xếp bằng. Không biết Mạc Thế Di kia có phái người tới bắt hắn không, trong trí nhớ của hắn mấy tên trang chủ môn chủ gì gì đều rất là hẹp hòi. Đợi trời tối hắn tìm một ngọn núi an tĩnh chút là được rồi. Trong vòng một năm, sang năm nhất định hắn phải đánh bại Mạc Thế Di !

Ừ..... Sang năm..... Hy vọng sang năm Mạc Thế Di có thể lợi hại hơn cả năm nay. Bằng không sang năm hắn đánh bại Mạc Thế Di xong rồi lại đi nhảy vực vậy.

Lập tức thoát khỏi phiền não có nên đánh thắng Mạc Thế Di không, Nguyệt Bất Do chuyển tâm ngồi xuống luyện công. Hắn có sự chờ mong, luyện công cũng có động lực .

Ban đêm, sau khi Mạc Thế Triệu trở về phòng thì Mạc Thế Di đi ra khỏi phòng. Đi vào nơi ban ngày y luận võ với Nguyệt Bất Do, y xách đèn lồng tìm kiếm cái gì đó ở xung quanh. Tự nhiên có người phát hiện trang chủ của họ khác thường, nhưng không ai dám tới gần nửa bước. Tìm hơn nửa ngày, Mạc Thế Di tìm được thứ y muốn tìm. Ngồi xổm xuống, đầu ngón tay y sờ vài giọt đỏ sẫm trên đất, quả nhiên hắn đã làm người kia bị thương.

Nguyệt Bất Do này rốt cuộc là ai? Thật đúng như lời tiểu muội nói, mặt hắn vô cùng bẩn, căn bản không nhìn ra dáng vẻ thật sự. Nhưng y có thể khẳng định đối phương là một thiếu niên. Một thiếu niên lại có công phu cao cường như thế, không thể không làm người ta bội phục. Mạc Thế Di thậm chí cảm thấy người này còn hơn cả mình.

“Sang năm lại đến”..... Nguyệt Bất Do này sang năm sẽ đến sao?

Đang suy tư , từ rất xa có tiếng bước chân, mày Mạc Thế Di nhíu chặt, đứng lên.

“Trang chủ, kính thành gửi thư.”

Tâm tình Mạc Thế Di bị áp lực trong nháy mắt, xoay người. Quần gia hiện thân trong bóng đêm, cúi đầu chậm chậm đi tới trước mặt hắn, hai tay trình lên một phong thư. Ngoài phong thư là một ấn kí hình cái nhân, vừa thấy ấn kí kia, hơi thở của Mạc Thế Di trở nên lạnh lùng.

Lấy thư ra, không nói gì cả, Mạc Thế Di xách đèn lồng đi. Quần gia liếc nhìn vài giọt máu giọt đỏ sẫm trên đất vài lần, cũng đi theo sau.

Thế Di:

Kim long đang ở sâu trong hung hiểm, hi vọng người có thể lấy đại cục làm trọng, không nên tùy hứng. Nợ người không phải điều ta mong muốn, cũng mong người có thể thông cảm nỗi khổ tâm của ta. Đợi sau khi kim long an ổn thì tận hiếu cũng không muộn.

Một phong thư không có con dấu, một phong thư cực kì ngắn gọn. Nhưng chính phong thư như vậy lại làm Mạc Thế Di nắm chặt hai đấm, cả người căng cứng.

Phong thư này nhìn như bình thản lại tràn ngập uy hiếp. Đối với việc y về Tuyết cốc lần này, Vương gia không phải không có phản ứng, phong thư này chính là ý tứ của Vương gia, Vương hoàng hậu. Y có thể về Mạc gia, nhưng phải chờ tới sau khi thái tử thuận lợi đăng cơ. Trước khi thái tử đăng cơ, y chỉ có một thân phận, đó là ảnh tử của thái tử, trợ giúp cho thái tử.

Đốt thư, kích động và hưng phấn ban ngày của Mạc Thế Di trong nháy mắt chìm xuống đáy cốc. Vì sự bình an của cha nương và người thân, y nhẫn. Buông màn, Mạc Thế Di tháo mặt nạ xuống, trên gương mặt tái nhợt là sự băng lãnh không có một tia biểu cảm.

9. Chương 9

Trong sân luyện võ vang lên từng trận tiếng hô, trời vừa tờ mờ sáng, các đồ đệ của môn phái giang hồ này đã rời giường luyện công. Môn chủ vốn còn một canh giờ mới rời giường lúc này cũng xuất hiện tại sân luyện võ. Hắn uy nghiêm ngồi một bên nhìn chăm chăm các đồ đệ tập luyện, thỉnh thoảng nói vài câu tức giận với những đồ đệ luyện không tốt. Môn phái này trên giang hồ không đến số một số hai, nhưng ít nhất cũng được số ba số bốn. Nhưng vừa mới không lâu, mấy đồ đệ đắc ý nhất của môn phái bọn họ lại đều bại trước một tên vô danh tiểu tốt, có thể nói là mặt mũi mất hết. Cũng bởi vì như thế, môn chủ giận dữ yêu cầu các đồ đệ phải rời giường luyện công từ lúc trời chưa sáng, đến đêm mới được nghỉ ngơi.

Dù là môn chủ hay là đồ đệ thì đều nuốt giận, thề phải tìm được tên kia để rửa mối nhục này. Bởi vậy bọn họ đều vô cùng cố gắng luyện tập, căn bản không cần sự phụ đốc thúc. Ngày đó bọn họ thua quá khó coi, rất uất ức.

Trong bụi cỏ xa xa, một người rúc vào khóm cỏ cao đến một thước tròng đôi mắt trong treó, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm mọi người trong sân. Hắn chặt chẽ ghi tạc động tác của từng người trong lòng, hơn nữa trong lúc nhìn lên cũng đã luyện tập trong đầu. Không ai phát hiện sự có mặt của người kia, thậm chí cả vị môn chủ được xưng là đức cao vọng trọng trên giang hồ cũng không phát hiện có người ngoài xâm nhập địa bàn của hắn để nhìn lên tuyệt học võ công của môn phái bọn họ.

Người này là ai? Không cần nói cũng biết. Trong thiên hạ kẻ đã đánh thắng người ta còn muốn học trộm võ nghệ của người ta ngoài Nguyệt Bất Do thì sẽ không có người thứ hai.

Sau khi trời sáng rõ, mọi người đã mỗi một thì mới được sự phụ cho phép đi ăn điểm tâm, thuận tiện nghỉ ngơi. Sau khi họ rời đi, Nguyệt Bất Do cũng thần không biết quỷ không hay biến mất. Nhìn lên năm ngày, những gì cần xem hắn đều đã xem, không cần đến nữa.

Vân Hải sơn trang, vừa mới luyện kiếm trở về, Mạc Thế Di liền nhận được bẩm báo của quản gia là Mạc Thế Triệu đến. Mạc Thế Di chưa nói gì, vẫn không hề thay đổi tốc độ trở lại Thụý Uẩn các, mà một người đã ở đó đợi y.

“Thế Di, vi huynh đến làm phiền.”

Ánh mắt Mạc Thế Di hơn vài phần ảm áp, y mở miệng: “Đã ăn cơm chưa?”

“Chưa đâu. Ta chạy suốt đêm tới đây nha.”

“Cùng nhau ăn đi.”

“Được.”

Đã có người đưa cơm canh tới, Mạc Thế Di buông kiếm, rửa mặt rửa tay, thay áo xong thì ngồi xuống bên cạnh bàn, cùng Mạc Thế Triệu ăn điểm tâm. Trong bữa cơm, Mạc Thế Triệu nhìn Mạc Thế Di vài lần, buông màn thầu, nói: “Dịch Thiên môn vào tháng trước bị một tên trông như ăn mày đánh cho hoa rơi nước chảy. Môn chủ Dịch Thiên môn mất hết mặt mũi, bây giờ toàn bộ Dịch Thiên môn đều đang khắc khổ luyện công, thế phải tìm tên ‘ăn mày’ kia để rửa mối nhục này.”

Miệng Mạc Thế Di ngừng nhai. Trên mặt Mạc Thế Triệu lộ ra nụ cười chờ mong, hần dựa sát vào hỏi: “Thế Di, lời hẹn một năm của đệ và hần đúng vào ngày mai, đệ nói xem liệu hần có đến hay không?” Hần chính là vì muốn xem trận luận võ đặc biệt này nên mới gấp gấp chạy tới.

Mạc Thế Di nuốt màn thầu trong miệng xuống, lãnh đạm trả lời một câu: “Không biết.”

Mạc Thế Triệu áp chế buồn bực trong lòng nói: “Lúc trước Nguyệt Bất Do này vẫn luôn không có tin tức, ta còn nghĩ hần đã rời khỏi Trung Nguyên, không ngờ nửa năm trước hần lại xuất hiện, còn thách đấu vài môn phái, bây giờ toàn bộ giang hồ đều vì Nguyệt Bất Do mà náo nhiệt. Ta nghĩ rằng, nếu để bọn họ biết Nguyệt Bất Do muốn tới tìm đệ luận võ, chắc chắn Vân Hải sơn trang sẽ bị vây tầng tầng.”

Mạc Thế Di vẫn lãnh đạm nói: “‘Bọn họ’ sẽ không muốn thấy chuyện như thế phát sinh đâu.”

“Thế Di, có phải ‘bọn họ’ lại làm gì với đệ không?” Mạc Thế Triệu nhin không được mở miệng hỏi. Trong một năm nay, hần phát hiện rõ ràng Mạc Thế Di đã trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều. Tuy rằng hần cũng vừa trở về không lâu nhưng hần có thể nhận thấy được sự thay đổi của Mạc Thế Di là sau khi hần trở về.

Mạc Thế Di nói: “Không đâu. Thế Triệu, đừng để ai biết ta đã từng giao đấu với Nguyệt Bất Do.”

Mày Mạc Thế Triệu vất lại, Thế Di không muốn mang đến phiền toái cho người kia đúng không? Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Mạc Thế Di, Mạc Thế Triệu gật đầu: “Ta có thể không để người bên ngoài biết đệ có liên quan đến hần, nhưng trong sơn trang.....”

Mạc Thế Di nhìn nửa cái màn thầu trong tay, qua một lát, y nói: “Ta nghĩ Vương gia còn chưa có cao thủ có thể bắt được Nguyệt Bất Do. Chỉ cần Nguyệt Bất Do không tới tìm ta, Vương gia sẽ không làm gì hần.”

“Thế Di.....” Mạc Thế Triệu muốn nói cái gì để an ủi y, lại không tìm thấy lời nào thích hợp.

Mạc Thế Di cắn miếng màn thầu tiếp theo, trầm mặc ăn cơm. Năm trước sau khi nhị hoàng tử Thành An gặp xui xẻo té ngã trong tế điển thì đã thành thật rất lâu, tuy nhiên gần đây lại bắt đầu rục rịch. Thái tử và Vương hoàng hậu đều gửi thư, Vân Hải sơn trang cũng bắt đầu có động tác. Sau này, bất kì kẻ nào cũng tốt nhất không nên có liên quan quá nhiều tới y, kể cả.....

“Thế Triệu, không có việc gì thì huynh cũng đừng nên tới chỗ ta. Mau chóng đưa cha nương đi đi, đừng để họ ở lại Chá Bắc nữa, càng sớm rời đi càng tốt.”

Trong lòng Mạc Thế Triệu chấn động, hạ giọng: “Có phải bên kinh thành có biến không?”

“Bây giờ còn chưa có gì thay đổi, nhưng khó nói sau này sẽ không có biến.” Trong lời của Mạc Thế Di mang thâm ý. Mạc Thế Triệu không có lòng dạ ăn cơm nữa, xem ra thế cục trong cung rất căng thẳng.

Sau đó hai người đều không nói gì nữa. Ngày hôm sau, Mạc Thế Triệu từ nguồn thông tin của mình biết được năm nay gần như thái tử bị bệnh suốt mùa đông, đây cũng là lí do gây ra sự biến hoá thế cục trong cung. Hoàng thượng lại hoài nghi về việc thái tử có thể kế thừa đại thống hay không, nhị hoàng tử Thành An lại một lần nữa chiếm được sự chú ý của Hoàng thượng. Lúc trước Thái y đã từng nói qua thái tử không thể sống quá hai mươi tuổi, về sau thái tử vẫn sống, không chỉ sống mà còn sống qua ba mươi tuổi. Nhưng lần bệnh này làm cho Hoàng thượng và bá quan lại một lần nữa lo lắng về thái tử.

Đông cung, vừa mới uống thuốc, thái tử Thành Lệ suy yếu nằm trên giường. Lần này bệnh tới đột ngột, lại dài đến khó hiểu. Cứu bệnh thành y*, hần biết rõ thân thể của mình, cho nên ngày thường hần đều rất chú ý. Nhưng lúc này bệnh lại đến không hề báo trước. Một ngày trước hần còn rất khoẻ, ngày hôm sau liền bắt đầu bị sốt và ho khan. Từ khi mạng của hần nối liền với Mạc Thế Di, hần chưa từng bị bệnh như thế. Hần quả thực hoài nghi nếu không có Mạc Thế Di thì lúc này hần là hần sẽ triệt để tiêu rồi. Tuy nhiên có vẻ ông trời cũng không định gọi hần đi sớm thế, hôm nay hần cảm giác thân thể rõ ràng thoải mái hơn một chút, không nặng trĩu như hôm qua, đến tay cũng không nặng dậy nổi.

*Cửu bệnh thành y: bị bệnh lâu ngày thì cũng sẽ có hiểu biết về y thuật

Thành Lệ rất lo lắng, thân mình hẳn chậm hồi phục một ngày, hẳn sẽ trở nên ngày càng bị động. Trong khoảng thời gian hẳn bị bệnh, Thành An tiếp quản một phần công sự trên tay hẳn, còn bệnh nữa thì hẳn khó đảm bảo Thành An sẽ không một tay che trời. Nhìn đỉnh giường, trong lòng thái tử lại sinh ra một loại bi ai không thể kể ra. Nhưng ngay tiếp theo, hẳn liền cắn chặt khớp hàm, nói với bản thân tuyệt đối không thể dễ dàng ngã xuống. Sau khi suy tư thật lâu, thái tử xốc chân lên đi xuống giường.

Ban đêm, Mạc Thế Di đứng trên nóc nhà nhìn ra phương xa. Ngày mai chính là ngày hẹn một năm của y và Nguyệt Bất Do. Làm một võ giả danh tiếng, y hi vọng Nguyệt Bất Do có thể đến; nhưng làm Mạc Thế Di, y lại không hi vọng Nguyệt Bất Do đến. Cái người mà đến đáng về y cũng chưa thấy rõ kia một năm trước đã cho y ấn tượng quá sâu, sâu đến mức suốt một năm nay y luôn mơ thấy lần luận võ đó. Tại một khắc kia, y đã quên đi gông xiềng trên người, trong đầu chỉ có một ý niệm trong là phải đánh bại tên kia. Một khắc kia, y thậm chí có thể cảm nhận được tự do mà mình đã quên đi lâu lắm. Nhưng sau khi tên kia đào tẩu, y mới giật mình thấy kia chẳng qua chỉ là một giấc mộng tươi đẹp.

Ngực ần ần đau, cơn đau này vẫn liên tục từ năm trước đến bây giờ. Thành Lệ bị bệnh, cho nên y mới có cơn đau này. Năm nay thời gian Thành Lệ bị bệnh có vẻ hơi dài. Tâm tình Mạc Thế Di phức tạp, y từng hy vọng Thành Lệ sớm chết, như vậy y có thể sớm thoát khỏi gông xiềng này một chút. Nhưng bây giờ, ý niệm như vậy càng ngày càng ít xuất hiện trong đầu y. Y vẫn không thích Thành Lệ, nhưng cũng không hi vọng hẳn chết. Y và Thành Lệ chẳng qua cũng chỉ là quân cờ trên tay Vương gia, cứ cho là Thành Lệ chết, y cũng không thể thoát khỏi. Trừ phi y giết thân sinh mẫu thân của mình, giết những thân nhân có cùng huyết thống với y, nhưng nếu y làm như vậy, gông xiềng đeo trên lưng y sẽ lại càng nặng thêm.

Nữ nhân kia muốn y nhẫn đến khi Thành Lệ đăng cơ, y rất hoài nghi. Dã tâm của con người luôn càng lúc càng lớn. Đến thời điểm đó, y thật sự có thể thuận lợi thoát thân sao? Mưa bụi lất phất trong không trung, Mạc Thế Di ngửa đầu, chỉ có ánh mắt là cảm nhận được cái lạnh lẽo của mưa. Xa xa, Mạc Thế Triệu đứng trên nóc nhà chỗ mình ở nhìn bóng người cô độc kia, tâm đầu từng trận. Thái tử vẫn bệnh, thân thể Thế Di nhất định cũng sẽ không thoải mái. Nếu ngày mai Nguyệt Bất Do đến đúng hẹn, vậy Thế Di..... Hẳn rất lo lắng, rất lo lắng. Lo lắng cho thân thể của Mạc Thế Di, cũng lo lắng cho trận tử thí có thể sẽ đến vào ngày mai.

Gần như cả đêm không ngủ, Mạc Thế Triệu sớm thức dậy. Ở trong phòng nóng lòng đợi đến lúc hẳn là Mạc Thế Di đã rời giường, hẳn lao ra ngoài cửa phòng. Chạy đến Thuý Uẩn các của Mạc Thế Di, Mạc Thế Triệu nâng tay gõ cửa, nhưng gõ hồi lâu mà trong phòng cũng không có ai ra mở.

“Thế Di, Thế Di?”

“Trang chủ đi luyện kiếm.”

Một người hầu bưng một chậu nước đứng dưới sân trả lời.

“Thế Di đi luyện kiếm?” Sớm như thế? Mạc Thế Triệu rất là kinh ngạc.

Người hầu kia nói: “Mỗi ngày trang chủ đều dậy luyện kiếm vào giờ Mão, phải sau giờ Thìn mới có thể trở về.”

Trong lòng chợt lóe một ý niệm, Mạc Thế Triệu lập tức hỏi: “Y làm như vậy đã bao lâu rồi?”

“Chỉ mới khoảng một năm.”

Trong lòng Mạc Thế Triệu hiểu rõ. Không hỏi đối phương Mạc Thế Di đang luyện kiếm ở đâu, Mạc Thế Triệu vội vàng rời đi.

Rất xa, Mạc Thế Triệu đã nhìn thấy một người phi thân lướt trên mặt hồ, hẳn thở hắt ra, trên mặt xuất hiện tươi cười. Hẳn biết chắc chắn người này đang ở đây.

“Mới một năm sao.....” Không hề đi quấy rầy, Mạc Thế Triệu liền đứng ở đó nhìn Mạc Thế Di. Thế Di rất muốn lại được tử thí với người nọ đúng không, nếu không cũng sẽ không chăm chỉ sáng sớm dậy luyện kiếm như thế. Nhưng nghĩ đến sự bản khoản của Mạc Thế Di, Mạc Thế Triệu lại thấy đau lòng vì y. Về tư tâm, Mạc Thế Triệu hi vọng Nguyệt Bất Do có thể đến, hẳn luôn cảm thấy Nguyệt Bất Do này sẽ mang đến cho

cuộc sống của Mạc Thế Di một chút thay đổi, còn là tốt hay xấu thì hắn cũng không lo lắng. Dù sao với Mạc Thế Di mà nói, có xấu nữa chẳng qua cũng như thế này.

Mạc Thế Di phát hiện Mạc Thế Triệu, tuy nhiên y cũng không dừng lại, đến giờ Thìn hai khắc y mới thu kiếm. Mạc Thế Triệu vẫy tay với y, Mạc Thế Di phi thân vài cái đã dừng trước mặt Mạc Thế Triệu, hai người sóng vai trở về.

Khi ăn điểm tâm Mạc Thế Di không nói gì, Mạc Thế Triệu cũng nhận ra y không muốn nói chuyện. Hôm nay là ngày hẹn, trong lòng Mạc Thế Di nhất định không lạnh lùng như vẻ ngoài của y. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không nói cho Mạc Thế Di kỳ thật hiện giờ hắn có chút khẩn trương, còn rất lo lắng cho thân thể của Mạc Thế Di. Nếu Nguyệt Bất Do kia đến trễ mấy ngày thì tốt, tốt nhất là đợi sau khi sức khỏe của thái tử hồi phục hẳn đến.

Dùng sức cắn miếng màn thầu để giảm bớt sự khẩn trương khó nói của mình, Mạc Thế Triệu lại không thể không chế mà nghĩ đến Nguyệt Bất Do, hắn rất muốn biết tên kia có đáng vẻ gì.

“Mạc Thế Di, kì hẹn một năm đã đến, ta lại đến lãnh giáo đây!”

Một tiếng vang truyền từ ngàn dặm đến Thúy Uẩn các, miếng màn thầu Mạc Thế Triệu vừa mới nuốt trôi liền bị giọng nói này làm cả kinh đến mức trực tiếp vọt từ cổ họng ra. Trước mắt nhoáng lên một cái, nào thấy bóng dáng Mạc Thế Di nữa!

Bỏ lại màn thầu, Mạc Thế Triệu bất chấp miệng cũng chưa lau liền đuổi theo, tên kia thật sự đến đây!

Mới ra sân của Thúy Uẩn các, Mạc Thế Di liền nhìn thấy một người giống như một con chim lớn bay từ xa tới đậu trên cây. Mạc Thế Di không hề nghĩ ngợi liền bay lên. Chân dẫm lên nhánh mềm mại, y và người tới nhìn nhau từ xa. Bị tiếng nói vừa rồi kinh động, thị vệ trong sơn trang bị quản gia ra mặt đúng lúc cản trở về, trong viện lại chỉ còn lại bốn người họ, cảnh tượng cũng giống như một năm trước. Mạc Thế Triệu nhảy lên bờ tường trong viện tách xa hai người, ngực nhảy từng bùm, hắn cũng không giải thích được vì sao mình lại khẩn trương như thế.

Cũng giống như một năm trước, người tới giắt hai thanh kiếm bên hông, quần áo bản đen, so với một năm trước thì cũ nát hơn rất nhiều, tóc lộn xộn, vẫn vương đầy cỏ dại, trên mặt vẫn bản đến không nhìn ra đáng vẻ vốn có.

“Mạc Thế Di, năm trước quá gấp gáp, năm nay ta đã đến đúng hẹn, không phải ngươi cũng nên tháo cái mặt nạ khó coi kia xuống sao? Ta cũng không muốn luận võ với người mình không rõ mặt đâu.”

Mặt ngươi thì nhìn rõ sao? Mạc Thế Triệu rất muốn vạch lại. Nhưng ở thời điểm này tốt nhất hắn không cần xen mồm. Ánh mắt Mạc Thế Di sáng hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng, y lạnh lùng nói: “Muốn ta tháo mặt nạ còn phải xem ngươi có bản lĩnh này không đã.”

Dứt lời, kiếm của Mạc Thế Di liền ra khỏi vỏ.

10. Chương 10

Vân Hải sơn trang lại lần nữa xuất hiện một màn gà bay chó sủa, a, dùng gà bay chó sủa để hình dung có vẻ không thỏa đáng lắm. Nhưng hai vị cao thủ luận võ, đó chính là đao quang kiếm ảnh, có sự nguy hiểm đến tính mạng. Hoa cỏ mảnh mai trong sơn trang tự nhiên sẽ lọt vào diện những thứ sẽ bị hủy diệt.

Nguyệt Bất Do dùng song kiếm, Mạc Thế Di dùng đơn kiếm. Nhưng đơn kiếm gặp song kiếm lại không có bất kì chặt vật nào. Hết thấy tạp niệm và ưu phiền đều biến mất trong âm thanh của kiếm. Mạc Thế Di không muốn thua tên tiểu tử ranh này, Nguyệt Bất Do lại càng quyết tâm cướp đi danh hiệu đệ nhất thiên hạ trên tay Mạc Thế Di. Hai người không ai nhường ai, kiếm trong tay cứ người tới ta đi liên tục.

So với một năm trước, công lực của Nguyệt Bất Do rõ ràng đã được tăng cường, nhưng Mạc Thế Di cũng không hề kém cỏi chút nào. Song kiếm trong tay Nguyệt Bất Do không ngừng tấn công tới mặt Mạc Thế

Di, muốn lột mặt nạ của Mạc Thế Di xuống. Kiếm của Mạc Thế Di lại lần lượt đỡ trả Nguyệt Bất Do, cực tuyệt rất chừng mực. Trong lúc nhất thời, hai người đánh đến bất phân thắng bại, Mạc Thế Triệu ở một bên xem mà hai lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Thân thể Mạc Thế Di không thoải mái, hẳn rất sợ Mạc Thế Di vì vậy mà thua Nguyệt Bất Do.

Âm thanh của thân kiếm chạm vào nhau lần lượt khiến người ta rung động, mà hai đương sự lại không hề phát giác, trong đầu cả hai đều chỉ có một ý niệm, chính là đánh bại đối phương. Nguyệt Bất Do càng đánh càng hăng, động tác của Mạc Thế Di cũng càng lúc càng nhanh, một canh giờ đã sắp qua mà hai người đang dây dưa một chỗ kia vẫn không thể phân cao thấp. Đúng lúc này, có cái gì bay ra từ người Nguyệt Bất Do, tiếp theo thì hẳn nhảy từ mái hiên xuống, thân ảnh Mạc Thế Di cũng lao theo. Nhưng Nguyệt Bất Do lại đột nhiên nhảy lên mái hiên, ngay sau đó, thân thể hẳn liền bay ra ngoài xa mấy thước.

“Sang năm lại đến!”

Mạc Thế Di đuổi theo cực nhanh, chỉ chớp lát sau, hai người đều biến mất khỏi tầm mắt của Mạc Thế Triệu. Mạc Thế Triệu vội vàng đuổi theo, cũng thuận tay nhặt thứ gì đó Nguyệt Bất Do đánh rơi trên mặt đất lên. Quần gia gọi một người tới ghé vào lỗ tai hẳn nói mấy câu, người nọ vội vàng rời đi.

Đuổi tới tận bên ngoài sơn trang, Mạc Thế Triệu thật vất vả mới tìm được Mạc Thế Di, nhưng cũng không thấy bóng dáng Nguyệt Bất Do nữa. Câu nói đầu tiên chính là: “Tên kia lại chạy thoát?”

Bàn tay cầm kiếm của Mạc Thế Di siết chặt, y nhếch miệng nhìn phương hướng Nguyệt Bất Do biến mất, trong lòng có chút ảo não, lại có chút thoải mái khó nói. Cơn đau vùng ngực cực kì rõ ràng, còn đánh tiếp y cũng không biết kết quả sẽ là cái gì.

Nhìn cũng đủ biết tên kia lại chạy thoát, Mạc Thế Triệu đưa cái gì đó tới trước mặt Mạc Thế Di: “Này, tên kia đánh rơi.”

Mạc Thế Di nhìn lại, là tay nải của Nguyệt Bất Do, bị y một kiếm cắt đứt. Không ngoài Mạc Thế Triệu dự đoán, Mạc Thế Di cầm lấy tay nải kia, rồi mới xoay người, không quay đầu lại mà phi thân đi. Mạc Thế Triệu xùy một tiếng, nhún vai: “Thật sự là một tên kì quái.” Chẳng qua sau đó hẳn cũng mỉm cười, “Ta bắt đầu thấy chờ mong đến sang năm rồi.”

Đến khi trở lại chỗ ở của mình, Mạc Thế Di đặt tay nải lên bàn, không do dự chút nào mở ra. Trong tay nải có rất nhiều bạc, có một bao vải dầu, còn có hai bộ quần áo, trừ những thứ đó ra thì không còn cái gì khác. Bao vải dầu toả ra mùi hương thịt bò rõ ràng, Mạc Thế Di cầm lấy bao vải dầu mở ra, quả nhiên là thịt bò. Trực tiếp cầm lấy một khối thịt bò, Mạc Thế Di bỏ vào miệng mình. Toàn bộ gia sản của Nguyệt Bất Do hẳn là đều ở trong này, tên kia sẽ làm thế nào đây?

Mạc Thế Triệu ở bên ngoài gõ cửa trước rồi mới trực tiếp đi vào, cũng không đóng cửa. Hẳn tự nhiên thấy được những thứ trong tay nải, cũng thấy được gói thịt bò trên tay Mạc Thế Di. Hẳn nhử mi, rồi mới cười tiến tới cầm lấy một khối thịt bò bỏ vào miệng, sau đó gật đầu: “Hương vị rất được, không biết mua ở đâu nhỉ?”

Mạc Thế Di quay đầu, cửa phòng đột nhiên đóng lại. Hẳn nói khê với Mạc Thế Triệu nói: “Đừng cho người của Vương gia tìm hẳn gây phiền toái.” Mạc Thế Triệu gật đầu, chuyện của Nguyệt Bất Do nhất định sẽ kinh động Vương gia, kinh động kinh thành.

Ngồi trên ngọn cây, Nguyệt Bất Do cẩn thận chà lau kiếm trong tay. Lần này hẳn lại thua rồi, tuy rằng không bị thương như lần trước nhưng thắng bại đã rõ ràng. Hẳn còn ném tay nải của mình, bên trong là toàn bộ gia sản của hẳn. Tuy nhiên Nguyệt Bất Do cũng không tiếc, vốn mấy thứ kia cũng đều là do hẳn cướp được, ném thì thôi, hẳn lại đi cướp là được. Mạc Thế Di không làm hẳn thất vọng, không uống công một năm nay hẳn cố gắng luyện công, nhưng trước mắt xem ra hẳn còn phải càng thêm cố gắng mới được.

Vỗ vỗ thân thể so với đời trước rắn chắc và trẻ tuổi hơn rất nhiều, Nguyệt Bất Do tin tưởng một ngày nào đó hẳn sẽ đánh bại Mạc Thế Di. Thét dài một tiếng, Nguyệt Bất Do bay như chim từ trên cây xuống, đối bụng rồi, tìm chỗ nào kiếm bữa cơm ăn thôi.

※

“Trang chủ, kinh thành gửi thư.”

Quân trắng trong tay tạm dừng, Mạc Thế Di không hề ngẩng đầu nói: “Đặt ở chỗ này đi.” Quân trắng tiếp theo hạ xuống. Quân gia đặt thư bên cạnh bàn cờ của Mạc Thế Di rồi mới lui xuống. Tâm tình bình tĩnh hiếm có của Mạc Thế Di vì phong thư này mà lại lần nữa bị áp lực.

Cầm lấy thư, mở ra. Trong thư chỉ có bốn chữ: Lập tức vào kinh, lạc khoản: Huynh. Mạc Thế Di cất thư đi tiếp tục chơi cờ, không hề có ý định hành động.

Có thể nói, phong thư này tới rất đúng lúc, đúng lúc không phải bốn ngày trước. Đã nhiều ngày, tâm tình của Mạc Thế Di luôn không thể bình tĩnh trở lại. Nếu nói năm trước y còn có thể coi ước định của Nguyệt Bất Do là trò đùa, vậy thì lần này y không thể không nhìn thẳng vào. Sang năm, Nguyệt Bất Do còn có thể tìm đến y.

Có chờ mong, nhưng do dự nhiều hơn. Có nên chịu thua rồi triệt để cắt đứt liên hệ với tên kia không? Nhưng ngay lập tức Mạc Thế Di liền lắc đầu trong lòng. Y có thể nhẫn rất nhiều chuyện, nhưng chuyện này lại có liên quan đến tự tôn của y. Nhưng y lại không muốn kéo người vô tội liên lụy tới phiền toái của mình, cho dù đó chỉ là một người xa lạ. Bỗng nhiên, trong lòng Mạc Thế Di nổi lên nghi hoặc, tên kia rõ ràng có rất nhiều bạc, vì sao lúc nào cũng là bộ dạng lôi thôi nghèo túng? Nghĩ lại, Mạc Thế Di lại buông một quân đen, không thể tiếp tục để tên kia đến tìm y. Hẳn là bên kinh thành đã biết chuyện này, có lẽ tìm y vào kinh chính vì chuyện này. Y là ảnh tử, là một ảnh tử không thể bị bất kì kẻ nào chú ý tới. Đứng dậy, để lại bàn cờ đang hạ dở, Mạc Thế Di trở về phòng. Một khắc sau, y cưỡi ngựa rời khỏi Vân Hải sơn trang.

Hoàng cung, sắc mặt Vương hoàng hậu không hề tốt hơn. Thân thể cuối cùng cũng khá lên một chút, hôm nay thái tử vào cung thỉnh an phụ hoàng, tiếp theo sẽ đến tẩm cung của mẫu hậu. Vẫy lui mọi người, Vương hoàng hậu lớn tiếng nói: “Thế Di này, lúc trước chọc tới một nữ ma đầu, hiện tại lại chọc tới một gã ăn mày, đến khi nào y mới có thể làm ai gia bớt lo!”

“Mẫu hậu, chuyện này không trách Thế Di, nhi thần nghe nói là tên ăn mày kia tự mình tìm tới cửa. Thế Di võ công cao cường, lại thành danh khi còn trẻ, trên giang hồ đều là những người hung dữ hiếu chiến, có người tới tìm Thế Di cũng rất bình thường.” Thái tử Thành Lệ nói tốt cho Mạc Thế Di.

Sắc mặt Vương hoàng hậu cũng không vì thái tử khuyên bảo mà chuyển biến tốt hơn. Thái tử bị bệnh lâu như thế, không khí trong cung thay đổi rất nhiều, đứa con kia lại không làm nàng bớt lo, sao nàng có thể không tức giận.

“Con sai người mau chóng loại bỏ tên ăn mày kia đi, mẫu hậu không muốn thấy có những việc như vậy nữa.”

Thành Lệ cười, nhẹ nhàng gật đầu. Vương hoàng hậu hít một hơi thật sâu, lại hỏi: “Thân mình con bây giờ sao lại như thế? Sao đang khoẻ lại bị bệnh lâu như vậy?”

Thành Lệ vô tội cười: “Nhi thần cũng không biết, đang êm đẹp liền bị bệnh.”

Mi tâm Vương hoàng hậu vắt lại: “Có thể hay không là.....”

Thành Lệ hừ nhẹ: “Ai biết được. Trong lúc nhi thần bị bệnh Thành An đã biểu hiện cực kì nổi bật, hiện tại hẳn lại được phụ hoàng phong vương, tự nhiên hi vọng nhi thần bệnh càng lâu càng tốt, tốt nhất là đi đời nhà ma luôn. Nhưng mà nhi thần không định để hẳn tiếp tục đắc ý đâu, sức khoẻ nhi thần đã rất tốt, hẳn là hẳn cũng nên trả lại nhi thần những việc mà nhi thần phải quản.”

Gương mặt lo âu đã lâu lắm của Vương hoàng hậu cuối cùng cũng lộ ra tươi cười, nàng lập tức hỏi: “Con nghĩ ra cách gì?”

Thái tử không nói thẳng, chỉ nói: “Nhi thần gửi thư cho Thế Di, bảo y vào kinh. Nói gì thì thân huynh đệ vẫn đáng tin cậy hơn.”

Wương hoàng hậu cũng không yên tâm: “Rất nhiều người đang nhìn vào con đó, bảo y vào kinh lỡ như khiến cho kẻ khác chú ý thì sao?”

“Y đeo mặt nạ, cho dù bị người chú ý thì cũng biết làm thế nào được? Mẫu hậu, đừng xem nhẹ công phu của Thế Di, y là cao thủ đệ nhất thiên hạ đấy.”

Wương hoàng hậu thở hắt ra, hỏi: “Có muốn gọi Thành Khiêm trở về không? Thành Thông suốt ngày đi theo Thành An giúp hắn bày mưu tính kế, nếu Thành Khiêm trở về, con cũng có thể nhẹ nhàng một chút.”

Thành Lệ lập tức nói: “Không cần, chuyện trong cung nhi thần còn ứng phó được. Thành Khiêm ở biên quan đúng là chỗ tốt để lập công, gọi đệ ấy trở về là làm nhân tài không được trọng dụng. Chuyện trong cung vẫn đừng nên cho đệ ấy tham gia quá sớm, khi nào cần nhi thần sẽ gọi đệ ấy trở về.”

Vương hoàng hậu muốn nói lại thôi, cuối cùng lại từ bỏ, gật đầu: “Cũng tốt. Nhưng nói gì thì Thành Khiêm về so với Thế Di tới vẫn an toàn hơn một chút, chính con cũng đừng quá lo là.”

“Nhi thần hiểu rõ.”

Còn nói một lát, Thành Lệ liền rời đi. Vương hoàng hậu ngồi một mình trên ghế, tâm tư trầm trọng. Thái tử lần này bị bệnh rất lâu làm nàng cực kỳ bất an. Kỳ thật về việc gọi con thứ Thành Khiêm trở về Vương hoàng hậu cũng có quyết định của chính mình, Thành Khiêm hẳn là nên biểu hiện trước mặt hoàng thượng, một khi có ngày thái tử.....

Lắc lắc đầu, Vương hoàng hậu áp chế lo lắng, cho dù thế nào nàng đều phải cố hết sức bảo trụ thái tử, ít nhất phải kiên trì đến ngày Hoàng thượng băng hà.

Sức khỏe của Thành Lệ dần dần khang phục, chẳng qua hẳn cũng không lập tức yêu cầu Thành An giao những việc hẳn là do thái tử xử lý lại, cũng không đề cập chuyện này với phụ hoàng. Mỗi ngày hẳn đều đến Ngự thư phòng bang trợ phụ hoàng xử lý triều chính, thậm chí rất nhiệt tình hỗ trợ khi Thành An cần giúp một tay. Bởi vì thái tử khiêm tốn, Hoàng thượng tuy rằng lo lắng về thân thể hẳn nhưng cũng không biểu hiện ra một tia ý tứ muốn phế thái tử nào, tuy nhiên cũng không bảo Thành An buông công sự, vẫn để Thành An tiếp tục thay thái tử xử lý một phần chính vụ. Rất hiển nhiên, Thành An là lựa chọn thứ hai cho vị trí thái tử trong cảm nhận của Hoàng thượng.

Ngày hôm nay, sau khi Thành An rời hoàng cung thì được vài vị đại nhân mời tới quý phủ của một trong các vị đó uống rượu. Uống rượu xong, vì say nên Thành An được người hầu đỡ lên xe ngựa trở về phủ đệ. Đêm đó, Thành An triệu thị thiếp của mình thị tẩm, một đêm phong lưu. Ngày hôm sau, Hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn thương thảo ở Ngự thư phòng, kết quả đợi lâu mà không thấy Thành An đến, phái người ra cung hỏi mới biết Thành An còn chưa thức dậy. Lúc này Hoàng thượng rất giận dữ.

Tuy rằng Hoàng thượng cũng có tam cung lục viện rất nhiều tần phi nhưng luôn luôn tự hạn chế, tuyệt không bao giờ uống rượu hồng việc, lại càng không nhớ nhảm chuyện quốc gia đại sự. Huống chi một ngày trước Hoàng thượng vừa chính miệng nói cho Thành An ngày hôm sau có chuyện quan trọng muốn thương thảo, Thành An lại dám phóng túng như thế, thật sự không thể tha thứ! Trong Ngự thư phòng, thái tử càng không ngừng nói tốt cho Thành An, khuyên phụ hoàng bớt giận, kết quả bị phụ hoàng răn dạy một trận.

“Chính bởi vì ngươi luôn nói đỡ cho nó nên nó mới dám làm càn như thế! Ngươi là thái tử, phải có uy nghiêm của thái tử! Nó là huynh đệ của ngươi, càng là thần tử của ngươi, ngày thường ngươi phải đốc thúc nó, quản nó! Mấy ngày ngươi sinh bệnh Thành An mới thay ngươi làm chút chuyện đã đắc ý như thế, cứ như thế này thì sau này trăm còn có thể bảo nó làm cái gì được!”

Thái tử thỉnh tội, cũng nói: “Phụ hoàng, lần này Thành An quả thật vất vả, khó tránh khỏi mệt. Theo nhi thần thấy, nên trách cứ không phải là Thành An mà hẳn là thị thiếp và người hầu của đệ ấy. Bọn họ hẳn là biết cách ngày Thành An phải đứng hạn tiền cung mà cũng không nhắc nhở, làm cho Thành An quên mất đại sự. Phụ hoàng hàng ngày phê duyệt tấu chương đều thức rất muộn, buổi sáng sớm dĩ có thể đứng giờ thức dậy cũng đều là công lao của Ngự công công.”

Lửa giận của Hoàng thượng nhờ thái tử khuyên bảo mà giảm xuống một ít. Được thái tử quỳ gối trước mặt hoàng thượng khen, Ngự tổng quản Ngự công công vội vàng nói: “Đúng vậy, Hoàng thượng. Cho dù là nô tài có địa vị như thế nào thì đều phải vạn phần cẩn thận, sợ nhảm đại sự của Hoàng thượng, mỗi ngày Hoàng thượng đều lao tâm như vậy, mấy việc nhỏ đó tự nhiên là do nhóm nô tài để tâm mới đúng. Chuyện hôm nay không thể hoàn toàn trách Cẩn vương, nếu bọn nô tài ngày thường chịu bỏ chút tâm tư, nhớ rõ việc nhắc chủ tử nghỉ ngơi, Cẩn vương cũng sẽ không dậy trễ như vậy.”

Hoàng thượng nghe xong thì hạ lệnh: “Sung quân tất cả thị thiếp và nô tài bên cạnh Thành An cho trăm. Thái tử, ngươi chọn cho Thành An vài tên nô tài có hiểu biết. Sau này nếu nó lại làm ra chuyện như vậy, trăm sẽ đối toàn bộ người bên cạnh nó!”

“Nhi thần tuân chỉ.”

Thành Lệ khom người tiếp chỉ, trong mắt chợt lóe lên một tia cười nhạo.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Cẩn vương ở bên ngoài cầu kiến.” Một thái giám tiến vào khom người nói. Nào biết hần vừa nói xong Hoàng thượng liền lập tức giận dữ: “Trẫm không muốn gặp nó! Bảo nó hồi phủ diện bích tư quá* một tháng! Trục xuất toàn bộ thị thiếp trong phủ của nó cho trẫm!”

*diện bích tư quá: quay mặt vào tường suy ngẫm về những việc mình đã làm.

“Vâng.....”

Thái giám kia sợ run đi ra ngoài truyền chỉ. Thái tử còn muốn khuyên nũa, bị Hoàng thượng quát lớn, đành phải im miệng.

Cẩn vương Thành An bị phạt hồi phủ diện bích tư quá, trong phủ ngoài Vương phi thì tất cả thị thiếp đều bị mệnh mễ đuổi khỏi phủ trở thành quan nô. Mà thị thiếp cùng hần tiêu hồn một đêm cùng với bốn năm thiếp thân người hầu thì toàn bộ bị sung quân ra biên cương. Thành Lệ không nghe theo phụ hoàng yêu cầu đi chọn người hầu cho Thành An mà nhờ Ngụy công công bên cạnh phụ hoàng chọn trong cung vài người thành thật đưa tới Cẩn vương phủ.

Trong Cẩn vương phủ, sắc mặt Thành An âm trầm đứng dựa tường, không thể hiểu nổi vì sao mình lại ngủ say như vậy, vì sao người hầu của hần lại quên gọi hần rời giường.

Đông cung thái tử phủ, Thành Lệ tâm tình khoái trá ăn được thiện, một người đứng trước mặt hần trầm mặc không lên tiếng. Thái tử nhìn người nọ, cười hỏi: “Thật sự không ăn? Được thiện của bản cung cũng không phải người bình thường có thể ăn đâu.”

“Còn chuyện gì không?” Hiển nhiên đối phương cũng không cảm kích.

Thành Lệ cười, uống một ngụm trà gừng, hỏi: “Người phải trở về gấp sao? Khó có một chuyến đến kinh thành, không định ở thêm vài ngày? Hay là có người đang đợi người trở về?”

Trong mắt đối phương là không kiên nhẫn, ai sẽ đợi y đây? Y chỉ không thích nơi này. Thành Lệ buông đĩa, thân thể dựa về phía sau, cong khóe miệng nói: “Mẫu hậu nghe nói người bị một tên ăn mày quần lầy, không cao hứng lắm đâu.”

Trong nháy mắt ánh mắt Mạc Thế Di lạnh đi mấy độ. Thành Lệ không chịu ảnh hưởng tiếp tục nói: “Mười mấy năm trước, Tiểu Tổ Mai làm hồng chuyện tốt của mẫu hậu, mẫu hậu đã rất cảm tức. Lúc này mẫu hậu không hi vọng thấy tên ăn mày kia là Tiểu Tổ Mai thứ hai đâu. Bản cung đã cam đoan với mẫu hậu người kia sẽ không gây chuyện gì, nhưng mà mẫu hậu cũng không yên tâm. Cứu cứu bọn họ hần là đã phái người đi rồi.”

Mạc Thế Di xoay người bước đi.

Thành Lệ không gọi đối phương lại mà lại cầm lấy chiếc đĩa thành thoi ăn được thiện của hần, chẳng qua ánh mắt đã thâm trầm vài phần. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy người này nóng vội như thế. Chẳng lẽ cái tên ăn mày kia có chỗ nào hơn người? Động tác nhai nuốt của thái tử chậm lại, hần bắt đầu cảm thấy có chút hiếu kỳ về tên ăn mày kêu Nguyệt Bất Do này.

11. Chương 11

Mạc Thế Di chưa từng oán hận thân sinh mẫu thân của mình như thế. Ba mươi năm, y chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của thân sinh mẫu thân. Y không oán, bởi vì y có cha nương yêu thương y. Bị “giam” ở Vân Hải sơn trang gần hai mươi năm, y cũng không oán, bởi vì y biết ở một nơi trong trời đất này có những người thân đau lòng vì y đang đợi y trở về. Nhưng lúc này đây, y cảm thấy dâng lên một trận chán ghét không thể áp chế với thân sinh mẫu thân của mình, đối với Vương gia.

Nếu không có những gông xiềng này, Mạc Thế Di cũng sẽ hành tẩu bốn phương như phần lớn người giang hồ, tự do trong thiên hạ, lấy kiếm làm bạn, tiêu dao tự tại. Nhưng y không được như vậy. Cho dù y còn trẻ đã thành danh nhưng nhân sinh của y cũng không do y làm chủ. Trong cuộc sống ba mươi năm có thể nói là nặng nề của y, Nguyệt Bất Do xuất hiện làm y có thể hưởng thụ được chút tự do ngắn ngủi. Cái cảm giác không muốn nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ này, những người đang sống trong tự do căn bản không thể hiểu được.

Nguyệt Bất Do chẳng qua chỉ là một người giang hồ bình thường, chẳng qua chỉ thích tìm người luận võ, người như vậy có thể gây cho Vương gia phiền toái gì? Vì cái gì mà những kẻ là người thân của y đến chút tự do nhỏ nhoi này cũng không chịu cho y? Đứng ở hành lang nhìn màn mưa trước mặt, lần đầu tiên Mạc Thế Di hoài nghi mấy chục năm mình ẩn nhẫn có đáng giá hay không.

Từ kinh thành trở về đã một tháng, cũng không quan tâm đến biến chuyển của giang hồ, Mạc Thế Di đã thay đổi tính cách trước đây, mặt ngoài y lấy thân phận trang chủ lệnh cho Vân Hải sơn trang truy tra tất cả tin tức của Nguyệt Bất Do, nhưng y cũng âm thầm bảo Mạc Thế Triệu tận hết khả năng bảo vệ Nguyệt Bất Do, đừng để người của Vương gia bắt được hấn hay giết hấn. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, huống chi cao thủ của Vương gia rất đông, nếu Vương gia quyết tâm muốn giết Nguyệt Bất Do, vậy Nguyệt Bất Do sẽ gặp nguy hiểm lớn. Một tên nhóc đáng giá chờ mong, đáng giá giao thủ như vậy, Mạc Thế Di tuyệt đối sẽ không để hấn vì có liên quan đến mình mà gặp nạn.

Chẳng qua suốt một tháng này cho dù là Vân Hải sơn trang hay là Mạc Thế Triệu cũng đều không có bất cứ tin tức gì của Nguyệt Bất Do, giống như tên kia lại bốc hơi khỏi mặt đất. Nhớ lại năm trước sau khi Nguyệt Bất Do luận võ với y, Mạc Thế Triệu phái người truy tra hấn nửa năm mới có tin tức của hấn, lần này Mạc Thế Di cũng không khỏi hoài nghi Nguyệt Bất Do sẽ biến mất nửa năm giống như năm trước. Mưa càng lúc càng lớn, Mạc Thế Di xoay người đi tới Thủy Uẩn các, có một số việc y không thể tiếp tục nhẫn nại.

※

Đánh ngất người cuối cùng, Nguyệt Bất Do đặt bảy người đã hôn mê nằm song song, tiếp theo lột quần áo của từng người, đến nội khổ giữa hai chân cũng không buông tha. Vừa lột hấn vừa tức giận gầm gừ: “Sao nghèo nàn như thế chứ, trên người chỉ có từng ấy bạc.” Lột sạch sẽ quần áo, Nguyệt Bất Do nhét mấy lượng bạc ít đến đáng thương vào trong lòng rồi mới rút một thanh kiếm bên hông ra, xẹt xẹt xẹt, viết chữ trên gáy bảy người kia. Viết chữ xong, Nguyệt Bất Do còn rất quá đáng tháo dây lưng tiểu lên người mấy kẻ kia, thế này mới cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Sau khi luận võ thua, Nguyệt Bất Do ở trong hang ổ của mình kiểm điểm hai tháng, cuối cùng cho rằng đời trước hấn tu hành vẫn không đủ, cần phải tu hành nhiều hơn nữa. Môn phái có danh vọng cao nhất của giang hồ ở đây chính là Thiếu Lâm Tự, hấn phải đi hội ngộ với phương trượng Thiếu Lâm Tự, xem xem hoà thượng nơi này so với hoà thượng nơi hấn từng sống có gì khác biệt không. Mà ngay trên đường hấn đi Thiếu Lâm Tự, hấn gặp bảy tên áo đen vừa nhìn đã biết không phải người tốt này. Nguyệt Bất Do lắc đầu thở dài trong lòng, những người này cũng thật là ngốc, ban ngày ban mặt mặc nguyên một bộ đồ đen, sợ người khác không biết là bọn họ tới tìm phiền toái sao? Xem ra ở đâu cũng có loại ngu ngốc này cả.

Sát thủ do ai phái tới, người đầu tiên Nguyệt Bất Do nghĩ đến chính là Mạc Thế Di, chẳng qua hấn cũng không tức giận. Đời trước hấn cũng không phải chưa từng bị người ta đuổi giết. Bọn nhân sĩ chính phái này ra mặt giết hấn thì ngượng mặt, thế nên sẽ âm thầm giở chút thủ đoạn. Hơn nữa sau khi hấn đánh bại giáo chủ Ma Giáo thì những người đuổi giết hấn mới gọi là điên cuồng. So với đời trước, những người này vẫn ôn hòa hơn. Nguyệt Bất Do là võ si nhưng không phải người hiếu sát. Đời trước, số người chết trong tay hấn nhiều nhất không vượt quá năm. Trừ phi đối phương quá đáng quá, nếu không Nguyệt Bất Do sẽ không hạ sát chiêu, đương nhiên hấn chỉ cần không để đối phương quá đáng là được.

Xem ra hấn đã chọc giận Mạc Thế Di. Nguyệt Bất Do sờ cằm, trong lòng vẫn có chút oán giận với sự hẹp hòi của Mạc Thế Di, thế nhưng lại không hề nghĩ lại về hành vi của mình. Dù sao bất chấp Mạc Thế Di có muốn hay không, hấn nhất định phải đánh bại y, tuyệt không bởi vì bất cứ khó khăn nào mà thay đổi. Chẳng qua đối với Nguyệt Bất Do mà nói hết thấy khó khăn cũng không phải là khó khăn, Mạc Thế Di là mục tiêu cuối cùng của hấn, không có thứ nhất, chỉ có duy nhất.

Đám sát thủ đó phải ngủ một ngày mới có thể tỉnh lại, Nguyệt Bất Do không nhanh không chậm rời đi. Sờ sờ bạc trong lòng, hần nhếch miệng thật lớn, cuối cùng cũng có thể thoải mái ăn một bữa cơm no đủ. Từ lúc tay nải của hần rơi ở Vân Hải sơn trang, mỗi bữa cơm của hần đều là ăn ở nhà bếp của người khác, đều là chút cơm thừa canh cặn, ăn đến mức miệng hần cũng sắp lên nhiệt rồi. Dem bạc tung lên cao rồi lại bắt lấy, Nguyệt Bất Do phi thân hướng tới tửu lâu tốt nhất mà hần biết.

Trong tửu lâu, Nguyệt Bất Do ăn mặc giống ăn mày, cử chỉ cũng giống ăn mày, hai tay cầm một cái chân giò kho cần từng miếng lớn. Tửu lâu không nhiều khách, chỉ có một vị khách là Nguyệt Bất Do. Chưởng quầy và các tiểu nhị của tửu lâu run cầm cập đứng ở góc hẻo lánh sợ hãi nhìn Nguyệt Bất Do. Ở cửa tửu lâu, một tiểu nhị miệng sùi bọt mép ánh mắt trắng dã nằm đó không rõ sống chết. Không cần giải thích nhiều, vừa thấy cũng biết là Nguyệt Bất Do đánh.

Chẳng qua chuyện này không thể trách Nguyệt Bất Do, khi hần cầm bạc tràn đầy hy vọng có một bữa cơm ngon lành no đủ, đột nhiên có người cho rằng hần là ăn mày mà không cho hần bước vào tửu lâu, hần cảm tức là đương nhiên, lúc này chính là dùng quyền cước mà hầu hạ. Nguyệt Bất Do không áy náy chút nào, đối với loại mắt chó không thấy người hần đều không nương tay. Hần đã từng ngang ngược ăn chực, nhưng lần trở lại này hần có bạc, cũng không phải không trả tiền.

Đang ăn vui vẻ, Nguyệt Bất Do đột nhiên buông chân giò xuống, vèo một tiếng, ở cửa lớn của tửu lâu chợt lóe một bóng người, có cái gì bay tới chỗ Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do không đứng dậy đuổi theo mà nâng một tay lên, thứ gì đó bay tới bị hai ngón tay của hần chặt chẽ kẹp lấy. Trong mắt Nguyệt Bất Do chợt lóe nghi hoặc, hần thu tay nhìn mẫu giấy nhỏ đang cầm.

Hai tay bóng nhẫy, Nguyệt Bất Do theo thói quen quệt vào quần áo rồi mới mở thư ra. Đọc nội dung thư, Nguyệt Bất Do có chút không hiểu.

– Vương gia ở kinh thành muốn trừ bỏ người để trừ hậu hoạ, vạn vạn lần phải cẩn thận.

Vương gia ở kinh thành? Là ai? Lại muốn trừ hậu hoạ gì? Thư này là ai đưa tới? Nguyệt Bất Do xem thế nào cũng không hiểu, chẳng qua trong lòng hần thoải mái không ít. Về suy nghĩ, hần vẫn có chút thất vọng về việc Mạc Thế Di phái người đuổi giết hần. Bây giờ hần không thất vọng, chỉ cần không phải Mạc Thế Di là được. Còn việc vì sao Vương gia này phải giết hần, lại vì hậu hoạ gì thì Nguyệt Bất Do không quan tâm, chờ hần đánh bại Mạc Thế Di rồi nói sau. Nghĩ lại có khi nào phong thư này là do Mạc Thế Di đưa tới không, Nguyệt Bất Do cảm thấy vui vẻ vì khả năng này, không hổ là người hần “coi trọng”!

Cao hứng ném tờ giấy thẳng vào miệng, Nguyệt Bất Do liền tiếp tục ăn chân giò. Mặc kệ là ai đưa phong thư này tới thì Nguyệt Bất Do cũng đều rất vui vẻ, đời này còn chưa có ai quan tâm đến hần nhiều như thế đâu. Đương nhiên, hần há lại dễ dàng có thể để người ta giết chết sao, không phải hần khoe khoang, kể cả Mạc Thế Di cũng chưa có năng lực này đâu.

※

Nguyệt Bất Do tìm tới Thiếu Lâm Tự ở Ly sơn, đánh ngang tay với phương trượng Thiếu Lâm Tự; Nguyệt Bất Do được Tuệ Năng phương trượng giữ lại ở Thiếu Lâm Tự; mười ngày trước Nguyệt Bất Do rời khỏi Thiếu Lâm Tự; Nguyệt Bất Do đi Kì gia ở Giang Xuyên; Nguyệt Bất Do đánh bại trưởng tử Kì gia, Kì gia phái người điều tra hành tung của Nguyệt Bất Do..... Nguyệt Bất Do đang bị một người thần bí đuổi giết.....

Một phong thư mật truyền đến tay Mạc Thế Di, có tin của Vân Hải sơn trang gửi về cũng có Mạc Thế Triệu đưa tới. Tin tức Vân Hải sơn trang gửi về đều là Nguyệt Bất Do đi thách đấu ở những đâu, chỉ không đề cập đến một chuyện Nguyệt Bất Do bị người đuổi giết. Tin Mạc Thế Triệu đưa tới lại làm Mạc Thế Di đang lo lắng liền nhẹ nhàng thở ra. Người đuổi giết Nguyệt Bất Do không chỉ không chiếm được tiện nghi, còn bị hần khắc trên mặt bốn chữ lớn “Ta là thích khách”. Chuyện này làm Vương gia cực kì căm tức, nhưng cho dù bọn họ phái ra bao nhiêu người thì trước mắt xem ra Nguyệt Bất Do có thừa bản lĩnh để đối phó với chúng.

Gửi lại thư cho Mạc Thế Triệu, bảo hần tạm thời buông chuyện của Nguyệt Bất Do để tập trung xử lý việc trong nhà. Tiết trời ẩm áp, cha nương và tiểu muội đều đồng ý đi tái ngoại trước, nơi đó tuy rằng gian khổ nhưng so với ở Trung Nguyên thì an toàn hơn rất nhiều, cũng tự do hơn rất nhiều. Y rõ ràng, cha nương và tiểu muội quyết định như vậy nguyên nhân phần lớn là vì y, vì có thể khiến y an tâm. Tuy Vương gia

không giám thị Mạc gia nghiêm mật như trước nhưng tuyệt không có thể khinh thường. Cho nên việc đi tái ngoại lần này chỉ có thể âm thầm tiến hành, ít nhất trước khi Vương gia phát hiện thì không thể có bất cứ sơ xuất nào.

Mạc Thế Di bị nhốt tại Vân Hải sơn trang không thể đến hỗ trợ, việc bây giờ y có thể làm chính là dời sự chú ý của Vương gia và kinh thành đi để Mạc Thế Triệu âm thầm làm việc. Chỉ cần cha nương rời khỏi Trung Nguyên, như vậy y sẽ có thể yên tâm lớn mật đi làm một việc.

Trong tấm cung hoàng hậu, Vương hoàng giận dữ với hai vị huynh trưởng của mình: “Chẳng qua chỉ là một kẻ giang hồ lỗ mãng mà các huynh đều bó tay như thế, chẳng lẽ kêu một nữ nhân như ai gia tự mình đi làm chuyện này sao?!”

“Hoàng hậu nương nương bớt giận. Nguyệt Bất Do này làm việc quái đản quỷ dị, người của chúng ta căn bản không thể nắm được bước tiếp theo hắn sẽ làm cái gì. Hơn nữa hắn lại thường xuyên đến các môn phái giang hồ, chúng ta cũng không thể mạo muội đến đó để tránh khiến cho càng nhiều người chú ý, chỉ có thể âm thầm làm việc, cho nên mới.....”

Vương hoàng hậu không kiên nhẫn nói: “Bây giờ là thời điểm mấu chốt nhất của thái tử, bên chỗ Thế Di lại càng ngày càng làm người ta không yên lòng, sau này nếu bại lộ bất cứ chuyện gì thì hậu quả đến ai gia cũng không thể thừa nhận. Giang hồ lắm thị phi, lỡ như chuyện Nguyệt Bất Do kia tìm Thế Di luận võ truyền ra thì không biết sẽ có bao nhiêu người chú ý tới Vân Hải sơn trang, ai gia không muốn thấy điều này.”

“Thuộc hạ hiểu được.”

Vương hoàng hậu hít một hơi thật sâu, dù sao cũng là huynh trưởng của mình, nàng cũng không thể quá nghiêm khắc. Nhẹ giọng một chút, nàng nói: “Sức khỏe của thái tử từ đầu năm mới lúc tốt lúc xấu, luôn không thể làm ai gia yên tâm, bên Thành An có gì khác thường không?”

“Sau khi Cẩn vương bị Hoàng thượng răn dạy thì ngoài lúc vào triều gần như không ra khỏi cửa. Tuy nhiên tứ hoàng tử Thành Thông hình như đã rời khỏi kinh thành, trước mắt chẳng biết đi đâu.”

“Phải mau chóng tìm được tung tích của Thành Thông. Hắn không ở kinh thành rất có thể là thay Thành An mưu toan việc gì đó. Sức khỏe thái tử vẫn không tốt, bây giờ thái độ của Hoàng thượng với Thành An lại dịu đi không ít, ai gia thậm chí hoài nghi sức khỏe thái tử có vấn đề là có liên quan tới Thành An.”

“Thuộc hạ đã phái người đi tìm tứ hoàng tử. Hoàng hậu nương nương cũng không cần quá mức lo lắng, Cẩn vương có dã tâm đoạt vị nhưng lại không có thực lực, nhiều nhất cũng chỉ là bữa bãi một phen. Sức khỏe thái tử tuy rằng không tốt nhưng năng lực cũng là không người có thể sánh bằng, huống chi có ‘y’ rồi, thái tử có kinh cũng sẽ vô hiểm.”

Vương hoàng hậu gật đầu, nghe được lời này nàng rất khoái chí, năng lực của thái tử quả thật là không người có thể sánh bằng. Chẳng qua.....“ Bên Thế Di các huynh cũng phải theo dõi. Bây giờ nó đã lớn, càng ngày càng có chủ kiến của mình, Mạc Thế Triệu kia trở về chắc chắn đã có ảnh hưởng tới nó. Không thể quản nó quá chặt, cũng không thể lơ lửng với nó. Gửi thư cho Mạc gia, bảo bọn họ quản lý tốt Mạc Thế Triệu, đừng có làm hỏng Thế Di.”

“Thuộc hạ hiểu được.”

“Tốt lắm, các huynh trở về đi, không được để Nguyệt Bất Do tiếp cận Vân Hải sơn trang nữa.”

“Vâng.”

Hai vị huynh trưởng của Vương hoàng hậu lui xuống, Vương hoàng hậu mệt mỏi xoa ấn thái dương, khi nào thái tử thuận lợi đăng cơ thì nàng mới thả lỏng tinh thần được. Thân mình Hoàng thượng còn rất cường tráng, nàng phải đợi đến khi nào đây?

※

“Mẫu hậu còn chưa buông tha Nguyệt Bất Do kia?”

“Vâng.”

Đùa với con chim trong lồng, trên gương mặt nhợt nhạt của thái tử hiện rõ vài phần bệnh trạng. Đã sắp nửa năm, sức khỏe của hắn vẫn là khi tốt khi xấu, không phải hắn chưa từng nghĩ có thể mình sắp không được rồi, nhưng hắn lại không cam lòng, không cam lòng vì mình đã kiên trì đến giờ mà vẫn không thoát khỏi vận mệnh tử vong. Trong chuyện này, thái tử thực cảm kích mẫu thân của mình, nếu không có Mạc Thế Di thì có thể hắn đã sớm chết. Chẳng qua trước khi hắn đăng cơ, hắn tuyệt không cho phép bản thân ngã xuống.

“Vẫn chưa điều tra được thân phận của Nguyệt Bất Do?”

“Thuộc hạ vô năng.”

Một người bịt mặt toàn thân áo đen đứng ở phía sau thái tử cúi đầu nói.

Thái tử cười, khoát tay: “Bên cữu cữu còn không điều tra được thân phận của hắn, người không tìm ra cũng là bình thường. Chẳng qua nhìn thái độ của mẫu hậu thì có vẻ cố ý muốn loại bỏ Nguyệt Bất Do.” Nghĩ đến cái gì, trong mắt thái tử chợt lóe một mặt nghiền ngẫm, “Nhưng không biết người kia có thái độ thế nào về chuyện này. Nhìn bộ dạng vội vã lần trước của y, có vẻ là y có tâm tư gì đó với Nguyệt Bất Do. Chuyện này cũng không dễ làm.”

Hắc y nhân không đáp lại, đương nhiên thái tử cũng không cần hắn đáp lại. Chà xát tay, thái tử không đùa với chim nữa, xoay người lại chậm rì rì đi đến giường mình nằm xuống. Hắc y nhân cúi gập người cho thái tử, đứng ở bên chân hắn nghe chỉ thị tiếp theo của chủ tử.

Qua một lát, thái tử nói: “Không cần để ý đến Nguyệt Bất Do kia nữa, để mẫu hậu lo đi. Triệu người về theo dõi bên Thành An và mẫu hậu, khi cần thiết có thể để lộ một ít tin tức cho ‘y’.”

“Vâng.”

Nhận lấy trà đối phương dâng lên, thái tử mỉm cười uống một ngụm. Thế Di, nếu mẫu hậu cố ý muốn giết Nguyệt Bất Do, người sẽ làm thế nào đây? Bản cung thật chờ mong đó. Uống xong trà, thái tử cười nhẹ vài tiếng.

12. Chương 12

Nguyệt Bất Do bị giết sao? Việc này chỉ sợ có chút khó. Trong nháy mắt kì hẹn một năm lại sắp đến, tháng trước Nguyệt Bất Do vừa mới đánh bại rất nhiều cao thủ đệ nhất giang hồ, trước mắt đang bị những môn phái này truy nã. Một năm nay, Nguyệt Bất Do mang đến phiền toái không nhỏ cho giang hồ, tất cả mọi người không khỏi buồn bực, sát tinh này rốt cuộc là đến từ nơi nào? Mấy tin tức này làm không ít người tức giận, chẳng qua có vài người lại rất là cao hứng khi nghe được Nguyệt Bất Do còn sống.

Sáng sớm, đã gần nửa năm không bước vào Vân Hải sơn trang, Mạc Thế Triệu lại không mời mà đến. Một năm nay, mọi người của Mạc gia đều cực kỳ bí mật mà lần lượt chuyển ra tái ngoại, đợi đến khi Vương gia phát hiện thì cũng đã quá muộn. Vương hoàng hậu cực kì tức giận, cũng phá lệ bất an. Tuy nhiên Mạc Thế Triệu cũng không rời khỏi Trung Nguyên, Mạc Thế Di cũng vẫn như trước “thành thành thật thật” ở trong sơn trang, để trấn an Mạc Thế Di thì sau khi Vương gia biểu hiện một chút bất mãn với Mạc Thế Triệu cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Cũng không ở ngoài phòng đợi người nào đó đến, Mạc Thế Di rõ ràng rất nhàn nhã ở trong phòng tự mình chơi cờ. Mạc Thế Triệu vừa đi vào sân, y liền hạ một quân cờ, nhìn qua cửa sổ đang mở ra ngoài.

“Thế Di.”

Gọi một tiếng, Mạc Thế Triệu vào nhà, Mạc Thế Di chỉ chỗ trống đối diện với mình. Mạc Thế Triệu ngồi xuống, nhíu mi: “Đệ vẫn còn tâm tình chơi cờ?”

“Vì sao lại không?”

Thu lại hết quân cờ, Mạc Thế Di đưa hộp gỗ đầy quân trắng tới trước mặt Mạc Thế Triệu. Mạc Thế Triệu cười, cầm lấy một quân trắng, không chút nghĩ ngợi đặt xuống bàn cờ. Nhanh tiếp theo, Mạc Thế Di buông xuống quân đen.

Kì nghệ của Mạc Thế Triệu cũng không tốt lắm, chẳng qua chỉ có một mình hắn có thể làm đối thủ của Mạc Thế Di, vì không để Mạc Thế Di quá nhàm chán, Mạc Thế Triệu cần rằng khổ luyện kì nghệ, bây giờ ít nhất sẽ không đến mức vừa lên đã bị đối phương đánh cho hoa rơi nước chảy. Nguyên bản Mạc Thế Triệu còn đang khấn trương [hay là hưng phấn đây?!], hạ cờ một lúc, tâm tình của hắn bình tĩnh rất nhiều.

“Mạc Thế Di, kì hẹn một năm đã đến, ta lại tới lãnh giáo đây!”

Quân đen trên tay Mạc Thế Di đặt xuống bàn cờ “cách” một tiếng, ngay sau đó Mạc Thế Triệu liền nhìn thấy y trực tiếp từ cửa sổ “phi” ra ngoài. Mạc Thế Triệu bỏ lại quân trắng cũng vội vã từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Mạc Thế Di không đến tiền viện, y đứng ở trên nóc nhà của mình đợi người tới hiện thân. Một bóng người xuất hiện từ xa xa, hắn dẫm lên nhánh cây, mái hiên, đình giác phi thẳng tới chỗ Mạc Thế Di. Chẳng qua khác với hai lần trước là người tới mặc một thân hắc y, ngoài khuôn mặt vẫn như trước bản hê hê nhìn không ra dáng vẻ, trên người có vẻ sạch sẽ không ít.

Mạc Thế Di không tiến lên nghênh chiến mà xoay người nhanh chóng đi theo một phương hướng khác. Mạc Thế Triệu kinh ngạc đi theo, Thế Di định tới phía bên kia sao? Người tới cũng không cảm thấy có gì kì lạ, với hắn mà nói ở đâu luận võ cũng thế, chỉ cần người kia là Mạc Thế Di là được. Quân gia của sơn trang cũng mang người theo, nhưng bọn hắn vừa mới chạy đến bên hồ đã bị vài phiến lá cây ngăn cản.

“Bản trang chủ cùng Nguyệt Bất Do luận võ, trừ Mạc Thế Triệu ra thì bất kì kẻ nào cũng không được vây xem, kẻ nào trái lệnh sẽ phải chịu hình phạt đâm mù hai mắt.” Quân gia kinh hãi, ngạc nhiên nhìn người đang đứng trên cái cây ở phía xa.

“Còn không mau mau rời đi?!” Mạc Thế Di dùng ngàn dặm truyền âm mang theo nội lực rất mạnh, quân gia ôm ngực lùi hai bước, tuy rằng hắn rất không muốn rời đi, nhưng tình hình trước mắt xem ra hắn chỉ có thể rời đi.

Nguyệt Bất Do quay đầu nhìn những người đó, chớp mắt, dường như cũng đã nhận ra sự khác thường của Mạc Thế Di. Tuy nhiên hắn liền bỏ qua những nghi hoặc đó, bây giờ với hắn mà nói chỉ có một chuyện trọng yếu nhất. Sau khi quân gia mang người không cam lòng rời đi, Mạc Thế Di nhìn về phía Mạc Thế Triệu, Mạc Thế Triệu hiểu được mà gật đầu, hắn sẽ không để bất cứ “người ngoài” nào có cơ hội đến gần .

Giao nơi này cho Mạc Thế Triệu, Mạc Thế Di lại xoay người nhanh chóng ly khai, biến mất ở trong rừng cây. Nguyệt Bất Do trực tiếp lướt mặt hồ đuổi theo, song kiếm đã xuất ra khỏi vỏ. Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Mạc Thế Di, còn chưa giao thủ với đối phương Nguyệt Bất Do cũng đã dị thường hưng phấn. Ngàn dặm truyền âm vừa rời của Mạc Thế Di lộ ra nội lực hùng hậu, dường như so với năm trước lại tăng tiến không ít. Nghĩ đến công lực của Mạc Thế Di hàng năm đều gia tăng, Nguyệt Bất Do kích động vì mình có thể gặp được cao thủ như vậy, đời này có lẽ hắn không cần phải sớm nhảy vực để đầu thai kiếp khác nữa.

Nghe thấy tiếng người đuổi sát phía sau, Mạc Thế Di mạnh mẽ xoay người, kiếm đã vào tay. Thân thể còn đang lui về phía sau, tay trái của Mạc Thế Di nâng mạnh lên, vài phiến lá cây phi thẳng đến người đang bay tới. Đây là lần đầu tiên Mạc Thế Di dùng đến thứ khác ngoài kiếm, Nguyệt Bất Do sau khi kinh ngạc ngẩn ngui qua đi thì thân thể linh hoạt chợt biến mất trong đám lá cây. Sau khi hắn hạ xuống đất, hắn cũng đáp lễ đối phương bằng vài phiến lá cây.

Thoải mái vùng kiếm chặt đứt những phiến lá cây kia, Mạc Thế Di phi thân nhảy lên, hai chân lần lượt dẫm lên thân cây, mượn lực đánh úp về phía Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do không chút nào lùi bước nghênh chiến, kiếm trong tay hai người chém vào nhau. Cuộc quyết đấu tiếp theo của song phương bắt đầu.

Hôm nay thời tiết kỳ thật rất tốt, có thể coi là trời trong nắng ấm, gió nhẹ lướt qua mặt. Chẳng qua Mạc Thế Triệu lại đang ngồi trên một thân cây ở rất xa. Trong rừng cây, hai thân ảnh xuyên qua, lá cây tung bay, thật giống như cuồng phong đang tàn sát bờ bãi. Mạc Thế Di mặc quần áo màu xanh, Nguyệt Bất Do lại là một thân đồ đen, hai người một xanh một đen, đánh đến khó tách rời.

Nguyệt Bất Do lợi hại hơn trước, Mạc Thế Di cũng không kém cỏi chút nào, trên hai khuôn mặt đều không nhìn rõ dung mạo có hai đôi mắt sáng rực như nhau. Đối với trận luận võ này, chờ mong không chỉ là Nguyệt Bất Do.

Thề năm nay nhất định phải nhìn được mặt Mạc Thế Di, kiếm trong tay Nguyệt Bất Do không ngừng tấn công tới mặt nạ của Mạc Thế Di. Mạc Thế Di nghiêm mật phòng thủ, không cho Nguyệt Bất Do nửa điểm cơ hội. Tại một lần tấn công mãnh liệt của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nhảy lên, hai chân Nguyệt Bất Do lại hướng xuống đất, trực tiếp chui qua hai chân Mạc Thế Di, một chút cũng không bận tâm là mình vừa chui qua đũng quần của nam nhân khác.

Mạc Thế Di xoay người trong không trung, nhưng Nguyệt Bất Do nhanh hơn y nửa nhịp. Trong nháy mắt Mạc Thế Di xoay người kia, Nguyệt Bất Do mạnh mẽ đứng dậy vặn mình, cho Mạc Thế Di một kiếm.

Có tiếng gì đó vang lên rất khẽ, loại âm thanh rất khẽ này hoàn toàn có thể bị bất cứ âm thanh nào khác che giấu. Nhưng Mạc Thế Di nghe được, Nguyệt Bất Do cũng nghe được.

Mặt nạ trên mặt lỏng xuống, Mạc Thế Di bình tĩnh quay lại, phía sau lại truyền đến một tiếng kêu “ai nha” thống khổ. Chẳng lẽ y làm Nguyệt Bất Do bị thương?! Trong lòng Mạc Thế Di kinh hãi. Ngoảnh lại mà không nhìn thấy mặt nạ rơi đâu cả, y liền quay lại. Rồi y thấy hắc đứng ở nơi đó.

“Hà hà, ta nhìn thấy mặt của ngươi rồi, ha ha ha ha.....”

Chỗ nào của Nguyệt Bất Do có nửa điểm không thích hợp? Chỉ thấy hắc đứng ở đó, thần sắc đắc ý ngửa mặt lên trời cười to. Mạc Thế Triệu nhảy từ trên cây xuống, trên gương mặt tái nhợt của Mạc Thế Di không một chút biểu cảm, nhưng trong mắt y cũng là sự phẫn nộ vì bị “ám toán”, còn có một tia phức tạp mà y không hiểu.

Không có bất cứ sự báo trước nào, kiếm trong tay Mạc Thế Di đâm thẳng đến tên tiểu nhân dê tiện vô sỉ kia. Thấp hơn Mạc Thế Di gần như một cái đầu, Nguyệt Bất Do rõ ràng hơi chật vật tránh ra, trên mặt còn mang sự đắc ý làm người ta càng thêm phẫn nộ.

“Trên mặt ngươi rõ ràng không bị thương, làm gì mà lại đeo mặt nạ hù dọa người khác, mặt nạ của ngươi lại còn khó coi nữa.”

“Câm miệng !”

“Miệng mọc trên người ta, ta muốn nói liền nói, ngươi quản được sao?”

“..... Ngươi muốn chết !”

“Hừ hừ, không phải ta xem nhẹ ngươi, muốn giết ta, ngươi còn không có năng lực này.”

“Vậy chúng ta liền thử xem !”

Mạc Thế Triệu đuổi tới liền khẩn cấp dừng lại, nhanh chóng lui lại phía sau mấy bước. Động tác của Mạc Thế Di rõ ràng hơn vài phần sát khí so với vừa rồi, Nguyệt Bất Do cũng không cười nữa, nghiêm túc ứng chiến.

Hai lần trước hai người giao thủ đã tính là cao thủ quyết đấu, mà giờ phút này hai người giao phong tuyệt đối có thể xưng được là cao thủ trong cao thủ, không phải người chết chính là ta mất mạng. Đương nhiên, đây là cảm giác của Mạc Thế Triệu. Chẳng qua hắc cũng không lo lắng, bởi vì Nguyệt Bất Do sẽ không giết chết Mạc Thế Di, mà dù Mạc Thế Di nổi cơn thịnh nộ thì cũng tuyệt đối sẽ không giết Nguyệt Bất Do. Mạc Thế Triệu có chút hiểu được vì sao Mạc Thế Di muốn tới nơi này luận võ, vì sao không muốn để cho người khác thấy được. Một Thế Di như vậy nếu như bị người của Vương gia biết chỉ sợ sẽ càng không an tâm. Nhất là Nguyệt Bất Do đã thấy được mặt của Mạc Thế Di.

Chẳng lẽ Thế Di biết hôm nay Nguyệt Bất Do sẽ lấy mặt nạ của y sao? Mạc Thế Triệu lập tức lắc đầu trong lòng, đuổi suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Vô số lá cây hy sinh giữa ba thanh kiếm của hai người. Ngay khi Mạc Thế Triệu nghĩ trận chiến hôm nay hai người sẽ dây dưa bao lâu thì một màn làm hắc khiếp sợ đã xảy ra.

Sau khi Nguyệt Bất Do tránh đi một kiếm của Mạc Thế Di thì nhảy tới trên cây, nhanh tiếp theo, một thanh kiếm rời tay. Mạc Thế Di đuổi theo, thân thể xoay sang né thanh kiếm phi tới. Chính là trong khoảnh khắc này, Nguyệt Bất Do liền điên cuồng “bay” tít đi xa.

“Sang năm lại đến!”

“Nguyệt Bất Do!”

Mạc Thế Di hơi ngẩn ra, lập tức đuổi theo. Y cũng không biết vì sao mình lại hô tên của Nguyệt Bất Do lên, nhưng y không muốn để người kia cứ như thế lại chạy mất không thấy bóng dáng.

Đương nhiên Nguyệt Bất Do sẽ không dừng lại, lột mặt nạ của Mạc Thế Di xuống làm hắn có chút chột dạ, chẳng lẽ ở lại để Mạc Thế Di chém sao? Lần này hắn lại thua rồi, nhưng mà không sao hết, ít nhất hắn đã đạt thành một mục tiêu, cuối cùng hắn cũng nhìn được mặt của Mạc Thế Di.

Hắn y nhân bay đi như chim, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Mạc Thế Di ngừng lại thở gấp gấp, trên phương diện kinh công y cảm thấy mình không bằng. Tuy rằng trên mặt y vẫn không có biểu cảm nào đặc biệt nhưng ánh mắt lại tiết lộ sự ảo não và bất đắc dĩ của y, bất đắc dĩ vì Nguyệt Bất Do không nói hai lời liền bỏ chạy mất. Đến bao giờ người này mới có thể đường đường chính chính giống như nam nhi giang hồ chân chính? Trên lá cây dính vài giọt máu đỏ tươi, Mạc Thế Di thấy được, cảm giác trong lòng càng thêm phức tạp. Y không muốn làm Nguyệt Bất Do bị thương.

“Thế Di.”

Lại nhìn về phía Nguyệt Bất Do đào tẩu và vài giọt máu tươi kia, Mạc Thế Di xoay người. Phải đến ngày này sang năm y mới có thể gặp lại tên nhóc kia.

Mạc Thế Triệu chạy tới, cầm thanh kiếm Nguyệt Bất Do bỏ lại trong tay. Hắn trực tiếp giao cho Mạc Thế Di, cũng nói: “Người này, năm trước ném tay nải của mình, năm nay lại ném kiếm. Ta xem sang năm người này hắn sẽ ném nốt thanh kiếm còn lại của hắn luôn.”

Tra kiếm vào vỏ, Mạc Thế Di nắm chặt thanh kiếm của Nguyệt Bất Do, mảy mui thật chặt, trên chuôi kiếm đầy mồ hôi, chẳng lẽ người này chưa bao giờ rửa tay sao? Mạc Thế Triệu nhận ra Mạc Thế Di không thích, hắn cười lắc đầu: “Lúc nào thấy hắn cũng là bộ dạng bẩn hề hề này. Thế Di, hắn thấy được mặt của đệ, lần tới hắn là đệ phải nhìn thấy mặt hắn chứ.”

Ai biết được? Tên kia chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn, trừ phi hắn tự rửa mặt, bằng không người khác cũng không có cách nào. Phun ra một ngụm hơi giận khó nói, Mạc Thế Di trở về, mặt nạ của y còn không biết rơi ở đâu đây.

Tìm được mặt nạ bị cắt đứt dây, Mạc Thế Di nhặt lên xem hồi lâu. Mạc Thế Triệu đứng ở phía sau, một tay đặt lên bờ vai y, im lặng an ủi y. Tâm tình sau trận luận võ dần bình phục xuống, Mạc Thế Di buộc chắc sợi dây, lại lần nữa đeo lên trên mặt. Gỡ trâm cài tóc xuống để tóc tán loạn che khuất nút buộc kia, Mạc Thế Di lấy kiếm của Nguyệt Bất Do đi ra ngoài.

“Thế Di, Nguyệt Bất Do lại đúng hẹn mà đến, lúc này chắc chắn kinh thành càng ngồi không yên.”

Bước chân của Mạc Thế Di ngừng lại, sau đó y tiếp tục bước đi, lạnh lùng nói: “Ngoài ta, trong thiên hạ không người nào có thể giết hắn.”

Ngẫm lại cũng đúng, Mạc Thế Triệu nở nụ cười, cũng hiếu kì hỏi: “Vậy đệ sẽ giết hắn sao?”

Mạc Thế Di hỏi lại: “Vì sao ta phải giết hắn?”

A, có vẻ hắn đã hỏi một vấn đề ngu ngốc rồi. Mạc Thế Triệu tiến lên hai bước nắm lấy bả vai Mạc Thế Di, nhỏ giọng nói: “Lần này lại thắng, buổi tối uống một chén chứ?”

“Lần này không có thắng thua.” Mạc Thế Di cũng không có niềm vui thắng lợi. Y đâm Nguyệt Bất Do bị thương, Nguyệt Bất Do cũng kéo được mặt nạ của y xuống, ai cũng chưa chiếm được tiện nghi của ai.

“Cho dù nói gì thì cũng đáng giá uống một chén nha, hơn nữa ta cũng khó có cơ hội đến một lần.”

“Bên chỗ huynh thế nào rồi?”

“Đều rất tốt. Yên tâm đi. Buổi tối uống một chén?”

“Được.”

Mái tóc rối tung của Mạc Thế Di đã buộc trở lại, ngoài Mạc Thế Triệu không ai biết kết quả của trận luận võ này là gì, Mạc Thế Triệu cũng không lộ ra một chữ. Sau khi trở về, Mạc Thế Di liền tắm rửa sạch sẽ, kể cả thanh kiếm Nguyệt Bất Do bỏ lại kia cũng ngâm trong nước rửa sạch một lần. Mà quá trình tẩy rửa chuôi kiếm thì Mạc Thế Di tuyệt đối không muốn nhớ lại thêm lần nào hết.

Phải đến sang năm mới có thể nhìn thấy tên kia Mạc Thế Di vừa lau mái tóc ướt của mình vừa nhìn gương đồng, tâm tư bay xa. Rốt cuộc tên kia chui ra từ đâu? Cảm giác giống như con khỉ họ Tôn, đang trống không liền xuất hiện. Chỉ đáng tiếc là Nguyệt Bất Do kia dù có một thân công phu cao cường, tác phong làm việc so với vô lại còn vô lại hơn.

“Thế Di, đệ xong chưa? Đến uống rượu .”

“Xong rồi đây.”

Mạc tóc rối tung, tâm tình Mạc Thế Di rõ ràng có chút thoải mái mà ra khỏi phòng ngủ. Y lại bắt đầu chờ mong sang năm .

※

Nhai miếng bánh bao như nhai sáp, Nguyệt Bất Do nằm trong lồng cũi khô ngẩn người nhìn bầu trời. Hắn thiếu một thanh kiếm rồi. Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân chủ yếu làm hắn ngẩn người, nguyên nhân chủ yếu là không ngờ hắn lại bị Mạc Thế Di làm bị thương hai lần. Thực lực của Mạc Thế Di thật sự là sâu không lường được. Lần đầu tiên Nguyệt Bất Do có cảm giác gặp được khắc tinh như thế này. Chẳng qua đối với một người càng đánh càng hăng như Nguyệt Bất Do mà nói, gặp được khắc tinh đúng là chuyện hắn cầu còn không được. Chỉ là..... vì sao vất vả đánh xong một trận mà hắn lại chỉ có bánh bao trắng để ăn?

Cử động cánh tay bị thương, Nguyệt Bất Do cũng không phẫn nộ, hắn sao lại không biết đây chỉ là do Mạc Thế Di ngộ thương. Cao thủ giao phong, ngộ thương như thế này là rất bình thường. Với Nguyệt Bất Do mà nói, Mạc Thế Di là một sự tồn tại đặc thù bất đồng với tất cả mọi người mà hắn gặp. Trước không nói đến quan hệ giữa Mạc Thế Di với khối thân thể này của hắn, sau khi hắn tới nơi này thì cái tên được nghe nhiều nhất hàng ngày chính là Mạc Thế Di, thậm chí là chặt chẽ ghi tạc trong lòng. Mà Mạc Thế Di cũng không làm hắn thất vọng, hắn có thể ở đây một phần rất lớn là vì có Mạc Thế Di tồn tại. Thực không cam lòng cắn hết bánh bao, Nguyệt Bất Do đứng lên. Hắn muốn ăn thịt, bắt con gà nướng ăn thôi.

Ban đêm, ở một mình trong phòng, tay Mạc Thế Di cầm thanh kiếm của Nguyệt Bất Do vung vài cái. Kiếm do Tuyết cốc Mạc gia tạo ra tự nhiên không sai, nhưng Mạc Thế Di lại lắc đầu trong lòng, thanh kiếm này không xứng với Nguyệt Bất Do. Nếu Nguyệt Bất Do có thể có một thanh kiếm tốt như của y, kiếm thuật của hắn sẽ càng lợi hại.

Đặt thanh kiếm của Nguyệt Bất Do xuống, Mạc Thế Di ra khỏi phòng. Đi tới cửa phòng của Mạc Thế Triệu, y liền gõ cửa. Vừa mới nằm xuống, Mạc Thế Triệu lại buồn bực đứng dậy ra mở cửa, vừa nhìn thấy y thì rất là kinh ngạc.

“Thế Di?”

Đẩy Mạc Thế Triệu vào nhà, Mạc Thế Di đóng cửa lại, hạ giọng nói thẳng ý đồ của mình: “Huynh viết thư cho cha đi, ta muốn một thanh kiếm có thể sánh ngang với Phách Nguyệt.” Phách Nguyệt là kiếm của Mạc Thế Di.

“A? Đệ cũng muốn luyện song kiếm ” Phản ứng đầu tiên của Mạc Thế Triệu là như vậy.

Mạc Thế Di nhếch miệng: “Ta muốn cho Nguyệt Bất Do.”

“A?!” Mạc Thế Triệu trực tiếp há hốc mồm.

13. Chương 13

“Nguyệt Bất Do này lại đi tìm Thế Di!” Phấn nộ bỏ mặt tén vừa nhận được lên trên bàn, Vương hoàng hậu hỗn hển nói, “Thế Di muốn làm cái gì đây?! Ai gia đã nói với y rất nhiều lần, đừng có gặp Nguyệt Bất Do nữa. Y không chỉ coi như gió thoảng bên tai, lại còn tỉ thí lần nữa với Nguyệt Bất Do. Rốt cuộc y muốn làm cái gì?!”

Thái tử Thành Lệ cầm lấy lá thư mẫu hậu bỏ xuống nhìn lại, trên mặt bình tĩnh. Đốt thư, hắn nói: “Mẫu hậu, việc này theo nhi thần thấy thì cũng không nhất thiết phải khẩn trương như thế. Nhi thần nghe nói Nguyệt Bất Do này khinh công rất cao, kể cả Thế Di cũng không đuổi kịp hắn. Hắn muốn đi tìm Thế Di, Thế Di cũng không ngăn được. Người ta đã tìm đến trước mặt, Thế Di cũng không thể không ra ứng chiến. Huống chi Thế Di cả ngày ở sơn trang cũng nhàm chán, có người như thế tìm hắn luận võ, coi như là một loại điều hòa. Chuyện này mẫu hậu không nên quản, nặng nhẹ thế nào Thế Di hắn là rõ ràng mới đúng.”

Vương hoàng hậu không thể tin được nhìn thái tử, kinh hô: “Con hồ đồ rồi sao? Với thân phận của Thế Di tự nhiên càng ít người chú ý tới y càng tốt! Nguyệt Bất Do này đã muốn đảo loạn giang hồ đến loạn thất bát tao, khó đảm bảo đám người giang hồ kia sẽ không vì hắn mà chú ý tới Thế Di, chú ý tới Vân Hải sơn trang. Lỡ như Nguyệt Bất Do kia biết quan hệ của Thế Di và con thì càng là hậu họa vô cùng. Sao đến chuyện này con cũng không nghĩ được vậy?” Nghiêm khắc răn dạy thái tử, Vương hoàng hậu vỗ bàn một cái. “Không được, chuyện này không thể tiếp diễn như thế nữa.”

Nghĩ nghĩ, Vương hoàng hậu nhìn về phía thái tử: “Con tự mình đi Giang Nam một chuyến đi. Thời gian qua thân mình con luôn là khi tốt khi xấu, rời khỏi kinh thành có lẽ sẽ tốt một chút. Phụ hoàng con không phải đang muốn phái người đi Giang Nam tuần tra sao, mẫu hậu sẽ xin phụ hoàng cho con đi. Đến Giang Nam thứ nhất con hãy giải sầu cho tốt, khí hậu ở đó rất được, có lợi cho thân mình con; thứ hai, con đi nói cho Thế Di tính nghiêm trọng của chuyện này, không nên để y tiếp tục như vậy nữa.”

Thái tử cười: “Cũng tốt, nhi thần đang có đi ý muốn đi Giang Nam, miễn để phụ hoàng thấy sức khỏe nhi luôn không tốt lại lo lắng.”

Vương hoàng hậu gật đầu, bảo thái tử rời khỏi kinh thành cũng là vì không để Hoàng thượng quá mức chú ý đến sức khỏe của thái tử. Hơn nữa Vương hoàng hậu luôn cảm thấy năm nay sức khỏe thái tử rất khác thường, bệnh rất kỳ quái.

Ngày thứ hai, Vương hoàng hậu tự mình đề cập với hoàng thượng việc thái tử đi Giang Nam tuần tra, thuận tiện giải sầu. Từ đầu năm mới đến giờ Hoàng thượng vẫn luôn lo lắng cho thân thể thái tử, nếu bản thân thái tử cũng muốn đi Giang Nam, nghĩ đến khí hậu của Giang Nam quả thật rất tốt, hoàng thượng lập tức đáp ứng. Hơn nữa tựa hồ vì trấn an thái tử, hoàng thượng hạ lệnh gọi ngũ hoàng tử Thành Khiêm từ biên quan trở về, cũng không biểu hiện ra việc cho Thành An thay thái tử xử lý triều chính trong thời gian thái tử không ở kinh thành. Đối với chuyện này Vương hoàng hậu rất vừa lòng, cũng càng yên tâm để thái tử ra kinh.

Sau tiết thanh minh, thái tử Thành Lệ mang một đám người hầu đi khỏi kinh thành. Lần này thái tử xuất hành là thay thiên tử tuần tra, phô trương tự nhiên không nhỏ. Lại bởi vì thân thể thái tử “yếu đuối”, thái tử sẽ ngồi xe đến Thụy Phong trước, rồi mới ngồi thuyền từ Thụy Phong đi Giang Nam.

Lần tỷ võ với Nguyệt Bất Do đã qua hơn một tháng, trong khoảng thời gian này ngày nào Mạc Thế Di cũng ở trong khu rừng phía sau sơn trang luyện võ. Mặt nạ bị Nguyệt Bất Do làm hỏng cũng đã đổi cái mới. Đối với việc Nguyệt Bất Do thấy được dụng mạo của mình, trong lòng Mạc Thế Di vẫn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức ngoài dự kiến của y. Đường như bị Nguyệt Bất Do đánh rơi mặt nạ chỉ là chuyện bình thường. Cho dù lần này tên nhóc vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn kia không đánh rơi được mặt nạ của y, lần tới cũng sẽ đánh rơi được thôi.

Người Mạc gia đều đã chuyển tới tái ngoại, sự bận khoản của Mạc Thế Di bớt đi một phần lớn, cho dù Vương gia đã biết chuyện này cũng không dám có thái độ gì với y, Mạc Thế Di chỉ lo lắng một chút. Còn việc sau khi bên kinh thành biết chuyện y lại luận võ với Nguyệt Bất Do sẽ bắt màn đến thế nào thì cũng không nằm trong phạm vi suy xét của y. Y chỉ cần biết rằng mình rất hưởng thụ việc luận võ với Nguyệt Bất Do là đủ rồi.

Khi thời giờ đã đến, Mạc Thế Di thu kiếm đi vào trong sơn trang. Vừa đi qua một khu tường viện, một người liền quỳ gối trước mặt y, hai tay nâng một phong thư.

“Trang chủ, kính thành gửi thư.”

Ánh mắt Mạc Thế Di không thay đổi, cầm lấy lá thư này đi lướt qua đối phương.

Trở lại chỗ ở, cất thanh kiếm cẩn thận trước, thu thập thỏa đáng xong Mạc Thế Di mới mở lá thư này ra. Thư là Vương hoàng hậu viết, nói cho y thái tử sắp tới Giang Nam, sẽ nghỉ ở trong sơn trang, bảo Mạc Thế Di chuẩn bị sẵn sàng. Đốt lá thư, trong lòng Mạc Thế Di tràn ngập băng lãnh, xem ra đối với việc y luận võ với Nguyệt Bất Do thái tử định tự mình đến khuyên nhủ. Đi đến trước bàn cờ ngồi xuống, Mạc Thế Di cầm lấy quân trắng, chơi cờ.

※

Tiết thanh minh vừa qua, thời tiết Giang Nam liền trở nên cực kì tốt, có thể nói là trời trong nắng ấm. Bé quan gần hai tháng, Nguyệt Bất Do nhảy xuống sông tỉ mỉ tẩy trừ ghét bẩn sạch sẽ trên người. Chủ yếu là bởi vì hắn đã bẩn đến mức ngay cả chính mình cũng chịu không nổi, nếu không hắn còn không định xuống sông. Y phục đã bẩn quá không thể mặc nữa, chưa bao giờ biết giặt y phục, Nguyệt Bất Do đổi một bộ quần áo sạch sẽ hắn vừa lấy được. Nói là lấy được, kỳ thật còn không phải trộm được sao? Đương nhiên, Nguyệt Bất Do sẽ không thừa nhận đây là do mình trộm, chẳng qua là hắn đi ngang qua nhà kia thoát nhìn cũng rất có tiền, thuận tay cầm một bộ mà thôi. Người ta có tiền như vậy, sẽ không để ý một bộ quần áo như thế.

Nơi này cách Đồng Xuyên rất xa, Nguyệt Bất Do cũng không sợ bị Mạc Thế Di tìm được. Năm nay đã là năm thứ ba, hai năm trước Mạc Thế Di không phải người đi tìm hắn, năm nay cũng sẽ không. Tắm sạch sẽ, Nguyệt Bất Do thần thanh khí爽 dùng kiếm cắt đứt mái tóc thật dài của mình, quyết định đi ăn một bữa thật ngon.

Trước quán hồn đồn, Nguyệt Bất Do ăn đến đầu đầy mồ hôi, trong tay còn cầm một cái bánh bao thịt heo vừa ăn được một nửa. Thật sự là kỳ quái, sao người này lại đến ăn hồn đồn? Không phải hắn nên ở trong tửu lâu nào đó hưởng thụ thịt cá sao? Ai, Nguyệt Bất Do đương nhiên cũng nghĩ thế, vấn đề là túi hắn đã sạch rồi. Hôm nay trời đẹp, hắn lại tắm rửa sạch sẽ, không ăn cơm bá vương vẫn hơn, nếu không sẽ rất không hợp với cái mã đẹp của mình.

Đang ăn vui vẻ, một đội quan binh đi từ đầu phố tới. Đám quan binh này cầm đao kiếm trong tay lệnh cho các quán hàng rong hai bên ngã tư đường cấp tốc rời đi. Vốn lòng đang tập trung vào hồn đồn, Nguyệt Bất Do cũng không để ý tới những tạp âm này, nhưng tạp âm càng ngày càng gần, hơn nữa chủ quán bán hồn đồn cũng khẩn trương nói với hắn: “Tiểu huynh đệ, đừng ăn nữa, quan gia đến đây.” Nguyệt Bất Do quay đầu, có ba tên quan binh đã đến chỗ sắp hắn đang ngồi. Nguyệt Bất Do nuốt xuống bánh bao, đứng lên.

Quan gia đi vào sắp nói với chủ quán: “Mau chóng thu thập sạch sẽ rời đi.”

“Vâng vâng.”

Chủ quán không dám trì hoãn, vội cùng lão bà thu thập nồi bát thớt, cũng không tính tiền của Nguyệt Bất Do. Lúc này, Nguyệt Bất Do chủ động lấy mấy đồng tiền trong túi đặt trên bàn của chủ quán. Nâng bát lên ăn thật nhanh chỗ hồn đồn còn lại, Nguyệt Bất Do cầm lấy cái bánh bao cuối cùng rời đi. Đừng nhìn hắn mặt ngoài không nói gì, trong lòng cũng là nén giận cực. Nếu không phải không muốn làm bẩn bộ đồ mới mặc hôm nay, cũng không muốn gây phiền toái cho quán hồn đồn hắn rất thích ăn kia, Nguyệt Bất Do tuyệt đối sẽ hung hăng đánh cho đám quan binh này một trận, tự nhiên lại quấy rầy hắn ăn cơm!

Ngã tư đường sau một trận gà bay chó sủa liền rất nhanh khôi phục sự bình tĩnh. Hai dãy hàng quán bên đường bị thay bằng hai hàng quan binh sắc mặt nghiêm túc, nghiêm nhiên là tư thế nghênh đón đại nhân vật nào đó sắp đến. Ngồi xổm dưới cây đại thụ trước cửa một nhà nào đó, Nguyệt Bất Do nhìn ngã tư đường xuyên qua nhánh cây rậm rạp, hắn nhất định phải nhìn xem là ai đến quấy rầy hắn ăn cơm.

Đợi nha đợi nha, đợi đến mức bàn chân Nguyệt Bất Do cũng sắp phát chai, ở đầu phố cuối cùng cũng xuất hiện một đại đội nhân mã. Nguyệt Bất Do ngồi xuống, hắn chính là những người đó. Không biết là quan lớn cỡ nào, Nguyệt Bất Do nhìn thấy đến hơn mười đỉnh cổ kiệu còn có hai ba mươi người mang đại đao,

cười ngửa, vừa nhìn đã biết đây là quan binh đã được huấn luyện quân đội. Từng cổ kiệu đi qua, tầm mắt của Nguyệt Bất Do dừng trên nóc cổ kiệu nhìn rõ ràng hoa lệ hơn hẳn các cổ kiệu khác, xem ra đây chính là đại quan kia.

Bọn thị vệ hộ tống quan lão gia đi tới phủ Tổng đốc, đợi sau khi hàng nhân mã rất dài đi qua, những hàng rong bị đuổi đi mới lục tục lại trở lại. Có người nói thầm: “Không biết nhân vật lớn nào, đến Tổng đốc lão gia cũng tự mình đi đón.”

“Ai biết được, có lẽ là đại nhân vật nào đó đến từ kinh thành. Đừng quản nữa, dù sao cũng chẳng có quan hệ gì với tiểu dân chúng ta.”

“Cũng phải. Mau đi dựng sạp đi.”

Dần dần, ngã tư đường lại khôi phục sự náo nhiệt lúc trước. Nguyệt Bất Do nhảy từ trên cây xuống, sờ sờ cằm. Có nên đi xem đại nhân vật kia không? Đời trước Nguyệt Bất Do cũng không gây phiền toái với quan gia, đời này tự nhiên hẳn cũng thuận theo thói quen này của mình, nhưng hôm nay tích đầy một bụng giận dữ, Nguyệt Bất Do càng nghĩ càng không cam lòng. Nghĩ đến mấy đồng tiền cuối cùng trên người cũng đã tiêu hết, Nguyệt Bất Do không đấu tranh nhiều lắm, đi xem đi, nói không chừng có thể kiếm được chút bạc thì sao. Ngắm lại món gà ăn mỳ của tửu lâu kia, Nguyệt Bất Do nuốt ngụm nước miếng, hẳn muốn ăn.

Ban đêm, phủ Tổng đốc cực kỳ náo nhiệt, ca múa mừng cảnh thái bình. Một nhà Tổng đốc đại nhân cùng với vài vị quan viên trọng yếu ngồi bên cạnh bàn ăn, rất nịnh nọt nâng chén với một người.

“Thái tử diện hạ đích thân tới Hoài Cốc là vinh dự lớn của thuộc hạ. Chén rượu này là thuộc hạ biểu lộ sự kính trọng đối với ngài, xin diện hạ ngài cứ tùy ý.”

Tổng đốc đại nhân cạn chén, các quan viên khác cũng đều cạn chén. Thái tử Thành Lệ mặt mang tươi cười gởi chén trà lên nói: “Bản cung liền lấy trà thay rượu, kính chúc vị đại nhân.”

“Không dám không dám.”

Thành Lệ uống ngụm trà, rồi mới cầm lấy đũa ý bảo mọi người cùng ăn. Bọn quan viên thế này mới cầm đũa bắt đầu ăn.

Lại là một gốc cây đại thụ, lại ngồi xổm trên cây, trên mặt Nguyệt Bất Do khó có được biểu cảm ngốc lảng như bây giờ. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm nam tử tuấn mỹ mặc áo choàng màu phấn trắng, đầu đội ngọc bích quan kia, mi tâm nhíu lại. Nhìn hơn nửa ngày, hắn vò vò đầu, kỳ quái, thật sự là kỳ quái. Hoàn toàn đã quên mục đích quan trọng khi mình tới nơi này, Nguyệt Bất Do ném gà ăn mỳ của mình ra khỏi đầu, toàn bộ tâm tư đều là đại nhân vật có vẻ ngoài giống người nào đó như đức kia.

Nguyệt Bất Do cách này những người này rất xa, nhưng lời nói của bọn họ vẫn truyền vào tai hắn. Thái tử diện hạ? Tên kia lại chính là thái tử đương triều? Nghĩ lại, Nguyệt Bất Do lại lắc đầu. Không giống, ngoài khuôn mặt kia ra, tất cả những cái khác đều không giống. Hơn nữa Mạc Thế Di này gây hơn rất nhiều so với Mạc Thế Di hắn từng gặp kia, có vẻ cũng thấp hơn một ít. Quan trọng nhất là không phải thái tử luôn ở kinh thành sao? Nếu Mạc Thế Di là thái tử, vì sao y lại ở Đồng Xuyên? Chút thường thức này Nguyệt Bất Do vẫn phải có.

Kỳ quái, thật là kỳ quái. Chẳng lẽ trên đời này sẽ có hai người giống nhau đến thế? Bằng trực giác, Nguyệt Bất Do cho rằng thái tử này và Mạc Thế Di có liên quan. Trên giang hồ đều nói Mạc Thế Di là vì lúc nhỏ bị thương ở mắt nên mới đeo mặt nạ. Nhưng hắn đã nhìn thấy mặt của Mạc Thế Di, đừng nói hủy dung, ngay cả một vết sẹo cũng không có. Vậy vì sao Mạc Thế Di lại phải đeo mặt nạ chứ? Chẳng lẽ là..... vì thái tử kia?

Nói không rõ cảm giác trong lòng là cái gì, dù sao không phải cảm giác tốt, ánh mắt Nguyệt Bất Do không rời thái tử. Qua hồi lâu, trong mắt hắn tràn đầy kiên định. Hắn phải biết rõ ràng chuyện này!

Không biết là có phải vì rời kinh thành không, tuy rằng đường xa mệt nhọc nhưng Thành Lệ cũng không cảm thấy quá cố sức, ít nhất hẳn không giống như ở kinh thành hàng ngày đều choáng váng vô lực. Thay thiên tử đi tuần, đại diện cho kinh thành, bọn quan viên đều đến cung nghênh, cho dù những người này là thật tâm hay giả ý, Thành Lệ đều rất hưởng thụ. Chẳng qua hưởng thụ thì hưởng thụ, việc nên làm hắn vẫn phải làm.

Cơm no rượu say, vừa mới đến Hoài Cốc nên Thành Lệ uống xong trà liền trở về phòng nghỉ ngơi. Tổng đốc đại nhân đưa hai thị tì tới để thái tử hưởng dụng. Thái tử không cự tuyệt, chẳng qua chính hắn cũng rõ ràng sức khỏe của mình. Để hai thị tì kia xoa bóp toàn thân xong, thái tử liền đem các nàng thưởng cho thả hạ.

Vẫn ở trên cây, đương nhiên là đổi cái cây khác, Nguyệt Bất Do nhìn chăm chăm vào phòng của “Mạc Thế Di”, nhìn thấy hai nữ nhân xinh đẹp ở trong phòng rất lâu mới đi ra, hắn càng thêm hoài nghi về thân phận người này. Càng nhìn hắn càng cảm thấy người này không phải Mạc Thế Di mà hắn biết. Khí chất không giống, cảm giác không giống.

“Nhưng vì sao vẻ ngoài của bọn họ lại giống như thế?” Tóc của Nguyệt Bất Do đều sắp bị hắn nhổ hết. Vẫn trầm tư nhìn căn phòng kia, cho đến khi ánh nến trong phòng đều tắt hết mà Nguyệt Bất Do vẫn còn trầm tư. Trời tảng sáng, sau khi làm cú cả đêm Nguyệt Bất Do mới không kinh động bất kì kẻ nào mà lặng lẽ ly khai.

※

Tuy rằng kinh thành gửi thư bảo y chuẩn bị sẵn sàng trước nhưng Mạc Thế Di không có bất cứ hành động gì. Chẳng lẽ thái tử đến đây sẽ không có chỗ ở sao? Tự nhiên có người sẽ xử lý tốt tất cả. Lá thư này chẳng qua là nói cho y rằng kinh thành rất không hài lòng về hành động nào đó của y. Mạc Thế Di cười lạnh trong lòng, không hài lòng thì bọn họ có năng lực làm gì được? Chẳng qua lại lấy cái gọi là thân tình và bất đắc dĩ đến áp chế y, nhiều năm như thế y đã sớm nghe đến phiền. Vẫn như cũ ngày qua ngày luyện công, chơi cờ, đọc sách, Mạc Thế Di bình tĩnh chờ đợi thái tử đến.

14. Chương 14

Thay thiên tử tuần tra Giang Nam, thời gian thái tử Thành Lệ rời kinh thời cũng không hạn chế, hắn hoàn toàn có thể chậm rãi đi các nơi để tuần tra. Rời phủ Tổng đốc Giang Nam, Thành Lệ không đi thuyền mà lên một chiếc xe ngựa xa hoa tiếp tục đi đến nơi tiếp theo. Nhưng trên thực tế, Thành Lệ đang sử dụng một thủ thuật che mắt. Người ngồi xe ngựa kia chẳng qua là một thái tử giả, thái tử Thành Lệ chân chính thì dẫn theo vài thân tín lặng lẽ lên thuyền, thẳng đến Đồng Xuyên.

Thành Lệ không ngồi lên thuyền lớn làm người ta chú ý, từ sáng sớm Vân Hải sơn trang đã phái ra một con thuyền tới đón hắn. Trên kênh đào bập bênh đủ loại thuyền lớn nhỏ, hầu hết mọi người đều không biết ở trong một con thuyền không hề nổi bật có thái tử đương triều đang an vị. Nói như thế chẳng lẽ là có người biết? Đúng rồi đó. Ít nhất cái người ngồi trên chiếc thuyền đánh cá rách nát đi phía sau con thuyền kia là biết.

Nguyệt Bất Do rất may mắn đời trước mình vì chạy trốn mà đã luyện thành đủ loại kỹ năng, kể cả việc chèo thuyền này. Dùng bạc “sờ” được mua con thuyền nhỏ rách nát này, Nguyệt Bất Do đội cái nón rách lên đầu, chèo thuyền phía sau thuyền của thái tử một đoạn xa. Không biết rõ ràng vì sao người này lại giống Mạc Thế Di như vậy, hắn cũng không có tâm tư ăn ngủ nữa.

Đi theo sau suốt một quãng đường dài, thuyền cập bờ. Mi tâm Nguyệt Bất Do vất lại, nếu hắn không nhìn lầm mà nói thì đó là bến đò của trấn Đồng Xuyên. Nguyệt Bất Do không dùng mái chèo, để thuyền trôi dần theo dòng nước. Hắn thoáng nâng vành nón lên, nhìn chăm chăm chiếc thuyền kia. Người trên thuyền đi ra, một nam tử đội mũ sa được rất nhiều người vây quanh vội vàng lên bờ, trực tiếp chui vào một chiếc xe ngựa. Nguyệt Bất Do liền hấp háy ánh mắt.

Xe ngựa đi thẳng đến Vân Hải sơn trang, hai mươi người cưỡi ngựa hộ tống người bên trong xe, không hề phát hiện bọn họ đã bị người khác đuổi kịp. Cực kì giống đạo tặc, Nguyệt Bất Do lặng yên không một tiếng động theo sau đội nhân mã kia. Nơi này với hắn mà nói rất quen thuộc, lần đầu tiên luận võ với Mạc Thế Di hắn đã điều tra không ít về địa hình nơi này. Hắn có thể khẳng định đội nhân mã này muốn tới Vân Hải sơn trang! Nổi băn khoăn trong lòng Nguyệt Bất Do càng lúc càng lớn.

Khi xe ngựa đi vào phạm vi Vân Hải sơn trang, Nguyệt Bất Do không theo sau nữa. Trong rừng có rất nhiều cung thủ, mà lúc này tuyệt không thể để cho bất kì kẻ nào chú ý. Chẳng qua với Nguyệt Bất Do mà nói đây cũng không phải việc khó. Cung thủ dù nhiều cũng có chỗ sơ sẩy, hướng chỉ Vân Hải sơn trang lại lớn như thế, không thể nào có người gác ở tất cả mọi vị trí. Thân hình chui vào trong rừng cực nhanh, Nguyệt Bất Do quen thuộc vòng qua một đám cọc ngầm đi vào một góc tường viện âm u tối tăm của Vân Hải sơn trang. Hắn xem xét xung quanh một lượt, lặng lẽ nhảy lên.

Đang chơi cờ, Mạc Thế Di được báo là thái tử đã đến đây. Không nhanh không chậm buông quân cờ, y đứng dậy theo quần gia đi tới chỗ thái tử. Bốn phía chỗ thái tử đều là cao thủ trong sơn trang và do thái tử tự mình mang đến. Mạc Thế Di không mang kiếm, sau khi y đi vào chỗ ở của thái tử, toàn bộ thị vệ quanh sân đều lui ra, chỉ để lại một mình quần gia, mà quần gia cũng đứng ở rất xa sân, tuyệt đối không nghe được chút động tĩnh nào trong phòng.

Lúc này trời đã sắp tối, Nguyệt Bất Do nhìn đám thị vệ đã lui ra và quần gia canh giữ bên ngoài, trông mắt hắn xoay chuyển. Đó là một cơ hội tốt, nếu không bị Mạc Thế Di phát hiện thì càng tốt. Suy tư mãi, đang tránh ở góc tường, Nguyệt Bất Do vẫn lặng lẽ đến gần khoảng sân kia. Thừa dịp quần gia không chú ý, hắn nhảy cực nhanh qua tường viện. Trốn ở sau thân cây, hắn quan sát bốn phía, từ góc độ này thì quần gia bên ngoài không thể nhìn thấy hắn được.

Nguyệt Bất Do gần như hoàn toàn ngừng thở, không phát ra chút âm thanh nào. Động tác của hắn vừa nhanh vừa nhẹ mở cửa sổ phòng bên cạnh phòng thái tử, nhảy vào trong nháy mắt rồi mới đóng cửa lại. Toàn bộ quá trình chỉ trong một cái chớp mắt, nhanh đến mức không ai nhận ra, hướng chỉ là quần gia có võ công kém xa Nguyệt Bất Do.

Tìm Nguyệt Bất Do chưa bao giờ nhảy lợi hại như thế. Mạc Thế Di đang ở ngay cách vách, nếu như bị đối phương phát hiện thì hắn sẽ rất phiền toái, rất phiền toái đấy. Nhưng lúc này Nguyệt Bất Do lại không quần được nhiều như vậy. Dán tai vào tường, hắn cố hết sức giảm thấp nhịp thở của mình.

Trong phòng, Mạc Thế Di và thái tử đều không nói gì. Thái tử có vẻ rất mệt mỏi nằm nghiêng trên ghế nằm, Mạc Thế Di đứng trước mặt hắn nhìn hắn từ trên cao. Mới vừa rồi, y cảm thấy dường như có người vào sân, sau đó dường như lại rời đi. Nghĩ rằng người đến đây không phải người trong sơn trang thì cũng là thủ hạ của thái tử, Mạc Thế Di cũng không để tâm. Hơn nữa việc Thành Lệ xuất hiện cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định cho y, thế nên Mạc Thế Di cũng không phát hiện cách vách có một người y không thể ngờ tới đang nghe lén.

Qua thật lâu, Thành Lệ đang nhắm mắt dưỡng thần mới mở mắt ra, Mạc Thế Di mới hoàn hồn từ trong suy nghĩ của mình. Thành Lệ chỉ vào ghế trước mặt nói: “Người đứng như vậy bản cung nhìn cũng phát mệt.”

Mạc Thế Di ngồi xuống, giữ nguyên trầm mặc.

Ngồi xuống, Thành Lệ lấy trà uống một ngụm cho thông cổ họng, thanh âm có chút khàn khàn nói: “Người đoán được nguyên nhân bản cung đến lần này chứ.”

“Không biết.”

“A.....” Cười một tiếng, Thành Lệ không vạch trần lời nói dối của Mạc Thế Di, giọng điệu thoải mái nói: “Mẫu hậu nổi giận về chuyện luận võ lần này của ngươi và Nguyệt Bất Do. Bản cung đã khuyên bà ấy, nhưng mà mẫu hậu không nghe. Lần này luận võ ngươi thắng hay thua?”

“Thắng.” Mạc Thế Di không định giấu diếm, hai mắt y nhìn Thành Lệ là lạnh lùng tuyệt đối.

Thành Lệ lại cười, rồi mới buông chén trà nằm xuống, miễn cưỡng nói: “Bản cung cũng đoán được là ngươi thắng. Như thế nghĩa là năm sau Nguyệt Bất Do này còn có thể tới tìm ngươi nữa?”

“Không biết.”

Thành Lệ cười lắc đầu, thở hắt hển một hơi, hắn thu hồi vẻ tươi cười: “Từ mãi năm trước đến giờ, sức khỏe của bản cung khi tốt khi xấu, ngươi cũng có cảm giác đúng không? Vài lần bản cung đều nghĩ có phải đại nạn sắp bùng nổ đầu mình không. Nhưng bản cung lại không cam lòng, không cam lòng chết như thế.”

A, bản cung đã quên, có người rồi, bản cung sẽ không chết. Nhưng như thế và chết thì có gì khác nhau? Kéo lê cái thân thể sắp chết này, không bằng kết thúc nó luôn.”

Có vẻ thực sự mệt mỏi, lần đầu tiên Thành Lệ bộc lộ sự yếu ớt của mình trước mặt người khác như thế. Mạc Thế Di vẫn trầm mặc, y phải nói cái gì đây? An ủi sao? Y đã nói rồi, y và Thành Lệ kỳ thật rất giống nhau, không ai hạnh phúc hơn ai cả.

Thành Lệ dường như cũng chỉ muốn tìm ai đó phát tiết, cũng không cần ai thương hại hắn. Về mỗi mệt và yếu ớt chỉ thoáng qua trên mặt, trong mắt Thành Lệ chỉ còn lại kiên định.

“Thành Thông rời khỏi kinh thành đã khá lâu, hình như từ năm trước hắn đã không ở kinh thành, trước mắt không biết đang ở đâu. Hắn là phụ tá của Thành An. Từ lần trước Thành An bị phụ hoàng trách phạt thì vẫn không được trọng dụng lại, bản cung hiểu rõ hắn, hắn không phải loại người cam chịu ở thế hạ phong, nhất định là hắn đang tìm cơ hội, mà cơ hội này chắc chắn có liên quan đến việc Thành Thông rời kinh.”

Mạc Thế Di lạnh lùng nhìn thái tử, thái tử nói những điều này với y là có ý gì? Chắc chắn y sẽ giúp thái tử làm chút việc, nhưng thế không có nghĩa là y nguyện ý bị cuốn vào cung đình phân tranh.

Ngay sau đó, ánh mắt sắc bén của thái tử nhìn về phía Mạc Thế Di: “Bản cung muốn người tự mình đi tìm Thành Thông.”

“Chuyện này không liên quan đến ta.” Mạc Thế Di lập tức cự tuyệt, “Yêu cầu lúc trước của các người với ta chỉ là bảo ta ở chỗ này. Ta đã thay người giải quyết không ít phiền toái.”

“Không liên quan?” Thành Lệ cười lạnh, “Mạc Thế Di, người đừng quên, là ai đoạt đi sự khoẻ mạnh của bản cung, là ai làm bản cung không thể thanh thần ổn định làm thái tử!”

Mạc Thế Di nắm chặt tay, rốt cuộc không nhịn được cả giận nói: “Ta tình nguyện người có bệnh là ta, như vậy ta cũng không cần sống như một cái bóng tạm bợ không hề được tự do thế này. Thành Lệ, đừng nói những điều đó trước mặt ta, người muốn trách thì hãy trách nữ nhân đã sinh ra chúng ta ấy. Thân mình người không tốt nhưng người cũng đừng quên, người không cần giống như ta cả ngày đều phải mang mặt nạ, bị nhốt ở ngục giam to lớn này, cho dù là con của mình cũng không thể giữ bên cạnh, thậm chí còn phải bị hạ cổ để duy trì tính mạng cho người khác. Nếu người cảm thấy không cam lòng, vậy người có thể đến đối với ta!”

Hai mắt Thành Lệ khiếp sợ, chút huyết sắc còn lại trên mặt cũng biến mất. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Mạc Thế Di biểu đạt sự phẫn nộ cường liệt như thế với sự lên án của hắn.

Gian phòng lập tức trầm mặc xuống, trầm mặc đến mức lặng ngắt. Rất lâu sau đó, Thành Lệ quay đi không nhìn Mạc Thế Di nữa, khàn giọng nói: “Người đi đi, bản cung mệt mỏi.”

Mạc Thế Di đứng dậy bước đi, không có nửa điểm lưu luyến. Sau khi đóng cửa, Thành Lệ cầm lấy chén trà dùng sức ném xuống đất. Bước chân của Mạc Thế Di dừng lại một chút, nhưng sau đó cũng tiếp tục rời đi.

Trong phòng bên cạnh, sắc mặt Nguyệt Bất Do rất khó coi, rất khó coi. Sau khi Mạc Thế Di rõ ràng đã đi xa rồi, hắn lấy tay che mũi miệng lại, mi tâm vắt lại thành chữ “Xuyên”.

Trở lại chỗ ở của mình, Mạc Thế Di cầm lấy quân đen mà lúc đầu y buông xuống trên bàn cờ, ngón tay y phát run. “Cạch”, nặng nề đặt quân cờ xuống, Mạc Thế Di nhắm hai mắt lại. Toàn bộ quân cờ đều nát vụn.

Trời tối, Mạc Thế Di không rời khỏi phòng, thái tử cũng không ra khỏi cửa. Quân gia phái người mang bữa tối đến phòng hai người, đối với sự xa lạ và lạnh lùng giữa hai người cũng không kinh ngạc. Mà sự tranh chấp vừa rồi giữa hai người tự nhiên cũng không có ai biết. Đương nhiên, ngoại trừ một người.

Sau khi Mạc Thế Di đi thì Nguyệt Bất Do cũng chưa rời đi vội, ngược lại ở lại trong phòng kia, khi có người tiến vào hắn liền trốn dưới gầm giường. Không ai ngờ được là có người ngoài trà trộn vào Vân Hải sơn trang, càng không ai ngờ rằng người ngoài lại ở chỗ chỉ cách thái tử một bức tường như vậy.

Đêm đã khuya, tiếng ngáy trong phòng không ngừng. Một người nhẹ nhàng bò ra khỏi gầm giường, ba thị vệ bị điểm huyết ngủ đã ngủ say. Đi đến bên cửa sổ, Nguyệt Bất Do vểnh tai nghe ngóng. Trên nóc nhà, trong viện đều có người gác, muốn đi ra ngoài rất khó, chẳng qua chuyện này cũng không làm khó được hắn.

Lấy một đồng tiền trong lòng ra, Nguyệt Bất Do đẩy cửa sổ ra thật chậm, lộ ra một cái khe. Hướng vào một nhánh cây trong sân, Nguyệt Bất Do bắn đồng tiền ra.

“Răng rắc!”

“Âm thanh gì đó!”

Trên nóc nhà có tiếng bước chân rõ ràng, chính là lúc này! Nguyệt Bất Do đẩy cửa sổ ra nhảy ra ngoài, cửa sổ đóng lại, có mấy thị vệ vừa chạy ra vội vàng lộn trở lại, thị vệ bên cạnh thái tử chạy từ trong phòng ra.

“Có chuyện gì?!”

“Nhánh cây đột nhiên gãy, chúng ta còn tưởng rằng có người.”

“Các người chú ý một chút, đừng đánh thức điện hạ.”

“Rõ.”

Sân trước phòng thái tử lại khôi phục sự yên tĩnh, một người nhìn về phía chỗ ở của Mạc Thế Di hồi lâu rồi mới biến mất trong bóng đêm.

※

Ngày hôm sau, Thành Lệ rời giường rất muộn. Không biết là vì thân thể không thích hợp hay là vì hôm qua cãi nhau với Mạc Thế Di, sắc mặt hắc so với gần đây còn tái nhợt hơn, cả người có vẻ rất suy yếu. Thay y phục, vừa rửa xong mặt, bên ngoài có người nói: “Điện hạ, Mạc trang chủ đến đây.”

Thành Lệ rất kinh ngạc, hắc nghĩ rằng sau chuyện ngày hôm qua Mạc Thế Di sẽ không muốn gặp lại hắc nữa. Hít một hơi thật sâu, Thành Lệ nói: “Cho y vào đi, cũng đem đồ ăn sáng lại đây luôn.”

“Vâng.”

Thành Lệ ra khỏi phòng ngủ, vẫn nằm xuống chiếc ghế nằm hôm qua, Mạc Thế Di đi vào, cũng vẫn ngồi lên chiếc ghế hôm qua y ngồi. Đồ ăn sáng được bưng tới rất nhanh, đặt trước mặt Thành Lệ và Mạc Thế Di.

Toàn bộ người ngoài trong phòng lui xuống, Thành Lệ cười, mở miệng trước: “Bản cung nghĩ rằng người sẽ không đến đây.”

Mạc Thế Di không đáp lại mà lấy trong tay áo ra một thanh chủy thủ, đưa cho Thành Lệ. Thành Lệ kinh ngạc nhận lấy, vừa muốn rút ra nhìn đã bị đối phương giữ tay lại.

“Chủy thủ này có tẩm độc, kiến huyết phong hầu*.”

*Kiến huyết phong hầu: tên một loại cây có ở Vân Nam Trung Quốc, nhựa có chất kịch độc, nếu dính vào chỗ rách da thì sẽ tử vong rất nhanh.

Nụ cười trên mặt Thành Lệ biến mất: “Người đưa bản cung thanh chủy thủ này là muốn bản cung tự sát sao?”

Ánh mắt Mạc Thế Di không thay đổi, chỉ nói mấy chữ: “Tự bảo vệ mình.”

Thành Lệ sững sốt, rõ ràng rất sững sốt. Mạc Thế Di nói tiếp: “Ta đã viết thư cho Thế Triệu bảo huynh ấy đi tìm Thành Thông.”

Thành Lệ nhìn ánh mắt của Mạc Thế Di đã hơn một điều gì đó, hắc cất thanh chủy thủ đi, lại lộ ra nụ cười quen thuộc. “Người nói nơi này là lồng giam vậy khốn người, lần này bản cung cho người cơ hội ra ngoài một lần, vì sao người lại từ bỏ?”

Mạc Thế Di không đáp lại. Thành Lệ cười, thay y trả lời: “Là vì Nguyệt Bất Do kia sao? Người và hắc có kì hẹn một năm, người sợ lần này phải đi lâu, sẽ bỏ lỡ hắc?”

“.....”

“Xem ra hắc là bản cung đoán đúng rồi.”

Thành Lệ cầm lấy một cái bánh bao trên bàn, đưa cho Mạc Thế Di.

“Ta đã ăn điểm tâm .”

“Vậy cùng bản cung ăn thêm một chút đi.”

Thành Lệ không thu tay. Một lát sau, Mạc Thế Di đưa tay cầm lấy cái bánh bao kia.

Thành Lệ lại cầm lấy một cái bánh bao khác, xé một miếng bỏ vào trong miệng, nuốt xuống rồi nói: “Nhất cử nhất động của Nguyệt Bất Do trong hai năm nay cứu cứu đều nói chi tiết cho mẫu hậu, mẫu hậu rất không muốn người bị hấn quẩn lấy. Nguyên nhân là gì người hấn là rất rõ ràng.”

Mạc Thế Di nhìn bánh bao trong tay không tiếp lời.

Thành Lệ nói tiếp: “Mẫu hậu bảo ta khuyên người không nên có liên quan với Nguyệt Bất Do nữa, hết thấy lấy đại cục làm trọng. Lời này, bản cung chỉ nói, còn có nghe hay không thì bản cung cũng không làm chủ được. Người nói có phải không nào?”

Mạc Thế Di giương mắt nhìn về phía Thành Lệ, trong mắt chợt lóe kinh ngạc.

Thành Lệ cười, lại xé một miếng bánh bao nữa bỏ vào trong miệng. “Năm nay bản cung đã ba mươi hai, người cũng vậy. Làm đại nhân như thế rồi nếu đến một chút chủ ý của chính mình cũng không có, còn phải lúc nào cũng nghe lời nường, thế thì có khác gì đứa nhỏ còn đang ăn sữa đâu?”

Ánh mắt Mạc Thế Di lóe lóe, nâng tay cắn miếng bánh bao tiếp theo.

Thành Lệ cũng cắn một miếng nữa, cười hỏi: “Tay nghề vị đầu bếp này của người rất được, một cái bánh bao đơn giản vậy thôi mà hương vị cũng hơn hấn trong cung. Giữa trưa dùng bữa với bản cung, thế nào?”

“Được.”

Nụ cười trên mặt Thành Lệ nở rộng, Mạc Thế Di thì hai ba miếng liền ăn xong chiếc bánh bao kia.

15. Chương 15

Cuộc tranh chấp kia giống như chưa từng xảy ra. Thành Lệ ở trong sơn trang năm ngày, năm ngày này Mạc Thế Di biểu hiện phối hợp đến mức làm người ta giật mình. Hàng ngày y đều sẽ ăn cơm cùng Thành Lệ, hai người thậm chí còn đến bên hồ tản bộ tản gẫu, hoàn toàn là hình ảnh anh em hoà hợp thân thiết.

Kỳ thật cho dù là Mạc Thế Di hay Thành Lệ thì đối với sự biến hóa này của mình, tâm tình đều thật phức tạp. Đối diện với sắc mặt tái nhợt và thân thể suy yếu của Thành Lệ, Mạc Thế Di không thoải mái gì; mà đối với chiếc mặt nạ của Mạc Thế Di, Thành Lệ cũng lần đầu tiên nhìn thẳng vào nội tâm buồn khổ của Mạc Thế Di. Trong năm ngày này, Thành Lệ không nói Mạc Thế Di đã đoạt đi sự khỏe mạnh của hấn nữa, ngược lại kể cho Mạc Thế Di về cuộc sống trong cung và cục diện hấn phải đối mặt. Đó đều là những điều Mạc Thế Di không biết, hoặc đúng hơn là y cố ý tránh đi. Y cùng với Thành Lệ, quả thật là ai cũng không thể hạnh phúc hơn ai.

Ngày thứ sáu, Thành Lệ đi. Mạc Thế Di không đi tiễn, y ở trong phòng chơi cờ, quản gia đến bẩm báo với y là thái tử đã đi rồi. Sau khi quản gia rời đi, Mạc Thế Di buông quân cờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chim chóc bay qua nhánh cây, ánh mặt Mạc Thế Di lại thâm trầm. Khi nào y và Thành Lệ mới có thể thật sự thoát khỏi nhà giam này?

Mạc Thế Di không đi tiễn Thành Lệ, chẳng qua đã có người thay y đi rồi. Người này là ai? Chính là Nguyệt Bất Do đã bức bối suốt mấy ngày trời. Cái gì luyện công cái gì ăn cơm đều bị hấn ném sang một bên. Hấn phải biết rõ ràng bí mật của Mạc Thế Di, phải biết rõ ràng hết thấy chuyện này rốt cuộc là gì, nhất là việc hạ cổ mà Mạc Thế Di đã nói. Nguyệt Bất Do không thể tìm được đáp án từ Mạc Thế Di, hấn liền theo dõi thái tử điện hạ rõ ràng không hề biết võ công.

Đi thuyền đến địa phương muốn đi kế tiếp, Thành Lệ đã cải trang lặng lẽ ngồi trên chiếc xe ngựa biểu hiện cho thân phận của hắn, đi theo đội ngũ quan viên tiếp giá đông đảo phía trước để tới nơi nghỉ ngơi. Sức khoẻ thái tử không tốt là việc mọi người đều biết, đi trên đường phải trì hoãn vài ngày cũng là bình thường.

Bên cạnh Thành Lệ có quá nhiều cao thủ, nhất là buổi tối thị vệ đi tuần tra phụ cận chỗ ở của hắn thậm chí còn nhiều hơn ban ngày. Những quan viên đó cũng không dám để thái tử gặp chuyện không may ở địa bàn của mình, cho nên điều rất nhiều binh lính đến đây bảo vệ thái tử. Nguyệt Bất Do không muốn đánh rần động cỏ, hắn chỉ đi theo từ xa xa, không có ý định tiến lên. Hắn tin tưởng chắc chắn sẽ có lúc thái tử ở một mình.

Nhoáng một cái đã qua hai tháng, trời Giang Nam cũng nóng lên, thái tử phải trở về kinh. Lần này vì hành Giang Nam Thành Lệ đã thu hoạch rất nhiều, đặc biệt quan hệ của hắn và Mạc Thế Di có sự khác biệt rõ rệt. Giống như lúc đến, thái tử lựa chọn đi thuyền hồi kinh. Ven đường, quan viên dân chúng đứng kín hai bên đường cung tiễn, thái tử mang lễ vật mà quan viên dâng cho phụ hoàng và mẫu hậu cùng với lễ vật của mình bước lên đường hồi kinh. Một con thuyền rách dơi sau khi ba chiếc thuyền lớn của thái tử rời đi thì cũng đi chậm rì rì theo sau.

Gió đêm phát phối, đứng ở đầu thuyền, gần đây thân thể rõ ràng có chuyển biến tốt nên tâm tình Thành Lệ rất thư sướng nhìn ra xa mặt sông, đột nhiên sinh ra một cảm giác “Ta muốn cưỡi gió trở lại đây”. Lập tức, hắn liền lắc đầu trong lòng, chỉ khi nào đi lên ngôi vị hoàng đế thì hắn mới có thể trở lại. Màn đêm buông xuống, trên mặt sông lấp lánh ánh đuốc hắt ra từ mũi thuyền. Suy nghĩ cho sức khỏe của mình, Thành Lệ không dám tiếp tục hứng gió nữa, xoay người đi vào khoang thuyền.

Ngồi bên cạnh cửa sổ, Thành Lệ vừa uống trà, vừa nhìn xuyên qua rèm che ra ngoài. Giờ khắc này, hắn nghĩ tới Mạc Thế Di. Ba mươi năm rồi, người nợ đã bao giờ được hứng gió sông, cảm nhận con thuyền lay động như thế này? Trong lòng hắn rõ ràng, mẫu hậu và Vương gia đã nợ người nợ rất nhiều. Nhưng mà, đây là số mệnh, là số mệnh mà hắn và Mạc Thế Di đều không thể thoát khỏi.

“Rầm!”

Thân tàu lắc lư kịch liệt, nước trà trong chén của Thành Lệ tràn ra ngoài. Ba thị vệ canh gác bên cạnh Thành Lệ vội vã bước ra ngoài khoang thuyền, ánh mắt Thành Lệ thì tối sầm.

“Rầm rầm!”

Hai lần vừa rồi rung lắc còn mạnh hơn lần đầu tiên. Thành Lệ hô lớn: “Chuyện gì vậy?”

“Điện hạ, xin ngài hãy ở trong khoang thuyền đừng đi ra.” Tiếng một thị vệ ở bên ngoài kêu lên. Thành Lệ nghe thấy sự khẩn trương trong giọng nói của đối phương, hắn nhanh chóng rời khỏi cạnh cửa sổ chạy vào trong khoang thuyền.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bọn thị vệ hô to: “Có người đang đục thuyền! Bảo vệ điện hạ!”

“Châm lửa lên, bảo phía sau chèo thuyền mạnh lên!”

“Có thuyền tới gần chúng ta, cẩn thận!”

Hai mặt thân thuyền đều bị tấn công, thân thể Thành Lệ va chạm đến ngã trái ngã phải. Hắn giữ bình tĩnh nắm chặt chủy thủ trong tay, ánh mắt sắc bén. Có thị vệ chạy vào nâng Thành Lệ dậy. Có một âm thanh vèo vèo quỷ dị cắt qua bầu trời đêm, bỗng bên ngoài vang lên vài tiếng kêu thảm thiết, có người gào lên: “Rắn! Là rắn! Bảo vệ điện hạ!”

Rắn?! Thị vệ đang muốn nâng Thành Lệ ra ngoài lập tức lui lại, đóng cửa khoang thuyền. Hai bên thân tàu bị hai chiếc thuyền lớn giáp công, có người nhảy lên thành, ném một gói to về phía bọn thị vệ, vô số rắn rết bay ra ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết làm trái tim người ta lạnh lẽo, trong khoang thuyền có nước tràn vào, thân thuyền lay động càng lợi hại hơn. Phía sau thuyền cũng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nơi nơi đều là rắn, những con rắn độc.

Huyết sắc trên mặt Thành Lệ biến mất toàn bộ, nhưng hắn không hề biểu hiện ra một tia kinh hoảng, chỉ nắm chặt chủy thủ trong tay. Sàn thuyền lâm vào hỗn chiến, có kẻ ý đồ mở cửa khoang thuyền lại bị những

thị vệ ngoan cường lần lượt bức lui. Cửa sổ vẫn chưa đóng hẳn lay động vài cái, hơn mười con bò sát bị người ném vào trong. Phun ra chiếc lưới dài đỏ lòm, mấy thứ kia nhanh chóng bò tới nơi có người.

“Điện hạ cẩn thận!”

Che chắn cho Thành Lệ ở phía sau, bọn thị vệ vùng kiếm trong tay, máu rần văng tung tóe.

Vân Hải sơn trang, còn đang chơi cờ Mạc Thế Di bỗng nhiên nhăn mày. Y buông quân cờ, một tay che ngực. Vừa rồi..... tim đập không xong, Mạc Thế Di hít sâu mấy hơi. Chẳng lẽ là bệnh tim của người nọ lại tái phát? Nhưng hình như có chút không giống với trước đây. Ôm ngực vẫn không nhúc nhích, Mạc Thế Di không còn tâm tình chơi cờ.

Nước đã ngập qua bàn chân, rần bị ném vào cũng càng ngày càng nhiều, khắp nơi trong khoang thuyền đều là máu rần lạnh như băng. Đánh nhau trên khoang phía trước cũng càng lúc càng kịch liệt, thân tàu lắc lư như thể ngay sau đó sẽ vỡ vụn. Đám thích khách không vào được, nhưng Thành Lệ cũng không ra được. Nước không ngừng dâng mãnh tràn vào, lúc này cửa khoang thuyền được mở ra từ bên ngoài, có người hét vào bên trong: “Lập tức đưa điện hạ ra!”

Các thị vệ lập tức nâng Thành Lệ ra ngoài, thị vệ bên ngoài rất vất vả mới mở ra được một đường máu. Thành Lệ lấy tốc độ nhanh nhất mình có thể đạt tới theo thị vệ chạy ra ngoài. Trước mắt là luồng gió sông nồng nặc mùi máu tanh, Thành Lệ nhìn thoáng qua bốn phía, máu me, thi thể..... Đồng tử của hắn mạnh mẽ mở rộng.

“Mau đưa điện hạ lên thuyền!”

Lại có người hô lên. Trên mặt sông có một con thuyền nhỏ đang đậu, vài thị vệ bị thương trên thuyền vẫy Thành Lệ: “Điện hạ! Bên này!”

“Vào vào !”

Vài bóng đen đánh tới trước mặt Thành Lệ, theo sát là vài kẻ mặc trang phục kì dị rõ ràng đã phá tan sự phòng thủ của thị vệ, ánh mắt sắc lạnh lóe lóe.

Bọn thị vệ xuất kiếm, chủy thủ trong tay Thành Lệ cũng ra khỏi vỏ .

Không chút do dự hướng tới kẻ gần mình nhất, Thành Lệ cúi đầu né tránh đao phong vùng tới. Đôi mắt của tên thích khách muốn giết Thành Lệ rồi, thân mình lung lay rồi ngã quy xuống sàn, tất cả chẳng qua cũng chỉ trong chớp mắt. Ai cũng không ngờ rằng Thành Lệ sẽ giết người, hơn nữa giết sạch sẽ lưu loát đến như vậy, ngay cả những thị vệ hộ tống Thành Lệ cũng không nghĩ đến. Mọi người đều kinh ngạc sững sờ ngay giữa trận.

Thanh chủy thủ lóe sáng trong tay chảy máu nhỏ giọt, Thành Lệ bình tĩnh rống lên một câu: “Thuyền sắp chìm, cấp tốc lui lại !”

Lời nói của Thành Lệ mang cho bọn thị vệ sự cổ vũ lớn lao, biểu hiện của thái tử càng làm bọn họ cực kì kính nể. Vừa hộ tống thái tử rời đi, thị vệ lại càng tiếp tục liều mạng chém giết với thích khách.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Ngay khi tất cả đang đánh nhau sống mái trên khoang trước thuyền, một người tránh trên nóc thuyền hai mắt như đuốc trừng nhìn thái tử đang được thị vệ nâng lên thuyền nhỏ. Chính là lúc này!

Bay như chim từ nóc thuyền xuống, người này xuyên qua những tiếng kêu gào, đánh mấy tên thích khách mặc trang phục kì dị kêu thảm thiết rơi xuống nước. Trong tiếng kinh hô, người này vũng vàng hạ xuống chiếc thuyền nhỏ định hộ tống thái tử rời đi, không hề cho thị vệ thời gian phản ứng, hấn đạp một cú, trực tiếp đá thị vệ xuống sông. Lần này, chủy thủ của thái tử không có cơ hội ra khỏi vỏ. Bởi vì đồng thời với đá thị vệ xuống nước, người này cũng kịp gõ cho hắn một chưởng hôn mê.

“Điện hạ — !”

Gió sông tràn ngập âm thanh kinh hoàng của các thị vệ bị kinh hách.

Mái chèo lia tới một tảng bọt nước, đánh lui những thị vệ muốn tới cứu Thành Lệ và những thích khách muốn bắt Thành Lệ. Người này dùng sức chèo một cái, thuyền nhỏ lướt gió mà đi.

“Điện hạ!”

Có thị vệ nhảy xuống sông, liều lĩnh muốn đi cứu thái tử. Những thích khách còn sống cũng không quan tâm đến thị vệ này, nhanh chóng nhảy lên thuyền của mình đuổi theo con chim sẻ kia.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng lướt qua giữa những chiếc thuyền lớn, dưới sự che giấu của bóng đêm rất nhanh đã không thấy bóng dáng. Khi con thuyền lớn của thích khách thật vất vả đuổi tới nơi thuyền nhỏ đậu, trên thuyền nào còn bóng dáng của Thành Lệ và con chim sẻ kia nữa!

Thái tử, mất tích .

※

Suốt một đêm, tâm thần Mạc Thế Di luôn không yên, tình huống này trước đây chưa từng có. Trời còn chưa sáng, Mạc Thế Di liền tỉnh lại từ trong giấc ngủ chập chờn. Trái tim khó chịu đến mức y không thở nổi. Y có thể khẳng định nhất định là Thành Lệ đang không thoải mái.

Có tiếng bước chân rất gấp! Mạc Thế Di nhanh chóng đeo mặt nạ vào, xuống giường.

“Trang chủ! Trang chủ! Đã xảy ra chuyện!”

Là quản gia.

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, Mạc Thế Di mới chỉ mặc áo trong đã đứng ở cửa. Quản gia vẻ mặt nôn nóng nói: “Trang chủ, điện hạ gặp nạn trên đường về kinh, không rõ tung tích.”

Trong nháy mắt ánh mắt Mạc Thế Di thay đổi.

“Người mà sơn trang phái đi bảo vệ thái tử đâu?”

“Nhân mã đi theo chết quá nửa, chính là người của chúng ta trở về báo tin!”

“Ở đâu?!”

“Đang ở tiền sảnh !”

Mạc Thế Di đến y phục cũng không kịp mặc, nháy mắt một cái bóng dáng đã biến khỏi mắt quản gia.

Cùng ngày, tin tức thái tử gặp nạn không rõ tung tích cũng truyền đến kinh thành. Vương hoàng hậu hôn mê bất tỉnh tại chỗ, hoàng đế tức giận. Kinh thành phái ra một lượng nhân mã lớn tìm kiếm thái tử. Vương gia và Vân Hải sơn trang cũng phái ra rất nhiều cao thủ. Mà ngay khi Vương hoàng hậu gửi thư tới Vân Hải sơn trang cũng là lúc Mạc Thế Di đã sớm không ở trong trang .

※

Ngón tay giật giật, hai mắt nhắm lại cũng cử động, trong lòng vẫn không biết thân thể đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy mình vẫn còn ở trong giấc mộng kia. Đợi sau khi ánh mắt trở nên rõ ràng, hắn ngồi dậy thật mạnh, lại bởi vì quá mức dồn dập mà làm trái tim vẫn luôn yếu ớt của mình bị kinh sợ, hắn thở hổn hển một hơi rồi lại ngã quỵ xuống.

Cả người đều đau, nhất là lưng. Toàn bộ tình cảnh đêm qua dửng mãnh ập vào trong đầu, trái tim phát ra tiếng kêu gào trong sự đau đớn bén nhọn, hắn ôm ngực muốn áp chế nỗi sợ hãi không thể khống chế này. Dưới thân nếu gọi là giường không bằng nói chỉ là sàn nhà phủ cỏ khô và đệm chăn. Nhìn chăm chú, hắn mới phát hiện nơi này là một sơn động.

Cổ rất đau, nghĩ đến người bị mặt đột nhiên xuất hiện tối hôm qua kia, dù ngày thường thái tử luôn mười phần bình tĩnh cũng không thể làm trái tim của mình đập lại bình thường. Kẻ đã bắt hắn là ai? Là ai muốn giết hắn? Trong đôi mắt bối rối của thái tử chợt lóe lên phần hận, người muốn giết hắn ngoài kẻ đang ở kinh thành kia thì còn có thể là ai?!

“Người tỉnh rồi.”

Âm thanh đột nhiên vang lên này dọa Thành Lệ giật mình, nếu không có người tặc mệnh cho hắn, có thể hắn đã bị hù chết tại chỗ rồi. Ngắc đầu, Thành Lệ trợn mắt, trong nháy mắt lại biến thành kinh ngạc. Là một con ma bần, một tên hắc phải gọi là ăn mày của các ăn mày.

“Thân thể của người thật sự là quá yếu, ta cũng chưa hề dùng sức vậy mà người lại ngủ luôn hai ngày.” Ma bần đĩnh đạc ngồi trước mặt Thành Lê, xếp bằng, rồi mới đặt một gói gì đó xuống trước mặt, mở ra.

Bụng Thành Lệ phát ra tiếng kêu rất đúng lúc, đối phương kéo xuống một cái đùi gà đưa cho hắn, ngoài miệng nói: “Hai ngày chưa ăn, chắc chắn là đói bụng đi.”

Không hề lên tiếng mà cầm lấy đùi gà trên bàn tay bản hề hề của đối phương, Thành Lệ áp chế cực tốt sự kinh ngạc, đây là, tên “thích khách” đã bắt hắn?

Chẳng qua đôi phương lại không cảm thấy tay mình bẩn. Hấn kéo một cái đùi gà khác xuống há mồm cắn, bộ dạng có vẻ rất đói bụng. Giương mắt thấy Thành Lệ không hề động tay, hấn vừa ăn vừa nói: “Ta chỉ có thứ này, nếu người không ăn thì phải đói bụng.”

Liếc qua móng vuốt bản đen của hắn một chút, Thành Lệ thực không muốn ăn, nhưng quả thật hắn cũng rất đói bụng. Nuốt một ngụm nước miếng, hắn hỏi: “Có nước uống không?”

“À, có, đợi chút.” Đối phương đứng lên đi ra ngoài, Thành Lệ không thể thích nổi nhìn đùi gà trong tay, bây giờ hắn chỉ muốn uống chút cháo thanh đạm.

Đối phương đã trở lại, trong tay thêm một cái bát. Hắn đưa cho Thành Lê, tiếp theo lại ngồi xuống. Nhận bát, Thành Lê nhìn thế nào cũng không uống nổi, bát này đã bao lâu chưa rửa rồi.

“Không phải người khát sao?” Đùi gà trong tay chỉ còn lại xương, hần hỏ tâm nhấc nhở: “Chỉ nhìn thôi thì không hết khát được đâu.”

Thành Lê không thể nhìn được nữa buông bát: “Bát này đã mấy đời chưa rửa vậy?” =|||||

Đối phương bấu môi: “Ngai bản thì người đi mà tự rửa.”

Liếc nhìn khuôn mặt bần đến không nhìn ra mặt thật của đối phương, tâm tình khẩn trương bồi rối của Thành Lệ thoáng thả lỏng, thoát nhìn người này không giống như người xấu. Trước hết mặc kệ vì sao đối phương phải bắt hắn, bụng đã rất đói lại rất khát, Thành Lệ buông đùi gà, lấy bát đứng lên đi ra ngoài.

Quay đầu nhìn Thành Lê một cái, ma bả thoải mái tiếp tục ăn, còn lảm bả một câu: “Lảm chuyện quá.”

Thành Lệ coi như là biết nước trong bát này từ đâu đến. Trong sơn động không có vại nước, ngoài động lại có một con suối. Thành Lệ dùng nước suối tỉ mỉ rửa bát sạch sẽ, sau đó mới múc ở suối một bát nước rồi hai ngum uống sạch. Đời này, đây là lần đầu tiên Thành Lệ phải rửa bát.

Hết khát rồi, Thành Lệ lại múc một chén nước quay vào trong động. Hấn không định thừa dịp này chạy trốn. Hấn không quen hoàn cảnh nơi này, lấy thân thể hấn hiện tại mà chạy trốn thì cũng sẽ dễ dàng bị người bắt trở về, vậy thì thà đừng tổn sức, ngồi đợi xem mục đích của người này là muốn bắt hấn đáp ứng cái gì.

Một lần nữa ngồi xuống trước mặt đối phương, Thành Lệ súc sạch cái đùi gà trong bát, sau đó mới ăn. Đối phương mua hai con gà, chẳng qua đối với Thành Lệ mà nói chỉ một cái đùi gà như này cũng đủ. Thế nhưng hẳn tình nguyện dùng cái đùi gà này đổi một chén cháo hoa. Ai đã trải qua sự tình như vậy sau đó lại bị đánh cho óng thì cũng không thể có nổi khẩu vị mà ăn thức ăn mặn.

Khó khăn ăn hết cái đùi gà, Thành Lệ lại uống hai chén nước, dạ dày mới thư thái một ít. Chỉ trong chút thời gian như thế, ma bần đã ăn xong hai con gà rồi. Nhíu mi nhìn người kia xát hai bàn tay đầy mỡ vào y phục coi như xong việc, Thành Lệ lại một lần không nhịn được nói: “Bên ngoài có nước, người đi rửa tay đi, ăn mà cũng còn sạch sẽ hơn người.”

“Mấy lão gia cứ thích sạch sẽ làm chi, người có sạch sẽ thì cũng bị ta bắt đến đây không phải sao?” Đối phương trừng mắt, còn rất quá đáng mà dùng ống tay áo bần thủ lau dầu mỡ dính ngoài miệng.

Thành Lệ câm miệng, trong lòng không phải không tức giận. Hấn cũng không muốn bản thân yếu đuối như thế, nhưng hấn lại không có cách nào. Cũng không biết mình đã chọc giận Thành Lệ, ma bản rất bất nhã mà ợ một cái, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Ta hỏi ngươi, giữa ngươi và Mạc Thế Di rốt cuộc là có chuyện gì? Y và ngươi có phải là anh em song sinh không?”

Thành Lệ cảm thấy kinh hãi, hẳn nghĩ thế nào cũng không ngờ được kẻ bắt hấn lại có liên quan đến Mạc Thế Di. Tuy nhiên Thành Lệ có thể xác định một điều, đó là hẳn không phải lo lắng về tính mạng mình nữa.

Lời tác giả:

Có người nói: Nguyệt Bất Do quá bản đấy.

Ta cười: Đó là bởi vì không có người quản hấn, đợi có người quản hấn rồi thì chắc chắn hấn sẽ sạch ngay.

16. Chương 16

Thấy Thành Lệ chậm chạp không trả lời, ma bản thúc giục: “Người nói mau. Đừng nghĩ đến chuyện giấu diếm, mấy lời các người nói khi trong phòng ta đều nghe được.”

Áp chế sự chán kinh, ánh mắt Thành Lệ sắc bén hỏi: “Người là ai?”

Ma bản trả lời trực tiếp: “Ta chính là Nguyệt Bất Do mà các người muốn tìm.”

Nguyệt Bất Do?! Thành Lệ rốt cuộc không thể giữ được bình tĩnh nữa. Con ma bản này, so với ăn mày còn ăn mày hơn chính là Nguyệt Bất Do có thể khiến Thế Di để tâm?!

“Nói mau!” Nguyệt Bất Do vỗ vỗ chân, “Người nói thì ta cam đoan sẽ đưa người bình an về kinh. Nếu người không nói ta liền để người ở đây một mình. Ta nói cho người biết, trong phạm vi trăm dặm quanh nơi này không có người, gà không đẻ trứng, chim cũng không thêm ị, người cứ nghĩ kĩ đi.”

“Người bắt bản cung đến là vì muốn biết quan hệ của bản cung và Mạc Thế Di?” Sắc mặt Thành Lệ rất lạnh.

“Đương nhiên, bằng không ta bắt người đến làm gì?” Nguyệt Bất Do một chút cũng không sợ Thành Lệ mặt lạnh, vị thái tử tay trái gà không chặt này căn bản chả có uy hiếp gì với hấn.

Thành Lệ cắn răng hỏi: “Những thích khách muốn giết bản cung đó cũng là người tìm đến?!”

Nguyệt Bất Do sững sốt một chút, tiếp theo rất thần nhiên nói: “Đương nhiên không phải. Người không thấy thứ bọn họ mặc không phải là trang phục Trung Nguyên sao. Ta muốn bắt người thì dễ như trở bàn tay, không cần mượn tay kẻ khác.”

Lúc này sững sốt đổi thành Thành Lệ, băng hàn trên mặt cũng biến mất.

“Người là thái tử, còn không biết ai muốn giết người sao? Ta chẳng qua là thừa dịp loạn chiếm chút tiện nghi thôi. Với lại, trước khi ta mang người đi còn đã thương vài tên thích khách, coi như là cứu người một mạng. Người phải báo đáp ân tình của ta, thế nên hãy mau mau nói tất cả chuyện giữa người và Mạc Thế Di cho ta biết!”

Nếu không phải sức khỏe Thành Lệ không tốt, Nguyệt Bất Do còn định nghĩ đến việc dụng hình ép hỏi.

Không biết vì sao, Thành Lệ tin tưởng Nguyệt Bất Do không lừa hấn, bởi vì ánh mắt của Nguyệt Bất Do rất trong sáng. Trong lòng Thành Lệ lập tức thoải mái, nghĩ lại tình huống lúc đó, Nguyệt Bất Do cũng không hề nói sai, quả thật hấn cũng đã cứu Thành Lệ một mạng.

Cười một tiếng, Thành Lệ phun ra một ngụm khó chịu: “Xem ra lần này bản cung đã gián tiếp nhận ân tình của Thế Di. Nếu không bởi vì y thì người cũng sẽ không đi ‘cứu’ bản cung.”

“Ít nói nhảm thôi, người nói mau.” Tính nhẫn nại của người nào đó sắp khô kiệt.

Thân thể Thành Lệ thả lỏng, hấn cong khóe môi, trong mắt chợt lóe tinh quang. “Nhìn bộ dạng này của người bản cung không có tâm tình nói.”

Gì? Nguyệt Bất Do cúi đầu nhìn lại mình, rồi lại ngẩng đầu: “Như ta thì sao?”

Mắt Thành Lệ hiện lên sự ghét bỏ: “Bẩn chết, thối kinh người, làm bản cung thấy ghê tởm.” Dứt lời, hắn bưng kín cái mũi.

Nguyệt Bất Do nổi giận: “Nam nhân đòi sạch sẽ như vậy làm gì, người sạch sẽ lắm vào, còn không phải bị người giết tới giết lui. Nói mau !”

“Người không tắm sạch sẽ bản cung không nói, muốn giết muốn chém tùy người.” Thành Lệ nhắm mắt lại, bộ dạng rất là khăng khải hy sinh.

“Người!” Nguyệt Bất Do nắm chặt nắm tay, “Người đừng tưởng người là anh em của Mạc Thế Di thì ta không dám đánh người.”

“.....” Thành Lệ rõ ràng nằm xuống, cũng không quan tâm mặt đất có cứng rắn hay không.

Nguyệt Bất Do hít sâu mấy hơi, oán hận thu hồi nắm tay. Hắn muốn biết chuyện của Mạc Thế Di, nghĩ đến mấy đêm liền ngủ không ngon, rằng hắn nghiêng lại. Nguyệt Bất Do nhảy dựng lên, tắm thì tắm!

Mở to mắt, Thành Lệ ghen cười, Nguyệt Bất Do này còn rất dễ bị trêu chọc, khó trách Thế Di lại đối với hắn “nhớ mãi không quên”. Đã không phải lo lắng về tính mạng, Thành Lệ lại muốn làm vài việc để giải buồn tìm vui.

Đợi thật lâu, lâu đến mức Thành Lệ sắp ngồi không yên, cuối cùng Nguyệt Bất Do cũng đã trở lại. Lúc này Thành Lệ liền ngẩng người, Nguyệt Bất Do đã tắm sạch sẽ, vẻ mặt không cam lòng, gằm gừ ngồi trước mặt Thành Lệ.

“Có thể nói rồi chứ?”

“Người.....” Nhìn mặt Nguyệt Bất Do, trong lòng Thành Lệ có một tia khác thường, “Năm nay người bao nhiêu tuổi?” Rất được, tuổi còn trẻ, hơn nữa tuần tứ ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Tuy rằng đã tắm sạch sẽ nhưng tóc vẫn rối bù sùng nước, Nguyệt Bất Do lấy ngón tay đếm đếm, nhú mi: “Ừ..... Ta năm nay hẳn là..... để ta tính đã.”

Cũng may Thành Lệ không uống nước, nếu không hẳn tuyệt đối sẽ phun ra ngay một ngụm. Mình bao nhiêu tuổi mà còn phải tính?!

Nguyệt Bất Do tính xong. “À, năm nay nếu ta không bốn mươi tám thì là bốn mươi chín.”

“Cái gì?!” Thành Lệ thất thanh, “Người bốn mươi tám? Người coi bản cung là người mù sao? Khuôn mặt này của người rõ ràng nhiều nhất cũng không quá hai mươi.”

Nguyệt Bất Do giận: “Người hỏi ta, ta đáp người, người lại không tin. Dù sao ta không phải bốn mươi tám thì là bốn mươi chín, tin hay không tùy người. Ta tắm sạch sẽ rồi, người có thể nói chưa?”

“Người luyện loại võ công cải lão hoàn đồng đúng không?” Thành Lệ chỉ có thể nghĩ vậy .

“Thiên hạ nào có cái loại võ công này, đều là gạt người .”

Hai mắt Thành Lệ liên tục quét tới quét lui trên gương mặt có thể nói là non nớt của Nguyệt Bất Do, luôn cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc. Nhưng hắn có thể xác định mình chưa từng thấy qua. Người này đã sắp đến cái tuổi gần đất xa trời? Thành Lệ kiểu gì cũng không thể tin nổi. Rõ ràng chỉ là tiểu tử non choẹt còn chưa dài lông.

“Này! Người nói mau!”

“Bản cung không tên là này.”

“Người nói mau!”

Không muốn chọc giận Nguyệt Bất Do, miễn cho người này thực sự bỏ lại hắn, Thành Lệ thu hồi ánh mắt, nụ cười trên mặt biến mất. Nguyệt Bất Do ngồi xếp bằng, chăm chú lắng nghe.

Trầm mặc hồi lâu, Thành Lệ cởi nút vạt áo, mở rộng áo mình ra. Ánh mắt Nguyệt Bất Do hơi trừng lớn, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào khối gỗ lên đỡ tựa hình con nhện màu đỏ thẫm trước ngực Thành Lệ.

“Biết đây là cái gì không?” Trên mặt Thành Lệ là nụ cười giả tạo quen thuộc.

Sắc mặt Nguyệt Bất Do trầm xuống vài phần: “Là cổ.”

Thành Lệ gật đầu: “Đúng, là cổ. Trên người bản cung có, trên người Thế Di cũng có.”

Nguyệt Bất Do nhìn về phía Thành Lệ, Thành Lệ kéo y phục lại như cũ, mở miệng: “Ở trong cung, nếu sinh hạ hai hài tử song sinh mà đều là nam hài nhi, vậy đứa nhỏ hơn chắc chắn sẽ bị dìm chết. Bản cung là huynh, Thế Di, là đệ.”

Nguyệt Bất Do nhếch miệng.

“Mẫu hậu là hoàng hậu, muốn giữ đứa nhỏ này cũng dễ dàng. Thế Di bị đưa đến Mạc gia ở Tuyết cốc, trở thành nhị thiếu gia của Mạc gia. Nhưng mẫu hậu vạn lần không hề nghĩ đến, đứa nhỏ nàng giữ lại bên mình lại không hề khỏe mạnh.”

※

Hoàng cung, Vương hoàng hậu khóc lóc trước mặt hoàng thượng: “Thành Lệ là thái tử, ai lại muốn mạng của nó?! Ai sẽ biết khi nào nó hồi kinh? Hoàng thượng, thái tử thật khổ mà..... Sức khỏe nó vốn không tốt, đúng lúc mất đi sự tín nhiệm của hoàng thượng ngài, bây giờ lại còn sống chết không rõ. Hoàng thượng ngài hãy suy nghĩ một chút, nhiều năm như thế, thái tử nó vẫn sống rất tốt. Chẳng qua là sức khỏe của nó so với người khác có kém hơn một chút, nhưng nó vẫn có thể sống rất tốt, nhưng hiện tại, hiện tại.....”

Hoàng đế thần sắc nghiêm khắc ngồi trên thượng vị, trong lòng hẩn không phải không căm tức. Ám sát thái tử trên đường hồi kinh, đánh chìm thuyền thái tử, thật quá công nhiên khinh thường vương pháp, coi rẻ hoàng quyền.

“Hoàng thượng, thái tử gặp chuyện không may thì ai là người có lợi nhất? Thần thiếp không nói, trong lòng hoàng thượng cũng nên hiểu được. Hôm nay coi như thần thiếp nói thẳng trước mặt hoàng thượng. Trong số các hoàng tử ngoài Thành Lệ còn có ai xứng đáng bước vào đông cung? Nếu Thành Lệ có chuyện không may, thần thiếp nguyện đi xuống cửu tuyền cùng nó! Thần thiếp xin cáo lui.”

Sắc mặt tái nhợt, hoàng hậu đứng thẳng người rời đi. Không lâu sau, hoàng thượng hạ chỉ: Cẩn vương Thành An nếu không có tuyền triệu thì không được ra khỏi phủ. Thị vệ hoàng cung được phái đến bao vây Cẩn vương phủ. Trong vương phủ ngoài Cẩn vương và Vương phi, hoàng thượng chỉ để lại hai nô bộc cho Cẩn vương, toàn bộ những người khác đều bị trục xuất phủ. Thành An coi như bị giam lỏng.

Nhanh tiếp theo, hoàng thượng lại hạ chỉ mệnh ngũ hoàng tử Thành Khiêm vừa hồi kinh không lâu tự mình dẫn binh đi tìm thái tử, đồng thời sai người đi tìm tứ hoàng tử Thành Thông mất tích đã lâu. Bởi vì tam hoàng tử bị bệnh chết từ lúc mười một tuổi, hoàng thượng cuối cùng cũng chỉ có bốn người con trai. Bây giờ một người bị giam, một người mất tích, một người không rõ sống chết, tước hoàng thượng chỉ một đêm đã trắng đi mấy phần.

Tẩm cung hoàng hậu, Thành Khiêm sắp phải rời kinh ôm lấy mẫu hậu đang bị thống không thôi, an ủi: “Mẫu hậu, nhi thần nhất định sẽ đưa thái tử đại ca trở về. Thái tử đại ca có cát nhân thiên tướng, nhiều năm như thế mà huynh ấy vẫn sống khỏe mạnh, lần này nhất định cũng có thể.”

Vương hoàng hậu bắt lấy tay đứa con út mà cầu xin: “Tiểu Ngũ, con nhất định phải đưa đại ca con trở về.”

“Mẫu hậu yên tâm đi, con nhất định sẽ đưa thái tử đại ca trở về.”

Lau lệ cho mẫu hậu, Thành Khiêm nói: “Mẫu hậu, nhi thần phải đi. Một mình người ở trong cung phải chú ý giữ gìn, đừng khóc nhiều. Nếu để thái tử đại ca biết huynh ấy sẽ không an tâm đâu.”

“Con cũng phải cẩn thận, đám thích khách đó có thể sẽ xuống tay với cả con. Mẫu hậu không thể lại mất đi con.”

“Mẫu hậu yên tâm đi, con không sợ bọn chúng.”

Thân thể cường tráng của Thành Khiêm lại ôm mẫu hậu, rồi mới vội vàng đi. Nhìn bóng dáng đứa con út rời đi, Vương hoàng hậu vừa thương tâm lại cũng có chút vui mừng, đứa con nhỏ của nàng cũng đã trưởng thành.

Trong rừng cây, một người xuyên qua giữa rừng cực nhanh. Y mang mặt nạ màu bạc, mặc một thân trường sam màu lam, dưới chân như gió. Thân mình y bật mạnh lên, dừng trên một cành cây rất cao, y nhìn quanh bốn phía, chỉ có hai mắt lộ ra bên ngoài tràn đầy nôn nóng. Nơi này cách chỗ Thành Lệ mất tích đến mấy chục dặm. Người nọ bắt Thành Lệ đi mà không giết hắn ngay tại trận thì nhất định không muốn mạng của hắn. Sức khỏe Thành Lệ không tốt, người nọ cũng không thể mang Thành Lệ đi quá xa, rất có khả năng ở phụ cận nơi này.

Trong tay nắm chặt một thanh chủy thủ, hắn lại một lần nữa cân nhắc tin tức thu được từ hộ vệ sơn trang. Người bắt Thành Lệ có võ công cực cao, lúc ấy còn che mặt, nhưng người của y lại nhớ rằng người nọ rất giống người Cái Bang, cả người bần hê hê. Mạc Thế Di không khỏi liên hệ thích khách với tên nào đó, nhưng lập tức y liền lắc đầu trong lòng, không có khả năng là tên kia. Tên kia tuy rằng loạn thất bát tao, thích tìm người đá quán, nhưng tuyệt không vô duyên vô cớ đi bắt cóc thái tử, hơn nữa tên kia cũng không có lý do để bắt cóc thái tử. Nhưng là ai bắt cóc thái tử đi chứ? Bên Cái Bang đã truyền ra tin tức việc này không có liên can tới Cái Bang, vì rửa sạch tội danh của mình nên Cái Bang cũng phái người đi tìm thái tử. Vậy, không phải Cái Bang thì có thể là ai?

Nếu y là thích khách thì y sẽ giết Thành Lệ tại chỗ chứ không phải bắt cóc hắn. Mục đích của kiếp phi rớt cuộc là cái gì? Tiền chuộc? Ai mà có lá gan lớn đến mức dám bắt cóc thái tử đòi tiền chuộc? Vậy thì là vì cái gì? Y không thể không liên hệ với cuộc đấu tranh trong cung đình. Nhưng thế thì giết chết Thành phải càng tốt hơn bắt cóc hắn mới đúng.

Xung quanh im ắng, một bóng người cũng không có. Mạc Thế Di thu hồi tâm tư nhảy xuống từ trên cây. Thành Lệ thật giống như là hư không tiêu thất, y biết mình cứ đi tìm không mục đích như vậy thì thật phí công, nhưng y cũng chỉ có thể làm như vậy, đi tìm Thành Lệ ở bất kì chỗ nào Thành Lệ có thể trốn. Không tìm thấy Thành Lệ, y tuyệt không quay về Đồng Xuyên.

Nghỉ tạm đủ, Mạc Thế Di biến mất rất nhanh ở sâu trong rừng. Cảm ứng của song bào thai làm y có thể cảm thấy Thành Lệ còn sống, chỉ cần còn sống là đủ rồi.

※

Thở hổn hển một hơi, Thành Lệ cười: “Xong rồi.”

Mặt Nguyệt Bất Do dài thượt, hai đấm nắm rất chặt chẽ, quai hàm cũng bạnh lên.

“Nương của ngươi không phải người mẹ tốt, bà ta không xứng làm nương của Mạc Thế Di. Ngươi chẳng qua cũng chỉ là quân cờ của nương ngươi.”

Thành Lệ nhăn mặt: “Bà ấy là mẫu hậu của bản cung, tất cả chuyện này đều là vì suy nghĩ cho bản cung.” Giọng điệu nhưng không có bất kỳ sự tức giận nào.

“Hừ! Đánh cược đi. Bà ta làm những chuyện này đều là vì chính mình. Mạc Thế Di đáng thương, ngươi cũng đáng thương. Nếu ta là Mạc Thế Di, ta sẽ giết sạch lũ người các ngươi. Ngươi chết hay sống, có thể thuận lợi đăng cơ hay không liên quan cái rắm đến lão tử.”

Thành Lệ mất hứng .

“Nếu ta là ngươi, ta liền trực tiếp làm thịt hoàng đế, giết hết tất cả các huynh đệ kia, ta sẽ vẫn thuận lợi đăng cơ như thường, tội gì ủy khuất chính mình.”

Thành Lệ phì cười một tiếng: “Nhưng mà bản cung không muốn làm kẻ ác tiếng xấu muôn đời đâu.”

“Cho nên ngươi chịu đựng là đáng.” Nguyệt Bất Do thực khinh thường.

“Ngươi ấy à, biết cái gì.” Cười vài tiếng, Thành Lệ nói: “Bản cung vì vị trí đó mà phải chịu khổ nhiều như thế, cho nên trừ phi bản cung từ bỏ, nếu không ai cũng không thể cướp vị trí đó khỏi tay bản cung.”

“Hừ.” Nguyệt Bất Do bĩu môi: “Trực tiếp giết chết không phải xong luôn?”

“A a a, nói người là mãng phu thật đúng là không đủ.”

“Ta không phủ nhận ta là mãng phu, nhưng ta sống rất tự tại.”

Nguyệt Bất Do không thể cười nổi. Hắn nhìn sắc mặt Thành Lệ: “Này, bây giờ người cảm thấy thế nào? Có thể ra ngoài không?”

Thành Lệ nhíu mi: “Bản cung không gọi này, gọi bản cung là điện hạ.”

Nguyệt Bất Do bỏ qua không thỏa hiệp: “Chờ người trở lại kinh thành tự nhiên có người gọi người là thái tử. Với lại, bây giờ tốt nhất người đừng để ai biết người là thái tử. Ta thì không sao cả, chỉ sợ khi thích khách đến người sẽ sợ đến mức bệnh tim tái phát. Người bị hù chết, Mạc Thế Di cũng bị người liên lụy.”

Thành Lệ lạnh mặt: “Cái gì, mạng của bản cung chẳng lẽ không bằng Thế Di?”

“Đương nhiên không bằng.” Nguyệt Bất Do rất quá đáng mà đả kích thái tử, “Người đâu thể luận võ với ta.”

Thành Lệ ghen một hơi trong ngực, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đá cho Nguyệt Bất Do một cú, sau đó hắn liền nhấc chân.

17. Chương 17

Đời này, điều khiến Thành Lệ bức mình nhất chính là thân thể hắn, chẳng qua hiện tại khiến hắn bức mình nhất lại thêm một thứ, chính là “lão già” tên Nguyệt Bất Do này.

Nhìn trừng trừng vào bộ y phục thô ráp không biết Nguyệt Bất Do lột từ trên người ai xuống kia, Thành Lệ cự tuyệt thay. Nghĩ lại đường đường hắn cũng là thái tử, thân mình hắn tuy không tốt nhưng từ nhỏ đến lớn coi như là cẩm y ngọc thực. Muốn hắn mặc bộ đồ thô ráp cũ nát kia, đừng hòng.

“Này, người mau thay đi.” Nguyệt Bất Do không kiên nhẫn, tên thái tử này thật sự là phiền toái.

Thành Lệ mặt lạnh: “Bản cung không gọi này. Người có thể gọi bản cung là thiếu gia. Còn nữa, bản cung không mặc y phục không rõ lai lịch.” (Đúng là ăn mày còn đòi xôi gấc mà!!!)

Nguyệt Bất Do đánh giá Thành Lệ, rất vô lễ nói: “Y phục trên người người thì sạch sẽ được bao nhiêu?”

Thành Lệ tự nhiên biết y phục trên người mình đã sớm bị bẩn, nhưng: “Y phục của bản cung có bẩn mấy thì cũng là đồ của bản cung, bản cung không mặc y phục thừa của người khác.”

Nguyệt Bất Do vắt y phục lên vai, hai tay ôm ngực: “Xem ra người vẫn không hiểu. Nơi này không phải hoàng cung, ta cũng không phải kẻ hầu của người. Còn nữa, người không đổi y phục cũng được. Đổi đi ra ngoài bị người ta nhận ra đây là y phục thái tử, đến lúc đó đưa tới phiền toái ta cũng mặc kệ. Người ngại y phục không tốt vậy người tự đi mà mua, ta không có tiền.”

Nhìn vẻ vô lại muốn đổi cũng không được của Nguyệt Bất Do, Thành Lệ khẽ cắn môi. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Nguyệt Bất Do không có tiền, nhưng thái tử gia Thành Lệ này cũng không có tiền. Cúi đầu nhìn lại trên người, Thành Lệ giật lấy trang sức bên hông đưa ra: “Lấy cái này đi đổi bạc, mua cho bản cung bộ đồ mới, bản cung không mặc đồ người khác đã mặc.”

Nguyệt Bất Do không nhận, mà là rất không khách khí đả kích: “Kẻ không biết giang hồ hiểm ác như người khó trách sẽ bị người đuổi giết. Vật dụng bên người thái tử có thể tùy tiện đưa ra sao? Ta đi làm việc này, vậy đám quan binh kia sẽ biết thái tử đang ở trong tay ta. Hay là người muốn ta đưa quan binh tới để họ đưa người hồi kinh?”

Không cần. Bị Nguyệt Bất Do xem thường rõ rệt, Thành Lệ phần nộ thu hồi lại trang sức, giật lấy bộ y phục trên vai Nguyệt Bất Do.

“Đi ra ngoài, bản cung muốn thử y phục.”

“Thay y phục thì nói đại cho xong, còn ‘thử y phục’ nữa.” Nguyệt Bất Do lẩm bẩm một câu rồi xoay người đi. Trừng nhìn bóng dáng Nguyệt Bất Do, Thành Lệ rất muốn giống như Mạc Thế Di có một thân võ công thật tốt, rồi sẽ hung hăng giáo huấn người này một trận.

Nhìn xuống chán ghét mà thay bộ y phục thô ráp kia, Thành Lệ nâng tay áo lên ngửi ngửi, may mắn, không có mùi lạ gì, có vẻ đã được giặt. Nếu mà bẩn thì chẳng sợ sẽ bị người nhận ra hắn cũng tuyệt đối không đổi.

“Được chưa?”

“Được rồi!”

Khẩu khí của thái tử không tốt chút nào.

Nguyệt Bất Do đi vào, trên tay lại nhiều thêm một thứ. Hắn đưa tới: “Này, đội vào.”

Lúc này Thành Lệ không cự tuyệt, lấy mũ sa đội vào. Thế này thật sự là không người nào có thể nhận ra hắn là thái tử đã mất tích sáu ngày. Khom người nhấc y phục thái tử lên, Nguyệt Bất Do đi ra ngoài. Thành Lệ nhìn trái nhìn phải bộ đồ của mình, trong lòng cũng không bài xích như trước. Nếu có thêm thanh kiếm, bộ dạng này của hắn coi như là người giang hồ đi.

Nguyệt Bất Do đã trở lại, Thành Lệ ngẩng đầu, hai mắt phía sau hắc sa ngấn ra. Bên hông Nguyệt Bất Do có thêm hai thanh kiếm, trên lưng còn đeo hai thanh kiếm. Hắn mang nhiều kiếm như thế làm gì?

“Đi thôi. Thân thể của ngươi không tốt, buổi tối không thể ngủ ngoài đường. Lên đường sớm một chút đi, miễn cho trời tối không vào được thành.”

“Đợi đã.”

Thành Lệ chỉ vào kiếm trên lưng Nguyệt Bất Do: “Cho ta một thanh.”

“Ngươi biết dùng sao?” Nguyệt Bất Do tuy hỏi như thế nhưng vẫn kéo một thanh từ trên lưng xuống.

Áp chế lửa giận, Thành Lệ quát: “Bản cung không biết dùng thì không thể mang sao?”

Nguyệt Bất Do bĩu môi, đưa thanh kiếm cho Thành Lệ: “Phát hỏa như thế làm gì, có chuyện không thể nói đằng hoàng sao?”

“Ngươi!”

Đoạt lấy kiếm, Thành Lệ nặng nề dẫm từng bước chân đi ra ngoài. Sao hắn có thể nghĩ tên này rất thú vị chứ! Lại bĩu môi, Nguyệt Bất Do đuổi kịp vị thái tử diện hạ rất khó hầu hạ này, đột nhiên có chút tưởng niệm Mạc Thế Di. Vì sao rõ ràng là huynh đệ song sinh, tính tình tên này lại kém nhiều như thế? Hắn không hiểu.

Bởi vì thái tử mất tích, thuyền qua lại trên kênh đào bị tra rất nghiêm. Thành Lệ không muốn để quan binh biết hắn xuất hiện, thế nên Nguyệt Bất Do sẽ không thể đi đường thủy đưa Thành Lệ hồi kinh, hơn nữa hắn cũng lo lắng lỡ như đám thích khách lại đến thì trái tim yếu ớt của Thành Lệ sẽ không chịu nổi. Một lần này Thành Lệ phải nằm ba bốn ngày mới ngồi dậy được, Nguyệt Bất Do cũng không muốn gặp phiền toái trên đường đi kinh thành, nếu Thành Lệ bị bệnh, hắn lại càng không hầu hạ nổi.

Đặc biệt mua cho Thành Lệ một con ngựa cái tính tình dịu ngoan, nhiều lần xác nhận thân thể Thành Lệ đã không đáng ngại, Nguyệt Bất Do vung mã tiên, đưa Thành Lệ về kinh. Ngồi trên lưng ngựa, tất cả mọi thứ lọt vào tầm mắt đều phải thông qua một tầng hắc sa mỏng manh, bên hông còn treo một thanh trường kiếm, Thành Lệ nắm chặt dây cương, trong lòng sinh ra một cảm giác hào hùng khi được du tẩu, đây là điều mà hơn ba mươi năm sinh mệnh của hắn chưa từng có.

Nhìn về phía Nguyệt Bất Do, Thành Lệ hỏi: “Ngươi định cứ như thế mà đưa bản cung hồi kinh? Hành lý gì cũng đều không có?”

“Đừng có tự xưng ‘bản cung’ nữa.” Nhắc nhở Thành Lệ một lần, sau đó Nguyệt Bất Do mới trả lời: “Hành lý của ta để hết ở chỗ Mạc Thế Di rồi.”

“Thế Di?”

Nguyệt Bất Do thoải mái nói: “Năm trước cùng y luận võ, ta thua, toàn bộ bạc và y phục đều ném lại chỗ y. Chờ ta đánh bại y thì mới có thể cầm lại.”

Lời này gợi lên sự hiếu kì của Thành Lệ, hắn hỏi: “Võ công của Thế Di thật sự lợi hại như vậy?”

Nguyệt Bất Do nghiêm túc gật đầu, trong mắt là quang mang chờ mong. “Rất lợi hại, là một cao thủ mà ta đáng giá dụng tâm. Võ công của y tuyệt đối xứng là thiên hạ đệ nhất. Chẳng qua ta nhất định sẽ đánh bại y.”

“Vì sao ngươi lại tự tin như vậy?”

Nguyệt Bất Do nở nụ cười: “Bởi vì ta là Nguyệt Bất Do.”

Thành Lệ nhú mi, lửa giận trong lòng vừa mới bị Nguyệt Bất Do khơi mào cũng tiêu tán, hắn cười vài tiếng: “Được, vậy bản, ừm, vậy vi huynh sẽ chờ xem cuối cùng ai trong các người có thể thắng.”

“Vi huynh?” Nguyệt Bất Do quay đầu, rất bất mãn.

Thành Lệ nhắc lên hắc sa chỉ vào mặt mình: “Nhìn gì đấy, bản, ờ, vi huynh lớn tuổi hơn ngươi chứ?”

Về mặt Nguyệt Bất Do lập tức phần uất, thân thể đời này của hắn chỉ mới mười sáu tuổi, dựa theo bối phận mà nói Thành Lệ xem như bá phụ của thân thể này, tự nhiên là lớn tuổi hơn hắn.

“Ngươi ta xuất môn bên ngoài, ngươi luôn gọi ta ‘này này’, người bên ngoài chắc chắn sẽ hoài nghi. Vẫn là lấy quan hệ huynh đệ tiện hơn, ngươi nghĩ thế nào đây?”

“Hừ.” Nguyệt Bất Do rất bất mãn hừ một tiếng, nghĩ lại, trong lòng cũng không bức mình nữa. Người này vốn là “đại bá”, lấy quan hệ huynh đệ không phải tự hạ thân phận sao? Như vậy hắn coi như lời to rồi. Nguyệt Bất Do cong khóe miệng: “Được thôi, vậy lấy quan hệ huynh đệ đi. Ta gọi ngươi là đại ca nhé.”

Thành Lệ sững sờ, sao người này đồng ý mau vậy? Nhưng nếu Nguyệt Bất Do đáp ứng rồi, Thành Lệ cũng vui vẻ tiếp nhận. Dù sao nhìn thế nào Nguyệt Bất Do cũng không thể đã bốn mươi tám được, thái tử như Thành Lệ chủ động làm huynh trưởng của hắn, hắn nên có cảm giác vinh quang sâu sắc mới đúng. (Tự kỉ (_))

“Vậy bản, ờ, vậy vi huynh sẽ gọi ngươi là tiểu đệ .”

“Tùy ngươi.”

“Ngươi thì sao? Gọi một tiếng đại ca nghe coi?”

“Này.”

“Nguyệt Bất Do!”

“Ha ha ha.....”

Hung hăng quát mông ngựa một roi, báo thù nho nhỏ xong Nguyệt Bất Do liền chạy. Thành Lệ cắn răng đuổi theo, nhưng tiếp theo, khóe miệng của hắn liền cong lên, trong lòng là từ sự thoải mái và thích thú chưa từng có.

※

Thành Lệ không phải chưa từng nghĩ trên người hắn và Nguyệt Bất Do không hề có bạc, vậy ăn cơm ở trọ phải tính sao. Tuy rằng mấy ngày nay Nguyệt Bất Do không bỏ đói hắn, còn bữa nào cũng có thịt cá, nhưng Nguyệt Bất Do không phải đã nói rồi sao, bạc của hắn đều để ở chỗ Mạc Thế Di rồi.

Vì tiết kiệm bạc, cũng vì an toàn, Nguyệt Bất Do và Thành Lệ ở chung một phòng. Tuy nhiên Thành Lệ ngủ giường, Nguyệt Bất Do ngủ bàn. Thành Lệ tuyệt đối sẽ không ngủ chung giường với Nguyệt Bất Do không thích sạch sẽ kia, mà kể cả Nguyệt Bất Do có sạch sẽ thì hắn cũng không thể ngủ cùng nam nhân trên một cái giường được. Nguyệt Bất Do cũng tuyệt đối sẽ không ngủ chung với Thành Lệ, vạn nhất buổi tối hắn luyện công rồi đạp Thành Lệ xuống giường sẽ không tốt lắm. Thân mình thái tử làm bằng giấy mà. Đương nhiên, Nguyệt Bất Do không có cái loại khúc mắc về chuyện hai hảo hán thì không thể ngủ chung

giường, dù sao cũng chỉ là ngủ thôi, ngủ đâu mà chẳng thế. Thành Lệ không cho hắn ngủ giường, hắn ngủ bàn là được.

Một đêm đầu Thành Lệ còn có chút áy náy, nhưng buổi sáng thức dậy thấy trên bàn có thêm một bãi nước miếng, hắn liền lập tức không hổ thẹn nữa, còn may mắn mình không nhất thời mềm lòng cho Nguyệt Bất Do lên giường, bắn chết.

Nhìn hai ngày, vào một lần họ ra ngoài Thành Lệ liền hỏi: “Không phải người nói bạc của người đều ném lại sao? Vậy tiền chúng ta ăn cơm ở trọ là từ đâu đến?”

“Lấy thôi.” Nguyệt Bất Do không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Lấy?” Thành Lệ có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Nguyệt Bất Do quay đầu không chút xấu hổ nói: “Buổi tối tìm nhà nào thoát nhìn có tiền, đi vào lấy một chút không phải là sẽ có bạc sao?”

“Là người trộm?!” Thành Lệ thất thanh kinh hô.

“Cái gì mà trộm chứ, khó nghe thế.” Nguyệt Bất Do không bằng lòng, “Ta đâu có vét sạch nhà họ, chỉ là lấy mấy lượng bạc thôi. Đây xem như cướp của người giàu chia cho người nghèo.” Đương nhiên là cướp phước người khác, cứu kẻ bần hàn là hắn.

Thành Lệ á khẩu, tiền ăn ở hàng ngày của hắn không ngờ đều là bạc trộm đến, Thành Lệ không cách nào hình dung cảm thụ trong lòng mình lúc này. Nhưng câu tiếp theo của Nguyệt Bất Do liền đã kích sạch sẽ sự xấu hổ nho nhỏ trong lòng Thành Lệ.

“Không lấy bạc thì chúng ta ăn cái gì, ở đâu? Vậy người suy nghĩ biện pháp kiếm bạc nhé. Ta tuyệt đối sẽ không đi đốn củi săn thú đổi bạc đâu.”

Thành Lệ hí mắt: “Đừng nói xiêm y trên người chúng ta cũng là do người ‘lấy’ đến đấy.” Một đường này hắn đã thay y phục ba lần rồi.

Nguyệt Bất Do rất thành thật gật đầu: “Đúng vậy. Chẳng lẽ là ta may ra? Ta cũng không có bản lĩnh kia. Hơn nữa, người có chịu giặt quần áo sao?”

Thành Lệ chán nản, hắn có thể rửa bát đã là không sai rồi! Nhưng vừa nghĩ hắn đường đường thái tử không ngờ cũng có ngày lưu lạc đến mức phải đi trộm, hắn liền nẫu ruột. Chỉ vào Nguyệt Bất Do, Thành Lệ giận dữ hỏi: “Ngoài luyện võ ra người còn có thể làm cái gì?”

“Sẽ không.”

“.....”

Hung hăng quát ngựa, Thành Lệ cảm thấy mình phải tìm chút gì đó để phát tiết. Phía sau có tiếng vó ngựa, tiếp theo hắn nghe tiếng một người kêu: “Người đừng quá nhanh, nếu không lát nữa tim sẽ đập mạnh đó.”

“Giá !”

Đây có tính là Nguyệt Bất Do trả thù chuyện ngày đó bị cưỡng bức đi tắm không? Thành Lệ rất khó không nghĩ như thế.

※

Vài ngày ở chung, Thành Lệ không thể nói hoàn toàn hiểu biết Nguyệt Bất Do, nhưng cũng coi như có hiểu biết. Nguyệt Bất Do tuy là tùy tiện, nhưng thời điểm nên cẩn thận thì cũng rất cẩn thận. Cho dù là ăn hay ở, Nguyệt Bất Do đều tận lực để Thành Lệ ăn ngon ngủ ngon. Hơn nữa Nguyệt Bất Do nắm chặt thời gian rất tốt, trước khi trời tối bọn họ tuyệt đối sẽ vào được trong thành. Cho nên tuy rằng luôn bị Nguyệt Bất Do làm cho tức giận đến nghiến răng, Thành Lệ cũng sẽ nghĩ biện pháp trả thù trở lại, trêu chọc Nguyệt Bất Do. Có Nguyệt Bất Do cùng đi, đường về kinh của Thành Lệ vô kinh vô hiểm, còn rất thú vị. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bỏ qua chuyện tiền ăn tiền ở của họ đều là bạc từ “người khác”.

Khả năng thích ứng của con người luôn thật đáng sợ. Hai ngày sau Thành Lệ cũng rất thản nhiên tiếp nhận sự thật buổi tối Nguyệt Bất Do sẽ đến nhà ai đó kiếm chút nước chút dầu. Trời nóng, ban ngày còn phải

chạy đi, sợ Thành Lệ bị cảm nắng, đêm nay hai người vào khách điểm xong thì Nguyệt Bất Do gọi riêng chường quây bảo nấu một nồi canh giải nhiệt, hầm một con gà. Theo hẳn thấy, Thành Lệ yếu nhược như thể hoàn toàn là vì ăn quá ít. Nam nhân nên mồm to ăn thịt chén lớn uống rượu, thể này mới không sinh bệnh.

Mỗi ngày đều phải chạy đi, Nguyệt Bất Do có cẩn thận mấy thì Thành Lệ cũng vẫn rõ ràng cảm thấy thân thể có chút không gượng được. Ăn cơm xong, Thành Lệ bảo tiểu nhị đưa dục dũng tới để ngâm mình nghỉ ngơi. Bởi vì Thành Lệ cường liệt yêu cầu nên trước mắt Nguyệt Bất Do coi như sạch sẽ, đương nhiên trừ tay áo ra. Đối với việc hắt cơm nước xong luôn dùng tay áo lau miệng, Thành Lệ dạy sao cũng không được, đơn giản nhắm mắt làm ngơ. Ở trần, Nguyệt Bất Do ngồi trên cửa sổ lau kiếm. Mặt trời xuống núi, gió bây giờ rất mát mẻ.

“Nguyệt Bất Do.”

“Hả?”

Nhảy xuống khỏi cửa sổ, Nguyệt Bất Do buông kiếm. Đi qua bình phong, hẳn đi đến bên giường: “Tỉnh rồi?”

Lại một lần nữa dùng ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ nửa thân trần của Nguyệt Bất Do, sắc mặt Thành Lệ có chút tái nhợt nói: “Rót cho ta chén nước. Ta không có khí lực.”

Nguyệt Bất Do rất tự nhiên sờ trán Thành Lệ, hỏi: “Sao lại không có khí lực?”

Kéo tay Nguyệt Bất Do xuống, Thành Lệ tức giận nói: “Không có việc gì. Ta chính là như vậy, ngủ một giấc thì tốt rồi.” So với sự cường tráng trực tiếp lộ ra ngoài của Nguyệt Bất Do, Thành Lệ lại càng thêm chán ghét sự yếu ớt của mình.

Nguyệt Bất Do đi rót nước cho Thành Lệ, Thành Lệ xoa xoa ngực mình, trong lòng khó chịu, cũng bực mình. Nguyệt Bất Do rất nhanh đã trở lại, Thành Lệ ngồi xuống. Nhận lấy nước trên tay đối phương, hẳn ừng ực uống hết, thật sự là khát. Sau khi hẳn uống xong, Nguyệt Bất Do đặt cái chén xuống một bên, đẩy đẩy hẳn.

“Dịch vào bên trong một chút.”

“Làm gì?”

Thành Lệ xê dịch vào trong, Nguyệt Bất Do cởi giày lên giường, tiếp theo quay về Thành Lệ, ngồi xếp bằng.

“Cởi áo ra.”

“Người muốn làm cái gì?”

Thành Lệ lùi dần về phía sau.

Nguyệt Bất Do thúc giục: “Nhanh lên.”

“Người nói cho ta trước người muốn làm cái gì?”

“Ta cũng không phải muốn giết người, người khản trương cái gì?”

Nguyệt Bất Do không nhẫn nại, trực tiếp điểm huyệt Thành Lệ, cởi áo hẳn ra.

“Nguyệt Bất Do!”

“Ta biết mình tên là gì, không cần người nhắc.”

Để Thành Lệ đưa lưng về mình, một tay Nguyệt Bất Do đè lại phía sau tim hẳn: “Thả lỏng, tốt nhất là không suy nghĩ gì cả, vạn nhất người bị thương thì người cũng đừng trách ta.”

Cảnh giác trong mắt Thành Lệ biến thành kinh ngạc. Một màn này rất nhiều năm trước hẳn đã từng thấy qua. Thở hắt ra thật sâu, hẳn nhắm mắt lại: “Giải huyệt cho ta, không thoải mái.”

Huyệt đạo được cởi bỏ.

“Đừng lộn xộn đó.”

“Ta biết rồi.”

Kế tiếp hai người cũng không nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng bàn tay Nguyệt Bất Do. Khụ khụ, dừng hiểu nhầm đấy. Điểm vài huyết đạo trên lưng Thành Lệ, đưa nội lực ôn hòa vào, Nguyệt Bất Do lại quay mặt Thành Lệ lại, tiếp tục.

Sau một hồi lâu, Thành Lệ chỉ cảm thấy cơn đau trong tim đã đỡ nhiều.

Lại qua một lúc nữa, Thành Lệ nghe thấy Nguyệt Bất Do nói: “Xong rồi. Khá hơn không?”

Thành Lệ thở hắt ra, mở to mắt: “Tốt hơn nhiều.”

“Đêm nay đi ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta đi muộn một chút, thôn trấn sau cách cũng không xa.”

Nói xong, Nguyệt Bất Do đi hài xuống giường.

Mới Thành Lệ giật giật, cuối cùng vẫn không cam nguyện lắm nói: “Cảm tạ.”

Nguyệt Bất Do quay đầu, nhân cơ hội giáo huấn: “Chính vì ngươi luôn cho rằng mình không khỏe nên mới càng ngày càng không khỏe. Trước đây sức khỏe ta cũng không tốt, bọn họ đều nói ta không thể luyện võ, nhưng ta cố tình không tin điều đó. Cuối cùng không phải lão tử cũng luyện thành thiên hạ đệ nhất sao? ‘Mệnh do ta không do trời’, mạng của ngươi cũng tùy vào chính ngươi thôi.”

Thành Lệ kinh ngạc: “Ngươi cũng có bệnh tim?”

“Cái đấy thì không. Nhưng mà bệnh lớn không ngừng, bệnh nhỏ không lui. Đại phu còn nói ta không thể sống quá hai mươi tuổi cơ. Thiết, về sau lão tử sống còn tốt hơn bất kì tên nào.”

Thành Lệ lập tức tiến tới phía trước, dựa sát vào: “Không phải ngươi nói Thế Di là thiên hạ đệ nhất sao? Sao lại thành ngươi rồi?”

Điều làm Thành Lệ giật mình là Nguyệt Bất Do lại quay đầu đi. Thành Lệ thăm dò nhìn lại, nháy mắt mấy cái, không phải người này đang xấu hổ đấy chứ.

“Này, chẳng lẽ là ngươi tự biên tự diễn?” Thành Lệ bật cười.

Nguyệt Bất Do vội quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Trước đây lão tử là thiên hạ đệ nhất, hiện tại là thiên hạ đệ nhị. Nhưng mà nhất định lão tử sẽ đánh bại Mạc Thế Di đoạt lại thiên hạ đệ nhất. Hừ. Ngươi mau ngủ.”

Nguyệt Bất Do đứng dậy bước đi.

“Ha ha ha, thì ra vẫn là Thế Di lợi hại nhất.” Thành Lệ cười, ngã người xuống giường.

“Ta sẽ đánh bại y!”

“Nguyệt Bất Do, ngươi tức giận sẽ hỏng người đó.”

“Thiết, hừ.”

“Toàn bộ người trên lầu ra ngoài, quan gia muốn kiểm tra phòng!”

Nụ cười trên mặt Thành Lệ biến mất trong nháy mắt, nhanh chóng lấy xiêm y mặc vào. Vừa mới ngồi lên cửa sổ, Nguyệt Bất Do lập tức đóng lại. Có rất nhiều tiếng bước chân từ dưới đi lên, Thành Lệ bước nhanh đến cạnh cửa mở ra một cái khe, có quan binh lên lầu. Nguyệt Bất Do đi đến phía sau Thành Lệ, hắn cũng nhìn thấy.

“Chẳng lẽ hành tung của chúng ta bị lộ?” Thành Lệ thấp giọng hỏi.

“Không có khả năng đó.”

Nguyệt Bất Do tự tin về chuyện này.

“Toàn bộ người trên lầu ra ngoài!”

Đã có người đập cửa. Nguyệt Bất Do vung một chưởng tắt nển, hỏi: “Ngươi muốn đi cùng bọn họ hay là đi theo ta?”

“Bản cung không yên tâm giao tính mạng của mình cho bọn họ.”

“Vậy chúng ta đi.”

Bóng đêm không gây bất cứ ảnh hưởng gì cho Nguyệt Bất Do. Trước khi quan binh phá cửa, hắn công Thành Lệ nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

“Ngựa của chúng ta thì sao đây?”

“Mua con khác là được.”

Mắt Thành Lệ trợn trắng, lại trộm chút gì.

Quay đầu, liếc nhìn quan binh bị Nguyệt Bất Do bỏ lại phía xa một cái, Thành Lệ rất yên tâm thoải mái nằm trên lưng Nguyệt Bất Do, thấp giọng hỏi: “Vì sao người không giao ta cho Thế Di?” Hắn đã sớm muốn hỏi.

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Kì hẹn một năm của ta và y còn chưa tới, ta không thể thấy y.”

Ánh mắt Thành Lệ hấp háy.

“Người sợ y?”

“Lão tử không sợ bất kì kẻ nào!” Phát hiện giọng mình có chút cao, Nguyệt Bất Do vội dè thấp xuống, lại nhấn mạnh: “Ta và y có kì hẹn một năm. Thời gian không đến, ta tuyệt không gặp y. Ta nhất định sẽ đánh bại y.”

Thành Lệ khẽ cười, hỏi: “Nếu người ngẫu nhiên đụng phải y trước, người sẽ làm thế nào?”

Nguyệt Bất Do đắc ý trả lời: “Ha ha, y chưa từng thấy mặt ta, đụng phải thì y cũng không nhận ra được.”

“Ồ.....”

Lại quay đầu nhìn đám quan binh đã không còn nhìn rõ được, trong mắt Thành Lệ chợt lóe mặt nghiền ngẫm. Quả thật không nhận ra được? Có muốn thử xem không?

18. Chương 18

Thôn trấn tiếp theo tuy rằng không xa, nhưng trời nóng, bọn họ lại không có ngựa. Vì không muốn Thành Lệ bị say nắng, Nguyệt Bất Do liền đưa Thành Lệ đi trong rừng, không đi đường chính, lộ trình như vậy lại thành xa. Thành Lệ cả đời xuất môn đều ngồi xe, cho dù là lúc “đòi mạng” này hắn cũng vẫn một đường cưỡi ngựa, kết quả là đi không đến nửa canh giờ hắn liền tê liệt ngồi dưới đất, đi không nổi.

Nguyệt Bất Do tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này để cười nhạo Thành Lệ, chẳng qua cười nhạo thì cười nhạo, hắn vẫn ngồi xổm xuống công Thành Lệ, đợi Thành Lệ đỡ một chút thì lại thả xuống. Đến khi Thành Lệ đi không nổi hắn sẽ lại công Thành Lệ. Thành Lệ cũng cực kì ảo não về sự yếu ớt của mình, nghĩ đến hắn một hảo hán hơn ba mươi tuổi còn phải để một tên tiểu tử chưa dài lông công đi đường, hắn liền buồn bực không thôi. Nhưng tại thời điểm này hắn có buồn bực cũng không dám cựa mạnh, hắn cũng biết mình không thể bị bệnh.

Mặt trời cuối cùng cũng xuống núi, trời không nóng như vậy nữa. Nguyệt Bất Do công Thành Lệ bước nhanh hơn, hắn đã đói bụng, Thành Lệ cũng đói bụng. Khi đi trên người bọn họ cũng không mang lương khô, suốt một đường lại đi trong rừng, hai người gần như là một ngày không ăn, chỉ uống mấy ngụm nước suối.

Từ trong rừng đi tới đường chính, Nguyệt Bất Do buông Thành Lệ. Trên đường chính người đến người đi, Thành Lệ không muốn dọa người, nói gì cũng muốn xuống khỏi người Nguyệt Bất Do. Thành Lệ vẫn đội mũ sa, khi ở trong rừng uống nước Nguyệt Bất Do cũng nhân cơ hội rửa mặt. Trên giang hồ đều biết một Nguyệt Bất Do bẩn thỉu, sạch sẽ thì không ai từng thấy qua, bộ dáng hần bây giờ tuyệt đối không khiến cho người khác chú ý. Kỳ thật khi cần sạch sẽ Nguyệt Bất Do vẫn luôn sạch sẽ, chẳng qua cũng không màu mè như thái tử. Đương nhiên, Thành Lệ cũng không thừa nhận mình là “màu mè”, kiểu người không thích sạch sẽ như Nguyệt Bất Do coi như là cực phẩm đi.

Chậm rãi đi tới cửa thành, Thành Lệ lại một lần nữa hiếu kỳ hỏi: “Ta thấy người rất quen thuộc đường, trước đây từng tới kinh thành?”

Nguyệt Bất Do rất tự phụ nói: “Thiên hạ này nơi nào ta cũng đã đi qua.”

Nghĩ tới cái gì, Thành Lệ nhíu mi: “Đúng vậy. Ta quên mất tiểu đệ luôn thích đánh không lại thì bỏ chạy. Để trốn kẻ thù đuổi giết thì tự nhiên phải thuộc đường thôi.”

Nguyệt Bất Do lập tức trả lời lại một cách mỉa mai: “Dù thế thì cũng vẫn mạnh hơn cái ông nào đó vai không thể khiêng, tay không thể xách, xuất môn thì chẳng biết đâu là đông tây nam bắc!”

“Người!”

Thành Lệ đi nhanh tới phía trước, lời Nguyệt Bất Do hung hăng dẫm vào chỗ đau của hần.

“Thiết.” Nguyệt Bất Do dễ dàng đuổi kịp, đại nghịch bất đạo chụp một cái lên vai Thành Lệ. Thành Lệ dùng sức giãy, đáng tiếc giãy không ra. Thành Lệ cao hơn Nguyệt Bất Do một chút, đáng tiếc nói về khí lực thì chẳng bằng nổi một thành của Nguyệt Bất Do.

“Ta nói thật mà người cũng giận, chẳng lẽ muốn ta nói người là thiên hạ đệ nhất?” Nguyệt Bất Do giữ chặt bả vai Thành Lệ, hạ giọng: “Ở đây nhiều người, người cẩn thận một chút.”

Thành Lệ nhìn bốn phía, bả vai không giãy nữa, nhưng lửa giận vẫn khó áp chế. Nguyệt Bất Do buông hần ra, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Lời thật thì khó nghe, người như người mà làm hoàng đế, không phải định bỏ ngoài tai hết trung ngôn đấy chứ?”

“Khi nào bản cung làm hoàng đế thì chuyện đầu tiên chính là tóm người vào cung hoạn thành thái giám!” Thành Lệ cắn răng, hung hăng nói.

Nguyệt Bất Do nhún vai, lại tiếp tục tức chết người không đền mạng: “Ta phỏng chừng thủ hạ của người không ai có năng lực này.” Vậy chúng ta cứ thử xem. Thành Lệ nhìn không dời mắt tới phía trước, không có tâm tư quan tâm tên vô lại kia.

“Ai.” Thở dài, Nguyệt Bất Do gãi gãi da đầu có chút ngứa, gắt gao đi theo sau Thành Lệ, lại cảm khái, công tử nhà giàu thật là khó hầu hạ nha.

Tới gần cửa thành, Thành Lệ bước nhanh hơn, nhưng ngay tiếp theo hần đã bị người nắm lấy bả vai. Thành Lệ không vui quay đầu: “Lại muốn làm cái gì?”

“Đừng nói!” Sắc mặt Nguyệt Bất Do nghiêm túc hiem thấy. Thành Lệ nhanh chóng thu hồi sự bức mình trong lòng vừa rồi, hạ giọng: “Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt vô cùng tốt, Nguyệt Bất Do nhìn trái nhìn phải, đẩy Thành Lệ đi tới lối rẽ, nhanh chóng nói: “Cửa thành có quan binh lấy hình vẽ ra kiểm tra.”

“Cái gì?!” Thành Lệ nhịn xuống cảm giác muốn nhìn, kinh hãi.

“Đừng khấn trương.” Nguyệt Bất Do phiêu mắt tới quán trà, nói: “Chúng ta tới đó uống trà. Đợi lát nữa ít người thì người xoa hết tóc ra.”

Thành Lệ lúc này rất tín nhiệm Nguyệt Bất Do. Hần thấp giọng nói: “Có lẽ không phải tìm ta đâu.”

“Khó nói.”

Hai người đi đến trước quán trà, Nguyệt Bất Do gọi hai chén trà. Mặt trời bắt đầu xuống núi, người người vào thành đều rất vội vàng, người uống trà ngược lại chẳng có ai, chỉ có Nguyệt Bất Do và Thành Lệ. Mũ

sa của Thành Lệ cũng không che khuất miệng hắn, cho nên khi ăn cơm uống nước hắn cũng không cần nhấc hắc sa lên. Vừa uống trà, Thành Lệ vừa âm thầm trộm nhìn hướng cửa thành, có chút cảm thấy may mắn người hắn gặp được là Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do rất hào sảng uống trà, dùng tay áo chà xát miệng, lại gọi lão bản xin một chén, hắn vờ như thuận miệng hỏi: “Chủ quán, sinh ý của ông ở đây tốt chứ?”

Lão bản hàm hậu cười: “Mấy ngày nay rất tốt.” Tiếp theo lão bản dựa sát vào Nguyệt Bất Do thần bí nói: “Gần đây trong thành có rất nhiều quan binh, còn có quan binh ở địa phương khác đến, nói là bắt giặc cướp. Chẳng qua có nhiều khách uống trà nói hình như là thiếu gia nhà quan nào đó ở kinh thành mất tích, các quan gia đang tìm khắp nơi. Các vị nghe nói việc này không?”

“Nghe nói.” Nguyệt Bất Do hạ giọng: “Dường như thân phận rất ghê gớm. Chúng ta đi dọc đường cũng gặp không ít kiểm tra. Chỗ các vị đang tra xét sao?”

“Sao lại không tra. Biết không, người vào thành và ra khỏi thành đều bị tra hỏi. Hình như hình vẽ của vị công tử kia và giặc cướp đều có, ngày nào các vị quan gia cũng ôm hình xét người.”

“Còn có hình vẽ của giặc cướp?” Thành Lệ không nhịn được lên tiếng, Nguyệt Bất Do nhìn chằm chằm chủ quán, hắn cũng rất ngạc nhiên.

Chủ quán gật đầu, nói: “Giặc cướp có bộ dạng lôi thôi thôi, còn che mặt, ai có thể nhận ra được chứ.”

“Ra vậy.....” Nguyệt Bất Do ngửa đầu lại uống hết một chén trà lớn, Thành Lệ nhin cười nói: “Tốc độ rất nhanh đấy, không ngờ đã tra được tới tận đây rồi.”

“Ài, nghe nói ở kinh thành tra mới nghiêm. Theo ta thấy, vị công tử kia không phải thiếu gia nhà quan nào đó đâu, nếu không làm sao ngũ hoàng tử lại tự mình mang binh tới tìm, phỏng chừng là vị hoàng tử nào đó trong cung đi.” Chủ quán vừa nói xong liền ra hiệu cho hai người chờ có lên tiếng, nói: “Các vị cũng đừng nói ra ngoài, lão hán ta cái gì cũng không biết.”

Ngũ hoàng tử? Ánh mắt Thành Lệ hấp háy, cười gật đầu: “Tại hạ và ấu đệ cũng chỉ thuận đường qua đây, hoàng tử cái gì cũng không liên quan tới chúng ta, chúng ta cũng không muốn đi chuốc phiền toái vô vị.”

“Đúng đúng.” Chủ quán không nói nữa.

Hai người tâm tư khác nhau uống trà, người đi trên đường chính cũng ít dần, Nguyệt Bất Do lấy trong lòng ra mấy tiền đồng đặt lên bàn, đưa Thành Lệ rời đi. Thừa dịp không có người nào chú ý, Thành Lệ nghe theo Nguyệt Bất Do xoa tóc xuống, che khuất hai má. Hắn không yên lòng hỏi: “Như vậy cũng được sao? Các người hành tẩu giang hồ không phải đều sẽ dịch dung?”

Nguyệt Bất Do vờ vờ tóc Thành Lệ, đội mũ sa cho hắn, nói: “Ta chẳng có gì trong tay thì dịch dung cho người thế nào được, nếu không ta bơi bờ hóng lên mặt người vậy?”

“Tuyệt đối không cần.”

Tóc Thành Lệ rối tung, không gian lại tranh sáng tranh tối, còn mang mũ sa màu đen, thậm chí còn có cảm giác giống đạo sĩ hành tẩu. Nguyệt Bất Do lại hỏi: “Người có muốn đi tìm vị hoàng tử kia không? Có hẳn hộ tống người vào kinh thì phải an toàn chắc chắn hơn mới đúng.”

Khi Nguyệt Bất Do còn đang suy nghĩ, Thành Lệ kiên quyết nói: “Người bắt ta thì phải phụ trách đưa ta trở về. Đừng hòng trốn tránh trách nhiệm.” Không định nói quan hệ của hắn với vị ngũ hoàng tử kia cho Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do khó được hiểu kì hỏi: “Không lẽ trong cung người không hề tin một ai?”

Thành Lệ cười: “Ta chỉ tin chính mình.”

“Vậy Mạc Thế Di thì sao?”

“Y cũng không phải người trong cung.”

“Như thế nghĩa là người tin y?”

Thành Lệ hỏi lại: “Người thử nói xem.”

“Ta cảm thấy người tin.”

“Người cảm thấy thì cứ cho là đúng đi.”

Nguyệt Bất Do không hỏi, sóng vai với Thành Lệ đi tới cửa thành.

Khi sắp đến cửa thành, Thành Lệ liền thấy quả nhiên có quan binh một trái một phải lấy hai bức hình đối chiếu với mặt từng người. Nguyệt Bất Do lắc đầu, Thành Lệ nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyệt Bất Do nhẹ giọng trả lời: “Thế này mà tìm ra người mới là lạ đó. Sớm đem người ta ‘dọa’ chạy luôn. Nào có giặc cướp ở đâu lại ngênh ngang mang con tin đi vào thành chứ.”

“Ha ha.....” Về mặt Thành Lệ thoải mái mà cất bước, “Cho nên người nghĩ xem làm sao ta có thể yên tâm giao mạng của mình cho họ được?”

“Cũng đúng.”

Đến cửa thành, Nguyệt Bất Do không nói, Thành Lệ cũng không nói gì, bước chân hai người rất thông dong. Dựa theo lệnh của quan gia mà dừng lại, Nguyệt Bất Do mặc cho đối phương xem xét mặt hấn. Thành Lệ áp chế sự khấn trương, xốc hắc sa lên, cười với một vị quan gia khác. Giờ hình vẽ, hai vị quan gia nhìn Nguyệt Bất Do và Thành Lệ, rồi mới chỉ ra phía sau: “Qua đi.”

Thành Lệ buông hắc sa, Nguyệt Bất Do xoa xoa bụng: “Đói bụng.”

“Ta cũng đói bụng.”

“Tìm một chỗ ăn cơm đi.”

“Được.”

Hai người ngênh ngang vào thành, Nguyệt Bất Do có chút bất mãn: “Về cũng quá khó coi đi, ta lôi thôi như vậy sao?”

“Người còn lôi thôi hơn cả trong hình.” Thành Lệ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, chẳng qua hấn cũng rất bất mãn, “Bản cung cũng đâu khó coi thế chứ.”

“Bản thân người so với trong hình dễ coi hơn chút.”

“Đa tạ khích lệ.”

“Người xem, từ lâu phía trước kia nhìn qua cũng không tệ lắm, bằng hiệu đủ lớn.”

“Bạc của người đủ sao?”

“Đủ cho hai ta ăn một bữa ra trò.”

“Vậy đi thôi.”

Bụng đói kêu vang, hai người đi vào từ lâu, Nguyệt Bất Do khẩn cấp gọi: “Tiểu nhị, có cái gì tốt thì cứ bưng lên!”

“Mời khách quan ngồi.”

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, Nguyệt Bất Do còn muốn một vò rượu ngon. Thành Lệ muốn uống, Nguyệt Bất Do không nói hai lời rót cho hấn một chén, miệng còn nói: “Yên tâm uống, không có việc gì.”

“Vậy thì cạn ly nào.”

Thành Lệ uống một ngụm, cay đến mức hấn le lưỡi, tuy nhiên cảm giác thật tốt.

Ngã tư đường thỉnh thoảng có quan binh chạy qua, Nguyệt Bất Do và Thành Lệ thì an vị ở từ lâu. Không thèm nhìn tướng ăn bất nhả của Nguyệt Bất Do, Thành Lệ cắn đùi gà ngon lành, sau khi đi cùng với Nguyệt Bất Do có vẻ hấn ăn được nhiều thịt hơn trước.

“Ngày mai nghỉ một ngày, buổi tối ta đi kiếm chút bạc, còn mua ngựa.”

“Người cứ xử lý đi.”

Thành Lệ không lo lắng, hơn nữa hắn cũng quả thật không đi được.

Hai người cơm nước xong, Nguyệt Bất Do lại tìm một khách điểm, đặt một gian phòng thượng hạng. Bởi vì ra vào thành kiểm tra rất nghiêm, trong thành ngược lại không hề khẩn trương như vậy. Thành Lệ thông thả ngâm mình trong nước ấm, sau khi Thành Lệ tắm thì Nguyệt Bất Do không biết đã đi đâu. Thành Lệ tự nhiên biết hắn đi làm cái gì. Ngồi bên cửa sổ lau tóc ướt, Thành Lệ cẩn thận quan sát một cửa tiệm bên đường.

Tóc đã khá khô, Nguyệt Bất Do còn chưa trở về, Thành Lệ đơn giản xoa tóc như vậy đi ra ngoài. Trải qua một màn ở kinh thành kia, Thành Lệ không sợ sẽ có người nhận ra hắn. Hơn nữa nghe nói vị ngũ hoàng tử kia đã sớm rời khỏi đây, Thành Lệ lại càng không lo lắng sẽ có người nhận ra mình. Đi vào quầy tính tiền, Thành Lệ hỏi chủ quầy đang tính sổ: “Chủ quầy, cho ta hỏi thăm một chút.”

“Có chuyện gì?” Chủ quầy buông bàn tính.

“Gần đây có cửa hiệu ‘Thiên Nhã các’ nào không? Nương ta rất thích trang sức của ‘Thiên Nhã các’. Lần này về nhà không mang theo chút lễ vật trở về thì trong lòng ta không an tâm.”

“‘Thiên Nhã các’ à, có.” Chủ quầy đi tới cửa chỉ về phía đông, nói: “Đi đến đầu phố ngài rẽ phải là có thể nhìn thấy bảng hiệu của họ. Bây giờ ngài đi còn kịp, lúc này bọn họ còn chưa đóng cửa đâu.”

“Đa tạ chủ quầy.”

Thành Lệ xoa tung tóc trên đầu xuống, đi ra ngoài.

Rất thích ý đi bộ đến đầu phố, rẽ phải, Thành Lệ quả nhiên nhìn thấy bảng hiệu lớn của “Thiên Nhã các”. Hai tay hắn ôm ngực đi chậm rì rì tới. Vừa vào cửa, lập tức có người đến nghênh đón.

“Khách quan, muốn mua gì ạ?”

Thành Lệ tùy ý nhìn, nói thẳng: “Ta tìm lão bản của các người.”

“A, ngài chờ một chút.”

Điểm tiểu nhị vén rèm lên đi ra phía sau gọi lão bản, Thành Lệ cũng đi theo. Vừa vén màn lên, hắn nghe thấy tiểu nhị gọi: “Lão bản, đằng trước có người tìm.”

“Đến đây.”

Rèm cửa của một căn phòng được xốc lên, một hán tử trung niên dáng vẻ đôn hậu bước nhanh ra. Ngẩng đầu, hắn liền thấy Thành Lệ không được mời đã bước vào.

“Ai, sao người lại vào được? Lão bản, chính là hắn tìm ông.”

Thành Lệ mỉm cười, mở miệng: “Mạc lão bản gần đây vẫn tốt chứ?”

Sắc mặt lão bản hơi đổi, hắn phát tay với tiểu nhị: “Người đi coi tiệm đi.”

“A.”

Điểm tiểu nhị không hiểu mà nhìn Thành Lệ, đi trước.

Lão bản cảnh giác nhìn Thành Lệ, thanh âm trầm thấp: “Người là ai?”

Thành Lệ cười: “Ta là một người bạn cũ của Mạc lão bản của các người. Ta có việc gấp tìm hắn, nhưng ta không rời bên này được, chỉ có thể phiền tới người.” Nói rồi, Thành Lệ lấy trong tay áo ra một hà bao màu vàng, đưa tới: “Phiền tới lão bản giao cái này cho Mạc lão bản của các người, càng nhanh càng tốt.”

Lão bản chần chờ vươn tay, Thành Lệ lại đột nhiên thu hồi, dựng thẳng ngón trỏ: “Đừng nên xem bên trong là cái gì.”

Lão bản gạt đầu, Thành Lệ lại đưa hà bao tới. Sau khi lão bản cầm lấy cất đi, hắn nói: “Ngày mai ta sẽ ở trong thành một ngày, hy vọng đêm nay Mạc lão bản có thể nhận được phần đại lễ này của ta.”

Lưu lại một nụ cười thần bí, Thành Lệ xoay người đi. Lão bản nhìn chăm chăm bóng lưng Thành Lệ, ánh mắt sắc bén.

Thành Lệ mới từ “Thiên Nhã các” đi ra, một người liền lên đến trước mặt hắn, Thành Lệ đầu tiên là cả kinh, rồi mới cười với đối phương: “Sao người biết ta ở chỗ này?”

“Chưởng quầy nói người tới bên này.” Người tới nhìn vào bên trong Thiên Nhã các, hỏi: “Người tới nơi này làm gì? Mua trang sức? Người có tiền?”

“Không có tiền không thể vào xem sao? Nghẹn ở trong phòng rất chán.”

Nhún vai, Nguyệt Bất Do cũng không trách Thành Lệ tự tiện hành động, hỏi: “Muốn đi về sao? Hay là đi tiếp?”

Thành Lệ ngửa đầu nhìn bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, tâm tình rất tốt: “Đi thêm một chút. Trở về rồi ta sẽ không còn tâm tình này nữa.”

Nguyệt Bất Do nhỏ giọng lầm bầm: “Đã bảo người làm thịt hết bọn họ đi rồi.”

“Mãng phu.”

Đến trắng mắt tròng Nguyệt Bất Do hắn cũng lười, Thành Lệ tiếp tục đi tới phía trước, Nguyệt Bất Do đuổi kịp hắn, lấy trong lòng ra một gói to, đưa tới. Thành Lệ cầm lấy, mở ra vừa nhìn liền kinh hô: “Nhiều như thế!”

“Nơi này kẻ có tiền không ít. Từng ấy bạc đủ cho chúng ta tiêu đến kinh thành.”

“Ha ha, không sai không sai.”

Rất cao hứng đưa bạc lại cho Nguyệt Bất Do, Thành Lệ chỉ quán hồn đồn phía trước: “Đến làm một bát?”

“Người còn nuốt trôi? Ta thì không sao hết.” Nguyệt Bất Do rất hoài nghi liếc mắt về phía bụng Thành Lệ.

Thành Lệ xoa xoa cái bụng hơi trướng, cười nói: “Cùng lắm thì đi nhiều một chút tiêu thực là được.”

“Vậy đi thôi.”

Hai người đi tới quán hồn đồn, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng ưng kêu, Nguyệt Bất Do ngửa đầu. Thành Lệ cũng ngẩng đầu lên, cố ý hỏi: “Cái gì vậy?”

“Ưng.”

“Nơi này có ưng sao? Không phải tái ngoại mới có à?”

“Mặc kệ nó, ăn hồn đồn đi.”

“Được.”

Trong mắt chợt lóe tinh quang, Thành Lệ cười hì hì theo Nguyệt Bất Do đi ăn hồn đồn, đợi xem trò hay.

19. Chương 19

Trời còn tối, cửa một gian phòng mở ra, từ bên trong có một người đi ra. Y đeo mặt nạ màu bạc, tóc chỉ vấn lên bằng một cây trâm đơn giản. Y mặc một bộ trường bào màu xanh xám, bên hông không có bất cứ trang sức gì. Bước qua bậc thềm, y ngồi xuống bên bàn đá trong sân, hai mắt lộ ra bên ngoài đầy vẻ lo lắng. Lúc này, cửa phòng cách vách của y cũng mở, một người gấp dài đi ra.

“Ta đánh thức huynh à?” Người này đứng lên.

Lắc đầu, đối phương đi tới ngồi đối diện y, nói: “Ta cũng đã tỉnh rồi. Thành Lệ vẫn không có tin tức, ta cũng không ngủ yên.”

Còn không đến giờ Mão nhưng hai người cũng không có ý định trở về tiếp tục ngủ. Mạc Thế Triệu quay lại phòng cầm ấm trà đi ra, rót cho mỗi người một chén trà.

“Thế Triệu, ta quyết định vẫn sẽ đi ra ngoài tiếp tục tìm.”

Mạc Thế Triệu không đồng ý nói: “So với việc tìm không mục đích, không bằng ở chỗ ta đợi tin tức đi. Chỗ ta cách kinh thành không xa, một khi bên kinh thành có tin tức của Thành Lệ đệ cũng có thể lập tức biết. Hơn nữa đệ định đi đâu tìm? Chúng ta thậm chí còn không biết là ai bắt Thành Lệ.”

Mạc Thế Di nhú mi, hơn mười ngày rồi, Thành Lệ vẫn không có chút tin tức nào. Tuy rằng hần có thể cảm nhận được Thành Lệ còn sống, nhưng..... lần đầu tiên Mạc Thế Di có cảm giác vô lực sâu sắc như vậy.

Vỗ bả vai Mạc Thế Di, Mạc Thế Triệu trấn an y: “Không có tin tức thì hần là chuyện tốt. Không phải đệ có thể cảm giác được Thành Lệ còn sống sao? Tuy rằng hần không biết võ nhưng cũng không ngốc, hần nhất định sẽ có cách thông báo tin tức của mình. Mặt khác, việc Thành Lệ bị bắt ta nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy không thể không có liên quan đến trong cung. Cẩn vương Thành An bị giam lỏng, tứ hoàng tử Thành Thông mất tích, ngũ hoàng tử này lại trở về từ biên quan. Nếu lúc này Thành Lệ xảy ra chuyện, ai được lợi nhất?”

Mạc Thế Di nắm chặt tay. Cung đình tranh đấu là việc y luôn tránh tham gia, nhưng trước mắt xem ra có vẻ y không trốn thoát.

Mạc Thế Triệu thở dài, nói: “Bây giờ ta lo lắng nhất là nếu thật sự Thành Lệ gặp chuyện ngoài ý muốn, bên Vương gia sẽ ra tay với đệ.”

Mạc Thế Di lạnh lùng nói: “Nếu Thành Lệ chết, vậy Vương gia và ta lại càng không có quan hệ gì.”

Mạc Thế Triệu rất kinh ngạc, Mạc Thế Di nói: “Ta cùng với Thành Lệ chẳng qua cũng chỉ là quân cờ của họ, cho nên ta nguyện ý giúp Thành Lệ. Nhưng nếu Thành Lệ chết, ta chỉ là Mạc Thế Di.”

Mạc Thế Triệu hiểu được: “Cho dù đệ muốn làm gì thì ta cũng sẽ ủng hộ đệ.”

Gật đầu với Mạc Thế Triệu, Mạc Thế Di cũng không nói mấy câu cảm ơn gì đó, giữa y và Mạc Thế Triệu không cần khách khí như thế.

Mạc Thế Di tìm kiếm Thành Lệ khắp nơi đều không phát hiện bất cứ tung tích gì, cũng biết mình không thể giống ruồi bọ không đầu như vậy, Mạc Thế Di đơn giản tìm đến Mạc Thế Triệu. Sau khi Thành Lệ mất tích, Mạc Thế Triệu nhận được thư của Mạc Thế Di, hần cũng phái người của mình đi tìm Thành Lệ. Trong giang hồ và thương giới Mạc Thế Triệu đều có thể lực của mình, để hần ra mặt thỏa đáng hơn Mạc Thế Di. So với Vân Hải sơn trang, Mạc Thế Di càng tin tưởng Mạc Thế Triệu. Chẳng qua cho tới bây giờ dù là Vân Hải sơn trang hay là Mạc Thế Triệu thì đều không có bất cứ tin tức gì của Thành Lệ, Mạc Thế Di lại càng ngồi không yên.

Một tiếng ưng kêu cắt ngang viện tử yên tĩnh, Mạc Thế Triệu đầu tiên là sửng sốt, rồi mới lập tức đứng lên nâng tay phải. Một điểm đen đáp xuống từ trên trời đêm, điểm đen càng lúc càng lớn, chuẩn xác dừng trên cánh tay Mạc Thế Triệu. Mạc Thế Di đứng lên, chẳng lẽ có tin tức của Thành Lệ?

Mạc Thế Triệu cũng có chút khấn trương, chẳng qua nhiều tin tức của hần đều là do ưng truyền đến, cũng không biết lần này là tin tức gì.

“Vắt vả người rồi.” Sờ đầu ưng, Mạc Thế Triệu lấy thịt khô trên cửa sổ đưa vào mỏ ưng, tiếp theo quen thuộc tìm được một gói vải thô ở chân ưng.

“Đi phòng bếp tìm đồ ăn đi.” Nói với ưng một câu, Mạc Thế Triệu vung tay lên cho phép nó cất cánh.

Ưng bay đi, Mạc Thế Triệu mở gói vải thô, lấy ra thứ bên trong. Nhưng hần còn không thấy rõ là cái gì, một bàn tay liền đoạt lấy thứ màu minh hoàng trong tay hần, hình như là hà bao gì đó.

“Đây là của Thành Lệ!” Mạc Thế Di kinh hoảng rống lên, Mạc Thế Triệu thấy rõ đó là cái gì, quả thật là một hà bao. Hần áp chế khấn trương và bất an, vội nói: “Nhìn xem còn có cái gì khác không!”

Mạc Thế Di mở hà bao, bên trong còn có tờ giấy. Lấy tờ giấy, hai tay Mạc Thế Di run rẩy mở ra, vừa thấy chữ viết trên tờ giấy, tâm y kinh hoàng.

“Là chữ của Thành Lệ!”

Mạc Thế Triệu đến sát gần, chỉ thấy trên tờ giấy viết: Mạc Thế Triệu, nói cho Thế Di, ta vẫn mạnh khỏe, bảo y tức tốc đến Bắc Đà trấn, ta dừng lại ở đây một ngày. Bảo y yên tâm, bên cạnh ta có cao thủ tương trợ.

“Đệ chắc chắn là Thành Lệ viết sao?” Mạc Thế Triệu không yên lòng lục lợi trong gói vải thô kia, hả? Còn có phong thư!

Mạc Thế Di nhanh chóng nhìn lại đám chữ viết kia, khàn giọng nói: “Là Thành Lệ, là chữ của hần!”

“Còn có phong thư.” Mạc Thế Triệu lấy thư mở ra, Mạc Thế Di vội vàng xem.

– Trang chủ, thuộc hạ là quản sự của Bắc Đà trấn, có một nam tử thần bí nhờ thuộc hạ đưa vật này cho trang chủ, hần nói hần là bằng hữu cũ của trang chủ. Hần nói hần sẽ ở Bắc Đà trấn một ngày, bảo thuộc hạ tức tốc đưa vật này tới tay trang chủ. Thuộc hạ sợ có trá, xin trang chủ hãy cẩn thận.

“Ta lập tức đi Bắc Đà.” Mạc Thế Di nhét hà bao của Thành Lệ vào ngực, muốn đi.

Mạc Thế Triệu giữ chặt y: “Ta đi với đệ. Tuy rằng trên thư là chữ của Thành Lệ nhưng cũng khó nói không phải cạm bẫy.”

Mạc Thế Di nhanh chóng nói: “Ta đi một mình. Nếu thật sự có trá, huynh ở lại đây sẽ tốt hơn.”

Ngẫm lại cũng đúng, Mạc Thế Triệu lập tức nói: “Được, ta ở đây chờ tin tức của đệ, vạn nhất có biến, ta cũng có thể đứng lúc nói cho đệ.” Nói xong, hần lấy trong lòng ra một lệnh bài nhét vào tay Mạc Thế Di, “Cầm lấy cái này. Nhớ kỹ, phạm là ở đâu có ‘Thiên Nhã các’ hoặc ‘Thiên Thường uyển’ thì đều có người của ta. Bằng lệnh bài này đệ có thể điều động bọn họ.”

“Ta nhớ rồi.” Gắt gao nắm chặt tay Mạc Thế Triệu, Mạc Thế Di vọt vào trong phòng lấy kiếm của mình. Mạc Thế Triệu thì bảo thủ hạ dắt ngựa tốt nhất đến cho Mạc Thế Di.

Vội vàng lên ngựa, Mạc Thế Di lại một lần nữa gắt gao cầm tay Mạc Thế Triệu: “Chuyện này đừng tiết lộ cho bên Vân Hải sơn trang.”

“Ta sẽ tránh bọn họ. Trên đường bảo trọng.”

“Ừ!”

“Giá!” Con ngựa tung vó phi nhanh.

※

Còn không biết mình sắp gặp “tai vạ đến nơi”, Nguyệt Bất Do hai chân bắt nhả khoát lên lan can, nằm ở ghế mà vù vù ngủ say. Cách một cái bàn, Thành Lệ nhin xuống xúc động muốn tung chân đạp Nguyệt Bất Do xuống dưới, cùng với người xung quanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Sân khấu kịch dưới lầu đang trình diễn vở Kinh kịch nổi tiếng, đáng tiếc có tên oắt nào đó không biết thưởng thức lại ngủ say sưa trong từng tiếng khua chiêng gõ trống, lãng phí vô ích một vở kịch hay như thế.

Nếu đã nghỉ ngơi một ngày, vậy lúc nào cũng ở trong phòng thì quá nhàm chán. Thành Lệ khó được lúc thanh thoi như thế, nói cái gì mà phải tìm chút việc để làm. Nguyệt Bất Do này ngoài luyện võ vẫn là luyện võ, tự nhiên không biết đi đâu tìm vui, Thành Lệ đưa hần đi ra ngoài đi bộ một vòng, liền tìm được quán trà này. Bọn họ coi như tới đúng lúc, hai người vừa ngồi xuống thì bắt đầu diễn kịch.

Có trái cây và trà, có chỗ ngồi riêng tư trên tầng, thái tử Thành Lệ rất thích ý, nếu không có tên oắt đang không ngừng ngáy đến chảy nước miếng bên cạnh hần thì càng tốt. Không kiên nhẫn đợi cái tên đang ngáy kia một phút, Thành Lệ lại một lần nữa trắng mắt nhìn trời, măng phu vĩnh viễn chỉ là măng phu!

“A.....” Ngáp một cái, bị Thành Lệ đạp tỉnh nên Nguyệt Bất Do liền thu chân. Sầu não liếc mắt xuống dưới một cái, hần cúi cái eo lưng biếng lăm lăm: “Sao còn chưa hát xong vậy? Ta cũng thấy tỉnh ngủ rồi.”

Không quan tâm Nguyệt Bất Do, Thành Lệ hát theo kép hát dưới đài, cũng rất đầu vào đấy. Nguyệt Bất Do chán đến chết, nằm một củ lạc lên ném vào miệng, lại một lần hỏi: “Cái này nghe hay chỗ nào đâu?”

“Người không hiểu thì câm miệng.”

Lại ăn một củ lạc, Nguyệt Bất Do lắc đầu, tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Thấy Thành Lệ hát đến nhập tâm, Nguyệt Bất Do hảo tâm mở miệng: “Ta nói này, rõ ràng người đừng nên trở về. Ở một mình bên ngoài tự tại bao nhiêu, kiểu gì cũng khá giả hơn cái chỗ cả ngày phải lo lắng đề phòng kia. Vô công Mặc Thế Di cao như vậy, hai người xa chạy cao bay cho xong.”

Thành Lệ không hát nữa, quay đầu, trừng mắt: “Cái gì gọi là ‘hai ta xa chạy cao bay’ hả? Rốt cuộc thì người đã bao giờ đọc sách chưa vậy?”

“Ai nha, bỏ qua đoạn bay nhảy đi, người thử suy nghĩ đề nghị của ta một chút xem?”

Thành Lệ không chút nghĩ ngợi lắc đầu, thấp giọng nói: “Vị trí kia mà cho dù là bản cung hay là Thế Di thì đều đã chịu khổ không ít, bản cung nhất định phải ngồi trên vị trí đó.” Tiếp theo hần lộ ra sự khinh bỉ với người đối diện nói: “Bản cung và Thế Di có quá nhiều người, quá nhiều việc liên lụy, cứ cho là chúng ta đi thì cũng không có khả năng sống yên bình. Người không hiểu thì cũng đừng nói bậy.”

“Ta đã nói giết sạch là xong, thật sự là phiền toái.”

“Đó là nường của bản cung, thân nhân của bản cung.”

Bĩu môi, Nguyệt Bất Do đổi một câu: “Vây độc bọn họ thành kẻ ngốc, lưu một mạng cho họ vậy.” Thành Lệ trả lời bằng cách trắng mắt trừng lại hần.

Dưới đài còn đang hát, Nguyệt Bất Do gõ gõ bàn: “Không phải người muốn ở trong này phí phạm cả ngày đấy chứ?”

“Có gì không thể?” Thành Lệ học Nguyệt Bất Do, ném một củ lạc vào miệng nói: “Nơi này đồ ăn rất được, lại có kịch xem, rất tốt.”

Thấy Thành Lệ không định đi ra ngoài, Nguyệt Bất Do lại gác chân lên tay vịn, nằm vững tiếp tục ngủ. Thành Lệ vô lực lắc đầu, mặc kệ hần.

Hai người ở trong quán trà tiêu tốn cả một ngày, chính xác là Thành Lệ tiêu tốn một ngày. Nguyệt Bất Do ngủ nguyên ngày, đến khi chạng vạng, Thành Lệ đã thỏa mãn cuối cùng mới nguyện ý đi ra. Nguyệt Bất Do thấy thật may mắn vì ngày mai họ phải đi, nếu lại xem kịch thêm hai ngày nữa, hần không phát điên mới là lạ.

Từ quán trà đi ra, Nguyệt Bất Do kéo Thành Lệ đi ăn hai bát mì lớn. Thành Lệ uống một bụng trà, ăn một bụng điểm tâm hoa quả nên chẳng hề thấy đói, nhưng Nguyệt Bất Do đã đói bụng. Huống hồ ở chỗ kia hần chỉ biết ngủ. Thành Lệ không đói bụng, chỉ ăn bánh nhân thịt. Ăn uống no đủ hai người cũng không định tiếp tục đi dạo nhân nhâ bên ngoài nữa, quay lại khách điểm.

“Khách quan đã về rồi.”

“Ừ.”

Bước đi thảnh thơi, đầu còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, Nguyệt Bất Do đi theo sau Thành Lệ lên lầu. Bên hông Thành Lệ còn đeo kiếm, dường như thật sự coi mình trở thành người giang hồ, tóc cũng vẫn không buộc lại. Đến cửa phòng, Thành Lệ tránh ra, Nguyệt Bất Do mở cửa.

“A, hôm nay ngủ cả ngày, buổi tối ngủ không nổi. Thật không hiểu kịch kia nghe hay chỗ nào hết.” Nói không buồn ngủ nhưng Nguyệt Bất Do vẫn vừa ngáp vừa vào nhà.

“Trẻ con ba tuổi còn biết nghe kịch hơn người, người còn không biết xấu hổ nói thế.” Đóng cửa, Thành Lệ tháo mũ sa xuống. Ngồi một ngày, eo có chút mỏi.

Đi đến trước bàn cầm lấy ấm trà, trống không, Thành Lệ đưa lưng về phía Nguyệt Bất Do nói: “Gọi tiểu nhị đưa trà lên đi.”

“Người còn chưa ăn uống no à?” Nguyệt Bất Do nhận mệnh đi mở cửa, gọi người đưa trà. Bên này bàn tay hần vừa mới đặt lên then cửa, phía kia chợt có một luồng chưởng phong bất thường đánh thẳng đến gáy hần.

“Rầm!”

Ván cửa lung lay, Nguyệt Bất Do khó khăn né tránh người tới đánh lén mà giữ chặt Thành Lệ, mở cửa, ném hẳn ra ngoài. Thanh kiếm vẫn không rời người ra khỏi vỏ, kiếm của đối phương cũng đã tới gần.

“Keng!”

Thân kiếm chạm vào nhau. Nguyệt Bất Do sững sốt, hai mắt lộ ra bên ngoài của người vừa tới cũng càng thêm sắc bén.

“Rầm!”

Lại là một tiếng va đập mạnh, Nguyệt Bất Do đang phát ngốc bị đối phương đá một cú bay đến trên bàn. Bàn nát, Nguyệt Bất Do ngã xuống sàn. Không có thời gian đi quản ngã đau hay không, Nguyệt Bất Do cực nhanh xoay người tránh thoát kiếm tới, tiếp theo nhảy tới chỗ cửa sổ định trốn. Đối phương nhận ra ý đồ của hắn, thân hình y nháy mắt vọt đến phía trước cửa sổ ngăn trở đường đi của Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do tung một động tác giả, ngược lại đánh về phía cửa lớn.

Kiếm trong tay vội dừng lại, Nguyệt Bất Do thiếu chút nữa đánh thẳng vào người trước cửa kia. Đối phương dựa vào ván cửa, trong mắt mang ý cười, khóe miệng mang ý cười, cả khuôn mặt cười tủm tỉm.

Kiếm phong mang sát khí uy hiếp, Thành Lệ cười ha ha nhìn người đang thở hổn hển: “Nguyệt Bất Do, người đang muốn đi đâu vậy?”

Thanh kiếm sắp đâm đến Nguyệt Bất Do vội thu lực giữa không trung, mũi kiếm sát qua tay áo Nguyệt Bất Do đâm thẳng vào ván cửa.

“Nguyệt Bất Do?!” Một người kinh hô.

“Là người!” Một người cắn răng.

“Ha ha, Thế Di, người tới rồi, ta còn tưởng người phải mất một hai ngày mới tìm được ta đấy!” Nụ cười trên mặt Thành Lệ nhằm vào một người đang cực kì phát hỏa.

“Người bán đứng ta!” Nguyệt Bất Do chỉ vào mũi Thành Lệ rống to, không cần hỏi lại, hắn đã nhận ra là ai làm rồi!

“Ha ha..... Điều này sao có thể gọi là bán đứng.” Thành Lệ lướt qua bả vai Nguyệt Bất Do nhìn về phía người vẫn đang khiếp sợ ở sau hắn, “Thế Di, đến lúc nào vậy? Không ngờ người lại đến nhanh như thế đấy.”

“Nguyệt, Bất, Do?”

Dùng sức rút kiếm ra, không đáp lại Thành Lệ, người tới u ám gọi một tiếng. Thành Lệ chớp chớp mắt, hắn nhìn lầm đúng không, nhất định là hắn nhìn lầm rồi, sao hắn lại cảm thấy thân mình Nguyệt Bất Do run lên một chút vậy?

Nguyệt Bất Do cúi đầu, không xoay người. Người đang tràn ngập lửa giận lại gọi một tiếng: “Nguyệt, Bất, Do?”

Đột nhiên, Nguyệt Bất Do có động tác, hắn lấy tốc độ cực nhanh hướng cửa sổ chạy tới. Vèo một tiếng, một thanh kiếm bay qua đầu hắn, mà một người lấy tốc độ còn nhanh hơn xông tới, trong nháy mắt tay Nguyệt Bất Do chạm tới cửa sổ kia liền ôm lấy hắn từ phía sau. Nguyệt Bất Do cũng không phải người ăn chay, hắn lập tức xoay người muốn né ra, nhưng bởi vì tâm thần đã bị ảnh hưởng một chút, động tác của hắn thoáng chậm nửa nhịp.

“Nguyệt Bất Do?!”

Kết quả chính là, Nguyệt Bất Do bị kẹp giữa một người với cửa sổ. Hắn vẫn không ngẩng đầu, đầu xoay trái xoay phải liên tục. Người có thanh âm chất chứa lửa giận rõ ràng dùng thân thể cao lớn của mình gắt gao đặt Nguyệt Bất Do lên cửa sổ, cắn răng: “Vì sao người lại ở cùng một chỗ với hắn?!”

Lời này nghe có chút ý tứ khác nha. Thành Lệ sờ sờ cằm, mở miệng: “Thế Di, ta bị hắn bắt đi nên hắn mới có thể ở cùng một chỗ với ta.”

“Thành Lệ! Người lấy oán trả ơn! Người dám trả đũa ta!” Nguyệt Bất Do nổi giận, ngẩng mặt lên. Ngay sau đó, ngón tay lạnh lẽo nắm cầm hán, mặt Nguyệt Bất Do bị nâng lên rất cao .

Một bàn tay có thể tự do, Nguyệt Bất Do lập tức che mắt đối phương: “Kì hẹn một năm còn chưa tới, người mà xem mặt ta thì người thua!”

“Phụt! Ha ha ha ha.....”

Thành Lệ rất không nể mặt mà cười to ra tiếng, mà Mạc Thế Di cũng không sợ thua lại trực tiếp kéo tay Nguyệt Bất Do xuống, tiếp theo giữ chặt hai tay hán phía sau, rồi lại nâng mặt Nguyệt Bất Do lên.

Nguyệt Bất Do tức giận, lần này hán bị Thành Lệ nói, bằng không hán đã sớm chạy. Mặt nạ của Mạc Thế Di che khuất thần sắc y, trong ánh mắt y che dấu kinh ngạc và phần nộ không ngừng. Kinh ngạc vì diện mạo của Nguyệt Bất Do, phần nộ vì không ngờ Nguyệt Bất Do lại là người bắt Thành Lệ.

Cười đủ, Thành Lệ mở miệng: “Thế Di, vừa rồi là ta không nói rõ ràng. Ta bị Nguyệt Bất Do bắt đi, nhưng mà hán lại là ân nhân cứu mạng của ta. Nếu không có hán, ta liền chết thắm dưới sông .”

Phần nộ trong mắt Mạc Thế Di nháy mắt biến mất, Nguyệt Bất Do cố gắng giãy dụa muốn thoát khỏi khốn cảnh này. Nhưng vóc dáng của hán thấp, Mạc Thế Di lại dùng toàn bộ thân thể đặt hán trên cửa sổ, hai tay còn bị người ta giữ chặt, lúc này hán mới phát hiện sự chênh lệch của mình và Mạc Thế Di – chiều cao và sức mạnh. Mụ nội nó, nếu không phải mình bị nhốt trong thân thể này, hán sẽ không chặt vật như thế!

Người trong lòng không thành thật, nhìn qua còn muốn nhân cơ hội chạy trốn. Mạc Thế Di không nói hai lời liền điểm huyết đạo của hán, rồi mới giống như làm ảo thuật mà lấy trong lòng ra một sợi dây thừng, hai ba phát liền trói cứng Nguyệt Bất Do lại.

“Ha ha ha.....” Thành Lệ lại rất quá phận mà cười phá lên, còn bỏ đá xuống giếng, “Nguyệt Bất Do, ta xem người muốn thành thiên hạ đệ nhất thì còn sớm lắm.”

“Hừ!” Người bị trói rất tức giận, không để ý tới Thành Lệ .

“Ha ha ha.....”

Chộp Nguyệt Bất Do trong tay, Mạc Thế Di ngồi xuống trước mặt Thành Lệ, nghiêm khắc hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy!”

Thật sự là rất buồn cười, Thành Lệ cười đến không ngừng nổi, chẳng sợ lời tiếp theo hán muốn nói cũng chẳng hề buồn cười. “Có người bố trí mai phục trên đường ta hồi kinh, muốn giết ta. Đúng lúc Nguyệt Bất Do có việc muốn hỏi ta, liền thừa dịp loạn cướp ta đi. Sau đó ta bảo hán đưa ta hồi kinh. Ta nghĩ nhất định người sẽ lo lắng, cũng nhất định sẽ tới tìm ta, nhưng hán nói kì hẹn một năm của hán và người còn chưa tới, sống chết không chịu gặp người, cho nên ta chỉ có thể nhờ Mạc Thế Triệu truyền tin cho người. Tuy nhiên ta không ngờ người lại tới nhanh như thế, người nhận được tin của Mạc Thế Triệu?”

Không yên lòng lại điểm vài cái trên người Nguyệt Bất Do, sợ hán tự giải huyết đạo trốn mất, lúc này Mạc Thế Di mới nói: “Ta đang ở chỗ Thế Triệu. Nhận được tin của người ta liền lập tức chạy đến.” Lúc này y mới có cơ hội nhìn Thành Lệ cẩn thận. Thấy sắc mặt đối phương rất tốt, dường như còn béo một chút, tinh thần cũng tốt lắm, Mạc Thế Di thở phào.

“Không bị thương chứ?”

Thành Lệ cười, không hề là nụ cười gian manh lúc trước, mà là sự vui sướng phát ra từ nội tâm vì có người quan tâm mình. Hán nhìn vào mắt người rõ ràng đang tức giận, nói: “Không. Có hán nên những người kia muốn làm ta bị thương cũng rất khó.”

“Hán muốn hỏi người cái gì?” Tay Mạc Thế Di trước sau vẫn giữ trên cổ Nguyệt Bất Do, giống như điều hâu bắt gà con vậy. Không có biện pháp, ai bảo võ công Nguyệt Bất Do tốt quá, lại giỏi chạy trốn nữa.

Thành Lệ nhìn Mạc Thế Di, hồi lâu sau đó hán mới thấp giọng nói: “Hán hỏi ta, giữa chúng ta có quan hệ gì.”

Mạc Thế Di sửng sốt, cảm thấy chấn động.

Thành Lệ thản nhiên nói: “Ta nói cho hần hết rồi.”

Cổ Mạc Thế Di chậm rãi xoay về phía Nguyệt Bất Do, đầu Nguyệt Bất Do so với vừa rồi lại càng thấp. Ngay sau đó, trong phòng lại vang lên tiếng cười to của Thành Lệ. Có thể nhìn thấy Nguyệt Bất Do kinh ngạc, thật sự là thống khoái.

Nguyệt Bất Do ảo não. Hần hoàn toàn chưa chuẩn bị tốt cho tình huống gặp Mạc Thế Di như vậy. Càng đừng nói hần giấu Mạc Thế Di “tóm” Thành Lệ, còn giấu Mạc Thế Di “tra” thân thể y, hần thừa nhận mình có chút chột dạ. Hần cũng thấy rất kỳ quái, đời này hần còn không chột dạ với ai bao giờ đâu. Nhưng tại thời điểm này, trước mặt Mạc Thế Di, hần thực sự chột dạ. Huống chi kì hẹn một năm của bọn họ còn chưa tới.

Tiếng cười chói tai, Nguyệt Bất Do không nhịn được ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Thành Lệ, lần này coi như hần nhìn nhầm!

“Ha ha ha ha.....”

“Người ngồi ở đây đi.”

Bỏ lại một câu, một tay Mạc Thế Di nâng Nguyệt Bất Do không thể động dậy, mang người vào buồng trong.

“Ha ha ha ha.....”

Cái này gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Suốt dọc đường đi không ít lần bị Nguyệt Bất Do làm cho tức giận đến nghiến răng, cuối cùng Thành Lệ cũng báo được thù rồi.

20. Chương 20

Trực tiếp bị Mạc Thế Di ném lên giường, đối phương còn buông màn xuống, Nguyệt Bất Do đang chột dạ lập tức lớn tiếng dọa người: “Chuyện này không thể trách ta. Ai bảo bộ dạng người giống hần như vậy, ta lúc nào cũng muốn biết rốt cuộc người có phải là thái tử không!”

Mạc Thế Di ngồi xếp bằng trước mặt Nguyệt Bất Do, hai tay ôm ngực, không lên tiếng. Nguyệt Bất Do không thể động dậy, lúc đầu còn cố ra vẻ mình rất có lí, kết quả là dưới sự tra tấn của ánh mắt Mạc Thế Di, hần dần dần bại trận. Nhưng vừa nghĩ lại, hần không có ý xấu, chỉ là muốn biết rõ chuyện gì mà thôi, người này có nhất thiết phải lấy ánh mắt đăm hần như thế không. Nguyệt Bất Do nổi tính, hừ một tiếng, cúi đầu không nói.

Mạc Thế Di buông tay: “Người phát hiện Thành Lệ khi nào?”

Nguyệt Bất Do quay đi, không để ý tới y. Tiếp theo, hần nghe thấy Mạc Thế Di thở dài, tiếng thở dài kia không biết vì sao làm hần đang đứng lý hợp tình lại bắt đầu chột dạ.

Khụ hai tiếng, Nguyệt Bất Do ngẩng đầu: “Người giải huyệt đạo cho ta trước đã.”

Mạc Thế Di nói thẳng: “Người sẽ trốn.”

“Sẽ không.” Nguyệt Bất Do nhìn vào hai mắt Mạc Thế Di, cho thấy mình không nói sai.

Mạc Thế Di nhìn hần thật lâu, thân thể nghiêng về phía trước, cởi dây thừng trên người Nguyệt Bất Do, sau đó lại giải huyệt đạo cho hần. Cử động cánh tay, Nguyệt Bất Do học Mạc Thế Di ngồi xếp bằng xuống.

Lại khụ hai tiếng, hần mở miệng: “Ngày đó ta đang ăn hồn đồn, bỗng nhiên có quan binh đến đuổi ta. Người nói lão tử chỉ ăn một bữa cơm thôi mà sao tự dưng lại bị người ta quấy rối. Ta tự nhiên muốn nhìn xem là ai có năng lực lớn như thế. Kết quả ta liền thấy được người rất giống người.”

Gian ngoài, Thành Lệ mím môi cười, lắc đầu. Đứng dậy mở cửa, hần đi ra ngoài.

Nói hết tiền căn hậu quả sự tình, Nguyệt Bất Do cũng thoải mái. “Mặt của người rõ ràng không sao, lại cả ngày mang mặt nạ ra vẻ thần bí. Lại có một vị thái tử bộ dạng giống người như đúc, người không thể không làm ta nghĩ nhiều được. Ta vừa nghĩ nhiều thì liền đi tra xét.”

“Vì sao người không đến hỏi ta, lại đi tìm Thành Lệ?”

Ngữ khí của Mạc Thế Di nghe có vẻ không mất hứng như vậy, Nguyệt Bất Do thả lỏng toàn thân, vô tội nói: “Kì hẹn một năm của ta và người còn chưa tới, mạo muội đi tìm người vạn nhất làm người hiểu lầm thì sao. Hơn nữa ta cũng có đi. Ta theo Thành Lệ đến Vân Hải sơn trang, lại càng hiểu kì quan hệ của hắn với người. Về sau ta lại nghe hai người nói chuyện, cãi nhau rất hung, à, ta nghe thấy thân thể Thành Lệ không tốt lắm, nghĩ rằng hắn dễ nói chuyện hơn người, ta liền tìm hắn.”

“Người nghe lén chúng ta nói chuyện?” Trong nháy mắt giọng Mạc Thế Di cao lên mấy độ.

Nguyệt Bất Do lập tức gơ chân: “Cái gì gọi là ‘nghe lén’ hả? Kia chỉ có thể trách thủ hạ của người quá yếu, không phát hiện ra ta. Với lại, nếu ta ta trực tiếp đi tìm người, người sẽ nói cho ta biết sao?”

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương*. Không cho Mạc Thế Di cơ hội giáo huấn, Nguyệt Bất Do tức giận nói: “Không phải chỉ là biết thân thể của người sao, có cái gì to tát đâu, cũng không phải không thể gặp người. Hơn nữa ta lại không bức Thành Lệ, là hắn tự mình nói cho ta biết. Vì cái gì người lại trưng ra sắc mặt khởi binh vẫn tội như thế. Nếu không có ta thì bây giờ Thành Lệ đã sớm vào bụng cá rồi. Hơn nữa là chính hắn không muốn đi tìm những quan binh kia, đến hoàng tử hắn cũng không chịu đi tìm, hắn không tin những người đó có thể đưa hắn an toàn về kinh thành. Ta cứu Thành Lệ một mạng, người nên cảm kích ta mới đúng.”

*Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương: ra tay sớm thì có lợi thế, ra tay muộn thì gặp tai ương.

“Phải không?” Ôn hoà.

Nguyệt Bất Do chùi mũi, hực hơi một chút: “Ta không được người đồng ý đã tra xét thân thể người, là ta không đúng.” Tiếp theo hắn lại lập tức thẳng sống lưng, “Này, nhưng là ta cứu mạng Thành Lệ. Hắn là huynh đệ song sinh của người, ta đây coi như là cứu mạng người. Hai cái này cũng trung hòa được rồi chứ.”

“Nguy biện.”

“Sao lại là nguy biện?! Người nói coi, ta sai chỗ nào!”

Nguyệt Bất Do quẹt quẹt tay áo, vừa nhìn vừa phô trương thanh thế.

Mạc Thế Di nâng tay gỡ tay Nguyệt Bất Do ra, xuống giường: “Sau này có chuyện gì thì trực tiếp tới hỏi ta.”

Đáy lòng quả thật có chút nhận sai, Nguyệt Bất Do lập tức sững sốt, nhanh chóng xuống giường, hắn ngăn Mạc Thế Di lại, ngửa đầu: “Người sẽ nói cho ta biết?”

“Chỉ cần người hỏi thì ta có thể trả lời, ta sẽ nói cho người.” Lại nhìn khuôn mặt quá mức trẻ tuổi của Nguyệt Bất Do vài lần, Mạc Thế Di đi ra ngoài, nhưng nhanh tiếp theo y lại bị cản lại.

“Vậy nếu kì hẹn một năm chưa tới, ta vẫn có thể đi tìm người chứ?” Nếu một năm có thể luận bàn vài lần, vậy không phải thích chết!

“Ta chưa bao giờ nói là một năm người chỉ có thể đến một lần.” Hai mắt Mạc Thế Di thâm trầm, suy nghĩ của người này thật là quái dị.

“Ha ha, sảng khoái! Đủ sảng khoái!” Bỏ qua sự chột dạ lúc trước, Nguyệt Bất Do tỏ vẻ bề trên mà vỗ vai Mạc Thế Di, “Người là người đầu tiên nguyện ý gặp ta thêm vài lần đấy.”

“Rốt cuộc người làm người ta chán ghét đến cỡ nào vậy?” Mạc Thế Di khó được có lòng hiếu kỳ.

Nguyệt Bất Do bắt đầu dĩ lắc đầu: “Ta cũng không biết vì sao bọn họ không thích nhìn thấy ta, không phải chỉ là luận võ sao?”

“.....”

Mạc Thế Di nhắc chân đi.

“Ai ai ai,” Lại ngăn Mạc Thế Di lại, Nguyệt Bất Do giữa đầu, trong lòng thống hận đầu mình thấp hơn đôi phương quá nhiều, “Bạc của ta người có thể trả lại cho ta không?”

“Chờ người đánh thắng ta rồi nói sau.” Kéo tay Nguyệt Bất Do xuống, Mạc Thế Di đi ra ngoài.

“Này, không phải người tiêu hết bạc của ta rồi đấy chứ?”

“.....”

“Người cứ nói thật đi, ta sẽ không trách người.”

Đi theo Mạc Thế Di ra ngoài, Nguyệt Bất Do nhìn quanh: “Thành Lệ đâu?”

Mạc Thế Di kéo cửa phòng đi ra ngoài xem dưới lầu, một người dưới lầu vừa lúc ngừng đầu, vẫy tay với y: “Xuống dưới ăn khuya.”

“Sao người lại ra ngoài một mình.” Bất mãn nói một câu, Nguyệt Bất Do rất tự nhiên đi xuống dưới lầu, miệng còn nói: “Tiểu nhị, bảo phòng bếp nấu cho ta bát mì.”

“Có ngay.”

“Người thì sao?”

Nguyệt Bất Do nhìn về phía người vẫn còn đứng đó. Đối phương bước tới: “Giống của người.”

“Tiểu nhị, hai bát mì, cho nhiều thịt một chút!”

“Tới liền.”

Ba người ngồi vây quanh một cái bàn, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di miệng lớn ăn mì, Thành Lệ ăn điềm tâm, ai cũng không nói chuyện, nhưng tâm tình ai cũng có vẻ rất tốt. Thành Lệ còn tưởng rằng hai người sẽ ở trong phòng đánh một trận, nhưng mà xem bộ dáng hiện tại, hẳn yên tâm. Tuy rằng hẳn luôn bị Nguyệt Bất Do làm tức giận đến nghiêng răng, nhưng hẳn hy vọng nhìn thấy Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di ở chung hòa bình. (rồi, sau này còn hơn cả hòa bình ấy chứ =]]]]]]]])

Nâng bát lên mồm to uống hết một chút nước mì cuối cùng, Nguyệt Bất Do buông bát đĩa, nâng tay đi quẹt miệng. Một bàn tay so với hẳn còn nhanh hơn cầm lấy cổ tay hẳn.

“Sao vậy?” Bởi vì ăn hạt tiêu mà cái miệng đầy dầu mỡ hồng rực liên tục hé ra khép vào.

“Dùng dùng tay áo lau miệng.” Mạc Thế Di không biết khi nào đã lấy ra một cái khăn tay, đưa cho Nguyệt Bất Do.

“Quá câu nệ. Chỉ có mấy cô nương tiểu thư thì mới cơm nước xong dùng khăn lau miệng, ta là hảo hán.” Nguyệt Bất Do không nhận, tránh cổ tay ra. Đáng tiếc Mạc Thế Di nắm được ngay, hẳn không tránh được.

Nâng tay kia lên định lau miệng, trên môi đã có một loại xúc cảm khác biệt. Nguyệt Bất Do ngây người, thật sự sửng sốt, ngay cả Thành Lệ cũng ngây người.

Hai ba cái đã lau sạch sẽ miệng Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di buông cổ tay hẳn ra, tiếp theo vẫy vẫy cái khăn kia, lau miệng mình, rồi mới cất khăn đi, thế này mới thản nhiên nói với người còn đang ngây ra: “Cũng không phải trẻ con hai ba tuổi. Hảo hán có thể hào phóng nhưng không thể lười thôi.”

Nguyệt Bất Do bật đứng lên: “Lười thôi thì sao! Ta cứ thích lười thôi đấy!”

Rống Mạc Thế Di xong, Nguyệt Bất Do trực tiếp phi thân lên lầu hai, không hề để ý tới phía sau có mấy người qua đường giáp ắt bính đỉnh đang kinh hoàng vì hành động của hẳn. Hẳn vọt vào phòng, dùng chân đá cửa, điểm chủ không khỏi lo lắng cửa phòng có khi nào sẽ vỡ tan ngay tức khắc không.

Tầm mắt Thành Lệ từ trên lầu chậm rãi trở lại Mạc Thế Di đang rất nhàn nhã trầm ổn. Không có biện pháp, y mang mặt nạ, nhìn thế nào cũng là nhàn nhã trầm ổn.

“Thế Di.” Thành Lệ chậm rãi dựa sát vào, “Cái kia, vừa rồi, không phải tên kia ngượng ngùng đấy chứ?”

“Mặc kệ hần.”

Mạc Thế Di rót trà cho mình và Thành Lệ, tiếp tục nhàn nhã trầm ổn uống trà.

“Người như hần mà còn có thể ngưng ngừng?” Thành Lệ đang chìm trong suy đoán của mình, hần không muốn thừa nhận mình rất muốn cười to.

“Người ăn xong chưa?”

“Hần thật sự ngưng ngừng sao, ta tưởng da mặt hần còn dày hơn tường thành chứ.”

“Người nên đi lên nghỉ, ngày mai còn phải đi.”

“A a a..... Ha ha ha.....” Một tay chụp lên vai Mạc Thế Di, Thành Lệ ngửa đầu cười to, “Hần mà lại có thể ngưng ngừng..... Ha ha ha..... Thế Di, chỉ có người. Cũng chỉ có người mới có thể trị được hần, ha ha ha.....”

“Người nên đi nghỉ.”

Nhắc nhở Thành Lệ, Mạc Thế Di đẩy người đang cười đến mềm chân lên lầu. Đẩy cửa tiến vào, vẻ tươi cười của Thành Lệ càng làm người nào đó trong nhà thẹn quá thành giận.

“Tiểu đệ, không ngờ người mà lại có thể ngưng ngừng, ha ha ha.....”

“Người nói ai ngưng, người nói ai ngưng hả?”

“Người chứ ai, Bất Do tiểu đệ.”

“Người muốn chết!”

“Rầm!”

Thân thể điểm chủ run run, mấy vị khách quan này đừng hủy diệt phòng của hần chứ.

Nửa đêm, đang ngủ say nhưng thỉnh thoảng Thành Lệ vẫn phát ra vài tiếng cười. Cũng may hai người khác trong phòng đều là kẻ tài cao gan cũng lớn, nếu đổi thành kẻ nhát gan, chắc chắn sẽ bị hù chết.

Có thêm Mạc Thế Di, ba người tự nhiên không thể ở lại căn phòng lúc trước. Mạc Thế Di lại đổi một gian phòng lớn hơn, có hai cái giường. Đương nhiên là có ba cái giường càng tốt, nhưng khách điểm nhiều nhất chỉ có hai giường. Mạc Thế Di không thể giữ lại tiền lệ một mình ngủ một gian, càng không thể để Nguyệt Bất Do một mình ngủ một gian, cho nên ba người vẫn chịu khó chen chúc đi.

Thành Lệ ngủ ở buồng trong, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do ngủ ở gian ngoài. Nguyệt Bất Do có thể ngủ trên bàn, chẳng qua Mạc Thế Di không nhẫn tâm như Thành Lệ, vẫn bắt Nguyệt Bất Do lên giường ngủ. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là Mạc Thế Di không tin Nguyệt Bất Do sẽ ngoan ngoãn ngủ. Người này luôn là bộ dạng muốn chạy trốn, làm người ta không thể yên tâm.

Ngủ trên giường, hai chân Nguyệt Bất Do khó được sạch sẽ khô ráo, hai móng vuốt và khuôn mặt cũng sạch bong. Với tính tình của hần, ba bốn ngày tắm một lần đã rất không sai rồi. Ai bảo bây giờ còn có Mạc Thế Di chứ. Thật vất vả mới bắt được Nguyệt Bất Do, đã sớm bị bộ dạng bẩn thỉu của hần làm cho rất không thoải mái, Mạc Thế Di tự nhiên sẽ không để hần tiếp tục bẩn nữa, huống chi Nguyệt Bất Do sạch sẽ nhìn rất đẹp mắt.

Nguyệt Bất Do không rửa mặt không rửa chân, Mạc Thế Di liền hạ mình mang nước rửa mặt và nước rửa chân cho hần. Đối với người điển hình ăn mềm không ăn cứng như Nguyệt Bất Do mà nói, sau khi Mạc Thế Di đặt chậu nước trước mặt hần, hần liền ngoan ngoãn rửa. Cũng bởi vậy, Nguyệt Bất Do chẳng hề thấy buồn ngủ, bởi vì hần nghĩ thế nào cũng không hiểu sao mình cứ thế mà lại rửa chứ.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

Nguyệt Bất Do trở mình thật mạnh, nhìn Mạc Thế Di đang nằm thẳng. Sau khi đối phương lên giường liền tháo mặt nạ xuống, bỏ mặt nạ ra thì mặt y so với Thành Lệ trắng hơn một chút, chính xác hơn là tái nhợt. Nguyệt Bất Do nhìn không thích lắm.

“Sao ngươi không làm thịt hết sạch những người đó rồi một mình xa chạy cao bay?” Lời này Nguyệt Bất Do đã sớm muốn hỏi, nếu là hắn, hắn tuyệt đối sẽ làm như thế.

Đôi mắt đang nhắm lại của Mạc Thế Di mở ra, nhìn phía trên. Tựa hồ là suy xét, tựa hồ là khó xử. Nguyệt Bất Do nói: “Thành Lệ nói đó là thân nhân của hắn, hắn không thể làm như vậy. Chẳng lẽ ngươi cũng bởi vì bọn họ là thân nhân của ngươi? Bọn họ cũng đâu có coi ngươi là nhi tử.”

Mạc Thế Di vẫn không đáp lại hắn, Nguyệt Bất Do dựa sát vào đối phương một chút: “Ngươi cứ như vậy cam lòng bị họ nhốt ở nơi đó, cam lòng cả ngày mang mặt nạ? Võ công của ngươi là thiên hạ đệ nhất, tuy rằng sau này sẽ bị ta cướp đi, nhưng ít nhất hiện tại là thiên hạ đệ nhất, tại sao ngươi phải sợ bọn họ?”

“Cái gì mà sau này sẽ bị ngươi cướp đi?” Mạc Thế Di xoay sang, hơi thở của Nguyệt Bất Do phun lên mặt y.

“Chính là ta sẽ đánh bại ngươi trở thành thiên hạ đệ nhất.” Nguyệt Bất Do rất tự tin.

Mạc Thế Di xoay đầu lại: “Ngươi khẳng định như thế?”

“Đương nhiên.”

Tựa hồ phát hiện mình vừa lạc đề, Nguyệt Bất Do đẩy đẩy Mạc Thế Di: “Ngươi còn không trả lời ta.”

Mạc Thế Di thở sâu một hơi, dường như bộc lộ một chút bất lực. Y xoay người, trực tiếp đối mặt với Nguyệt Bất Do, thấp giọng chậm rãi nói: “Lúc trước, là vì không thể phản kháng; sau đó, tựa hồ đã thành thói quen; đến bây giờ.....” Mạc Thế Di tạm dừng một lát, “Ta không thể để Thành Lệ lại một mình.”

“Ngươi vẫn coi hắn là huynh trưởng?” Nguyệt Bất Do không thể hiểu nổi. Nếu hắn là Mạc Thế Di, chắc chắn hắn sẽ hận chết Thành Lệ.

Mạc Thế Di cũng kinh ngạc vì không ngờ mình lại có thể bình tĩnh như vậy, nói ra tâm sự của mình với một tên nhóc chỉ mới gặp ba lần, thậm chí đến hôm nay y mới nhìn rõ dáng vẻ nguyên bản của hắn.

Cho dù rất kinh ngạc, Mạc Thế Di vẫn tiếp tục nói: “Ta và Thành Lệ đều giống nhau, không ai hạnh phúc hơn ai cả.”

Như thế. Nguyệt Bất Do gật gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu, hắn vẫn cảm thấy Mạc Thế Di đáng thương hơn. Tuy rằng hắn không thích rửa mặt, nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng được cả ngày mang mặt nạ. Nghĩ một lúc, hai mắt hắn đột nhiên sáng rực, rất hưng phấn mà nói: “Nếu không ta đi kinh thành giết sạch hoàng đế hoàng hậu hoàng tử, như vậy Thành Lệ là có thể thuận lợi đăng cơ, ngươi cũng có thể rời khỏi Vân Hải sơn trang!”

“Ngươi đừng xằng bậy!” Mạc Thế Di lớn tiếng, “Ngươi làm như vậy không chỉ sẽ không làm Thành Lệ thuận lợi đăng cơ, ngược lại còn hãm hại hắn trở thành bất nghĩa. Vì sao ngươi khác đều chết lại chỉ có một mình hắn sống? Đến lúc đó không chỉ triều đình rối loạn, thiên hạ cũng sẽ loạn.”

“Thật sự là phiền toái.” Nguyệt Bất Do bĩu môi, “Ta đã nói làm hoàng đế có cái gì tốt. Hành tẩu giang hồ, làm theo ý mình, đó mới là chân chính tiêu điều tự tại.”

“Mỗi người đều có lựa chọn của mình.”

“Vậy còn ngươi?”

Mạc Thế Di trầm mặc.

Nguyệt Bất Do truy hỏi: “Vậy còn ngươi?”

Mạc Thế Di nhìn Nguyệt Bất Do thản nhiên nói: “Trợ giúp Thành Lệ đăng cơ, rồi mới rời đi.”

Nguyệt Bất Do nhíu mi: “Rời đi, ngươi muốn đi đâu?”

“Thiên hạ rộng lớn, nhất định sẽ có chỗ cho ta.”

Nghe thấy lời này, trong lòng Nguyệt Bất Do có chút khó chịu. Hai mắt hắn lại sáng rực: “Nếu không ngươi tới nương tựa ta đi, như vậy hai ta có thể luận võ hàng ngày.”

“‘Nương tựa’ người?” Hoài nghi.

“Nương tựa ta thì sao?” Nguyệt Bất Do nổi giận, “Thành Lệ theo ta, ta cũng không để hấn dối rét gì cả.”

Mạc Thế Di trở mình, nằm thẳng, nhắm mắt lại: “Ta cũng không muốn cả ngày lo lắng đề phòng, sợ hãi ngày nào đó quan binh tới cửa bắt người. Nguyên nhân bắt người lại còn là bên cạnh ta có đạo tặc thích trèo tường.” Hấn đã từ chỗ Thành Lệ biết bạc họ tiêu hàng ngày là đến từ đâu.

“Hừ hừ.” Nguyệt Bất Do hừ vài tiếng, rất bất mãn, “Không hổ là thân huynh đệ, đến giọng điệu chèn ép người cũng giống nhau như thế. Ta không ăn trộm, người đi kiếm bạc sao?” Giống như hấn đã ở cùng một chỗ với Mạc Thế Di rồi.

“Ta không ăn trộm thì cũng có thể kiếm ra bạc.”

“Thiết. Kiếm thế nào, đồn củi săn thú?”

“Ít nhất so với trộm tới yên tâm thoải mái hơn.”

“Ta lấy bạc của người khác cũng vẫn yên tâm thoải mái.”

“.....”

Mạc Thế Di không nói, giống như muốn ngủ. Nhưng Nguyệt Bất Do không ngủ được, hấn còn một chuyện muốn biết rõ ràng. Nhìn Mạc Thế Di một lát, hấn ngồi dậy. Mạc Thế Di mở mắt ra.

“Ta đi nhà vệ sinh.”

Nói rồi Nguyệt Bất Do đứng lên muốn xuống giường.

“Ta đi cùng người.” Mạc Thế Di cũng muốn đứng lên.

“Ta sẽ không trốn, sao người cứ không chịu tin ta?” Ẩn Mạc Thế Di trở lại giường, một chân Nguyệt Bất Do bước vượt qua Mạc Thế Di, mà khi hấn nâng một chân khác lên, mông hấn đột nhiên nặng xuống, trực tiếp ngồi trên bụng Mạc Thế Di.

Điện quang hỏa thạch tung tóe, hai tay Mạc Thế Di bị Nguyệt Bất Do gắt gao ngăn chặn. Mà bởi vì sức nặng của hấn, Mạc Thế Di không thể ngồi dậy.

“Nguyệt Bất Do!” Gầm nhẹ.

“Ta không trốn, người trước hết nghe ta nói!” Không điểm huyệt Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do dùng sức ngăn chặn thân thể giãy dụa của Mạc Thế Di, nhanh chóng nói: “Để ta nhìn ngực người.”

Hấn vừa nói câu này, Mạc Thế Di bất động .

“Ta chỉ nhìn ngực người, người đừng điểm huyệt ta.” Nguyệt Bất Do tử tế buông tay Mạc Thế Di ra trước, nhưng vẫn còn cười trên bụng y.

Sau một lúc lâu, thân thể Mạc Thế Di mới thả lỏng, xem như ngầm đồng ý. Hai tay Nguyệt Bất Do bắt lấy vạt áo y, chậm rãi kéo ra. Trong bóng đêm, ngực Mạc Thế Di vẫn tinh tường hiện lên trong mắt Nguyệt Bất Do. Trên ngực Mạc Thế Di có một khối gồ lên dữ tợn hình con nhện, giống với trên ngực Thành Lệ, chẳng qua lớn hơn của Thành Lệ một chút.

Nguyệt Bất Do không biết mi tâm của mình đã nhả thành chữ “Xuyên”, có lẽ hấn biết cũng không rảnh đi để ý. Mắt hấn nhìn chăm chăm vào khối gồ lên kia, trong mắt là phần nộ, là sự phần nộ hấn không rõ, là sự phần nộ Mạc Thế Di xem không hiểu. Không hề hỏi, Nguyệt Bất Do trực tiếp sờ lên con nhện kia, thân mình Mạc Thế Di nháy mắt buộc chặt, nhưng không ngăn lại.

“Ta biết loại cổ này. Của người lớn hơn của Thành Lệ, hấn là mẫu cổ.” Ánh mắt Nguyệt Bất Do không rời con nhện kia, giống như lằm bằm, cũng giống như đang nói cho Mạc Thế Di nghe. “Ta từng thấy những người bị hạ loại cổ này, người trúng mẫu cổ sẽ có một đoạn thời gian đau đớn khó nhịn.”

“Không sao.” Mạc Thế Di kéo vạt áo lên. Nhưng ngay sau đó vạt áo y lại bị người kia kéo ra .

Mặt Nguyệt Bất Do dài thượt: “Nữ nhân kia không xứng làm nương người!”

“Nương ta chỉ có một người, chính là Mạc lão phu nhân Tuyết cốc.” Võ đài Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di bảo hắn đi xuống. Nguyệt Bất Do xuống dưới, còn trừng ngực Mạc Thế Di. Mạc Thế Di kéo vạt áo xuống, thản nhiên nói: “Sức khỏe Thành Lệ yếu kém hơn người nghĩ rất nhiều. Ít nhất hiện tại ta không cần lo lắng hắn đột nhiên lăn ra chết.”

“Nương người không phải mẫu thân tốt.” Nguyệt Bất Do lại nói một câu, hiển nhiên rất tức giận.

“Nương ta là Mạc lão phu nhân Tuyết cốc, người đừng nói xấu bà ấy.” Mạc Thế Di làm bộ không rõ Nguyệt Bất Do chỉ ai, kéo chân cẩn thận, “Ngủ.”

“Đây, Mạc Thế Di, người kia là ai? Chính là người mỗi lần ta đến đều thấy ấy?” Mạc Thế Di trả lời như thể để lấy lòng Nguyệt Bất Do, bộ mặt dài thượt của hắn lại khôi phục nguyên trạng.

“Đó là Mạc Thế Triệu, huynh trưởng của ta.”

“Tuyết cốc Mạc gia?”

“Ừ.”

“Vậy người nói lão phu nhân Tuyết cốc có phải nương của Mạc Thế Triệu không?”

“Phải.”

“Người kể cho ta chuyện của người ở Mạc gia đi.”

“Người nên ngủ.”

“Hôm nay ta ở quán trà ngủ một ngày, không buồn ngủ.”

“Ta mệt.”

“Người nói cho ta đi.”

“.....”

“Người không nói ta sẽ không cho người ngủ.”

Móng vuốt Nguyệt Bất Do thò vào ổ chăn Mạc Thế Di, tiếp theo bị đối phương nắm lấy. Hắn nhanh chóng tránh thoát, lại bị đối phương vươn tay bắt lấy. Sau vài lượt qua lại, chăn rơi xuống đất, giường lớn bắt đầu lắc lư, mơ hồ có thể nghe được thanh âm hi hi ha ha từ trong giường truyền ra.

“Phòng bên cạnh! Yêu tinh buổi tối đánh nhau à, còn không để cho người ta ngủ!”

Rầm rầm rầm, có người đập tường. Thở hổn hển, Nguyệt Bất Do kéo chăn trên mặt xuống, hỏi người cũng có chút thở hổn hển: “Nói chúng ta à?”

“Ừ.”

“Không phải đâu. Hắn nói yêu tinh đánh nhau, hai ta cũng không phải yêu tinh.”

“..... Ngủ !”

“Người không nói ta sẽ không cho người ngủ !”

“..... Ta nói.”

21. Chương 21

Đêm qua ngủ thật sự rất ngon, Thành Lệ ngáp một cái, duỗi cái eo lười đi từ buồng trong ra, không ngoài ý muốn nhìn thấy hai người đã rời giường.

“Nước trong bồn vừa đổi, rửa xong thì lại đây ăn cơm.”

Ngồi bên cạnh bàn ăn, Mạc Thế Di lên tiếng. Còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, Thành Lệ gật gật đầu, đi rửa mặt. Sau khi bị “bắt cóc”, Thành Lệ đành rời xa những ngày “hạnh phúc” cơm đến há miệng có người đút, áo đến nâng tay có người mặc, đây là lần đầu có người giúp hắn lấy nước rửa mặt, đổ nước súc miệng, Thành Lệ thật sự là cảm động mà.

Rửa xong, Thành Lệ ngồi xuống bên cạnh bàn, trên bàn cơm có bánh bao màn thầu, có ba món đồ ăn, còn có cháo. Nguyệt Bất Do đã sớm đói bụng, nhưng Mạc Thế Di nói cái gì cũng phải đợi Thành Lệ rời giường rồi mới ăn. Thành Lệ vừa ngồi xuống, Nguyệt Bất Do đã tóm một cái bánh bao cắn một miếng to.

Thành Lệ cười nhìn Nguyệt Bất Do, múc cho mình một chén cháo, hỏi Mạc Thế Di: “Tối hôm qua ngủ ngon không? Tướng ngủ của người này thế nào? Có dính nước miếng đầy người người không?”

Nguyệt Bất Do mất hứng: “Người chưa từng ngủ với ta, làm sao mà biết ta sẽ chảy nước miếng?”

Thành Lệ nhếch miệng: “Ta từng nhìn thấy trên cái bàn người đã ngủ.”

“Sao người có thể khẳng định là ta ‘để lại’?”

“Bởi vì chỉ có người ngủ trên bàn.”

“Cũng có thể là người thừa dịp ta ngủ mà phun trên bàn.”

“Người.....” Lời của Thành Lệ bị cái bánh bao đột nhiên nhét vào miệng đánh gãy, hắn ngậy ra. Lúc này Nguyệt Bất Do cười phá lên: “Ha ha ha a!” Cái miệng há to của hắn hơn một miếng thịt, lúc này đổi thành Nguyệt Bất Do ngậy người.

Thu tay, tiện đường cầm lấy một cái màn thầu, Mạc Thế Di trầm giọng hạ lệnh: “Ăn cơm.”

Miệng chậm rãi giật giật, Nguyệt Bất Do nhanh chóng nuốt miếng thịt kia xuống, hướng Thành Lệ “hừ” một tiếng, không để ý tới hắn, một ngụm cắn luôn nửa cái bánh bao, ăn cơm.

Thành Lệ hít hít cái mũi, cầm bánh bao, thuận tiện cắn một miếng, cũng ngoan ngoãn ăn cơm, không để ý tới Nguyệt Bất Do nữa. Hai người cuối cùng cũng im lặng, tại Mạc Thế Di được thanh tịnh không ít.

Ăn mấy miếng bánh bao, Thành Lệ đứng dậy đóng cửa, rồi mới nói: “Thế Di, người tháo mặt nạ xuống đi. Nơi này không có người ngoài.” Nguyệt Bất Do lập tức ngẩng đầu: “Đúng vậy, không có người ngoài người còn đeo làm gì, tháo được tháo được.”

Mạc Thế Di nhìn về phía Thành Lệ, Thành Lệ cười: “Nơi này có hai vị cao thủ chẳng lẽ lại sợ bị người khác nhìn sao?”

Có lẽ bầu không khí lúc này rất thoải mái. Mạc Thế Di buông đũa và màn thầu trong tay, chậm rãi tháo mặt nạ xuống. Trên mặt Thành Lệ đã không có nụ cười nữa, trước mặt là một gương mặt rất giống mình. Trong trí nhớ của hắn, người huynh đệ song sinh này lúc nào cũng đeo một chiếc mặt nạ màu bạc. Mặc dù có một đêm kia trộm đổi thân phận, hắn cũng chưa từng nhìn kĩ. Giờ phút này nhìn gương mặt tái nhợt không chút biểu cảm của Mạc Thế Di, nội tâm Thành Lệ không phải không chấn động.

Mạc Thế Di cũng nhìn Thành Lệ, đây là lần thứ hai y mặt đối mặt với Thành Lệ như vậy, tâm tình cũng khác hẳn. Lần đầu tiên, giữa hai người có sự thù hận lẫn nhau, nhưng lần này, thù hận biến thành một loại cảm xúc y không nói rõ, giữa y và Thành Lệ tựa hồ trần trụi, không hề có gì ngăn cản.

Vì che giấu thân phận của Mạc Thế Di, Vương hoàng hậu bắt Mạc Thế Di đeo mặt nạ, thậm chí ngay cả cảm xúc cũng bị che khuất. Chỉ là ở vùng má chia thành hai phần để miệng Mạc Thế Di có thể linh hoạt ăn uống bình thường. Đối với Thành Lệ mà nói, thứ duy nhất hắn quen thuộc Mạc Thế Di chính là chiếc mặt nạ và chỉ hai mắt có thể lộ ra của y.

Khuôn mặt kia rất giống hắn, lại không giống hắn. Thành Lệ nghĩ rằng dưới mặt nạ kia hẳn là một gương mặt cũng hồng nhuận khỏe mạnh như thân thể người nọ. Hắn vạn lần không nghĩ tới khuôn mặt kia thậm chí còn tái nhợt hơn cả hắn. Giờ khắc này, Thành Lệ tựa hồ có thể lý giải nội tâm phần nọ của Mạc Thế Di. Nếu bảo hắn đối với Thế Di, hắn, có thể sao?

Nếu bọn họ không sinh ở hoàng gia, vậy hiện tại hai người họ sẽ có cảnh ngộ như thế nào? Ít nhất sẽ giống huynh đệ nhà người khác, tình cảm như tay chân đi. Bánh bao trong miệng Thành Lệ thế nào cũng không nuốt xuống nổi.

Trong lòng Mạc Thế Di làm sao lại bình tĩnh được. Y và người trước mặt là huynh đệ, là huynh đệ song sinh cùng mẹ. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên họ chính thức gặp lại, lần đầu tiên chân chính mặt đối mặt gặp lại. Nếu bọn họ không sinh ra trong nhà đế vương, y và Thành Lệ cũng có thể thân mật giống như y với Thế Triệu đi.

“Nhìn hai người như vậy, so với lúc ta trốn trên cây nhìn còn giống hơn.” Tiếng một người đánh gãy sự nặng nề trên bàn cơm. Thành Lệ và Mạc Thế Di đồng thời thu hồi tâm tư nhìn về phía người vừa nói kia. Vừa nhìn một cái, hai người đều sửng sốt.

“Thế nào?” Quai hàm bởi vì ngậm bánh bao mà phồng thành một túi, người nào đó bị nhìn mà không hiểu.

“Người.....” Ánh mắt Thành Lệ lóe lóe.

“Ta làm sao?” Nhanh chóng nuốt xuống đầy miệng bánh bao, người nào đó cắn ngậm bánh bao cuối cùng, nhìn hai người kia nói: “Hai người so với tất cả những huynh đệ song sinh ta từng gặp đều giống hơn.” Sau đó, hắn cũng rất vô duyên mà nói với Thành Lệ: “Ta biết vì sao nương ngươi muốn Mạc Thế Di đeo mặt nạ. Y không đeo mặt nạ thì hoàn toàn chính là người luôn.”

Sắc mặt Thành Lệ thay đổi, nào biết người nào đó lại rất quá đáng mà nói: “Ừm, cũng không hoàn toàn giống, vẫn là không giống. Người gầy hơn Mạc Thế Di, cũng thấp hơn y.”

“Người cứ việc nói thẳng bản cung nhìn qua yếu đuối là được.” Thành Lệ cắn một miếng bánh bao lớn cho hả giận.

Người nào đó nhún vai: “Người vốn yếu mà.”

“Nguyệt Bất Do!” Buông đũa đánh cạch một cái, Thành Lệ nổi giận. Hắn chán ghét nhất người khác dẫm lên chỗ đau của hắn!

“Lời thật thì khó nghe, nếu không nghe được còn làm thái tử làm gì.” Làm bộ ủy khuất lắm bầm một tiếng, Nguyệt Bất Do cúi đầu ăn cơm.

Thành Lệ tức giận đến nghiến răng, nếu hắn có võ công, nếu hắn có võ công..... Cuối cùng có người thấy không ổn liền nói giúp Thành Lệ. “Võ công cao chỉ có thể chứng minh người có thiên phú võ học. Nhưng Thành Lệ có những chỗ người không hơn được.”

“Chỗ nào!” Nguyệt Bất Do không muốn nghe nhất chính là người khác nói hắn không bằng người, đây cũng là điều kiêng kị của hắn [chỗ đau thì có].

Mạc Thế Di nhìn Thành Lệ nói: “Cầm kỳ thi họa, mọi thứ người đều không bằng hắn.”

“Thiết.” Nguyệt Bất Do lập tức trưng ra vẻ mặt khinh thường, “Mấy thứ đó thì có gì hay, không thể làm cơm ăn, cũng không thể cường thân kiện thể, càng không thể tự bảo vệ mình.”

“Sai.” Mạc Thế Di rất không khách khí phản bác, “Cầm kỳ thi họa có thể đổi bạc, tự nhiên có thể kiếm cơm ăn. Cầm kỳ thi họa rèn luyện ý chí, bồi dưỡng tu vi, cường tráng tâm tư con người. Tục ngữ nói tâm thoải mái thì lòng thanh thoi, lòng dạ khoáng đạt thì thân thể cũng khỏe mạnh. Cầm kỳ thi họa còn có thể kết bạn, trên giang hồ không thiếu người ham thích cầm kỳ thi họa. Có bằng hữu đắc lực tương trợ, tự bảo vệ mình có gì khó?”

“Ngụy biện.” Nguyệt Bất Do lấy lời Mạc Thế Di nói đáp lễ y, “Người bảo Thành Lệ đổi một lượng bạc cho ta nhìn coi.”

“Tranh của thái tử rất đẹp, thiên kim khó cầu.”

“.....” Nguyệt Bất Do cũng buông đũa, “Thân mình hắn cường tráng chỗ nào?”

“Đó là trời sinh mang bệnh, không có liên quan tới cầm kỳ thi họa. Nếu không phải ngày thường hắn giỏi về dưỡng tâm, sức khỏe của hắn còn tệ hơn nhiều.”

“Nguy biện!” Nguyệt Bất Do vuốt tay áo, “Hắn có bằng hữu tương trợ lúc nào? Hắn bị người đuổi giết, còn không phải ta cứu hắn? Ta cũng không phải vì cầm kỳ thi họa của hắn mới cứu hắn!”

Ngũ khí Mạc Thế Di tràn ngập khí phách nói: “Ban đầu ta nguyện ý giúp hắn là bởi tiếng đàn của hắn.”

Thành Lệ giật mình ngậy ra, Nguyệt Bất Do á khẩu không trả lời được. Nghẹn hơn nửa ngày, hắn nghẹn ra một câu: “Nguy biện!”

Mạc Thế Di cầm lấy đĩa của Nguyệt Bất Do nhét vào trong tay hắn, thản nhiên nói: “Nguy biện cũng tốt, lẽ phải cũng thế. Thành Lệ cũng hy vọng mình có thể luyện võ, người không thể vì thân thể hắn không tốt mà luôn cười nhạo hắn. Còn nữa, hắn là thái tử, người đối hắn phải có sự cung kính nên có.”

Nguyệt Bất Do phồng miệng, lúc này là tức giận, bởi vì hắn nói không lại Mạc Thế Di. Nắm đôi đĩa Mạc Thế Di đưa cho hắn, hắn thả không được, không thả cũng không xong. Thành Lệ vẫn nhìn Mạc Thế Di, qua một lát, khóe miệng của hắn cong lên, một lần nữa cầm lấy đĩa.

“Nghe thấy chưa, cung kính với bản cung một chút, cẩn thận sau này bản cung đăng cơ rồi bắt người vào cung làm thái giám.” Thành Lệ dùng sự vui đùa để che giấu nội tâm chấn động.

“Thiết. Ta còn là ân nhân cứu mạng của người đó.” Cung kính?! Kiếp sau cũng đừng hòng! Hung hăng nắm một cái bánh bao, Nguyệt Bất Do dùng sức cắn một ngụm cho hả giận. Đáng thương cho bánh bao, hôm nay toàn bị người cầm cắn để hả giận.

“A a a.....” So với Nguyệt Bất Do đang bức mình, tâm tình Thành Lệ lại cực kì tốt. Hắn ăn một miếng đồ ăn, lắc đầu: “Nguyệt Bất Do ơi là Nguyệt Bất Do, bản cung tạm thời không có cách bắt người, nhưng tục ngữ nói núi cao còn có núi cao hơn, a a a.....”

“Thành Lệ, người đừng trêu chọc hắn.” Nói xong bên kia, Mạc Thế Di lại nói tiếp bên này.

“A a a.....” Thành Lệ không “nói” kiểu trêu chọc nữa, nhưng nghe tiếng cười của hắn Nguyệt Bất Do lại càng phát hoả.

Đều là vì có Mạc Thế Di ở đây nên Thành Lệ mới dám kiêu ngạo như thế! Nguyệt Bất Do phần nộ trùng đĩa của Mạc Thế Di, đối phương gấp đưa muối, hắn lập tức vươn đĩa chém giết. Cướp được rồi! Hắn trực tiếp bỏ vào miệng mình.

Liếc nhìn Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di gấp một miếng đồ ăn khác. Lập tức có một đôi đĩa chặn đứng y. Đại nhân không đấu với tiểu nhân, Mạc Thế Di lại chuyển sang đĩa khác. Nhưng đáng tiếc đại nhân y không muốn đấu cùng tiểu nhân mà tiểu nhân lại nhất quyết phải đấu với y. Cứ như vậy, chiếc đĩa lại đuổi sát đến.

Hừ hừ hà hà, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa. Vẫn bị đuổi sát không rời, đôi đĩa kia không tiếp tục nhịn nữa. Người muốn cướp, được, ta phụng bồi! Nhất thời trên bàn trình diễn đại chiến tranh đoạt đồ ăn. Mà người xem duy nhất chỉ biết ôm bụng cười ngã trái ngã phải, chẳng hề quan tâm hắn là đầu sỏ gây ra cuộc chiến này.

Đến khi Thành Lệ cuối cùng cũng gian nan nhịn cười được, tranh đoạt đại chiến cũng đến hồi kết thúc. Kết quả là hai người cân sức ngang tài, ai cũng chưa ăn được cái gì. Vì sao ư? Vì đồ ăn đều bị hất ra bàn cả rồi. Nhưng cho dù không ăn được, tâm tình Nguyệt Bất Do cũng tốt hơn một ít. Hắn chưa ăn được, Mạc Thế Di cũng không được ăn.

“Ai biết được hạt cơm lại cũng khổ cực như vậy. Tội quá tội quá.” Đối với “thi thể” trên bàn, hai tay Thành Lệ tạo thành chữ thập, rất là tiếc hận.

“Thiết.”

Trùng mắt nhìn Thành Lệ một cái, Nguyệt Bất Do nâng bát cháo của mình lên, mồm to húp sạch, đã đói bụng rồi. Mạc Thế Di cũng húp cháo, hiển nhiên cũng là đói bụng.

Nhìn hai người, Thành Lệ phát ra một tiếng cảm khái: “Thế Di, dáng vẻ người có chút rất giống với Nguyệt Bất Do đấy.” Nói có chút là nhẹ, nên nói là rất giống, khác với việc Mạc Thế Di giống hắn.

Động tác húp cháo của Nguyệt Bất Do rõ ràng dừng lại một chút, nhưng hắn cũng không nói gì cả mà sùm sụp húp cháo tiếp. Mạc Thế Di buông bát, nhìn Thành Lệ, lại nhìn Nguyệt Bất Do, hơi nhíu mi: “Người và hắn cũng có chút giống.” Hiển nhiên “có chút” của Mạc Thế Di cũng có sự cẩn thận.

“Cái gì?!” Thành Lệ kinh ngạc cực kì.

Mạc Thế Di chỉ lẫn nhau: “Hắn giống ta thì tự nhiên cũng giống người.”

A, đúng vậy, hắn và Thế Di là huynh đệ song sinh. Nguyệt Bất Do giống Thế Di không phải là cũng giống hắn? Thành Lệ chuyển hướng Nguyệt Bất Do, rồi mới vươn tay kéo tay hắn xuống, mặt bị bát chắn nhìn không thấy.

“Người làm gì, húp cháo cũng không được sao?” Nguyệt Bất Do lại nâng bát lên.

“Đợi đã rồi uống tiếp.” Thành Lệ ấn tay hắn, nhìn chằm chằm hắn.

“Lại làm sao vậy, lớn lên giống một chút thì có gì ngạc nhiên.” Nguyệt Bất Do theo thói quen định nâng tay lau miệng, kết quả tay kia cũng bị người đè lại.

“Thế Di, thật sự rất giống đó, khó trách lần đầu tiên ta thấy hắn thì liền cảm thấy quen thuộc. Người xem có phải không?” Thành Lệ chỉ vào mặt mình. Mi tâm Mạc Thế Di càng nhíu lại rõ ràng, quả thật rất giống. Ngày hôm qua y vừa mới đánh một trận với Nguyệt Bất Do, Thành Lệ lại mang mũ sa, sau đó ba người ăn uống no đủ lại đi nghỉ ngơi, y cũng không chú ý. Hiện tại vừa nhìn, quả nhiên rất giống.

“Hai người không phải càng giống nhau sao? Muốn xem, các người ra một bên mà nhìn nhau, đừng quấy rầy lão tử ăn cơm.” Bỏ tay hai người ra, Nguyệt Bất Do nâng bát húp cháo tiếp.

Lúc này Thành Lệ và Mạc Thế Di không kéo tay Nguyệt Bất Do nữa, Thành Lệ nhào qua người nào đó nói với Mạc Thế Di: “Hắn nói năm nay hắn không phải bốn mươi tám thì là bốn mươi chín, người tin không?”

Mạc Thế Di không đáp lại, nhưng đáp án trong mắt rất rõ ràng — không tin.

Thành Lệ nhìn mặt Mạc Thế Di, lăm bà lăm bầm: “Không biết còn nghĩ đây là con của người đó.”

“Rầm!” Một tiếng động lớn dọa Thành Lệ giật mình.

“Con ai! Người nói ai là con ai?! Lão tử năm nay bốn mươi chín! Y có đầu thai từ kiếp trước cũng không sinh ra đứa con trai như ta được!”

Nguyệt Bất Do nhảy lên cao ba thước. Hắn mới không phải con của Mạc Thế Di!

Thành Lệ thật sự bị dọa, sắc mặt trắng bệch. Mạc Thế Di nâng tay đè bả vai Nguyệt Bất Do, dùng lực ấn hắn ngồi trở lại.

“Thành Lệ không có ý khác, người cần gì phải phản ứng mạnh như thế. Thành Lệ không thể bị dọa chấn kinh, người muốn mạng của hắn sao?” Giọng điệu Mạc Thế Di có chút nghiêm khắc. Buông Nguyệt Bất Do, y đứng dậy đi ra phía sau Thành Lệ, một chưởng dán sát vào gáy hắn.

Cũng nhận ra mình làm Thành Lệ sợ hãi, Nguyệt Bất Do mím chặt miệng, tóm lấy một bàn tay của Thành Lệ, khổng chế huyết đạo cổ tay giúp hắn dịu bớt. Qua hồi lâu, Thành Lệ thở ra một hơi, sắc mặt không trắng như vậy nữa.

Nguyệt Bất Do thế này mới mở miệng, biến thành giải thích: “Khuôn mặt của ta nhìn trẻ con như thế, kỳ thật rất già. Còn vì sao lại giống các người, kia phải hỏi nương ta. Với lại, bệnh này của người tuy là từ trong bụng nương mang ra nhưng chắc chắn có thể chữa. Thiên hạ rộng lớn, lẽ nào không có thần y có thể chữa cho người? Ta không tin. Nhớ ngày đó ta bệnh đến độ sắp chết, sau đó còn không phải vui vẻ. Ta đáp ứng người, đợi sau khi đưa người hồi kinh ta sẽ giúp người đi tìm thần y.”

Thành Lệ nở nụ cười, mang sự rộng lượng trước đây chưa từng có.

“Đây chính là người nói.”

“Người xuất gia không nói dối.”

“Người xuất gia?”

“Nói sai nói sai. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“Vậy bản cung sẽ đợi tin lành của người.”

Thành Lệ nâng tay trái lên, Nguyệt Bất Do cười đập tay với hắn.

Thấy hai người không có việc gì, Mạc Thế Di buông Thành Lệ ra trở lại chỗ ngồi của mình tiếp tục ăn cơm. Một bữa cơm mà ăn đến pháp phòng thoải mái như thế, cũng chỉ hai người này mới có năng lực đó thôi.

Nguyệt Bất Do thuần thực ăn xong rồi nâng tay định sát miệng. Một bàn tay nhanh hơn một bước cản lại hắn, đưa ra một chiếc khăn tay. Nguyệt Bất Do hừ hừ, nhưng vẫn cầm lấy xoa miệng. Thành Lệ nhìn lại lắc đầu, quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn. Nhưng người này thật sự rất giống con của Thế Di mà. Vì sao lại không phải của hắn chứ? Thái tử rất rõ ràng về năng lực của mình, hắn có thể sinh ra hai đứa cũng đã rất không sai rồi.

Ăn xong cơm, Mạc Thế Di đi xuống tính tiền. Đứng ở lối đi nhỏ nhìn Mạc Thế Di đi tính tiền, tâm tình Thành Lệ rất phức tạp. Đoạn thời gian bị “bắt cóc” này là những ngày nhẹ nhàng, thoải mái, sung sướng nhất của hắn trong hơn ba mươi năm qua. Một khi hắn trở lại kinh thành, những thoải mái, thích ý và vui sướng này đều sẽ biến mất không thấy nữa. Hít sâu mấy hơi thở, trong mắt Thành Lệ là kiên định, hắn tất yếu sẽ thuận lợi đăng cơ, không đơn giản chỉ vì hắn, cũng vì huynh đệ của hắn có thể sớm ngày thoát khỏi nhà giam kia.

Trên vai hơn một bàn tay, Thành Lệ quay đầu.

“Người có muốn cân nhắc lại suy nghĩ kia không?” Nguyệt Bất Do rất nghiêm túc hỏi, “Ta giúp người giết sạch bọn họ.”

Thành Lệ sờ gáy Nguyệt Bất Do, buồn bực: “Không phát sốt, sao lại mê sảng như vậy?”

“Thiết.” Lấy tay ra, Nguyệt Bất Do bắt mạch bĩu môi, “Hảo tâm mà bị coi như lòng lang dạ thú.”

“Hảo tâm của người, ta xin nhận.” Trùng trùng mắt, Thành Lệ lại hiểu kì hỏi: “Thế Di có nói trả bạc lại cho người không?”

“Y nói chờ ta đánh thắng y rồi mới đưa ta.”

“Không thể nào. Y hẳn là không thiếu bạc mới đúng.” Dứt lời, Thành Lệ sờ cằm, “Nhưng cũng khó nói. Không phải y đã tiêu hết bạc của người rồi đấy chứ.”

“Ta cũng hoài nghi.”

“Hai người các người, nhanh lên.” Còn không biết mình đang bị người “hãm hại”, Mạc Thế Di hai tay ôm ngực đợi hai tên còn đang lằng nhằng kia.

“Đến đây đến đây.” Hai vị còn đang ở trên lầu thì thầm vội chạy nhanh xuống lầu. Quay đầu lại liếc nhìn căn phòng mình từng ở, trong lòng Thành Lệ lại nhiều thêm vài phần dưng khí để đối mặt với nguy hiểm.

22. Chương 22

Bắc Đà trấn cách kinh thành chỉ khoảng năm sáu ngày hành trình. Càng gần kinh thành, nụ cười trên mặt Thành Lệ lại càng ít. Nhìn hắn, Nguyệt Bất Do lắc đầu vô số lần trong lòng, không muốn trở về thì đừng về, vì sao phải miễn cưỡng chính mình chứ. Hắn tự nhiên không thể lý giải sự kiên trì của Thành Lệ, đương nhiên, hắn càng không thể lý giải sự kiên trì của Mạc Thế Di.

Thái tử bị kẻ xấu bắt cóc đương nhiên không thể ngênh ngang trở lại kinh thành. Khi rời khỏi Bắc Đà, Thành Lệ bảo Mạc Thế Di âm thầm đưa tin cho quan phủ để ngũ hoàng tử Thành Khiêm đến dịch quán ở kinh thành đón hắn.

Tránh ở xa xa, nhìn Thành Lệ đã đổi y phục, một mình vào dịch quán, Nguyệt Bất Do nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Rõ ràng Thành Lệ không tin ngũ hoàng tử kia, vì sao còn gọi ngũ hoàng tử tới đón hắn? Chúng ta trực tiếp đưa hắn về kinh không phải xong sao?”

Mạc Thế Di thấp giọng trả lời: “Ngũ hoàng tử Thành Khiêm là đệ đệ cùng mẹ của Thành Lệ. Còn vì sao không để chúng ta đưa hắn hồi kinh, là vì không muốn cho người ta rước lấy phiền toái. Thái tử bị nạn, sự tình rất quan trọng, cho dù là người cứu hắn cũng không tránh khỏi bị kiểm tra đủ đường, nhất là trong cung.”

Nguyệt Bất Do giật mình: “Ngũ hoàng tử kia là em trai hắn? Vậy lúc đó chẳng phải.....” Mạc Thế Di còn không có phản ứng gì kia, Nguyệt Bất Do trước hết tát cho mình một cái, rồi mới phì ba tiếng, tiếp theo nói: “Thành Lệ ngay cả em trai ruột của hắn cũng không tin, thật sự là quái thai.”

Mạc Thế Di lãnh đạm nói: “Ở nơi đó không có huynh đệ tay chân, cha nường thân nhân, chỉ có quyền thế và ích lợi.”

Nguyệt Bất Do đồng ý gật đầu, người này không phải là ví dụ trắng trợn sao. Nhầm chán đợi nửa ngày, từ phía kinh thành có một đội nhân mã chạy tới vây quanh dịch quán. Đồng thời, từ một phía khác cũng nổi lên từng đợt vó ngựa, mục tiêu cũng là dịch quán. Nam tử trẻ tuổi cầm đầu nhanh chóng xuống ngựa, vội vàng nói mấy câu với trưởng quan dẫn đầu đội nhân mã kia, sau đó sắc mặt khấn trương vào dịch quán.

Nguyệt Bất Do kéo tay áo một người: “Tên kia có phải ngũ hoàng tử không?”

“Không biết, ta chưa thấy qua.”

“Không dễ coi như Thành Lệ, miễn cưỡng cũng không giống.” Nguyệt Bất Do tự nói một mình, lại bổ sung một câu, “Người và Thành Lệ vẫn giống huynh đệ hơn.” Từ đáy lòng Nguyệt Bất Do đã coi Thành Lệ trở thành người bên mình. Đối với người bên mình hắn luôn luôn thiên vị.

Lúc này không đợi lâu lắm, Thành Lệ búi tóc, không mang mũ sa đi ra khỏi dịch quán, phía sau là hai người vừa đi vào. Hắn quay về hướng Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di đứng nhìn thoáng qua, rồi mới được ngũ hoàng tử Thành Khiêm trợ giúp lên ngựa. Hai đội nhân mã vây quanh Thành Lệ, hộ tống hắn hồi kinh.

“Ai, Thành Lệ cứ như thế trở lại đầm rồng hang hổ rồi.” Nguyệt Bất Do lắc đầu, có chút tiếc hận. Mạc Thế Di thì ý tứ không rõ thở dài một tiếng.

Đợi cho đại đội nhân mã đã chạy xa, Nguyệt Bất Do mới ló ra khỏi cây, vừa đi ra hai bước, hắn đã bị người tóm cổ tay. Quay lại, hắn có chút không bằng lòng nói: “Ta nói rồi, ta không trốn thì sẽ không trốn, tại sao người luôn không tin ta?”

“Bởi vì lần nào người cũng chạy thoát.” Mạc Thế Di vẫn còn đứng đằng sau cái cây. Kéo tay Mạc Thế Di ra, Nguyệt Bất Do nói: “Lúc trước là ta đánh không lại người, đánh không lại đương nhiên phải chạy trốn chứ. Hiện tại người ta coi như là bạn cùng chung hoạn nạn, ta trốn làm gì. Nếu không người cùng đi với ta vậy.”

Mạc Thế Di cũng muốn đi cùng Nguyệt Bất Do, nhưng bây giờ trời còn sáng, mang mặt nạ quá mức gây chú ý. Kinh thành là địa bàn của Vương gia, chỉ cần y lộ diện, Vương gia có thể biết.

“Vậy người nói phải làm sao đây? Nếu không ta không đi nữa, cùng người đợi trời tối vậy.” Nguyệt Bất Do lui về sau cây, hắn đã nói là giết hết những người đó rồi mà.

Không yên lòng Thành Lệ một mình trở về, sau khi trong lòng thiên nhân giao chiến một phen, Mạc Thế Di mở miệng: “Người đi đi, ta tin người. Sau khi trời tối ta sẽ lại vào thành.”

Nguyệt Bất Do cưỡi bao vải thô trên lưng xuống giao cho Mạc Thế Di: “Nơi này là toàn bộ gia sản của ta, giao cho người, buổi tối chờ người đến hai ta tìm một chỗ uống rượu đi.”

Mạc Thế Di nhận lấy.

Nhìn đường lớn đã không có bóng người, Nguyệt Bất Do nói: “Ta phải đi, không thể để tới kinh thành lại có biến được.”

Mạc Thế Di gật đầu, Nguyệt Bất Do thần không biết quỷ không hay lẫn vào đường lớn, hòa vào đám người đi vào kinh thành. Thành Lệ tuy rằng được em trai hắn đón đi nhưng hai người cũng không yên tâm, nhất

định phải nhìn hấn bình an trở lại trong cung mới được. Nhưng bởi vì Mạc Thế Di bất đắc dĩ, chỉ có Nguyệt Bất Do đi theo.

Nắm bao vải thô, Mạc Thế Di nhìn mãi, cho đến không nhìn thấy Nguyệt Bất Do nữa mới thu hồi tầm mắt. Ngửa đầu nhìn trời, mi tâm dưới mặt nạ nhú lại, trời sẽ tối nhanh thôi.

Dáng vẻ Nguyệt Bất Do rất được, lại đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, chất liệu cao cấp, cả người thoát nhìn rất có khí chất của công tử nhà giàu. Đi theo phía sau một đôi vợ chồng già, Nguyệt Bất Do cười thân thiết với quan binh thủ thành, cũng tốt bụng đỡ lấy vị đại nương kia. Quan binh kiểm tra rất dễ dàng để hấn vào thành. Cấp trên nói đã tìm được thái tử, bọn họ không cần kiểm tra nghiêm mật người vào kinh nữa.

Thành Lệ bình an, gần như không mất một sợi tóc đã trở lại. Ngũ hoàng tử Thành Khiêm hộ tống thái tử còn chưa đến cửa cung, ngoài cửa cung đã có rất nhiều quan viên, thị tì bên cạnh hoàng thượng và hoàng hậu cũng đặc biệt thay mặt chủ nhân của mình tiến đến nghênh đón. Không hồi phủ thay y phục, Thành Lệ trực tiếp đi gặp phụ hoàng và mẫu hậu. Nhìn thấy nhi tử đã bình an trở lại, Vương hoàng hậu ôm Thành Lệ liền khóc lên, hoàng thượng cũng cuối cùng buông xuống lo lắng nhiều ngày qua, lộ ra tươi cười vui mừng.

Sau khi thân nhân đoàn tụ tự nhiên phải hỏi han những việc đã trải qua. Thành Lệ kể lại, có một đạo tặc nhắm vào thuyền của bọn họ, định thừa dịp trời tối lên thuyền kiếm chút bạc. Kết quả vừa lúc gặp phải thích khách. Trong hỗn loạn, đạo tặc kia nghe được có người gọi hấn “Điện hạ”, tưởng hấn là vị hoàng tử nào đó liền thừa dịp loạn cứu hấn ra, muốn nhờ việc này kiếm chút tiền thưởng. Kết quả sau đó đạo tặc nghe phong thanh thái tử mất tích, mới biết được mình phạm vào sai lầm lớn. Đạo tặc kia cũng không dám đòi tiền thưởng nữa, chỉ cầu có thể mau mau đưa hấn về kinh. Lại bởi vì sợ hãi bị quan gia chộp tới nên dọc đường đi đạo tặc kia cũng không chịu giúp hấn truyền tin cho kinh thành. Đến khi sắp đến kinh thành, đạo tặc mới mới giúp hấn đưa tin để người tới đón hấn.

Chuyện này nghe như do người giang hồ làm ra. Hơn nữa những thị vệ sống trở về nói kẻ cướp đi thái tử vừa bắt vừa thả, giống như đạo tặc trộm cướp. Khó trách thái tử vẫn không có tin tức, thì ra thật đúng là bị người “cướp”. Nhưng cũng may đạo tặc này coi như thông minh, biết ngoan ngoãn đưa thái tử về. Hơn nữa thoát nhìn đạo tặc chăm sóc thái tử cũng không tệ lắm, coi như là đánh bậy đánh bạ mà cứu được thái tử. Lập tức, hoàng đế hạ chỉ ban cho vị đạo tặc này năm trăm lượng bạc, cũng cho hấn chức vị ở thị vệ doanh, sau này không được đi làm chuyện trộm cướp nữa. Có thể nhận ra, thái tử bình an trở về làm long nhan đại duyệt.

Thân thể thái tử không tốt, hoàng đế quyết định ngày thứ hai thiết yến để an ủi thái tử. Sau khi hỏi han sinh hoạt trong mấy ngày ở ngoài của thái tử, hoàng đế bảo thái tử hồi cung nghỉ ngơi. Ra khỏi chỗ phụ hoàng, thái tử cũng không có lập tức về đông cung mà là đỡ mẫu hậu, đi tẩm cung của mẫu hậu.

Tiến vào tẩm cung hoàng hậu, một người liền kích động nói: “Thái tử đại ca, huynh có thể bình an trở về thật sự là quá tốt. Mẫu hậu cuối cùng cũng được yên tâm, thần đệ cũng có thể thanh thần ngủ yên rồi.”

Thành Lệ cười với đối phương, cảm kích nói: “Lần này đã vất vả đệ rồi. Vốn bản cung còn muốn để mẫu hậu bảo đệ ở biên quan tiếp tục học hỏi kinh nghiệm, sau khi trở về sẽ cầu phụ hoàng cho đệ chức vụ thật tốt. Kết quả bởi vì chuyện của bản cung mà lại làm đệ chậm trễ rồi.”

“Thái tử đại ca khách khí quá. Thần đệ là huynh đệ của huynh, huynh xảy ra chuyện, thần đệ có thể nào lại an tâm bên ngoài được. Hiện tại huynh đã bình an đã trở lại, thần đệ lại về biên quan cũng không muộn.” Ngũ hoàng tử Thành Khiêm hào sảng nói, thần sắc mang sự vất vả do mấy ngày liền tìm người. Bây giờ hấn vẫn chưa có vương hào, giống như tứ hoàng tử Thành Thông đều là hoàng tử bình thường.

Vương hoàng hậu kéo tay Thành Lệ và Thành Khiêm lại, đôi mắt phiếm hồng nói: “Huynh đệ các con đều là cốt nhục của mẫu hậu, ai xảy ra chuyện cũng đều là muốn mạng mẫu hậu. Lần này là ông trời phù hộ thái tử bình an trở lại. Nếu thái tử có chuyện không hay xảy ra, mẫu hậu làm sao mà sống đây.....”

“Mẫu hậu.”

Thành Lệ và Thành Khiêm đồng thời nắm chặt tay mẫu hậu, Thành Lệ nói: “Mẫu hậu, thực xin lỗi, nhi thần làm người lo lắng.”

“Con trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Sờ mặt Thành Lệ, Vương hoàng hậu nói: “Lần này thật sự là hữu

kinh vô hiềm, nhưng rốt cuộc là ai phái sát thủ thì đến bây giờ còn chưa điều tra ra. Mẫu hậu thật sự lo lắng.”

Thành Khiêm lập tức nhỏ giọng nói: “Không phải nói là nhĩ ca làm sao?”

Thành Lệ nhíu mi: “Là Thành An?”

Vương hoàng hậu trầm giọng nói: “Hắn bị nghi ngờ lớn nhất, nhưng lại không có chứng cứ xác thực. Thích khách này không phải người Trung Nguyên, từ cách ăn mặc trên thi thể thì thấy chúng rất giống người Miêu Cương. Trung Nguyên cùng Miêu Cương trước nay đều là là nước giếng không phạm nước sông, Thành An có năng lực lớn đến mức có thể liên thủ với Miêu Cương sao? Với lại Miêu Cương rất lớn, thế lực hỗn tạp, cũng không biết là phái nào của người Miêu. Những người Miêu này vốn có đối địch với Trung Nguyên, cứ cho họ biết là người nào làm cũng không đời nào nói cho chúng ta biết. Triều đình càng không có khả năng mạo muội xuất binh. Tóm lại chuyện này trừ phi tra ra là ai làm, nếu không chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.” Nói tới đây, hốc mắt Vương hoàng hậu đọng đầy lệ nhìn về phía thái tử, lại nói: “Cũng may con đã bình an trở lại.”

Thành Lệ áy náy nói: “Đều là nhĩ thần vô năng, làm mẫu hậu lo lắng .”

“Minh thương dễ tránh, bọn họ muốn giết con, con có thể tránh thoát đã là ông trời phù hộ, sao còn có thể nói chính mình vô năng.” Vương hoàng hậu chà xát khóe mắt, tiếp theo nói: “Tuy nhiên phụ hoàng con đã phát chiếu thư tới Miêu Cương, bảo bọn họ ở địa bàn của mình mà an cư lạc nghiệp, không được nhúng tay vào triều chính ở Trung Nguyên. Xem như vừa đấm vừa xoa đi. Có chuyện như vậy, phụ hoàng con không thể không lên tiếng.”

“Nhĩ thần hiểu được, nhĩ thần có thể bình an trở về cũng đã đủ, còn bên Miêu Cương, nhĩ thần nghe phụ hoàng , sau này nhĩ thần sẽ cẩn thận hơn.

Vương hoàng hậu gật đầu.

Thành Khiêm mở miệng: “Thái tử đại ca, kẻ cứu huynh kia là người như thế nào? Thần đệ nghe thị vệ nói hắn vừa bản vừa thối, giống ăn mày.”

Ánh mắt Vương hoàng hậu thay đổi, nàng rất miễn cảm với từ “ăn mày” này. Thành Lệ cười nói: “Người nọ cố ý giả dạng làm ăn mày. Chẳng qua có vẻ hắn sợ bản cung trả thù, chết sống không chịu nói cho bản cung hắn tên là gì, chỉ nói ở nhà hắn đứng thứ hai, bảo bản cung gọi hắn Tiểu Nhị.”

“Tiểu Nhị?” Thành Khiêm phì cười một tiếng, “Tên tuổi kiểu gì vậy?”

“Ha ha.”

Vương hoàng hậu mở miệng: “Thành Khiêm, lần này vất vả con rồi, con mau hồi phủ nghỉ ngơi một chút, mẫu hậu nói với thái tử đại ca của con mấy câu rồi cũng nghỉ ngơi.”

Thành Khiêm lập tức đứng lên: “Vâng. Mẫu hậu, nhĩ thần hồi phủ đây. Thái tử đại ca, thần đệ đi trước một bước.”

“Nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt. Vất vả đệ.”

“Nhĩ thần cáo lui, thần đệ cáo lui.”

Thành Khiêm đi. Hắn vừa đi, Vương hoàng hậu đi cùng thái tử vào mật thất. Trong mật thất, Vương hoàng hậu nghiêm túc hỏi: “Thái tử, con nói thật cho mẫu hậu, thật sự là đạo tặc kia đưa con về đây?”

Thành Lệ cũng không giấu diếm, nói thẳng: “Là Thế Di đưa con về.”

Vương hoàng hậu thở hắt vì kinh ngạc. Thành Lệ nói: “Tên đạo tặc kia vốn là muốn lấy nhĩ thần đổi bạc, sau đó nhĩ thần thừa dịp hắn không chú ý trốn thoát, vừa lúc được Thế Di tìm thấy. Thế Di giết đạo tặc kia. Lúc ấy nhĩ thần bị chấn kinh, phải tĩnh dưỡng vài ngày nên mới trì hoãn .”

“Đạo tặc kia chết?”

“Thế Di nói không thể lưu người nọ, quay trở lại giết hắn.”

Vương hoàng hậu nhăn chặt mi: “Vậy Thế Di đâu?” Nếu chết, quên đi.

“Y không tiện đưa nhi thần vào kinh cho nên mới truyền tin cho Thành Khiêm, bảo Thành Khiêm tới đón nhi thần.”

Vương hoàng hậu có chút mất hứng. “Nếu Thế Di tìm được con rồi thì sao không gửi tin về kinh thành, làm mẫu hậu lo lắng như thế.”

Thành Lệ nói: “Là nhi thần không để Thế Di nói. Địch nhân ở trong tối, cho dù là người bên cạnh mẫu hậu cũng có khả năng có tâm tư khác.”

Trong lòng biết chuyện này nghĩa là gì, sự bất mãn của Vương hoàng hậu thoáng lui chút, lại hỏi: “Thế Di trở về rồi?”

“Y hẳn là đã trở về. Y nói sau khi nhi thần hồi kinh y sẽ trở về sơn trang.”

Vương hoàng hậu thở dài một tiếng, hồi lâu sau nàng nói: “Mẫu hậu biết đã nợ y rất nhiều, chỉ là mẫu hậu cũng là thân bất do kỷ. Lần này nếu không có y, mẫu hậu thật không biết làm thế nào.” Lại thở dài một tiếng, Vương hoàng hậu rất mệt mỏi nói: “Con trở về đi, mấy ngày tới không cần vào cung, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Vâng.”

Thành Lệ đứng lên.

Vương hoàng hậu lại dặn dò: “Ngày mai phụ hoàng con thiết yến để an ủi con, con không nên hỏi vì sao Thành An không có mặt.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Phụ hoàng con hoài nghi con gặp chuyện là có liên quan đến hắc, nên giam lỏng hắc trong phủ. Hiện tại Thành Thông mất tích, phụ hoàng con cũng phái người đi tìm hắc. Hiện tại chỉ có con và Thành Khiêm mới làm phụ hoàng con yên tâm, con đừng quên nói tốt cho Thành Khiêm trước mặt phụ hoàng. Các con là thân huynh đệ, trong hoàng cung này ngoài mẫu hậu, con cũng chỉ có thể tin tưởng ‘thân’ huynh đệ của mình.”

“Nhi thần hiểu được.”

Hành lễ, Thành Lệ rời khỏi tấm cung hoàng hậu, chỉ có chính hắc biết nụ cười nơi khóe miệng của mình kia là có ý gì. “Thân” huynh đệ? Hắc chỉ thừa nhận một người là “thân” huynh đệ của hắc. Những người trong cung này, ai hắc cũng không tin.

23. Chương 23

Đường cái trước cửa cung là ngã tư đường náo nhiệt nhất ở kinh thành, tuy rằng tiểu thương ở đây thường bị việc vặt của hoàng cung quấy rầy nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ mở quán thét to nhiệt tình. Chủ nhân hoàng cung cũng rất thích vừa ra cung liền nhìn thấy quang cảnh phồn hoa như thế của kinh thành, thậm chí còn cổ vũ thương gia mở điểm kiếm tiền ở đây. Cũng nhờ như thế mà Nguyệt Bất Do mới có thể đứng xa xa vừa đi dạo phố vừa nhìn chăm chăm đội nhân mã đang hộ tống thái tử.

Nhân mã tới gần, tiểu thương và người đi đường cực có kinh nghiệm nhanh chóng tránh đi, nhân mã vừa qua bọn họ liền lập tức khôi phục trật tự vốn có, Nguyệt Bất Do nhìn mà rất tán thưởng. Thái tử đã sắp đến cửa cung, Nguyệt Bất Do thu hồi ánh mắt, xem như hắc tạm thời hoàn thành nhiệm vụ của mình. Vì sao lại là tạm thời chứ? Ai biết sau này thái tử còn bị người ám sát hay không. Tuy rằng thái tử rất xấu miệng nhưng hắc sẽ không nhìn thái tử gặp nguy hiểm mà mặc kệ, hắc là một người nghĩa khí cơ mà.

Bên chóp mũi là mùi thơm các loại đồ ăn vặt bay tới, Nguyệt Bất Do lần mò trong ngực, ha ha, vẫn còn mấy đồng tiền. Ngửa đầu nhìn trời, đến khi trời tối vẫn còn phải đợi khoảng hai canh giờ nữa, Nguyệt Bất

Do muốn mua chút đồ ăn rồi mới đi tìm Mạc Thế Di, hắn cũng không thể để Mạc Thế Di cứ đợi một mình ở bên ngoài mãi được, vậy thì đáng thương lắm. Hắn nói rồi, hắn là một con người nghĩa khí.

Ngắm trái nhìn phải, Nguyệt Bất Do định mua chút gì ăn rồi đi tìm Mạc Thế Di. Nhìn nhìn ngắm ngắm, hắn quay đầu thật mạnh sang bên trái, tiếp theo chậm rãi quay lại bên phải. Hai mắt hấp háy, Nguyệt Bất Do nhìn về phía cửa cung, Thành Lệ đã không còn thấy bóng dáng. Hắn lại bất động thanh sắc quay lại, rồi mới đi tới một sạp bán đồ ăn. Ngồi xổm xuống trước sạp, Nguyệt Bất Do cầm lấy một quả bí đỏ, bán hàng rong lập tức nói: “Ba văn tiền một cân.”

“Vậy à.” Buông bí đỏ, Nguyệt Bất Do lại cầm lấy một mớ rau xanh, lúc này, bên cạnh hắn có một nam tử đưa chủ quán hai văn tiền, lấy một rổ rau xanh. Nguyệt Bất Do buông rau xanh, cầm lấy bí đỏ, lấy mấy đồng tiền trên người đưa cả cho chủ quán, cũng không quản nhiều hay không, hắn ôm bí đỏ đi.

Ngoài cửa thành, đang tránh trong rừng cây Mạc Thế Di đợi rồi lại đợi mà không thấy Nguyệt Bất Do trở về. Tên kia đã đáp ứng y sau khi Thành Lệ vào cung sẽ tìm y. Tính thời gian, lúc này kiểu gì Thành Lệ cũng nên tiến cung rồi, vậy Nguyệt Bất Do đi đâu? Mạc Thế Di không muốn nghi ngờ Nguyệt Bất Do nhân cơ hội chạy thoát, nhưng lâu như thế Nguyệt Bất Do còn không thấy bóng dáng, y rất khó không hoài nghi theo hướng kia. Mạc Thế Di lại thấy hồ đồ, vì sao Nguyệt Bất Do lại luôn muốn chạy trốn y? Việc luận võ ngoài lần đầu tiên y thấy cảm tức, hai lần sau y hẳn là không làm cái gì khiến Nguyệt Bất Do hiểu lầm mới đúng.

Nhìn chòng chọc vào cửa thành, Mạc Thế Di áp chế nội tâm nôn nóng, nếu không phải y không tiện vào kinh, nói cái gì y cũng sẽ không thả Nguyệt Bất Do đi một mình. Không thể nói rõ vì sao, Mạc Thế Di muốn giữ Nguyệt Bất Do lại, ít nhất không thể để hắn giống như trước, không được y đồng ý liền bỏ chạy.

Đợi đến khi bầu trời cũng đã xuất hiện ánh nắng chiều, Nguyệt Bất Do còn không trở về, Mạc Thế Di giận dữ. Không cần đoán thêm, chắc chắn là người này lại chạy rồi! Trong lòng còn cất bạc của tên kia, Mạc Thế Di lại chỉ cảm thấy châm chọc. Đời này y khó được nguyện ý tin tưởng một người, lại vẫn là bị lừa. Cũng đúng thôi, ngay cả mẹ ruột y cũng không thể tin tưởng, huống chi là “người ngoài” chưa gặp được mấy lần!

Mạc Thế Di chụp một chưởng lên thân cây, trên thân cây nhiều ra một dấu năm ngón tay rõ ràng. Phần nộ trong mắt rất nhanh bình ổn, Mạc Thế Di khôi phục sự bình tĩnh. Vốn quan hệ giữa y và Nguyệt Bất Do cũng không đến mức độ kia, chỉ là y nhất sương tình nguyện mà thôi. Nguyệt Bất Do đi hay ở đều là tự do của Nguyệt Bất Do, y có tư cách gì mà đi can thiệp. Nguyệt Bất Do còn lừa y đã là cho y mặt mũi.

Trong lòng không phải không bi ai, Mạc Thế Di rất nhanh liền thần nhiên tiếp nhận. Đến mặt thật không thể gặp người y còn chịu được, y lại có cái gì không thể nhận đây. Trong đầu nháy mắt chợt lóe lên các loại ý niệm, vốn còn đang cam chịu Mạc Thế Di đột nhiên ngậy người. Bóng dáng xa xa kia nhìn có chút quen mắt.

Trong lòng không thể nói rõ là tư vị gì. Tâm vốn đang chìm vào đáy cốc thoáng cái liền nhấc lên ngay. Thấy rõ bộ dáng người nọ, lần đầu tiên Mạc Thế Di biết cái gì gọi là áy náy, y không nên tùy tiện hoài nghi người kia. Chỉ là..... Y che giấu thân thể đứng đây, vì sao tên kia lại ôm một quả bí đỏ?

Một tay Nguyệt Bất Do ôm bí đỏ chạy tới chỗ Mạc Thế Di, một tay kia còn rất bất nhã xách quần, nhìn rõ ràng là đang mắc tiểu. Người đi đường chỉ thấy một thiếu niên tuấn mỹ ôm bí đỏ vọt vào trong rừng cây, không ít người đều ở đó chê cười hắn, làm hắn tức nghẹn.

“Nguyệt Bất Do.”

Mạc Thế Di hiện ra từ sau cái cây bước đến. Nhanh tiếp theo, một quả bí đỏ vàng óng bay lại chỗ y. Mạc Thế Di thoải mái tiếp được. Mà tên nhóc ném bí đỏ thì vọt vào trong bụi cỏ, miệng kêu: “Nghẹn chết nghẹn chết.”

Mạc Thế Di đi theo sau, bước chân cứng ngắt dừng giữa không trung. Y nhanh chóng xoay người, phía sau truyền đến âm thanh chất lỏng nào đó rơi xuống mặt đất, còn có tiếng người nào đó rên rỉ: “A..... A..... Thoải mái quá..... Cuối cùng cũng được thoải mái..... Thiếu chút nữa nghẹn chết ta.”

Mạc Thế Di lắc đầu, không biết là với chính mình hay là với tên nhóc phía sau. Đợi tiếng nước dừng lại, lúc này Mạc Thế Di mới lên tiếng chất vấn: “Vì sao đi lâu như thế?”

“Chắc chắn người đã nghĩ ta chạy trốn đúng không?” Nguyệt Bất Do rất có dự kiến trước, hần cột chắc dây quần rồi đi tới, cầm lại quả bí trên tay Mạc Thế Di, lại hỏi: “Ai, không phải người đã cho là ta chạy trốn sao?”

“Đúng.” Mạc Thế Di không phủ nhận.

Mắt Nguyệt Bất Do lập tức sáng lên, vươn tay tới gầy gầy Mạc Thế Di: “Có tức giận hay không?”

“Có.”

“Ha ha ha.....” Người nào đó rất quá đáng cười to, “Ta biết là người sẽ tức giận mà, ha ha ha, người thất vọng rồi đúng không, ta mới không thêm trốn đâu.”

Trong lòng Mạc Thế Di giờ khắc này không có chút tức giận nào. Y gõ gõ bí đỏ, ý muốn Nguyệt Bất Do giải thích. Trên mặt Nguyệt Bất Do khó được có một tia đứng đắn. Hần ngoắc tay với Mạc Thế Di, thân hình cao lớn của Mạc Thế Di xoay người cúi đầu, Nguyệt Bất Do ghé vào lỗ tai y lặng lẽ nói: “Ta phát hiện một chỗ rất có ý tứ, buổi tối đi nhìn.”

Chỉ như vậy? Mạc Thế Di đứng thẳng người: “Bí đỏ này là thể nào đây? Đừng nói với ta người muốn làm đồ ăn.”

“Ai nha, người đừng cứ luôn để ý quả bí đỏ này, là ta không cẩn thận mua.” Khoát tay, Nguyệt Bất Do vẫn là bộ dạng đứng đắn kia, nói: “Ồ kinh thành ta phát hiện thực hư người Miêu.”

“Người Miêu?!” Mạc Thế Di lập tức cẩn thận lên, “Ở nơi nào?”

“Đương nhiên là đang trong thành. Cho nên ta mới nói buổi tối nhìn.” Nguyệt Bất Do xem xét quả bí đỏ trong tay, thở dài: “Vốn định mua chút bánh thịt gì đó để ăn cùng với người, kết quả mua thành bí đỏ.”

“Ăn cùng với người”..... Tâm Mạc Thế Di mạnh mẽ run lên, Nguyệt Bất Do không phát hiện sự khác thường của y, tròn mắt đảo quanh, ngẩng đầu lên nói: “Ai, chúng ta đem bí đỏ này đến chỗ Thành Lệ bảo hần tìm người làm cho chúng ta đi. Nếu không ăn thì thật lãng phí.”

Mạc Thế Di ôm quả bí đỏ: “Thái tử đột nhiên có một quả bí đỏ, hần phải giải thích thể nào?”

Lúc này Nguyệt Bất Do liền suy sụp: “Đúng vậy. Ai, thật sự là phiền toái. Vậy phải làm sao đây, cũng không thể ném đi. Tốn mất mấy đồng tiền của ta đấy.”

“Không phải người đưa hết tiền trên người cho ta rồi?” Giọng điệu Mạc Thế Di mang chút không vui.

Nguyệt Bất Do hắc hắc cười, nói: “Ai nha, so đo như vậy làm gì, chẳng qua chỉ là mấy đồng tiền nha.” Gõ gõ bí đỏ, hần lại nói: “Người định thể nào?”

Đối phương đã nói không cần so đo, Mạc Thế Di cũng sẽ không so đo. Nghĩ một lúc, y nói: “Buổi tối sau khi vào thành người ra mặt đi tìm khách điểm đặt một phòng rồi bảo lão bản mang quả bí đỏ này đi làm bí đỏ hầm thịt hươu.”

“Bí đỏ hầm thịt hươu?” Nguyệt Bất Do nuốt nuốt nước miếng, “Kinh thành có đồ ăn tên như vậy?”

“Thế Triệu nói món ăn nổi tiếng nhất kinh thành chính là bí đỏ hầm thịt hươu.”

Nguyệt Bất Do vừa nghe lập tức quyết định: “Được! Vậy ăn cái đó. Ta còn chưa ăn bao giờ đâu. Người cũng chưa chứ?”

“Chưa.”

“Ha ha, vậy chúng ta cùng nhau ăn!”

“Được.”

Trong mắt Mạc Thế Di không hề là sự lặng im nhạt nhòa như nước trong quá khứ, Nguyệt Bất Do nhìn thấy, trong lòng càng cao hứng. Vốn hần còn bực mình sao tự nhiên lại mua bí đỏ, hiện tại hần chỉ cảm thấy mình mua ít quá. Nếu Mạc Thế Di có thể cười lên, vậy sắc mặt sẽ trở nên bình thường hơn đi.

“Ai, hôm nay sao trời tối chậm như vậy, ta sắp đợi không kịp.”

“Mặt trời xuống núi thì trời sẽ tối nhanh.”

Kéo cánh tay Nguyệt Bất Do để hấn ngồi xuống cùng mình, trong lòng Mạc Thế Di thật bình tĩnh, thật bình tĩnh, sự bình tĩnh mang chút sung sướng.

Một tay chọc chọc cằm, Nguyệt Bất Do nói: “Chúng ta ở kinh thành vài ngày đi, đi chơi một chút rồi hãy đi.”

Mạc Thế Di không đáp lại, y không thể trả lời. Nhưng Nguyệt Bất Do đã thay y trả lời: “Ta sẽ dịch dung, ta dịch dung cho người, người sẽ không phải mang mặt nạ. Bọn họ cũng sẽ không biết là người ở kinh thành.”

Thân thể Mạc Thế Di chấn động, dịch dung? Nguyệt Bất Do lại gầy gầy y: “Hơn nữa chúng ta còn có việc phải làm mà, cũng không thể lập tức đi. Người luôn mang mặt nạ thì ban ngày sẽ không thể ra ngoài, quá phiền toái.”

Thấy Mạc Thế Di vẫn không mở miệng, Nguyệt Bất Do phiền: “Người để ý đến bọn họ nhiều như vậy làm chi! Người là Mạc Thế Di, là thiên hạ đệ nhất cao thủ! Tuy rằng sau này sẽ bị ta đoạt, nhưng hiện tại người là đệ nhất, cứ cho là họ biết người ở kinh thành thì có năng lực bắt người sao? Chọc giận lão tử, lão tử giết sạch bọn họ!” Hấn đã rất muốn giết rồi.

“Người tự tin có thể cướp như thế?” Mạc Thế Di nâng tay lên, Nguyệt Bất Do lập tức ngậm miệng. Tay đặt lên mặt nạ, một lát sau, Mạc Thế Di tháo mặt nạ xuống dưới cái nhìn chăm chăm của Nguyệt Bất Do, rồi mới quay đầu nhìn về phía hấn. Khoé miệng Nguyệt Bất Do cong lên, cong lên, lại cong vút, cuối cùng lộ ra hàm răng trắng bóng thẳng tắp luôn không thích sạch sẽ của hấn, ôm lấy bả vai Mạc Thế Di.

“A a a, như vậy mới đúng nha.”

Hít một hơi thật sâu, Mạc Thế Di ngửa đầu, gió thổi tới trên mặt, cảm giác có chút kỳ quái.

“Mạc Thế Di.”

Mạc Thế Di nhìn về phía người còn đang cười, y mím môi. Trước mắt, là một gương mặt rất nghiêm túc, rất nghiêm túc, rất, dễ nhìn.

“Có muốn đến ngự thiện phòng trong hoàng cung nhìn một cái không?”

Mạc Thế Di nhìn gương mặt vô cùng nghiêm túc của đối phương, không đáp lại.

Nguyệt Bất Do lại nói: “Ai cũng nói ở ngự thiện phòng có đồ ăn mỹ vị nhất thiên hạ, ta muốn ăn.”

Mạc Thế Di vẫn không đáp, Nguyệt Bất Do cứ như vậy nhìn y. Một lúc thật lâu sau, Mạc Thế Di đeo lại mặt nạ, nói một chữ: “Được.”

“Ha ha.”

※

Trời cuối cùng cũng tối, hai người đã đói bụng nhanh chóng đứng lên khỏi mặt đất, Mạc Thế Di chưa quên ôm quả bí đỏ kia của Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do cũng không định để Mạc Thế Di cô đơn một mình đi leo tường, hấn là một người nghĩa khí, vậy thì đi cùng nhau đi. Hai người không ra khỏi rừng cây, Mạc Thế Di đã tới kinh thành vài lần, biết chỗ nào tốt nhất để leo tường. Thật dễ dàng, Mạc Thế Di liền mang Nguyệt Bất Do vào thành.

Quay đầu nhìn tường thành, Nguyệt Bất Do nhỏ giọng hỏi: “Thế này thích khách muốn vào không phải rất dễ dàng?”

“Người trông coi chỗ đó là người Vương gia, Thành Lệ hấn là đã có sắp xếp, nếu không người ta không có khả năng dễ dàng tránh đi thủ vệ được.”

“Thì ra là như vậy.”

Tìm một ngõ nhỏ để trốn, Mạc Thế Di để Nguyệt Bất Do đi tìm khách điểm. Nguyệt Bất Do ôm bí đỏ đi, hấn biết có một người luôn luôn nhìn hấn.

Rất nhanh tìm được khách điểm, Nguyệt Bất Do giao bí đồ cho lão bản, ồn ào muốn ăn bí đồ hầm thịt hươu, không nghĩ tới thật sự có, hẳn vui hồng rồi. Đến xem xét phòng đã đặt, Nguyệt Bất Do liền vội vàng ly khai. Đến khi hẳn quay lại thì trên tay hơn một vỏ hàu tửu. Lão bản đưa đồ ăn vào trong phòng, Nguyệt Bất Do hừ hừ một tiểu khúc, đi lên lầu, vào nhà.

Trong phòng đã có người tới trước, Nguyệt Bất Do nâng chén đặt lên bàn, cười nói: “Đêm nay không say không về.”

Lấy mặt nạ, Mạc Thế Di thản nhiên nói: “Không phải người nói buổi tối phải đi ra ngoài sao? Hơn nữa chúng ta còn phải đi gặp Thành Lệ.”

“Ai nha, ta thiếu chút nữa đã quên.” Võ gáy, Nguyệt Bất Do cũng không giận, ngược lại nói: “Vây chỉ uống một chút, đợi trở lại rồi uống tiếp.”

Chưa nói được hay không, Mạc Thế Di liền đưa cho Nguyệt Bất Do một chiếc khăn y vừa vắt. Nguyệt Bất Do cười ha ha lau mặt, còn rất chịu khó rửa cặp móng vuốt đã sớm bẩn đen của hẳn.

Bí đồ hầm thịt hươu rất thơm, thơm đến ngoài dự đoán của Nguyệt Bất Do. Cùng Mạc Thế Di trốn trong phòng, Mạc Thế Di không mang mặt nạ làm tâm tình Nguyệt Bất Do cực kì tốt. Hai người vừa ăn thịt hươu, ăn bí đồ, vừa uống chút rượu. Thần tiên chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi.

Ăn uống no đủ, Nguyệt Bất Do theo thói quen định nâng tay chùi miệng, một người cực nhanh bắt lấy cổ tay hẳn, giơ một chiếc khăn tay ra. Nguyệt Bất Do cầm lấy lau miệng, hiếu kì nhìn chiếc khăn trong tay, hỏi: “Trên người người rốt cuộc mang bao nhiêu cái khăn vậy? Sao mỗi lần đều sạch sẽ thế?”

“Giặt thì tự nhiên sạch sẽ.”

“Vây à.” Chưa bao giờ giặt bất cứ thứ gì, Nguyệt Bất Do trả cái khăn lại, hạo tâm nhắc nhở: “Nhưng người đừng có bảo ta giặt đấy, đời này thứ duy nhất ta “giặt” là chính mình.”

Cầm lại cái khăn, Mạc Thế Di rất lãnh tĩnh nói: “Người chỉ cần lúc nào cũng nhớ rõ tắm cho bản thân sạch sẽ là được, cái khác ta không cầu.”

“Chỉ thế thôi cũng đã rất làm khó ta rồi đó.” Từ trước đến nay chưa từng sạch sẽ như thế, Nguyệt Bất Do nhìn móng vuốt của mình, “Trước đây lão tử nhiều nhất ba tháng mới tắm một lần, hiện tại mỗi ngày đều phải tắm, thật sự là phiền toái.”

Kéo tay Nguyệt Bất Do xuống, Mạc Thế Di nói: “Sạch sẽ như vậy người khác nhìn mới cảm thấy cảnh đẹp ý vui.”

Nguyệt Bất Do trắng mắt nhìn hẳn: “Vì sao ta phải để ‘người khác’ đối ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui? Ta tự vui mắt mình không phải được sao?”

Mạc Thế Di nói thẳng: “Ở trước mặt người, ta sẽ lấy mặt nạ xuống, vậy trước mặt ta, có phải người cũng nên để ta nhìn thấy mặt của người?”

“.....” Nguyệt Bất Do sừng sốt, thật sự sừng sốt. Chờ hẳn cân nhắc xong lời nói của Mạc Thế Di có ý gì, hẳn chụp một cái lên vai Mạc Thế Di, cười ha ha: “Được, được, không thành vấn đề! Không phải chỉ là rửa mặt sao, ai sợ ai. Ta rửa, chỉ cần ở cùng với người thì ngày nào ta cũng rửa. Hạo huynh đệ, đủ nghĩa khí!” Nguyệt Bất Do thật sự cao hứng. Mạc Thế Di không chỉ không giống những người đó luôn e ngại hẳn, ngược lại còn nguyện ý tháo chiếc mặt nạ không bao giờ rời mặt kia xuống, chỉ với phần nghĩa khí này Mạc Thế Di đã đủ quy cách làm huynh đệ của hẳn!

Mạc Thế Di không cười, mặt vẫn không biểu cảm, nhưng ánh mắt y nói cho Nguyệt Bất Do y cũng thật cao hứng. Nguyệt Bất Do lập tức rót rượu vào bát cho hai người, giơ lên, hào sảng nói: “Đến, cạn, từ nay về sau người ta chính là huynh đệ! Chuyện của người chính là chuyện của Nguyệt Bất Do ta.”

Mạc Thế Di đứng lên, giơ bát.

“Cạch.”

Cạn.

Ợ một hơi, tâm tình vô cùng tốt, Nguyệt Bất Do lấy trong lòng ra hai tấm vải đen, giao cho Mạc Thế Di một tấm: “Đi thôi.”

Không hỏi đi đâu, Mạc Thế Di giống Nguyệt Bất Do dùng miếng vải đen che khuất nửa gương mặt. Hai người tắt ánh đèn, nhảy qua cửa sổ ra ngoài, lặng yên không một tiếng động ly khai.

Đi theo sau Nguyệt Bất Do, vẫn không quen với cảm giác có gió trực tiếp thổi vào mặt, trong lòng Mạc Thế Di cũng là vạn phần không nói rõ. Y không nói rõ đây là cảm giác gì. Nhìn bóng dáng Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nói với chính mình, nhất định phải giữ người này lại, không có lý do gì, phải giữ lấy hần.

24. Chương 24

Góc phía tây kinh thành là nơi dân chúng bình thường sinh sống. Nhà ở đây nhỏ, lại nhiều, người cũng hỗn tạp. Nguyệt Bất Do đưa Mạc Thế Di yên lặng lướt qua một loạt nóc nhà trong đêm, không đưa tới bất kỳ kẻ nào chú ý. Nhà của người nghèo không dùng đèn, hầu hết các gia đình trời vừa tối liền sớm lên giường ngủ, chỉ có mấy đứa nhỏ tinh lực tràn đầy vẫn nhân một chút ánh trăng mỏng manh mà chơi đùa trong sân nhà mình hoặc ngõ nhỏ.

Cũng may mà Nguyệt Bất Do có trí nhớ tốt, đến giờ vẫn không lạc đường. Rẽ sắp được chín chín tám mươi một ngã, Nguyệt Bất Do dừng lại, nằm sấp trên nóc nhà nào đó, nhanh tiếp theo, Mạc Thế Di ghé sát bên cạnh hần. Nguyệt Bất Do chỉ chỉ một tiểu viện phía trước, thấp giọng nói: “Khi đưa Thành Lệ hồi cung, ta nhìn thấy có một người cũng theo dõi hần. Ánh mắt đó không giống như dân chúng bình thường nhìn quan gia, người nói có vấn đề không nào?”

“Có.”

“Lúc đó người nọ đang mua đồ ăn, ta liền đi tới cũng làm bộ mua đồ ăn, vụng trộm đuổi theo hần. Bí đồ chính là như thế mà có.”

“Ừ.”

“Người nọ liền vào tiểu viện phía trước kia, lúc ấy trong viện còn có nữ nhân, ta nghe được bọn họ nói chuyện, khẩu âm giống người Miêu Cương.”

Mạc Thế Di cẩn thận lên, hỏi: “Ngoài một nam một nữ vẫn còn có người khác?”

“Ta chỉ nhìn thấy hai người đó. Trời sắp sáng rồi, ta sợ đánh rần động cỏ, đi thôi.” Nguyệt Bất Do nhỏ giọng hỏi bên tai Mạc Thế Di: “Muốn vào xem không? Ám sát Thành Lệ cũng là người Miêu đó.”

Mạc Thế Di gật đầu: “Đi xem.”

“Đi!”

Chân Nguyệt Bất Do dẫm trên mái hiên, xoay người nhảy lên một cái, dừng ở trong tiểu viện, Mạc Thế Di theo sát phía sau. Hai người ở trong sân trước cẩn thận nghe ngóng, Mạc Thế Di thận trọng đi đến trước một gian ốc, vén màn lên. Vừa định có động tác, tay hần bị Nguyệt Bất Do dùng sức đè lại.

Một tay kéo Mạc Thế Di về, Nguyệt Bất Do đi nhón chân nói với Mạc Thế Di: “Cái màn kia có bẫy.”

Bẫy? Mạc Thế Di lập tức nhìn lại, lại không nhìn ra cái gì. Nguyệt Bất Do giật nhẹ Mạc Thế Di, chỉ lên nóc nhà bọn họ vừa bò sấp trên đó, Mạc Thế Di gật đầu, hai người lui trở về.

Võ công của Mạc Thế Di là thiên hạ đệ nhất nhưng kinh nghiệm giang hồ thì không bằng Nguyệt Bất Do. Trở lại chỗ vừa rồi, Nguyệt Bất Do nhỏ giọng nói: “Trên cái màn kia có một Ngũ độc đồ đằng, nếu mạo muội vén màn lên, nhẹ thì trúng cỏ, nặng thì chết.” Hần buồn bực, “Ta sơ ý, vừa rồi không thấy rõ, thiếu chút nữa hại người.”

“Ta không sợ cỏ.” Mạc Thế Di lập tức an ủi.

Trùng tiểu viện kia, Nguyệt Bất Do xoay xoay cái cổ, rồi mới nói: “Người ở chỗ này chờ, ta đi.”

“Không được.” Bất lấy Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di kiên quyết không đồng ý, “Ta đi. Ta không sợ cổ.”

“Trong cơ thể người có cổ không có nghĩa là người sẽ không sợ cổ.” Kéo tay Mạc Thế Di ra, Nguyệt Bất Do nói: “Lúc trước ta từng lưu lạc ở Miêu Cương nhiều năm, đối với thứ này không thể nói là mười phần hiểu biết, nhưng thứ nên biết cũng đều biết, ta đi. Yên tâm.”

“Không được! Ta không thể để cho người đi một mình.” Mạc Thế Di lại bắt lấy tay Nguyệt Bất Do, dùng sức.

Nhìn bàn tay của mình bị người bắt lấy, Nguyệt Bất Do cảm thấy là lạ trong lòng. Sống đã sắp năm mươi năm, ngoài nương đã sớm mất thì không có ai lo lắng cho hắn như thế. Nhìn một lúc lâu, Nguyệt Bất Do ngẩng đầu, cười rất lớn với Mạc Thế Di, chẳng qua mặt hắn bị che, chỉ có thể nhìn thấy hai mắt hắn cong như trăng khuyết.

“Hảo huynh đệ, đủ nghĩa khí.”

Nghĩ nghĩ, Nguyệt Bất Do nói: “Vậy chúng ta đi về trước đã, phải chuẩn bị vài thứ. Ít nhất chúng ta có thể khẳng định ở nơi này là người Miêu, chẳng sợ không phải người Miêu cũng nhất định có liên quan tới bên đó.”

Mạc Thế Di gật đầu, chậm rãi buông tay Nguyệt Bất Do ra.

“Đi thôi, đi tìm Thành Lệ.”

“Được.”

Ghi nhớ vị trí tiểu viện, Mạc Thế Di theo Nguyệt Bất Do lại lặng lẽ ly khai. Lúc đầu là Nguyệt Bất Do dẫn đường, lúc này đổi thành Mạc Thế Di dẫn đường. So với tây thành bản cùng, những toà nhà ở bắc thành vừa lớn lại vừa hoa lệ. Đông cung thái tử Thành Lệ ở chỉ cách hoàng cung một bức tường, từ đông cung có thể không cần ra phủ mà trực tiếp tiến vào hoàng cung. Đây cũng là tượng trưng của thân phận thái tử, tượng trưng cho thái tử cách hoàng quyền chỉ có một bước.

Nguyệt Bất Do rất muốn tham quan hoàng cung, nhất là ngự thiện phòng trong hoàng cung, nhưng mà đêm nay khẳng định là không có thời gian. Rất có hưng trí theo Mạc Thế Di vào đông cung, Nguyệt Bất Do cảm khái trong lòng, không hổ là nơi ở của thái tử, so với sơn động hắn ở xa hoa hơn nhiều.

Dễ dàng tránh đi thị vệ trong phủ thái tử trong, Mạc Thế Di đẩy ra một song cửa, mang Nguyệt Bất Do lên vào. Tự giác đóng cửa sổ, Nguyệt Bất Do vừa mới xoay người thì nghe thấy một người nói: “Các người sao muộn như thế mới tới vậy?”

“Oa!” Thấp giọng kêu một tiếng, Nguyệt Bất Do trực tiếp nhảy xoay người, còn chưa thấy rõ người nói chuyện là ai, hắn liền kéo khăn che mặt xuống bất mãn nói: “Dọa người sẽ hù chết người đấy biết không?”

Có người so với hắn còn bất mãn hơn: “Không phải người tự xưng là thiên hạ đệ nhị sao, còn không nghe được bản cung ở trong này?” Một người đứng lên khỏi tháp, tóc rối tung, chỉ mặc áo trong, từ vẻ mặt của hắn có thể thấy được hắn đã đợi rất lâu.

“Ta còn nghĩ rằng người đã ngủ rồi. Với lại, ta nào biết căn phòng này chính là chỗ người ở chứ.” Nguyệt Bất Do đi đến bàn trà, trước tiên bưng ấm trà lên. Trong ấm trà có nước, khát nước, hắn ngửa miệng lên tu.

Thành Lệ lại hỏi một người khác: “Sao muộn như thế mới lại đây?” Lúc này hắn mới thấy rõ đối phương không mang mặt nạ, hai mắt hắn lóe lóe, nhưng không nói cái gì.

Mạc Thế Di giải thích: “Ban ngày sau khi đưa người tiến cung Bất Do phát hiện một kẻ khả nghi, chúng ta mới từ bên đó tới đây.”

“Bất Do?” Thành Lệ nhíu mi, “Chỉ mới một ngày không gặp, quan hệ của hai người tiến triển nhanh thật đấy.”

Mạc Thế Di không lên tiếng, người lần đầu tiên nghe được Mạc Thế Di kêu hấn là “Bất Do” cũng ngây ngẩn. Hấn buông ấm trà đi đến trước mặt Mạc Thế Di, không xác định hỏi: “Người vừa gọi ta là gì?”

“Bất Do. Sao vậy, không được?” Mạc Thế Di hỏi rất bình thản, giống như chuyện này không cần trải qua sự đồng ý của ai hết.

Nguyệt Bất Do gầy gầy da đầu có chút ngứa: “Không sao. Nhưng ngoài nường ta ra không có người nào từng gọi ta như thế. Bọn họ đều trực tiếp gọi ta Nguyệt Bất Do, nếu không chính là họ Nguyệt!” Phía sau còn nhần mạnh, có thể nghĩ được người gọi hấn lúc ấy đang có tâm tình gì.

Mạc Thế Di thản nhiên nói: “Người nói chúng ta là hảo huynh đệ, nếu là hảo huynh đệ, ta đây gọi người Bất Do thì có gì ngại.”

Mặt Nguyệt Bất Do lập tức nở hoa, lúc trước đều là hấn nói, hiện tại Mạc Thế Di cũng đồng ý bọn họ là hảo huynh đệ, Nguyệt Bất Do còn quẩn cái gì do với Bất Do, lập tức nói: “Không ngại không ngại, hảo huynh đệ nha, người muốn gọi ta thế nào cũng được, gọi ta họ Nguyệt cũng xong. Ha ha ha, ta cũng có hảo huynh đệ.”

Chưa từng có “hảo huynh đệ”, Nguyệt Bất Do thật cao hứng, thật cao hứng, cao hứng chưa từng thấy.

“Ồ, vậy bản cung có nên nói tiếng chúc mừng không nhỉ?” Lữ Thành Lệ lời nói nghe thế nào cũng có chút không vui. Trước hôm nay, ba người bọn họ còn nói nói cười cười, hiện tại hấn lại cảm giác mình bị bỏ qua một bên.

Nguyệt Bất Do đại bất kính đi đến bên thái tử, ngồi trên tháp của thái tử, còn cởi giày, vắt chân lên, cũng vỗ vỗ bên cạnh bảo Mạc Thế Di đang đứng cũng đến ngồi.

Không tiếng động thở dài, Mạc Thế Di đi tới ngồi một bên khác của Thành Lệ, cũng tháo khăn che mặt xuống. Dọc theo đường đi lần này, quan hệ của y và Thành Lệ cũng khác với lúc trước.

Thành Lệ cũng ngồi xuống, có chút bức mình. Hai huynh đệ ngồi cùng nhau, tâm tình so với một ngày trước hoàn toàn bất đồng. Giờ phút này, Thành Lệ cảm thấy phiền mà không biết do đâu, cái gì cũng phiền. Nguyệt Bất Do liên tục nhìn hấn, lại một lần nữa hỏi: “Có muốn ta giết hết bọn họ giúp người không?”

Đến trắng mắt cũng lười cho hấn, Thành Lệ thở hắt ra, làm mình tỉnh táo lại, rồi mới hỏi: “Vừa rồi các người nói phát hiện kẻ khả nghi, là chuyện gì vậy?”

Mạc Thế Di trả lời: “Khi Bất Do đưa người về phát hiện có người theo dõi người, hấn theo dõi người nọ, nghe được khẩu âm người nọ là khẩu âm Miêu Cương.”

“Miêu Cương? !” Thành Lệ kinh hãi.

Mạc Thế Di gật đầu, tiếp theo nói: “Bất Do theo người nọ đi tới chỗ ở của hấn, chúng ta đến chậm chính là bởi đến chỗ đó. Nhưng chỗ ở của hấn có mờ ám, chúng ta định đêm mai lại đi.”

“Cái gì mờ ám?”

“Bất Do nói cửa của chúng có Ngũ độc đồ đằng, mao muội xông vào sẽ trúng độc hoặc chết.”

Thành Lệ vừa nghe liền trầm mặt: “Là người nào mà lại bày ra thứ đó?”

“Cho nên mới phải đến xem.” Người trả lời là Nguyệt Bất Do.

Hấn nhìn sắc mặt Thành Lệ, hỏi: “Người có chỗ nào không thoải mái không? Nếu đối phương thật là đến vì người, người cần phải cẩn thận đối phó.”

Thành Lệ che ngực, qua một lát, hấn nói: “Cũng không biết có phải do bệnh tim không, dù sao cứ một lúc ngực sẽ không thoải mái. Lúc trước đi Giang Nam cũng là bởi vì bị bệnh hơn nửa năm, muốn tìm nơi giải sầu, hít thở không khí.”

“Người thì sao, có không thoải mái chỗ nào không?” Nguyệt Bất Do hỏi Mạc Thế Di, hai huynh đệ này chính là “Một sợi dây châu chấu” mà.

Một sợi dây châu chấu: ý chỉ mạng sống có liên hệ, cùng sống hoặc cùng chết.

Mạc Thế Di lắc đầu: “Không có cảm giác gì đặc biệt. Ta không sao.”

Nguyệt Bất Do sờ cảm, nghĩ nghĩ, hần nói với Thành Lệ: “Ngoài những thứ đặc biệt ác độc, ví dụ như loại của ngươi, các cổ độc bình thường đều sợ hùng hoàng. Từ giờ trở đi, lúc nào ngươi cũng phải mang hùng hoàng, đầu giường cũng treo lên.”

Thành Lệ lập tức gật đầu, trong chuyện này hần rất tín nhiệm Nguyệt Bất Do. Mạc Thế Di nói: “Chúng ta sẽ ở lại kinh thành mấy ngày, giúp ngươi tìm kẻ khả nghi, tự ngươi cũng phải cẩn thận.”

“Bản cung sẽ chú ý.”

Có người không bằng lòng: “Cái gì bản cung mới chả không bản cung, là huynh đệ thì nói hần hoi coi.”

Thành Lệ trừng mắt nhìn tên kia một cái: “Chẳng lẽ sau khi ta đăng cơ ở trước mặt ngươi cũng phải ‘Ta ta ta’?”

“Cái đó chờ ngươi đăng cơ rồi nói sau.” Nguyệt Bất Do hoàn toàn không nhìn đến thân phận tôn quý của Thành Lệ, vỗ vỗ hần: “Quay ra đây, ta muốn làm vài thứ trên người ngươi.”

“Làm cái gì?” Hỏi thì hỏi, Thành Lệ vẫn quay người lại.

“Mạc Thế Di, lấy cho ta một chén trà, đổ nửa chén nước.” Chỉ huy Mạc Thế Di làm việc, Nguyệt Bất Do xắn tay áo lên, rút kiếm bên hông mình ra, cũng nói: “Cởi áo ra.”

“Ngươi muốn làm gì?” Thành Lệ cười bỏ đai lưng, Mạc Thế Di đi lấy chén trà nháy mắt quay đầu lại.

“Để ngừa vạn nhất. Nói ngươi cũng không hiểu, nghe ta là được.” Không cần giải thích, Nguyệt Bất Do cũng lười giải thích. Thái tử đã ngủ, trong phòng tự nhiên không thể thấp nển. Cũng may Nguyệt Bất Do vẫn nhìn rõ.

Mạc Thế Di lấy nước đến, Nguyệt Bất Do một kiếm cắt ngón tay mình, Thành Lệ và Mạc Thế Di nhăn mặt, hần bôi máu lên mi tâm Thành Lệ, miệng lẩm bẩm. Sau đó hần bôi dịch máu hoà nước lên cổ, ngực, bụng Thành Lệ. Cuối cùng, hần đặt ngón tay dính máu lên khối gồ trên ngực Thành Lệ. Việc làm người ta sờn tóc gáy đã xảy ra, khối gồ lên kia tự nhiên mấp máy, một tay Mạc Thế Di ôm ngực mình, cảm thấy tức ngực.

Nhưng cho dù là Mạc Thế Di hay Thành Lệ cũng đều không hỏi Nguyệt Bất Do đang làm gì, hai người gắt gao mím môi nhìn hần. Thứ gì đó mấp máy hút toàn bộ máu Nguyệt Bất Do chảy ra vào. Qua một lúc lâu, Nguyệt Bất Do lấy chén trà trong tay Mạc Thế Di, uống một ngụm trà, tiếp theo phù một tiếng, phun toàn bộ lên ngực Thành Lệ.

Chà xát miệng, Nguyệt Bất Do thở hển hển một hơi: “Xong.”

“Ngươi đang làm cái gì?” Thành Lệ lấy một chiếc khăn ra, cả người đầy nước, cũng không biết có thể lau đi hay không.

“Lau đi, xong rồi.” Nguyệt Bất Do giải thích: “Đây là lúc trước ta học trộm của một cổ độc sư ở Miêu Cương, chỉ dùng để phá cổ. Nếu có người muốn dùng cổ hại ngươi, ngươi khó lòng mà phòng bị. Trong cơ thể ngươi có cường cổ, biện pháp này chính là một khi có ác cổ khác thương tổn ngươi, cường cổ này trong cơ thể ngươi sẽ ăn luôn ác cổ, để ngươi miễn bị cổ độc gây thương tích. Hiểu không?”

Thành Lệ kinh ngạc nhìn khuôn mặt non choẹt của Nguyệt Bất Do, nhất thời nói không nên lời. Mạc Thế Di thì lập tức hỏi: “Có thể gây tổn thương cho ngươi không?”

“Sẽ không, chỉ là mất chút máu, ta mới không làm vụ làm ăn nào lỗ vốn đâu.” Nguyệt Bất Do ngậm đầu ngón tay để cầm máu.

Giọng Thành Lệ hơi tắc lại, hỏi: “Ngươi muốn làm ăn gì với bản cung? Hả?”

“Một trăm lượng bạc.” Nguyệt Bất Do ngậm đầu ngón tay lẩm bẩm, đưa tay ra.

“Có thể cứu bản cung là vinh hạnh của ngươi, ngươi còn dám đòi tiền với bản cung.” Thành Lệ tát một cái lên tay Nguyệt Bất Do, nở nụ cười.

“Thái tử mà còn keo kiệt như thế.” Bất mãn thu tay, Nguyệt Bất Do đứng lên: “Người nghỉ đi, chúng ta cũng muốn trở về nghỉ. Nhớ kĩ đi kiếm hùng hoàng.”

“Sẽ không quên.” Thành Lệ rất không muốn bọn họ đi, nhưng không được.

Cùng Mạc Thế Di đi đến bên giường, Nguyệt Bất Do lại quay đầu: “Ta nói, thủ vệ của chỗ người cũng thật không ra sao, chúng ta muốn vào liền vào được, người phải cẩn thận đó.”

Thành Lệ khó thở: “Đó là ta bảo bọn họ lui xuống, bằng không làm sao các người vào được.”

“Vậy sao. Nhưng mà vẫn phải cẩn thận một chút.” Hảo tâm nhắc nhở, Nguyệt Bất Do đi mở cửa. Tay đụng tới cửa sổ, hắn lại quay đầu: “Khó được đến kinh thành một chuyến, ta muốn đi thăm hỏi mấy huynh đệ của người một chút, kiếm cho ta tấm bản đồ, đêm mai ta tới lấy.”

Trong nụ cười của Thành Lệ là cảm kích: “Được. Mau trở về nghỉ đi.”

“Chúng ta đi đây.” Nguyệt Bất Do mở cửa ra. Mạc Thế Di gật đầu với Thành Lệ, cùng Nguyệt Bất Do rời đi. Thành Lệ nhìn hai người biến mất, chậm rãi đóng cửa, trong lòng nặng nề. Không phải thống khổ trầm trọng, mà là..... Cười một tiếng, Thành Lệ mang mùi máu tươi nhàn nhạt lên giường, đêm nay, không biết hắn có thể ngủ được không.

Hai người trên đường không hề dừng lại, trực tiếp trở về khách điếm. Vào phòng, Nguyệt Bất Do liền thấp sáng đèn. Cả đêm đều là tối lửa tắt đèn, mắt không thoải mái. Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng, Nguyệt Bất Do thoải mái lăn ra giường, mệt thật. Một người nắm lấy tay hắn, nhìn đầu ngón tay bị thương của hắn.

Mặc đối phương nhìn, Nguyệt Bất Do phát ra cảm khái: “Người và Thành Lệ, thật là ai cũng không thể hạnh phúc hơn ai. Nếu ta là các người, hoặc là ta giết mọi người xa chạy cao bay, hoặc là ta tự sát. Dù sao ta cũng tuyệt đối sống không nổi.”

Vết đao trên ngón tay Nguyệt Bất Do khá sâu, còn đang chảy máu. Mạc Thế Di kéo xuống một góc áo trong băng bó cho Nguyệt Bất Do, rồi mới nằm xuống bên cạnh hắn.

Nguyệt Bất Do nhìn ngón tay mình, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh: “Cảm ơn. Người là người đầu tiên ngoài nương băng bó miệng vết thương cho ta đây.”

“Nương người đâu?” Mạc Thế Di cũng nhìn Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do thở dài: “Chết, sớm chết. Trước đây sức khỏe ta không tốt, làm bà nhọc lòng không ít. Cha ta bởi vì sức khỏe ta không tốt nên cũng không đối tốt với nương ta, bà sớm chết coi như là giải thoát.”

“Cha người đâu?” Mạc Thế Di giúp Nguyệt Bất Do cởi khăn che mặt trên cổ hắn xuống.

Nguyệt Bất Do bĩu môi: “Ai biết. Sau khi ta rời nhà thì cũng không trở về nữa, cũng không muốn quan tâm ông ta chết sống thế nào. Có lẽ chết, có lẽ còn sống đi, dù sao ta cũng không nhìn thấy.”

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh không có nửa điểm thương cảm kia, sự thông cảm Mạc Thế Di vừa mới sinh ra cũng biến mất. Nguyệt Bất Do không phải loại người cần người khác thương hại, cũng không thích như vậy.

“Bình thường người ở trong núi?” Mạc Thế Di nghe từ Thành Lệ không ít chuyện của Nguyệt Bất Do, mà y lại muốn biết càng nhiều.

Chưa từng có người bình thường nào bình tĩnh trò chuyện với hắn như thế, Nguyệt Bất Do đột nhiên không thấy mệt nhọc nữa. Hắn nghiêng người rất có hứng trí nói: “Khi ta luyện công đều ở trong núi. Nơi đó thanh tĩnh, người khác cũng không tìm thấy ta.”

“Người tìm người rất nhiều?” Nên nói là “bất” thì đúng hơn.

Nguyệt Bất Do khoát tay: “Đó là bọn họ quá nhỏ mọn. Không phải là ta đã đánh thắng bọn họ sao. Hơn nữa, võ công chính là để người học, ta chịu học võ công của bọn họ cho thấy võ công của bọn họ rất được, đáng giá ta học, bọn họ nên cao hứng mới đúng. Nhưng những người đó lại bụng dạ hẹp hòi, chẳng hề phóng khoáng, giấu giấu điểm điểm. Nói cái gì ‘không phải người bốn môn thì không thể truyền thụ’, rõ ràng sợ người khác học được lợi hại hơn họ. Hừ, bọn họ không cho ta học, ta tự học.”

“Có người nào bắt được người chưa?” Mạc Thế Di không quan tâm Nguyệt Bất Do có học trộm võ công hay không, chỉ để ý chuyện này.

Nguyệt Bất Do lập tức tự đắc nói: “Đương nhiên không có. Khinh công của ta tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất, người có thể đuổi được ta chỉ sợ còn chưa đầu thai đâu.”

Điểm ấy Mạc Thế Di thừa nhận, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trong mắt Mạc Thế Di không có nửa điểm khinh thường, Nguyệt Bất Do thật cao hứng. Hắn không hy vọng Mạc Thế Di chán ghét hắn, không thể nói rõ là vì cái gì, dù sao chính là không hy vọng.

“Mạc Thế Di, người có thể cho ta học kiếm pháp của người không?”

“Tùy tiện người.”

“Thật sự?!”

Nguyệt Bất Do ngồi dậy. Mạc Thế Di thản nhiên nói: “Người muốn học thì học. Ta có thể dạy người.”

“Ha ha, không hổ là người Nguyệt Bất Do ta coi trọng.” Người nào đó không hề phát giác nghĩa khác trong lời nói của mình chút nào, cao hứng vỗ vai Mạc Thế Di, cười nói: “Còn nữa bình rượu đó, cạn đi !”

Mạc Thế Di liếc mình bồi quân tử, xuống giường.

Hai người uống cạn nửa vò rượu kia, hơi say nên lần đầu tiên Nguyệt Bất Do chủ động rửa mặt rửa chân, súc miệng. Nằm ở trên giường, Nguyệt Bất Do nằm sát bên cạnh Mạc Thế Di, nói: “Bây giờ ta không học, chờ ta đánh thắng người rồi học.”

“Vì sao phải đợi đánh thắng ta?” Buông màn trên giường, Mạc Thế Di để mặc Nguyệt Bất Do nằm sát bên y.

Đã sắp ngủ, Nguyệt Bất Do nhắm mắt lẩm bẩm: “Đánh thắng người, sống cũng sẽ không còn ý nghĩa. Không học võ cùng với người, không lẽ ta đây lại phải đi nhảy vực? Dù sao cũng phải kiếm cho mình chút việc để làm chứ.”

“‘Lại’ nhảy vực?” Mắt Mạc Thế Di nháy mắt tròn to, tim nhảy rộn.

“Ta ngủ.....” Không biết là không muốn trả lời hay là thật sự mệt nhọc, Nguyệt Bất Do không nói, hô hấp rất nhanh vững vàng. Nhìn gương mặt đang ngủ của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di cũng không hề buồn ngủ, chỉ cảm thấy khiếp sợ.

Vì sao là “lại nhảy vực”?

Nâng lên một bàn tay, cách khoảng không sờ lên mặt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di không thể nào tin rằng khuôn mặt này đã gần năm mươi. Nghĩ đến Nguyệt Bất Do nói hắn biết dịch dung, tay Mạc Thế Di xuyên qua không gian, sờ lên mặt Nguyệt Bất Do. Trong một thoáng khi bàn tay đụng tới, Mạc Thế Di đã quên hô hấp, chỉ có trái tim đang đập với tốc độ kịch liệt kinh hoàng hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng, y làm sao vậy?

Gương mặt theo Thành Lệ nói rất giống mặt của “mình”, không giống như là dịch dung. Người này cũng sẽ không dùng gương mặt dịch dung để lừa gạt y. Người này nhiều nhất chỉ là mấy tháng không rửa mặt, biến mình thành một tên ăn mày thôi.

Đầu có chút choáng, không biết là vì sao. Sờ soạng trên mặt Nguyệt Bất Do rất lâu rồi Mạc Thế Di mới thu tay. Rõ ràng là muốn xem Nguyệt Bất Do có dịch dung không, nhưng thu tay rồi y mới giật mình thấy vừa rồi hình như mình cũng không tìm dấu vết dịch dung, y..... Nhìn bàn tay mình, Mạc Thế Di hoang mang .

Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do..... Một người trong sáng giũa lại tràn ngập bí ẩn. Trong cuộc đời gần ba mươi ba năm của y, tâm tình y vì người này xuất hiện mà đã có sự thay đổi, ngay cả chính y cũng không thể giải thích sự thay đổi này. Y muốn “bắt lấy” Nguyệt Bất Do, cũng không biết sao lại muốn vậy.

Mà Thành Lệ..... có khi nào cũng giống y, muốn “bắt lấy” Nguyệt Bất Do không?

Đêm nay, Mạc Thế Di mất ngủ.

25. Chương 25

Ngày hôm sau, tâm tình vô cùng tốt, Nguyệt Bất Do ăn xong bữa sáng thì bảo tiểu nhị nấu nước, hắn muốn tắm rửa. Nếu Thành Lệ mà ở đây thì nhất định sẽ phun hết nước trà hoặc đồ ăn trong miệng ra. Nguyệt Bất Do mà lại chủ động yêu cầu tắm rửa? Hôm nay mặt trời chắc là mọc đằng tây rồi. Nhưng đáng tiếc là Thành Lệ không ở đây, hắn không thể nhìn thấy sự kiện “rầm rộ” này.

So với Thành Lệ sẽ khiếp sợ, Mạc Thế Di lại có vẻ rất bình tĩnh, có lẽ còn có chút cao hứng. Y không phải không thấy thỉnh thoảng Nguyệt Bất Do sẽ cào da đầu, nhưng y nhận ra được Nguyệt Bất Do chán ghét tắm rửa, cho nên y vẫn nhẫn nhịn không nhắc tới.

Khách điểm có nhà tắm chuyên môn cho khách nhân tắm rửa, tiểu nhị ở dưới lầu nói nước đã đun xong, Nguyệt Bất Do gầy gầy Mạc Thế Di: “Muốn tắm chung không?”

Hai mắt Mạc Thế Di tròn to, Nguyệt Bất Do cười ha ha nói: “Ta chưa từng cùng huynh đệ tắm chung đâu.”

Nhìn nụ cười chờ mong trên mặt Nguyệt Bất Do, không biết vì sao Mạc Thế Di lại có chút xót xa, người này, kỳ thật vẫn luôn là một người cô đơn đúng không. Không hề nghĩ nhiều, Mạc Thế Di trực tiếp lấy khăn của mình.

“Đi thôi.”

Nguyệt Bất Do cực kỳ cao hứng, kéo cái khăn không hề sạch sẽ của mình, kích động theo Mạc Thế Di ra cửa. Lần đầu tiên tắm cùng huynh đệ, hắn rất kích động.

Vào phòng tắm, Nguyệt Bất Do liền đóng cửa lại, rồi mới thuận thực nhanh chóng cởi xiêm y của mình, mông trần vào bể. Mạc Thế Di nhìn Nguyệt Bất Do và thân thể cũng trẻ trung như dung mạo hắn vài lần, chậm rãi đưa tay xuống, cởi y phục.

Bơi hai vòng trong cái bể đủ cho bốn người cùng tắm, miệng Nguyệt Bất Do liên tục kêu: “Oa a oa a, nóng nóng nóng, phù..... Mạc Thế Di, người xuống chậm một chút, nước nóng lắm.”

“Được.”

Mạc Thế Di cũng cởi hết, y ngồi bên thành bể, trước tiên thả dần người vào nước, rồi mới chậm rãi xuống nước. Thân thể mát lạnh đụng tới nước nóng, Mạc Thế Di cũng nhịn không được rên hai tiếng.

Hai mắt Nguyệt Bất Do vẫn rất hâm mộ lướt qua lướt lại trên thân thể cường tráng của Mạc Thế Di, Mạc Thế Di không tránh đi, mặc hắn xem. Có những lúc Nguyệt Bất Do biểu hiện tựa như đứa nhỏ, không có bất cứ tà niệm gì, cho nên Mạc Thế Di cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

“Mạc Thế Di, người bắt đầu luyện võ từ năm mấy tuổi?”

Bơi tới bên Mạc Thế Di nằm xuống, Nguyệt Bất Do hỏi.

Mạc Thế Di cũng nằm xuống, trả lời: “Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện ta liền theo cha ta luyện quyền cước, nếu muốn nói chính thức luyện võ, chắc là năm tuổi đi, cũng không nhớ rõ lắm.”

“Khó trách người lợi hại hơn ta. Ta mười ba tuổi mới bắt đầu học trát trung bình tấn.” Nguyệt Bất Do lên vào trong nước, làm ướt tóc mình rồi mới trở ra.

Mạc Thế Di nhìn hắn nói: “Kỳ thật là người lợi hại hơn ta. Người mười ba tuổi bắt đầu học trát trung bình tấn mà có thể có võ công như vậy, làm người ta kính nể.”

“Hắc hắc.” Điểm này Nguyệt Bất Do cũng không phủ nhận, hắn kiêu ngạo nói: “Bọn họ đều nói ta không thể luyện võ, hừ, mệnh ta do ta không do trời, ta càng phải luyện cho bọn hắn xem!”

Mệnh ta do ta không do trời..... Mạc Thế Di hỏi: “Tên của người là có ý như vậy?”

Nguyệt Bất Do gật gật đầu: “Trước đây ta tên là Nguyệt Siêu Phàm, sau đó ta tự đổi tên mình thành Nguyệt Bất Do. Mạng của ta, người khác nói cũng không tính, chỉ có ta tự mình nói mới tính.” Dứt lời,

hắn lại lần nữa bất mãn nói: “Cho nên ta nhìn hai huynh đệ các người mới lo lắng. Quản nhiều như vậy làm chi, chính mình sống tự tại mới là thật.”

Mạc Thế Di chưa nói gì, người bên cạnh này từ đầu đến chân đều trẻ tuổi như vậy. Ở cùng một chỗ với người này, y luôn cảm thấy tâm của mình thật già cỗi, tang thương.

Nguyệt Bất Do cũng không nói, trên mặt Mạc Thế Di không chút biểu cảm, nhưng cảm xúc trong cặp mắt kia làm hắn thực không thoải mái. Hắn liền nâng tay bưng kín mắt Mạc Thế Di.

“Mặt nạ của người đeo đã lâu lắm, da mặt cũng sẽ không cử động được. Sau này người phải học cười, học khóc, phải giống như ta. Đương nhiên, ta sẽ không khóc, nhưng ít nhất phải học được cười đi.”

Để Nguyệt Bất Do che mắt mình, Mạc Thế Di hỏi: “Người thật sự, sắp năm mươi?”

“.....” Mối Nguyệt Bất Do giật giật, chuyện này hắn biết trả lời thế nào?

“Nếu khó xử thì thôi.” Mạc Thế Di cũng không bắt buộc, ai cũng có chuyện mình không muốn nói.

Một tay theo thói quen định gãi da đầu, Nguyệt Bất Do rồi rầm nói: “Ai nha, kỳ thật không phải ta không muốn nói cho người, mà là..... Chắc, ta sợ nói ra người không tiếp thu được.”

“Chuyện của người, ta đều có thể nhận.” Lời này cứ thế tự nhiên mà thốt ra.

Miệng Nguyệt Bất Do mở rộng, hắn buông tay: “Người cười một chút ta liền nói cho người.”

Mạc Thế Di nhăn mi: “Ta không cười được.”

“Cái này đơn giản.” Hai tay Nguyệt Bất Do nhẹ nhàng nắm hai má Mạc Thế Di, kéo hướng lên trên, “Đây không phải nụ cười?”

“Vậy người có thể nói sao?” Mặt y, sớm đã quên cười. Nhưng giờ phút này, trong lòng y là nụ cười.

Buông Mạc Thế Di ra, Nguyệt Bất Do không cười.

“Người thật có thể nhận?”

“Có thể.”

Lại nghiêng nghiêng đầu, Nguyệt Bất Do nhếch miệng thật lớn: “Tốt lắm. Đợi hai ta tắm rửa xong về phòng nói.”

“Được.”

Nguyệt Bất Do có huynh đệ, nhưng là huynh đệ chỉ cùng nửa huyết thống. Có thể nói, hắn không có bằng hữu, không có huynh đệ, cũng không có thân nhân. Hắn là võ si, là kẻ điên, là ôn thần mỗi người đều e ngại muốn tránh xa. Đối với việc này, Nguyệt Bất Do cũng không thấy lạ, người khác không thích hắn, hắn còn không thích những người đó hơn. Nhưng mà, có đôi khi hắn cũng muốn có một huynh đệ, một bằng hữu, một người có thể trò chuyện tán gẫu với hắn, một bằng hữu hoặc huynh đệ không hề chán ghét hắn.

Cho nên, khi cuối cùng hắn cũng tìm được [gặp được] một người như thế, hắn liền đặc biệt cao hứng, đặc biệt cao hứng, cao hứng đến mức cảm thấy thật sự may mắn vì mình đã nhảy vực.

Bên cạnh bể, chỉ nghe thấy miệng Nguyệt Bất Do không ngừng. Nói hắn đánh bại những cao thủ như thế nào, nói hắn bị người truy đuổi như thế nào, nói hắn giáo huấn những kẻ dám can đảm đánh cướp hắn như thế nào. Không phải hắn nói nhiều, mà là dưới tình huống như vậy hắn chỉ có thể dùng phương pháp này để giảm bớt một ít xấu hổ của mình. Đúng, xấu hổ. Cảm xúc này chưa bao giờ xuất hiện trên người Nguyệt Bất Do, tại hôm nay, giờ khắc này, xuất hiện. Vì sao? Bởi vì có một người đang kì lưng cho hắn. Người nọ không phải ai khác, chính là Mạc Thế Di.

Trong trí nhớ của Nguyệt Bất Do, chỉ có trước đây nương hắn mới kì lưng cho hắn. Đó là một đoạn trí nhớ cực kì xa xôi. Giờ phút này, trong phòng tắm cũng không lớn lắm này, có một người chủ động kì lưng cho hắn, kì rất nghiêm túc, rất cẩn thận. Nhớ lại lúc trên đường hắn đưa Thành Lệ trở về, Thành Lệ chỉ biết ngại hắn bẩn, nhưng người này lại kì lưng cho hắn. Đây là sự khác biệt giữa thái tử và thứ dân sao.

“Mạc Thế Di, đợi lát nữa ta cũng kì lưng cho người.”

“Được.”

Người trước mặt so với y tưởng tượng gầy gò hơn rất nhiều, thân thể cũng không thành thực như nam tử trưởng thành. Đúng như lời Thành Lệ nói – lông còn chưa dài đâu. Mạc Thế Di gần như có thể khẳng định Nguyệt Bất Do cũng không phải sắp năm mươi tuổi như lời hắn nói. Chà xát sạch sẽ cổ, sau lưng và cánh tay cho người này, Mạc Thế Di mức nước trong bể lên, rửa trôi bụi bẩn trên người Nguyệt Bất Do.

“Người ngồi xuống, ta kì lưng cho người.”

Rửa sạch sẽ, Nguyệt Bất Do lấy khăn của Mạc Thế Di. Mạc Thế Di ngồi đưa lưng về phía Nguyệt Bất Do, trong lòng cũng không bình tĩnh. Từ sau khi y rời khỏi Mạc gia thì không hề tắm cùng người khác, càng đừng nói để cho người khác kì lưng cho y.

Nguyệt Bất Do rất quá đáng sờ lên tấm lưng dày rộng của Mạc Thế Di, hăm mộ nói: “Qua vài năm nữa, ta cũng sẽ cao lên như người.”

Tim trộm nhảy lên vài nhịp khi Nguyệt Bất Do sờ mình, Mạc Thế Di âm thầm hít sâu mấy hơi, nhìn thứ giữa hai chân mình, kỳ quái.....

Học động tác kì lưng vừa rồi của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cũng rất nghiêm túc chà lưng cho y, nhỏ giọng nói: “Khó trách Thành Lệ lại ghen tị với người. So với người, hắn thật sự gầy đến khó coi.”

Cảm giác quái dị giữa hai chân nháy mắt biến mất, hai mắt Mạc Thế Di tối sầm: “Người từng thấy thân thể Thành Lệ?”

“Từng thấy. Khi hắn tắm rửa đều ở trong phòng, ta đương nhiên có thể thấy được.” Kì bên tai cho Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cười nhạo nói: “Hắn vừa gầy vừa trắng, xương cốt nổi lên từng khúc, cái đùi cũng chỉ to ngang cánh tay người. Người nói người khác không giết hắn thì giết ai? Theo ta thấy, hắn sống an nhàn sung sướng quá cho nên thân mình mới yếu như thế.”

Người này cũng đã từng nhìn thấy thân thể Thành Lệ..... Mà Thành Lệ, thể nhưng cũng không kiên dè..... Ngực Mạc Thế Di có chút tức, không giống với cơn tức ngực khi Thành Lệ sinh bệnh.

Mạc Thế Di không nói lời nào, Nguyệt Bất Do cũng không nói, tập trung kì lưng cho Mạc Thế Di. Hơi thở của hắn phun sau lưng Mạc Thế Di, ánh mắt đối phương lấp lánh, thấu một chút nghi hoặc.

“Róc rách”

Nước ẩm ướt xuống lưng làm Mạc Thế Di tỉnh lại từ trong suy nghĩ, tiếp theo y nghe thấy người phía sau nói: “Xong rồi. Người sờ xem, có sạch sẽ không?”

“Sạch sẽ.” Không sờ, Mạc Thế Di xoay người. Nguyệt Bất Do đưa chiếc khăn đã giặt sạch cho y, ánh mắt nhìn vào ngực y.

“Có chuyện gì?”

“Để ta nhìn lại, lần trước trong phòng tối quá, không thấy rõ.”

Nhìn hơn nửa ngày, lúc này Nguyệt Bất Do mới trở lại bể, trong lòng quyết định một sự kiện.

Hai người đều dùng thời gian lâu hơn rất nhiều so với bình thường để tắm rửa. Trở lại trong phòng, Mạc Thế Di rót hai chén trà, ngồi xuống bên cạnh bàn, cũng chỉ vào một chiếc ghế khác. Nguyệt Bất Do cười đi qua ngồi xuống. Miệng lớn uống trà, hắn quệt miệng.

“Ta nói nhưng người đừng sợ đó.”

“Sẽ không.”

“Vậy ta nói đây.”

“Nói đi.”

“Ừ.” Hắng giọng, Nguyệt Bất Do mở miệng: “Kỳ thật ta không lừa người. Quả thật ta năm nay không phải bốn mươi tám thì là bốn mươi chín. Chẳng qua là cộng tuổi cả hai đời lại.”

Mắt Mạc Thế Di nháy mắt trừng lớn.

※

Trời tối, vẫn là khoảng thời gian của tối hôm qua, hai bóng đen nhảy ra từ cửa sổ khách điểm, đến thẳng viện tử có cạm bẫy ở phía tây kia. Mạc Thế Di nhớ kỹ vị trí của viện tử, hai người đến đó còn nhanh hơn tối hôm qua. Vẫn áp sát trên nóc nhà, Nguyệt Bất Do nhìn chăm chăm viện tử, nói khẽ với người bên cạnh: “Trong phòng có người.”

“Ừ.” Khác với tối hôm qua, trong phòng lúc này sáng đèn, cửa sổ chiếu lên bóng dáng ba người.

“Qua đó nghe một chút.” Nguyệt Bất Do đi xuống trước. Mạc Thế Di theo sát phía sau.

Hai người giống như chim bay, yên lặng không một tiếng động dừng trong viện. Nguyệt Bất Do lấy trong vạt áo ra một bình nhỏ, mở ra, vẩy vẩy xung quanh người, lại vẩy vẩy xung quanh Mạc Thế Di, rồi mới gật đầu với Mạc Thế Di. Hắn cúi người lặng lẽ nép dưới cửa sổ. Mạc Thế Di ngồi xổm xuống phía sau hắn, một tay Nguyệt Bất Do nâng cái bình, giờ về phía cửa.

Bên trong có tiếng nói, rất thấp. Nếu là người khác chắc chắn không nghe được đang nói cái gì. Nhưng Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do có thể coi là hai người có võ công cao nhất thiên hạ, bọn họ tự nhiên có thể nghe được người bên trong đang nói cái gì.

“Vẫn chưa tra được thân phận tên giặc cướp kia?”

“Chưa. Trên giang hồ vốn không hề có người nào tên là ‘Tiểu Nhị’.”

“Có lẽ là nguồn tin của chúng ta không chuẩn xác. Dù sao người Trung Nguyên cũng kiêng kỵ chúng ta, bọn họ rất có khả năng không hề nói thật.”

“Đúng, rất có thể. Hơn nữa ta hoài nghi tên ‘Tiểu Nhị’ này vẫn ở bên cạnh thái tử, hơn nữa là một kẻ lợi hại. Thái tử vừa về một lúc chú đàn của chúng ta liền bị phá, chắc chắn là do ‘Tiểu Nhị’ này làm. Thái tử không có năng lực này.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do thay đổi, ánh mắt Mạc Thế Di cũng thay đổi.

“Vậy phải làm sao? Không tìm ra ‘Tiểu Nhị’ này, cố gắng trước đây của chúng ta không phải uổng phí?”

“Thái tử rất có tâm kế, lại giao hoạt, hơn nữa đa nghi rất nặng, chỉ sợ hắn cũng không nói thật với hoàng hậu.”

“Chúng ta đây chẳng phải là không thể tìm ra ‘Tiểu Nhị’ này sao?”

“Cho nên ta mới tìm các người đến đây, chúng ta cùng nhau hợp sức. Không trừ bỏ ‘Tiểu Nhị’ này chúng ta sẽ không thể làm gì thái tử. Thái tử hồi kinh, chúng ta trực tiếp xuống tay sẽ càng khó. Hơn nữa thái tử ‘bệnh chết’ so với bị người giết chết vẫn tốt hơn.”

Nghe người trong nhà thương lượng làm thế nào trừ bỏ thái tử, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di gần như có thể khẳng định thái tử gặp chuyện liên tiếp là có liên quan tới những người này. Nhưng làm sao thái tử lại chọn tới người Miêu? Miêu Cương cách Trung Nguyên xa đến vạn dặm, thái tử lại cực ít xuất môn, nơi xa nhất từng đi cũng chính là vùng Giang Nam kia, những người này sao lại hận hắn đến thấu xương?

Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do không hề cử động, vẫn đợi cho người trong nhà tạm thời thương lượng xong. Nguyệt Bất Do quay đầu ra hiệu cho Mạc Thế Di hướng ra phía sau, Mạc Thế Di gật đầu, hai người lặng lẽ rời đi.

Trở lại nóc nhà, lúc này Nguyệt Bất Do mới lên tiếng: “Giờ làm sao? Vọt vào đánh bọn chúng trở tay không kịp, hay là thả lưới bắt cá lớn?”

Mạc Thế Di nghĩ rồi nói: “Trước hết đừng kinh động chúng. Chúng ta đi tìm Thành Lệ, nghe ý hắn một chút.”

“Được.” Những chuyện tranh đấu như thế này hai người cũng không am hiểu, không bằng đi tìm người am hiểu.

Hai người lập tức đi hướng tới đông cung.

Biết đêm nay Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do sẽ lại đến, Thành Lệ cũng không lo lắng. Tham dự yến tiệc an ủi phụ hoàng chuẩn bị cho hần xong, Thành Lệ lại nói chuyện với phụ hoàng một lát về việc đi Giang Nam lần này, sau đó mới quay trở về đông cung. Một lúc sau, Thành Lệ bảo thái tử phi và trắc phi mang hài tử đi nghỉ ngơi, một mình hần trở về tắm cung thái tử, vẫy lui người hầu. Thối tất ánh nến, hần đợi hai người đến.

Cửa sổ mở, lại nhanh chóng bị đóng lại. Nằm trên tháp chợp mắt, Thành Lệ lập tức ngồi dậy, trực tiếp hỏi: “Sự tình tra thế nào rồi?”

Lúc này Nguyệt Bất Do không bị dọa nữa, hần cũng trực tiếp trả lời: “Có người muốn giết người.”

Thành Lệ lập tức lạnh mặt: “Là ai !”

“Là người Miêu, nhưng cụ thể vì sao thì còn chưa rõ ràng.” Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do đi đến bên cạnh Thành Lệ, một trái một phải ngồi xuống. Nguyệt Bất Do hỏi trước: “Người nói với người ta rằng người cứu người tên là ‘Tiểu Nhị’?”

“Đúng. Sao người lại biết được?” Thành Lệ thất kinh.

“Người nói với ai?” Mạc Thế Di hỏi.

Nhận ra chuyện này rất nghiêm trọng, Thành Lệ lập tức hồi tưởng, rồi mới nói: “Ngày hôm qua sau khi về cung ta nói trước mặt phụ hoàng. Ở đó có mẫu hậu, có Thành Khiêm, còn có hai nô tài bên người phụ hoàng.”

Về mặt Nguyệt Bất Do nghiêm túc: “Hôm qua người nói, hôm nay người ngoài cung đã biết đến ‘Tiểu Nhị’ này. Bọn chúng nói hôm qua người về được một lúc thì chú đàn của chúng đã bị phá. Người biết cái gì là chú đàn không?”

Thành Lệ lắc đầu, chắc chắn không phải thứ gì tốt.

Nguyệt Bất Do nhăn mi nói: “Chú đàn là thứ hại người. Giống như tế đàn của vụ sư.” Nói xong, hần sờ sờ cằm, lẩm bầm lầu bầu: “Xem ra, tối hôm qua ta phá chú thuật cho người cũng có tác dụng. Quả thực có người hạ cổ trên người người để hại người. Lúc trước người nói người bị bệnh hơn nửa năm, xem ra hần là có liên quan tới việc này.”

“Thành Lệ, chúng ta không đánh rắn động cỏ, nghĩ trước hết nên nghe ý tứ của người một chút. Bất Do nói người hạ cổ cho người hoặc là từ vật bên người người, hoặc là thả cổ bên cạnh người. Mặc kệ là loại nào thì đều cần có người bên cạnh người đến phối hợp. Hơn nữa làm thế nào mà biết được thời gian và lộ trình người về kinh, đó cũng không phải việc vài người Miêu có thể làm được.”

Sắc mặt Thành Lệ chỉ có thể dùng âm lãnh để hình dung. Hần lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Xem ra kẻ muốn mạng bản cung lần này định hạ vốn gốc. Không biết hần tìm những người Miêu này phải tốn bao nhiêu bạc.”

Nguyệt Bất Do chụp một cái lên vai Thành Lệ, nói: “Nếu người muốn thả lưới bắt cá lớn, chúng ta sẽ không kinh động mấy người Miêu kia. Nếu người muốn hả giận, chúng ta lập tức đi giết những người đó. Không tìm được người muốn hại người, ta và Mạc Thế Di sẽ không đi.”

Lời này làm Thành Lệ rất cảm động, sắc mặt cũng không đáng sợ như vậy nữa. Hần lấy trong lòng ra một tấm bản đồ giao cho Mạc Thế Di, nói: “Đây là địa hình phủ đệ của Thành An, Thành Thông và Thành Khiêm. Trước hết đừng đánh rắn động cỏ, ta muốn xem xem là ai muốn mạng của ta.”

“Ta phá chú đàn của chúng, ít nhất trong vòng một năm chúng không thể lại dùng cổ hại người, người cũng không cần quá sợ hãi. Người chỉ cần nhớ rằng, trước khi mặc y phục phải dùng hùng hoàng để xông.”

“Được.”

Nguyệt Bất Do đứng lên: “Bây giờ chúng ta đi dạo nhà mấy huynh đệ của người, người nghỉ đi. Có chúng ta ở đây, người có thể yên tâm.”

Thành Lệ đứng lên, cười với Nguyệt Bất Do: “Ta tin người.”

“Vậy người nghỉ đi.”

Nháy mắt với Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do đi. Mạc Thế Di thu hết biểu hiện của hai người trong mắt, ngực lại có chút rầu rĩ.

Hai người đi đến bên cửa sổ, phía sau truyền đến tiếng một người: “Thế Di, Bất Do, các người cũng phải cẩn thận.”

Nguyệt Bất Do mạnh mẽ quay đầu, mắt to lấp lánh: “Người gọi ta là gì?”

Thành Lệ hừ một tiếng: “Làm sao, bản cung không thể kêu người Bất Do sao?”

“Ha ha, đương nhiên có thể.”

Mở cửa ra, Nguyệt Bất Do tâm tình vô cùng tốt nhảy ra ngoài, mà Mạc Thế Di thì mi tâm vắt lại. Hai người đi, Thành Lệ đóng cửa sổ, trên mặt chỉ còn lại băng hàn.

Ra khỏi đông cung, Nguyệt Bất Do quay đầu nhìn lại, cảm khái nói với người nào đó: “Cũng may người là thứ tử, tuy rằng luôn phải đeo mặt nạ nhưng nếu phải sống ở nơi này thì quá nghẹn khuất.” Dứt lời, hần chọc chọc người nào đó, lại hỏi: “Chờ hần đăng cơ, người tới nương tựa ta đi.”

“.....” Mạc Thế Di nhìn Nguyệt Bất Do, không đáp lời, trong lòng đang rầu rĩ.

Nguyệt Bất Do không bằng lòng: “Nương tựa ta thì làm sao? Người không muốn?”

“Người.....” Mạc Thế Di lên tiếng, “Liệu có nghĩ tới, tìm Thành Lệ nương tựa không?”

Lúc này Nguyệt Bất Do liền lắc đầu: “Hắn? Quên đi. Miệng hắn xấu như vậy, ta lại không thể đánh hắn, còn không tươi sống tự tức chết mình sao. Hơn nữa, người chưa từng nghe câu ‘Gần vua như gần cọp’ à, ai biết khi hắn làm hoàng thượng thì còn tốt như bây giờ không. Vẫn là hai ta làm bạn thích hợp hơn.”

Trong lòng lập tức không rầu rĩ, Mạc Thế Di nói: “Đợi Thành Lệ đăng cơ, ta liền đi tìm người nương tựa.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong: “Người nói rồi đấy! Người xuất gia không được nói dối!”

Không sửa lời hắn nói nhằm, Mạc Thế Di trịnh trọng gật đầu: “Ta không nói dối.”

“A a a, Mạc Thế Di, làm sao đây, ta càng ngày càng thích người!”

Thình thịch! Đang chạy như bay trên mái hiên, Mạc Thế Di thiếu chút nữa loạng choạng ngã xuống.

“Làm sao thế, Mạc Thế Di, ta vui quá, ha ha ha, ta vui quá, chưa từng vui như thế đâu!” Nguyệt Bất Do thấp giọng hét to. Hần cao hứng lủi ra sau một thân cây, lại nhảy đến trước mặt Mạc Thế Di, vui vẻ đến mức hành động hỗn loạn. Sự vui vẻ của hắn cuốn hút Mạc Thế Di. Nhưng Mạc Thế Di sẽ không cười, chỉ có thể nhìn Nguyệt Bất Do vui vẻ như vậy, để đối phương nhận ra sự vui sướng trong mắt mình.

Gần năm mươi năm đều cô đơn một mình, cuối cùng Nguyệt Bất Do cũng được trải qua niềm vui có huynh đệ, có bằng hữu. Giờ khắc này, luận võ cái gì dường như cũng không trọng yếu. Hắn chỉ biết là, Mạc Thế Di sẽ “nương tựa” hắn, Mạc Thế Di, nguyện ý cùng hắn một chỗ.

“Mạc Thế Di.”

“Gì?”

“Cho dù ta đánh bại người thì ta cũng sẽ không nhảy vực nữa.”

“Ừ.”

“Kiếp sau chắc chắn ta sẽ không gặp được người như người nữa, cho nên ta sẽ sống thêm vài năm cho đến hết đời ở đây. Người trăm ngàn lần không được chết trước ta sớm quá đâu đấy.”

“Sẽ không.”

“A a a, Mạc Thế Di, ta đã không đợi kịp.”

“Không đợi kịp cái gì?”

“Không đợi kịp người tới ‘nương tựa’ ta.”

“..... Vậy, trước hết người cứ ‘nương tựa’ ta đi. Chờ ta được tự do, ta sẽ đi ‘nương tựa’ người.”

“A a a, đi thôi!”

Hai người chạy như bay trên nóc nhà, lưu lại một đường đầy tiếng cười vui vẻ.

26. Chương 26

Trốn ở sau một toà núi giả, Nguyệt Bất Do xem xét bốn phía, nhỏ giọng nói với người phía sau: “Người chắc chắn nơi này là nhà hoàng tử? Sao đến một người cũng không có? Người nhìn bên Thành Lệ mà xem, rõ ràng có nhân khí hơn bên này.”

Cao hơn Nguyệt Bất Do rất nhiều, Mạc Thế Di khom người, nói bên tai Nguyệt Bất Do: “Thành An bởi vì Thành Lệ mất tích nên bị hoàng thượng hạ chỉ giam lỏng trong phủ, người trong phủ gần như đều bị đuổi ra ngoài cho nên mới tiêu điều như thế.”

Hơi thở của Mạc Thế Di phun vào lỗ tai Nguyệt Bất Do, có chút ngứa. Nhưng hắn cũng không tránh đi. Hắn rất thích dựa gần Mạc Thế Di như thế, nhất là sau này lại Mạc Thế Di nguyện ý “nương tựa” hắn, hắn càng cảm thấy hắn và Mạc Thế Di trở nên thân mật hơn rất nhiều, sự thân mật này hắn chưa từng cảm nhận được, làm hắn có chút say mê .

Chà xát vành tai ngứa ngứa, Nguyệt Bất Do hỏi: “Như thế nghĩa là Thành Lệ mất tích có liên quan tới nhị hoàng tử này?”

“Không biết. Hoàng gia thực sự phức tạp, dân chúng phổ thông như chúng ta khó có thể lý giải hệ lụy trong đó.” Mạc Thế Di không lùi lại, bởi vì Nguyệt Bất Do không định tránh né y. Không thể lý giải tâm tình của mình, nhưng y cũng rất thích sự thân cận của hai người lúc này, niềm vui từ lúc Nguyệt Bất Do nói “thích y” vẫn không hề biến mất.

“Thật sự là phiền toái.” Nguyệt Bất Do thoáng quay đầu, mặt gần như dán vào Mạc Thế Di. Hắn rất hoan hỉ cười, hiếu kỳ hỏi: “Ai, Mạc Thế Di, người có lúc nào hâm mộ Thành Lệ có thể làm hoàng thượng không?”

Mạc Thế Di lập tức nói: “Đó là lựa chọn của Thành Lệ, không phải của ta.”

“Ha ha, không hổ là người ta nhìn trúng, suy nghĩ cũng giống ta.” Vẫn không phát hiện mình nói sai, Nguyệt Bất Do đi tới: “Vậy chúng ta tới nhìn một chút, nếu nơi này không có cái gì dị thường thì chúng ta tới phủ ngũ hoàng tử kia.”

Mạc Thế Di cũng không sửa sai trong lời nói của Nguyệt Bất Do, nghĩ nghĩ, nói: “Trước hết đừng đi phủ Thành Khiêm. Thành Thông mất tích hơn nửa năm, hắn không ở trong phủ, vừa lúc chúng ta có thể vào phủ truy cứu kết quả.”

Mắt Nguyệt Bất Do sáng rực, thấp giọng hỏi: “Ý người là chúng ta vào cửa nhà trống?”

“Ừ.”

“Được, ta thích. Vừa lúc nhìn xem có của cải gì không.”

Nguyệt Bất Do ngứa tay. Mạc Thế Di gạt đầu, lúc này đối mặt với sự say mê của Nguyệt Bất Do, y cũng không cảm thấy có gì không tốt .

Hai người lại ngồi thủ nửa canh giờ, vẫn không phát hiện bất cứ chỗ dị thường nào. Bên ngoài phủ Thành An có rất nhiều quan binh canh gác, kể cả Thành An thực sự muốn làm gì thì cũng không có động tác. Hai người lại lặng lẽ ly khai như lúc vừa đến.

Không hề dừng lại, hai người đến thẳng phủ đệ của tứ hoàng tử Thành Thông. Tứ hoàng tử bị Hoàng thượng vắng vẻ, phủ đệ rất chênh lệch, cũng không lớn, còn không lớn bằng một phần ba Đông cung, trong phủ cũng không có tôi tớ gì. Hai người căn cứ vào bản đồ Thành Lệ cung cấp, rất dễ dàng tìm được phòng ngủ của Thành Thông. Ở bên ngoài nghe ngóng một chút, trong phòng không người, hai người mở cửa phòng ngủ, nhảy vào.

Tìm được ngọn đèn, Mạc Thế Di châm. Đợi sau khi mắt quen với ánh sáng, y giờ ngọn đèn lên nhìn khắp nơi, Nguyệt Bất Do đã bắt đầu đi tìm bạc.

“Không hổ là hoàng tử không được sủng, thật là nghèo.” Nguyệt Bất Do rất có kinh nghiệm lắt đầu, “Còn không bằng cả chỗ ở của nha hoàn nhà người giàu có mà ta từng đi qua.”

“Người từng vào phòng nữ nhân lúc nửa đêm?” Thanh âm Mạc Thế Di có chút lạnh.

Không nhận ra Mạc Thế Di mất hứng, Nguyệt Bất Do không chút nghĩ ngợi nói: “Sau khi ta đi vào mới biết là chỗ nữ nhân ở, ta liền vội đi ra luôn. Hảo hán như ta làm tặc thì cũng phải trộm của người nên trộm chứ. Cũng đâu thể đi trộm đồ của nữ nhân.” Ánh mắt Mạc Thế Di lập tức khôi phục sự bình tĩnh vốn có.

Trong phòng ngoài một cái giường, một cái thư trác thì thật sự có thể nói là khó coi. Gần như đã lật qua lật lại toàn bộ phòng ở, một tay Nguyệt Bất Do xoa eo, phồng miệng. Thật nghèo! Tốt xấu gì cũng là hoàng tử, vậy mà trong phòng ngủ đến một lượng bạc cũng không có. Cứ cho là hắn đem toàn bộ bạc đi, vậy một đồng tiền hay một thứ trang sức bán ra tiền cũng phải có chứ. Trông mắt xoay chuyển, Nguyệt Bất Do ngẩng đầu lên, có vài người vẫn thích giấu mấy thứ đồ đáng giá trên xà nhà.

“Mạc Thế Di!”

Nếu không ngứa đầu thì không sao, vừa ngứa đầu thì Nguyệt Bất Do liền biến sắc. Thấp giọng kêu một tiếng, hắn nhảy vọt một cái lên xà nhà, rượu hùng hoàng và chướng phong cùng tung ra.

Mạc Thế Di từng bước đi tới phía dưới Nguyệt Bất Do, có cái gì đó rớt xuống, y nghiêng người tránh ra. Lạch cạch hai tiếng, hai thứ màu đỏ gì đó rơi xuống bên chân Mạc Thế Di. Y tập trung nhìn vào, không ngờ lại là một con rết bị chém thành hai nửa!

Con rết chưa chết, hai nửa thân thể thống khổ vặn vẹo trên mặt đất, chuyện làm người ta sởn tóc gáy là trong cơ thể con rết lại chảy ra chất lỏng đen tuyền. Nguyệt Bất Do nhanh chóng nhảy xuống khỏi xà nhà, đổ ngay bình rượu hùng hoàng hắn luôn mang bên người vào con rết đang vặn vẹo. Rất kịch liệt chống cự một lát rồi bất động, cũng chỉ trong nháy mắt, thân thể rết liền biến mất trong rượu hùng hoàng, còn toát ra khói trắng nhẹ nhẹ.

Che mũi mình và Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do đẩy Mạc Thế Di lùi ra sau hai bước. Đợi làn khói trắng kia tan đi, hắn mới buông tay.

“Có thể bị chướng phong của ta chặt đứt, đây là cổ cấp thấp nhất.” Sắc mặt Nguyệt Bất Do cực kỳ nghiêm túc, “Là cổ giữ nhà của người Miêu, chuyên môn để đối phó với người Trung Nguyên không hiểu về cổ.”

Mạc Thế Di ngứa đầu nhìn xà nhà, hỏi: “Còn có thể có cổ khác không?”

Nguyệt Bất Do nhíu mi nói: “Không có cổ trông cửa, cái khác thì khó nói. Nếu muốn phòng bị cao thủ hiểu về cổ, bọn chúng sẽ không dùng loại cổ này để canh cửa. Ừm, xem ra bọn chúng rất tự tin, cho rằng không có cao nhân hiểu cổ tới nơi này điều tra.” Nghĩ nghĩ, Nguyệt Bất Do nhìn về phía Mạc Thế Di nói: “Tứ hoàng tử này mất tích hơn nửa năm, hoặc là đã bị người làm hại, hoặc là chính hắn cầu kết với người Miêu. Thả cổ giữ nhà trong phòng chứng tỏ trong phòng nhất định có cái gì đó cần coi chừng, chúng ta cần thận tìm xem.”

“Được.”

Nguyệt Bất Do đổ một chút rượu hùng hoàng trong bình ra bôi lên cổ và sau tai Mạc Thế Di. Hai người chia nhau tìm kiếm trong phòng.

Tìm hồi lâu cũng không thấy manh mối gì, Nguyệt Bất Do lại ngứa đầu nhìn xà nhà, sau đó nhảy lên. Mạc Thế Di ở phía dưới nhìn hắn, Nguyệt Bất Do qua lại trên xà nhà vài vòng, rồi mới vẫy tay với Mạc Thế Di. Mạc Thế Di cũng nhảy lên.

“Có chũy thủ không?”

Mạc Thế Di rút một thanh chuỷ thủ từ cổ chân ra đưa cho Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do dùng mũi chân nhẹ nhàng đá một chỗ của xà nhà, đổ rượu hùng hoàng còn lại trong bình vào chỗ đó. Dị biến xảy ra, từ trong thanh xà nhà dày khoảng một tấc bỗng phát ra âm thanh đáng sợ giống như côn trùng đang cắn. Nguyệt Bất Do kéo tay Mạc Thế Di lui sang một bên, mắt nhìn chăm chăm chỗ kia. Mạc Thế Di cúi đầu nhìn tay hai người nắm lấy nhau, tay cũng nắm chặt lại.

Tiếng côn trùng cắn giăng co khoảng một nén nhang rồi im lặng. Nguyệt Bất Do buông tay Mạc Thế Di ra, ý bảo y đứng tại chỗ. Hắn tiến lên ngồi xổm xuống, dùng chuỷ thủ chọc chọc chỗ quỷ dị kia. Xà nhà bằng gỗ rất dễ dàng bị Nguyệt Bất Do chọc thủng, bên trong xuất hiện rất nhiều xác côn trùng, Nguyệt Bất Do không hề kinh sợ lùi đồng xác ra, rồi hẩn ngậy người.

Chớp chớp mắt, Nguyệt Bất Do đột nhiên kêu lên một tiếng quái dị: “Mạc Thế Di!”

Mạc Thế Di vội vàng tiến lên, sau khi thấy rõ trong xà nhà có cái gì, y cũng ngậy người.

“Ha ha..... Ha ha ha ha..... Phát tài, chúng ta phát tài” Động tác trên tay Nguyệt Bất Do nhanh hơn, vụn gỗ, xác côn trùng càng không ngừng rơi xuống. Đào bới xà ngang suốt ba căn phòng, Nguyệt Bất Do mới ngừng lại được. Hẩn xoay người ôm cổ Mạc Thế Di, mừng rỡ thoải mái.

“Ha ha ha, phát tài, Mạc Thế Di, chúng ta phát tài, ha ha ha.....”

“Suyt.....” Che miệng Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di dùng một tay ôm eo Nguyệt Bất Do. Tiếng cười của Nguyệt Bất Do im bật, ngốc nghếch ngửa đầu nhìn người đang ôm mình, sao tự nhiên tim lại đập nhanh hơn?

Mạc Thế Di không lấy tay đang ôm Nguyệt Bất Do ra, cứ như vậy cúi đầu nhìn người đang ngửa lên nhìn mình, tim, sao lại đập nhanh như thế?

Hai người cứ như vậy ngậy ngốc nhìn đối phương, ôm đối phương. Dường như đều có thể nghe thấy tiếng tim đối phương đập kịch liệt. Trong mắt hai người là nghi hoặc giống nhau. Trĩ động rút bàn tay đang chủ động ôm lấy đối phương của mình ra, Nguyệt Bất Do kéo tay Mạc Thế Di xuống, phóng thấp giọng nói: “Mạc Thế Di, chúng ta phát tài.”

Có chút gian nan rút bàn tay đang đặt trên lưng Nguyệt Bất Do về, Mạc Thế Di gật gật đầu: “Ta thấy rồi.”

Hai mắt Nguyệt Bất Do biến thành trăng rằm, thấp giọng cười như điên: “Ha ha ha, cũng may ta nghe lời đến bên này trước, bằng không chúng ta sẽ bỏ lỡ đồng tiền này mất!”

Mạc Thế Di liếc mắt nhìn vàng bạc châu báu giấu trong xà nhà, coi như bình tĩnh nói: “Thành Thông chẳng qua là một hoàng tử không được sủng, hẩn lấy từ đâu nhiều tiền tài như thế?”

“Mặc xác hẩn, dù sao chỗ vàng bạc châu báu này hôm nay thuộc về chúng ta.” Nguyệt Bất Do nói xong bắt đầu cởi y phục, muốn đem tất cả bảo bối đi.

Không ngăn cản Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di đứng đó suy nghĩ sâu xa. Chỉ chốc lát sau, hẩn nghe tiếng một người nói: “Nhưng người đừng nói cho Thành Lệ đấy. Chút bảo bối này chỉ vừa cho hai chúng ta chia, thêm hẩn nữa sẽ không đủ. Dù sao hẩn cũng là thái tử, không thiếu tiền.”

Trong mắt Mạc Thế Di chợt lóe lên một tia tình cảm không nói rõ, dù sao cũng là cao hứng. Không phê bình Nguyệt Bất Do tham tiền, Mạc Thế Di nói: “Như vậy cũng tốt. Mặc kệ Thành Thông có chết hay không, chúng ta cũng phải bức ra tất cả âm mưu phía sau. Cứ để chúng biết của cải trong phòng Thành Thông bị người đánh cắp đi.”

“Mạc Thế Di, cởi xiêm y của ngươi ra, của ta không đủ để gói hết.”

Mạc Thế Di lập tức cởi áo đưa cho Nguyệt Bất Do, cũng ôm một bọc to đầy của cải lại.

Bọc đầy ba bao, Nguyệt Bất Do lại tiếp tục cởi áo trong. Tóm lại, hẩn rất tham tiền, một viên trân châu cũng không để lại cho Thành Thông. Ba thanh xà nhà đầy vàng bạc châu báu giờ chỉ còn lại cái vỏ gỗ trống

không. Trên đường về khách điểm, Nguyệt Bất Do rất buồn bực hỏi: “Thành Thông khi đi ngủ buổi tối sẽ không sợ xà nhà bị đồng của cải đó làm sụp rồi đè chết hẳn sao?”

Mạc Thế Di trả lời: “Có lẽ là sau khi hẳn mất tích mới bỏ vào.”

“Vậy à.” Nguyệt Bất Do gật đầu, cũng không phải không có khả năng này.

“Mạc Thế Di, ngày mai chúng ta đến tửu lâu tốt nhất kinh thành ăn một bữa no đủ đi, ta mời. Ta sẽ dịch dung cho người.”

“Được.”

“Ha ha, a a a, phát tài rồi, phát tài rồi.”

Nếu không phải đang ôm một đồng bảo bối, Nguyệt Bất Do tuyệt đối xoay người nhảy một điệu ương ca*.

*Ưương ca: loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc, có vùng còn biểu diễn câu chuyện, dùng chiêng trống đệm nhạc, có vùng cũng biểu diễn câu chuyện nhưng giống như hình thức ca vũ kịch.

Đêm nay coi như có thu hoạch rất phong phú, hai người cũng không tới phủ ngũ hoàng tử nữa. Trở lại khách sạn, Nguyệt Bất Do nhìn ba bao bảo bối kia lại có chút phát sầu.

“Người nói chúng ta nên để chỗ vàng bạc châu báu này ở đâu cho tốt? Cũng không thể luôn mang trên người được?” Nhiều tiền cũng sẽ phiền não nha.

Mạc Thế Di nói: “Đợi trời sáng ta sẽ đi mua chiếc xe ngựa, trước hết chúng ta ra khỏi thành mang mấy thứ này chôn ở chỗ an toàn. Sau khi chuyện kinh thành xong xuôi, chúng ta đến Đình Quan thành tìm cửa hàng ‘Vận Phong’ đổi tất cả vàng bạc nguyên bảo thành ngân phiếu. Châu báu trang sức có thể gửi ở chỗ Thế Triệu.”

“Cửa hàng Vận Phong?”

“Là cửa hàng của Thế Triệu, để tiền ở nơi đó càng an toàn, cũng sẽ không bị người tra được.”

“Oa, hẳn lợi hại như thế sao?”

Mạc Thế Di đơn giản giải thích: “Thế Triệu rất giỏi kinh doanh.”

“Ồ, vậy là tốt rồi, có chỗ để thì tốt. Nếu không cứ mang trên người thì thật phiền toái.” Nếu chuyện này có thể giải quyết, Nguyệt Bất Do cũng không quan tâm nữa, nghe Mạc Thế Di. Nhưng cũng không quên dặn dò: “Người cũng đừng nói lộ hết, chỗ tiền này chỉ để hai chúng ta chia thôi, nha.”

“Đã biết.” Trong lòng Mạc Thế Di đang cười.

Nên nghỉ ngơi. Nằm trên giường, Nguyệt Bất Do hưng phấn không ngủ được. Liếc nhìn Mạc Thế Di đã nhắm mắt lại, hẳn xoay người rất mạnh, bàn tay thò vào trong chăn Mạc Thế Di, chọc chọc.

“Mạc Thế Di.”

Người bị đánh thức mở to mắt.

“Người mệt à?”

“Có chuyện gì?”

Mạc Thế Di xoay người, nhìn về phía Nguyệt Bất Do.

“Có nhiều tiền như thế, người muốn tiêu thế nào?”

“Ta?”

Mạc Thế Di hơi nhú mi, chưa nghĩ tới.

Bàn tay Nguyệt Bất Do vẫn ở trong chăn Mạc Thế Di lại chọc y: “Ta muốn mua nhà.”

“Mua nhà?”

Nguyệt Bất Do hắc hắc cười nói: “Ta ở một mình trong sơn động cũng không sao cả, người tới nương tựa ta thì ta cũng không thể tiếp tục ở sơn động được. Ta muốn mua một cái nhà lớn, ầm, tốt nhất giống chỗ người ở có hồ, có rừng cây, như vậy hai ta còn có chỗ luận võ.”

Tâm Mạc Thế Di nhất thời trở nên mềm mại. Giọng y có chút khàn nói: “Chờ ta được tự do, ta và người cùng nhau mua. Cứ nghe lời người, có hồ, có một phiến rừng cây.”

Mắt Nguyệt Bất Do lại thành trắng rằm: “Mạc Thế Di, người thật sự nguyện ý nương tựa ta?”

“Thật sự.”

“A a a.....” Nguyệt Bất Do lại chọc chọc Mạc Thế Di, “Người ngủ đi, ta không quấy rầy người nữa.” Dứt lời, hần liền rút tay lại. Nhưng ngay sau đó, hần lại sững sốt, nụ cười trên mặt biến thành kinh ngạc [ngốc luôn rồi].

Một giây xúc động, một giây xúc động khó nói, Mạc Thế Di cứ như vậy cầm lấy bàn tay muốn rút ra của Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do ngây dại, y cũng ngây dại.

Thình thịch, thình thịch, hai người lại một lần nữa nghe được tiếng tim đập của nhau. Mạc Thế Di nuốt nuốt cổ họng, nhắm mắt lại: “Mau ngủ đi.”

Tay còn bị nắm. Lớn như thế rồi, đây lần đầu tiên lòng bàn tay Nguyệt Bất Do đổ mồ hôi. Nên rút ra không? Nhưng mà, có chút không muốn. Mặc kệ nó! Luôn luôn trung thành với bản thân, Nguyệt Bất Do vui sướng nhắm mắt lại: “Ngày mai ta còn muốn ăn một bữa thịt hươu hầm bí đỏ nữa, rất thơm.”

“Ừ.”

Kế tiếp, hai người đều không nói gì nữa. Một đêm này, ai cũng không trở mình. Ngủ đến chảy nước miếng, Nguyệt Bất Do còn dán mặt sang bên Mạc Thế Di. Bàn tay bị nắm thật ấm áp, nóng nóng, Nguyệt Bất Do ngủ rất ngọt ngào, ngọt ngào như thể hần đã chiếm được thiên hạ đệ nhất. Cũng như vậy, trong giấc ngủ này, lần đầu tiên ác mộng tăm tối không hề tới quấy rầy Mạc Thế Di. Trong mộng, y phảng phất quay về khi còn bé, cha nương gọi y “Thế Di”, gọi y đừng chạy, đừng để ngã bị thương.

27. Chương 27

Là người duy nhất biết lai lịch của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di rất vui vẻ, vui vẻ vì Nguyệt Bất Do tín nhiệm y. Cho nên chẳng sợ Nguyệt Bất Do hoá trang cho y thành một hán tử trung niên trên mặt mang sẹo, dáng vẻ không hề dễ coi, Mạc Thế Di cũng không có nửa điểm không vui. Có thể bỏ mặt nạ xuống, tự do tự tại đi lại trên đường lớn ở kinh thành, cuộc sống như vậy chưa từng xuất hiện trong khát vọng về tương lai của Mạc Thế Di, mà Nguyệt Bất Do lại đã giúp y làm được. Hơn nữa vì phối hợp với Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cũng hoá trang chính mình thành một hán tử trung niên lùn tịt, đã già phải già cả đôi nha.

Giống như hai lữ khách giang hồ đến kinh thành du lịch, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do căn bản không khiến cho bất kì kẻ nào chú ý. Mỗi ngày người ngoài đi vào kinh thành đếm không hết, cũng sẽ không có ai chú ý tới bọn họ. Hai người thoải mái mua một chiếc xe ngựa; thoải mái bỏ mấy bao vàng bạc tiền tài vào trong xe; thoải mái ra khỏi thành.

Mạc Thế Di khá quen thuộc với kinh thành, y tìm một nơi an toàn để chôn chổ của cải này xuống. Hai người chỉ để lại mấy chục lượng bạc trên người. Làm một kí hiệu bí mật chỉ hai người có thể phát hiện ở chỗ chôn tiền, hai người vô cùng cao hứng trở về. Trên mặt Mạc Thế Di không hiện ra được biểu cảm gì, có vui vẻ hay không tạm thời không thể kết luận, nhưng Nguyệt Bất Do thì thật sự vui vẻ, bởi vì đôi mắt của hần vẫn luôn cong cong. Tuy rằng hần thường xuyên vì sinh kế mà ra vào nhà giàu có, nhưng lập tức nhìn thấy nhiều tiền bạc như thế này thì vẫn là lần đầu tiên. Trong chuyện này, Nguyệt Bất Do không hề phủ nhận sự tham tiền của mình.

Một đêm trước Nguyệt Bất Do cũng đã nói muốn ăn một bữa cơm no đủ. Bận việc xong trở lại trong thành cũng gần đến giờ ăn cơm trưa, hai người thẳng tiến đến tửu lâu lớn nhất tốt nhất kinh thành. Mặc dù có tiền nhưng hai người cũng không quá xa xỉ, chỉ ngồi ở bàn bình thường nhất dưới lầu. Ngồi bàn nào cũng không sao, chỉ cần đồ ăn giống nhau là được.

Gọi tiểu nhị đem món đầu bảng và tất cả đồ ăn ngon nhất trong điểm lên, Nguyệt Bất Do không quên gọi một phần bí đỏ hầm thịt hươu. Món ăn này bởi vì nguyên nhân nào đó mà có ý nghĩa rất khác thường với Nguyệt Bất Do.

Trong khi đợi đồ ăn ngon rượu ngon lên bàn, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di ăn món khai vị tiểu nhị đưa lên trước — rau cần nấu đậu phộng và củ cải muối chua. Nguyệt Bất Do không ăn đồ chua, hẳn rất tự giác đặt đĩa củ cải muối trước mặt Mạc Thế Di, bảo y không được lãng phí.

Hai người đang ăn, ngoài cửa truyền đến tiếng tiểu nhị cung kính tiếp đón: “Vương đại nhân, ngài tới rồi. Vẫn ở phòng chữ ‘Lan’ trên lầu chứ ạ?”

“Ừ.”

“Vương đại nhân, các vị đại nhân, xin mời.”

Vương đại nhân? Lỗ tai Nguyệt Bất Do động dậy, lập tức giương mắt nhìn sang. Động tác ăn củ cải muối của Mạc Thế Di hơi dừng lại, rồi mới tiếp tục ăn, nhưng hơi thở quanh người đã lạnh lùng đi vài phần. Nguyệt Bất Do nhìn chằm chằm vào hán tử trung niên dáng người cao to, nhìn qua hơn năm mươi tuổi đang được tiểu nhị dẫn đường lên lầu kia, ánh mắt hẳn hấp háy. Đối phương là một người biết võ công.

Vị Vương đại nhân kia tựa hồ cũng phát hiện có người đang nhìn hắn. Sau khi lên lầu hai, hắn nhìn về phía Nguyệt Bất Do, một đôi mắt lợi hại làm Nguyệt Bất Do nghĩ tới điều hâu. Nguyệt Bất Do chớp chớp đôi mắt vừa vô tội vừa hiếu kỳ, giống như sự hiếu kỳ của người giang hồ bình thường nhìn thấy đại quan, còn cười lấy lòng với đối phương. Trong mắt vị Vương đại nhân kia lập tức lóe lên một tia khinh miệt, không nhìn Nguyệt Bất Do nữa, nhanh chóng đi vào phòng chữ Lan.

Vương đại nhân dẫn theo bốn năm người, mấy người kia nhìn không giống như quan lại, ngược lại giống như thủ hạ, tuổi còn trẻ. Trên lầu im lặng, Nguyệt Bất Do vung đũa kẹp lấy miếng củ cải muối Mạc Thế Di vừa gấp, không chút nghĩ ngợi bỏ vào miệng mình, tiến sát tới thấp giọng hỏi: “Họ Vương này có phải người nhà nữ nhân kia không?” Xin hãy tha thứ cho sự bất kính của Nguyệt Bất Do đối với nữ chủ nhân tôn quý trong cung kia.

“Có lẽ đi.” Mạc Thế Di cũng không cảm thấy hứng thú, y quan tâm tới miếng củ cải muối bị Nguyệt Bất Do ăn vào miệng hơn. Ngay tiếp theo, y liền nhìn thấy “vết mặt già nua” của Nguyệt Bất Do vằn vện. Cả người đối phương run run, vội vàng nuốt xuống miếng củ cải chua lỏm trong miệng. Mạc Thế Di vội vàng đưa bát trà của mình tới bên miệng Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do vội há mồm uống sạch.

“Chua chết ta chua chết ta.....” Một hơi uống hết trà trong bát của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do nhanh chóng gấp rau cần và lạc ném vào miệng, còn xuyết xoa: “Chua chết chua chết.....”

“Sợ chua mà người còn ăn.” Mạc Thế Di lấy hết củ cải muối sang một bên, tách xa Nguyệt Bất Do.

“Vừa rồi ta đang suy nghĩ một chuyện, không chú ý.” Cuối cùng cũng xóa bỏ được vị chua, Nguyệt Bất Do lại run run, kính nể nhìn Mạc Thế Di hỏi: “Người không sợ chua?”

“Cũng được, ta không sợ chua.”

“Chua quá chua quá, ta sợ chua nhất.”

Liếm liếm miệng, Nguyệt Bất Do lại cầm bát trà của mình lên uống một hơi.

Trong mắt chợt lóe ý cười, Mạc Thế Di rót đầy trà vào bát trà vừa bị người chạm qua của mình, không có ý định đổi bát trà. Tiểu nhị nâng khay đến gần, đồ ăn của hai người đã tới. Nguyệt Bất Do lập tức cầm lấy đũa, miệng nói: “Rót rượu rót rượu.”

Rượu ngon được rót ra, hít một hơi thật mê say, Nguyệt Bất Do nâng bát với Mạc Thế Di, đối phương rất phối hợp. Chạm bát, uống một ngụm rượu lớn xong Nguyệt Bất Do liền trực tiếp xuống tay. Cầm lấy một

cái chân giò kho tàu, hấn cắn một miếng to. Có người đề lại tay hấn, hấn ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Mạc Thế Di không đáp lại, chỉ xắn hai tay áo hấn lên, cuối cùng mới nói: “Đừng để dầu mỡ dính lên tay áo. Ăn đi.”

Trong tim có chút là lạ, Nguyệt Bất Do cười thật tươi với Mạc Thế Di, liên tục gặm chân giò trong tay: “Ừm..... Thơm, thơm quá..... Phù phù, nóng quá.....”

“Chậm một chút, đừng để bị nóng.”

“Ăn ngon ăn ngon, người mau ăn đi.”

Cuộn tay áo mình lên, Mạc Thế Di cũng trực tiếp xuống tay .

Tuy rằng chỉ có hai người, nhưng khẩu phần cũng đủ cho bốn người ăn. Dù sao bọn họ cũng không có việc gì, từ từ ăn là được. Ăn một lúc lâu, trên lầu lại truyền đến tiếng tiểu nhị.

“Vương đại nhân, ngài muốn đi sao, đồ ăn được chứ ạ?”

“Ừ.”

Đang uống rượu cùng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do lại giương mắt nhìn, ở dưới bàn đá đá chân Mạc Thế Di đang quay lưng về phía cửa. Mạc Thế Di thoáng quay đầu liền nhìn thấy vài người lần lượt đi từ cầu thang xuống.

“Vương đại nhân đi thông thả, Vương đại nhân xin thỉnh thoảng hãy ghé qua tiểu điểm.”

Nguyệt Bất Do vắn cái cổ gà ăn thật bất nhã, vị Vương đại nhân kia không nhìn sang bên này, thần sắc rõ ràng nghiêm túc ra khỏi tửu lâu, đi lên một chiếc xe ngựa ở cửa. Phun xương gà trong miệng ra, Nguyệt Bất Do nhỏ giọng hỏi: “Có phải người Vương gia kia không?”

“Là đại cữu của Thành Lệ, con trưởng của Vương gia, thủ vệ chương quản kinh thành.”

“Khó trách vẻ mặt ngạo mạn như vậy.”

Xe ngựa đã rời đi, cổ gà trong tay Nguyệt Bất Do cũng sắp bị hấn tiêu diệt. Phun ra mẩu xương cuối cùng, bàn tay đầy dầu của Nguyệt Bất Do theo thói quen định sát vào áo, một người lại nhanh hơn hấn một bước bắt được tay hấn.

“Tiểu nhị, lấy chậu nước lại đây.”

“Đến đây.”

Từ sau khi gặp Mạc Thế Di đã bị quản lý, Nguyệt Bất Do sớm từ bỏ chống cự, để mặc đối phương tóm cổ tay mình, hấn nhỏ giọng hỏi: “Muốn giết ta có phải là hấn không?”

Ánh mắt Mạc Thế Di lạnh lẽo. Tiểu nhị bưng chậu nước tới, còn cả giấy lụa đến lau tay. Đặt bàn tay đầy dầu của Nguyệt Bất Do vào trong chậu, sau khi Nguyệt Bất Do tự rửa tay xong, Mạc Thế Di trực tiếp lau khô tay cho Nguyệt Bất Do. Bảo tiểu nhị bưng chậu nước đi, Mạc Thế Di mới nói: “Chuyện của người ta sẽ giải quyết.”

“Ai nha, ta không có ý đó.” Khoát tay, Nguyệt Bất Do thoải mái nói: “Ta còn không đem bọn họ để vào mắt đâu. Ai, người nói, nếu ta động tới Vương gia thì Thành Lệ có mất hứng không?”

Ánh mắt Mạc Thế Di lại thay đổi, y nhìn chằm chằm Nguyệt Bất Do hỏi: “Vì sao lại hỏi như thế?” Người này, rất để ý tâm tình của Thành Lệ?

Nguyệt Bất Do nói: “Bây giờ họ còn chưa chọc ta nổi khùng, nếu ngày nào đó ta nổi khùng thật thì khó bảo đảm ta sẽ không hạ sát thủ. Vương gia có quan hệ với Thành Lệ, tuy rằng tên kia rất xấu miệng nhưng nói gì hấn cũng là huynh đệ của người nha, huống chi dọc đường đi ba người chúng ta ở chung cũng không tệ lắm, ta cũng coi hấn là người cùng phe. Không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật, nếu hấn để bụng thì khi ta xuống tay sẽ phải suy nghĩ một chút.”

Nói không rõ trong lòng là tư vị gì, có chút thoải mái, nhưng cũng có chút buồn bực. Mạc Thế Di uống xong một ngụm rượu, nói: “Bên Vương gia ta sẽ đi giải quyết, để bọn họ không còn tìm người phiền toái nữa. Còn Thành Lệ đối Vương gia có ý tứ gì, người có thể trực tiếp hỏi hần.”

“Được rồi.” Cũng không để chuyện này trong lòng, thấy bát rượu của Mạc Thế Di trống không, Nguyệt Bất Do rót đầy cho y, rồi mới xúc muối bí đỏ hầm thịt heo cuối cùng đổ vào bát Mạc Thế Di, nói: “Người khó được ra ngoài một chuyến, người ăn nhiều một chút.”

Khó chịu trong lòng lập tức tiêu tan, Mạc Thế Di cầm lấy bát: “Mỗi người một nửa.” Đổ một ít vào bát Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do nở nụ cười, đôi mắt cong cong.

Bữa cơm này hai người ăn no đến sắp vỡ bụng. Nhưng mặc kệ là với Mạc Thế Di hay với Nguyệt Bất Do, đây đều là bữa ăn thoải mái nhất của họ từ trước đến giờ.

Kế tiếp không có chuyện gì, hai người đơn giản về khách điểm ngủ, buổi tối còn phải làm việc nữa. Nằm giữa trên giường, vẫn như cũ ngủ ở phía trong, Nguyệt Bất Do quay đầu nhìn Mạc Thế Di cũng đang nằm ngủ. Đối phương nhắm mắt, nhưng hần là còn chưa ngủ. Ngón tay đặt trên ngực rõ ràng có chút khấn trượng giật giật, Nguyệt Bất Do xoay người thật mạnh, người đang nhắm mắt liền mở mắt ra, quay đầu.

Đối phương đã nhìn hần, Nguyệt Bất Do vẫn thò tay vào trong chăn đối phương, chọc chọc y: “Mạc Thế Di, lúc này chúng ta có thể ở lại kinh thành một thời gian.”

“Ừ.” Tim đập thật sự nhanh, trên mặt Mạc Thế Di không hiện ra một tia khấn trượng nào, làm bộ rất tự nhiên cầm tay Nguyệt Bất Do.

Thình thịch thình thịch..... Nguyệt Bất Do không rút bàn tay bị cầm ra mà gầy gầy lòng bàn tay đối phương: “Cái kia, người vẫn không quay về, liệu bọn họ có thể phái người tới bắt người không?”

Nguyệt Bất Do không rút tay về làm tâm tình Mạc Thế Di cực tốt, nhưng mà tim đập lại càng nhanh. Thoáng dùng sức, nắm chặt, y vẫn rất bình tĩnh nói: “Bọn họ còn không có năng lực đó.”

“Ừ, cũng đúng, lúc trước người quá nhẫn nhục chịu đựng. Như bây giờ thật tốt, không cần lo lắng nhiều như vậy.” Gật gật đầu, mục đích đạt thành nên Nguyệt Bất Do nhắm mắt lại, “Vây ngủ đi. Đêm nay còn không biết có thể ngủ được mấy canh giờ đâu.”

Trong mắt là hoan hỉ, Mạc Thế Di “ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, hai người ai cũng không có ý định rút tay ra.

※

Ngủ một buổi chiều, tỉnh lại hai người rửa mặt cho thanh tỉnh. Bụng cũng không đói, nhưng buổi tối còn phải làm việc, hai người vẫn gọi cơm chiều để ăn trong phòng.

Tối hôm qua bọn họ tìm thấy nhiều tiền của trong phòng Thành Thông, chắc chắn sẽ kinh động một số người. Hai người thương lượng xong, Nguyệt Bất Do đi Tây thành theo dõi người Miêu, Mạc Thế Di đi Bắc thành theo dõi ngũ hoàng tử kia. Hai người ở trong phòng đợi đến giờ Hợi rồi mới từ cửa sổ lặng lẽ ra khỏi khách điểm.

“Bất Do.” Gọi người đang muốn đi, Mạc Thế Di chủ động cầm tay hần, dặn dò: “Hết thấy cẩn thận, mục đích của chúng ta là giám sát, người đừng mạo muội đi vào.”

Nguyệt Bất Do nở nụ cười: “Kinh nghiệm giang hồ của ta nhiều hơn người, người cứ yên tâm là được. Hoàng tử kia cũng không phải là người đơn giản, người mới phải coi chừng.”

Gật đầu với Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di chậm rãi buông tay ra.

“Ta đi đây.” Lại cười với Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do xoay người, thân hình cực nhanh biến mất trong bóng đêm.

Phun ra một ngụm khó chịu trong lòng, trong khoảng thời gian này lần đầu tiên phải hành động một mình, Mạc Thế Di cũng biến mất rất nhanh. Không có lý do, y đặc biệt hy vọng năm nay Thành Lệ có thể đăng cơ, đặc biệt hy vọng.

※

Vẫn ghé vào nóc nhà kia, Nguyệt Bất Do nhìn chăm chăm vào tiểu viện. Trong phòng tối om, không biết là không có người hay là người ở bên trong không cầm đèn. Vừa nhìn, trong lòng Nguyệt Bất Do lại vừa không thể dừng được mà nghĩ đến Mạc Thế Di. Phủ ngũ hoàng tử nhìn trên bản đồ địa hình có vẽ rất lớn, Mạc Thế Di chắc chắn phải lên vào phủ hoàng tử mới có thể giám thị được ngũ hoàng tử. Hẳn tin tưởng năng lực của Mạc Thế Di nhưng vẫn không khỏi có chút lo lắng. Ở đây chỗ nào cũng có sâu trùng, Mạc Thế Di không hiểu về cổ sẽ rất nguy hiểm.

“Sớm biết vậy thì đáng lẽ ta nên đi theo dõi ngũ hoàng tử kia.” Thấp giọng lầm bầm một câu, Nguyệt Bất Do thuận tay nhỏ một cọng cỏ trên nóc nhà lên cần. Mỗi khi hẳn bất an trong lòng thì đều phải tìm cái gì đó để cần. Chẳng qua tình huống như vậy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhìn chăm chăm một lúc lâu, trong phòng cũng chưa có động tĩnh gì. Nguyệt Bất Do lặng lẽ đứng lên, chuẩn bị đến gần nhìn một cái. Vừa muốn “bay” sang, bên kia liền có động tĩnh. Nguyệt Bất Do vội nằm sấp xuống, ngừng thở.

Một tiếng cực nhỏ, rồi cửa mở, tiếp theo rèm cửa xóc lên, một người đi từ trong phòng ra. Nguyệt Bất Do phun cỏ trong miệng ra, ánh mắt sắc bén. Người đi ra từ đầu đến chân đều bị kín mít, áo choàng tối đen rất khó để người ta phát hiện tung tích của hắn trong bóng đêm. Người nọ đi ra rồi đứng trong sân không có động tĩnh gì, Nguyệt Bất Do đè thấp thân thể, biết đối phương đang điều tra xem xung quanh có người không.

Đứng trong chốc lát, tựa hồ phát hiện xung quanh không có người, người nọ bước nhanh ra khỏi sân. Nguyệt Bất Do đợi người nọ đi xa rồi mới lặng lẽ đi theo. Người áo đen đi rất nhanh, tuy nhiên đối với khinh công không người có thể địch lại của Nguyệt Bất Do mà nói thì tốc độ kia vẫn rất chậm. Nhìn tư thái đi đường của đối phương, hẳn nhận ra khinh công của đối phương cũng không phải quá tốt. Nhưng mà hơn nửa đêm không ngủ, còn mặc cả một thân đồ đen lén lút, không cần đoán cũng khẳng định là có vấn đề.

Theo người nọ ra tới Tây thành, trong mắt Nguyệt Bất Do chột lóe nghi hoặc, người này muốn ra khỏi thành? Lại thêm một đoạn đường, bước chân người nọ không dừng lại, cũng không phải đường ra khỏi thành.

Trên ngã tư đường ngoài mấy ngọn đèn lồng thì cũng không có ánh sáng gì, cũng không có người nào. Người áo đen đi rất yên lặng. Vòng đủ một vòng lớn, người áo đen dừng lại ở một khu vườn bỏ hoang tại vị trí Tây thành giao với Bắc thành. Nguyệt Bất Do tránh phía sau một gian nhà gỗ cũ nát nhìn chăm chăm người áo đen, nghĩ rằng đối phương đi cả một vòng như vậy cũng là vì muốn nhìn xem có người theo dõi không. Tâm tư tình tưởng đầy, nhưng trong mắt Nguyệt Bất Do cũng chẳng đáng gì. Tâm tư có tình tưởng mấy mà gặp phải cao thủ như hắn thì cũng chỉ đến thế thôi.

Người áo đen đứng giữa trời tại chỗ, rồi mới nhìn trái nhìn phải rất lâu, lúc này mới đi đến trước một gốc cây cổ thụ. Hẳn ngồi xổm xuống, đào đào trong đám rễ cây, rồi mới lấy thứ gì đó ra đứng lên. Trên tay người áo đen là một gói đồ, hắn mở gói đồ ra, dường như muốn xác định bên trong có phải thứ hắn cần không.

Có vẻ rất vừa lòng gật đầu, người áo đen nhanh chóng gói lại cẩn thận rồi mới mang gói đồ vội vàng rời đi. Nguyệt Bất Do lại lặng lẽ đuổi theo, mi tâm vắt lại. Lúc này người áo đen không cố ra vẻ huyền bí nữa mà trực tiếp trở về chỗ ở trong Tây thành. Nhìn người áo đen vào phòng, Nguyệt Bất Do lặng lẽ vào sân, tránh ở chân tường.

“Lấy được chưa?”

“Lấy được rồi.”

“Quá tốt. Có tóc và móng tay của Thành Lệ, còn có tiết khớp của hắn, lần này hẳn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Trước hết đừng cao hứng quá sớm. Người đừng quên chú đàn của chúng ta đã bị người phá rồi. Không biết cao nhân bên cạnh hẳn có công lực sâu xa thế nào, cũng không biết đạo hạnh phá cổ của hắn ra sao. Nếu đạo hạnh của hắn rất sâu, lần này chúng ta thì chú rất có thể sẽ vô dụng với Thành Lệ.”

“Không thể nào. Ta xem tám phần là đánh bậy đánh bạ. Ngoài người Miêu chúng ta thì ai biết giải cổ? Cứ cho là người Trung Nguyên biết giải cổ thì nhiều lắm cũng chỉ biết vài thứ vật vãnh thôi. Thành Lệ vì mạng sống của mình mà giết Dương trưởng lão của chúng ta, lúc này, chúng ta sẽ cho hắn ném thử tư vị bị cổ ăn hết trái tim.”

“Người đừng quên trên người Thành Lệ có cường cổ, cổ bình thường không thể gây thương tổn cho hắn. Dùng cổ quá mạnh giết hắn sẽ lại gây ra phiền toái. Hắn ở kinh thành, tuyệt đối không thể chết vì ‘hành thích’, việc đó không có gì tốt cho chúng ta. Vương hoàng hậu cũng không phải là một nữ nhân đơn giản. Chúng ta chỉ có thể thần không biết quỷ không hay mà chậm rãi trừ bỏ Thành Lệ, tốt nhất làm hắn nhìn qua là bệnh phát mà chết.”

“Lần trước chúng ta bỏ lỡ cơ hội, nhất định phải mau chóng tìm ra tên Tiểu Nhị kia, đều là hắn làm hỏng đại kế của chúng ta.”

“Việc cấp bách là mau chóng chuẩn bị chú đàn cho tốt, không được làm hỏng đại sự của y mã nữa. Nếu không công chúa sẽ trách tội chúng ta.”

“Ừ.”

Không nghe thêm nữa, Nguyệt Bất Do không hề gây ra tiếng động nào, nhanh chóng rời khỏi sân, đến thẳng đông cung của Thành Lệ. Mi tâm hắn vất lại, tình huống so với hắn dự đoán còn nguy hiểm hơn. Nguyệt Bất Do nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, đã bảo giết hết những người đó là được rồi, lưu bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ là mối họa.

28. Chương 28

Biết đêm nay Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di phải khuya mới tới, Thành Lệ liền ngủ từ sớm. Tuy rằng hắn có thái tử phi và trắc phi nhưng bởi vì thân thể hắn, hơn nữa hai nữ nhân kia chẳng qua cũng là được mẫu hậu sắp xếp, sau khi hài tử ra đời thì Thành Lệ cũng không chạm qua thê thiếp của mình nữa. Cho nên ban đêm trong Đông cung thái tử phủ gần như không nghe thấy từ tấm cung của thái tử truyền ra âm thanh kích tình gì. Tại một nơi nguy cơ tứ phía như thế này, vốn tính dục cũng rất nhạt nhòa Thành Lệ lại càng không có nhu cầu về việc kia.

Một người lặng lẽ chui qua cửa sổ phòng ngủ của Thành Lệ. Hắn không lập tức đến bên giường mà là đi đến cạnh cửa phòng ngủ, mở một cái khe. Ngoài phòng ngủ thấp hai ngọn nến, hai người có vẻ là thái giám ngồi ở cửa ngủ gà ngủ gật. Người nọ thân thủ đi ra ngoài bốn phát vào khoảng không, hai thái giám thẳng tắp ngã quỵ ra đất, hoàn toàn ngủ như chết. Tiếp theo, người nọ mở cửa đi ra ngoài. Vòng vo bên ngoài trong chốc lát, hắn lại quay trở về, khoá trái cửa.

Bước nhanh đến bên giường xóc màn lên, hắn dò xét hơi thở của Thành Lệ, rồi nhẹ giọng lầm bầm: “Ngủ say như chết thế, có người đến giết ngươi ngươi cũng không biết.”

Lầm bầm xong, hắn vỗ nhẹ nhẹ lên vai Thành Lệ, nhỏ giọng kêu: “Dậy đi.”

Bị quấy rầy mộng đẹp, thái tử giật mình một cái rồi bình tĩnh từ trong mơ, trong mắt là cảnh giác, cũng phản ứng cực nhanh lấy dưới gối đầu ra một thanh chủy thủ, vung lên.

Thoải mái cầm cổ tay Thành Lệ, lấy đi chủy thủ trong tay hắn, người tới cười nhạo nói: “Bây giờ mới có động tác, chậm rồi. Người muốn giết người mà còn đánh thức người sao?”

“Nguyệt Bất Do?!” Trái tim bị dọa sợ của thái tử vừa nghe thấy người đến là ai thì liền chuyển thành tức giận, “Vì sao ngươi phải làm ta sợ!”

“Này! Ngươi thật không phân rõ phải trái!” Bỏ bàn tay đang túm Thành Lệ ra, Nguyệt Bất Do nổi giận, “Ta không đánh thức ngươi thì làm sao nói chuyện với ngươi được, là tự ngươi ngủ say như vậy, ta đến cũng không biết.”

Cũng biết là mình phản ứng quá độ, Thành Lệ ôm ngực còn đang nhảy loạn, nói: “Vừa rồi ngủ như chết, đã quên mất là người, trách lầm người, ta xin lỗi.”

“Hừ!” Ngồi phịch xuống giường, Nguyệt Bất Do còn đang mất hứng.

Càng không ngừng thở dốc, Thành Lệ khó được buông tư thái xốc chần lên, tiến sát tới trước mặt Nguyệt Bất Do: “Hiểu lầm người là ta không đúng, đó là ta phản ứng theo bản năng.”

“Được rồi, ta đại nhân không chấp tiểu nhân.” Nguyệt Bất Do cũng không giận.

Thái tử trừng mắt nhìn Nguyệt Bất Do một cái, tên này lại cường điệu nữa rồi. Thở ra một hơi thở sợ hãi cuối cùng, thái tử hỏi: “Đêm nay có tra được cái gì không?” Lúc này hắn nhìn ra sau mới phát hiện thiếu mất một người. “Thế Di đâu? Người không ở cùng y?”

Vừa nghĩ đến Mạc Thế Di, lúc này phiền muộn đổi thành Nguyệt Bất Do, cũng không biết người nọ bây giờ thế nào rồi, có gặp phải phiền toái không. Nhưng hiện tại có một chuyện càng phiền toái hơn, Nguyệt Bất Do cũng không có thời gian ở trong này rề rà.

Hắn xoa người, hạ giọng nhanh chóng nói: “Hiện tại không có thời gian nhiều lời với người. Hãy làm theo lời ta nói, có nghi vấn gì thì đợi làm xong hỏi lại. Cởi hết toàn bộ quần áo của người ra, cắt một đoạn tóc của người cho ta, còn cả móng tay của người, nhanh lên!”

Thành Lệ vừa nghe, không nói hai lời lôi dạ mình châu đầu giường ra, cực nhanh cởi quần áo trên người xuống. Bên kia Nguyệt Bất Do đang cời y phục, Thành Lệ nhìn hắn một cái, vẫn không nhận được hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Đã nói đừng hỏi, nhanh lên!”

Cởi áo và quần dài ra ném cho Thành Lệ, Nguyệt Bất Do chỉ mặc một cái khố nhanh chóng lấy xiêm y. Thành Lệ vừa cởi, nói: “Trước hết người cứ mặc của ta. Còn tóc và móng tay nữa”

Thành Lệ thoáng nhẹ nhàng thở ra, lung tung mặc quần áo Nguyệt Bất Do vào, cũng không nhân rồi đi quần có bẩn hay không, chặt hay rộng. Lấy thanh chuỷ thủ vừa rồi Nguyệt Bất Do để trên giường, Thành Lệ hỏi: “Muốn bao nhiêu tóc?”

Nguyệt Bất Do nâng một lọn tóc của Thành Lệ lên: “Chỗ này đi.”

Thành Lệ không chút tiếc nuối cắt đứt, Nguyệt Bất Do lại dặn dò một câu: “Còn cả móng tay, ta đi trước chuẩn bị.”

Thành Lệ nhú mi, vươn hai tay mình ra: “Hôm qua ta vừa cắt móng tay.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do hấp háy, nhìn về phía chân Thành Lệ, Thành Lệ cúi đầu nhìn, lập tức nói: “Ta đi lấy kéo cắt móng.” Cũng may móng chân còn chưa cắt.

“Ta đánh ngất hai người ở cửa phòng người rồi.” Nói một câu, Nguyệt Bất Do đặt quần áo Thành Lệ xuống đất, tóc thì đặt ở một bên, rồi mới lấy một vỏ rượu hân tiện đường chôm được, đặt ở chính giữa đồng quần áo. Vừa nghe người bên ngoài đều đã hôn mê, Thành Lệ yên tâm lớn mật đi ra ngoài tìm kéo cắt móng.

Sắp xếp cẩn thận những thứ này, Nguyệt Bất Do lại tìm thấy hoả chiết tử trên bàn của Thành Lệ, chỉ còn lại móng tay của Thành Lệ. Thành Lệ đã trở lại, cầm kéo cắt móng trên tay. Hắn đi đến bên giường cắt móng chân, Nguyệt Bất Do tiến lên cầm lấy kéo trong tay Thành Lệ, nửa quỳ trên mặt đất nói: “Để ta làm, người cắt quá chậm, chúng ta không có thời gian.”

Thành Lệ nhìn từ mặt Nguyệt Bất Do nhận ra sự tình rất nghiêm trọng, hắn mím chặt miệng, trong lòng có chút so đo. Cúi đầu nhìn Nguyệt Bất Do thuần thực mà nhanh chóng cắt móng chân cho hắn, tuy rằng không làm cẩn thận được như người hầu nhưng Thành Lệ rất cảm động. Người này tuy rằng không thích sạch sẽ, đối với hắn cũng không có nửa điểm tôn kính, nhưng người này là thật tâm với hắn. A, có chút sai lầm, người này hôm nay cũng coi như sạch sẽ.

Cửa sổ bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một người nhanh chóng tiến vào, nhanh chóng đóng cửa lại. Nguyệt Bất Do quay đầu nhìn, trên mặt hiện lên kinh hỉ rõ ràng.

“Mạc Thế Di.”

“Thế Di.”

Thành Lệ gọi người vừa tới, người nọ gật đầu với Thành Lệ, đường nhìn phiêu tới người đang nửa quỳ trên mặt đất cắt móng chân cho Thành Lệ. Trong bóng đêm, ánh mắt y nháy mắt trở nên tối tăm sâu thẳm.

“Các người đang làm gì?” Mạc Thế Di tiến tới.

Nghĩ rằng mình còn có chuyện nghiêm trọng phải làm, Nguyệt Bất Do tập trung nhanh chóng tiếp tục cắt móng chân cho Thành Lệ, miệng nói: “Đợi lúc nữa giải thích, không có thời gian.”

Mạc Thế Di mím chặt miệng, Nguyệt Bất Do chỉ mặc một cái khố, mà trên người Thành Lệ lại mặc quần áo của Nguyệt Bất Do, tim y bất chợt nhói đau. Nguyệt Bất Do không có thời gian giải thích, Mạc Thế Di áp chế phần nộ và nghi vấn đầy bụng, đứng một bên nhìn hai người.

Lúc này, Nguyệt Bất Do đã cắt xong. Một tay cầm móng chân Thành Lệ, hắn nhanh chóng đi tới bên cạnh những thứ kia, nói với Thành Lệ: “Người lại đây, nhanh lên.”

Thành Lệ chạy nhanh tới, ngồi xổm xuống bên người Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do đặt móng tay Thành Lệ lên tóc hắn, rồi mới rút một thanh chủy thủ từ chỗ cổ chân ra, là chủy thủ của Mạc Thế Di, chẳng qua sau khi Nguyệt Bất Do dùng thì chiếm làm của riêng luôn. Kéo tay Thành Lệ tới, mở ngón tay cái của hắn ra, Nguyệt Bất Do cũng không thêm hỏi, một đao cắt vào ngón tay Thành Lệ. Thành Lệ cắn răng nhăn xuống.

Máu loãng thấm ướt tóc và móng tay, rồi mới chảy xuống bình rượu nhỏ giọt trên quần áo của Thành Lệ, cùng lúc đó, miệng Nguyệt Bất Do lẩm bẩm. Nhỏ giọt hai vòng, Nguyệt Bất Do buông tay Thành Lệ ra, ra hiệu cho Thành Lệ lùi lại. Thành Lệ ngậm ngón tay cái của mình lùi lại đến bên cạnh Mạc Thế Di. Nguyệt Bất Do còn đang lẩm bẩm, tiếp theo hắn dùng hỏa chiết tử châm lửa vào tóc và móng tay của Thành Lệ, rồi mới bỏ tro của tóc và móng tay vào trong bình rượu.

Miệng không ngừng, ra hiệu dừng lên tiếng cho Thành Lệ và Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do đứng lên, vươn tay trái nhắm ngay miệng vô rượu, lại một lần cắt tay mình. Mà lần này, hắn cắt không phải đầu ngón tay mà là cổ tay. Chân Mạc Thế Di bước về phía trước một bước, bị Thành Lệ kéo lại.

Lắc đầu với Mạc Thế Di, Thành Lệ muốn đi lấy kim sang được, vừa đi ra ngoài hai bước hắn đã bị người kéo trở lại. Quay đầu nhìn, là Nguyệt Bất Do. Về mặt đối phương nghiêm túc, lại làm một động tác chó có lên tiếng với hai người. Hai người ai cũng không dám động dấy.

Máu loãng từng giọt rơi rất nhanh vào trong vô rượu, ngay khi này Mạc Thế Di càng ngày càng nhăn lại, cảnh tượng đáng sợ xuất hiện. Đầu tiên là trong phòng vang lên âm thanh rào rào, Mạc Thế Di rút kiếm ra, Thành Lệ ngừng thở. Tiếp theo tiếng rào rào càng ngày càng rõ ràng, chỉ chốc lát sau, từ bốn góc phòng ngủ của Thành Lệ có vài vật nhỏ đen tuyền bò với tốc độ cực nhanh tới vô rượu. Nếu Thành Lệ không cắn khớp hàm, tuyệt đối hắn sẽ kêu lên sợ hãi, là bọ cạp!

Nguyệt Bất Do còn đang niệm, máu loãng cũng nhỏ giọt càng nhanh. Thành Lệ gắt gao ôm miệng, sắc mặt trắng bệch nhìn đám bọ cạp đang bò tới. Không phải màu sắc của bọ cạp bình thường, là bọ cạp màu đỏ! Bọ cạp càng không ngừng bò qua chỗ Nguyệt Bất Do, đi đến y phục của Thành Lệ, rồi mới xuôi theo miệng vô rượu đi vào.

Tôm, tôm, lần lượt từng con bọ cạp tiến vào trong vô rượu, sau khi con cuối cùng bò vào vô rượu, Nguyệt Bất Do nhanh chóng đánh hỏa chiết tử, ném ngọn lửa vào vô rượu. Oanh một tiếng, từ vô rượu bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt. Tay Nguyệt Bất Do không hề ngừng, lại thiêu toàn bộ y phục của Thành Lệ, bỏ tro tàn vào vô rượu.

Lửa tắt, Nguyệt Bất Do dán kín miệng vô rượu lại, thế này mới thở hắt ra thật dài, đặt mông xuống đất đánh cái phịch. Một người vọt đến phía sau hắn nâng hắn lên.

“Mệt chết.” Sắc mặt Nguyệt Bất Do có chút trắng.

Sắc mặt Mạc Thế Di cũng không tốt được bao nhiêu. Y trực tiếp đỡ Nguyệt Bất Do đến giường Thành Lệ, lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn sạch sẽ. Một bàn tay lấy một cái hộp đưa tới trước mặt hắn: “Kim sang được.”

Mạc Thế Di nhếch miệng bôi thuốc cho vết thương trên cổ tay Nguyệt Bất Do, sau đó băng lại cho hắn. Hơi thở Nguyệt Bất Do có chút suy yếu, nhưng ánh mắt hắn vẫn cong cong. Cử chỉ của Mạc Thế Di thấm đẫm sự quan tâm tới hắn, hắn rất vui vẻ.

Liếc nhìn vò rượu kia một chút, da gà nổi lên còn chưa xẹp xuống, Thành Lệ chà xát cánh tay, đứng cũng không được, không đứng cũng không xong, dù sao cũng không dám ngồi, luôn cảm thấy chỗ nào bên người cũng có trùng bọ.

Nhìn về phía Thành Lệ đang ăn mặc rất buồn cười — không có biện pháp, Nguyệt Bất Do là người thấp bé nhất trong ba người – tâm tình Nguyệt Bất Do vô cùng tốt, nói: “Không có việc gì đâu, người đi thay quần áo của mình đi.”

Thành Lệ nhìn bốn phía: “Người chắc chắn?”

“Đương nhiên.” Chuyện này Nguyệt Bất Do rất tự tin.

Lại chà xát cánh tay, lựa chọn tin tưởng Nguyệt Bất Do, Thành Lệ đi tới tủ y phục lật ra một bộ xiêm y của mình, ra sau bình phong thay. Nhưng mà vẫn có chút sợ, động tác của Thành Lệ cực nhanh, chỉ chớp mắt sau liền đi từ sau bình phong ra. Đương nhiên, cái này cũng do lần “lưu lạc” bên ngoài nhiều ngày ban tặng, bây giờ thái tử đã có thể tự mình mặc y phục đi giày, thậm chí còn có thể rửa bát, đương nhiên cái sau là người khác không thể nhìn thấy.

Ném trả y phục của Nguyệt Bất Do lại cho hắn, Thành Lệ khẩn cấp hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Nguyệt Bất Do ở ngay trước mắt hai người mặc y phục, rất nghiêm túc nói: “Nơi này của người rất không an toàn, người muốn hại người nhiều lắm.”

“Sao lại như vậy?” Thành Lệ ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do vỗ vỗ một bên khác, bảo Mạc Thế Di cũng ngồi xuống.

Mạc Thế Di ngồi xuống bên Nguyệt Bất Do, kề sát vào hắn. Nguyệt Bất Do không lập tức giải thích mà hỏi Mạc Thế Di trước: “Tình huống bên chỗ người thế nào?”

“Tạm thời không phát hiện gì khác thường. Thành Khiêm luôn luôn ở trong phòng không đi ra ngoài, cũng không có người nào khả nghi đi tìm hắn.” Mạc Thế Di nhìn chằm chằm vào mặt Nguyệt Bất Do. Không biết có phải tác dụng tâm lý không, y cảm thấy mặt Nguyệt Bất Do rất tái.

Nguyệt Bất Do sờ sờ cằm, nhìn về phía Thành Lệ: “Người nói người không hề tin tưởng người trong cung, ta có thể hiểu chuyện này.”

“Người phát hiện cái gì?” Thành Lệ hỏi.

Nguyệt Bất Do nói thẳng: “Có người mang tóc, móng tay và khố của người cho người Miêu, để bọn chúng hại người. Người Miêu không thể làm cho người nhìn qua là chết vì bị ám sát, cho nên đã nghĩ dùng chú thuật cho người thần không biết quỷ không hay bị cổ độc hại chết.”

Nguyệt Bất Do vừa nói câu đầu tiên, trong mắt Thành Lệ liền xuất hiện sát ý, mà câu tiếp theo của Nguyệt Bất Do càng làm hắn chấn động.

“Người Miêu biết trên người người có cường cổ.”

“Cái gì?! Làm sao chúng biết?”

Nguyệt Bất Do bĩu môi: “Cái này phải hỏi người nào biết chuyện này.”

Thành Lệ cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, người biết chuyện này không ít, nhưng cũng không nhiều lắm. Nguyệt Bất Do hỏi: “Người cũng biết Miêu Cương có một vị trưởng lão họ Dương?”

Sắc mặt Thành Lệ kinh biến, rồi mới trở nên âm ngoan: “Là người hạ cổ cho ta và Thế Di. Nhưng sau đó đã bị mẫu hậu hạ lệnh trừ bỏ.”

Khinh thường hừ một tiếng, Nguyệt Bất Do rất không khách khí nói: “Chuyện xảy ra hôm nay đều là do nường ngươi chọc tới! Đám người Miêu này muốn báo thù cho Dương trưởng lão cho nên mới có việc này. Hơn nữa hiện tại ta đã có thể khẳng định bên cạnh ngươi có người đang cấu kết với người Miêu, thậm chí còn có người làm phò mã của người Miêu rồi!”

“Sao lại như vậy?” Mi tâm Thành Lệ vắt thành chữ “Xuyên”.

“Gã người Miêu đó nói phải nhanh chóng trừ bỏ ngươi một chút, không thể làm hỏng đại sự của y mã. Y mã là cách người Miêu gọi phò mã của họ. Bọn chúng cũng nhắc tới nếu hỏng đại sự của vị phò mã này, công chúa của chúng sẽ mất hứng. Ngươi chết thì liên quan gì tới đại sự của một vị phò mã người Miêu? Rất rõ ràng, vị phò mã người Miêu này không phải người Miêu, chắc chắn là người Trung Nguyên. Người Trung Nguyên nào lại muốn ngươi chết như thế?”

Trong mắt Thành Lệ chợt lóe hàn quang, hần lập tức nghĩ tới một người: “Chẳng lẽ là Thành Thông?”

Nguyệt Bất Do nhún vai: “Ta không biết, bọn họ không nhắc tới tên vị y mã người Hán này. Dù sao chúng không phải muốn thay thế ngươi mà là muốn giúp người khác thay thế ngươi. Tình cảnh của ngươi rất nguy hiểm, bởi vì bên cạnh ngươi đã có kẻ cấu kết với chúng.”

Thành Lệ nắm chặt nắm tay.

Nguyệt Bất Do nói tiếp: “Ta và Mạc Thế Di sẽ tiếp tục giúp ngươi điều tra, nhưng ngươi không có võ, rất dễ dàng bị chúng tìm ra sơ hở. Bây giờ ta đã chuyển chú sang vò rượu kia rồi, bọn chúng muốn dùng cổ hại ngươi thì sẽ chỉ hại đến vò rượu. Nhưng vì bọn chúng không muốn để người khác phát hiện ngươi chết vì ám sát cho nên mới chọn cách làm ‘ôn hòa’ này để hại ngươi. Mà nếu ngươi vẫn không chết, bọn chúng chắc chắn sẽ bí quá hoá liều, hạ sát thủ với ngươi. Thành Lệ, trước khi tìm được kẻ này, ngươi sẽ rất nguy hiểm.”

“Ta biết. Ta sớm đã quen rồi.” Thành Lệ cười lạnh.

Nguyệt Bất Do nhíu mi: “Ngươi đừng giỡn. Sức khỏe ngươi không tốt, có thể một ngày nào đó ngay cả nữ nhân ngươi gọi là nường kia cũng sẽ vứt bỏ ngươi. Gã huynh đệ kia của ngươi khỏe mạnh hơn ngươi, ta sẽ không tin hần không muốn thay thế ngươi.”

Thành Lệ cười lạnh.

Nguyệt Bất Do gãi da đầu, đây quả thật là một vấn đề. Ba người ai cũng không nói gì, lâm vào trầm tư. Sau hồi lâu, vẫn là Nguyệt Bất Do là người đầu tiên phá vỡ trầm mặc. Hần nhìn về phía Thành Lệ: “Có một biện pháp, không biết ngươi có nguyện ý hay không?”

“Ngươi nói đi.”

Nguyệt Bất Do ngoắc tay với hai người, Mạc Thế Di tiến sát lại Thành Lệ, hần nói nhỏ hồi lâu, tiếp theo có một người nói: “Ta không đồng ý, muốn đi ta với ngươi cùng đi.”

Là Mạc Thế Di.

Thành Lệ cũng nhăn mày nói: “Thế Di nói rất đúng, quá nguy hiểm. Ta không thể bởi vì ta mà làm ngươi gặp nguy hiểm.”

Mạc Thế Di thì vẫn là câu kia: “Ta không đồng ý ngươi đi một mình.”

Nguyệt Bất Do khoát tay: “Bây giờ kẻ địch ở trong tối, chúng ta cũng ở trong tối, nhưng kẻ địch của chúng ta không có nhược điểm, ta cảm thấy biện pháp này tốt nhất.”

Thành Lệ rất bức mình, bởi vì hần chính là nhược điểm kia. Tiếp theo Nguyệt Bất Do nói: “Ta cũng chưa nói bây giờ đi ngay, hiện tại cũng không phải thời điểm. Ít nhất phải để đám người Miêu này sống yên ổn một thời gian mới được. Như vậy.....” Nguyệt Bất Do ngoắc tay với hai người, hai người lại dựa sát vào. Hần nói như vậy như vậy trong chốc lát, Thành Lệ gật đầu: “Ta cảm thấy, có thể làm.”

Mạc Thế Di nghĩ nghĩ, cũng gật đầu: “Có thể.”

Nguyệt Bất Do nở nụ cười: “VẬY ĐI. XỬ LÝ chuyện này trước, còn chuyện ta vừa nói nếu các người không đồng ý thì chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng.” Rồi hắn nói với Thành Lệ: “Người sẽ giả bộ mình không biết chuyện tóC này, nhưng người phải giấu vò rượu cẩn thận, cũng đừng để ai đánh vớ, nếu không đêm nay ta phí máu vô ích.”

“Yên tâm đi.” Thành Lệ rất muốn giết người.

Võ vai Thành Lệ, Nguyệt Bất Do thở dài: “Buổi tối ta và Mạc Thế Di mới có thể đến, ban ngày người phải chú ý một chút. Trên người mang nhiều những thứ tránh độc đuổI trùng một chút. Với lại, ngoài hai chúng ta thì người cũng đừng tin ai, kể cả nữ nhân là nương của người kia.”

“Trong lòng ta đều biết.” Thanh âm Thành Lệ rất áp lực, bởi vì hắn rất phần nộ.

“Ai, ta đã bảo giết hết bọn họ là xong.” Thở dài một câu, Nguyệt Bất Do đứng lên, “Chúng ta cần phải trở về. Thừa dịp mấy ngày nghỉ ngơi, người ăn nhiều một chút, dưỡng mình khoẻ lên một chút.”

“Ừ.”

Nhận ra Nguyệt Bất Do muốn đi, Thành Lệ cầm tay Nguyệt Bất Do, lần đầu tiên chân thành nói: “Cảm tạ.”

“Ai bảo người là huynh đệ của Mạc Thế Di chứ, muốn không giúp cũng không được.” Nguyệt Bất Do cười.

Thành Lệ nhú mi: “Sao vậy, bản cung không đủ mặt mũi để người tương trợ?”

“Ha ha, có có có.” Lắc lắc cái đầu có chút choáng, Nguyệt Bất Do đuổI cái eo lưng: “Chúng ta trở về, người ngủ đi.”

“Ừ.” Làm sao mà ngủ nổi nữa. Thành Lệ tự mình mở cửa sổ cho hai người, đưa hai người đi.

Nhảy qua song cửa, Mạc Thế Di quay đầu: “Bảo trọng.”

“Ta biết.”

Nhìn hai người rời đi, Thành Lệ đóng cửa, ánh mắt chợt lóe hàn quang, hắn nên phản kích thế nào đây. Lên giường, Thành Lệ lấy ổ ngăn bí mật đầu giường ra một cái chuông.

Tích linh linh, tích linh linh.....

Một tiếng chuông rất nhỏ vang lên tương hồ với tiếng chuông từ tay Thành Lệ, một người xuất hiện trong phòng Thành Lệ.

“Chủ tử.”

“Không cần đi tìm Thành Thông, để ý Vương gia, mẫu hậu và bên chỗ Thành Khiêm.”

“Hoàng hậu nương nương?”

“Đừng hỏi nhiều.”

“Rõ!

Chuông vang lên, đối phương rời đi, Thành Lệ nhìn chằm chằm vò rượu kia, đầu óc xoay chuyển.

Ra khỏi Đông cung, Nguyệt Bất Do lại ngừng lại, Mạc Thế Di vội vàng nhìn: “Có chuyện gì?”

“Có chút mệt, ta nghỉ một lát.” Nguyệt Bất Do ngồi xuống đất.

Mạc Thế Di không chút nghỉ ngơi ngồi xổm xuống trước mặt Nguyệt Bất Do: “Ta công người.”

Nguyệt Bất Do lập tức nở nụ cười, rất không khách khí nằm sấp lên lưng Mạc Thế Di: “Ta cũng không nhẹ đâu.”

Hai tay Mạc Thế Di nâng Nguyệt Bất Do, đứng lên. Không dùng khinh công, y công Nguyệt Bất Do đi tới khách điểm. Ghé vào tấm lưng dày rộng hơn mình rất nhiều của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do thoải mái cợ cợ: “Ngoài nương ta, chưa có người nào từng công ta như vậy.”

Nhéch miệng, Mạc Thế Di giữ chặt Nguyệt Bất Do.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Ta rất nặng đúng không?”

“Không nặng.”

“Hắc hắc, vậy người công ta trở về đi.”

“Được.”

Ánh mắt thành trắng rằm, Nguyệt Bất Do câu lấy cổ Mạc Thế Di, còn nhắc lại một lần: “Ngoài nường ta, người là người thứ hai chịu công ta.”

“Nhắm mắt lại ngủ đi.”

Nguyệt Bất Do nhắm hai mắt lại.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Ngoài ta ra, người còn công ai không?”

“Không.”

“Hắc hắc.”

Lại cọ vào lưng Mạc Thế Di, vừa mới hao tổn quá nhiều tinh lực, Nguyệt Bất Do thả lỏng chính mình để ý thức phiêu xa. Có người này ở đây, hẳn không lo lắng.

Khi nào trở lại khách điểm, Nguyệt Bất Do không biết. Hắn mơ mơ màng màng cảm giác được có người rửa tay lau mặt cho hắn, cõ y phục dạ hành của hắn. Chấn trùn lên, cảm giác được người bên cạnh nằm xuống, hắn thò tay vào trong ổ chăn của đối phương, chọc chọc. Tay bị cầm, hắn chìm vào ngủ say.

Nhìn người đang ngủ say, tâm tình phiền muộn cả buổi khi ở chỗ Thành Lệ của Mạc Thế Di trở nên thư thái không ít. Nắm chặt tay đối phương, Mạc Thế Di nhắm mắt lại. Người này với y là khác biệt đúng không. Khác biệt với..... Thành Lệ đúng không.

29. Chương 29

Sau lưng có chút nóng, ngủ đã no, Nguyệt Bất Do xoay xoay thân mình, ý thức còn không thanh tỉnh. Ngay sau đó, hắn liền mạnh mẽ mở mắt. Sau một khắc nữa, hắn ngừng thở. Nhưng mặc dù là như vậy, hắn lại không có cách nào khác khổng chế trái tim mình đột nhiên nhảy lên nhanh hơn. Kỳ quái, thật sự là kỳ quái, từ khi nào hắn lại dễ dàng khản trương như thế?

Phù phù, phù phù, phù phù..... dường như không đơn giản chỉ có tiếng tim hắn đập. Nguyệt Bất Do chớp chớp mắt, cẩn thận nghe ngóng, rồi ánh mắt hắn biến thành trắng rằm, quả thật không đơn giản chỉ có tim hắn đập nhanh như thế. Đây là..... cảm giác gì vậy? Chưa từng cảm thấy bao giờ. Tựa hồ chỉ khi lúc nhỏ sinh bệnh, nằm trong lòng nường mới cảm nhận được. Thì ra đúng là như vậy, ảm ảm, ảm ảm đến mức làm hắn đổ mồ hôi.

Trên lưng có một cánh tay không thuộc về hắn đang vắt ngang, dưới cổ cũng có một cánh tay không thuộc về hắn, phía sau dựa vào một vùng ngực rõ ràng dày rộng rắn chắc hơn hẳn nhiều, Nguyệt Bất Do có chút khô miệng, liếm miệng, nhắm mắt lại. Rõ ràng nhớ là tối hôm qua trước khi ngủ Mạc Thế Di bắt lấy tay hắn, đầu chui vào chăn hắn chứ, vậy bây giờ đang là chuyện gì đây?

Chân giật giật, Nguyệt Bất Do hiểu được. Không phải Mạc Thế Di chui vào ổ chăn của hắn, là hắn chui vào ổ chăn của Mạc Thế Di, bởi vì chân hắn vẫn ở trong ổ chăn của mình mà. Chỉ có thân trên của hắn ở trong chăn Mạc Thế Di thôi, thân dưới cũng chưa kịp chuyển sang.

Hắc hắc, chưa kịp chuyển à..... Ngón tay bên mặt động đậy, Nguyệt Bất Do quyết đoán đá rơi cái chăn của mình, đưa chân luồn sang, rồi mới chen ra phía sau. Hắc hắc, dán lại càng chặt rồi. Ngoài nường ra thì không có người nào từng ôm hắn ngủ như thế, thật thoải mái.

Phù phù, phù phù, phù phù..... Tim đập càng lúc càng nhanh, mà người phía sau tim đập tựa hồ cũng càng nhanh. Nguyệt Bất Do rất quá đáng lại chen chúc ra phía sau, bởi vì người phía sau dường như cũng giống hắn, không chán ghét sự thân mật này.

Cánh tay khoát lên lưng hắn kia tựa hồ có chút do dự, Nguyệt Bất Do thay y xoa bỏ mọi lo lắng thừa thãi. Hắn chọc chọc cánh tay đối phương, thân thể đối phương chấn động, nhưng nhanh tiếp theo cánh tay đối phương lại cong xuống, trực tiếp ôm Nguyệt Bất Do.

Phù phù, phù phù, phù phù..... Nguyệt Bất Do chỉ cảm thấy yết hầu thật là khô, thật sự kỳ quái, hắn chưa từng có loại cảm giác này. Tuy rằng trí nhớ đã cực kì mơ hồ nhưng hắn có thể khẳng định, khi nường ôm hắn, hắn cũng không thấy khô miệng thế này. Nhưng có một điều hắn chắc chắn, đó là Mạc Thế Di cũng miệng khô giống hắn, bởi vì tim Mạc Thế Di đập cũng nhanh giống hắn, từ phía sau hắn có thể rành mạch cảm giác được!

Phát hiện này càng làm tâm tình Nguyệt Bất Do cực kì vui vẻ, cũng không chọc người nữa, hắn ngừng thở trực tiếp bắt lấy bàn tay trước ngực, cầm lấy. Tốc độ tim người phía sau đập nháy mắt vượt qua hắn. Mặc dù tim sắp nhảy khỏi cổ họng ra ngoài nhưng người nọ không rút bàn tay bị Nguyệt Bất Do cầm ra, ngược lại còn càng ôm Nguyệt Bất Do chặt hơn, lúc này tốc độ tim đập của hai người lại tương đương.

Thật khát, cổ họng nháy mắt sắp bốc hơi, nhưng cũng không phải đơn thuần khát nước. Lần đầu tiên Nguyệt Bất Do khát đến mức đầu choáng váng, màng tai càng đột nhiên rung lên thành thịch. Nhưng mà hắn đã khát như thế, vậy chắc chắn Mạc Thế Di cũng rất khát.

Nguyệt Bất Do nhận không được, trái tim thật sự muốn nhảy ra ngoài.

“Mạc Thế Di.....” Có chút suy yếu không hiểu.

“Ừ.” Càng ôm chặt.

“Ta khát, ngươi khát không?”

Nguyệt Bất Do nghe được tiếng nuốt rõ ràng phía sau. Bàn tay đang nắm tay hắn buông lỏng ra, cánh tay ôm hắn cũng buông lỏng ra, Nguyệt Bất Do theo bản năng bắt lấy cánh tay muốn rời khỏi của đối phương: “Ngươi muốn rời giường ?” Hắn còn chưa nằm đủ lâu.

“Để ta đi lấy nước.”

“A.”

Ánh mắt cong cong, Nguyệt Bất Do buông tay.

Người phía sau xuống giường, Nguyệt Bất Do xoay người rất mạnh, nhìn đối phương đi đến bên bàn lấy nước. Ánh mắt cong cong nhìn đối phương uống vài ngụm nước, rồi mới lại lấy chén trà đi tới, Nguyệt Bất Do ngồi dậy. Không chút khách khí tiếp nhận chén trà uống hết một hơi, hắn đưa tay: “Còn khát.”

Đối phương có vẻ nghĩ hắn uống không đủ, trực tiếp mang cả ấm trà tới, lập tức rót cho Nguyệt Bất Do một chén. Uống ba ngụm uống hết, Nguyệt Bất Do nâng tay quệt miệng: “Đủ rồi.”

Để lại ấm trà và chén lên bàn, Mạc Thế Di trở về giường, nuốt nuốt cổ họng, hỏi: “Muốn, thức dậy à?” Thanh âm rất khàn, rất khàn, ít nhất Nguyệt Bất Do chưa từng nghe thấy thanh âm y khàn như thế.

Nguyệt Bất Do trả lời là trực tiếp nằm xuống, ngáp một cái nói: “Tối hôm qua quá mệt mỏi, ta muốn nằm thêm một lát. Ngươi có muốn nằm thêm không? Buổi tối còn phải đi ra ngoài nữa.”

Mạc Thế Di trả lời cũng rất trực tiếp. Y buông màn vừa mới treo lên một nửa xuống, cởi giày lên giường. Nguyệt Bất Do cao hứng nằm lù vào bên trong, thuận tiện đá cái chăn của mình xuống dưới chân. Mạc Thế Di nằm xuống, thân thể có chút buộc chặt chui vào ổ chăn đang có Nguyệt Bất Do.

Hai người đều nằm ngửa, giờ.....phải làm sao đây? Ngón tay Nguyệt Bất Do đặt trên bụng động dẩy trong chốc lát, rồi mới lật người rất mạnh. Tên còn lại rất phối hợp, cũng trở mình, đối mặt với Nguyệt Bất Do.

Nuốt nuốt cổ họng, Nguyệt Bất Do làm bộ trấn định chọc chọc Mạc Thế Di, đối phương lập tức cầm tay hắn. Hơi thở hai người nháy mắt không xong. Mạc Thế Di nhìn bức tường phía sau Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do dồn ánh mắt vào lồng ngực Mạc Thế Di, ai cũng không nhìn ai, nhưng trên mặt hai người đều có một tầng màu đỏ khả nghi.

Sao lại khát rồi, đầu cũng lại choáng váng rồi. Nguyệt Bất Do thở hổn hển mấy hơi, áp chế khẩn trương, gọi một tiếng: “Mạc Thế Di.”

“Ừ.” Tay, nắm chặt.

“Chỉ có nương ta..... từng ôm ta ngủ.”

“.....” Chân Mạc Thế Di giật giật, rồi thân thể mới chậm rãi xê dịch về phía Nguyệt Bất Do.

Phù phù, phù phù, phù phù..... Nguyệt Bất Do nhắm mắt lại, qua một lát lại nói: “Cái giường này quá nhỏ, ta cảm thấy hai ta đắp một chăn là được, hai cái chăn thì chen chúc quá.”

Mạc Thế Di lại xê dịch, dán sát vào Nguyệt Bất Do.

Phù phù, phù phù, phù phù, phù phù..... Tay kia chọc chọc Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do lẩm bẩm: “Ngoài nương ta, không có người nào từng ôm ta ngủ.” Trên lưng hắn thêm một cánh tay, tiếp theo, cánh tay kia siết chặt, Nguyệt Bất Do thành công như nguyện, vùi mình vào trong lòng người nào đó.

Rất thoải mái mà thở hắt ra, Nguyệt Bất Do hảo tâm hỏi: “Cánh tay kia của ngươi có bị không thoải mái không?”

Cánh tay “không thoải mái” kia của Mạc Thế Di nâng lên, Nguyệt Bất Do rất chủ động ngừng đầu, cánh tay đó liền đưa xuống dưới cổ hắn. Điều chỉnh tư thế một chút, cuối cùng ánh mắt người đang gối lên vai Mạc Thế Di cũng cong lên thành một cái khe.

Phù phù, phù phù, phù phù, phù phù, phù phù..... Nguyệt Bất Do nhắm mắt lại gọi một tiếng: “Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Ngoài nương ngươi ra.....Ngươi có từng ôm ai ngủ không?”

“..... Không.”

“Ngươi..... muốn thử, hay không?”

“..... Ừ.”

Cười toét miệng, Nguyệt Bất Do lập tức gác một cánh tay khác của mình lên lưng Mạc Thế Di, dùng sức, siết chặt. Thân thể hai người dính sát vào nhau, một đôi tay còn gắt gao nắm lấy nhau. Chóp mũi Nguyệt Bất Do toát mồ hôi, chóp mũi Mạc Thế Di cũng toát mồ hôi. Hai người đều nhắm mắt, nhưng hàng mi rung động lại nói cho ông trời rằng ai trong hai người họ cũng không ngủ.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Trước khi ngươi được tự do, ta sẽ nương tựa ngươi.”

Tiếng hít thở của Mạc Thế Di lộ ra khẩn trương, y khàn khàn “ừ” một tiếng. Cánh tay ôm Nguyệt Bất Do càng thêm dùng sức, hai người gần như giống trẻ sinh đôi dính liền vậy. Hai cánh tay Nguyệt Bất Do cũng dùng sức, lại thoải mái mà cảm khái một tiếng: “Ngoài nương của ta, ngươi là người thứ hai ôm ta ngủ đấy.”

“.....” Dừng sức, dừng sức.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Giường của người..... có lớn không? Hai cái chăn liệu có chen chúc không?”

“Có.”

“Ha ha.....” Nghe thế nào cũng thấy rất vui.

“Vậy trước khi người được tự do, ta sẽ tìm người nương tựa.”

“Ừ!”

Ngáp một cái, kỳ thật đã tỉnh ngủ nhưng Nguyệt Bất Do vẫn khàn khàn nói: “Ta ngủ đây, tối hôm qua thật mệt.”

Ngón tay sờ lên băng vải trắng trên cổ tay Nguyệt Bất Do, cảm Mạc Thế Di nhìn không được cọ cọ đỉnh đầu Nguyệt Bất Do, không nói gì. Nguyệt Bất Do cũng không nói, lần đầu tiên hần gần gũi với Mạc Thế Di như thế, lần đầu tiên rành mạch ngửi thấy hương vị trên người Mạc Thế Di, thật thoải mái, làm hần thật thoải mái. Nhanh tiếp theo, Nguyệt Bất Do liền nhắm mắt.

Lại mở miệng: “Mạc Thế Di, người ta có hôn lắm không?”

“Không.”

Không sao? Nguyệt Bất Do rất hoài nghi, tuy rằng tự hần không ngửi thấy.

“Ngủ dậy ta muốn đi ngâm mình, người có đi không?”

“Đi.”

Cao hứng, thật cao hứng.

“Ta sẽ kì lưng cho người.”

“Được.”

Tim đập điên cuồng, Nguyệt Bất Do liếm liếm miệng, đang muốn nói chuyện, chợt hần nghe thấy thanh âm khàn trướng của tên còn lại: “Ta cũng, kì cho người.”

Trái tim rung động, Nguyệt Bất Do gật đầu thật mạnh.

“Được!”

Nghe thế nào cũng thấy rất cấp bách.

Tốt lắm, lúc này hai người ai cũng không nói chuyện nữa. Rất lâu sau đó, thân thể Nguyệt Bất Do thả lỏng, lại rất lâu sau đó nữa, thân thể Mạc Thế Di cũng thả lỏng. Chẳng qua, hai người ai cũng không buông tay, buông eo đối phương ra.

※

Thái tử vừa bình an trở về lại bị bệnh, Vương hoàng hậu nóng lòng không thôi. Khi thái tử vừa trở về sắc mặt hồng nhuận, khí sắc không sai, còn béo một chút, kết quả mới trở về không đến vài ngày liền lại bị bệnh. Điều này làm Vương hoàng hậu không thể không hoài nghi Đông cung thái tử có vấn đề. Thái y đi hết chuyến này đến chuyến khác đều không làm được gì nhiều, nói đến nói đi vẫn là lời lẽ tầm thường, thái tử là trời sinh thể nhược, chẳng qua lúc này lại phát tác mà thôi.

Hoàng thượng không phải không thất vọng, nhưng cũng nhận thấy được thái tử sinh bệnh kỳ quái. Mà e ngại bên Vương hoàng hậu, Hoàng thượng không giải trừ giam lỏng đối với Cảnh vương Thành An, đổi thành để ngũ hoàng tử Thành Khiêm tạm thời giúp thái tử xử lý một bộ phận triều vụ. Vốn ngũ hoàng tử đang chuẩn bị quay lại biên quan, chuyện này không thể không chậm lại. Sau khi Thành Khiêm trưởng thành liền tự động xin đi giết giặc, tới biên quan rèn luyện, đối với chuyện này Hoàng thượng cảm thấy vui mừng

sâu sắc. Vương hoàng hậu cũng rất vui mừng, con trai út ở biên quan, gia tăng thời gian chưởng khống binh quyền, việc này đối với thái tử là trợ lực không gì tốt hơn.

Thành Khiêm xứng ngang với võ tướng, ngay từ đầu Hoàng thượng chỉ sắp xếp cho hắn vài công việc thoải mái đơn giản để hắn đi xử lí. Nào biết Thành Khiêm xử lí đâu ra đó, Hoàng thượng đại hỉ, lập tức ủy thác trọng trách, chỉ cảm thấy bình thường mình đã xem thường đứa con trai này. Thành Khiêm thật cao hứng, Vương hoàng hậu thật cao hứng, Thành Lệ ở một mình tại Đông cung cũng thật cao hứng. Từ sau khi hồi kinh, hắn liền phát hiện mình lười biếng không ít, có thể tạm thời né tránh chuyện triều chính đáng ghét, hắn tự nhiên mừng rỡ thoải mái hơn hẳn.

Sau khi màn đêm buông xuống, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do vẫn trước sau như một đến gặp Thành Lệ. Sau khi giám thị người Miêu và Thành Khiêm ba ngày, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di không đi nữa. Thành Lệ “bị bệnh”, đám người Miêu sẽ lơ lửng không ít, cũng sẽ không lại có người đưa cho bọn hắn vật dụng bên người Thành Lệ nữa. Bên Thành Khiêm vẫn không có động tĩnh gì, hơn nữa Thành Lệ cũng phái người giám thị, hai người họ cũng sẽ không cần phải chạy đến hàng ngày, huống chi bọn họ còn có chuyện khác trọng yếu phải làm nữa.

Hai người không yên lòng nhất là Thành Lệ. Hắn không có võ, thân mình lại yếu, bên cạnh lại không quá nhiều người có thể tin được. Mỗi đêm Nguyệt Bất Do tới, chuyện đầu tiên làm chính là tra xem trong phòng ngủ của Thành Lệ có côn trùng mới đến không. Cũng may mà Thành Lệ tâm cường, bằng không sớm đã bị đám côn trùng có khả năng tồn tại này dọa hỏng rồi.

Đêm nay, hai người lại tới nữa. Thành Lệ đang giả bệnh ăn trái lê được tiến cống do mẫu hậu phái người đưa tới cho hắn, nói: “Ngày mai có quan viên địa phương vào kinh báo cáo công tác, theo lệ thường sẽ kéo dài liên tục ba ngày. Mai ta sẽ tiến cung, phụ hoàng đã chỉ đích danh Thành Khiêm theo ta.”

Nguyệt Bất Do ném hạt lê vào giỏ trúc, lại lấy một quả, hỏi: “Ngày thường người có thân với đệ đệ này không?”

Thành Lệ như cười như không nói: “Ta lớn hơn hắn bảy tuổi, thuở nhỏ hắn lớn lên bên cạnh mẫu hậu, sau đó lại theo cữu cữu luyện võ, người nói chúng ta thân hay không thân đây?”

Nguyệt Bất Do gật đầu, hiểu được. Rồi hắn hỏi: “Người Miêu biết trên người người có cường cổ, người nói có khi nào bọn chúng biết Mạc Thế Di tồn tại không?”

Nụ cười của Thành Lệ đông cứng, hừ một tiếng: “Khó nói. Mạc gia chỉ có hai vị lão nhân và Mạc Thế Triệu biết chuyện này, không có khả năng là bọn họ tiết lộ ra.”

“Thì phải là người bên người tiết lộ ra?” Nguyệt Bất Do nhăn mày, “Nếu bọn chúng biết Mạc Thế Di tồn tại, muốn trừ bỏ người, vậy không phải cũng muốn trừ bỏ Mạc Thế Di?”

Thành Lệ không còn tâm tư ăn lê nữa, nói: “Chuyện này mẫu hậu tuyệt đối sẽ không nói, cho dù là với Thành Khiêm nàng cũng tuyệt sẽ không nói. Có khả năng tiết lộ ra nhất chính là bên cữu cữu. Liên hệ với Thế Di bình thường vẫn là do Vương gia ra mặt, thủ hạ của cữu cữu biết việc này chắc chắn không ít. Còn có trong Vân Hải sơn trang cũng có không ít người biết quan hệ của Thế Di và ta.”

“Ta đã bảo giết sạch bọn họ đi là được mà.” Vừa nghe Mạc Thế Di có khả năng sẽ bị nguy hiểm, Nguyệt Bất Do nóng nảy, giọng điệu cũng không tốt lắm.

Vỗ nhẹ lên vai Nguyệt Bất Do để hắn không cần lo lắng, Mạc Thế Di bình tĩnh nói: “Bọn chúng còn không dám đụng đến ta. Thành Lệ, người nguy hiểm nhất, vạn lần không thể mất bình tĩnh. Người hãy hoà hoãn với chúng, ta và Bất Do sẽ tìm ra rốt cuộc là ai muốn hại người.”

Thành Lệ trầm giọng nói: “Ta là thái tử, ta không chết bọn chúng không có khả năng chiếm được thái tử vị, liền không có khả năng làm hoàng thượng. Các người không biết, vị trí này đối với người mà nói có biết bao nhiêu dụ hoặc. Chỉ cần có thể chiếm được vị trí này, giết chết huynh đệ của mình thì có là cái gì. Đừng nói là huynh đệ, dù là cha nương, chỉ cần cản trở bọn chúng chiếm được vị trí này, bọn chúng cũng sẽ không lưu tình chút nào trừ bỏ. Huống chi ta cũng không phải người khỏe mạnh gì. Đây chính là tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tranh đoạt hoàng quyền.”

Nguyệt Bất Do nghe xong liền nhú mày nói: “Ta không quản được nhiều như vậy, người đã lựa chọn con đường này, ta đây nhất định giúp đến nơi. Người và Mạc Thế Di đều là huynh đệ của ta, ta tuyệt sẽ không bỏ qua những kẻ có ý đồ thương tổn các người. Ta Nguyệt Bất Do nói được thì làm được.”

“Cảm tạ, Bất Do.” Thành Lệ rất cảm động, “Ta sẽ không hứa với người cái gì vàng bạc quyền thế, nhưng chỉ ta sống, người và Thế Di vĩnh viễn đều là huynh đệ của ta, cả đời không thay đổi.”

Tiếp theo, hắn nói với Mạc Thế Di: “Ta nói với mẫu hậu bệnh này của ta rất kỳ quái, bảo nàng không cần đi tìm Bất Do nữa, tập trung nhân thủ đi tìm Thành Thông, mẫu hậu đồng ý. Mẫu hậu nhận được tin tức của sơn trang nói người vẫn không trở về, ta nói với nàng người cũng đi tìm Thành Thông, mẫu hậu tin. Thế Di, người không cần về sơn trang, nơi đó cũng không an toàn. Chuyện ở kinh thành chấm dứt thì người hãy mang Bất Do đi tìm Mạc Thế Triệu, bên mẫu hậu có ta gánh vác, ta sẽ không để mẫu hậu và Vương gia tìm các người gây phiền toái.”

Rất cảm kích Thành Lệ đã giải quyết phiền toái của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nói: “Người không cần lo lắng cho chúng ta, bọn chúng còn không phải đối thủ của chúng ta. Người có thể đoán ra là ai mang y phục của người đi không?”

Thành Lệ cong cong khóe môi: “Làm gì phải đoán. Lần này ta tính toán nhân cơ hội đối toàn bộ người ở đây, sẽ chờ các người ra tay.”

Mạc Thế Di gật đầu, không hỏi.

Nhìn đồng hồ cát, Thành Lệ nói: “Các người trở về đi, đêm nay ngủ yên một giấc, ngày mai liền nhờ các người.”

“Yên tâm đi. Người bên người đã an bài tốt chưa?” Nguyệt Bất Do hỏi.

Thành Lệ cười: “An bài tốt rồi. Ta sẽ đứng giờ.....” Thành Lệ làm động tác nôn mửa, Nguyệt Bất Do cười.

Hai người cũng không nhiều lời, mở cửa sổ ra rồi đi. Không đóng cửa sổ, Thành Lệ ngửa đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, trong mắt một mảnh xơ xác tiêu điều.

30. Chương 30

Sát đường có một quán rượu, hai nam tử ăn mặc rõ ràng là người giang hồ ngồi sát bên cửa sổ. Hai người đều đội mũ sa màu đen, bên hông đeo hai thanh loan đao. Một vị thân hình cao lớn, một vị dáng người thấp bé không ít so với nam tử cao lớn kia, nhưng thoát nhìn cũng rất tinh tráng. Hai người trầm mặc ăn bữa sáng, uống rượu. Một chân của nam tử thấp bé dẫm lên ghế, cử chỉ rất là giang hồ.

Quán rượu tuy nhỏ nhưng lão bản đối với những người giang hồ này đã sớm thấy nhưng không thể trách. Nơi này là chỗ nào? Đây là kinh thành. Kinh thành không thiếu nhất chính là người, người đi khắp các ngõ đường. Dù là người giang hồ thì cũng đâu có sao. Cho nên tuy rằng này hai người ăn mặc thoát nhìn có chút thần bí, nhưng ai cũng không chú ý tới họ. So với những người giang hồ khác mặt mày dữ tợn, sọc do đao chém trái rộng mà nói, bọn họ đâu đã là gì nha.

Uống xong một vò rượu, nam tử thấp bé lại gọi một vò rượu nữa. Đừng nhìn quán rượu nhà này diện mạo xấu xí, vị trí này của nó cũng là “đường tốt” nhất định phải qua để vào kinh. Đường tốt này là chỗ nào vậy? Chỗ này thế mà là nơi ở của các vương công quý tộc, quan lớn triều đình, cũng là nơi đặt phủ đệ của ngũ hoàng tử Thành Khiêm.

Một chiếc xe ngựa chạy qua trước cửa sổ, mặt trời đã ngả về tây, các quan viên ở trong triều bận việc một ngày cũng nên hồi phủ. Đối với dân chúng kinh thành, ngoài những người trong hoàng cung và Đông cung, những người khác, cho dù là hoàng tử, bọn họ đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn từ lâu. Cho nên cho dù là đương triều Thừa tướng về phủ, dân chúng cũng làm gì thì vẫn cứ làm cái đó, một chút cũng không hiếu kì.

Lại có một chiếc xe ngựa chạy qua, còn có hộ vệ đi theo. Nam tử cao lớn buông chén rượu, gõ xuống mặt bàn. Nam tử thấp bé giơ tay: “Chưởng quầy, tính tiền.”

Tiểu nhị lập tức chạy tới. Thanh toán tiền xong, nam tử thấp bé cầm theo nửa vò rượu chưa uống, đi ra cùng với nam tử cao lớn. Hai người ra khỏi quán rượu cũng không lập tức rời đi mà nhìn về phía đám người đã đi qua kia. Có một phụ nhân vội vàng chạy qua cạnh chỗ họ, dường như gấp gấp về nhà nấu cơm. Nhưng khi phụ nhân đó đi ngang qua bọn họ thì lại nhỏ giọng nói một câu: “Thành Khiêm đang ở bên trong xe.”

Phụ nhân rẽ vào trong một ngõ nhỏ trên phố, biến mất. Nam tử thấp bé liên tục dè mũ, đột nhiên dưới chân đạp mạnh một cái, hất bay tới chỗ đám nhân mã phía trước.

“A — !”

Tiếng kinh hô nho nhỏ vang lên, hai thị vệ đi phía sau chiếc xe ngựa theo bản năng quay đầu lại nhìn, nháy mắt thấy hai người đã không còn chút máu. Một người bay tới chỗ họ cực nhanh, đồng thời còn có một vò rượu bay đến.

“Vèo!”

Một cục đá bay vọt qua khoảng không đến, chuẩn xác đánh vào vò rượu. Xoảng một tiếng, vò rượu vỡ tan phía trên đầu đội ngũ, một ngọn lửa cũng theo đó bốc lên.

“Oanh!”

“Bảo vệ điện hạ!”

“A a!!”

Ngã tư đường vốn đang trật tự lập tức rối loạn. Thật giống như một vầng lửa trời đang bùng cháy phía trên đoàn xe của ngũ hoàng tử Thành Khiêm, tất cả phát sinh chỉ trong một cái chớp mắt.

Loan đao đảo qua, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Ầm! Lại là một tiếng nổ. Người bên trong phá xe nhảy ra, cũng rống to với thủ hạ: “Lập tức về cung xin viện binh!” Khi đang nói, thích khách đã bắt đầu đánh nhau với ngũ hoàng tử và thủ hạ của hắn.

“Điện hạ! Ngài đi mau!”

Bọn thị vệ rất trung thành.

“Thành Khiêm, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người!”

Thích khách lại cực kỳ tàn nhẫn.

Một tiếng ngàn dặm truyền âm, mang khẩu âm quái dị không biết ở nơi nào, loan đao của thích khách vọt tới qua không trung. Thành Khiêm khó khăn né tránh, loan đao cắm vào chiếc xe ngựa đã hư hỏng.

Lại một thích khách xuất hiện. Thích khách có thân hình cao lớn nhanh chóng làm bọn thị vệ không thể chống đỡ được. Thích khách thấp bé nhân cơ hội yên tâm lớn mật đi đòi mạng nhỏ của Thành Khiêm. Một thị vệ có dáng người còn thấp bé hơn hắn chặt chẽ che chắn cho Thành Khiêm, phối hợp cực kỳ ăn ý với Thành Khiêm để tránh né những đòn sát thủ của thích khách thấp bé.

Ngã tư đường vang trời tiếng kêu la, đã có người thừa dịp loạn đi vào cung xin viện binh. Thời gian của thích khách không nhiều lắm, nếu càng kéo dài thì một khi thị vệ hoàng cung hoặc thủ vệ kinh thành đến đây, bọn họ lại càng không có cơ hội ra tay.

Hai gã thích khách có võ nghệ cực kỳ cao cường. Bọn thị vệ gần như đều bị đả thương. Thành Khiêm cũng dần dần rơi xuống thế hạ phong. Thích khách thấp bé bắt lấy cơ hội, một chưởng đánh tới. Nhưng có một người còn nhanh hơn chắn trước mặt Thành Khiêm, thay hắn đỡ một chưởng kia.

“Lục Nhi!”

Thành Khiêm cả kinh kêu!

“Hả?!”

Thích khách kinh ngạc.

“A!”

Thành Khiêm kinh hô.

“Điện hạ — ! !”

Thị vệ kêu lên sợ hãi.

Rút thanh loan đao dính máu ra, liếc thấy quan binh đã xuất hiện ở đầu phố, thích khách cao lớn nhanh chóng nói với thích khách thấp bé: “Rút!”

Thích khách thấp bé nhìn thị vệ có khuôn mặt so với hắn còn non nớt hơn vừa thay Thành Khiêm đỡ một chưởng kia, nhanh chóng rời đi cùng thích khách cao lớn, chẳng qua trước khi chạy hắn còn kịp hung hăng đá vào bụng ngũ hoàng tử kia một cú.

“Phốc —”

“Điện hạ!”

Miệng ngũ hoàng tử phun máu tươi, lúc này ngã xuống đất bất tỉnh.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Bắt lấy thích khách! Đừng để thích khách chạy!”

“Mau cứu điện hạ! Mau hồi cung bẩm báo hoàng thượng!”

“Nhanh lên a a a a a — !”

Bọn quan binh vội truy thích khách, nâng ngũ hoàng tử lên, toàn bộ kinh thành bởi vì hai thích khách mang mũ sa này mà lâm vào hỗn loạn.

Nhưng nơi này dù sao cũng là kinh thành, sao có thể dung kẻ liều lĩnh như vậy gây chuyện ở kinh thành. Thủ vệ kinh thành sau khi nhận được tin tức thì phản ứng cực nhanh, đóng cửa thành lại. Quan cai quản thủ vệ là đại ca ruột của hoàng hậu nương nương, Vương Hiến Vương đại nhân lập tức tự mình dẫn quân thủ vệ tiến hành truy sát thích khách.

Thích khách chạy mãi, chạy mãi, không ngừng chạy mãi. Nhưng mỗi lần bọn họ quay đầu lại nhìn, phía sau đều có một cái đuôi thật dài cắt mãi không được. Cái đuôi này không chỉ dài, hơn nữa mang thần sắc dữ tợn, binh khí trong tay sáng lờ lờ. Không cần đoán, vạn nhất cái đuôi này chạm đến móng bọn họ, họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Đại nhân! Bọn chúng chạy vào ngõ nhỏ phía tây!”

“Đuổi theo! Tuyệt đối không thể để chúng trốn!”

“Vâng!”

Quan binh càng ngày càng nhiều, thích khách gần như không còn đường trốn. Bọn họ nhảy lên cao, thích khách cao lớn xoay người tung một cái túi về phía đám quan binh đang theo sát họ. Thứ trong túi văng tới mắt những quan binh đang gào thét.

“Má ơi!”

“A a a !”

“Là rắn ! A a ! ! Bọ cạp ! Là bọ cạp !”

“Má ơi ! Còn cả rết nữa !”

“Tất cả đi vào nhà ! Ai cũng không được phép ra ngoài!”

Hướng lên trời rống một tiếng, ra lệnh cho những dân chúng ra ngoài xem náo nhiệt mau chóng vào nhà, một vị võ quan cầm đầu nhện xuống ghé tẩm gạt hết trùng bọ trên người xuống đất, nặng nề đập chết.

“Đuổi theo!”

“Mau đuổi theo!”

Lại chạy, lại chạy, tiếp tục chạy, chạy thế nào cũng không cắt cái đuôi được. Hai gã thích khách chạy tán loạn xung quanh các nóc nhà, bọn quan binh phía dưới thì dường như không biết một mảy đuổi theo không rời. Rất nhanh, thủ vệ kinh thành cũng gia nhập đội ngũ đuổi bắt. Hai thích khách đã sắp chạy đến cuối phố tây, mắt thấy sắp không còn chỗ để trốn, bọn họ từ nóc nhà nhảy xuống đất.

“Mau mau mau! Vây quanh tiểu viện kia! Đừng để chúng chạy thoát!”

“Nhanh lên nhanh lên!”

Có thể nhận ra bọn quan binh ngày thường vẫn rất cần cù thao luyện. Cái tiểu viện vừa nghiêng vừa nhỏ này nhanh chóng bị quan binh vây hai lớp trong ngoài. Vì sao không phải ba lớp? Ngõ nhỏ rất hẹp, chỉ có thể vây hai lớp thôi.

Bên này vừa mới vây quanh, bên kia liền có một hán tử trung niên mặc nhung nhũn giáp đi tới. Có người gọi hắn là đại nhân. Vị đại nhân này tay cầm đại đao, rất hung hãn, một cước đá văng cửa viện.

“Sưu (Lục soát)! ”

Vị đại nhân này đi trước làm gương, vọt đi vào, các quan binh khác cũng gào thét vào theo.

“Sưu sưu (vèo vèo)! ”

Chú ý, là sưu (vèo), không phải sưu (lục soát). Hai tiếng vèo vèo vang lên, hai thanh loan đao phá cửa sổ ra. Vừa thấy loan đao, ánh mắt mọi người đều đổ bừng một mảnh! Quả nhiên thích khách ở trong này !

Thoải mái đánh bay hai thanh loan đao, đại nhân hét lớn một tiếng: “Bắn tên vào trong phòng!” Đại nhân lập tức tránh sang một bên, vèo vèo vèo, giờ thì toàn tiếng vèo. Mưa tên bắn nát cửa sổ, bắn vào trong phòng. Sau một trận loạn xạ như dờn non lấp biển, trong phòng không còn động tĩnh. Vương đại nhân giơ một bàn tay lên, ý bảo tạm dừng.

Lại lắng tai nghe trong chốc lát, vị Vương đại nhân này gật đầu với bọn quan binh, hắn lấy đại đao nhẹ nhàng đi tới cạnh cửa. Vừa nhắc rèm cửa lên, một con bọ cạp đột nhiên từ trên rèm cửa rơi xuống, thẳng xuống gáy Vương đại nhân. Đã trải qua trận rắn rết vừa rồi, Vương đại nhân coi như tỉnh táo. Một đao vung lên, bọ cạp thành hai nửa.

“Đại nhân đừng lo !”

“Phóng hỏa!”

Vương đại nhân thật sự nổi giận.

Bên này hai chữ phóng hỏa của hắn vừa mới thốt ra, bên kia liền có người nhảy ra từ cửa sổ. Hiển nhiên là người trong phòng vừa nghe sẽ đốt lửa, bọn họ không thể ngồi chờ chết thêm nữa.

Tình cảnh bỗng trở nên khó khăn. Thích khách đi ra, hoặc là bắt lấy thích khách đi báo cáo kết quả với hoàng thượng, hoặc là bị thích khách giết chết. Ai cũng không muốn bị giết, ai cũng muốn báo cáo kết quả linh thiêng. Mọi người đều liều mạng. Đây chính là thời điểm liều mạng. Hai gã thích khách vừa nhảy ra lập tức bị vây quanh, vị Vương đại nhân này rất dũng mãnh, chỉ vài nhát đã làm bị thương một thích khách. Nhanh tiếp theo, trong phòng lại có thêm bốn năm người nhảy ra. Thì ra thích khách còn có đồng bọn! Vương đại nhân hét lớn một tiếng: “Bắt kẻ chết sống!”

Thích khách sửng sốt, đồng thời nhìn về phía Vương đại nhân, tiếp theo thần sắc thích khách trở nên âm độc không ít, có một người hét lên với đồng bọn: “Chúng ta bị bán đứng! Mở đường máu xông ra!”

Bán đứng? Thần sắc Vương đại nhân khê biến. Những người khác cũng là vẻ mặt khó hiểu. Nhưng hiện tại không phải lúc khó hiểu, Vương đại nhân làm gương cho binh sĩ, chặt chẽ ngăn trở thích khách, không để bọn chúng đào thoát.

Sân vốn đã nhỏ lại chật ních người, động tác của mọi người khó tránh bị hạn chế. Có thích khách nhảy lên nóc nhà, những quan binh có công phu tốt cũng nhảy lên. Lúc này, trên nóc và trong viện đều là người, đến sân cách vách cũng không thể may mắn thoát khỏi. Không có biện pháp, chỗ này thật sự là quá nhỏ.

Khi bên ngoài đánh nhau toé lửa, có hai gã tiểu binh một cao một thấp tạm thời không giúp được gì không biết nghĩ thế nào lại đi chém rơi rèm cửa, đá văng cửa phòng. Bọn họ vừa hành động liền kinh động tới những người tạm thời không có việc gì khác. Chuyện này cũng không thể trách bọn họ, nơi này quá nhỏ, bọn họ tạm thời không thể ra tay được. Nếu không ra tay được vậy tìm chút việc khác làm thôi. Bọn họ cũng theo hai gã tiểu binh vào nhà.

“Đại nhân!”

Trong phòng truyền đến tiếng tiểu binh kêu sợ hãi. Hai gã quan nhỏ cũng tạm thời không thể giúp sức vội chạy nhanh vào nhà. Vừa nhìn thấy bố trí trong phòng, bọn họ liền hít vào một ngụm khí lạnh. Hai gã quan nhỏ liền chạy nhanh ra khỏi phòng, ngửa đầu lên nhìn. Tốt lắm, có vẻ Vương đại nhân đã giải quyết xong hai tên. Thấy thần sắc hẩn, những người khác tạm thời không giúp được gì cũng thay phiên vào nhà xem, rồi lần lượt hít khí lạnh.

Vị Vương đại nhân này và quân thủ vệ hẩn mang đến kinh thành quả nhiên lợi hại. Chỉ đáng tiếc là toàn bộ bọn thích khách bị giết, không để lại người sống. Kỳ thật Vương đại nhân cũng muốn giữ lại người sống, nhưng bọn thích khách rất hung tàn, thù chết chứ không chịu khuất phục, hẩn cũng chỉ có thể giết.

Thích khách chết, Vương đại nhân lại không thể thở phào, không tra được thích khách là do ai sai đến, hẩn vẫn không thể báo cáo kết quả. Đang phiền muộn, có người ở phía dưới kêu: “Đại nhân, ngài mau xuống dưới nhìn xem!”

Vương đại nhân vội vàng thu lại tâm tình nhảy xuống khỏi nóc nhà, được đối phương dẫn đường vào phòng. Vào trong phòng, hẩn cũng giống những người khác, hít vào một ngụm khí lạnh. Trong phòng có một đàn tề, trên đàn tề có bày vài thứ. Trước không nhìn những cái khác, chỉ nhìn cái khối chói lọi kia cũng đủ làm những người ở đây đủ run sợ. Mà đây còn không phải điều khủng bố nhất, kinh khủng nhất là trong cái bát đặt trên khối có một con nhện thật lớn. Con nhện kia không biết là thật hay giả, dù sao nhìn qua cũng khiến người ta sồn tóc gáy. Mà bên cạnh con nhện lớn còn có một đám nhện nhỏ, rất nhỏ, bọ cạp nhỏ vây quanh một vòng.

Máu trên mặt Vương đại nhân lập tức rút sạch, thậm chí còn có chút xanh lét. Hẩn nuốt nuốt cổ họng, mắt nhìn chăm chăm vào đàn tề kia, thanh âm không xong nói: “Ta lập tức tiến cung bẩm báo hoàng thượng, các người trông chừng nơi này, ai cũng không được làm loạn, trái lệnh, chém!”

“Rõ!”

“Đại ca! Đã bắt được thích khách chưa?” Một người dẫn một nhóm nhân mã vội vàng đuổi tới. Vương đại nhân xoay người, người tới vừa lúc vào phòng.

“Đại ca, thích khách đâu?”

“Sao giờ đệ mới đến!”

Vương đại nhân quát lớn. Sắc mặt người tới hơi hơi cứng đờ, môi giật giật, nói: “Hôm nay đệ ra khỏi thành, vừa mới nhận được tin tức nói điện hạ xảy ra chuyện.”

Vương đại nhân cũng không định răn dạy huynh đệ nhà mình trước mặt người ngoài, trầm mặt nói: “Đệ canh phòng nơi này, ta lập tức tiến cung gặp hoàng thượng.”

“Thích khách đâu?” Người tới nhìn bốn phía.

Vương đại nhân tỏ vẻ đáng tiếc: “Đều chết. Đệ ở lại đây đi.”

“Được.” Người tới nhìn về phía sau Vương đại nhân, dường như lúc này mới phát hiện trong phòng có cái gì khác thường. Hẩn hít sâu một hơi, lùi lại một bước: “Đó là cái gì?!”

“Không có thời gian giải thích! Ai cũng không được làm loạn! Đệ trông chừng chỗ này!” Lại vội vàng ra lệnh một câu, Vương đại nhân mang vài tên phó tướng và thi thể của thích khách nhanh chóng rời đi. Nhìn đại ca đem thi thể đi, vị Vương Tông Vương tiểu đại nhân vừa đến này lập tức trở lại trong phòng.

Dường như đã quên hoặc là vừa rồi không nghe thấy mệnh lệnh của đại ca, hẩn lấy kiếm đi đến trước đàn tề. Vừa định có động tác, một người ngăn cản hẩn.

“Đại nhân, Vương đại nhân nói bất kì kẻ nào cũng không thể làm loạn, trái lệnh, chém.”

Vương Tông quay đầu nhìn lại, là một tiểu binh, một tiểu binh lạ mặt.

Tiểu binh thu tay lại, lúc này trong phòng vài tên quan viên khác kịp phản ứng lại, vội vàng tiến lên nói: “Đô đài đại nhân, trước khi đô đài đại nhân tới Vương tướng quân từng hạ lệnh bất kì kẻ nào cũng không thể tới gần đàn tế, trái lệnh chém.”

Huynh trưởng nhà mình đã hạ lệnh, nơi này lại có nhiều người nhìn như thế, Vương tiểu đại nhân thu kiếm lại nói: “Ta chỉ muốn nhìn thử. Nếu đại ca đã hạ lệnh, ta sẽ không xằng bậy.”

Nói rồi, hắn liền lùi ra sau vài bước, rời xa đàn tế.

Tiểu binh thấp bé cúi đầu, có vẻ là sợ mình sẽ rước lấy sự ghét bỏ của đô đài đại nhân, có chút sợ hãi. Tiểu binh có vóc dáng thấp, Vương đô đài chỉ có thể nhìn thấy mũ hắc, tuy nhiên trong lòng cũng để ý hơn tới tên tiểu binh dám can đảm ngăn cản hắn này. Nhìn cái khổ chổi lợi trên đàn tế, ánh mắt Vương tiểu đại nhân lóe lóe. Tiểu binh cao lớn đứng phía sau khi thấy ánh mắt Vương đại nhân chột lóe, ánh mắt y cũng lóe lóe.

Không khí chờ đợi ngưng trọng mà nặng nề. Trong một tiểu viện không đáng để mắt tới này lại không chỉ phát hiện thích khách, còn phát hiện một đàn tế nhìn qua đã biết là để hại người, ai cũng thấy sợ hãi.

Đợi không đến nửa canh giờ, lại có một đại đội nhân mã đến đây. Bọn họ mặc nhuyễn giáp, thần sắc lạnh lùng, nhìn mà khiến những quan binh phổ thông không khỏi run mình. Quan binh bị rút ra ngoài, nhóm binh lính vừa nhìn đã biết là không thể coi thường này chiếm cứ vị trí của các quan binh. Vương đại nhân lại xuất hiện, bên người có thêm vài võ tướng thần sắc cũng lạnh lùng như vậy và một đạo sĩ.

Giống như những người khác, sau khi mấy người này vào phòng liền hút khí liên tục. Đạo sĩ kia gật đầu với Vương tướng quân, Vương tướng quân ra lệnh cho người trong nhà thối lui đến cạnh cửa, đạo sĩ bắt đầu tác động lên đàn tế. Các quan lớn quý tộc ở kinh thành đều biết đến vị Linh Thông đạo sĩ này, nghe nói hắn đuổi ma trừ yêu rất hiệu nghiệm. Ngay cả Vương hoàng hậu và hoàng thượng cũng từng mời hắn tiến cung đuổi ma rồi.

Linh Thông đạo sĩ ở bên cạnh vừa hát vừa nhảy, khụ khụ, làm phép đuổi ma. Bên Đông cung cũng rối loạn. Sinh bệnh vài ngày, hôm nay lại mới từ trong cung trở về không bao lâu, thái tử điện hạ đột nhiên nôn ra một búng máu lớn. Tiếp theo lại nôn ra một ngụm, rồi lại một ngụm. Cái này cũng chưa phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là dưới giường thái tử có một con rắn bò ra, còn có mấy con rết.

Bị dọa vỡ mật, tiểu thái giám bỏ chậu rửa mặt xuống chạy ra ngoài, miệng hô to: “Người đầu mau tới! Người đầu mau tới!”

Hoàng cung vì phát hiện của Vương đại nhân mà trở nên khẩn trương, Đông cung bên này lại càng là lửa cháy đổ thêm dầu. Vương hoàng hậu tới, hoàng thượng tới, ngự y tới, thống lĩnh đại nội thị vệ cũng tới. Ngũ hoàng tử bị ám sát, đang bị thương nặng ở trong Thái y viện cứu chữa, hiện tại thái tử lại học máu, còn có rắn rết đáng sợ, bên kia lại phát hiện khổ màu mình hoàng tại một đàn tế, hoàng thượng quyết đoán hạ lệnh: “Nghiêm tra!”

Một ngày này hoàng cung và kinh thành nhất định không thể bình tĩnh, mà một ngày không bình tĩnh này trực tiếp làm cho hoàng cung và kinh thành có một đoạn thời gian rất lâu sau không thể bình tĩnh.

Sau khi đạo sĩ làm phép xong, đàn tế và những thứ trên đó cùng đồ đạc có trong phòng đều bị mang vào hoàng cung, mang đến trước mặt hoàng đế đang thịnh nộ.

Trải qua xem xét, cái khổ màu mình hoàng kia là của thái tử. Tóc bị ngâm trong máu loãng kia là của thái tử, một nhúm móng tay bị nhuộm đỏ kia cũng là của thái tử. Tóm lại, những thứ dùng để hại người trên đàn tế đều thuộc về thái tử. Không chỉ như thế, Vương đại nhân còn tìm thấy trong gian phòng kia áo ngủ của thái tử, vải bó chân của thái tử, vải đỏ viết ngày sinh tháng đẻ của thái tử, chén uống nước của thái tử, một đồng đồ của thái tử. Sự thật đã rất rõ ràng, có người muốn mạng của thái tử.

Kinh thành nghiêm tra, bất cứ nơi nào cũng không buông tha. Phủ đệ của Cảnh vương Thành An lại một lần nữa có rất nhiều quan binh vọt vào, mà lúc này phủ đệ của tứ hoàng tử Thành Thông hiện đang không

ở kinh thành cũng bị quan binh bao vây tầng tầng. Xác con rết và xà nhà trống không trong phòng ngủ của hần nhanh chóng bị hoàng đế phát hiện. Kết quả không cần nhiều lời, tứ hoàng tử Thành Thông cầu kết với người Miêu, ý đồ làm hại thái tử và ngũ hoàng tử. Mà Cẩn vương có tham gia hay không thì còn phải tiếp tục tra xét.

Vừa vội vừa tức, Vương hoàng hậu khóc ngất vài lần. Sau khi Thái tử nôn ra máu bị hôn mê trên giường thì vẫn bất tỉnh nhân sự, con út thì bị đâm xuyên qua bả vai, xương ngực cũng gãy, mặt mũi bầm dập hôn mê ở Thái y viện. Hoàng đế hạ chỉ, biếm Thành Thông làm thứ dân, phong ngũ hoàng tử Thành Khiêm làm Trung vương. Sau khi hoàng đế băng hà sẽ do thái tử Thành Lệ kế vị, nếu thái tử chết trước hoàng đế thì con trưởng của thái tử sẽ trở thành thái tử. Tóm lại, ngôi thái tử tuyệt đối sẽ không bị phế, cứ cho hần đã chết thì cũng là con của hần kế thừa đại thống, người khác ai cũng đừng có âm mưu gì với ngôi thái tử nữa.

Hoàng đế lúc này thật sự bị tức hỏng rồi. Thái tử của một quốc gia lại bị hết kẻ này đến kẻ khác hại. Vốn hoàng đế còn lo lắng thân thể thái tử có thể kế nhiệm đại thống hay không, hiện tại hần cũng không quản nữa. Không phải thái tử có con trai sao, thái tử chết thì cho cháu trai đến kế vị, tuyệt đối không truyền cho những người khác!

Hoàng đế làm như thế cũng để nói cho Thành Lệ, không cần lo lắng hoàng đế sẽ vì sức khỏe của hần mà phế bỏ hần, để hần thanh thản ổn định làm thái tử.

Chuyện này tạm thời cứ bỏ sang một bên. Lại nói đến chuyện đàn tể. Máy thứ của thái tử, còn có khổ và tóc, móng tay của hần chạy đến chỗ thích khách bằng cách nào đây? Đây đều là vật bên người thái tử, tóc và móng tay lại càng đừng nói nữa. Làm sao đây? Tra xét! Mọi người ở Đông cung, bao gồm thái tử phi và trác phi, toàn bộ trở thành đối tượng bị tra xét. Dị biến lại phát sinh. Ba gã nô tài bên cạnh thái tử sau khi bị mang đi thì cổ độc phát tác mà chết. Cổ độc! Lại là cổ độc!

Rất nhiều quan binh tiến vào Đông cung, tất cả mọi người trong phủ thái tử đều bị mang đi, hoàng đế khẩn cấp phái thị vệ đại nội bảo vệ thái tử an toàn. Đến người bên cạnh thái tử còn có thể bị cổ độc khổng chế, vậy bên cạnh hoàng thượng thì sao? Hoàng đế rùng mình, tra xét nghiêm ngặt cho trầm! Cả hoàng cung cũng không được buông tha!

Lần này tra cực kì nghiêm ngặt, tẩm cung hoàng thượng có côn trùng, tẩm cung hoàng hậu có côn trùng, tẩm cung sủng phi của hoàng thượng cũng có côn trùng. Tóm lại, những nơi hoàng thượng và hoàng hậu thích tới đều có côn trùng.

“Nghiêm tra cho trầm!!!”

Uống rượu, ăn sáng, an tâm trốn ở chỗ nào đó, nam tử thấp bé sờ cằm: “Lần này hình như chúng ta làm lớn chuyện rồi. Ha, không ngờ chỗ nào trong cung cũng có côn trùng, đám người này cũng lợi hại đấy nha.”

Ngồi đối diện hần, nam tử cao lớn sắc mặt bình tĩnh nói: “Thái tử còn không phải hoàng thượng, thái tử chết ‘hần’ cũng không thể lập tức đăng cơ, không bằng nhanh chóng trừ bỏ luôn hoàng thượng.”

“Chắc chắn, thật là ác độc.”

“.....”

“Mạc Thế Di.”

“Gi?”

“Đêm nay..... Ừm, cái kia, ta đến phòng người ngủ được không? Giường phòng ta nhỏ quá.”

“..... Được.”

“Hi hi.”

Kệ xác cái gì côn trùng với cả không côn trùng, người nào đó đêm nay muốn tiếp tục hưởng thụ tư vị được ôm ngủ tuyệt vời. Có vẻ là hần đã nghiệm rồi. Hắc hắc.

31. Chương 31

Kinh thành thần hồn nát thần tính, mà ở ngã tư phồn hoa nhất kinh thành, hai tên nào đó vừa gây ra trận hỗn loạn này lại thoả mái trốn trong một tiểu viện hưởng thụ những ngày hạnh phúc chỉ làm uyên ương không làm tiên. Mặc kệ người bên ngoài nghiêm tra thế nào, hai người cũng không hề lo lắng sẽ tra được đến chỗ bọn họ.

Trước khi Mạc Thế Di đi Mạc Thế Triệu từng cho y một lệnh bài. Lấy lệnh bài này, Mạc Thế Di có thể dễ dàng điều động thủ hạ của Mạc Thế Triệu. Đương nhiên, Mạc Thế Di không làm như thế, cũng không có ý định này. Y chỉ dùng lệnh bài này để tìm cho y và Nguyệt Bất Do một chỗ trốn an toàn, đợi phong thanh qua đi, chủ yếu là đợi bên Thành Lệ yên tĩnh rồi bọn họ sẽ quay lại. Mạc Thế Triệu đưa thế lực Mạc gia đến tái ngoại, chính hấn thì ở Trung Nguyên kinh doanh. Danh nghĩa là kinh doanh, âm thầm là bồi dưỡng thế lực Mạc gia.

Nếu là kinh doanh, kinh thành sao có thể không có thế lực của Mạc Thế Triệu? Hơn nữa Thành Lệ lên ngậm đồng ý, tửu lâu, tiệm trang sức, cửa hàng y phục, rất nhiều cửa hàng khác của Mạc Thế Triệu đều mở ở kinh thành. Chẳng qua người biết chỉ có Thành Lệ mà thôi, ngay cả Vương hoàng hậu cũng không biết những cửa hàng này có liên quan tới Mạc Thế Triệu.

Lúc này, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do trốn ở một cửa hàng y phục trong số đó. Tuy nói là cửa hàng y phục, cửa hàng này cũng chỉ cung cấp quần áo cho quan lớn quý nhân, riêng một bộ xiêm y phổ thông bán ra cũng đủ dân chúng bình dân ăn cả một năm. Cho nên sau khi Nguyệt Bất Do biết cửa hàng xiêm y này bán đắt đến thế nào, hấn liền oán thán Mạc Thế Triệu là đại gian thương, tiếp theo hấn thanh thần ổn định ăn ở trong này không thềm trả tiền. Mạc Thế Triệu có tiền như vậy, cũng không để ý đến chút ấy bạc, với lại, Mạc Thế Triệu vẫn là huynh trưởng của Mạc Thế Di mà.

Án cổ độc bùng nổ khắp kinh thành, hoàng thượng hạ lệnh nghiêm tra, từ hoàng cung xuống dưới nhà thường dân, một góc cũng không thể buông tha. Nguyệt Bất Do rất áy náy vì mang đến phiền toái lớn như thế cho dân chúng, nhưng khi nghĩ lại thì hấn liền cho qua. Truy tìm cũng tốt, ai biết đám người Miêu này có định mưu tài hại mệnh nữa không. Dù sao nhà thường dân nhiều lắm là bị tra xét, sẽ không bị liên lụy. Ở cửa hàng chỗ họ có tấm biển thái tử tự tay đề tặng, bọn quan binh đến đây một lần sau đó cũng không đến nữa, cho nên Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di cứ thảnh thơi tiếp tục ở đây.

Không thể ra ngoài, việc này đối với Nguyệt Bất Do không thể im lặng nổi mà nói quả thực là một loại tra tấn. Hơn nữa ở chỗ nhỏ thế này hấn cũng không thể cùng Mạc Thế Di luận võ. Im lặng hai ngày, Nguyệt Bất Do liền không chịu nổi. Nếu ở một mình, Mạc Thế Di có thể tự mình chơi cờ, y đã quen im lặng. Nhưng Nguyệt Bất Do đối với cầm kỳ thi họa không biết gì cả, lại bỏ qua không thích, Mạc Thế Di cũng không thể miễn cưỡng hấn chơi cờ với mình.

“Chán quá chán quá, ta sắp nghẹn chết đây.” Ỉu xiu úp xuống bàn đá, Nguyệt Bất Do dẩu môi, trên mặt rõ ràng viết hai chữ — nhàm chán. Hấn đã nghẹn suốt bảy tám ngày.

Mạc Thế Di lại một lần nữa trấn an: “Nhịn thêm một chút. Đợi bên Thành Lệ có tin tức là chúng ta có thể đi ra ngoài.”

Nguyệt Bất Do giương mắt, thân mình không động dậy: “Mấy ngày không luyện công, xương cốt của ta cũng cứng lại hết rồi. Còn cứng ngắc thêm nữa, ta sẽ càng không đánh lại người.”

Tuy rằng qua lần này quan hệ của hai người có sự khác biệt rõ ràng, nhưng niềm tin của Nguyệt Bất Do sẽ đánh bại Mạc Thế Di để trở thành thiên hạ đệ nhất tuyệt đối không dao động mảy may.

Trong mắt Mạc Thế Di là bất đắc dĩ, cũng mang ý cười bất đắc dĩ. Từ lúc gặp Nguyệt Bất Do đến nay, người này luôn hấp tấp, tinh lực mười phần, giờ lại phải nghẹn trong tiểu viện này không thể ra ngoài, cũng thật làm khó hấn.

Nghĩ nghĩ, Mạc Thế Di đứng lên đi tới một khoảng trống, tách hai chân ra, nâng một bàn tay lên, rất giống tư thế luận võ, nhưng cũng không giống. Nguyệt Bất Do ngồi dậy.

Mạc Thế Di nói: “Trước đây ta thường chơi trò này với Thế Triệu. Người tới đây.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do vụt sáng, lập tức đứng lên, một bước nhảy đến trước mặt Mạc Thế Di, hỏi vội: “Chơi thế nào? Chơi thế nào?”

Vỗ vỗ chân trái Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nói: “Chân người đến bên này, giữ chặt chân của ta.” Nguyệt Bất Do lập tức nghe theo. Học Mạc Thế Di hạ thấp xuống, chân phải và đùi phải kề sát chân phải và đùi phải của Mạc Thế Di, tay phải của Nguyệt Bất Do bị Mạc Thế Di cầm.

Xem nhẹ một chút rộn ràng trong lòng kia, Nguyệt Bất Do hưng trí bưng bưng hỏi: “Chơi thế nào?”

“Ai làm chân người kia cử động trước thì người đó thắng.”

“Rồi rồi.”

“Cái khác tùy ý người dùng sức, nhưng không thể vận công.”

“Cù nách được không?”

“..... Không được.”

“Ừ ừ, được.”

“Vây, bắt đầu!”

Lời Mạc Thế Di vừa dứt, Nguyệt Bất Do liền dùng sức kéo Mạc Thế Di. Đây chính là chuyện so thắng thua, hẳn nhất định phải thắng!

Hai người không ai nhường ai. Mạc Thế Di vóc dáng cao, khí lực lớn, nhưng thân thể Nguyệt Bất Do lại linh hoạt. Chân hai người dính sát vào nhau, đều có thể cảm giác được chân đối phương căng cứng. Hai thân thể một cao một thấp xoay rồi lại xoay, Mạc Thế Di nhìn mắt Nguyệt Bất Do trừng thật lớn, bàn tay phải đang giữ chặt Nguyệt Bất Do dùng lực văng về phía sau một chút, Nguyệt Bất Do liền ngã về phía đó.

Thân thể phản ứng theo bản năng, Nguyệt Bất Do biết không được vận công liền lập tức cử động chân, trực tiếp quét về phía hai chân của Mạc Thế Di. Mạc Thế Di nhảy dựng lên, nhưng bàn tay hai người đang nắm lấy nhau còn không buông ra. Hai cánh tay đang giữ chặt nhau vòng qua đỉnh đầu Nguyệt Bất Do, bàn tay Mạc Thế Di dùng ở phía sau Nguyệt Bất Do thì chuẩn xác không lầm ôm vào lưng Nguyệt Bất Do.

“Người cử động rồi.” Còn không phát hiện cái gì khác thường, Nguyệt Bất Do lập tức hô to.

“Người cũng cử động.” Mạc Thế Di thoáng khom người, kim lòng không đậu thuận theo tư thế hai người lúc này, ôm người trước mặt vào lòng.

Phù phù ! !

Gương mặt tươi cười của Nguyệt Bất Do nháy mắt cứng ngắc, hai mắt kinh ngạc nhìn vào bàn đá phía trước. Sau lưng hẳn là một cái ôm dày rộng cứng rắn; trên lưng hẳn là một cánh tay cường tráng hữu lực; trong một bàn tay của hẳn là một bàn tay to lớn ấm áp.

Phù phù!

Không phải..... đang chơi trò chơi sao? Bàn tay trên lưng dùng sức, thân thể lại càng khảm sâu vào lòng một người. Nguyệt Bất Do nuốt nước bọt, chớp chớp mắt, tiếp theo, ánh mắt biến thành trắng rằm.

“Mạc Thế Di.”

“..... Ừ.” Rất khàn.

“Lại lần nữa đi.”

“..... Được.”

Buông Nguyệt Bất Do ra, nhưng bàn tay đang nắm tay đối phương lại bị đối phương nắm chặt lại. Nguyệt Bất Do chuẩn bị tư thế trước, Mạc Thế Di nhìn bàn tay hai người nắm một chỗ, trong đôi mắt lộ ra vui sướng rõ ràng. Y cũng chuẩn bị tư thế rất nhanh, đùi dính sát vào đùi Nguyệt Bất Do.

“Bắt đầu!” Nguyệt Bất Do hạ lệnh.

Thân thể hai người lại người xoay trước ta xoay sau, xoay đến bất diệc nhạc hồ. Xoay một lát, tay Mạc Thế Di lại dùng sức thật mạnh, Nguyệt Bất Do không vận công, theo hướng tay Mạc Thế Di ngã chúi xuống. Bàn tay còn bị nắm bị người dùng lực kéo lại, Nguyệt Bất Do không ngã xuống đất mà trực tiếp chìm vào trong lòng một người.

Phù phù phù phù!

Tim đập là hấn, cũng là Mạc Thế Di. Lần này không do dự, Nguyệt Bất Do rất thoải mái trực tiếp ôm lấy Mạc Thế Di, hấn cũng đã ôm đối phương rồi.

Ngửa đầu, ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong, khóe miệng nhếch lên. Nhưng ngay lập tức, hấn liền không cao hứng.

“Có chuyện gì?” Từ trên cao nhìn xuống Nguyệt Bất Do, nhìn hấn mất hứng.

“Ta phát hiện ta càng ngày càng chán ghét mặt nạ của ngươi.” Nguyệt Bất Do cắn răng.

Mạc Thế Di thở dài một tiếng trong lòng, hỏi: “Còn muốn chơi lần nữa không?”

Nguyệt Bất Do cười: “Muốn!”

Lão bản đến đưa dưa và điểm tâm trái cây cho hai người, nhìn hai người đang chơi trò “Người ôm ta ôm” vài lần, bất động thanh sắc đặt khay trên cửa sổ rồi mới rời đi, cũng thuận tay đóng cửa thông tới tiền viện.

Hai người đều phát hiện có người đến, cũng nhìn thấy một bàn dưa và điểm tâm trái cây. Nhưng bây giờ hai người họ ai cũng không có khẩu vị đi ăn. Lại một lần ngã vào lòng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cười ha ha nói: “Ta lớn như thế rồi nhưng đây là lần đầu tiên chơi trò chơi với người khác. Nưng ta cũng chưa chơi với ta bao giờ.”

Phù phù phù phù phù phù.....

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Ngươi và Mạc Thế Triệu cũng chơi như thế?”

“Không.”

“Hi hi, vậy..... ta là người đầu tiên?”

“Ừ.”

“Hi hi. Vậy, lại chơi nhé?”

“Ừ.”

Còn nhàm chán nổi sao? Nếu bây giờ có người hỏi Nguyệt Bất Do, hấn sẽ chỉ không kiên nhẫn đá người sang một bên. Không thấy lão tử đang bận sao, biến sang một bên đi.

“Ai nha!” Lại đụng vào lòng Mạc Thế Di.

“Còn chơi nữa không?” Ánh mắt cong cong.

“Chơi.”

Ha ha, a a a. Thật vui, thật vui. Hấn thích.

※

Bên này Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di chơi rất vui vẻ, bên kia thái tử điện hạ “nôn ra máu” lại đang nằm trên giường bực mình. Vì sao bực mình? Nguyên nhân rất đơn giản — nhàm chán.

Thân thể thái tử vốn không tốt, hiện tại lại nôn ra máu, không nằm trên giường mười ngày nửa tháng người cũng không thể xuống giường nha. Hiện tại kinh thành nơi nơi đều đang tra xét nghiêm ngặt, quý phủ của

thái tử lại bị vây quanh chặt như nêm cối, bên ngoài tấm cung thái tử chính là cấm vệ quân cầm vũ khí đứng canh gác, không biết còn tưởng rằng thái tử cũng bị phế đi ấy chứ.

Không có biện pháp, người hầu bên cạnh thái tử muốn hại thái tử, hiện tại tôi tớ trong phủ thái tử đều bị mang đi “hỏi thăm”. Thật vất vả thoát khỏi hiểm nguy, hôm qua thái tử phi và trắc phi mới từ Đại Lý Tự khóc trở về, bị sợ hãi. Hiện tại là ai ở sau lưng âm mưu hết thấy vẫn chưa biết được, thái tử là đối tượng trọng yếu cần được bảo hộ, có cấm vệ quân canh gác nên hẳn cũng không thể để Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do đến, kết quả trực tiếp chính là thái tử nhàm chán đến sắp chết, chỉ có thể nằm trên giường khó chịu một mình.

“Hoàng hậu nương nương đến –”

Đang phát cáu, thái tử vội vàng thở hổn hển một hơi, lập tức biến thành bộ dạng suy yếu sắp chết đến nơi. Để người hầu thân cận nhất của mình đứng hầu bên ngoài, Vương hoàng hậu đi một mình vào thăm cung thái tử. Thái tử suy yếu nhắc thân thể thỉnh an mẫu hậu.

“Mau nằm xuống, đừng lộn xộn.”

Vương hoàng hậu vội vàng đi đến bên giường giữ thái tử đang muốn ngồi dậy lại, vẻ mặt đau lòng. Hai đứa con đồng thời gặp chuyện không may, mấy ngày nay Vương hoàng hậu tiêu tụy không ít.

“Mẫu hậu, ngũ đệ thế nào rồi?” Thái tử hỏi.

Đôi mắt Vương hoàng hậu phấp phồng nói: “Bồ Tát phù hộ, lúc này coi như Khiêm nhi đã nhặt được cái mạng trở về. Thái y đều nói Khiêm nhi mạng lớn, tuy rằng chảy rất nhiều máu nhưng không thương tổn đến chỗ hiểm. Nếu đao của thích khách lệch đi một ngón tay, hậu quả liền khó nói.”

Thái tử cầm tay mẫu hậu an ủi: “Nhi thần và ngũ đệ đều sẽ không sao, mẫu hậu đừng khóc.”

Vương hoàng hậu lau khô mắt, nói: “Huynh đệ các con lúc này đều là Bồ Tát phù hộ. Cũng may lần này phát hiện những thứ hại con, bằng không.....”

Thái tử lau nước mắt cho mẫu hậu, sắc mặt tái nhợt cười: “Không phải nhi thần đã không có việc gì sao? Ngũ đệ được phong làm Trung vương, coi như là trong họa có phúc. Thân thể ngũ đệ khỏe mạnh, đường bệnh rồi sẽ không sao nữa.”

Vương hoàng hậu gật đầu, thu hồi nước mắt nói: “Mẫu hậu nghĩ thế nào cũng không hiểu được vì sao những kẻ đó còn muốn hại Khiêm nhi. Nó luôn luôn ở biên quan, vừa về kinh liền gặp chuyện này, bây giờ nó lại muốn về biên quan, nói trước khi con đăng cơ sẽ không bao giờ hồi kinh nữa.”

“Ha ha, ngũ đệ ở kinh thành học hỏi kinh nghiệm thêm cũng không phải chuyện xấu.”

Vương hoàng hậu thở dài, nhíu mi nói: “Mẫu hậu cũng không muốn cho Khiêm nhi về biên quan nữa. Nó ở biên quan, vạn nhất có sự cố gì thì thật không ổn. Hơn nữa có nó ở kinh thành giúp con, mẫu hậu cũng càng yên tâm, con cũng sẽ bớt lo chút.”

Thái tử gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Lại thở dài, Vương hoàng hậu do dự một lát, nhỏ giọng nói bên tai thái tử: “Lần này con gặp đại nạn không chết, nhưng nếu một ngày Thành Thông chưa chết, mẫu hậu liền một ngày không thể an tâm. Nếu không..... gọi Thế Di tới đi. Võ công của y rất cao, mình thương dễ tránh, có y âm thầm bảo vệ con, mẫu hậu sẽ an tâm hơn chút.”

Thái tử không lập tức nói được hay không, dường như còn có chút cố kỵ. Vương hoàng hậu nói: “Mẫu hậu cũng thường lo lắng liệu Thế Di có thể ghen tị với con hay không, lỡ như có một ngày y không muốn làm cái bóng của con nữa, mẫu hậu sợ y sẽ làm con bị thương. Bảo y đến kinh thành, các cữu cữu của con cũng tiện trông chừng y. Với lại.....” Vương hoàng hậu thở dài, “Bảo y ở bên cạnh con nhìn cuộc sống của con, nhìn sự vất vả của con, có lẽ y sẽ không ghen tị với con nữa. Đời này mẫu hậu nhất định là phải nợ y. Nhưng đây không phải điều mẫu hậu muốn. Nếu mẫu hậu không phải hoàng hậu, mẫu hậu cũng hi vọng nhìn thấy y và con với Thành Khiêm, ba đứa các con anh em thân thiết. Ai bảo y sinh ra ở hoàng gia chứ?”

“Mặt khác, để Thế Di đến kinh thành, cũng miễn cho y ở trong sơn trang suy nghĩ linh tinh. Còn có tên Nguyệt Bất Do kia sau này cũng sẽ không đến tìm y nữa. Chờ bên cạnh con an toàn thì lại cho y về sơn trang hoặc là nếu y nguyện ý thì giữ y bên cạnh bảo vệ con. Con ở chung với y nhiều một chút, nói gì thì y cũng là em trai của con, thời gian qua đi, y sẽ hiểu con, cũng sẽ hiểu được nỗi khổ của mẫu hậu.”

Thái tử suy nghĩ rất lâu, chậm rãi gật đầu, nói: “Mẫu hậu nói có lý. Cứ để Thế Di ở mãi trong sơn trang không bước chân ra ngoài cũng không được. Dù sao y cũng đã hơn ba mươi tuổi, cũng phải cho y ra ngoài hít thở không khí. Nếu không bức y nóng nảy, nhi thần cũng sợ y làm ra chuyện gì cực đoan. Người khác đều nghĩ làm thái tử thì uy phong lắm, ai có thể biết được nỗi khổ trong lòng nhi thần, để Thế Di ở bên nhi thần nhìn cũng tốt. Tuy nhiên..... chuyện này vẫn là đừng cho các cữu cữu biết.”

“Vì sao?” Vương hoàng hậu khó hiểu.

Thái tử trầm giọng nói: “Mẫu hậu, có những chuyện trong lòng ngài và nhi thần biết là đủ rồi. Nếu Thế Di muốn đi, cữu cữu có thể ngăn được y sao? Cho nên hoàn toàn không cần thiết nói cho cữu cữu. Có đôi khi ‘người khác’ quá rõ hành tung của Thế Di ngược lại còn tệ hơn. Mấy năm nay Thế Di giúp đỡ nhi thần không ít, cho dù trong lòng y có oán hay không nhưng nhi thần dám khẳng định y không hận nhi thần, cũng không hận mẫu hậu, cho nên mẫu hậu cũng không cần quá dè chừng Thế Di.”

Vương hoàng hậu nghe ra chút ý tứ, thấp giọng hỏi: “Có phải là bên cữu cữu con.....”

Thái tử lắc đầu, sắc mặt hơi lạnh nói: “Nhi thần không biết. Bây giờ người nhi thần tin chỉ có mẫu hậu.”

Trong lòng Vương hoàng hậu dâng lên một trận bi ai, nhưng rồi lập tức tiêu tan. Thái tử làm như vậy là đúng. Cho dù là người thân thiết nhất của mình cũng không thể tuyệt đối tin tưởng. Ngay một khắc nàng bước vào cửa cung kia, nàng liền hiểu được đạo lý này.

“Mẫu hậu, việc này rốt cuộc có phải do Thành Thông gây nên hay không cũng mới chỉ là do chúng ta đoán. Có một số việc, ngài hẳn là tin tưởng cữu cữu, nhưng có một số việc, ngài và nhi thần nên giữ trong lòng mới tốt. Đặc biệt là chuyện của Thế Di, nếu làm không tốt sẽ đưa tới họa sát thân cho mẫu hậu. Các cữu cữu hỏi đến, ngài hãy nói là ngài đã phái Thế Di đi tìm Thành Thông, chuyện khác đều miễn bàn.”

Về mặt Vương hoàng hậu cẩn thận, gật đầu.

“Vậy, nếu Nguyệt Bất Do kia đến tìm Thế Di thì sao?” Vương hoàng hậu rất lo lắng chuyện này.

Thái tử cười: “Nhi thần sẽ bảo Thế Di giải quyết Nguyệt Bất Do này trước khi đến đây. Mẫu hậu yên tâm đi, trong lòng nhi thần đã có chủ ý.”

Vương hoàng hậu không hỏi nhiều, nàng rất hiểu năng lực của thái tử, tin tưởng hẳn có thể xử lý tốt chuyện này.

Tiếp theo thái tử nói: “Mẫu hậu, nhi thần muốn sắp xếp vài người bên cạnh mình, nhưng gần đây trong Đông cung chỗ nào cũng có cấm vệ quân, người xem.....”

Vương hoàng hậu lập tức nói: “Mẫu hậu hồi cung tìm phụ hoàng con, bên cạnh con cũng không thể không có người hầu hạ. Nhưng mà con phải tự mình để ý, người mình sắp xếp có thể tin được không?”

“Tin được. Tuy nhiên chuyện này mẫu hậu cũng đừng nói với cữu cữu. Thủ hạ của cữu cữu rất nhiều, khó bảo đảm không có người nói ra ngoài.”

“Mẫu hậu biết.”

Nói xong chuyện đầu tiên, Vương hoàng hậu vỗ vai thái tử, ôn nhu nói: “Phụ hoàng con hạ thánh chỉ kia, con cũng có thể an tâm. Thái tử, mẫu hậu muốn đưa Hữu Phong vào trong cung. Thân phận của nó bây giờ không như trước, mẫu hậu sợ thái tử phi không chăm sóc tốt cho nó.”

Thái tử cười: “Đúng vậy. Sau này Hữu Phong chính là thái tử, không biết có bao nhiêu người nhắm tới tính mạng của nó đâu, để nó bên cạnh mẫu hậu cũng tốt.”

Vương hoàng hậu thật cao hứng vì thái tử đồng ý. Còn thái tử phi đồng ý hay không thì hoàn toàn không cần suy xét.

Tiếp theo thái tử nói: “Đưa cả Hữu Húc vào cung đi. Bọn chúng là huynh đệ, không cần xa lạ từ nhỏ, sau này sẽ phiên toái.”

Vương hoàng hậu hiểu rõ, gật đầu: “Cũng tốt. Huynh đệ hai người cùng nhau lớn lên sẽ tốt hơn. Sức khỏe Hữu Húc không tốt, ở trong cung cũng tiện chăm sóc hơn.”

“Vâng. Vất vả mẫu hậu rồi.”

Còn nói thêm vài chuyện khác, Vương hoàng hậu đi, đồng thời mang hai người con trai của thái tử đi. Nằm trên giường, nhàm chán đến mức lông trên người cũng sắp mọc dài cả ra, Thành Lệ nào còn có nửa điểm suy yếu. Chờ mẫu hậu hồi cung bảo phụ hoàng bỏ hết đám cấm vệ quân đáng ghét bên ngoài đi, hẳn sẽ được gặp hai huynh đệ kia của mình. Mấy ngày không gặp, hẳn đã thấy nhớ họ.

32. Chương 32

Do Vương hoàng hậu ra mặt, cấm vệ quân trong phủ thái tử đổi thành thị vệ cung đình bình thường, nhưng bên ngoài phủ thái tử vẫn được canh phòng nghiêm mật như trước. Đồng thời, Vương hoàng hậu tự mình chọn trong cung một ít thái giám cung nữ đưa đến Đông cung. Vốn là Vương hoàng hậu muốn chọn vài người từ nhà mẹ đẻ, nhưng thái tử cự tuyệt. Lúc trước trong ba người hầu chết vì cổ độc có một là từ Vương gia đến, đối với chuyện này trong lòng Vương hoàng hậu cũng có chút không thoải mái lắm, nếu thái tử không đồng ý, nàng cũng sẽ không miễn cưỡng.

Những kẻ hầu hạ thái tử phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc mới được giữ lại Đông cung, hoàng đế còn cấp riêng hai thái giám thân cận của mình đến bên cạnh thái tử hầu hạ. Vụ án cổ độc này, ngay cả hoàng đế cũng không thể an tâm. Như vậy lại kéo dài vài ngày, cuối cùng Thành Lệ cũng đưa được tin tức ra ngoài cung, để hai gã đang tiêu diêu tự tại bên ngoài chạy vội đến Đông cung gặp hắn.

Đọc thư thái tử phái người bí mật đưa tới, Nguyệt Bất Do chọc chọc người bên cạnh: “Bây giờ đi hay là buổi tối đi?”

Đốt thư, Mạc Thế Di thản nhiên nói: “Buổi tối đi.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do nháy mắt cong cong: “Vậy đi ra ngoài chơi đi?”

Trong mắt hiện lên ý cười, Mạc Thế Di rất tự nhiên giữ chặt tay người nào đó, đứng dậy đi ra ngoài. Người nào đó cũng cực kì tự nhiên cầm lại tay Mạc Thế Di, ánh mắt càng cong hơn.

Không hề biết hai người kia đang ở trong viện vui vui vẻ vẻ “chơi trò chơi”, Thành Lệ thì nóng ruột thấp thỏm ở trong tấm cung chờ đợi. Đợi từ sáng đến giữa trưa, lại từ giữa trưa đợi đến buổi chiều, tiếp theo lại đợi từ chiều đến lúc trời sắp tối mà vẫn chưa thấy hai người đến, Thành Lệ hỏi một người khác cũng ở trong phòng vô số lần: “Người chắc chắn đã đưa thư tới?”

“Thuộc hạ tự mình đi đưa.”

Thành Lệ nhíu mi: “Vậy sao họ còn chưa tới!”

Đối phương nghĩ nghĩ, nói: “Có thể họ vẫn như lúc trước phải đợi trời tối mới đến.”

“Trời tối?!” Thành Lệ nổi giận, “Chẳng lẽ bản cung còn phải tiếp tục chờ đến tận khi trời tối?!”

Vừa mới được thăng chức thành thống lĩnh thị vệ Đông cung, nam tử kia chịu đựng cảm xúc muốn cởi bộ quần áo không thích hợp chút nào trên người xuống, nói: “Bên cạnh điện hạ đã thay không ít người, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Lấy đại cục làm trọng, mặc dù Thành Lệ gấp gáp muốn gặp hai người kia, nhưng thuộc hạ nói cũng rất có lý. Hắn trở lại thấp nặng nề ngồi xuống, không cam lòng nói: “Vậy đợi đi.”

Nhìn vài lần sự nôn nóng rõ ràng trên mặt thái tử, người này do dự một lát, sau đó vẫn nói: “Điện hạ đường như..... rất để ý bọn họ.”

Trong lòng Thành Lệ lộp bộp một tiếng, hắn nhìn về phía thuộc hạ của mình. Có thể nói, người này là người lúc trước hắn tín nhiệm nhất, so với Mạc Thế Di còn tín nhiệm hơn. Nhưng mà bây giờ.....

Nôn nóng trên mặt Thành Lệ thối lui, biến thành sự ôn hoà xa cách của ngày thường, cong cong khóe môi nói: “Đường như là bản cung càng ngày càng để ý bọn họ.”

“Thuộc hạ không có ý tứ khác.”

“Bản cung biết.”

Thở ra một hơi, Thành Lệ nhìn cửa sổ chậm rãi nói: “Bây giờ bản cung mới biết được, cảm giác có huynh đệ thật tốt.”

Đối phương gật gật đầu, có vẻ rất hiểu tâm tình của thái tử, hơn nữa rất thiện ý bổ sung một câu: “Lần trước Thế Di công tử nhận được tin điện hạ ngài gặp chuyện không may thì lập tức đi tìm điện hạ. Thế Di công tử cũng rất để ý điện hạ.”

Thành Lệ cười, không hề là nụ cười xa cách. Hắn cúi đầu nói: “Bản cung biết.”

Nói chuyện với thuộc hạ mình tín nhiệm nhất, tâm tình Thành Lệ không nôn nóng như vậy nữa. An tâm ăn cơm chiều, hắn nằm trên tháp đọc sách, đợi hai người kia đến. Gần như sắp đọc xong một quyển sách, cửa sổ tầng cung mới chậm chạp bị người đẩy ra. Thành Lệ lập tức ngồi dậy, rất bất mãn lên tiếng: “Sao giờ mới đến?”

Nhẹ nhàng đóng cửa sổ như đạo tặc, một người cũng không ngoài ý muốn thấy Thành Lệ còn chưa ngủ, nên trong phòng vẫn còn sáng nha. Hắn đi đến bên cạnh Thành Lệ rất tự nhiên ngồi xuống, nói: “Bên chỗ người còn không an toàn, sao có thể đến ban ngày được.”

Thành Lệ nhíu mi: “Sao chỉ một mình ngươi đến?”

Trên mặt người tới có vài phần cô đơn, Thành Lệ nháy mắt mấy cái, có phải hắn nhìn lầm rồi không. Người này dấu môi, hữu khí vô lực nói: “Mạc Thế Di đến Vương gia rồi, người của người nói người vẫn đang đợi chúng ta, ta sợ người chờ sốt ruột nên mới đến đây trước.”

“Vương gia? Thế Di đi Vương gia làm cái gì?” Không sợ bên ngoài có người nghe được bọn họ nói chuyện, Thành Lệ vội vàng hỏi.

Thở ra một hơi cô đơn đến cực điểm, Nguyệt Bất Do xoay người nhìn về phía Thành Lệ, cũng nói: “Thành Lệ, ta cần người giúp ta làm một chuyện, rất quan trọng.”

Quen biết Nguyệt Bất Do lâu như thế mà chưa từng thấy hắn như vậy..... Thành Lệ lo lắng sờ sờ gáy Nguyệt Bất Do: “Người không sao chứ? Không phát sốt mà?”

Kéo tay Thành Lệ xuống, Nguyệt Bất Do lặp lại câu kia: “Ta cần người giúp ta làm một chuyện cực kì quan trọng.”

“Người sao thế?” Thành Lệ cảm thấy mình nhìn lầm rồi, sao Nguyệt Bất Do lại có thể khổ sở? Trong lòng hắn chấn động: “Có phải Thế Di xảy ra chuyện gì không?!”

“Ai.....” Nguyệt Bất Do lắc đầu, rồi mới nói: “Thành Lệ, Mạc Thế Di là huynh đệ của ta, người cũng là huynh đệ của ta, tuy rằng người rất xấu miệng, sức khoẻ lại yếu, còn nào tàn nữa, nhưng ta vẫn coi người là huynh đệ, không chỉ bởi vì người là huynh đệ của Mạc Thế Di.”

Thành Lệ không có tâm tình tranh cãi với Nguyệt Bất Do, hắn trực tiếp hỏi: “Ta rất cao hứng người coi ta là huynh đệ, nếu là huynh đệ, vậy người nói cho ta biết xảy ra chuyện gì đi?” Tình hình của Nguyệt Bất Do rất không thích hợp.

Mày Nguyệt Bất Do nhíu chặt, một lát sau, hắn mới cất giọng khàn khàn: “Ta phải đi. Nhưng không thể để Mạc Thế Di biết.”

“Cái gì?! Người muốn đi đâu!” Thành Lệ giữ chặt Nguyệt Bất Do, không chút nghĩ ngợi hỏi: “Người muốn chạy trốn?!”

“Không phải trốn.” Nguyệt Bất Do gãi gãi đầu, thần sắc trên mặt càng khó chịu, “Ta sẽ không chạy trốn. Nhưng lúc này ta không thể để y đi cùng với ta.”

“Người muốn đi đâu?”

“Miêu Cương.”

Thành Lệ hít một ngụm khí lạnh, túm chặt lấy áo Nguyệt Bất Do. Một lát sau, hắn lại chậm rãi buông ra, không biết nên hỏi thế nào.

Nguyệt Bất Do nghiêm túc nhìn Thành Lệ, nói: “Ta không thích trên người y có cổ, ta muốn đi Miêu Cương tìm người giải cổ trên người y.”

Huyết sắc vốn không có bao nhiêu trên mặt Thành Lệ nháy mắt rút sạch, trong mắt lướt qua một tia bi thương. Hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, tâm có chút đau, không, không phải có chút, là rất đau. Nguyệt Bất Do biết rõ vì sao trên người Mạc Thế Di lại có cổ độc, lại muốn giải cho y, vậy mà hắn nghĩ rằng người này đã coi hắn là huynh đệ.

“Này, người đừng có chưa nghe ta nói hết đã tức giận được không? Ta còn chưa nói xong đâu.” Nguyệt Bất Do tự nhiên nhận ra Thành Lệ không vui, phát cho Thành Lệ một cái.

“Bản cung tức giận lúc nào? Người muốn đi đâu thì đi.” Thành Lệ không quay đầu lại.

“Người thực sự không nghe phải không? Vậy ta không nói nữa. Như vậy cũng tốt, đỡ mất công ta phải tìm thân y chữa bệnh cho người.” Nguyệt Bất Do lẩm bẩm một câu, vốn đang khổ sở, hắn quay người đi, đưa lưng về Thành Lệ, không để ý tới Thành Lệ nữa.

Thân thể Thành Lệ chấn động, xoay lại: “Người nói cái gì? Cái gì thân y?”

“Hừ.” Nguyệt Bất Do không xoay người lại.

Thành Lệ dùng sức vỗ vai Nguyệt Bất Do: “Ta nhận sai còn không được sao? Ta nghe người, nói cho hết đi nào.”

Trong lòng đang khó chịu, lại lo lắng lát nữa Mạc Thế Di sẽ trở về, Nguyệt Bất Do chậm rãi quay mặt lại, ngẩng đầu: “Vậy người hãy nghe ta nói cho xong, không được ngắt lời.”

“Được.” Thành Lệ áp chế bức mình, khắp thiên hạ cũng chỉ có người này dám bắt hắn phải nhìn sắc mặt thôi.

Lại thở hắt ra, lúc này Nguyệt Bất Do mới nói: “Cổ độc trên người người và Mạc Thế Di có thể kéo dài mạng cho người, nhưng không phải kéo lâu dài. Ta đi Miêu Cương thứ nhất là muốn giải cổ trên người Mạc Thế Di, thứ hai là muốn tìm một biện pháp tốt hơn trị bệnh của người. Người trước đừng hỏi ta là biện pháp gì, miễn cho ta không tìm thấy người lại thất vọng. Nhưng người yên tâm, trước khi giải cổ trên người Mạc Thế Di, ta nhất định tìm được cách chữa khỏi bệnh cho người. Nhưng mà.....” Nguyệt Bất Do khổ sở, “Ta phải đi một mình. Mạc Thế Di không hiểu cổ, đến nơi đó sẽ rất nguy hiểm. Hơn nữa, chỗ người cũng không an toàn, tốt nhất là để y ở lại kinh thành âm thầm bảo vệ người.”

Thành Lệ nhếch miệng, một lúc lâu sau, hắn mới khàn giọng nói: “Làm người phải bận lòng rồi.” Trong tim như có cái gì lấp đầy, Thành Lệ cười với đối phương, che giấu nội tâm gợn sóng của mình.

Nguyệt Bất Do nhân cơ hội giáo huấn: “Người, bình thường vận động nhiều vào, đừng có lúc nào cũng nằm, người khoẻ nằm mãi cũng thành bệnh, cũng đừng lúc nào cũng bắt người khác hầu hạ, người chính là được hầu hạ nhiều quá nên thân thể mới yếu ớt như thế. Học theo ta đi, mệnh ta do ta không do trời, mặc kệ người khác nói cái gì, chỉ tin chính mình.”

Thành Lệ gật gật đầu, đôi mắt đỏ ửng, hắn cười: “Đã biết.”

“Ai.....” Nguyệt Bất Do lại thở dài, “Người đừng nói cho Mạc Thế Di, ta phải lên đi, bằng không chắc chắn y không cho ta đi một mình.”

Thấy bộ dạng này của hắn, Thành Lệ thuận miệng nói đùa: “Sao vậy, luyện tiếc à?”

Nào biết, Nguyệt Bất Do liền gật đầu, dẫu môi rất là khổ sở nói: “Ừ, luyện tiếc. Vừa nghĩ đến việc phải rời khỏi y, buổi tối không thể ngủ chung chăn với y; ăn cơm không ai lau miệng cho ta; không ai chơi trò chơi với ta, ta liền khó chịu muốn chết.”

Còn chưa đi mà đã khó chịu như thế, nếu không phải niềm tin trong lòng quá mạnh mẽ, Nguyệt Bất Do tuyệt đối sẽ bỏ qua hành trình tới Miêu Cương lần này.

“Ta không muốn y về cái sơn trang kia, chỗ đó chỉ là cái lồng sắt giam cầm y. Thành Lệ, sau khi ta đi người hãy để Mạc Thế Di ở lại chỗ người đi. Chắc chắn y sẽ giận ta, người giúp ta khuyên nhủ y, bảo y đừng trách ta.”

“Kỳ thật ta cũng không muốn đi một mình, nhưng chuyện này ta chỉ có thể đi một mình. Thành Lệ, người nhất định phải giúp ta khuyên y, nghe không?”

Nửa ngày cũng không nghe thấy Thành Lệ đáp lại, vẫn đang tự nói một mình, Nguyệt Bất Do giương mắt nhìn, chỉ thấy Thành Lệ ngậm ngốc nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt trợn to.

“Này, Thành Lệ?” Nguyệt Bất Do khoát tay trước mắt Thành Lệ, “Sao thế?”

“A!”

Lúc này Thành Lệ mới thở ra một hơi. Hắn vẫy tay gạt bàn tay của Nguyệt Bất Do ra, gần như là thất thanh kêu sợ hãi: “Người vừa mới nói cái gì? Người nói buổi tối người cùng Thế Di, cùng Thế Di..... Hai người buổi tối ngủ chung chăn?!”

Đây là cái giọng điệu gì vậy, Nguyệt Bất Do không bằng lòng: “Hai ta ngủ chung chăn thì sao?”

“Thì sao? Người còn hỏi thì sao?” Thành Lệ cũng không hiểu mình đang tức giận hay là làm sao, “Hai nam nhân ngủ chung một chăn, người còn hỏi ta làm sao?”

“Hai nam nhân ngủ chung một chăn thì làm sao? Ta cứ thích cùng nam nhân ngủ chung một chăn đấy, ta cứ thích cùng Mạc Thế Di ngủ chung một chăn đấy, thì sao!”

Cổ Nguyệt Bất Do bạnh lên, không còn khổ sở, chỉ có tức giận.

Đối phương không chỉ không biết xấu hổ, còn có vẻ rất đương nhiên, Thành Lệ choáng váng đầu, không biết là tức giận hay nôn nóng.

Lấy chén trà uống mấy ngụm nước để nhuận cổ họng, Thành Lệ dạy bảo: “Người là nam, Thế Di cũng là nam, nếu người là thằng nhóc ba tuổi, người ngủ chung chăn với Thế Di cũng không vấn đề gì, chẳng sợ người mười tuổi người ngủ chung với Thế Di cũng không vấn đề gì. Nhưng người!” Thành Lệ chỉ vào Nguyệt Bất Do: “Lão già người năm nay đã sắp năm mươi, người vẫn ngủ chung với Thế Di thì không được!”

“Sao lại không được! Mạc Thế Di cũng không nói không được!” Mặt Nguyệt Bất Do đỏ lên, tuyệt đối không phải vì ngượng ngùng.

“Lại còn hỏi làm sao nữa!” Thành Lệ hận đến mức trực tiếp đập Nguyệt Bất Do một cú, “Người đừng nói với ta là người thích Thế Di!”

“Ta thích y đấy!” Tiếng thích này của Nguyệt Bất Do nói ra rất nhanh gọn lưu loát, tuyệt không ướm át bần thỉu, nhưng Thành Lệ muốn hôn mê, sắp hôn mê rồi.

Ôm trán, Thành Lệ nói không ra câu: “Người người người..... Ta sắp bị người làm tức chết rồi, cũng bị người làm tức chết rồi.....” Trực tiếp lấy ấm trà đổ mấy ngụm vào miệng, Thành Lệ thở gấp từng hơi hỏi: “Vậy Thế Di thì sao?”

Khác với sự nhanh gọn lưu loát kia, Nguyệt Bất Do chớp mắt, có phần nghi hoặc.

“Chẳng lẽ người cường ép?!” Thành Lệ càng muốn hôn mê.

“Cái gì cường mới chẳng không cường.” Nguyệt Bất Do gãi gãi đầu, “Mạc Thế Di chưa nói có thích ta không, nhưng y nguyện ý sau này tự do sẽ đến nương tựa ta, cũng nguyện ý trước khi tự do để ta nương tựa y.”

Thành Lệ cố giữ một phần bình tĩnh hỏi: “Buổi tối là người tự chui vào chăn của Thế Di đúng không, y lại còn cho người chui vào trong chăn?”

Nguyệt Bất Do nghĩ nghĩ, nhú mi: “Là ta tự chui vào.”

Thành Lệ ôm ngực: “Y không cự tuyệt?!”

Cự tuyệt? Nguyệt Bất Do ngẫm lại, tim đập có chút nhanh hơn: “Không. Y còn nắm tay ta nữa.”

“A!” Nếu không phải trong ngực có cổ, Thành Lệ tuyệt đối đã ngất xỉu rồi.

“Người đừng nói nữa, để ta bình tĩnh đã.” Lại uống mấy ngụm nước, hai tay Thành Lệ ôm lấy đầu để giữ bình tĩnh. Trong lòng Nguyệt Bất Do rất không thoải mái, tại sao hắn và Mạc Thế Di không thể ngủ chung chăn? Đừng nói hắn cũng không phải là con trai ruột của Mạc Thế Di, kể cả hắn chính là con trai ruột của Mạc Thế Di, hắn cứ ngủ cùng Mạc Thế Di, ai có thể làm gì hắn được!

“Bình tĩnh được chưa? Mạc Thế Di sắp trở lại rồi đấy.” Nguyệt Bất Do thúc giục.

Thành Lệ buông tay ra, ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc. Nguyệt Bất Do lại càng không vui vẻ: “Ta muốn ngủ cùng với Mạc Thế Di, ai cũng không thể quản, người cũng không được.”

Ánh mắt Thành Lệ hấp háy: “Người và Thế Di đi đến bước nào rồi?”

“Cái gì mà bước nào?” Ngủ còn có mấy bước được?

Thành Lệ trực tiếp hỏi: “Người và Thế Di có hôn không, có hoan ái không? Hay chỉ là ngủ cùng nhau còn chưa làm cái gì khác?”

Nguyệt Bất Do chớp mắt: “Có ý gì?”

Thành Lệ mím chặt miệng, thần sắc càng nghiêm túc, hắn nhìn Nguyệt Bất Do, muốn nhận ra chút gì từ mặt Nguyệt Bất Do. Càng nhìn, hắn lại đột nhiên phì cười một tiếng, không chỉ cười, còn cười đến rất quá đáng.

“Người nói nhỏ chút! Không sợ người bên ngoài nghe được sao!” Nguyệt Bất Do nâng tay bưng kín miệng Thành Lệ, tiếp theo lại nháy mắt mấy cái: “Người cười gì?”

“Um um um.....” Bị che miệng lại, Thành Lệ cười đến đau bụng.

“Người cười gì? Nói!” Bóp cổ Thành Lệ, người bị cười đến mức hoảng hốt liền nóng nảy.

“A a a..... Um um um.....” Nghĩ đến quả thật không thể để người bên ngoài nghe thấy, Thành Lệ rất gian nan che miệng mình, nhưng làm sao cũng không dừng cười được.

“Không cho cười! Người nói mau! Người cười gì! Ta ngủ chung với Mạc Thế Di thì buồn cười đến thế sao!” Nguyệt Bất Do tức giận, thực sự tức giận.

Nhận ra hắn tức giận, không muốn làm người này tức giận bỏ đi, Thành Lệ thở từng ngụm từng ngụm áp chế ý cười đang không ngừng dâng lên. Thật vất vả ngưng cười, một tay Thành Lệ đặt lên vai Nguyệt Bất Do, vô lực lắc đầu: “Ai..... Ai..... Ai.....”

“Người thở dài cái gì! Nói! Vì sao cười!” Tóm tay Thành Lệ, Nguyệt Bất Do rất dễ ý.

“Phụt!” Vẫn không thể nhịn được, Thành Lệ ho khan vài tiếng, lắc đầu thở dài: “Người còn nói người sắp năm mươi, người cần bản chính là con gà giò còn chưa mọc lông!”

“Có ý gì? Ta không phải là gà. Người còn như vậy là ta trở mặt.” Nguyệt Bất Do dùng sức vỗ lên tay Thành Lệ, nói cho đối phương hắn thực sự tức giận.

Tay thật đau, nhưng Thành Lệ lại càng muốn cười. Hắn dựa sát vào gương mặt giận dữ kia, rất ngạc nhiên hỏi: “Ta hỏi người, người biết cái gì là thích không?”

“Ta đương nhiên biết!”

“Vậy thích là cái gì?”

“Thích thì thích thôi.” Nguyệt Bất Do nhìn Thành Lệ như nhìn thẳng góc, “Ta thích Mạc Thế Di, không thích nường của người.”

“Phụt — khụ khụ khụ.....” Thành Lệ thề, hắn tuyệt đối không cố ý, hắn không nhin được hỏi một vấn đề đối với thân phận của hắn mà nói thì rất là thô tục: “Không phải người vẫn là đồng nam đấy chứ?”

“Ta cũng không phải trẻ con, tự nhiên không phải đồng nam.” Nguyệt Bất Do rất căm tức, “Ta có phải đồng nam hay không người còn không nhìn ra?”

“Khụ khụ khụ.....” Thành Lệ bị sặc nước miếng của mình, hắn tuyệt đối không nhìn ra! Cũng không có ý định “nhìn”!

“Rốt cuộc người có ý gì, nói rõ ràng, đừng có lúc thì gà lúc thì đồng nam nữa.” Thấy Thành Lệ khụ đến lợi hại, Nguyệt Bất Do vẫn có chút lo lắng vỗ vỗ lưng hắn, hỏi: “Người không sao chứ?”

Sắp cười đến nghẹn, Thành Lệ khoát tay, rồi mới gác một tay lên vai Nguyệt Bất Do cười hỏi: “Người biết cái gì là đồng nam không?”

Nguyệt Bất Do không kiên nhẫn nói: “Đương nhiên biết. Bé trai dưới mười tuổi đều là đồng nam, có người luyện công còn muốn uống nước tiểu của đồng nam. Ta uống một lần rồi, rất khó uống.”

“Phụt!”

“Thành Lệ!”

Nguyệt Bất Do muốn đánh người.

“Ha ha ưm ưm.....” Một tay ôm bụng, một tay ôm miệng, Thành Lệ nhanh chóng rời xa Nguyệt Bất Do. Chuyện này không thể trách hắn, muốn nhin cười thật sự rất khó nha.

“Ta đi, người tự đi mà cười một mình!” Nguyệt Bất Do đứng dậy muốn đi, giận rồi!

“Bất Do Bất Do!” Thành Lệ vội vàng nhào lên giữ lấy hắn.

“Buông ra! Ta phải đi!” Người nào đó rất tức giận, rất tổn thương. Hắn đang khổ sở như thế Thành Lệ còn chê cười hắn. Hơn nữa Thành Lệ không thích hắn ngủ chung chăn với Mạc Thế Di, chuyện này cũng làm hắn tức giận.

“Người đừng giận, ta giải thích cho người, ta giải thích, người nghe ta giải thích đã.” Tha người kia trở lại, Thành Lệ hỏi trước: “Đại khái Thế Di còn bao lâu nữa mới đến?”

“Không biết. Phải xem bên Vương gia có gì khác thường không.” Bực mình ngồi lại chỗ cũ, Nguyệt Bất Do không muốn quan tâm Thành Lệ.

Trong mắt Thành Lệ chợt lóe tinh quang, nhưng trước mắt có chuyện so với Vương gia “khác thường” còn quan trọng hơn cần hắn giải quyết. Chuyện này giải quyết không tốt thật đúng là muốn mạng già của hắn luôn.

Đứng trước người Nguyệt Bất Do, hai tay dè vai Nguyệt Bất Do lại, Thành Lệ thu hồi nụ cười — kỳ thật là nghẹn cười – nghiêm túc nói: “Chuyện người ngủ chung chăn với Thế Di chúng ta tạm thời không đề cập tới. Ta tìm cho người một quyển sách, người xem đi, rồi sẽ biết vì sao ta lại hỏi người đã đến bước nào. Người đợi đó, chờ đi.”

Nguyệt Bất Do ngẩng đầu, thấy Thành Lệ thực sự nghiêm túc, hắn gật đầu.

Dùng ho khan che giấu tiếng cười mình sắp phun ra, Thành Lệ bước nhanh ra khỏi phòng ngủ. Không có biện pháp, thứ kia hắn cũng rất ít xem, còn phải tìm đã, cũng không biết có thể tìm được không. Nguyệt Bất Do ở phòng ngủ nôn nóng chờ đợi, hắn sợ Mạc Thế Di lập tức đến đây.

Nhưng Nguyệt Bất Do cũng không phải chờ lâu lắm, Thành Lệ đã trở lại, cầm trên tay một quyển sách. Ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Bất Do, hắn đưa sách ra, chà xát mồ hôi trên trán: “May mắn còn có một quyển, bằng không ta cũng thực sự khó xử. Người xem đi.”

Về mặt hoài nghi cầm lấy sách, Nguyệt Bất Do nhìn bìa, một nam một nữ ôm nhau. Cái gì đây?

“Người nhìn đi đã, có đôi khi hai người ngủ chung một chăn cũng không chỉ đơn thuần là ngủ.” Thành Lệ thúc giục, hơn nữa quay đầu đi. Không biết khi huynh đệ nhà mình biết liệu có trách hấn nhiều chuyện không nữa.

Liếc nhìn Thành Lệ quay đầu đi, rồi lại nhìn sách trên tay, Nguyệt Bất Do đột nhiên có chút khẩn trương không hiểu. Liếm liếm miệng, hấn mở ra.

※

Trốn trên một tán cây rậm rạp, Mạc Thế Di nhìn chăm chăm tòa nhà lớn phía trước. Một chiếc đèn lồng gần đó đang đưa, không biết vì sao, nến trong đèn lồng đột nhiên tắt ngóm. Mạc Thế Di ngừng thở, ánh mắt càng thêm sắc bén. Đợi hồi lâu, có một bóng đen chạy cực nhanh từ cửa hông của tòa nhà lớn ra ngoài ngõ nhỏ. Mạc Thế Di không lập tức đuổi theo mà lặng lẽ từ trên cây xuống dưới. Đúng lúc này, lại có một bóng người nhảy từ một nóc nhà khác xuống âm thầm đuổi theo người phía trước.

Chẳng lẽ còn có người khác theo dõi Vương gia? Mạc Thế Di đợi người kia đi xa, vận công đuổi theo. Đang bận làm chính sự, y còn không biết hậu viện nhà mình sắp “bốc lửa”.

33. Chương 33

Nhìn quyển sách kia, hơi thở của Nguyệt Bất Do càng ngày càng không xong, yết hầu cũng càng ngày càng khô khốc. Có người hảo tâm rót cho hấn một chén nước. Hấn cầm lấy, một ngụm uống hết, còn muốn nữa.

“Hiểu được vì sao ta phải hỏi ngươi đến bước nào chưa?” Lo lắng Nguyệt Bất Do sẽ không chịu nổi sự kích thích này, Thành Lệ liền “tịch thu” quyển sách trên tay mà hấn còn chưa xem xong.

“Người làm gì, ta còn chưa xem xong đâu.” Nguyệt Bất Do rất không hài lòng, chém giết.

“Người lớn được bao nhiêu mà xem cái này, ít xem một chút tốt hơn.” Trực tiếp nhét sách xuống dưới giường mình, Thành Lệ lại rót cho Nguyệt Bất Do một chén nước lạnh, ngồi xuống bên cạnh hấn, thần sắc trở nên rất là nghiêm túc.

Nguyệt Bất Do liên tục uống bốn chén nước lớn, xoay mặt hướng vào Thành Lệ, cũng rất nghiêm túc.

Thành Lệ hỏi: “Người và Thế Di, đến bước nào rồi?”

Nguyệt Bất Do nhíu mi: “Đó là sách gì?”

Còn nói mình không phải gà giò!

“Người thật sự đã năm mươi?” Thành Lệ nhin không được lại hỏi.

Nguyệt Bất Do liếm liếm đôi môi khô khốc, nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Lừa ngươi thôi, ta mười lăm.”

Trắng mắt trừng Nguyệt Bất Do, Thành Lệ cắn răng cả giận nói: “Ta đã nói làm sao ngươi có thể năm mươi tuổi được. Cái bộ dạng non choẹt này của ngươi nhìn thế nào cũng chỉ là một con gà giò!”

Mặc kệ cái gì gà mới chả không gà, Nguyệt Bất Do thúc giục: “Người nói mau. Mấy bức tranh kia vẽ cái gì? Làm gì đấy?”

“Sinh con.” Tức giận nói một câu, Thành Lệ nói: “Người nha ngươi, ngày thường làm việc luôn ỉn trọng, không ngờ trong chuyện này lại ngu ngốc như thế.”

“Thành Lệ!” Nguyệt Bất Do muốn nổi giận.

Không có nhiều thời gian giải thích, như thế thì Thế Di tới mất, Thành Lệ cũng không nhiều lời, nói thẳng: “Cha ngươi và nương ngươi muốn sinh ra người thì phải làm mấy chuyện như trong sách, hiểu không?”

Mi tâm Nguyệt Bất Do vất lại, hiển nhiên không thể hiểu được.

Đầu Thành Lệ càng hôn mê. Nghĩ nghĩ, hần hỏi: “Người nói người thích Thế Di, thích đến thế nào?”

Thích đến thế nào? Vấn đề này làm khó Nguyệt Bất Do. Thấy hần đáp không ra, Thành Lệ đơn giản hỏi: “Trước đây người có từng thích ai khác chưa? Tựa như thích Thế Di ấy? Hoặc là cũng chui vào chăn người khác?”

Nguyệt Bất Do lập tức đáp: “Trước đây ta từng chui vào chăn của nương ta.”

“Phụt!” May mà Thành Lệ không uống nước, nếu không phun ra là cái chắc.

Vô lực xoa ấn thái dương, Thành Lệ hỏi: “Trừ nương người ra.”

“Không có.” Kì thật Nguyệt Bất Do cũng có chút nóng nảy, “Thành Lệ, rốt cuộc làm sao, chẳng lẽ ta không thể chui vào chăn Mạc Thế Di? Không thể thích y?”

“Ai, cái này bảo ta nói thế nào đây?” Lần đầu tiên Thành Lệ ném thử cảm giác phát điên. Hần lại đổi cách hỏi: “Như vậy thế này đi. Thế Di đối với người quan trọng đến thế nào?”

Nguyệt Bất Do không chút nghĩ ngợi nói: “Rất quan trọng. So..... So với luyện võ còn quan trọng hơn.” Nói xong, một tay hần đặt lên ngực mình: “Khi ở một chỗ với y, nơi này luôn đập rất nhanh, có đôi khi ta cảm giác tim sắp nhảy khỏi cổ họng ra ngoài.”

“Những lúc nào?” Mắt Thành Lệ sáng rực lên.

“Khi y ôm ta, kéo ta vào lòng, còn cả khi y nắm tay ta.” Nguyệt Bất Do phiền não lắc đầu, “Dù sao chỉ cần y ở gần ta là tim ta liền đập rất nhanh.”

“Ái chà, vậy Thế Di thì sao?” Ánh mắt Thành Lệ càng sáng.

Nguyệt Bất Do lập tức có chút đắc ý nói: “Y cũng vậy, ta có thể nghe được.”

“Ái chà.” Thành Lệ sờ sờ cằm, ánh mắt hấp háy, như thế có nghĩa Thế Di với Nguyệt Bất Do cũng là.....

“Này, người còn chưa nói đó là cái gì đâu.” Nguyệt Bất Do còn đang suy nghĩ mấy bức tranh trong quyển sách kia.

Thành Lệ lập tức lặng im, rất là đau đầu.

“Ta cũng không biết nên giải thích với người thế nào. Cha người và nương người thành thân, rồi mới làm chuyện này, rồi có người. Tóm lại, muốn sinh trẻ con trước hết phải làm chuyện này. Mà nếu hai nam nhân làm chuyện này, đó lại là đại nghịch bất đạo.”

“Vì sao?” Trong đầu Nguyệt Bất Do lập tức hiện ra khả năng hần và Mạc Thế Di không thể làm chuyện này, hần mất hứng.

Trắng mắt trừng Nguyệt Bất Do, Thành Lệ tức giận nói: “Vì sao? Bởi vì chuyện này không hợp lẽ chế. Âm dương điều hòa mới là chính thống, dương dương âm âm là sai trái, sẽ bị bắt lại đem dìm cũi heo.”

“Ai dám! Ta làm thịt hần!” Nguyệt Bất Do lập tức giơ chân.

Thành Lệ có chút căm tức, nghiêm túc trừng Nguyệt Bất Do, đối phương tức giận, giống như ngay sau đó sẽ kiếm người liều mạng. Nhìn một lúc, Thành Lệ lại phì cười một tiếng.

“Người cười gì!” Nguyệt Bất Do dùng sức đẩy Thành Lệ một cái.

Thân thể Thành Lệ ngã ra sau, nằm trên tháp. Hần ôm bụng nén cười to: “Nguyệt Bất Do ơi là Nguyệt Bất Do, bản cung thua người rồi, thua người rồi!”

“Thành Lệ! Người còn như vậy là ta đi thật đấy!” Sống mấy chục năm, lần đầu tiên Nguyệt Bất Do bí từ đến như thế, đúng hơn là bức mình, bởi vì hần không hiểu lắm ý của Thành Lệ, lại vì Thành Lệ có vẻ phản đối mà phiền não.

“Người không thể trách ta, ai khác nghe được cũng sẽ cười chết.” Một tay Thành Lệ bắt lấy Nguyệt Bất Do, sợ hần đi thật, một tay ôm bụng chậm rãi ngồi dậy. Thở phào, Thành Lệ cười nói: “Ta nói chuyện này chỉ là để người hiểu được, nếu người và Thế Di muốn ở cùng nhau giống cha nương người, khụ khụ, làm mấy

chuyện như trong tranh, vậy người ngoài sẽ nhìn các người như thế. Chẳng qua ta thấy người cũng không để ý, còn Thế Di, ta nghĩ y cũng không để ý đâu.”

“Ta mặc kệ người khác có để ý hay không. Ta chỉ biết là người không đồng ý.” Nguyệt Bất Do phồng miệng, giận rồi.

Thành Lệ vừa nghe thì vội vàng xua tay: “Ta cũng không nói là người và Thế Di không thể ở cùng một chỗ nha. Người đừng oan uổng ta.”

“Sao lại không? Người toàn cười, còn nói ta là gà, còn nói muốn dìm cũi heo!” Hung hăng kéo tay Thành Lệ ra, Nguyệt Bất Do thật sự tức giận.

“Ôi trời ạ.....” Một tay Thành Lệ ôm gáy, lại ngã lăn ra, rên rỉ, “Thì ra nói chuyện với gà lại khổ như vậy. Ông trời ơi, bản cung thà bị sâu bọ cắn chết cũng không muốn tươi sống cười chết đâu!”

“Thành Lệ! Người muốn chết!” Nguyệt Bất Do nhào lên bóp cổ Thành Lệ, rõ ràng là tức giận đến khó thở.

“Ha ha ha.....” Người nào đó vẫn còn không biết sống chết.

Tay Nguyệt Bất Do ra sức, Thành Lệ vội vàng nhấc tay đầu hàng: “Được rồi được rồi, bản cung sai rồi, bản cung giải thích cho người. Người đứng lên, ta giải thích cho người, ta cam đoan ta không cười.”

“Ta không tin!” Nguyệt Bất Do dè Thành Lệ xuống, ánh mắt giận đến trợn tròn.

“Vậy người buông cổ ta ra đã, để ta nói chuyện đằng hoàng rồi hãy đi.” Thành Lệ đột nhiên có chút đồng tình với huynh đệ nhà mình.

Buông tay ra, Nguyệt Bất Do áp trên người Thành Lệ, cả giận nói: “Người nói mau. Người không làm ta vừa lòng, ta liền bóp chết người!”

“Được được được, Nguyệt đại hiệp tha mạng, ta nói ta nói.” Thở hổn hển mấy hơi, bụng cười đến đau, Thành Lệ vội vàng trấn an: “Nghe lời người nói, người hẳn là chưa từng làm chuyện trong tranh này với ai đúng không? Cho dù là nam nhân hay nữ nhân.”

“Không có. Hôm nay lần đầu tiên ta thấy.” Nguyệt Bất Do rất thành thực.

Vừa định cười, Thành Lệ ho khan vài tiếng, vẫn không nhịn được hỏi: “Người bình thường ngoài luyện công thì làm gì?”

“Ngủ, ăn cơm.”

Được rồi, hẳn hỏi một câu thật là ngu xuẩn. Nhưng thế này thì phải giải thích thế nào đây? Nghĩ nghĩ, Thành Lệ hỏi: “Người nguyện ý cùng Thế Di làm chuyện này sao?”

“Hai chúng ta?” Nguyệt Bất Do cắn miệng, rất khó hiểu, “Hai chúng ta đều là nam, làm thế nào? Trong tranh đều là một nam một nữ, người có tranh của hai nam không?”

Nhấn nhẹn ham muốn trợn trắng mắt, Thành Lệ đẩy đẩy Nguyệt Bất Do: “Người đứng lên đi đã, nặng chết được.”

Nguyệt Bất Do đứng lên, cũng thuận tay kéo Thành Lệ lên. Xoa xoa cái bụng đau vì cười, Thành Lệ nói: “Hai nam cũng có thể làm. Người chuẩn bị khi nào đi Miêu Cương?”

“Muộn nhất là ngày kia.” Nguyệt Bất Do lập tức khổ sở, cũng không tức giận nữa.

Vô lực thở dài một tiếng, Thành Lệ ôm vai Nguyệt Bất Do: “Người muộn nhất ngày kia phải đi, ta cũng không có nhiều thời gian để dạy người. Kỳ thật chuyện này ta cũng không hiểu, dù sao ta cũng chỉ làm với nữ nhân, chuyện nam nhân và nam nhân ta chỉ nghe qua, nhưng cũng chưa từng thấy. Như vậy, đêm nay người chui vào chăn Thế Di rồi hôn y thử xem, sau đó nên làm thế nào Thế Di hẳn là rõ ràng.”

“Cứ như vậy?” Nguyệt Bất Do không tin, “Trong tranh nhiều động tác như vậy cơ mà.”

“Người có nghe hay không! Không nghe ta thì người cũng đừng hỏi!” Thành Lệ cũng nổi giận. Chẳng lẽ bây giờ hẳn phải mang tên này đi thanh lâu sao?

Ngẫm lại dù sao Thành Lệ cũng là cha của hai đứa con, trong tranh kia lại là chuyện phải làm để sinh đứa nhỏ, Nguyệt Bất Do liền ngậm miệng. Một lát sau, hắn vẫn hiếu kì hỏi: “Ta và Mạc Thế Di sẽ không sinh đứa nhỏ, cũng có thể làm chuyện này sao?”

Nặng nề đập vào gáy mình một cái, Thành Lệ gầm nhẹ: “Ta chỉ nói sinh đứa nhỏ phải làm chuyện này, cũng không nói làm chuyện này vì muốn sinh đứa nhỏ. Bằng không mấy thanh lâu kia còn làm ăn gì được?”

“Thanh lâu là cái gì?” Nguyệt Bất Do vô cùng không ngại học hỏi.

“Ôi trời.....” Hai tay che mặt, Thành Lệ lại ngã lăn ra. Hắn hối hận rồi, hắn không nên hiếu kì, hắn chọc vào cái phiền toái “to đùng” rồi.

“Người nói rõ ràng cho ta!” Nguyệt Bất Do kéo Thành Lệ, không cho hắn trốn tránh.

“A.....” Rên rỉ một tiếng, Thành Lệ không ôm hi vọng hỏi: “Người đừng nói với ta là bình thường người luôn ở trên núi, đoạn tuyệt với thế gian đây.”

Nguyệt Bất Do trả lời làm Thành Lệ có cảm giác muốn chết.

“Ta không ở trên núi thì ở đâu? Ta lại không có nhà.”

“A.....”

Thành Lệ lại nằm lăn ra. Chuyện này đến ăn mày còn biết, người này rốt cuộc là chui từ đâu ra a a a!!

“Người đứng lên, nói rõ cho ta mau.”

Thành Lệ đáng thương nhất định không trốn thoát vận mệnh khốn khổ bị người “ép hỏi”, hắn lại bị Nguyệt Bất Do kéo lên.

“Ta chưa bao giờ hoan ái với nam nhân, làm sao ta biết hai nam nhân phải làm thế nào!” Hiện giờ Thành Lệ thật mong Mạc Thế Di mau mau xuất hiện.

Nguyệt Bất Do chớp mắt, rất muốn biết: “Ta và Mạc Thế Di cũng có thể làm chuyện trong tranh sao?”

“Có thể! Nhưng người đừng hỏi ta làm thế nào, ta không biết! Ta chỉ từng làm với nữ nhân!” Thành Lệ nói thẳng, đẩy chuyện này ra khỏi mình, nhưng quả thật hắn cũng không biết.

Nguyệt Bất Do nhếch miệng, vẻ mặt nghiêm túc, lông mày càng ngày càng nhíu, càng ngày càng chặt, rõ ràng rất không vui. Nghĩ hắn không vui vì mình “giấu diếm”, Thành Lệ vội vàng nhắc tay thề: “Ta thật sự không biết. Người cũng biết sức khỏe ta không tốt, cùng với nữ nhân đã là cực kì miễn cưỡng, sao có thể còn cùng nam nhân được, hơn nữa ta cũng không có khẩu vị này.”

“Thành Lệ.” Rất nghiêm túc.

“Làm gì?” Thành Lệ đột nhiên có chút khấn trương, Nguyệt Bất Do thoát nhìn hơi đáng sợ, “Ta thật sự không biết.”

“Mạc Thế Di muốn sinh con, có phải cũng sẽ làm chuyện này với nữ nhân?” Mất hứng!

A! Bị hoảng sợ, đầu Thành Lệ nhanh chóng tỉnh táo lại. Nguyệt Bất Do như thế này là muốn tính sổ hay là đang ghen vậy? Hình như là có cả hai.

Nhưng nói thế nào cũng phải bảo vệ huynh đệ nhà mình, Thành Lệ dè dặt Nguyệt Bất Do lại, rất hồ thẹn nói: “Thế Di từng có một đứa nhỏ, nhưng đứa nhỏ kia còn chưa ra đời thì nương của nó đã bị kẻ thù của Thế Di bắt đi. Đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi, chắc chắn mẹ con họ đã sớm mất. Người không nên trách y, muốn trách thì trách ta đi. Khi đó sức khỏe ta quá kém, vì có thể để ta ngồi vững vị trí này, mẫu hậu bức Thế Di thành thân, bắt y giúp ta sinh con. Sau đó nữ nhân kia bị cướp đi, mẫu hậu lại sắp xếp cho Thế Di một cuộc hôn nhân khác, kết quả nữ nhân đó còn chưa ra khỏi kinh đã bị kẻ thù kia của Thế Di độc chết. Sau đó Thế Di mặc kệ, mẫu hậu bức thế nào cũng không chịu cưới nữa, mãi cho đến hiện tại.”

“Không phải người nói người không sinh được con sao, vậy có phải hai đứa con kia của người cũng là Mạc Thế Di sinh giúp người không!” Nguyệt Bất Do rất không vui, không vui đến mức quên mất thân thể này của mình chính là đứa con chưa bao giờ gặp mặt của người kia.

Nhưng có người còn mất hứng hơn hẳn. Trực tiếp cho Nguyệt Bất Do một quyền, Thành Lệ cả giận nói: “Sức khỏe bản cung không tốt, nhưng bản cung cũng có thể sinh được con trai! Hai đứa con trai kia là con đẻ của bản cung! Người đừng có xem thường người khác!”

Tức giận trên mặt Nguyệt Bất Do lui đi một ít, dỗ Thành Lệ: “Của người thì tốt. Ta không muốn họ là con của Mạc Thế Di, ta không thích Mạc Thế Di làm những việc trong tranh với người khác.”

“Hôm nay là đầu óc bản cung bị điên nên mới nói với người mấy thứ này.” Nguyệt Bất Do chọc trúng chỗ đau của mình, Thành Lệ rất không thoải mái.

Cũng biết vừa rồi mình nói sai, trong lòng đầy vui vẻ, Nguyệt Bất Do gãi đầu, dỗ: “Tốt lắm, vừa rồi ta nói sai, ta xin lỗi người. Người yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi bệnh tim của người. Đến lúc đó là người có thể biết phải làm với nam nhân như thế nào.”

“Khụ khụ khụ khụ!!” Thành Lệ thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết, “Bản cung không có khẩu vị này! Bản cung không cần biết làm với nam nhân thế nào đâu!”

“Làm với nam nhân thì làm sao? Người xem thường ta và Mạc Thế Di?!” Nguyệt Bất Do không cho phép! Như thế hẳn đã làm cái gì với Mạc Thế Di rồi.

Hai tay che mặt, Thành Lệ xem như đã biết cái gì gọi là tú tài gặp nhà binh có lý cũng không nói nổi rồi.

“Người nói coi, có phải người muốn đem ta và Mạc Thế Di dìm củi heo đúng không!”

“A.....”

“Người nói mau!”

“Thế Di..... Thế Di..... Người mau tới, cứu ta.....”

“Người nói! Nếu người không nói rõ ràng ta không buông tha người!”

Bị buộc đến đường cùng, thái tử điện hạ cái khó ló cái khôn vội vàng nói: “Người muốn lên đi, không định viết thư cho Thế Di sao? Ta nói tốt đến thế nào thì cũng không bằng người tự viết thư đâu.”

A? Đúng vậy. Buông bàn tay đang bóp cổ Thành Lệ ra, Nguyệt Bất Do đứng lên: “Ta muốn viết phong thư cho y. Người nhất định phải giúp ta khuyên y, nhất định phải nói tốt cho ta vài câu.”

“Nhất định nhất định nhất định.” Chỉ cần đừng tra tấn ta nữa là được. Vì để trấn an vị ôn thần nào đó, Thành Lệ tự mình lấy giấy bút cho hắn, còn tự mình mài mực cho người ta. Nghĩ rằng hẳn đường đường thái tử thế nhưng lưu lạc đến bộ dạng đáng thương như vậy, Thành Lệ không khỏi cảm thấy bi đát. Mà sao gã huynh đệ kia của hắn còn chưa chịu đến chứ.

34. Chương 34

Nắm bút, Nguyệt Bất Do lại bắt đầu thương cảm vì ly biệt. Nghĩ trong chốc lát, hắn viết, viết xuống sự áy náy và không muốn trong lòng mình.

Thành Lệ liếc mắt trộm nhìn, nhìn vài lần hẳn sẽ không nhịn nổi nữa. Không phải Nguyệt Bất Do viết quá thương cảm, mà là chữ kia quá khó coi. Ông trời ơi..... Ông mau xuống trần mang người này về đi thôi, đừng để hắn ở lại nhân gian gây tai họa cho người khác nữa. Thành Lệ hối hận, hối hận vì đã để con gà giò Nguyệt Bất Do biết một vài chuyện “người lớn”, thế này không phải hại huynh đệ nhà hắn sao.

“Bất Do.”

“Sao?”

“Chữ này.....người học ở đâu?”

Tay Nguyệt Bất Do càng không ngừng, nói: “Học đại phu. Nương ta không biết chữ nên mời đại phu đến xem bệnh cho ta dạy ta biết chữ. Sau khi biết mặt chữ thì ta tự mình luyện.” Cũng biết chữ của mình viết không tốt, Nguyệt Bất Do có chút ngượng ngùng nói: “Ai nha, dù sao có thể xem hiểu được ta viết cái gì là được nha, ta lại không đi thi Trạng Nguyên.”

Thành Lệ không cười Nguyệt Bất Do, nhìn Nguyệt Bất Do nghiêm túc viết xuống một đám chữ nhìn chẳng hề đẹp, hần lại hỏi: “Vậy cha người đâu? Cha người không mời phu tử dạy người?”

Nguyệt Bất Do lập tức hừ một tiếng, nói: “Trước đây sức khỏe không tốt, không thể luyện võ, cha ta không thích ta. Mỗi lần mời đại phu nương ta đều cầu xin ông ta rất lâu ông ta mới bằng lòng cho nương ta tiền.”

Thành Lệ cười không nổi.

“Nương người đâu?”

“Chết.”

“..... Vậy cha người đâu?”

“Không biết.”

Thành Lệ nhìn một bên mặt Nguyệt Bất Do, có chút hiểu được vì sao người này lại có tính tình như vậy.

“Thành Lệ.”

“Ừ?”

Nguyệt Bất Do quay đầu nhìn lại: “Người nhất định phải thay ta giải thích với Mạc Thế Di. Không phải ta không muốn y đi cùng nhưng Miêu Cương thật sự rất nguy hiểm. Nơi đó chỗ nào cũng là chướng khí và độc trùng, y chưa từng đi tới Miêu Cương, rất dễ dàng trúng độc. Ta ở Miêu Cương đã nhiều năm, ta không sợ. Hơn nữa người ở đây không an toàn, hai ta chắc chắn phải có một người ở lại bảo vệ người. Người nói cho y, ta nhất định sẽ nhanh chóng trở về, muộn nhất là một năm.”

“Phải một năm sao?” Thành Lệ nhú mi.

Nguyệt Bất Do bất đắc dĩ nói: “Nơi đó quá lớn, ta phải chậm rãi tìm. Miêu Cương có nhiều người biết cổ, nhưng cao thủ chân chính lại không đến vài người. Hơn nữa những cao thủ đều giấu mình rất kĩ, cho dù tìm cũng rất khó tìm được bọn họ, một nửa là phải xem vận khí.” Quan trọng nhất là y không quen thuộc với “nơi đó” ở Miêu Cương.

Thành Lệ vỗ vỗ Nguyệt Bất Do: “Cảm tạ, huynh đệ.”

“Người nhất định phải giúp ta khuyên Mạc Thế Di.” Nguyệt Bất Do cũng vỗ vỗ Thành Lệ.

Thành Lệ gật đầu: “Yên tâm đi, ta sẽ khuyên y.”

Có Thành Lệ cam đoan, hai tay Nguyệt Bất Do đưa bức thư cho hần. Thành Lệ cũng dùng hai tay tiếp nhận, bỏ vào vạt áo vỗ vỗ, làm đối phương yên tâm.

Hai người lại ngồi trở lại tháp. Nguyệt Bất Do rất ủ rũ, Thành Lệ cũng không nói gì, trong lòng cũng có sự thương cảm vì ly biệt. Một tay khoát lên vai Nguyệt Bất Do, Thành Lệ thấp giọng nói: “Người vừa đi liền đi lâu như thế, Thế Di chắc chắn sẽ nhớ người. Đêm nay người trở về..... làm theo tranh trên sách, ừm, hôn y.”

Nguyệt Bất Do quay đầu, ánh mắt có chút tỏa sáng, lại có chút khấn trương, nhưng không có chút nào ngượng ngùng. Liếm liếm miệng, hần nói: “Ta đã quên một ít. Người lại cho ta xem đi.”

Thành Lệ lại choáng váng đầu. Đứng lên đi đến bên giường lấy tập tranh ra, ném đến trên đùi Nguyệt Bất Do, hần dặn dò: “Không được để Thế Di biết ta cho người xem cái này.”

“Vì sao?” Nguyệt Bất Do đã mở trang đầu tiên ra.

“Không cho thì không cho, hỏi nhiều như vậy làm chi!” Thành Lệ đẩy đẩy đầu Nguyệt Bất Do, “Đã nhớ chưa?”

“Đã biết đã biết.” Nguyệt Bất Do xem rất chăm chú.

Ánh mắt Thành Lệ hấp háy, ngồi bên cạnh Nguyệt Bất Do nói: “Một nam một nữ và hai nam chắc chắn là có sự khác nhau. Người cởi đồ hôn y là được, cái khác đừng làm.” Hắn cũng không định để huynh đệ nhà mình bị người áp đầu.

“Cái khác ta cũng đâu có biết.” Hai mắt Nguyệt Bất Do nhìn chằm chằm một nam một nữ đang ôm hôn nhau, có chút khấn trương liếm liếm miệng, Mạc Thế Di sẽ nguyện ý để hắn hôn sao?

Cho Nguyệt Bất Do xem trong một nén nhang, ánh chùng Mạc Thế Di cũng sắp đến, Thành Lệ giật lấy tập tranh trên tay Nguyệt Bất Do, lúc này đối phương bắt mắt: “Làm gì, ta còn không xem xong.”

“Chờ người từ Miêu Cương trở về rồi xem tiếp. Đừng để Thế Di nhìn thấy.” Cát tập tranh đi, Thành Lệ hỏi: “Vì sao Thế Di phải đi Vương gia? Các người phát hiện cái gì à?”

Ừ nhỉ, còn chưa nói chính sự. Nguyệt Bất Do tạm thời áp chế hình ảnh nam nữ khoả thân đang chiếm đầy đầu, thấp giọng nói: “Sau khi ta và Mạc Thế Di dẫn quan binh tới chỗ người Miêu, mấy tên người Miêu nhìn thấy đại cữu kia của người thì nói một câu ‘Chúng ta bị bán đứng’. Người nói có khả nghi hay không?”

Ánh mắt của Thành Lệ nhất thời trở nên sắc bén. Tiếp theo Nguyệt Bất Do nói: “Ta và Mạc Thế Di cũng hiểu được nhị cữu kia của người có vấn đề. Ngày đó hắn đến chậm, sau khi đến còn muốn chạm vào chú đàn, bị ta cản lại ngay. Mấy ngày nay buổi tối ta cùng Mạc Thế Di đều thủ ở ngoài Vương gia, xem có thể phát hiện cái gì không. Đêm nay ta có việc tìm người nên đến đây một mình.”

“Nếu bọn họ thực sự có chuyện mờ ám, vậy người Miêu biết trên người ta có cổ cũng không có gì lạ.” Sắc mặt Thành Lệ rất lạnh, nhưng không có sự phẫn nộ và thương tâm vì bị phản bội. Thân là thái tử, hắn sớm đã quen tình huống lúc nào cũng có thể bị người bán đứng này. Tuy nhiên hắn không khó chịu, Nguyệt Bất Do đã thay hắn khó chịu rồi.

“Ai bảo người là thái tử chứ. Tuy rằng ta không thể hiểu được làm hoàng đế có cái gì hay nhưng hiện tại ta cũng đã nhìn ra. Những người ở kinh thành này cũng không phải không hề muốn làm hoàng đế.” Cảm khái một câu, Nguyệt Bất Do nói: “Người cũng đừng quá thương tâm. Dù sao cũng chỉ là cữu cữu người, cũng không phải ta và Mạc Thế Di phản bội người.”

Thành Lệ nở nụ cười: “Ta tin các người. Chẳng sợ tất cả mọi người phản bội ta, các người cũng sẽ không.”

“Đương nhiên.” Nguyệt Bất Do nhú mi, “Kể cả người có tặng thái tử vị cho chúng ta, chúng ta cũng không muốn. Làm Hoàng đế có gì tốt, ra cửa còn phải có một đám người đi theo. Ta và Mạc Thế Di có võ công cao như thế, hành tẩu giang hồ, tự do tự tại mới là thật.”

Thành Lệ hừ lạnh: “Đúng vậy. Các người tự do tự tại, để lại ta cô đơn một mình ở trong này chịu khổ.”

Hai tay Nguyệt Bất Do nhất quán: “Cái này thì chịu thôi. Người không nên làm Hoàng đế. Người cũng có thể không làm mà. Như vậy ba người chúng ta cùng nhau hành tẩu giang hồ.” Tiếp theo hắn lại lắc đầu: “Không được, người không có võ, vẫn là làm Hoàng đế đi. Theo chúng ta sẽ rất chịu khổ, người chịu không nổi.”

“Người đừng khinh thường người ta.” Cho Nguyệt Bất Do một quyền, Thành Lệ cả giận nói: “Kể cả sau này bản cung làm hoàng đế, người và Thế Di cũng đừng nghĩ tiêu dao.”

“Vì sao?” Nguyệt Bất Do trừng mắt, “Người cũng làm hoàng đế rồi lại còn muốn chúng ta ở kinh thành nữa à?”

Thành Lệ cong khóe miệng: “Người nói xem.”

“Không cần! Ta muốn cùng Mạc Thế Di đi hành tẩu giang hồ.” Nguyệt Bất Do kiên quyết phản đối.

“Vậy chúng ta cứ thử xem.” Thành Lệ chống lại Nguyệt Bất Do.

Một âm thanh rất nhẹ vang lên, Nguyệt Bất Do mạnh quay đầu nhìn cửa sổ. Một người nhảy qua cửa sổ vào, còn không đóng cửa sổ, tên còn lại liền xông đến.

“Mạc Thế Di!” Nhiệt tình như thế đã rất nhiều năm không gặp.

Nhanh chóng đóng cửa rồi ôm lấy người vừa nhảy tới, Mạc Thế Di giương mắt nhìn về phía người đang ngây ngốc ngồi trên tháp, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không, không có gì.” Nguyệt Bất Do chợt dạ buông cánh tay đang ôm Mạc Thế Di ra, ngượng ngùng nói: “Người vẫn không đến đây, ta còn tưởng người có chuyện gì.”

Tự nhiên thoải mái ôm vai Nguyệt Bất Do đưa hắn trở lại tháp, Mạc Thế Di ngồi xuống, kéo khăn che mặt xuống, nhìn về phía Thành Lệ, trong mắt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Khụ khụ.” Làm bộ không thấy sự thân mật giữa hai người, Thành Lệ nói: “Người vẫn không đến đây, ta và Bất Do đều lo lắng cho người. Nhưng có tra được cái gì không?”

Nhìn Thành Lệ, lại nhìn Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di áp chế hoài nghi, trầm giọng nói: “Vương gia có nội gián.”

“Là ai!” Thành Lệ và Nguyệt Bất Do đồng thời hỏi, sắc mặt hai người một tức giận một hiếu kì.

Mạc Thế Di lắc đầu: “Còn không biết. Đối phương che mặt. Còn có người theo dõi Vương gia, ta sợ đánh rần động cỏ nên đến đây trước. Người này đi phố Tây chỗ người Miêu ở.”

Thành Lệ nhíu mi: “Bên người Miêu không phải có cấm vệ quân canh giữ sao?”

Mạc Thế Di trả lời: “Đêm nay bên kia không có thủ vệ. Người tra xem là ai hạ lệnh để người đi hết thì biết nội gián là ai.”

Thành Lệ cười lạnh.

Có người ở một bên nói: “Không phải lão đại thì là lão nhị, nếu không thì hai người đều có phần.”

Mạc Thế Di liếc nhìn đối phương một cái, trong mắt là tán thành, rồi tiếp theo nói: “Người âm thầm đi thăm dò, bây giờ còn không phải thời điểm đánh rần động cỏ. Vương gia biết quá nhiều chuyện, phải tránh làm bọn họ chó cùng rứt giậu.”

Thành Lệ gật đầu, nói: “Chuyện này ta có tính toán. Thế Di, vất vả ngươi và Bất Do rồi. Kế tiếp các người đừng quan tâm. Người theo dõi Vương gia là ta phái đi. Vương gia không có lý do gì để hại ta, cho nên chắc chắn có chuyện gì đó làm cho bọn họ đành phải bí quá hoá liều. Ta sẽ đi thăm dò ra.”

“Có chuyện ta đã quên nói.” Nguyệt Bất Do chen vào, “Ngày đó khi chúng ta đánh lên Thành Khiêm, thị vệ bên cạnh hắn có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Hai người khác đồng thanh hỏi.

Nguyệt Bất Do cào cào tóc, không xác định nói: “Tên thị vệ đó hình như là nữ.”

“Vì sao lại nói thế?” Thành Lệ hỏi.

Nguyệt Bất Do nói: “Khi ta đánh Thành Khiêm hắn thay Thành Khiêm đỡ một chưởng, ngực hắn rất mềm, không cứng rắn như nam tử. Ta đặc biệt lưu ý thêm, hắn không có hầu kết, hơn nữa bộ dạng cũng quá thiên về âm nhu. Cho nên ta hoài nghi hắn là nữ.”

“Người sờ ngực nữ nhân?!” Một người găm nhẹ.

“Người còn có thể phân rõ nam nhân và nữ nhân?” Một người hoài nghi.

Nguyệt Bất Do mất hứng: “Làm sao ta lại không phân rõ ? Ta đã thấy nữ nhân cho trẻ con bú, biết ngực nữ nhân mềm hơn của nam nhân.”

“Người thấy lúc nào? Thấy mấy lần!” Có một người chẳng hề vui vẻ.

Nguyệt Bất Do vô tình nói: “Ta nào nhớ rõ, đều là chuyện đã rất lâu.”

Mạc Thế Di nhếch miệng, trên mặt tuy rằng không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng cặp mắt kia nhìn thế nào cũng là đang ghen. Thành Lệ vội vàng quay lại việc chính, nói: “Thành Khiêm để nữ nhân bảo vệ bên cạnh hẳn quả thật rất kỳ quái. Bất Do, người đã thương nữ nhân kia không?”

Nguyệt Bất Do trả lời: “Đã thương, nhưng cũng không nặng, ta xuống tay không dùng lực. Ta nghe hình như Thành Khiêm gọi hẳn là cái gì ‘Lục Nhi’. Tên này cũng giống nữ nhân nữa. Nam nhân nào có ai kêu ‘Lục Nhi’?”

“Bên cạnh Thành Khiêm có nữ thị vệ thần bí.....” Thành Lệ chỉ cảm thấy tình huống xung quanh càng ngày càng phức tạp, tự nhiên, hẳn cũng càng ngày càng nguy hiểm.

Nguyệt Bất Do hảo tâm nói: “Người cứ điều tra cẩn thận Vương gia và bên Thành Khiêm đi, những người này càng lúc càng thần bí hơn. Đang yên lành tỏ ra bí mật như vậy làm gì? Chột dạ mới bí mật.”

Thành Lệ gật đầu, thân là thái tử, hẳn tự nhiên hiểu không thể buông tha bất cứ một chỗ khả nghi nào. Nguyệt Bất Do nhìn hẳn cau mày, lại hỏi một lần: “Nếu không ta giúp người giết hết bọn họ là được rồi, xong hết mọi chuyện.”

Thành Lệ đến tâm tư thở dài cũng không có. Hẳn nhìn về phía Mạc Thế Di nói: “Vất vả, Thế Di. Bên Vương gia và Thành Khiêm ta sẽ phái người đi thăm dò. Giờ cũng không sớm, người và Bất Do trở về đi. Ta ở một mình suy nghĩ một chút.”

Những chuyện lục đục với nhau thế này quả thật Mạc Thế Di cũng không giúp được gì. Nếu Thành Lệ nói muốn ở một mình suy ngẫm, y cũng không ở lâu, giữ chặt cánh tay Nguyệt Bất Do, đứng lên nói: “Vậy chúng ta trở về. Bên Vương gia người muốn tra cũng phải vạn phần cẩn thận, trước hết dừng kinh động bọn họ.” Cũng không để ý Thành Lệ phát hiện sự thân mật khác thường giữa y và Nguyệt Bất Do.

“Ta biết.”

Đã sớm biết hai người bọn họ có “gian tình”, Thành Lệ có thâm ý khác nhìn vào mắt Nguyệt Bất Do, còn cố ý vỗ vai hẳn, nói: “Trở về đi, ‘nghỉ ngơi’ cho tốt một chút.”

Hai mắt nhìn về phía chỗ Thành Lệ giấu tập tranh, Nguyệt Bất Do liếm liếm miệng, phất tay nói lời từ biệt với Thành Lệ. Đi đến bên giường, hẳn quay đầu nhìn Thành Lệ một cái, đối phương gật đầu với hẳn, làm hẳn yên tâm. Động tác của hai người lọt vào mắt Mạc Thế Di, y mở cửa sổ, để Nguyệt Bất Do đi ra ngoài trước.

“Người phải tự bảo trọng.”

“Yên tâm đi.”

Gật đầu với Thành Lệ, Mạc Thế Di mở cửa ra, Thành Lệ tiến lên đóng cửa. Nhìn hai người như chim rất nhanh không thấy bóng, hẳn đóng cửa lại.

Tựa vào trước cửa sổ, hẳn cúi đầu cười vài tiếng, rồi lại thở dài, tiếp theo, hẳn lạnh mặt. Một người chưa được truyền triệu đã đẩy cửa mà vào, vòng qua bình phong đi tới. Thành Lệ nhìn về phía hẳn, đối phương mở miệng: “Điện hạ, Vương gia có khác thường.”

“Là ai?”

“Vương Tông.”

※

Cùng Mạc Thế Di trở lại chỗ ở — hai người vẫn còn ở trong tiểu viện kia — Nguyệt Bất Do rất tự giác rửa mặt rửa chân, còn tỉ mỉ dùng cành liễu đánh răng. Mạc Thế Di đã trải chăn cẩn thận, trên giường chỉ có một cái chăn. Tuy rằng trời đã chuyển lạnh nhưng Nguyệt Bất Do cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại mỗi đêm đều cảm thấy rất nóng. Lên giường, chui vào cái chăn kia, Nguyệt Bất Do nằm phía trong giường, nhìn Mạc Thế Di rửa mặt đánh răng.

Động tác của Mạc Thế Di rất nhanh, sau khi rửa xong y thổi nệm, cởi áo lên giường, cũng chui vào cái chăn kia. Y vừa nằm ổn, trong lòng liền có một người chui vào, Mạc Thế Di điều chỉnh tốt tư thế, ôm lấy đối phương.

Lại nghĩ đến lúc trước khi bọn họ rời đi nhìn thấy Nguyệt Bất Do liếc mắt với Thành Lệ một cái, Mạc Thế Di vờ hỏi: “Trước khi ta đến, ngươi và Thành Lệ nói cái gì?”

Nói thật nhiều. Nguyệt Bất Do cọ cọ vào cổ Mạc Thế Di, cường chế sự khổ sở trong lòng nói: “Ta nói chuyện Vương gia với hần, trong lòng hần không thoải mái. Ta nói hai ta sẽ bảo hộ hần, hần rất cảm kích hai ta.”

Mạc Thế Di hít vào một hơi thật sâu, nói với người trong lòng điều mà bản thân chưa bao giờ nói với người khác: “Trước đây ta vẫn luôn oán hần. Rõ ràng là huynh đệ, vì sao ta lại phải suốt ngày mang mặt nạ, còn phải làm cổ nhân duy trì mạng sống cho người khác. Hiện tại ta mới cảm thấy, ta vẫn sống tốt hơn Thành Lệ rất nhiều. Hần tuy là thái tử nhưng so với ta lại khổ sở rất nhiều.”

Điểm ấy Nguyệt Bất Do đồng ý, hần gật đầu: “Thật không hiểu vì sao hần lại phải làm hoàng đế. Người xem hần cả ngày đều phải đề phòng có người hại mình, ngay cả người thân của mình cũng không thể tin. Tội gì chứ?”

“Đây là Thành Lệ lựa chọn.” Cánh tay Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do dùng sức, y hạnh phúc hơn Thành Lệ quá nhiều, quá nhiều.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

Mạc Thế Di rũ mắt, người trong lòng ngửa đầu nhìn y.

“Ngươi,” Nguyệt Bất Do hít sâu một hơi, “Ngươi thích ta không?” Hỏi thật sự trực tiếp.

Mạc Thế Di lập tức sững sốt.

Đối phương không trả lời ngay, tim Nguyệt Bất Do có chút không thoải mái. Nhưng hần không tức giận mà rất nghiêm túc nói: “Mạc Thế Di, ta thích ngươi. Sống mấy chục năm, ngoài nương ra ta chưa từng thích người khác. Mà ngươi, lại không giống nương ta. Khi ta ở cùng nương tim sẽ không đập như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Khi ở cùng ngươi mới như vậy. Không tin ngươi sờ xem.”

Kéo tay Mạc Thế Di đặt lên ngực mình, Nguyệt Bất Do làm cho đối phương biết giờ phút này mình khẩn trương đến thế nào.

Trái tim dưới bàn tay nhảy thình thịch thật sự mau. Đáy mắt Mạc Thế Di thâm trầm, y rút ra bàn tay bị Nguyệt Bất Do ấn ra, sờ lên khuôn mặt non nớt của Nguyệt Bất Do. Người này tuy rằng luôn cường điệu mình đã sắp năm mươi, nhưng tính tình người này chẳng qua vẫn chỉ là thiếu niên.

“Mạc Thế Di, ta thích ngươi, thật sự thích.” Nguyệt Bất Do cũng không hiểu được hần đang làm cái gì, hần chỉ là bày tỏ thật rõ tình cảm của mình.

Thình thịch..... Mạc Thế Di bắt lấy tay Nguyệt Bất Do, đặt lên ngực mình. Thình thịch thình thịch..... Nguyệt Bất Do chỉ cảm thấy trái tim dưới bàn tay hần nhảy so với chính hần còn lợi hại hơn.

Vốn có chút khổ sở vì Mạc Thế Di không có phản ứng, khoe miệng bởi vì tiếng tim đập kịch liệt này mà chậm rãi nâng lên. Ánh mắt Nguyệt Bất Do càng ngày càng cong, cuối cùng cong thành trăng khuyết.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Ngươi..... Ngươi có phải là, cũng thích ta?”

Tim đập nhanh như thế, hần là đúng đi.

Lúc này, Mạc Thế Di không để Nguyệt Bất Do đợi lâu, y chậm rãi gật đầu thật mạnh, thanh âm khàn khàn nói: “Thích. Thích.”

“Mạc Thế Di!”

Nguyệt Bất Do nhào lên, nằm trên người Mạc Thế Di, trên mặt là kinh hỉ, là khiếp sợ, là vui vẻ cực độ. Hô hấp kịch liệt, hần kéo vạt áo của Mạc Thế Di hỏi lại: “Thật sao? Thật sự thích ta sao?”

“Thích.”

Trong mắt Mạc Thế Di là vui sướng, cũng là hoan hỉ.

“Thật sự?”

“Thật sự.”

Nguyệt Bất Do cười đến mức ánh mắt chỉ còn là một cái khe. Hắn toét miệng hỏi lại: “Ngoài ta, người còn thích ai không? Ta chỉ thích nương ta.”

Không muốn sửa lời Nguyệt Bất Do lại cho đúng, Mạc Thế Di rất nghiêm túc nói: “Trước người, không có; sau người, cũng sẽ không có.”

“Mạc Thế Di!” Nguyệt Bất Do ôm cổ Mạc Thế Di, “Làm sao bây giờ? Ta vui quá, ta hiện tại rất vui. Người nói, người chỉ thích ta, không cho thích người khác.”

“Ừ, ta nói. Chỉ thích người.”

Ôm chặt Nguyệt Bất Do, trong lòng cũng hoan hỉ kích động như thế, Mạc Thế Di kìm lòng không đậu hôn một cái thật sâu lên đầu Nguyệt Bất Do.

Trong lòng rung động một trận, Nguyệt Bất Do ngẩng đầu lên, ánh mắt chiếu thẳng vào miệng Mạc Thế Di, hắn liếm liếm môi mình.

“Mạc Thế Di.....” Có chút suy yếu không biết vì sao.

“Ừ.”

“Người, người đừng hôn đầu ta, ta không gọi đầu.”

“Không bản.”

Mạc Thế Di sờ lên mặt Nguyệt Bất Do, trong lòng cũng chưa bao giờ vui vẻ như thế.

“Mạc Thế Di.....” Một nam một nữ, hôn, ôm..... Một nam một nữ.

“Ừ.”

“Người, người hôn ta, nơi này.”

Mân mê miệng dán lên miệng Mạc Thế Di, người đang vui sướng nháy mắt giật mình, một người khác cũng rất vui sướng thì giữ nguyên tư thế chu môi, trong lòng buồn bực vì sao lại phải hôn chỗ này chứ.

35. Chương 35

Tại giờ khắc này thời gian dường như ngừng lại. Sau ba mươi năm chỉ vài lần kinh nghiệm có thể đếm được trên đầu ngón tay, Mạc Thế Di bởi vì miệng dán lên hai phiến mềm mại kia mà hoàn toàn quên phản ứng. Tuy rằng y từng có một đứa nhỏ, nhưng y còn chưa hôn ai bao giờ. Thì ra, môi người lại mềm mại như thế, làm người ta rung động như thế.

Chu môi mãi mà không thấy Mạc Thế Di có bất cứ phản ứng gì, càng đừng nói đến việc lòi hẳn ra làm cái chuyện như trong sách, Nguyệt Bất Do rất là buồn bực lùi ra, chẳng lẽ chỉ có một nam một nữ mới có thể như vậy?

Mềm mại trên môi biến mất, Mạc Thế Di hồi phục lại từ khiếp sợ, liếc mắt một cái liền thấy được sự thất vọng trên mặt người nào đó. Tim nhói lên một chút, nháy mắt tiếp theo liền nảy lên một niềm vui gần như sắp nhấn chìm y. Nâng tay giữ lấy gáy Nguyệt Bất Do, eo Mạc Thế Di dùng lực một chút, người đã xuống dưới thân y.

“Mạc Thế Di, người mau hôn ta.” Còn không cam lòng, người nào đó lại chu mỏ, tại sao nam nhân lại không thể hôn nam nhân?

Cũng không nói được hay không được, ánh mắt Mạc Thế Di toả sáng, y cúi đầu, chuẩn xác không lầm dấn sát vào cái mỏ đang chu lên của Nguyệt Bất Do. Nhẹ nhàng, chậm rãi, tràn ngập vui vẻ yêu đương, còn có thật cẩn thận, Mạc Thế Di từng chút từng chút dùng môi mình cọ xát môi Nguyệt Bất Do. Thành thật..... Phù phù phù phù phù phù.....

“Mạc Thế Di.....” Sao đầu lại choáng như thế?

“Bất Do.....” Tim muốn nhảy ra ngoài.

“Mạc Thế Di.....” Thật choáng thật choáng.

“Bất Do.....” Sắp không thở nổi rồi.

Mút vào là bản năng con người. Nguyệt Bất Do liếm liếm miệng Mạc Thế Di, thân thể Mạc Thế Di chấn động mạnh mẽ, không thể khống chế cũng liếm miệng Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do giật mình một cái, ôm cổ đối phương.

“Bất Do.....”

Y làm sao vậy? Từ trước đến nay, tim chưa từng đập nhanh như thế.

“Hôn thêm chút nữa đi.....” Lắm bầm, ôm chặt, môi luyến tiếc rời đi. Miệng Mạc Thế Di nóng quá, không giống thân thể hơi lạnh lạnh của y, a, không, thân thể Mạc Thế Di lúc này cũng rất nóng, so với hắn còn nóng hơn.

Bàn tay dễ dàng lần vào vạt áo hơi rộng mở của đối phương, sờ thân thể nóng hơn không biết bao nhiêu lần của đối phương, trong đầu Nguyệt Bất Do lóe lên từng màn một nam một nữ.

Hơi thở ồ ồ sắp phá vỡ màng tai của mình, tay Mạc Thế Di cũng lần vào trong quần áo của Nguyệt Bất Do, vuốt ve thân thể non nớt chỉ tuổi này mới có của hắn. Mười sáu tuổi..... thân thể trẻ tuổi, thân thể mềm mại hơn của mình.

“Ừm.....”

Hai người đồng thời rên rỉ ra tiếng, đôi môi đang cọ xát qua lại hé ra, đầu lưỡi ướt át ngượng ngùng mà lại ngây thơ liếm láp đối phương. Thì ra, môi dán môi sẽ thoải mái như thế; thì ra, lưỡi quấn quýt lưỡi sẽ làm người ta đầu váng mắt hoa như thế.

“Ừm ư.....”

Đầu choáng quá, sức lực trên người dường như bị môi lưỡi quấn lấy nhau rút sạch. Bọn họ là cao thủ trong cao thủ võ lâm đấy, sao lại có thể suy yếu như thế? Vô lực như thế? Vô lực đến mức chân cũng mềm ra.

“Mạc Thế Di.....”

Mặc kệ cái gì một nam một nữ, hắn thích Mạc Thế Di, hắn muốn Mạc Thế Di.

“Bất Do.....”

Mặc kệ cái gì mười sáu, ba mươi hai..... Sinh mệnh của y có quá nhiều thân bất do kỷ, y muốn người này, chỉ cần người này.

“Đừng đi.”

Ôm lấy đầu đối phương, không cho đối phương rời đi, Nguyệt Bất Do lại một lần nữa chu miệng, hắn thích hôn, thích hơn cả chui vào trong chăn.

Ta không đi. Bất Do, Bất Do..... Nhắm mắt lại, đắm chìm trong sự rung động vì gấn bó quấn quýt, Mạc Thế Di hoàn toàn tuân theo bản năng. Người này thích y, muốn y, mà y, vui sướng vì được người này thích, được người này cần.

Hôn càng ngày càng kịch liệt, đã không chỉ là môi dán môi. Căn bản chưa từng nghĩ rằng ăn nước miếng của người khác có ghê tởm hay không, Mạc Thế Di chỉ cảm thấy Nguyệt Bất Do thật ngọt thật ngọt, Nguyệt Bất Do cũng chỉ cảm thấy Mạc Thế Di ăn ngon ăn ngon, ăn ngon đến mức hôn càng ngày càng hôn mê.

Áo không biết khi nào tuột khỏi hai người trôi sang một bên, thân hình nóng bỏng như nhau của hai người dính sát vào nhau, hơi thở cũng ồ ồ như vậy, tim cũng đập kịch liệt như vậy.

Một cổ dục vọng nhảy thẳng lên đỉnh đầu, động tác hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Mạc Thế Di rõ ràng thô bạo và vội vàng hơn trước, kéo tiết khớp của mình và Nguyệt Bất Do xuống, phân thân của hai người không hề cách trở ma sát cùng nhau.

“A!”

Có người kinh hô một tiếng, lý trí của Mạc Thế Di lý thoảng trở về một chút, khởi động thân thể.

Môi hồng sưng đỏ ướt át dị thường, người nào đó trườn thân dưới của mình, vẽ mặt kinh ngạc. Mạc Thế Di tự nhiên cũng thấy được. Trong mắt y chợt lóe ý cười, thân thể đè xuống.

“Ưm ưm ưm!” Mạc Thế Di!

“Bất Do.....”

Cúi đầu nhẹ gọi bên tai người kia một tiếng, Mạc Thế Di ngậm lấy đôi môi ướt át của hắn, dùng lưỡi mình đẩy khớp hàm đối phương ra, mời đối phương cùng mình triển miên. Hoan hỉ vì người này đối với tình dục thật ngây thơ. Người này, hoàn toàn thuộc về y.

“Ưm ưm ưm.....” Mạc Thế Di.....

Một tay thăm dò vào giữa thân thể hai người, Nguyệt Bất Do do dự một lát, đầu óc mơ hồ chạm tay tới nơi đã ngẩng đầu của mình, có chút hiếu kỳ, cũng có chút hưng phấn không hiểu. Trong tranh đều vẽ chỗ này của nam nhân ngẩng đầu!

Bị tay Nguyệt Bất Do đụng tới, Mạc Thế Di không nhịn được hừ một tiếng. Kéo bàn tay “quấy rối” của đối phương ra, thân dưới của y chậm rãi cọ xát thân dưới đối phương, đối lấy tiếng rên rỉ càng làm y mất khống chế của đối phương.

Phù phù phù phù..... Người sắp không thở được có chút không nỡ quay đầu tránh nụ hôn của đối phương, ánh mắt nhìn về chỗ đang kề sát của hai người, có chút tiếc nuối mình không có chỗ để đối phương tiến vào. Sự tiếc nuối này trực tiếp làm cho mặt hắn xuất hiện vẻ không vui. Tại sao chỉ một nam một nữ mới có thể làm như vậy?!

“Bất Do?” Để lại một dấu ô mai nhàn nhạt trên cổ đối phương, ngẩng đầu liền thấy đối phương nhíu mày nhìn vào nơi đang dán chặt lấy nhau của họ, Mạc Thế Di nâng thân thể, nhẹ nhàng gọi.

“Tại sao?” Giương mắt, trong đôi mắt to là không vui, bất mãn và không cam lòng.

“Có chuyện gì?”

Tách hai chân Nguyệt Bất Do ra, Mạc Thế Di quỳ ghé vào giữa hai chân hắn, không để mình đè lên đối phương.

Đã sớm ném lời dặn của Thành Lệ ra sau đầu, Nguyệt Bất Do bạnh hàm căm giận nói: “Tại sao chỉ một nam một nữ mới có thể làm?”

Một nam một nữ mới có thể làm? Mạc Thế Di hồ đồ.

“Làm cái gì?”

Đang hồ đồ, ngay sau đó y đã bị người nào đó trả lời làm cho chấn động.

“Việc sinh đứa nhỏ!”

Nghe này khẩu khí này có biết bao nhiêu oán niệm.

Phù phù phù phù phù phù phù phù..... Sờ lên mặt Nguyệt Bất Do, ngón cái cọ vào đôi mắt mang sự không cam lòng của hắn, thanh âm Mạc Thế Di cực kỳ khàn, hỏi: “Vì sao lại hỏi như thế?”

“Sách tranh của Thành Lệ cho ta đều là một nam một nữ, không có hai nam. Hắn nói hai nam làm sẽ bị dìm củi heo.”

Bàn tay rõ ràng đã cứng ngắc, Mạc Thế Di nuốt nuốt cổ họng: “Thành Lệ?”

“Ừ. Hắn cho ta xem một quyển sách, trong đó vẽ đều là tranh một nam một nữ đang sinh đứa nhỏ. Hắn nói hai nam có thể làm, nhưng không biết nên làm như thế nào. Còn nói hai nam cùng nhau là không hợp lẽ chế. Ta tức giận đến mức suýt nữa ta bóp chết hắn.”

Hai mắt hí lại, bàn tay Mạc Thế Di sờ mặt Nguyệt Bất Do chậm rãi trượt, vuốt ve thân thể ngây ngô non nớt của hắn. “Người đến chỗ Thành Lệ, nói những chuyện này với hắn?”

Mắt to nhấp nháy, lúc này Nguyệt Bất Do mới phản ứng được là hình như hắn đã nói lời không nên nói, mau chóng ngậm miệng.

“Bất Do?”

Bị sờ thật thoải mái. Dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương, trong giây lát Nguyệt Bất Do liền không chột dạ nữa. Nói thì nói, có làm sao đâu! Hai tay ôm dính lấy cổ Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do càng thêm tức giận.

“Người nói, hai nam có thể hay không?”

“Đương nhiên có thể.” Trong mắt tràn đầy hoan hỉ và bất cần, không cần biết người khác nói cái gì.

Hai mắt tràn ngập không cam lòng nhấp nháy mắt biến thành trắng rằm, Nguyệt Bất Do chẳng hề ngượng ngùng yêu cầu đối phương: “Mạc Thế Di, chúng ta làm đi. Ai dám đem chúng ta dìm củi heo, ta liền làm thịt hắn. Ta muốn làm với người.”

“.....” Yết hầu Mạc Thế Di di động vài cái, hôn một cái lên đôi mắt cong cong của Nguyệt Bất Do, “Được.”

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Người muốn làm với ta không?”

“Muốn, muốn.”

Ánh mắt càng cong. Nguyệt Bất Do rất chủ động đưa hai chân kẹp lấy eo đối phương: “Mau tới.”

Động tác của đối phương vừa ngốc nghếch lại có chút thuần thực, Mạc Thế Di hỏi rõ ràng: “Trong sách vẽ như thế?”

“Ừ.” Nguyệt Bất Do nhìn tư thế của mình, không chắc chắn hỏi: “Chẳng lẽ không đúng như vậy?”

Ánh mắt Mạc Thế Di càng sáng, cảm xúc mạnh mẽ khó nhịn vuốt ve tới lui dọc theo đùi Nguyệt Bất Do, y khàn cổ họng nói: “Ta cũng là lần đầu tiên, nếu có chỗ nào làm không tốt thì người phải lên tiếng.”

“Người cũng là lần đầu tiên?” Mắt Nguyệt Bất Do so với Mạc Thế Di còn sáng hơn.

“Ừ. Lần đầu tiên.” Không ngại để đối phương biết mình “bất lực”, Mạc Thế Di mê mẩn “lần đầu tiên” giữa hai người.

Nào biết, ngay sau đó Nguyệt Bất Do liền dẩu miệng.

“Gạt người.”

“Bất Do?”

Hoan hỉ trong mắt Mạc Thế Di liền biến mất.

Trong lòng rầu rĩ, Nguyệt Bất Do nhìn đôi mắt Mạc Thế Di, nơi duy nhất có thể biểu đạt cảm xúc, rất dễ ý nói: “Người có con trai.”

Trong mắt Mạc Thế Di lập tức có áy náy, áy náy đến mức y hoàn toàn không nhận ra “chỗ không đúng” trong lời Nguyệt Bất Do – vì sao người này lại có thể khẳng định là “con trai” như thế.

“Đó không phải..... Ta mong muốn.” Xoay người, ôm người đang tức giận vào trong ngực, tình dục của Mạc Thế Di lui hơn phân nửa. Vuốt ve thân thể cứng còng của đối phương, Mạc Thế Di không biết nên giải thích như thế nào.

Nằm trên ngực Mạc Thế Di, tinh tường thấy một nơi kia của y kịch liệt nhảy lên, Nguyệt Bất Do thành thực nói ra điều mình đang để ý: “Người từng có vợ, người đã làm chuyện sinh đứa nhỏ với người khác.”

“Thực xin lỗi.....” Việc Mạc Thế Di có thể làm chỉ có ôm chặt Nguyệt Bất Do. Cho dù đó không phải điều y mong muốn, nhưng y quả thật thấy có lỗi với Nguyệt Bất Do. Nếu y biết, nếu y biết.....

“Thực xin lỗi, Bất Do, thực xin lỗi.....”

“Đã mấy lần?” Ngửa đầu, chất vấn.

Mạc Thế Di cố gắng nhớ lại, nghiêm túc tính toán. Qua một lát, y áy náy nói: “Ba lần.”

“Thật sự?”

“Không lừa người.”

Liếm liếm đôi môi khô khốc nóng nóng của mình, Nguyệt Bất Do lại thực để ý hỏi: “Vậy người có hôn nàng không?”

“Không. Chỉ viên phòng cùng nàng. Đó là vì muốn sinh con trai cho Thành Lệ, ta chẳng qua chỉ là một công cụ, hôn môi làm cái gì. Ta thậm chí còn không cởi quần áo.” Chưa từng nói về tình huống đã trải qua với ai khác, Mạc Thế Di lại không khó xử chút nào, nói toàn bộ cho người trong lòng, chỉ vì không muốn hấn để ý.

Bất mãn trong mắt người nào đó từng giọt từng giọt tan đi.

Tiếp theo Mạc Thế Di nói: “Nàng cũng biết thân phận của mình. Khi sinh hoạt vợ chồng cho dù là nàng hay ta thì cũng đều uống thuốc. Làm qua loa chẳng qua chỉ để mau chóng thụ thai. Bất Do, nếu biết sẽ gặp được người thì ta sẽ đợi, mặc kệ bọn họ bức ta thế nào ta cũng sẽ chờ người, sẽ không chạm tới bất kì kẻ nào.”

Bất mãn trong mắt người nào đó vơi đi hơn phân nửa.

“Người chỉ hôn ta?”

“Ừ. Chỉ hôn người.”

“Chỉ vuốt ve ta?”

“Ừ. Chỉ vuốt ve người.”

“Nhưng ta không phải nữ nhân, không biết có thể làm chuyện sinh đứa nhỏ với người được không.”

Xoay người, đặt người đang phiền muộn ở dưới thân, Mạc Thế Di hôn lên mắt hấn, hôn hai má hấn, hôn bờ môi hấn, rồi ánh mắt lấp lánh nói: “Không cần lo tới những chuyện này, chúng ta tự mình làm là được.”

“Làm thế nào?”

Người nào đó lại gác hai chân lên lưng đối phương.

Mạc Thế Di rất tự trách nói: “Ta cũng không biết. Ngày mai ta sẽ đi tìm hiểu xem phải làm thế nào. Hấn là có thể.”

Vừa nghe thấy Mạc Thế Di cũng không biết phải làm thế nào, ngực Nguyệt Bất Do càng buồn bực. Mạc Thế Di hôn lên đôi môi đang dẫu ra của đối phương, ghé vào lỗ tai hấn khuyên giải: “Người và ta đều là lần đầu tiên, không biết cũng là bình thường. Không cần để ý, ta sẽ tìm hiểu.”

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Nếu ta không thể làm chuyện sinh đứa nhỏ với người thì làm sao đây?” Vừa không xác định hỏi một câu, Nguyệt Bất Do liền lập tức nói: “Cho dù ta không thể làm chuyện sinh đứa nhỏ với người thì người cũng không thể làm với nữ nhân khác.”

Trong mắt Mạc Thế Di là sự sung sướng thật sâu thật sâu.

“Không cần nghĩ tới những bức tranh đó.” Ngậm lấy đôi môi Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di dùng phương thức của mình để làm đối phương thoải mái.

Đầu lại choáng váng, chân Nguyệt Bất Do càng không ngừng cọ xát eo Mạc Thế Di, vẫn rất để ý mình không có chỗ để đối phương tiến vào.

Hôn di chuyển xuống dưới, Nguyệt Bất Do rồi miệng lại hỏi: “Lỡ thật sự không thể làm thì sao?”

“Không sao hết. Ta chỉ muốn người.”

Những lời này làm mắt Nguyệt Bất Do lập tức biến thành trắng rằm, theo những cái hôn của Mạc Thế Di mà rên rỉ ra tiếng, hắn không quên lặp lại một lần: “Người là của ta, không thể làm cùng người khác.”

“Ừ, ta là của người.”

“Ừm.....”

Người nào đó thoải mái đến nói không ra lời.

Anh bạn nhỏ vừa rồi bởi vì bức mình mà mềm xuống, giờ lại nhanh chóng chấn hưng tinh thần. Nguyệt Bất Do thấy rất mới lạ, trong sự thoải mái nhìn chằm chằm nơi đang đứng thẳng của hai người, khó nhịn cọ cọ đối phương.

Liếm hút tạo ra từng dấu ô mai trên cổ và ở xương quai xanh của Nguyệt Bất Do, thân dưới trướng đến phát đau, Mạc Thế Di vụng về cầm lấy phân thân của hai người di chuyển lên xuống.

“A!” Kêu sợ hãi một tiếng, chân Nguyệt Bất Do xụi lơ trượt xuống, không còn sức lực.

“Bất Do..... Bất Do.....” Gương mặt tái nhợt của Mạc Thế Di trở nên đỏ ửng.

“Ừm.....” Nguyệt Bất Do hôn lung tung trên mặt Mạc Thế Di, hạ thân trướng quá, rất khổ sở.

“Mạc Thế Di..... Ta làm sao vậy..... Ta làm sao vậy.....”

“Bất Do..... Bất Do.....”

Trong trí nhớ nơi này của mình chưa từng đứng lên, Nguyệt Bất Do hoàn toàn bị sóng tình xa lạ này bắt làm tù binh. Nhưng mà hắn lại không hề hoảng hốt chút nào, bởi vì người làm cùng hắn là Mạc Thế Di mà hắn thích. Hắn không hiểu, hắn cũng biết mình không hiểu, cho nên hắn thoải mái mang những gì mình không biết giao cho Mạc Thế Di. Điều duy nhất tiếc nuối là hình như Mạc Thế Di cũng không biết. Nhưng mà nghĩ lại thì Nguyệt Bất Do cũng không tiếc nuối. Hắn tình nguyện Mạc Thế Di không hiểu chứ không muốn Mạc Thế Di làm cùng người khác.

Không hề che giấu tiếng rên rỉ truyền từ trong giường ra ngoài, Nguyệt Bất Do sờ lên thân thể đầy mồ hôi của Mạc Thế Di, trong lòng vạn phần kiêu ngạo, bởi vì tim Mạc Thế Di đập thật nhanh, còn nhanh hơn cả hắn.

“Mạc Thế Di..... Ta muốn tiểu, ta muốn tiểu” Nguyệt Bất Do giãy dụa muốn rút mình ra, lại bị đối phương ngăn chặn không thể nhúc nhích được.

“Mạc Thế ưm!”

Miệng bị ngăn chặn, tốc độ di động của người phía trên càng thêm kịch liệt. Cả người Nguyệt Bất Do như nhũn ra, đến sức để đẩy đối phương ra cũng không có. Hắn sắp tiểu ra quần rồi!

“Ừm ưm ưm!!”

Thân thể co cứng từng đợt, ý niệm đầu tiên trong đầu Nguyệt Bất Do là xong rồi, hần tiểu lên người Mạc Thế Di. Mà khi hần tiểu xong thì hần lại khó hiểu chớp mắt, hình như có chút kỳ quái.

So với đầu vầng mắt hoa còn đầu vầng mắt hoa hơn, Nguyệt Bất Do thở dốc từng ngụm, người phía trên hần cũng không tốt hơn là bao. Cọ cọ bờ vai tràn đầy mồ hôi của đối phương, Nguyệt Bất Do khó thở mở miệng: “Ta, ta làm sao? Có phải là, tiểu không?”

“Không phải.”

Hôn môi Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nâng người lên để đối phương thấy rõ ràng thứ trong tay y.

Nguyệt Bất Do thấy được, hần chớp mắt: “Đó là gì?”

Trong mắt là sự vui sướng chỉ mình mới hiểu, Mạc Thế Di nói: “Lau sạch sẽ đã rồi ta sẽ nói cho người.”

“Được.” Người nào đó không chút nghĩ ngợi tóm lấy áo mình lau tay cho đối phương.

Mạc Thế Di đương nhiên không dùng áo Nguyệt Bất Do để lau tay. Y ném quần áo xuống giường, vắt một cái khăn lụa ướt lau sạch cho Nguyệt Bất Do trước rồi mới lau cho mình. Lại rót một chén nước cho Nguyệt Bất Do, chính mình cũng giải khát, xong rồi Mạc Thế Di mới lên giường, ôm người chủ động chui tới vào trong ngực.

“Đó là gì? Lần đầu tiên ta thấy.” Người nào đó rất muốn biết.

Cảm tình trong lòng vì chuyện vừa rồi mà lại trở nên càng khác lạ. Mạc Thế Di khẽ vuốt thân thể trần trụi trong lòng mình, nghĩ nghĩ, giải thích: “Đó là nam tinh, là thứ có thể làm cho nữ nhân sinh đứa nhỏ.”

Người nào đó vừa nghe thì lập tức mất hứng.

“Người đã dùng thứ này làm nữ nhân kia có đứa nhỏ?”

“Thực xin lỗi.”

“Hừ, sau này không cho!”

Người nào đó ôm chặt Mạc Thế Di, nói cho đối phương quyền sở hữu của hần với y.

“Sẽ không. Chỉ biết có người.”

Không nề hà cam đoan, được người khác cần như thế làm Mạc Thế Di vui vẻ chưa từng thấy, hoặc là nói chỉ có ở cùng Nguyệt Bất Do y mới thấy vui vẻ.

Người nào đó ngửa đầu: “Vì sao trước đây ta chưa từng thấy qua? Nơi đó của ta cũng không cứng rắn bao giờ.”

Cái này thì bảo người ta trả lời thế nào đây?

Suy nghĩ hồi lâu, Mạc Thế Di trả lời: “Đó là bởi vì người không gặp được người người thích. Bất Do, ta đối với người cũng là lần đầu tiên mới có dục vọng này. Ba lần trước kia ta đều phải dùng thuốc.”

“Thuốc gì?”

“Thuốc làm nam nhân có dục vọng.”

“..... Sau này không được uống nữa.”

“Không uống.”

Được sờ thật thoải mái, người nào đó nhắm mắt, lại nhắc lại: “Sau này cho dù uống thuốc người cũng chỉ được làm với ta.”

“Được.”

Bất Do, Bất Do, Bất Do..... Nếu người có thể xuất hiện sớm một chút thì tốt rồi, Bất Do, Bất Do.....

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Ta thích người.”

Cho nên người đừng trách ta, trăm ngàn lần đừng trách ta.

“Ta cũng thích người.”

Phù phù phù phù phù phù..... Chỉ có người này mới làm tim y đập như vậy.

Đắm chìm trong hạnh phúc bên nhau, Mạc Thế Di không thể bày tỏ tình cảm tràn đầy của mình cho đối phương, nhưng y tin rằng đối phương có thể cảm nhận được, bởi vì trái tim của họ đang ở rất gần nhau.

Mạc Thế Di..... Xin đừng trách ta, trăm ngàn lần đừng trách ta, ta cũng không muốn rời xa người, bây giờ lại càng không muốn. Liều mạng chui vào trong lòng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do nghĩ đến việc sắp phải ly biệt mà thương cảm.

Tận hết sức ôm chặt người luôn cần y vào trong ngực, Mạc Thế Di không nhịn được hôn liên tiếp trên đầu và mặt đối phương, muốn cứ như vậy rời đi, muốn cứ như vậy mang người này đi thật xa.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Người chỉ có thể thích một mình ta.”

“Không có người khác, chỉ có người.”

“Vậy, cho dù ta làm chuyện gì người không thích, người cũng chỉ được thích một mình ta.”

“Chỉ thích người.”

Sao bây giờ, không muốn đi, không muốn đi..... Môi đụng phải khối gồ lên trên ngực Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do nhấn tâm đè nén sự khổ sở trong tim, cắn răng. Hắn nhất định phải đi. Vì Mạc Thế Di, hắn nhất định phải đi.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Người lại hôn ta lần nữa đi.”

Ngửa đầu, chu môi.

Không chút do dự dán lên, Mạc Thế Di đắm chìm trong một đêm kích tình, hi vọng ban ngày có thể đến muộn một chút, hoặc là vĩnh viễn không cần đến. Y cũng không biết, người trong lòng y lúc này đang khổ sở đến thế nào.

36. Chương 36

Ngủ một giấc này làm toàn thân thoải mái, thoải mái đến mức dù Nguyệt Bất Do đã tỉnh ngủ nhưng vẫn không muốn rời giường. Hắn không muốn dậy, người ôm hắn cũng không muốn, nhưng mà không thể không dậy được, đã đói bụng rồi.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Hôm nay chúng ta không ra ngoài, chỉ ở trong phòng thôi, đợi trời tối người đi Vương gia theo dõi, ta đến chỗ Thành Khiêm theo dõi, rồi chúng ta mới hội hợp ở chỗ Thành Lệ.”

Khi nói những lời này, Nguyệt Bất Do chôn mặt trong lòng Mạc Thế Di, trái tim đau nhói.

Không hề nhận ra cái gì khác thường, Mạc Thế Di thỏa mãn dán lên thân thể trần trụi của Nguyệt Bất Do, vừa mới tỉnh nên biếng nhác khàn khàn nói: “Bên chỗ Thành Khiêm và Vương gia đều có người của Thành Lệ để ý rồi, đêm nay người trực tiếp đến chỗ Thành Lệ đi, ta đến chỗ người Miêu nhìn xem. Nếu quả thực Vương gia cầu kết với người Miêu, chắc chắn đối phương còn có thể có động tác.”

Đau lòng, đau đến muốn chết. Nguyệt Bất Do không dám ngẩng đầu, cúi đầu “ừ” một tiếng. Tiếp theo hắn lại gắt gao ôm lấy Mạc Thế Di nói: “Đêm nay người..... nhớ đến sớm một chút.”

“Được.”

Không rời xa, một khắc cũng không muốn rời xa. Không thèm nghĩ tới việc đây không phải tình yêu nam nữ nữa, Mạc Thế Di chỉ biết là mình muốn người này, muốn người luôn thích y này.

Hai người dựa vào nhau trên giường trong chốc lát, khi Mạc Thế Di nghe thấy tiếng bụng Nguyệt Bất Do réo thì mới ngồi dậy. Hai người vẫn còn ở trong tiểu viện kia, Mạc Thế Di tự mình đi lấy đồ ăn. Tù ý khoác một cái áo choàng ngắn, cùng Mạc Thế Di ăn cơm, Nguyệt Bất Do cố gắng không chế biểu cảm trên mặt mình, không dám để Mạc Thế Di nhìn ra nửa điểm manh mối. Đêm nay, hắn phải đi. Hắn sợ nếu hắn không đi thì đi không được.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Cơm nước xong chơi trò chơi với ta được không?”

“Được.”

Không muốn đi, không muốn đi, không muốn đi, không muốn đi.....

Cũng không quan tâm có xấu hổ hay không, Nguyệt Bất Do kéo tay Mạc Thế Di ra trực tiếp ngồi lên đùi y, ôm lấy y.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Ta thích người.”

Trong mắt là vui sướng không thể che giấu, Mạc Thế Di xé màn thầu đút vào miệng Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do há miệng cắn: “Ta lớn như thế rồi mà chỉ có nương ta từng đút cơm cho ta như vậy.”

“Vậy sau này ta sẽ đút cho người.”

Mạc Thế Di múc một thìa canh, lại đưa tới.

Không muốn đi không muốn đi không muốn đi không muốn đi.....

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Chơi trò chơi xong người lại hôn ta nhé.”

“..... Được.”

Một ngày này, Nguyệt Bất Do dính người hơn bất cứ ngày nào khác, dính lấy Mạc Thế Di. Dính với Mạc Thế Di chơi trò chơi, dính với Mạc Thế Di hôn nhau, cuối cùng đương nhiên là chơi đến trên giường. Đều là những người lần đầu tiên cảm nhận được tình dục nên càng thích trò chơi này, giữa hai người không hề có chút khe hở nào, cảm thụ nhiệt độ cơ thể lẫn nhau. Mạc Thế Di dùng động tác cũng không thuần thực của y làm cho Nguyệt Bất Do nằm dưới thân y phát ra thanh âm dễ nghe, để Nguyệt Bất Do quên mất y từng làm chuyện này với nữ nhân.

Bất Do Bất Do Bất Do..... Liên tục lặp lại cái tên Nguyệt Bất Do trong lòng, trái tim của Mạc Thế Di sau ba mươi hai năm mới chính thức đập mạnh. Thì ra, tất cả những ấn nhãn trước đây đều là vì chờ đợi, chờ đợi một người tên là Nguyệt Bất Do xuất hiện trước mặt y.

Cho dù Nguyệt Bất Do không muốn đến thế nào, mặt trời vẫn dần dần hạ xuống phía tây, ánh sáng ngoài phòng càng ngày càng mờ, thời khắc phải chia ly sắp tới. Trong trí nhớ, chỉ có nường từng ôm hần, hôn hần, ngủ chung chăn với hần, mặc quần áo cho hần, đút cho hần ăn. Hiện tại đã có thêm một người. Người này ôm hần, hôn hần, vuốt ve hần, ngủ chung chăn với hần, hôm nay còn mặc quần áo cho hần, đút hần ăn cơm.

Không muốn đi, không muốn đi, không muốn đi..... Ngón tay lần lượt mơn trớn khắp nơi trên khối gỗ lên đỡ tọng khó coi trên ngực Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cắn chặt răng. Hần nhất định phải đi. Không tìm thấy người giải được cổ này hần tuyệt không trở về!

“Bất Do?” Nhẹ nhàng gọi người đang nhìn ngực y mà tức giận.

Giương mắt, một tay Nguyệt Bất Do che khối gỗ lên kia, cắn giận nói: “Bây giờ ngươi là của ta. Ngoài ta ra, ai cũng không được làm ngươi bị thương, chính ngươi cũng không được.”

Đề tay Nguyệt Bất Do lại, Mạc Thế Di cam đoan: “Ta sẽ không để bất kì kẻ nào để lại thứ gì không thuộc về ta trên người, trừ ngươi ra.”

Nghĩ đến sẽ có một thời gian rất dài mình không ở bên cạnh Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do không yên lòng lại dặn dò: “Cho dù nữ nhân kia nói gì ngươi cũng không được nghe.”

“Sẽ không.” Bây giờ y đã có người quan trọng với mình, y sẽ không để những kẻ đó tiếp tục tùy tiện sử dụng mình nữa.

“Mạc Thế Di.....” Hai tay ôm lấy y, Nguyệt Bất Do chịu đựng trái tim đau đớn, “Ta thích ngươi. Ngươi nói đi, chỉ được thích ta.”

“Ừ, ta nói, ta chỉ thích ngươi.” Mạc Thế Di nhú mi, không hiểu vì sao người này lại bất an như thế. Loại cảm xúc này không nên xuất hiện trên người này mới đúng.

Hít sâu một hơi, sợ mình cứ tiếp tục thì sẽ lòi đuôi, Nguyệt Bất Do buông Mạc Thế Di ra, xuống giường: “Đi thôi.”

Mạc Thế Di nhanh chóng mặc quần áo của mình, trong lòng dâng lên một trận hoảng hốt không hiểu, y kéo Nguyệt Bất Do lại: “Ngươi đến chỗ Thành Lệ trước, không được đi loạn.”

“Ừ. Ta đến chỗ Thành Lệ chờ ngươi.” Gắt gao nắm chặt tay Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do nói: “Ta đi trước đây, ngươi nhanh lên nha.”

“Ừ.”

Nhìn Mạc Thế Di thật sâu vài lần, Nguyệt Bất Do cũng không quay đầu lại mở cửa đi. Mạc Thế Di nhìn hần rời đi, đóng cửa phòng, đi theo một hướng khác. Sau cái cây lớn, người nào đó cực kì khổ sở nhìn chăm chăm về hướng Mạc Thế Di biến mất, đôi mắt lần đầu tiên có chút đỏ. Lớn như thế rồi nhưng cho dù bị bệnh cũng không hề khóc chút nào, lần này mũi Nguyệt Bất Do lại chưa xót, rất khó chịu rất khó chịu.

“Mạc Thế Di, ngươi đừng trách ta.”

Cúi đầu nói một tiếng, Nguyệt Bất Do vận công nhanh chóng đi về phía cửa thành. Hần không mang một cái gì cả, chỉ mang đi hai thanh kiếm. Hần hi vọng khi Mạc Thế Di nhìn thấy những thứ hần để lại thì sẽ nhớ hần, có thể không giận hần. Con đường trước mắt sẽ gặp phải những nguy hiểm gì, Nguyệt Bất Do không nghĩ tới. Hần chỉ có một niềm tin – tiêu diệt cổ trên người Mạc Thế Di, tìm người chữa khỏi bệnh cho Thành Lệ. Nếu nói lúc trước nữ nhân trong hoàng cung kia là gông xiềng của Mạc Thế Di, như vậy bây giờ gông xiềng đó chính là Thành Lệ.

Sau khi biết được thân thể Mạc Thế Di từ chỗ Thành Lệ, Nguyệt Bất Do vẫn luôn có ý niệm này trong đầu, khi đó hần chỉ cảm thấy luận võ với Mạc Thế Di có cổ trên người thì cho dù thắng cũng không oanh liệt. Bây giờ hần đã thích Mạc Thế Di, hần càng không thể chịu được trên người Mạc Thế Di có một thứ xấu xí như vậy. Hần muốn đoạt lấy Mạc Thế Di từ tay nữ nhân kia, để nữ nhân kia triệt để biến mất khỏi sinh mệnh Mạc Thế Di, hần cùng với Mạc Thế Di tiêu sái hành tẩu giang hồ, cùng với Mạc Thế Di chân chân chính chính, thống thống khoái khoái luận võ một lần.

Mạc Thế Di..... Mạc Thế Di..... Ta thích người, thích người, cho nên, xin đừng trách ta đi không từ già.....

※

Đứng ở bên giường, Thành Lệ ngửa đầu nhìn bầu trời. Bầu trời đêm nay không có trăng, ngay cả sao trời cũng không hề sáng tỏ, không biết có phải là muốn phụ trợ cho tâm tình hẩn lúc này không. Nguyệt Bất Do phải rời khỏi. Không phải đêm nay thì là đêm mai. Nghĩ đến mọi chuyện sau khi bị tên kia bắt đi, Thành Lệ cảm khái vô hạn. Cũng không biết là vì sao, chỉ cần ở cùng với Nguyệt Bất Do, Thành Lệ liền nhịn không được muốn trêu chọc Nguyệt Bất Do, nhịn không được muốn đấu võ mồm với tên nhóc đó. Sống hơn ba mươi năm, hẩn cũng không biết mình còn có thể thoải mái cười lên như vậy, còn có thể tùy ý cãi nhau với người khác như vậy, còn có thể bị người uy hiếp dễ dàng như vậy.

“Khắp thiên hạ cũng chỉ có người dám bóp cổ bản cung thôi.” Xoa xoa cổ, Thành Lệ rầu rĩ trong lòng. Sẽ rất lâu không có người đấu võ mồm với hẩn. Nhìn thái độ của Thế Di với Nguyệt Bất Do đêm qua, Thế Di sợ là cũng đã lún sâu rồi, hai người làm sao mà lại ở cùng như vậy? Thật sự là một chút manh mối cũng không có.

Không thể nói rõ là đau đầu hay làm sao, Thành Lệ ần ần thái dương, xoay người trở lại thấp ngồi xuống. Thế Di bị nhốt ở nơi đó không được tự do, có một người như vậy ở bên cạnh y cũng là chuyện tốt. Nói không chừng tên bất bình thường Nguyệt Bất Do có thể kéo Thế Di thoát khỏi những ràng buộc này. Lúc trước, hẩn từng oán hận người anh em này của mình, hiện tại, hẩn so với bất kì kẻ nào đều hi vọng người anh em này có thể được hạnh phúc, đây là hẩn nợ y.

Âm thanh rì rì của đồng hồ cát càng kéo dài, tâm Thành Lệ cũng càng ngày càng trầm. Nguyệt Bất Do vẫn không đến. Đêm qua vào lúc này người nợ đã sớm đến đây. Một bóng đen xuất hiện bên ngoài cửa sổ, tim Thành Lệ nháy mắt rơi xuống đáy cốc, hẩn đứng lên. Bóng đen nhanh chóng chui vào trong phòng, đóng cửa. Ánh sáng của dạ minh châu làm y thấy rất rõ ràng chỉ có một mình Thành Lệ, lông mày y nhíu lại, kéo khăn che mặt xuống hỏi: “Bất Do đâu?”

Tên kia quả nhiên là đi đêm nay sao? Thành Lệ hít sâu mấy hơi thở, hỏi: “Người và Bất Do cùng đi đến đây?”

Mạc Thế Di không tiến lên, gần như ngay sau đó sẽ đi ra ngoài tìm người. Y trầm giọng nói: “Ta bảo Bất Do trực tiếp đến chỗ người, hẩn không tới?” Cũng đã khá lâu rồi.

Xem ra quả nhiên là đi rồi. Thành Lệ lấy từ trong lòng ra một phong thư, đưa tới. Trong lòng Mạc Thế Di lộp bộp một tiếng. Y không tiến lên mà chỉ hỏi: “Cái gì vậy?”

“Thư Bất Do viết cho người.”

Ánh mắt Mạc Thế Di thoáng trào ra bất an và ngạc nhiên, y vọt tới trước đoạt lấy phong thư, nhanh chóng mở ra.

Mạc Thế Di:

Thực xin lỗi, xin đừng trách ta. Ta đi đây. Ta phải đi Miêu Cương tìm người giải cổ trên người người. Bệnh tim của Thành Lệ nhất định có biện pháp khác có thể chữa trị, cho nên lúc này ta không chỉ phải giải cổ của người, còn phải tìm người chữa khỏi bệnh cho Thành Lệ, như vậy, hai người có thể thoát khỏi nữ nhân kia.

Mạc Thế Di, ta thích người, ta không muốn đi. Nhưng Miêu Cương rất nguy hiểm. Ta từng ở Miêu Cương rất nhiều năm, ta không sợ. Người chưa từng tới đó, nếu người đi cùng ta sẽ rất nguy hiểm. Với lại bên Thành Lệ cũng không thể rời ra được, hai ta đều đi, nói không chừng ngày nào đó hẩn liền bị người ta hại chết, nghĩ tới nghĩ lui, người ở lại là thích hợp nhất.

Mạc Thế Di, người đừng trách ta, đừng giận ta. Tìm được biện pháp giải cổ và thần y chữa khỏi cho Thành Lệ rồi ta sẽ trở lại. Trước khi ta trở về, người nhất định không được thích người khác, nhất định nhất định phải chờ ta.....

Nguyệt Bất Do viết tràn đầy bốn tờ giấy, còn chưa xem xong một tờ thì đầu Mạc Thế Di cũng đã mê đi rồi. Nguyệt Bất Do đi, Nguyệt Bất Do để y lại mà đi một mình.

Gió thoảng qua, trong phòng nào còn bóng dáng Mạc Thế Di. Thành Lệ không lên tiếng cản người. Nhìn hai cánh cửa sổ vẫn còn lay động, hần chậm rãi ngồi xuống, im lặng thở dài.

Bất Do Bất Do Bất Do..... Một người gấp đến đỏ mắt bay về phía ngoài thành như điên. Bất Do Bất Do Bất Do..... Sao người có thể, sao người có thể..... Sao có thể!!

Trái tim lạnh lẽo, lại giống như bị ai bóp chặt. Hai chân chưa từng nặng như thế, thật giống như bị treo mấy trăm cân. Không quan tâm liệu có làm quan binh chú ý không, Mạc Thế Di trực tiếp bay qua tường thành đi tìm tung tích một người. Bất Do..... Sao người có thể..... Sao có thể!!

Cất dạ mình châu đi, trong phòng chỉ có ánh nến lọt qua cửa sổ đang mở. Trên người thật lạnh. Đã là cuối mùa thu, năm trước vào thời điểm này Thành Lệ đã sớm ăn mặc kín mít, càng đừng nói buổi tối còn mở cửa. Nhưng lúc này, hần rất muốn gió thổi thật mạnh, thổi bay sự nặng nề trong lòng hần.

Đồng hồ cát đã sớm không có động tĩnh, Thành Lệ cũng không đảo lại. Mặc kệ cần bao lâu, việc hần có thể làm chỉ là đợi, kiên nhẫn đợi.

Gió càng ngày càng lạnh, Thành Lệ khoác áo lên người. Một bóng đen lại xuất hiện bên cửa sổ. Thân hình bóng đen rõ ràng trầm trọng nhảy vào trong phòng, chậm rãi đóng cửa, rồi mới đứng ở đó không có động tác. Thành Lệ cũng không lên tiếng, ngồi yên trên tháp nhìn đối phương, hồi lâu sau đó, đối phương xoay người.

“Hần đưa thư cho người lúc nào?” Mang ý chất vấn rõ ràng.

Vỗ vỗ bên cạnh, Thành Lệ ra hiệu cho đối phương lại gần. Sau khi đối phương lê bước chân tới ngồi bên cạnh hần, hần thản nhiên mở miệng: “Tối hôm qua khi Bất Do đến thì cho ta.”

“Vậy vì sao người không nói cho ta biết!” Một người nháy mắt nổi điên.

Kéo người vừa nhảy dựng lên ngồi trở lại, Thành Lệ nhìn phía trước nói: “Xung quanh chỗ ta tuy rằng không có thủ vệ, nhưng người gào lên như thế cũng sẽ dẫn người tới đây.”

“Vì sao người không nói cho ta biết!” Đè thấp thanh âm, nhưng không áp chế lửa giận.

Lúc này Thành Lệ mới xoay người, cởi giày, ngồi xếp bằng.

“Bất Do không cho ta nói cho người, mà ta đã đáp ứng hần.”

“Người đáp ứng hần rồi thì giấu ta sao!”

Hai mắt Mạc Thế Di phủ đầy tơ máu vì tức giận, tràn đầy sự phẫn nộ và đau lòng vì bị giấu diếm.

Thành Lệ lại thở dài, rồi mới nói: “Ta muốn nói cho người. Nhưng nói cho người rồi thì người có thể ngăn hần sao? Hần đã quyết tâm một mình đi Miêu Cương.” Nâng tay không để đối phương nói, Thành Lệ tiếp tục nói: “Tối hôm qua khi Bất Do đến cũng rất thống khổ. Hần không muốn đi, hần luyến tiếc rời khỏi người, hần nói với ta hần thích người, nói chán ghét trên người người có trùng. Nói muốn đi tìm biện pháp giải cổ trên người người. Lúc đầu ta còn giận hần, giận hần biết rõ trùng trên người người là để làm gì lại còn muốn giải cho người. Hần nói với ta, trùng trên người người phải giải, bệnh của ta hần cũng phải tìm người chữa khỏi cho ta. Hần liên tục cầu xin ta để ta nói tốt cho hần trước mặt người, để người đừng trách hần, đừng giận hần.”

“Hần nói Miêu Cương rất nguy hiểm, người không đi tới bao giờ, rất dễ dàng sẽ trúng độc. Hần nói nơi này của ta không an toàn, người ở lại đây bảo vệ ta là tốt nhất. Hần nói rất nhiều. Nói đến nói đi đều là sợ người giận hần, đều là không muốn người gặp nguy hiểm, muốn giải cổ trên người người. Thế Di, vô công của hần là thiên hạ đệ nhị, người cảm thấy người có thể cản được hần sao?”

Mạc Thế Di không thở nổi, bàn tay nắm lại thật chặt. Sau khi Thành Lệ nói xong, y khàn khàn nói: “Vì sao người, không nói cho ta biết?”

“Thực xin lỗi.” Một tay Thành Lệ giữ lấy vai Mạc Thế Di, “Ta rất ích kỷ. Ta hi vọng không ai có thể chữa khỏi bệnh của ta, có thể giải được cổ trên người người.”

“Vì sao người, không nói cho ta biết?” Mạc Thế Di mím chặt miệng.

“Xin lỗi, Thế Di.” Tim đau đớn từng trận, Thành Lệ biết, đây là Mạc Thế Di đau lòng.

“Vì sao người, không nói cho ta biết?” Mạc Thế Di che hai mắt, chỉ cảm thấy bản thân thực vô dụng, thực vô dụng.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Hai tay Thành Lệ nắm chặt vai Mạc Thế Di, nghiêng người, “Thế Di, vì Bất Do, người nên suy nghĩ cho chính mình.”

Thân thể Mạc Thế Di chấn động, buông tay.

Trán Thành Lệ áp sát vào trán Mạc Thế Di, thấp giọng nói: “Bất Do thường nói ‘Mệnh ta do ta không do trời’, người và ta, có phải cũng nên như thế không?”

Cầm Mạc Thế Di cứng còng.

“Thế Di, cho dù ta thật sự không thể sống được đến ngày đăng cơ, ta cũng muốn trước khi chết tiễn hết những kẻ đó đến Diêm La điện. Thế Di, người cũng vậy. Đừng để những kẻ đó nắm giữ sinh mệnh của người nữa. Minh thương dễ tránh, sau này một khi ‘bọn họ’ biết chuyện của người và Bất Do, Bất Do sẽ rất nguy hiểm. ‘Bọn họ’ sẽ không cho phép người có người trong lòng, lại càng không cho phép người ở bên cạnh một nam nhân.”

Mạc Thế Di đứng thẳng lên, Thành Lệ buông y ra, cũng đứng thẳng người lên, tiếp theo nói: “Kỳ thật ta không nói cho người cũng là suy xét đến việc để Bất Do rời đi một thời gian.”

“Tính tình hẩn người hiểu rõ nhất. Chắc chắn hẩn sẽ không muốn lén lút với người, nhưng bây giờ người ta đều là thân bất do kỷ, để hẩn biết có người phản đối thì khó đảm bảo sẽ không gây ra nhiều loạn gì. Ta đã nói với mẫu hậu rồi, để người ở bên cạnh ta bảo vệ ta, bà đã đồng ý.”

“Thế Di.” Trong mắt Thành Lệ là kiên quyết, “Nếu ta chết, người phải thay ta đăng cơ.”

“Thành Lệ!” Mạc Thế Di hoàn toàn chấn kinh, không thể tin được Thành Lệ sẽ nói ra lời như vậy, y hiểu rõ người này cố chấp bao nhiêu với ngôi vị hoàng đế.

Thành Lệ cong cong khóe môi: “Vị trí này, người cùng ta đều chịu nhiều đau khổ, nào có chuyện vô duyên vô cớ tặng cho người khác. Thế Di, người là ta, ta cũng là người. Ta chết, người chính là Thành Lệ. Cho dù có người biết sự tồn tại của người thì thế nào? Bọn họ dám nói sao? Bất Do nói hẩn phải rời khỏi ít nhất một năm, vậy trong một năm này, người hãy học phải trở thành ta như thế nào đi.”

Huynh đệ hai người mặt đối mặt, nhìn nhau. Qua thật lâu, đã hoàn toàn tỉnh táo lại Mạc Thế Di thản nhiên phun ra một chữ: “Không.”

“Không?” Thành Lệ nhíu mi.

“Hoàng đế tương lai chỉ có một người, đó chính là người, Thành Lệ.” Mạc Thế Di đè nén nỗi đau trong tim nói: “Bất Do cũng không nói dối. Hẩn nói tìm người chữa bệnh của người thì nhất định có thể tìm được. Ta sẽ ở đây chờ hẩn mang người về. Chỉ cần ta sống một ngày, vị trí thái tử này chính là của người, ta muốn nhìn người đi lên ngôi vị hoàng đế.”

Thành Lệ nở nụ cười, nâng tay phải lên: “Vị trí thái tử này là của chúng ta. Thế Di, anh em tốt của ta.”

Mạc Thế Di cũng nâng tay phải lên, nắm chặt lấy tay Thành Lệ. Hai người đã trải qua rất nhiều chuyện, ở thời khắc này đã cảm nhận được thật sâu tình cảm tay chân của anh em sinh đôi.

“Nhưng mà, người vẫn phải học trở thành ta.” Thành Lệ buông tay ra.

Mạc Thế Di nhíu mi, vì sao?

Thành Lệ cười, nụ cười rất nham nhở.

“Có hai thái tử, không phải chơi rất vui sao?”

“.....”

※

Đẩy cửa ra, trong phòng lạnh tanh . Không ai nhảy lên hỏi y sao lại trở về muộn như vậy, cũng không có người nào nằm trên giường đòi không rửa tay rửa mặt nữa.

Đóng cửa, thân thể yếu ớt dựa vào cánh cửa, chỉ có một mình y trong phòng, lúc này y mới lộ ra nội tâm thống khổ của mình.

“Bất Do..... Bất Do.....”

Thì ra xa nhau lại đau đớn như thế, đau đớn như thế.

Ta không giận người, cũng không trách người, ta chỉ cầu mong người có thể sớm trở về. Ta không quan tâm trên người mình có trùng hay không, ta chỉ để ý khi nào người có thể trở về, trở lại bên cạnh ta. Bất Do..... Bất Do.....

37. Chương 37

“Ăn.”

Theo âm thanh cất lên, quân trắng trên bàn cờ lập tức bị ăn mất hơn mười viên. Thắng bại dĩ nhiên đã rõ, một người cũng không cố giãy dụa, bỏ quân đen trong tay vào hộp cờ.

“Thế này mới qua có nửa năm, tài đánh cờ của người đã vượt qua ta rồi. Bất Mệnh, người có chắc là người không học trộm sau lưng ta?” Thua nên Thành Lệ có chút không cam lòng.

Động tác của Bất Mệnh rất thoải mái, thả hết quân đen trên bàn cờ vào trong hộp, giọng điệu cũng rất thoải mái mà nói: “Từ sau lần đầu tiên chúng ta gặp lại thì ta bắt đầu học cờ, nhưng không có người chơi cùng, chỉ có thể tự tiêu khiển tự vui một mình, tài đánh cờ này cũng dừng lại không tiến. Nay có người làm bạn, kì nghệ tự nhiên cũng có cơ sở nâng cao.”

“Chep, như thế nghĩa là bản cung tự tìm đối thủ cho mình rồi?” Thành Lệ lấy thủ lô ôm vào tay, lại càng không cam lòng. Người ngồi đối diện hần nhếch khóe môi cực nhẹ, hết thấy đều lặng im.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn đang rơi, thời tiết thế này Thành Lệ tuyệt đối sẽ không ra ngoài, rất lạnh. Cũng may có người ở bên, hần cũng không cảm thấy buồn, với lại còn có nhiều chính vụ cần hần xử lý như vậy, có thể trộm được nửa ngày nhàn nhã cũng rất không dễ.

Đối phương đã thu hết quân cờ, lúc này Thành Lệ mới mở miệng nói: “Hôm qua Thành Khiêm lại cầu xin phụ hoàng, muốn quay về biên quan. Thích khách còn không tìm được, ta làm huynh trưởng rất là không yên lòng nên nói với phụ hoàng, phụ hoàng ngẫm lại cũng quả thật nguy hiểm, bảo hần vẫn nên an tâm ở lại kinh thành.” Thành Lệ cười hỏi: “Người nói xem vì sao Thành Khiêm phải gấp gáp về biên quan? Hần thế mà đã xin trở về bảy tám lần rồi. Tính ra thì trên cơ bản một tháng đề nghị một lần.”

Trên gương mặt tang thương của Bất Mệnh không có biểu cảm gì, trong mắt chợt lóe chệch cười. Thường thức một quân cờ vẫn nằm trong tay không được thả về, y thản nhiên nói: “Rời khỏi kinh thành, vậy ở kinh thành xảy ra chuyện gì cũng không có quan hệ tới hần. Nếu đề hoàng thượng biết gã thị vệ bên người hần không chỉ là nữ, còn là một người Miêu, chỉ sợ hần chịu không nổi đâu.”

“A a a.....” Thành Lệ tâm tình vô cùng tốt đứng dậy đi đến nhuyển tháp ngồi xuống, vỗ vỗ bên cạnh. Bất Mệnh đứng dậy đi tới rất tùy ý ngồi ở một góc khác của nhuyển tháp, giống như Thành Lệ cởi giày đi lên.

“A.....” Thở dài một tiếng, Thành Lệ nhìn phía trên nói: “Nếu tên kia mà ở đây thì chắc chắn sẽ nói ‘Đã bảo cứ giết hết bọn họ là được rồi’. Người nói có phải không?”

Trong mắt Bất Mệnh lập tức hiện lên thương cảm, rồi mới im lặng hơi cong khóe môi.

“Bất Mệnh, chờ hần trở về nhìn thấy người có thể cười, chắc chắn hần sẽ hét to. Ta đã có thể nghĩ ra hần vui vẻ đến thế nào rồi.” Trong mắt Thành Lệ cũng có tưởng niệm.

Bất Mệnh sờ gương mặt dịch dung của mình, gật đầu, thanh âm khàn khàn nói: “Hắn vẫn luôn muốn nhìn ta cười, nhưng lúc đó ta không thể cười. Bây giờ ta đã học được một chút, hẳn là hắn sẽ rất cao hứng.” Thời hạn một năm đã sắp qua, người nọ lại vẫn không xuất hiện.

Trong lòng Thành Lệ chợt loé đau xót, nhưng hắn cũng không tỏ rõ, ngược lại “phì” cười một tiếng, đi đến trước mặt Bất Mệnh thấp giọng nói: “Nếu hắn biết ngươi còn học được cả một chuyện khác, bảo đảm sẽ càng vui vẻ. Nói không chừng vừa nhìn thấy ngươi sẽ tóm ngươi đi làm chuyện kia cũng nên.”

“Thành Lệ.” Trong mắt Bất Mệnh là bất đắc dĩ, còn có vài phần xấu hổ, “Ngươi dù gì cũng là thái tử, nói chuyện cũng nên chú ý một chút.”

Thành Lệ ngồi trở lại, bĩu môi: “Bên ngoài giả bộ thì cũng thôi, ở trước mặt huynh đệ nhà mình thì cần gì giả bộ nữa. Với lại ta nói cũng đâu có sai. Trước khi hắn đi vẫn luôn canh cánh vì hai nam nhân không thể làm chuyện sinh đứa nhỏ, bây giờ ngươi đã biết rõ hai nam phải làm thế nào, ngươi nói hắn có vui hay không đây?”

Vui chứ. Bất Mệnh trả lời trong lòng. Y nhìn về phía cửa sổ, tuy rằng cửa sổ đóng, nhưng y biết ngoài kia lạnh đến thế nào. Mùa đông đã tới, người nọ sống có ổn không? Có bị lạnh bị đói không, có nhớ y không.

Nhớ, chắc chắn nhớ. Y có thể cảm giác được người nọ nhớ y, ngày nào cũng nhớ. Bởi vì ngày nào y cũng luôn tưởng niệm người nọ, mong người nọ sớm ngày trở về.

“Bên Thế Triệu vẫn không hề có tin tức gì của Bất Do?” Thành Lệ hạ giọng hỏi.

Bất Mệnh chậm rãi lắc đầu, nói: “Miêu Cương quá lớn, bọn họ lại rất bài xích người Trung Nguyên, muốn tìm hiểu tin tức rất khó khăn. Hơn nữa cũng không thể để cho bọn họ biết Bất Do đi Miêu Cương, chỉ có thể chậm rãi tìm.”

Thành Lệ áp chế lo lắng, lại lần nữa khuyên nhủ: “Không có tin tức chính là tin tốt. Trước đây hắn ở Miêu Cương rất nhiều năm, võ công lại cao như vậy, tuyệt đối không có việc gì. Cũng đã hơn nửa năm, qua mấy tháng nữa hắn cũng sẽ trở lại.”

Đúng vậy, cũng sẽ trở lại, y đã sắp đợi không nổi nữa. Nếu có thể, Bất Mệnh rất muốn hỏi người nọ một câu, vì sao một chút tin tức cũng không có, vì sao một phong thư cũng bất tăm?

Thấy y lại bắt đầu ngẩn người, Thành Lệ vội vàng lên tiếng: “Không phải hôm nay Thế Triệu vào kinh sao? Người đi đi. Lúc này hẳn là hắn đã đến rồi.”

Bất Mệnh hoàn hồn từ tưởng niệm, đứng lên: “Ta đi đây. Buổi tối không cần chờ ta ăn cơm.”

“Được.”

Thở sâu, mang kiếm, Bất Mệnh bước đi trầm ổn rời khỏi phủ thái tử, ven đường những người gặp được y đều rất cung kính gọi y một tiếng “Tư hộ vệ”. Thành Lệ mở ra một cánh cửa, nhìn Bất Mệnh đi xa, yên tâm nhưng cũng lo lắng. Hơn nửa năm nay, Thế Di luôn luôn cố gắng làm một người bình thường, một người có gương mặt biết cười biết giận. Không chỉ như thế, Thế Di cũng dần dần nói nhiều hơn, có thể cùng hắn nói đùa, có thể cùng hắn chuyện trò như anh em ruột bình thường. Nhưng nơi nào đó trong lòng Thế Di so với dĩ vãng càng thêm u sầu. Là anh em song sinh với Thế Di, hắn có thể cảm nhận được Thế Di tưởng niệm người kia đến thế nào, có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng Thế Di. Chẳng qua Thế Di luôn giấu nỗi đau này ở đáy lòng.

“Ai, tốt xấu gì người cũng phải gửi thư về để chúng ta biết là người chết hay sống chứ, cái thằng nhóc này.” Đóng cửa sổ, Thành Lệ nhin không được thăm oán. Chỉ cần người nọ có nửa lá thư về thôi, tâm Thế Di cũng sẽ không đau như thế. Tên kia nếu bình an trở về thì tốt, nếu tên kia xảy ra chuyện gì, Thành Lệ chà xát cánh tay, hắn không dám nghĩ nữa.

※

Đi tới nơi đã hẹn Mạc Thế Triệu, Tư Bất Mệnh rẽ vào một cái ngõ nhỏ gần đó, bí mật tiến vào sân sau của một phủ lâu, sau đó lại từ sân sau đi tới một ngôi nhà dân. Gõ ba tiếng trên cửa, lập tức có người đến mở cửa, Tư Bất Mệnh nhanh chóng chen vào, cửa đóng lại.

“Thế Di?” Người đang chờ trong nhà vừa thấy y đến thì lập tức đứng lên, có chút không xác định nam tử xa lạ không mang mặt nạ này có phải người hấn muốn gặp không.

“Thế Triệu.” Đối phương thanh thanh cổ họng, gọi hấn một tiếng.

Mạc Thế Triệu kích động, tiến lên dùng sức ôm lấy đối phương: “Thế Di, thật là đệ.”

“Ta dịch dung.” Tư Bất Mệnh — không, ở nơi này nên gọi y là Mạc Thế Di — Mạc Thế Di cũng rất kích động ôm chặt lấy Mạc Thế Triệu. Hai người họ từ lần chia tay trước thì cũng đã gần một năm không gặp mặt.

Buông Mạc Thế Di ra, Mạc Thế Triệu tỉ mỉ đánh giá y rồi nói: “Tuy rằng không nhìn thấy sắc mặt của đệ, nhưng nhìn thân mình đệ hình như đã lại cường tráng hơn, ta yên tâm.”

“Ta tốt lắm, không cần lo cho ta.” Mạc Thế Di cũng tỉ mỉ nhìn Mạc Thế Triệu, đối phương thoát nhìn cũng không sai.

“Đến, mau ngồi xuống.” Kéo Mạc Thế Di ngồi xuống, Mạc Thế Triệu nói: “Lần này này ta đến là để gặp riêng đệ. Cha nương nghe nói đệ đến kinh thành, rất không yên lòng, trong thư dặn dò ta nhất định phải tự mình đến thăm đệ. Thế nào rồi, đệ ở chỗ Thành Lệ có tốt không?”

Mạc Thế Di nói: “Bây giờ ta là thị vệ bên người Thành Lệ, ăn ở cùng chỗ với hấn, huynh hãy nói để cha nương yên tâm. Hiện tại ngoài hoàng hậu ra thì không ai biết thân phận của ta. Những người khác chỉ nói ta đi tìm Thành Thông.”

Mạc Thế Triệu nhíu mi: “Có phải bên Vương gia đã xảy ra chuyện không? Vì sao đệ lại bảo ta điều tra Vương gia? Còn tên Nguyệt Bất Do kia là có chuyện gì vậy? Năm nay hấn không tới tìm đệ sao? Hay là lại để hấn chạy thoát rồi?” Mạc Thế Di chỉ nhờ Mạc Thế Triệu phái người đi Miêu Cương âm thầm tìm hiểu tin tức của Nguyệt Bất Do, cũng không nói cho đối phương quan hệ của y và Nguyệt Bất Do.

Tim Mạc Thế Di đau nhói một chút, nói: “Trong vụ án cổ độc lão nhị của Vương gia Vương Tông dường như có dính dáng trong đó. Bên cạnh Thành Khiêm có một nữ nhân người Miêu giả nam là thị vệ của hấn. Người Miêu từng nói là phò mã của chúng muốn giết Thành Lệ. Hiện tại vẫn không biết vị phò mã này là Thành Thông hay Thành Khiêm. Thành Thông vẫn không có tin tức, nửa năm nay Vương gia và Thành Khiêm cũng rất cẩn thận, hai bên đều không lén chạm mặt, cho nên ta mới nhờ huynh trông chừng Vương gia.”

Tâm tư Mạc Thế Triệu xoay chuyển cực nhanh, hấn lập tức hạ giọng hỏi: “Chẳng lẽ Vương gia đổi chủ?”

Mạc Thế Di hơi hơi cong môi lên: “Sức khỏe Thành Lệ không tốt, so với việc bảo hộ một chủ tử lúc nào cũng có thể lẫn ra chết không bằng phù chính một vị hoàng tử thân thể khỏe mạnh lại dễ khống chế không tốt hơn sao. Đó cũng là chuyện thường tình. Hiện tại chính là không biết Thành Khiêm có dính dáng trong đó hay không, hay chỉ là Vương gia hoặc Vương Tông đơn độc giở trò. Cũng có khả năng cái gì cũng không đúng, Vương Tông chỉ là đơn thuần bị tấu hỏa nhập na. Cho nên hiện tại chỉ có thể âm thầm thăm dò, chậm rãi chờ đợi. Thế Triệu?”

“Thế Di, đệ.....” Mạc Thế Triệu khiếp sợ trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm khoé miệng Mạc Thế Di, vừa rồi không phải hấn hoa mắt đấy chứ, “Đệ, đệ, đệ cười?”

Mạc Thế Di sờ lên khoé miệng, rồi mới nhếch nhếch khoé môi rất nhẹ rất nhẹ: “Xảy ra chuyện gì? Rất quái lạ sao?”

“Thế Di ! Đệ cười ! Đệ thật sự cười rồi!” Hai tay Mạc Thế Triệu nắm bả vai Mạc Thế Di sợ hãi kêu liên tục, thật giống như phát hiện bảo bối ngàn năm, kích động đến đỏ mắt, “Thế Di, đệ cười, đệ đã cười rồi. Ta, ta, ta đều đã quên lần trước đệ cười là lúc nào!”

Mạc Thế Triệu còn kích động đến như thế, người nọ sẽ càng kích động đúng không. Mạc Thế Di lại nhếch nhếch khoé môi, y cười rất nhạt, da mặt cũng không có động tác quá lớn, nhưng lọt vào trong mắt những người hiểu rõ y, nụ cười kia dường như được khuếch đại vô hạn, làm trái tim người ta quay cuồng.

“Ta luôn luôn học làm thế nào để cười, có quái lạ lắm không?” Mạc Thế Di có chút không yên lòng hỏi, y cảm thấy mình cười cũng không đẹp mắt.

Dùng sức lắc đầu, Mạc Thế Triệu hốc mắt ướt át nói: “Không lạ, không lạ, đệ hần là nên cười nhiều một chút, cười nhiều một chút. Ta còn cho là đời này cũng không được nhìn thấy đệ cười nữa.”

“Ta sẽ cười thật nhiều, chỉ là bây giờ còn không quen lắm, luôn cảm giác da mặt không phải là của mình.” Mạc Thế Di xoa bóp mặt, lại làm một động tác cười lên.

“Thế Di.....” Nước mắt Mạc Thế Triệu thiếu chút nữa chảy ra, “Quá tốt, quá tốt..... Ta vốn định nói nếu Thành Lệ dám bắt nạt đệ, lúc này đến kinh thành ta nhất định không buông tha hần. Bây giờ thì ta yên tâm rồi.”

“Làm cha nương và huynh phải lo lắng rồi.” Đè tay Mạc Thế Triệu lại, Mạc Thế Di nói: “Ta và Thành Lệ là anh em ruột, là anh em ruột giống như huynh. Ta sẽ giúp hần thuận lợi đăng cơ, hần cũng sẽ giúp ta sớm ngày thoát khỏi sự khống chế của những người đó. Thế Triệu, huynh nói cho cha nương, nhất định có một ngày ta sẽ không còn phải kiêng kỵ chuyện gì mà đi gặp họ, mà phụng dưỡng họ tuổi già, chăm sóc họ trước lúc lâm chung.”

“Ừ, ta sẽ tự mình nói với họ, ta nhất định tự mình nói với họ.” Mạc Thế Triệu vẫn không thể nhịn được nước mắt. Hần vội lau mặt, dùng sức ôm lấy huynh đệ số khổ của mình. Hần rất cao hứng, rất cao hứng.

Đợi cho Mạc Thế Triệu bình tĩnh trở lại, Mạc Thế Di nói: “Thế Triệu, giúp ta tìm tung tích của Bất Do. Hần đi Miêu Cương đã hơn nửa năm, một chút tin tức cũng không có. Ta và Thành Lệ cũng không thể phái người đi tìm hần, hơn nữa cũng không thể để có người biết hần đi Miêu Cương, nhất định phải âm thầm tìm kiếm, chuyện này chỉ có phiền huynh.”

“Thế Di?” Mạc Thế Triệu lại sửng sốt. Bất Do, Thế Di gọi tên kia là “Bất Do”?

Mạc Thế Di không định giấu diếm, y trầm giọng nói: “Ta thích Bất Do, hai người chúng ta đã tự định chung thân rồi.”

“A!”

Mạc Thế Triệu kinh ngạc đến mức trực tiếp ngã khỏi ghế. Hần ngửa đầu trừng Mạc Thế Di, nói không ra lời: “Đệ đệ đệ..... Các người các người.....”

Rất rõ ràng quan hệ của mình và Nguyệt Bất Do sẽ gây ra chấn động thế nào, Mạc Thế Di nâng Mạc Thế Triệu dậy, vẫn là câu kia: “Ta thích Bất Do, hai chúng ta từ chín tháng trước đã cùng nhau định chung thân.”

“..... Trời của ta ơi.” Mạc Thế Triệu hôn mê, so với Thành Lệ khi biết chuyện này còn choáng váng hơn.

※

Lạnh, lạnh quá, hà một hơi, chà xát thân thể lạnh lẽo, một người trần truồng đứng ở bên cạnh bếp lò sưởi ấm thuận tiện đợi quần áo đặt trên đài bếp khô.

Tóc còn ướt nước, người này hắt xì một cái, ném mấy thanh củi vào bếp lửa. Ngọn lửa lớn thêm, hần đưa tay sưởi ấm, trên người ấm áp hơn một ít. Vốn có thể vận công chống lạnh, nhưng hần chạy đã mấy ngày đường, thật sự là mệt đến không chịu nổi, đơn giản tìm một ngôi nhà nghỉ chân, thuận tiện hong khô quần áo bị mưa xối ướt.

“Hắt xì!”

Xoa xoa cái mũi ngứa ngáy, trên người ấm áp tới mức hần ngồi hần xuống đài bếp, lấy một củ khoai đã được nướng chín, vừa thè cái lưỡi bỏng rát, vừa ăn mấy ngụm to. Đã nguyên ngày không được ăn cái gì, sắp chết đói rồi.

“Hắt xì !”

Lại hắt xì một cái, hần trực tiếp tóm lấy quần áo vừa bẩn vừa rách lên xoa xoa cái mũi, miệng bất mãn lắm lắm: “Thời tiết quỷ gì đây, trời mưa mãi không dứt, không định để cho người ta sống sao?”

Gương mặt vốn đã bẩn đến không nhận ra nguyên hình lại bị hấn xoa một cái như thế, nước mưa lẫn lộn với bụi bẩn trên mặt càng làm mặt hấn biến thành mặt mèo. Cái đầu lộn xộn đến mức so với tổ chim còn giống tổ chim hơn, nếu không phải tóc rất ngắn phồng chừng sớm đã có chim đến xây tổ trên đầu hấn rồi.

Lấp đầy bụng rồi, quần áo cũng đã khá khô, hấn mặc đồ vào, nằm cuộn mình trên đài bếp định ngủ một giấc, ngày mai tiếp tục đi.

Rất không thoải mái trở tới trở lui, hấn ngồi dậy, hít hít cái mũi. Không ngủ được. Mắt dúi lại rồi, đầu cũng choáng váng, nhưng lại không ngủ được. Không phải bởi vì dưới thân quá cứng, cũng không phải bởi vì lạnh, là vì không có ổ chăn cho hấn chui, bởi vì không ai ôm hấn.

“Mạc Thế Di.....” Cúi đầu kêu lên một tiếng, gọi cái tên mình vẫn liên tục gọi trong lòng, hấn thở dài, “Đến khi nào ta mới có thể trở về đây.....” Vừa ai thán xong, hấn liền tát cho mình một cái, “Nguyệt Bất Do! Người không phải đồ vô dụng! Không tìm được cách giải cổ và thần y, người tuyệt đối không được trở về!”

Không cho phép mình gục ngã, hấn lại nằm xuống, nhắm mắt lại. Nhất định nhất định phải mau chóng tìm được, nếu kéo dài quá lâu Mạc Thế Di thích người khác thì phải làm sao? Không, sẽ không. Mạc Thế Di sẽ không lừa hấn. Người nọ nói chỉ thích hấn, trước đây không có ai khác, sau này cũng sẽ không có.

Mạc Thế Di.....

Ta rất nhớ người.

Bừng tỉnh từ trong mộng, một tay Mạc Thế Di ôm ngực.

“Bất Do.....”

Nhắm mắt lại, cường chế tưởng niệm sắp làm trái tim không chịu nổi, Mạc Thế Di lấy một chiếc gương đồng dưới gối ra. Trong gương là một gương mặt vẫn tái nhợt như trước.

Buồng trong, Thành Lệ đang nặng nề ngủ. Mạc Thế Di ngồi dậy, mở ngăn tủ đầu giường ra, dạ mình châu nháy mắt chiếu sáng cả giường.

Nhìn vào gương một lát, Mạc Thế Di cong cong khóe môi, trong gương là một nụ cười cực kì cứng ngắc. Xoa bóp hai má, làm chính mình thả lỏng, y lại nhếch khóe môi, lúc này so với vừa rồi tốt hơn một ít, nhưng vẫn khó coi. Không giống Thành Lệ cười rộ lên tự nhiên như vậy.

“Mặt nạ của người đã đeo lâu lắm, da mặt sẽ không cử động được. Sau này người phải học cười, học khóc, giống như ta này.”

“Người xem, cứ cười như thế này, đơn giản không nào?”

“Mạc Thế Di, ta muốn thấy người cười.”

Lấy tay kéo hai má lên, khóe miệng cũng cong lên theo, y nhớ rõ, nhớ rõ người nọ nói như vậy là cười rồi.

Bất Do, người mau trở lại đi, ta biết cười rồi. Tuy rằng cười cũng không dễ coi, nhưng ta nghĩ người sẽ thích nhìn. Bất Do, khi nào người mới trở về? Ta rất nhớ người, rất nhớ, rất nhớ.

38. Chương 38

Miêu Cương rất lớn, ở Tây Nam phàm là nơi có người Miêu thì chính là Miêu Cương. Mà muốn tìm được cao nhân cổ độc ở Miêu Cương lại càng như mò kim đáy bể, muôn vàn khó khăn.

Đặt mông ngồi cạnh chân tường, cũng không quản đất có bẩn hay không, vừa mới đến tiểu trấn ở Miêu Cương này Nguyệt Bất Do liền mua bánh bao thịt cắn cho no bụng, thuận tiện vãnh tai nghe động tĩnh bốn phía một chút. Hấn đã chạy tới rất nhiều nơi, cũng dò xét được một ít nội tình của Miêu Cương, không hề giống mấy tháng đầu hoàn toàn không hiểu tình hình chút nào, chỉ có thể đi tìm không mục đích từng chỗ một.

Đã sắp vào tháng sáu, còn có ba tháng là hắc đã rời khỏi người kia tròn một năm. Lúc trước khi đi đã nói ít nhất phải một năm, hiện tại xem ra có khi một năm vẫn không đủ. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này Nguyệt Bất Do liền đặc biệt khổ sở, nhưng hắc cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Bởi vì Miêu Cương quả thật có một vị cao nhân cổ độc, chẳng qua vị cao nhân kia đã mất tích tám năm, không biết bây giờ có còn sống hay không. Nhưng mặc kệ nói thế nào, có tin tức này hắc cũng coi như thấy được hi vọng. Những cao nhân thế này đều sẽ nhận vài đồ đệ, tìm không thấy cao nhân này, có thể tìm được đồ đệ của hắc cũng tốt.

Không giống, hoàn toàn không giống, Miêu Cương hoàn toàn không giống với Miêu Cương đời trước. Đời trước người Miêu còn có thể nhiệt tình chiêu đãi người Hán vào nhà ăn cơm, đời này người Miêu nhìn thấy người Hán thì giống như thấy con rệp, không đến nỗi hận không thể tát một cái chết luôn, nhưng cũng rất lạnh nhạt. Đối với phản ứng của người Miêu, Nguyệt Bất Do không quan tâm, dù sao chỉ cần tìm được người hắc muốn tìm là được. Người Miêu bởi vì rất ít rời khỏi Miêu Cương nên võ công của họ không lợi hại như người Trung Nguyên. Chỉ cần tìm được người kia, Nguyệt Bất Do vẫn có năng lực đem hắc về kinh thành. Cùng lắm thì đánh hôn mê rồi khiêng trở về là được, cũng không phải không đánh ngất ai bao giờ.

Nguyệt Bất Do không ngừng thở dài trong lòng, sớm biết thế này đời trước hắc sẽ ở Miêu Cương mà học chế cổ điều khiển cổ cho cẩn thận. Như thế thì bây giờ hắc cũng không cần phải rời khỏi Mạc Thế Di để chạy đến nơi xa như thế mà tìm người. Thôi kệ, có tiền cũng chả biết trước được, mau chóng tìm được cái gã gọi là “Người gù đen” mới là thật.

Cắn xong bốn cái bánh bao, Nguyệt Bất Do đứng lên. Cao thủ chân chính cũng sẽ không ở trong thôn trấn, muốn tìm người thì phải đột nhập trại người Miêu. Con ngựa hắc đã để lại lúc vào thành, nhìn sắc trời, Nguyệt Bất Do lại đi mua mười mấy cái bánh bao, buổi tối chắc chắn lại phải ngủ trong rừng rồi.

Vỗ vỗ loan đao bên hông, Nguyệt Bất Do đeo hai thanh kiếm của mình lên, lấy một cây đuốc đi theo hướng thôn trấn phía nam. Xuyên qua thôn trấn chính là rừng rú trập trùng, trại người Miêu thì ở trong sơn cốc. Nơi đó có người Miêu, có Vu sư, có cổ sư, cũng có độc trùng cùng chướng khí. Vì để không làm cho người Miêu chú ý, Nguyệt Bất Do cũng mặc một bộ quần áo người Miêu. Tuy rằng hơi bị bẩn một chút, được rồi, không phải một chút, mà là siêu bẩn, nhưng hắc mở miệng lại nói tiếng Miêu rất thuần, người khác cũng sẽ không để ý. Người Miêu nhiều như vậy, có vài người không thích sạch sẽ cũng rất bình thường.

Nguyệt Bất Do từng trà trộn ở Miêu Cương hơn bốn năm, không chỉ có thể nói tiếng Miêu lưu loát, còn có thể múa loan đao mà người Miêu thường dùng, cũng cực kì quen thuộc phong tục tập quán của người Miêu. Người nào không biết hắc sẽ nghĩ hắc là người Miêu, tuyệt đối sẽ không tin rằng hắc là người Hán.

Không dùng khinh công, khi đến chân núi trời cũng đã tối. Nguyệt Bất Do không hề dừng bước tiếp tục đi tới. Rừng núi Miêu Cương tràn ngập nguy hiểm, nhất là vào buổi tối, những người không hiểu về rừng núi rất dễ dàng bị độc vật, mãnh thú hoặc chướng khí giết chết. Nơi bị mãnh thú làm bị thương trên người Nguyệt Bất Do còn chưa khỏi hẳn, hắc lại lần nữa vào trong rừng sâu. Hết thấy đều là vì một người, một người ngoài nương hắc là người thứ hai hắc thích.

Càng đi vào trong rừng trời lại càng tối. Nguyệt Bất Do châm lửa lên, bước chân không ngừng lại, lúc nào mệt mỏi thì ngồi nghỉ tạm. Ở Miêu Cương có vô số trại người Miêu, mỗi trại đều là một tiểu quốc. Nếu muốn tiến vào trong trại này, đầu tiên người phải là người Miêu, tiếp theo trại của người không được có thù oán gì với người trong trại này. Trước khi điều tra rõ trong khu rừng này có bao nhiêu sơn trại, Nguyệt Bất Do sẽ không mạo muội hành động.

Đi tiếp, Nguyệt Bất Do chợt dừng lại. Trong rừng có tiếng “hu hu hu”, không phải tiếng gầm của dã thú, ngược lại như là..... Hắc nhủ chặt mày, do dự một lát rồi tiếp tục đi tới phía trước, mặc kệ mấy chuyện linh tinh.

“Hu hu hu..... Hu hu hu.....”

Tiếng khóc càng ngày càng rõ ràng, giống như ngay ở phía trước cách đó không xa, Nguyệt Bất Do lại dừng lại.

“Hừ, có nên đi hay không đây?” Lắm bầm một tiếng, Nguyệt Bất Do rất muốn quay đầu, hiện tại hắc sợ nhất là phiền toái. Không được, bây giờ hắc còn đang có chuyện quan trọng, không thể gặp phiền toái. Không hề do dự, hắc xoay người, đi theo một hướng khác.

“Đừng đi ! Đừng đi !”

Mới vừa đi hai bước, phía sau liền truyền đến tiếng một người gọi, Nguyệt Bất Do bước nhanh hơn, sau lưng rõ ràng có tiếng chạy bộ, hiển nhiên đang chạy tới chỗ hắn.

“Đừng đi, đừng đi mà, van cầu người đừng đi!”

Nghe giọng đối phương thì tuổi có vẻ không lớn, hơn nữa lại không nói tiếng Miêu, Nguyệt Bất Do càng không để ý. Là người Miêu thì hắn còn có thể “dụ dỗ” hắn ta, e hèm, là lời kéo làm quen, người Hán thì miễn đi.

“Đừng đi, đừng đi mà, hu hu hu..... Cầu người, đừng đi, van cầu người..... Ai nha !”

Hình như là ngã rồi. Nguyệt Bất Do dừng lại.

“Đúng là đồ ngu, đi đường mà cũng ngã sắp xuống được. Không để ý tới không để ý tới, ta cũng không rảnh rồi gì.” Từ trước tới giờ không hề biết mùi lòng, Nguyệt Bất Do lại càng lao tới phía trước.

“Hu hu.....”

Tiếng khóc càng ngày càng xa, bước chân Nguyệt Bất Do cũng càng ngày càng chậm. Cào cào đầu, ngoẹo ngoẹo quai hàm, liếm liếm miệng, tiếng khóc sắp không nghe thấy nữa, Nguyệt Bất Do dừng lại.

“Thật là phiền toái mà!”

Oán hận mắng một câu, hắn lại xoay người, chạy vội về phía trước.

“Hu hu..... Cha..... Cha.....”

Trong rừng tối đen, một người cuộn mình bên cạnh một gốc cây lớn, ôm hai chân rơi lệ. Có ánh sáng tới gần, y ngẩng đầu, ánh sáng càng ngày càng gần, rất giống người y vừa nhìn thấy, y chùi mắt, nghĩ rằng mình nhìn lầm rồi, không phải người kia đã chạy sao?

Đối phương càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến trước mặt y, y khóc hỏi: “Không phải người đi rồi sao? Sao lại trở lại?”

“Vây ta đi thôi.” Nguyệt Bất Do quay đầu bước đi.

“Đừng đi đừng đi đừng đi!” Nhào lên gắt gao ôm lấy chân đối phương, y oà lên khóc: “Van cầu người, đừng đi, ta sợ, nơi này tối quá, ta sợ.....”

Trùng trùng mắt, Nguyệt Bất Do rút chân ra trực tiếp đạp cho đối phương một phát: “Nam tử hán đại trượng phu mà mở mồm ra là ta sợ, đáng xấu hổ!”

“Ta không phải nam tử hán, ta không xấu hổ, người đừng đi.” Đối phương dứt khoát chịu làm bình vôi, lại gắt gao ôm lấy hai chân Nguyệt Bất Do, đánh chết cũng không để hắn lại “vứt bỏ” y.

“Buông ra.” Nguyệt Bất Do đạp chân, hối hận vì mình đã quay lại.

“Không buông, buông ra người sẽ đi mất!” Ôm chặt.

“Người buông ra.”

“Không buông không buông!”

Nhanh chóng đứng lên, người này trực tiếp dùng cả tay chân ôm lấy Nguyệt Bất Do, không để hắn đi.

“Ta sắp ngã rồi, người buông ra!”

“Không buông không buông, người sẽ đi!”

“Buông ra !”

“Không buông !”

“Thả ta ra !”

“Nha !”

Cây đuốc rơi xuống đất, lần đầu tiên Nguyệt Bất Do ngã lăn chạt vật như thế, may mắn dưới thân có người làm đệm cho hắn, bằng không hắn không thể nào tránh được kiếp ngã như chó ăn phân.

Nguyệt Bất Do nổi giận, dùng sức kéo tay chân đối phương nhanh chóng tránh ra, đứng lên: “Lòng tốt không được báo đáp. Ta trở về tìm người người lại làm ta ngã!”

“Còn không phải vì người muốn đi !” Đối phương còn oan ức hơn Nguyệt Bất Do, cũng nhanh chóng đứng lên.

Vọt đến một bên, Nguyệt Bất Do vội nhặt cây đuốc lên: “Người còn như vậy ta sẽ đi thật.”

“Người không đi sao? Người sẽ không bỏ lại ta chứ?” Trên mặt đối phương còn vương lệ, đáng thương vô cùng. Nguyệt Bất Do đoán đối phương nhiều lắm là mười lăm tuổi, chẳng qua rất cao, so với hắn còn cao hơn. Điều này làm Nguyệt Bất Do càng giận, tại sao con thỏ yếu này còn cao hơn cả hắn!

Thấy đối phương rục rịch định nhào đến, Nguyệt Bất Do lùi ra sau hai bước: “Người đừng ôm chân ta, ta sẽ không đi. Có chuyện không thể nói đằng hoàng sao?” Cúi đầu nhìn quần áo mình một cái, hắn thầm oán nói: “Vốn quần áo đã đủ bẩn, thế này lại càng bẩn rồi.”

“Ta giặt cho người, người đừng bỏ lại ta.” Đối phương đi lên hai bước, nhặt cây đuốc lên, là một gương mặt thanh tú, nhưng hơi bẩn một chút. Đương nhiên, so với cái mặt mèo của Nguyệt Bất Do thì sạch sẽ hơn.

Có người giặt quần áo, nếu là người khác chỉ sợ sẽ cao hứng chết, nhưng Nguyệt Bất Do lại không thêm. Bây giờ đầu hắn tràn ngập ý nghĩ: mình lại tự tìm phiền toái cho mình rồi.

“Tôi rồi người không trở về nhà ngủ còn ở trong rừng làm gì?” Nguyệt Bất Do ngắt đầu, hỏi.

Đối phương hút hút cái mũi, nước mắt lại rơi xuống.

“Không được khóc !” Nguyệt Bất Do trực tiếp rống to, “Đại lão gia gì mà hơi tí là khóc nhè, ề mặt!”

“Ta không khóc, vậy người không được đi.” Vội vàng lau khô mắt, đối phương nhịn không cho mình rơi lệ.

“Trước hết hãy nói người ở chỗ này làm gì?” Thấy đối phương mặc trang phục người Hán, Nguyệt Bất Do nhíu mi, “Người không biết đây là địa bàn của người Miêu sao? Người không muốn sống nữa?”

“Ta tìm cha ta.” Đối phương lại tiến lên hai bước, “Ta lên là Hứa Ba, cha ta gọi ta là Ba Tử.”

“Trả lời cái gì đấy?” Nguyệt Bất Do không kiên nhẫn khoát tay, “Hỏi người thì người nói mau, tối muộn người ở trong này làm gì?”

“Ta nói ta tìm cha ta.” Hứa Ba lại tiến lên hai bước, đến trước mặt Nguyệt Bất Do, “Hai ngày trước cha ta đi vào trong rừng, giờ vẫn không trở về, ta lo lắng y gặp chuyện không may, đi tìm y.”

“Cha người vào trong rừng làm gì?”

“Tìm cha lớn của ta.”

Mặt mày Nguyệt Bất Do nhăn hết lại: “Vậy cha lớn của người vào rừng làm gì?”

“Không biết. Cha ta bảo ta đợi ở thôn trấn, nhưng hai ngày rồi cha ta cũng chưa trở về, ta không yên lòng, đi tìm y, cuối cùng bị lạc.”

“Đồ ngu.” Cả nhà người đều là đồ ngu. Nguyệt Bất Do thực căm tức: “Người không biết đường mà còn dám tiến vào chạy loạn. Ta đem người ra ngoài, người phải ở đâu thì cứ ở nguyên chỗ đó, đừng chạy loạn gây phiền cho người khác.”

“Ta không đi!” Đột nhiên nhào lên, Hứa Ba ôm lấy Nguyệt Bất Do, “Không tìm thấy cha ta ta sẽ không đi! Cha ta chưa từng bỏ lại ta hai ngày không trở về nhà, ta phải đi tìm cha ta!”

“Người buông ra ! Ta còn có việc quan trọng, không rảnh tìm cha cho người!” Nguyệt Bất Do hối hận đến thất ruột.

“Không buông không buông, người không thể nói chuyện không giữ lời, người đáp ứng giúp ta tìm cha, người không thể nói chuyện không giữ lời!” Nước mắt Hứa Ba tràn ra, khóc rống lên: “Người bắt nạt ta, người bắt nạt ta, người nói không giữ lời!”

“Im!” Nguyệt Bất Do điểm ngón tay xuống á huyệt của Hứa Ba, hai đầu ngón tay ấn xuống, Hứa Ba liền không động đậy nữa.

“.....” Mặt Hứa Ba nháy mắt trắng bệch, nước mắt giàn giụa.

“Người còn dám nói chuyện không phân phải trái? Ta đáp ứng giúp người tìm cha bao giờ?”

“.....” Khóc.

“Ta đã gặp nhiều kẻ không phân rõ phải trái rồi nhưng chả kẻ nào bằng người hết.”

“.....” Khóc.

Hứa Ba khóc như đứt từng khúc ruột, hơi thở đứt quãng, Nguyệt Bất Do rất muốn bỏ đi luôn. Nhưng..... xa xa truyền đến tiếng mãnh thú rít gào, xung quanh cũng ẩn hiện mắt sói xanh lè, nếu hấn cứ đi như thế, sáng mai tuyệt đối người này chỉ còn là một đồng xương.

Nghĩ nghĩ, Nguyệt Bất Do cắn răng: “Người nghe đây, ta có việc quan trọng phải làm, tuyệt đối không thể trì hoãn. Nếu người nghe ta thì đi theo ta, ta sẽ vừa làm việc vừa giúp người tìm cha người. Nếu người còn dám lăm điều với ta, ta sẽ bỏ người lại làm mồi cho sói!”

“.....” Gật đầu gật đầu, khóc.

“Không được khóc!”

“.....” Nước mắt không dám chảy nữa.

Thật sự là tự làm bậy mà. Vì sao hấn lại quay lại chứ? Giải huyệt cho Hứa Ba, Nguyệt Bất Do lại yêu cầu: “Không được hơi tí là khóc, ta chán ghét hạo hấn khóc nhè.”

Hứa Ba nhảy dựng lên nhào tới, tay chân cuốn lấy Nguyệt Bất Do, giống như con khỉ bám trên người Nguyệt Bất Do, liên tục gật đầu: “Ta không khóc, ta tuyệt đối không khóc, người nói phải giữ lời.”

“Người xuống dưới!” Dùng sức kéo Hứa Ba xuống dưới, Nguyệt Bất Do khó chịu, lại nói ra một yêu cầu: “Ta chán ghét người khác chạm tới người ta. Ta không bỏ lại người, người ngoan ngoãn đứng, ngoan ngoãn đi đường cho ta.” Hấn chỉ thích một người dán hấn, ôm hấn.

“Người thật sự không bỏ lại ta?” Hứa Ba ôm chặt cái bọc trong lòng, có chút sợ.

“Ta đi luôn đây, người tin không?” Nguyệt Bất Do nhấc chân định đi.

“Ta tin ta tin, người đừng bỏ lại ta, ta tin. Chờ chờ, người đừng đi nhanh như vậy!” Hứa Ba đuổi theo. Nguyệt Bất Do cũng không quản ý có thể đuổi theo không, chân bước nhanh hơn, hấn hối hận, rất rất hối hận.

39. Chương 39

Sau khi án cổ độc bùng nổ, hoàng đế tăng mạnh thủ vệ trong cung, đặc biệt hoàng đế thường xuyên tới ngự thư phòng, tắm cung thì lại càng bị canh gác nghiêm ngặt. Không chỉ như thế, vật bên người hoàng đế lúc nào cũng phải được kiểm tra để ngừa bị độc trùng chiếm cứ. Vừa nghĩ đến việc có người muốn hại mình, còn thiếu chút nữa đã hại được mình, hoàng đế liền không thể ngủ nổi, đối với hai tên thích khách đâm ngù hoàng tử bị thương hoàng đế ngược lại không truy cứu nữa. Nếu không có hai thích khách kia, hấn còn không biết có người muốn hại hấn đâu, lại nói tiếp, hai thích khách đó cũng là ân nhân cứu mạng của hấn và thái tử đó chứ.

Mà một hậu quả lớn của án cổ độc chính là hoàng đế rất tin tưởng đạo thuật, mỗi ngày đều mời đạo sĩ vào cung thực hiện trừ độc đuổi tà, ném hết triều chính cho thái tử. Năm quyền, Thành Lệ âm thầm cao hứng không biết bao nhiêu lần, nhưng các nữ nhân nơi hậu cung lại buồn khổ. Hoàng đế cả ngày chỉ ở cùng đạo sĩ, sớm đã quên mưa móc ban ân. Ngay cả những phi tử được sủng ái lúc trước cũng bị vắng vẻ, toàn bộ hậu cung tràn ngập bi thương.

Đối với việc này, Vương hoàng hậu là nửa vui nửa buồn. Vui vì địa vị của thái tử ngày càng củng cố, buồn tự nhiên cũng vì tịch mịch khó nhin. Lúc trước tốt xấu gì một tháng cũng có thể thân cận với hoàng đế hai ngày, bây giờ thì đừng nói thân cận, kể cả mặt cũng không thấy nổi. Vương hoàng hậu là hoàng hậu, nhưng nàng cũng là nữ nhân. Có nữ nhân nào không khát vọng được phu quân yêu thương? Yêu thương bây giờ thì khó được, nhưng ít ra cũng hi vọng được gặp mặt trò chuyện một chút.

Mang khuôn mặt u sầu, Vương hoàng hậu nói với thái tử vừa đến thỉnh an: “Phụ hoàng con cả ngày ở cùng với nhóm đạo sĩ đạo cô, triều chính cũng không quản, các đại thần đều rất lo lắng, có cơ hội con hãy khuyên nhủ phụ hoàng. Bây giờ đến mẫu hậu cũng rất khó được thấy mặt hân.”

Thành Lệ nói: “Bây giờ nhi thần cũng rất khó gặp được phụ hoàng. Hai ngày nay nhi thần đều tìm lý do đi gặp phụ hoàng, nhân cơ hội khuyên nhủ người.”

Vương hoàng hậu không khỏi tức giận: “Đều do bọn người Miêu đó! Người trong cung cũng không ít, người có thể làm việc lại chẳng được bao nhiêu, đã lâu như thế mà vẫn không tra ra được là ai thả độc trùng trong cung!”

“Trong cung quá nhiều nữ nhân, thị phi tự nhiên cũng sẽ nhiều. Nhất là những nữ nhân muốn tranh thủ tình cảm này, giữ chút thủ đoạn cũng sẽ không có gì lạ. Mẫu hậu là hoàng hậu, bây giờ phụ hoàng lại không quan tâm hậu cung, sao mẫu hậu không thừa dịp này thanh lọc bớt đám người hỗn tạp trong cung đi?”

Ánh mắt Vương hoàng hậu vụt sáng, qua một lát, nàng gật đầu: “Quả đúng vậy. Mẫu hậu gần đây chỉ nghĩ đến phụ hoàng con và Thành Khiêm, đã sơ sót chuyện này.” Nói đến con út, Vương hoàng hậu sẽ không thể không nghĩ đến một đứa con khác, nàng do dự một lát, hỏi: “Thế Di ở bên chỗ con..... có quen không?”

Thành Lệ gật đầu: “Làm quen cũng không tệ lắm, chẳng qua vẫn không thích ra ngoài. Nếu nhi thần không ép y, đảm bảo y sẽ lại trốn ở chỗ nào đó cả ngày chơi cờ một mình. Ở trong sơn trang đợi quá nhiều năm, có vài thói quen phải chậm rãi sửa. Chẳng qua có y ở đây, buổi tối nhi thần lại ngủ ngon hơn.”

Vương hoàng hậu cười: “Đúng vậy, khí sắc của con bây giờ tốt hơn nhiều. Mẫu hậu thỉnh thoảng cũng đã quên ngực con có bệnh.” Tiếp theo, nụ cười của Vương hoàng hậu liền biến mất. Thở hắt ra, nàng thấp giọng hỏi: “Thế Di y..... vẫn không muốn vào cung tới gặp mẫu hậu sao?”

Thành Lệ chưa nói có nguyện ý hay không, chỉ khuyên nhủ: “Trong lòng Thế Di vẫn còn có khúc mắc, chờ một thời gian đi.”

Trong mắt Vương hoàng hậu lướt qua thất lạc, nhưng điều này cũng không thể trách đứa con kia. Chỉ trong một năm mà hai đứa con trai đều gặp chuyện không may, trong lòng nàng cũng có sự biến hoá rất lớn, đối với đứa con kia cũng càng thêm áy náy. Bây giờ y lại ở ngay kinh thành, chỉ ở một nơi cách nàng không xa, nàng muốn gặp y một chút.

Trong mắt Thành Lệ chợt lóe một tia tinh quang, chuyển câu chuyện: “Bây giờ ngũ đệ làm ở bộ binh rất được, bọn quan viên thường khen hân trước mặt nhi thần. Từ giữa năm đến giờ những người tìm nhi thần muốn làm mối cho ngũ đệ đã sắp đập đổ cửa Đông cung rồi.”

Nét cười của Vương hoàng hậu rõ ràng hơn, vui mừng nói: “Đúng vậy. Nhìn thấy Khiêm Nhi thăng tiến như thế, trong lòng mẫu hậu lại kiên định hơn. Bây giờ phụ hoàng con mặc kệ mọi chuyện, toàn bộ gánh nặng triều đình đều đặt trên người con, có Khiêm Nhi giúp con cũng có thể thoải mái một ít. Ai, nhưng mà nói đến hôn sự, mẫu hậu cũng đang muốn tìm con thương lượng đây. Khiêm Nhi năm nay cũng đã hai mươi sáu, mẫu hậu vừa nói về hôn sự với nó thì nó liền chối, này phải làm sao?”

Thành Lệ cười nói: “Ngũ đệ đã quen tự do, sợ là không muốn tìm nữ nhân quản hân. Hân không muốn thành hôn thì cứ để hân quyết định đi.”

“Làm sao thế được?” Vương hoàng hậu không đồng ý, “Hữu Phong cũng định hôn sự rồi, nó làm thúc thúc còn không thành thân, còn ra thế thống gì. Việc này mẫu hậu cũng hiểu được, không thể nghe nó đâu, mẫu hậu sẽ trực tiếp chọn mối hôn nhân tốt cho nó, để phụ hoàng con hạ chỉ.”

“Ha ha, ngũ đệ sẽ không bằng lòng đâu.”

Vương hoàng hậu có vẻ tức giận nói: “Không nhanh bắt nó thành thân, chẳng lẽ để nó dầm dúi mãi với cái tên thị vệ kia sao? Con đừng che giấu cho nó, cái gã thị vệ bên cạnh nó ngày ngày đều cùng phòng với nó, con đừng nghĩ mẫu hậu không biết. Lục Nhi Lục Nhi, một nam tử tên Lục Nhi, này không rõ ràng là muốn dụ dỗ người sao!”

Thành Lệ nói một cách thâm ý: “Có lẽ Lục Nhi kia là một nữ nhân thì sao? Ngũ đệ không tiện cưới nàng vào cửa cho nên bảo nàng mặc giả nam trang giữ ở bên người.”

Vương hoàng hậu lại càng không vui: “Nữ nhân thì nó còn giấu cái gì? Cho dù là nữ tử thanh lâu, nếu nó muốn thì làm thiệp cũng có thể, làm gì phải giả thành thị vệ? Mẫu hậu cũng không phải không biết trong lòng đám nam nhân bọn họ suy nghĩ cái gì. Trong triều các đại thần cũng có không ít người nuôi nam sủng trong nhà đâu.”

“Bây giờ phụ hoàng con đã mặc kệ mọi chuyện, nhưng không nhắc tới không có nghĩa là hẳn có thể để mặc người dưới xằng bậy, đặc biệt là chuyện này. Một khi truyền ra ngoài, kia cũng không phải chịu trách cứ là có thể được miễn. Khiêm Nhi vừa được phong vương liền dính vào nam nhân, cái này sẽ làm phụ hoàng con nghĩ thế nào, làm người khác nghĩ thế nào? Còn có ngôi thái tử của con cuối cùng cũng vững vàng, nếu nó gây ra chuyện gì thì lại phiền toái.”

Thành Lệ không lên tiếng. Vương hoàng hậu nghĩ một lúc, quyết định: “Cứ làm như thế đi. Mẫu hậu tự mình chọn cho nó một cửa hôn nhân, con hãy tấu để phụ hoàng hạ chỉ, nếu phụ hoàng con không rảnh, con hãy lấy danh nghĩa phụ hoàng hạ chỉ, bảo nó nhanh chóng thành thân.”

Trên mặt Thành Lệ có vẻ khó xử nói: “Chuyện này chỉ sợ là không ổn. Nếu ngũ đệ thật sự có cái gì với tên thị vệ kia của hắn.....”

Lời hắn còn chưa nói xong, Vương hoàng hậu liền cả giận: “Gì mà có cái gì?! Cái gì cũng không có! Bên này con hạ thánh chỉ xong, mẫu hậu sẽ đẩy tên thị vệ kia của nó đi luôn. Mẫu hậu tuyệt không cho phép nó làm ra chuyện tổn hại tới mặt mũi hoàng gia!”

Thành Lệ bất đắc dĩ gật đầu: “Được rồi. Ngày khác nhi thần sẽ tự mình tới quý phủ của hắn một chuyến khuyên nhủ hắn.”

“Con nói cho nó. Hoặc là nó đuổi tên thị vệ kia đi, hoặc là mẫu hậu sẽ quyết định.”

“Vâng.”

Uống ngụm trà, Thành Lệ mỉm cười nói: “Mẫu hậu, gần đây nhi thần nghe được chút phong thanh, nói nhị cữu luôn chạy tới ‘Tiền đường môn’. Nhi thần không muốn làm nhị cữu mất mặt, cho nên chuyện này vẫn là để mẫu hậu ra mặt khuyên nhủ nhị cữu thì hơn.”

Vương hoàng hậu nhíu mày: “Cái tên nhị cữu kia của con gần đây cũng không biết phát điên cái gì. Chính sự không làm, ngược lại đi dính vào mấy thứ cờ bạc gái gú kia. Mẫu hậu sẽ nói với đại cữu con, nếu hắn cứ tiếp tục như vậy, làm sao mẫu hậu còn dám đem đại sự của Vương gia giao cho hắn nữa.”

Thành Lệ gật đầu.

Lại ngồi non nửa canh giờ, Thành Lệ liền cáo lui. Hắn vừa đi, Vương hoàng hậu liền gọi tì nữ tâm phúc của mình đến, hỏi vài chuyện. Tì nữ kia đã được Thành Lệ bí mật chỉ thị, nàng nói cho Vương hoàng hậu Thành Khiêm cùng tên thị vệ kia của hắn rất gần gũi nhau, thậm chí còn có người nhìn thấy Thành Khiêm hôn môi tên thị vệ kia. Vương hoàng hậu nghe xong thì càng giận dữ. Đứa con út này cuối cùng cũng được phong vương mà lại hồ đồ như thế. Vương hoàng hậu suy nghĩ hồi lâu, rồi mới nói một chút bên tai tì nữ, tì nữ gật đầu. Đến lúc chạng vạng, Vương Hiến tiến cung gặp mặt hoàng hậu.

※

Đông cung, Thành Lệ tâm tình vô cùng tốt, tập đánh Thái Cực với một người. Miệng nói: “Mẫu hậu đã hạ quyết tâm chỉ hôn cho Thành Khiêm, ta thật khẩn cấp muốn nhìn xem hấn định giải thích với ‘Lục Nhi’ kia thế nào.”

Mạc Thế Di không quan tâm nói: “Có lẽ hấn căn bản không cần giải thích.”

“A,” Hai tay đẩy tới người bên kia, Thành Lệ nói: “Nếu ả kia không phải công chúa Miêu Cương vậy thì còn may. Nếu đúng thì..... ha ha, ta thấy lần này hấn sẽ phải đau đầu lâu đấy.”

Động tác của Mạc Thế Di không hề ngừng, tiếp theo hỏi: “Chuyện của Vương Tông người nói chưa?”

“Nói rồi. Mẫu hậu cũng rất bất mãn với nhị cữu. Việc tiếp theo chúng ta phải làm là khiến mẫu hậu không còn tin hấn. Ta cũng muốn xem con chó bông mông như hấn có thể nhảy tới bức tường nào được.”

“Vương Hiến bên kia thì sao?”

“Trước mắt còn không phát hiện Vương Hiến có gì khác thường, tạm thời quan sát đã. Dù sao chung quy cũng không thể lưu Vương gia nữa, chẳng qua không thể động tới cùng lúc, cứ từ từ là được.”

“Ừ.”

“Đúng rồi, mẫu hậu lại nói muốn gặp người.”

“Không gặp.”

“Được rồi. Ta tiếp tục nói hộ người vậy.”

Kế tiếp hai người không nói gì nữa, chuyên tâm luyện tập. Cho đến tận khi cả người ra đầy mồ hôi, Thành Lệ ngừng lại, mệt mỏi. Nhận lấy chiếc khăn Mạc Thế Di đưa tới, Thành Lệ lau mồ hôi nói: “Trước khi Bất Do trở về, ta tạm thời không muốn đưa việc này ra bàn bạc, để tránh đến lúc đó hấn trở về hai chúng ta đều không rút ra được, người nghĩ sao?”

Tim Mạc Thế Di lại một lần đau nhói. Qua một lát, y nói: “Cứ nghe theo ý người. Bất Do muốn tìm thần y chữa bệnh của người, chắc chắn cam đoan sau khi hấn trở về người có thể an tâm chữa bệnh.”

“Ừ, ta chính là có ý này, chúng ta cũng tiếp tục xem xem bọn hấn còn có thể làm được cái gì. Tranh thủ mà tóm thêm vài con cá nữa thôi. Bây giờ Thành Thông sống hay chết còn không biết đâu.”

“Ừ.”

Kế tiếp, hai người lại không nói. Còn ba tháng nữa là tròn một năm từ lúc tên kia đi. Lâu như thế rồi, vì sao vẫn không có chút tin tức nào?

Hai người ở kinh thành một người nhớ nhưng một người lo lắng, mà tại Miêu Cương Nguyệt Bất Do cũng không ngừng hối hận trong lòng, hối hận tối hôm đó mình vô duyên vô cớ quay lại làm gì chứ. Tuy rằng tên này cũng không giống trời buộc như trong tưởng tượng của mình, nhưng đang có chuyện quan trọng trong người mà hấn lại mang theo một người không biết võ công, vậy cũng coi như là trời buộc.

“Bất Do ca, cho huynh.”

Người nào đó rất ân cần kéo xuống một cái chân thỏ nướng đưa cho Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do vươn móng vuốt đen sì tóm lấy cái chân con thỏ, cắn một miếng to.

Ừm..... Thơm quá đi. Được rồi, lúc này hấn cũng không cảm thấy tên này phiền toái vô dụng nữa.

“Ăn ngon chứ?” Người nào đó cười tùm tùm hỏi.

“Ăn ngon. Người cũng ăn đi. Ăn no chúng ta phải nhanh chóng đi tiếp. Người đi chậm, đã làm ta bị chậm không ít rồi.” Miệng ăn con thỏ người ta mất công bắt mất công nướng, Nguyệt Bất Do vẫn không quên giáo huấn người ta một câu.

Hứa Ba tỏ vẻ áy náy, lại kéo xuống một cái chân thỏ khác nói: “Bất Do ca, ta sẽ tìm đồ ăn cho huynh, huynh đừng bỏ lại ta.”

“Muốn bỏ lại ta đã sớm bỏ rồi, nhanh ăn đi, đừng nhiều lời.” Nguyệt Bất Do lấy túi nước ra, Hứa Ba lập tức cầm lấy mở ra, uống ngụm nước lớn.

Liếc nhìn bộ quần áo bẩn thỉu không khác của mình lắm trên người Hứa Ba – quần áo người Miêu, trong lòng Nguyệt Bất Do nảy sinh chút tán thưởng hiếm thấy. Người này nhìn qua ngốc nghếch, nhưng cũng có vẻ không quá dần, ít nhất biết là khi vào rừng phải mặc quần áo người Miêu. Tối hôm đó hẳn không chú ý, sáng hôm sau mới phát hiện Hứa Ba cũng mặc quần áo người Miêu. Hơn nữa Hứa Ba cũng biết nói tiếng Miêu, có thể nói chuyện với hắn. Nguyệt Bất Do nhẹ nhàng thở ra, hẳn cũng không muốn vì Hứa Ba mà rước lấy phiền toái không cần thiết cho mình. Cho dù nói thế nào thì đây cũng là địa bàn của người Miêu, cường long khó áp côn đồ, có thể không chọc tới phiền toái là tốt nhất.

“Bất Do ca, huynh muốn tìm ai?” Theo Nguyệt Bất Do năm ngày, Hứa Ba và Nguyệt Bất Do cũng trở nên quen thuộc. Đối với trách cứ của Nguyệt Bất Do y đều mắt điếc tai ngơ, cũng không hề để ý Nguyệt Bất Do nói y vướng chân.

Nhìn mấy ngày nay Hứa Ba có thể làm ra đồ ăn ngon, Nguyệt Bất Do trả lời: “Ta tìm người chữa bệnh. Người thì sao? Nhìn không ra người cũng có chút bản lĩnh, không ngờ còn có thể tìm thấy đồ ăn trong rừng. Xem tay nghề này của người, ngày thường vẫn ở trong rừng đúng không? Sao còn có thể lạc đường?”

Động tác nhai nuốt của Hứa Ba chậm lại, y nhìn Nguyệt Bất Do, hơn nửa ngày sau, y hỏi: “Bất Do ca, huynh thật sự không phải người Miêu?”

Nguyệt Bất Do trừng trắng mắt: “Người xuất gia không nói dối, ta nói không phải tức là không phải.”

Hứa Ba quyết miệng: “Huynh cũng không phải người xuất gia, đây cũng không tính là lời nói dối nha.”

“So đo như vậy làm gì? Dù sao chính là ý đó.” Nguyệt Bất Do đã ăn xong cái chân thỏ của mình, lại kéo một cái chân khác, hung hăng cắn một ngụm. Bởi vì rất nhớ Mạc Thế Di, hẳn cũng chưa có khẩu vị ăn cái gì, hiện tại coi như là bổ sung thể lực.

Hứa Ba thở một hơi thật sâu, nói: “Trước khi tới chỗ này ta vẫn ở cùng cha trong rừng. Chẳng qua phiên rừng này ta, ừm, không quen thuộc lắm, cho nên mới lạc đường.”

Nguyệt Bất Do khó được hiểu kỳ, hỏi: “Cha lớn kia của người không có việc gì chạy đến chỗ này làm gì? Với lại, người cứ đi theo ta như thế, không sợ cha người không tìm thấy người?”

Hứa Ba cười nhẹ, lại dẫn theo chút ưu thương. Y nói: “Ta có lưu lại ký hiệu. Cha ta sẽ theo ký hiệu tìm được ta, không sợ.” Lại không nói cha lớn của y vì sao ở đây.

Nhìn ra Hứa Ba không muốn nói, Nguyệt Bất Do cũng không hỏi, chỉ nói: “Vậy là tốt rồi. Bằng không ta còn phải mang người đi tìm cha người.” Dứt lời, hắn liền cảm thấy không thích hợp, “Cha người có thể tìm được người, vậy người còn theo ta làm gì?”

Hứa Ba giữ chặt cánh tay Nguyệt Bất Do: “Huynh nói sẽ dẫn ta tìm cha ta, huynh không thể nói chuyện không giữ lời.”

Nguyệt Bất Do giật tay y ra: “Cha người có thể tìm được người ta còn phải mang người theo làm gì?”

“Mặc kệ, huynh đáp ứng rồi.” Hứa Ba ném luôn cái chân thỏ, dùng cả tay chân cuốn lấy Nguyệt Bất Do.

“Người lại dám đùa giỡn ta, ta phải đánh người!” Nguyệt Bất Do giơ bàn tay lên.

Hứa Ba nhắm mắt lại, chui vào trong lòng Nguyệt Bất Do, miệng nói: “Không đi không đi ta không đi! Ta sẽ theo huynh, ta không muốn ở chỗ này một mình, không đi không đi ta không đi!”

“Người, người đừng cho là ta không dám đánh người!” Nguyệt Bất Do lại giơ bàn tay lên.

“Hu hu..... Huynh nói không giữ lời, huynh nói sẽ dẫn ta tìm cha ta, huynh nói không giữ lời.....” Hứa Ba oà lên khóc.

“Không được khóc ! Còn dám khóc một tiếng ta ném người ra ngoài!” Nguyệt Bất Do nổi giận.

Hứa Ba dừng khóc, cũng nhanh chóng ôm lấy Nguyệt Bất Do, cầu xin: “Bất Do ca, cầu huynh, cầu huynh, đừng để ta ở lại đây một mình, cầu huynh.”

Nguyệt Bất Do là điển hình của mạnh miệng mềm lòng, hơn nữa đã nhiều ngày hần ăn không ít của Hứa Ba, tục ngữ nói há miệng mắc quai, bàn tay hần nhúc nhích, rồi sau đó nhẹ nhàng vỗ lên đầu Hứa Ba: “Nam tử hần đại trượng phu đừng có hơi tí là khóc, người đã hơn mười tuổi rồi, không sợ người ta chê cười sao?”

Hứa Ba ngẩng đầu lên, lông mi mang nước mắt, đầy vẻ đáng thương sửa đúng: “Ta năm nay đã hai mươi tuổi rồi.”

“Cái gì? ! !”

Trong rừng quạ đen bay lên.

※

“Bất Do ca.....”

“.....”

“Bất Do ca.....”

“.....”

Không có thiên lý, không có thiên lý, thằng ranh kia đã hai mươi tuổi ! Con bà nó, thằng ranh kia đã hai mươi tuổi ! Hần cũng đã đủ gạt người, không nghĩ tới lúc này gặp được một người so với mình còn có thể gạt người hơn! Hần đã nói sao thằng ranh này lại có thể cao hơn hẳn, thì ra thằng ranh này còn lớn tuổi hơn thân thể hiện tại của hẳn!

“Bất Do ca.....”

“Gọi gọi gọi ! Gọi cái gì mà gọi ! Hoàn hồn chưa !”

Nguyệt Bất Do không thèm quan tâm tên nhóc gạt người tuổi đã hai mươi, nhìn qua mới mười lăm mười sáu, tâm trí lại chẳng bằng đứa mười tuổi đang bám sát không rời phía sau.

Nguyệt Bất Do đi nhanh tới phía trước, bàn tay đang vùng vằng bị người cầm thật chặt, hẳn nháy mắt rút ra, dừng lại, xoay người, trợn mắt nhìn.

Không rõ vì sao Nguyệt Bất Do lại tức giận, Hứa Ba nhìn phía sau Nguyệt Bất Do, có chút khẩn trương nói: “Bất Do ca, phía trước..... huynh đừng tiến tới nữa.”

“Xảy ra chuyện gì? Có độc có rắn hay là có sói?” Nguyệt Bất Do vẫn còn đang giận.

Hứa Ba nhếch miệng, cúi đầu, nửa ngày sau mới ghen ra một câu: “Huynh đừng tới.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do hấp háy, lỗ tai động đập. Cẩn thận nghe hồi lâu, một tay hẳn bắt lấy vạt áo Hứa Ba kéo y vào bụi cây.

Kéo Hứa Ba đến trước mặt, Nguyệt Bất Do hung tợn nói: “Ta nói cho ngươi biết, lão tử tới đây vì có chuyện rất trọng yếu. Vì chuyện này, lão tử không thể không rời xa người mình thích để tới cái nơi quỷ quái này. Người muốn lão tử giúp người thì trong lòng cũng đừng vòng vèo như vậy, lão tử chán ghét nhất người khác dám đùa giỡn lão tử!”

Hứa Ba nhếch miệng, đôi mắt đỏ lên.

“Người biết chuyện gì ! Nói !”

Môi Hứa Ba giật giật, thanh âm phát run: “Bất Do ca..... Huynh thật sự, thật sự không phải, người Miêu?”

“Không phải !”

Hứa Ba hít hít cái mũi: “Huynh, huynh tới nơi này, làm cái gì?”

“Tìm người !”

“Tìm ai?”

Cầm Nguyệt Bất Do căng cứng, nhưng vẫn phun ra: “Tìm một người tên là “Người gù đen”. Nhưng mà hẳn đã mất tích tám năm.”

Huyết sắc trên mặt Hứa Ba rút đi, thân thể phát run.

Nguyệt Bất Do không giấu diếm, hai năm rưỡi nói ra: “Trên thân thể người ta thích có cổ độc, ta muốn giải cổ cho y, ta muốn để y vô lo vô nghĩ mà tự do sinh hoạt. Ta tới nơi này vì muốn tìm người có thể giải cổ cho y. Người gù đen cũng tốt, Bạch Đà tử cũng thế, chỉ cần có thể tìm được người biết giải cổ là được.”

Nước mắt Hứa Ba rơi xuống, môi run rẩy.

“Nói cho người chuyện này. Ai có thể giải cổ độc của y, mạng của Nguyệt Bất Do ta chính là của hắn ! Người xuất gia không nói dối, ta nói được làm được, tuyệt không nuốt lời !”

Hứa Ba khóc thành tiếng: “Bất Do ca..... Hu hu..... Cha lớn của ta, cha lớn của ta chính là ‘Người gù đen’..... Hu hu.....”

Vốn đang chuẩn bị hung hăng dạy bảo Hứa Ba một trận, Nguyệt Bất Do nháy mắt ngậm miệng. Một đám quạ đen, không không, một đám chim khách bay ngang qua đỉnh đầu hắn.

40. Chương 40

Tám năm trước, trong cánh rừng này từng xảy ra một chuyện mà người Miêu cho là cực kì đại sự, chẳng qua ngoài người Miêu và một số người có quyền thế bên ngoài người Miêu thì không ai muốn nhắc lại chuyện này, lại càng không thể truyền đến Trung Nguyên được.

Người gù đen Ba Tùng từng là cổ sư được người Miêu ở Quảng Nguyên công nhận, nói hắn là cổ sư lợi hại nhất toàn bộ Miêu Cương này cũng không đủ. Hắn cưới công chúa của Bát Khương trại lớn nhất Quảng Nguyên làm vợ, còn có một đứa con trai đáng yêu, cuộc đời của hắn được người ta sùng bái và hâm mộ. Mà hết thấy những điều này lại bị một nam tử Trung Nguyên phá vỡ .

“Nói như thế tức là cha người không phải cha đẻ của người, Người gù đen cha lớn người mới là cha đẻ của người?” Nghe Hứa Ba kể xong, Nguyệt Bất Do hỏi, tâm tư lại xoay chuyển thật nhanh.

Hứa Ba gạt đầu, đôi mắt hồng hồng, nhưng cũng đã ngừng khóc.

“Lúc trước ta gọi cha là thúc thúc, sau này khi cha mang ta đi ta mới gọi là cha. Cha đối với ta còn tốt hơn nương, cha chính là nương ta. Trước đây ta tên là Bách Tùng, sau này đi theo cha thì đổi tên thành Hứa Ba. Cha họ Hứa.”

Nguyệt Bất Do buồn bực: “Theo ý người tức là cha người làm hại nhà người tan cửa nát nhà mới đúng, người không hận y?”

Hứa Ba chậm rãi lắc đầu, hai tay đặt lên đầu gối gấp khúc yếu ớt nói: “Ta không trách cha. Cha vốn luôn khiến người ta thích, trước đây ta cũng đặc biệt thích cha. Khi đó không hiểu chuyện, ta còn nói với cha lớn khi nào trưởng thành muốn cưới cha nữa. Là nương và cữu cữu.....” Trong mắt Hứa Ba đọng đầy nước, “Nương hạ cổ và độc cho ta, nếu không phải cha dùng mạng của y tới cứu ta, ta đã sớm chết. Ta không hận cha. Ta nhất định phải giúp cha tìm được cha lớn, như vậy cha sẽ không khổ nữa, cả nhà ba người chúng ta đi tìm nơi an toàn ở đó tiếp tục sinh sống, không bao giờ xuất hiện nữa. Cũng không biết.....” Hứa Ba hít hít cái mũi, “Không biết cha lớn có còn sống hay không.”

Tim Nguyệt Bất Do đập thình thịch, trong đầu chợt lóe từng màn một nam một nữ. Hắn liếc liếc đôi môi phát khô, hỏi: “Cha người và cha lớn người.....”

Hứa Ba ôn nhu cười: “Cha lớn thích cha, cha cũng thích cha lớn. Trước khi gặp chuyện không may, ta từng nghe lén thấy cha lớn nói với cha kiếp sau cho dù cha là nam hay là nữ hắn đều sẽ cưới cha. Ta cảm thấy cha so với nương càng xứng với cha lớn hơn.”

Nói tới đây, nụ cười trên mặt Hứa Ba biến thành ưu thương: “Chính bởi cha là nam, những người đó mới muốn giết chết cha và cha lớn. Ta không hiểu, vì sao cha và cha lớn không thể ở bên nhau. Chỉ vì cha không

thể sinh đứa nhỏ sao? Nhưng theo ý ta, cha ngoài việc không sinh đứa nhỏ ra thì cũng giống như nường, thậm chí so với nường còn tốt hơn. Kể cả có không sinh đứa nhỏ thì cũng đâu có sao. Trong trại có rất nhiều nữ nhân cũng không sinh đứa nhỏ đâu.”

Nguyệt Bất Do nhíu mi: “Các người ở đây cũng không cho hai nam ở cùng nhau?”

“Ừ. Khi đó ta còn nhỏ, lại trúng độc, rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ. Chỉ nhớ cha lớn đưa ta cho cha, bảo cha mang ta đi. Rồi có rất nhiều người đuổi theo cha lớn. Cha mang ta liều mạng chạy. Cho nên.....” Hứa Ba cầm lấy một cái xác ve mùa đông, “Cho nên ta vừa đến nơi này liền thấy sợ hãi, không dám đi một mình.”

Nguyệt Bất Do nổi giận, vì sao Trung Nguyên không cho hai nam ở cùng nhau, cả Miêu Cương này cũng không cho hai nam cùng một chỗ? ! Hừ lạnh một tiếng, hắn nói trong lòng: “Ta càng muốn ở cùng với Mạc Thế Di đây, làm gì được!”

Võ vai Hứa Ba, Nguyệt Bất Do đứng lên: “Có ta ở đây, không phải sợ, ta tuyệt đối có thể đưa người an toàn rời khỏi nơi này. Phía trước chính là Bát Khương trại đúng không. Ta qua trước nhìn tình hình. Người muốn theo ta đi hay tìm chỗ trốn trước?”

Hứa Ba siết chặt tay nải: “Ta không ở chỗ này một mình đâu.”

Có chút khó làm đây..... Nguyệt Bất Do nghĩ nghĩ nói: “Người không có công phu, rất dễ dàng bị người phát hiện. Như vậy đi. Ta tìm nơi an toàn dàn xếp cho người trước, rồi người ở đó chờ cha người tìm được người, ta đi Bát Khương trại thăm dò đã.” Nói xong, Nguyệt Bất Do lấy loan đao bên hông nhét vào trong lòng Hứa Ba, nói: “Đừng sợ. Người càng sợ kẻ địch, kẻ địch sẽ càng lợi hại. Nói gì thì người cũng là con trai của cổ vương, đừng cảm lên chút nào.”

Cầm chặt loan đao, Hứa Ba nhìn trái nhìn phải, sợ hãi nói: “Bất Do ca, huynh đừng bỏ lại ta một mình, ta thật sự rất sợ. Vạn nhất bọn họ phát hiện ta thì chắc chắn sẽ giết ta.”

Nguyệt Bất Do vỗ một cái lên đầu Hứa Ba: “Ta ghét nhất cái bộ dạng nhát gan này của người đây. Nghĩ lại cha người vì cứu người mà thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, bảo người chờ ở đây người cũng không dám, thật quá mất mặt ! Với lại đã qua tám năm rồi, ai còn nhận ra người được?”

Hứa Ba cắn miệng, không nói.

Nguyệt Bất Do ngửa đầu nhìn bốn phía, nói: “Ta đưa người lên trên cây, nơi đó an toàn. Người Miêu các người không giống người Trung Nguyên có võ công cao cường, người chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không bị ai phát hiện. Hơn nữa ở đây lớn như thế, chẳng lẽ thật sự khéo đến mức có người biết người đi qua đây?”

Nguyệt Bất Do khom người lấy tay xoa xoa trên mặt đất, rồi mới trét một tay đầy bùn đất lên mặt Hứa Ba: “Như vậy sẽ không ai có thể nhận ra người.”

Hứa Ba bắt lấy áo Nguyệt Bất Do: “Bất Do ca, huynh sẽ trở về chứ?”

“Đương nhiên. Ta còn phải giúp người tìm cha lớn của người để giải cổ cho người ta thích chứ.” Xoa đầy mặt Hứa Ba, Nguyệt Bất Do đưa y đi tới nơi an toàn, miệng lại nói: “Ta còn hi vọng hắn sống hơn người. Ta đi đã sắp một năm rồi, hận không thể lập tức bay trở về.”

“Bất Do ca, huynh thành thân rồi?” Hứa Ba rất ngạc nhiên, nữ nhân nào lại thích nam nhân lôi thôi như thế chứ.

Trái tim Nguyệt Bất Do đau đớn, quai hàm bạnh lên: “Không. Người ta thích cũng là nam. Bọn họ nói ở Trung Nguyên nếu hai nam ở cùng nhau sẽ bị dìm củi heo. Hừ, ta mặc kệ. Ta cứ thích y đấy, ai dám cản ta ta liền làm thịt hắn !”

Mắt Hứa Ba trừng to, vốn đang bị kéo y liền lập tức chủ động chạy tiến lên: “Bất Do ca, người huynh thích cũng là nam nhân?”

“Đúng vậy.” Nguyệt Bất Do rất hào phóng thừa nhận, rồi mới thở dài một tiếng.

“Bất Do ca?” Vì sao thở dài?

Liếc nhìn đôi mắt tràn ngập “ngây thơ” của Hứa Ba, Nguyệt Bất Do lẩm bẩm một câu: “Bỏ đi, có nói chắc người cũng không biết. Bây giờ cũng không có thời gian. Đợi khi tìm được cha lớn của người rồi nói sau.”

“Vâng.” Hứa Ba không hỏi nữa.

Tìm được một cái cây cao che trời, lại là ở sâu trong rừng, Nguyệt Bất Do tìm mấy tảng đá thật lớn đến, bày bố một lúc xung quanh cái cây, rồi mới ngồi xổm xuống trước mặt Hứa Ba đang nghi hoặc: “Trèo lên.”

“A?”

“Nhanh lên, trèo lên.”

Nguyệt Bất Do vỗ vỗ bả vai. Hứa Ba ngại ngần cười, cúi người nằm sấp trên lưng Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do đứng lên, công Hứa Ba.

“Ta đưa người lên cây, ở đây ta bày trận pháp, cho dù có người phát hiện ra người họ cũng không đến gần được. Trước khi ta trở về người đừng xuống dưới, nếu đói bụng thì chịu khó nhịn một chút.”

“Vâng !” Hứa Ba ôm chặt cổ Nguyệt Bất Do: “Cám ơn huynh, Bất Do ca.”

“Ta còn phải cám ơn người đó.” Công Hứa Ba lên, Nguyệt Bất Do phát lực, thân hình nhanh chóng đập lên thân cây nhảy lên. Hai tròng mắt của Hứa Ba gần như sắp lồi ra ngoài, miệng liên tục kinh hô.

Chỉ trong nháy mắt, cả người Hứa Ba đã ở trên cây. Xuống khỏi lưng Nguyệt Bất Do, Hứa Ba nhìn đối phương, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ ngưỡng mộ toàn là ngưỡng mộ.

“Người cứ ở đây đi.” Ấn Hứa Ba ngồi trên cành cây rậm rạp, Nguyệt Bất Do muốn đi xuống.

“Bất Do ca !” Cực nhanh bắt lấy tay Nguyệt Bất Do, Hứa Ba ngăn hãm lại.

“Đừng sợ.” Nghĩ rằng đối phương vẫn không yên lòng, Nguyệt Bất Do khó được “ôn nhu” trấn an.

Hứa Ba nhếch miệng, buông tay ra, kéo tay áo lên. Nguyệt Bất Do sửng sốt. Trên cổ tay Hứa Ba quấn một cái gì đó màu vàng rất giống rắn.

Hứa Ba sờ cái giống rắn kia, rồi mới lấy nó xuống. Được rồi, không phải giống rắn, căn bản chính là một con rắn còn sống sờ sờ!

“Bất Do ca, huynh mang ‘Nguyên Bảo’ đi. Vạn nhất có cái gì nguy hiểm, Nguyên Bảo cũng có thể giúp huynh.” Hứa Ba kéo tay Nguyệt Bất Do, con rắn bò đến cổ tay Nguyệt Bất Do, quấn lấy. Rõ ràng mới từ cổ tay Hứa Ba xuống, con rắn kia lại vẫn lạnh lẽo đến mức làm Nguyệt Bất Do nổi da gà.

Nhìn con rắn, Nguyệt Bất Do nói: “Ta không cần thứ này. Người không có võ, người giữ lại mà phòng thân.”

Hứa Ba cười, lấy trong cổ ra một cái gì đó khác, nói: “Ta có ‘Vượng Tài’, cũng đủ phòng thân rồi.”

Nguyệt Bất Do nuốt nuốt cổ họng, không hổ là con trai của cổ vương, trên người không phải rắn thì là nhện. Trong lòng bàn tay Hứa Ba là một con nhện toàn thân đỏ rực, làm da gà của Nguyệt Bất Do không thể lặn xuống nổi. Tuy rằng hắn không sợ mấy món này nhưng cũng không thích.

Nguyên Bảo, Vượng Tài..... Nguyệt Bất Do hỏi: “Rất cuộc người nghèo đến độ nào vậy?”

Hứa Ba thành thực sờ sờ Vượng Tài: “Rất nghèo.”

Trắng mắt, Nguyệt Bất Do trực tiếp cầm lấy con rắn vừa nhìn đã biết rất độc, trả lại cho Hứa Ba: “Ta không cần thứ này. Võ công của ta là thiên hạ đệ nhị đó.”

Hứa Ba nháy mắt mấy cái: “Thế thiên hạ đệ nhất là ai?”

Nguyệt Bất Do ngây ngốc cười: “Là người ta thích.”

“A !” Hứa Ba đầu tiên là cả kinh, rồi mới cười theo.

“Đừng chạy loạn.” Lại dặn dò một câu, Nguyệt Bất Do nhảy xuống, nhanh chóng biến mất trong rừng. Hứa Ba nhìn Nguyệt Bất Do chạy xa, ôm chặt tay nải, nói nhỏ: “Nguyên Bảo, Vượng Tài, các người nói ta có thể tin tưởng Bất Do ca không?”

※

Từ Hứa Ba Nguyệt Bất Do đã hiểu được đại khái tình hình người Miêu trong khu rừng này. Sơn trại Miêu Cương lớn nhất ở Quảng Nguyên chính là Bát Khương trại, gần với Bát Khương trại là Si Mông trại ngụ trên ba ngọn núi. Ngoài ra còn có hơn hai mươi trại lớn nhỏ khác phụ thuộc vào hai trại này. Người gù đen Ba Tùng là người Bát Khương trại, cưới vợ là con gái thổ ty Bát Khương trại. Tám năm trước, Ba Tùng bị chính đại cữu của mình mang người trong tộc đuổi giết, nguyên nhân là vì hắn thích một nam nhân, một nam nhân Trung Nguyên.

Điều làm người ta không thể tin được là vợ và đại cữu của hắn cũng thích nam nhân Trung Nguyên này. Mà nam nhân Trung Nguyên kia chỉ nhìn trúng Ba Tùng, kết quả chính là vợ của Ba Tùng bị ngộ thương mà chết, Ba Tùng mất tích, nam nhân này mang con trai của Ba Tùng lẫn trốn, đại cữu của Ba Tùng bây giờ đã thành thổ ty, đến nay còn không cưới vợ.

Nguyệt Bất Do không thể tưởng tượng nam nhân như thế nào lại có thể khiến cả nam lẫn nữ đều thích, lại còn là người trong cùng một nhà. Theo hắn thấy, Ba Tùng và vợ của hắn quá rảnh nên mới tự mua việc cho mình như vậy. Đã thành thân rồi còn đi thích người khác, thậm chí còn vì nam nhân này không tiếc trở mặt thành thù. Nhất là vợ của Ba Tùng, lại còn hạ cổ hạ độc cho con trai ruột của mình. Người Miêu quả nhiên là người Miêu, quá độc ác.

Giống hắn. Thích Mạc Thế Di cả đời này không thay đổi. Nếu kiếp sau hắn còn có trí nhớ thì kiếp sau cũng sẽ không thay đổi. Nếu Mạc Thế Di thích người khác, cho dù hắn có khó chịu mấy hắn cũng sẽ rời khỏi Mạc Thế Di. Nguyệt Bất Do chỉ biết thích một người, người kia cũng chỉ có thể thích một mình hắn. Còn quan hệ thực sự của hắn và người kia, Nguyệt Bất Do tự động bỏ qua. Hắn là Nguyệt Bất Do, chẳng qua đúng lúc chiếm được thân thể con trai Mạc Thế Di, đánh chết hắn cũng sẽ không nhận Mạc Thế Di là cha. Cho nên Nguyệt Bất Do đã hạ quyết tâm không nói cho Mạc Thế Di chuyện này.

Có Hứa Ba hỗ trợ, Nguyệt Bất Do rất dễ dàng tìm được Bát Khương trại. Có tiếng người, cũng có khói bếp, Nguyệt Bất Do trốn trong bụi cây quan sát hồi lâu rồi mới nghênh ngang đi tới.

“Người nào đó?” Người canh gác cửa trại ngăn cản Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do giả một ngụm tiếng Miêu rất là suy yếu nói: “Ta là người của Đông Di trại, bà của ta bị bệnh, ta lên núi tìm thảo dược, không ngờ lại chạy tới tận bên này. Ta đã đi cả ngày trời, có thể cho ta xin chút thức ăn không?”

Vừa nghe là huynh đệ của Đông Di trại, thủ vệ thu hồi thương mâu, nói: “Vào đi. Sao ngươi lại đi xa như thế? Tìm được thảo dược chưa?”

“Vẫn chưa. Vu mụ nói cần lam tích tử.”

“Lam tích tử à. Cũng không dễ tìm đâu.”

“Đúng vậy. Nhưng không tìm được bà ta sẽ mất mạng. Ăn no rồi ta còn phải tiếp tục đi tìm, không tìm được tuyệt không thể trở về nhà.”

Một thủ vệ đưa Nguyệt Bất Do đến nơi chuyên môn chiêu đãi huynh đệ từ xa đến, có người mang nước và thức ăn tới cho Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do liên tục cảm tạ. Đầu lĩnh thủ vệ đến hỏi Nguyệt Bất Do vài việc, sợ hắn là mật thám của trại đối địch. Nguyệt Bất Do dựa theo lời của Hứa Ba mà nhẹ nhàng qua cửa. Sau khi xác định Nguyệt Bất Do không phải mật thám thì không có người quan tâm đến hắn nữa. Nguyệt Bất Do chậm rãi ăn, ánh mắt thì chú ý bốn phía.

Đang ăn, ngoài nhà tranh truyền đến một tiếng thiếu nữ kêu lên vui mừng: “Đầu lĩnh và Cố công tử bọn họ đã trở lại, đầu lĩnh và Cố công tử đã trở lại!”

Cố công tử? Nguyệt Bất Do cầm lấy bát canh, che khuất mặt mình. Người Miêu gọi nam tử Trung Nguyên thì mới dùng hai chữ “công tử”. Nơi này có người Trung Nguyên?

“Cố công tử, người đã về rồi, mau uống miếng nước đi.”

“Cám ơn.”

“Cố công tử, hôm nay có tìm được không?”

“Vẫn chưa.”

“A, Cố công tử đừng khổ sở, nhất định có thể tìm được.”

“Cảm ơn các cô nương, ta cũng tin nhất định có thể tìm được.”

Nguyệt Bất Do lặng lẽ đứng lên, đi đến cạnh cửa nhà tranh, nhìn ra bên ngoài, liền nhìn thấy một nam tử ăn mặc như người Miêu được năm sáu thiếu nữ Miêu tộc vây quanh. Bên cạnh nam tử kia có vài người nhìn đã biết là đầu lĩnh người Miêu. Nam tử đưa lưng về phía hắc, không nhìn thấy mặt.

“Được rồi, các người đừng vây Cố công tử nữa, chúng ta còn có chính sự muốn nói.”

Các thiếu nữ tản ra, mấy nam nhân cũng rời đi.

Có người đến, Nguyệt Bất Do lập tức quay về chỗ mình vừa ngồi, cúi đầu ăn bánh bột ngô. Một người đàn bà đi đến, bưng một bồn thức ăn. Bà đặt bồn lên bàn, thân thiết nói: “Cái này cho người mang đi ăn đường.”

“Cám ơn lão a mục.” Nguyệt Bất Do cười hàm hậu, làm bộ hiếu kỳ hỏi: “Ta vừa mới nghe được có người gọi ‘công tử’, trong trại có người Trung Nguyên à? Không phải đại đầu lĩnh của chúng ta không thích người Trung Nguyên sao?”

Lão mục cười nói: “Vị Cố công tử này không phải người Trung Nguyên bình thường mà là anh trai của y mã chúng ta, đến trại chúng ta đã hơn một năm rồi, coi như là một nửa người Miêu trong trại. Hắc bộ dáng tốt, tính tình cũng tốt, hiểu biết nhiều, rất nhiều cô nương đều thích hắc đấy. Cũng không biết hắc sẽ coi trọng ai nữa. Nhà y mã là đại gia tộc của Trung Nguyên, hình như rất lợi hại, y mã đối xử với công chúa vô cùng tốt, công chúa cũng rất thích y mã, cho nên đầu lĩnh mới nguyện ý gả công chúa cho y mã.”

“Y mã?” Nguyệt Bất Do rất hồ đồ hỏi: “Công chúa của chúng ta thành thân từ lúc nào? Gả cho người Trung Nguyên? A mục, chuyện này diễn ra lúc nào?”

Lão mục nói: “Công chúa và y mã còn chưa chính thức thành thân, chỉ là đính hôn. Khi nào thành thân vẫn còn chưa định, hình như là bên y mã có cái gì đó phiền toái, công chúa liền theo y mã đi Trung Nguyên, Cố công tử thì ở lại trong trại chúng ta. Mẫu thân Cố công tử bị bệnh, cần kim thiên cổ cứu mạng, nhưng kim thiên khó gặp, ngay cả cổ vương cũng không có. Ngày nào Cố công tử cũng phải đi vào trong rừng tìm kim thiên, đại đầu lĩnh cũng đi cùng.”

Cổ vương? Chắc chắn không phải Người gù đen. Xem ra bọn họ đã lại tìm được một vị cổ vương nữa. Nguyệt Bất Do mừng thầm vì có thể tìm hiểu được nhiều tin tức như thế. Vốn nghĩ rằng vị y mã kia của công chúa không phải Thành Thông thì là Thành Khiêm, bây giờ lại mọc ra thêm một vị anh trai của y mã, sự tình thật sự là càng ngày càng thú vị.

Không thể hỏi lại, nếu không sẽ khiến người ta hoài nghi. Lão mục thấy hắc không còn chuyện gì nữa liền rời đi. Nguyệt Bất Do ăn uống no đủ, bực hết thức ăn trong bồn lại, rời khỏi sơn trại. Nếu vị Cố công tử kia ngày nào cũng phải đi tìm cái kim thiên gì đó, vậy hắc cứ làm “bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau” là được rồi.

41. Chương 41

Trốn dưới tán cây, Hứa Ba nóng lòng đẩy nhánh cây ra nhìn theo hướng Nguyệt Bất Do rời đi. Nói thật, đối với việc Nguyệt Bất Do có thể giúp y tìm được cha lớn hay không, Hứa Ba cũng không để ý. Nhưng y và cha hoàn toàn không có sức mạnh gì, sức khỏe của cha không tốt, y lại không có năng lực gì, nếu có một người nguyện ý giúp bọn họ thì không thể tốt hơn. Nguyệt Bất Do làm việc lão luyện, có thể thoải mái đưa y lên cái cây cao như thế, nói vậy võ công hắc hắc là rất cao, người nọ còn nói hắc là thiên hạ đệ nhị mà.

Nghĩ đến cha và cha lớn, Hứa Ba cắn miệng, cho dù Nguyệt Bất Do có lợi hại như hắc nói không, bây giờ y chỉ có thể tin tưởng, chỉ có thể dựa vào người này. Cũng không biết ông trời có ý gì khi để y gặp được người này trong rừng. Y hi vọng Nguyệt Bất Do chính là quý nhân của y và cha.

“Cũng không biết dáng vẻ của Bất Do ca là thế nào nhỉ.....” Hứa Ba có chút tiếc nuối nho nhỏ.

Đợi mãi đợi mãi, đợi thật lâu Nguyệt Bất Do vẫn không trở về, Hứa Ba đã đói bụng. Nhưng y nhớ kỹ lời Nguyệt Bất Do dặn dò, cho dù đói mấy cũng không được xuống, hơn nữa quan trọng nhất là y cũng không xuống nổi.

Nhánh cây phát ra âm thanh răng rắc, có người tới! Hứa Ba lập tức buông nhánh cây ra che miệng mũi lại, sợ tới mức tim đập thình thịch. Âm thanh dẫm lên nhánh cây và lá cây càng ngày càng gần, ngón tay Hứa Ba giật giật, con rắn nhỏ màu vàng chui từ cổ tay ra, lưỡi rắn thè lè, tỏ vẻ đã chuẩn bị tốt để tấn công.

Người tới dừng lại bên cạnh cái cây, trái tim Hứa Ba dường như sắp nhảy khỏi cổ họng ra ngoài. Đợi trong chốc lát, lá cây khô lại phát ra âm thanh, nhưng không đi xa, chỉ di chuyển xung quanh cái cây. Hứa Ba sợ muốn vỡ tim, chẳng lẽ có người phát hiện y ở trên này?!

“Ba Tử, Ba Ba? Con ở đây à? Ba Tử?” Ngay khi Hứa Ba chuẩn bị thả rắn, dưới tàng cây truyền đến tiếng một người khẽ gọi. Hứa Ba sửng sốt, rồi mới dùng sức đẩy nhánh cây ra gào xuống phía dưới: “Cha ! Cha ! Con ở trên này ! Cha !”

“Ba Tử?”

Hứa Ba thăm dò xuống, nhưng không nhìn thấy người, y hô to: “Cha ! Con ở trên cây, trên cây !”

“Ba Ba? Con ở đâu? Sao cha không nhìn thấy con?” Một người rất nôn nóng gọi dưới tàng cây.

Hứa Ba muốn xuống, nhưng cây rất cao, y sờ đầu Nguyên Bảo, con rắn phì một tiếng rồi bò xuống. Rất nhanh, dưới tàng cây liền truyền đến tiếng đối phương kinh hô: “Nguyên Bảo !”

Chợt nhớ tới trước lúc đi Nguyệt Bất Do đã bày trận dưới cái cây, Hứa Ba hô: “Cha, con ở trên cây, dưới tàng cây có trận pháp.”

“Trận pháp?” Người tới rất là khó hiểu, “Là con làm ?”

“Không phải.” Lo lắng mình không thể đi xuống, Hứa Ba nhanh chóng nói: “Cha, con gặp một vị đại ca, trận pháp là do vị đại ca đó làm. Cha, ở dưới có an toàn không? Cha tìm một chỗ trốn đi đã, đợi vị đại ca đó trở lại là con có thể đi xuống!”

“Vị đại ca kia là người nào? Là người Miêu sao?”

“Không phải không phải!”

Hứa Ba kêu lên trong lòng: Bất Do ca, huynh mau trở lại đi.

※

Rời khỏi Bát Khương trại, Nguyệt Bất Do không lập tức trở về tìm Hứa Ba mà vẫn mượn cớ tìm được thảo ở xung quanh Bát Khương trại để điều tra địa hình Bát Khương trại. Từ rất xa, hắc nhìn thấy vài người đi ra từ trong phòng trúc cao hai tầng trong trại, nhìn những người khác cung kính với mấy người này, không khó đoán họ chính là các trưởng môn của Bát Khương trại. Cũng không biết đó có phải Cố công tử kia không, cách quá xa, Nguyệt Bất Do thấy không rõ lắm.

Di chuyển đã được tương đối, nghĩ đến Hứa Ba vẫn còn ở trên cây, Nguyệt Bất Do mang một bao thức ăn của hắc trở về. Thằng nhóc kia là con trai của Người gù đen, cũng không thể để y đói chết được.

Xuyên qua bụi cỏ dày rậm, từ rất xa Nguyệt Bất Do đã nhìn thấy một người ngồi gần cái cây kia. Hắc lập tức ngồi xổm xuống giấu mình đi, lặng lẽ tới gần.

“Ba Ba, có đói bụng không?”

“Đói..... Cha, cha đã ăn chưa?”

“Vẫn chưa. Cha chờ con xuống dưới rồi cùng ăn. Cha tìm chút hoa quả.”

“Cha, chờ con xuống dưới con sẽ bảo Nguyên Bảo bắt thỏ cho cha ăn. Cha lo lắng lắm đúng không?”

“Cũng không đâu. Nếu không phải con để lại ký hiệu thì cha thật sự sẽ gấp muốn chết. Cũng may con gặp được người tốt.”

Cha? Cha của Hứa Ba? Nguyệt Bất Do nháy mắt mấy cái, đứng lên khỏi bụi cỏ, cố ý tạo ra tiếng động. Người ngồi dưới đất nghe thấy động tĩnh, khẩn trương nhìn về phía Nguyệt Bất Do, chỉ thấy một người Miêu bản thủ đứng ở đó. Y hoảng sợ, bối rối đứng lên.

Nguyệt Bất Do nhìn đối phương, mở miệng gọi: “Hứa Ba, ta đã trở về.”

“Bất Do ca?! Huynh đã trở lại rồi !”

Vừa nghe đối phương là vị đại ca mà Hứa Ba nhắc tới, nam tử trung niên đứng đó nhẹ nhàng thở ra. Sau khi Nguyệt Bất Do đi tới, y cảm kích nói: “Vị tráng sĩ này, cảm ơn người đã cứu huynh tử.”

“Người chính là cha của Hứa Ba?” Nguyệt Bất Do cao thấp đánh giá đối phương một phen.

Đối phương kéo kéo bộ quần áo bẩn đầy nếp nhăn của mình, ngượng ngùng nói: “Tại hạ Hứa Thanh Thủy, là cha của Hứa Ba, nghe Hứa Ba nói là tráng sĩ cứu nó, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Nguyệt Bất Do khoát tay: “Tiện tay làm thôi, không coi là cứu. Nhưng thằng nhóc này cũng biết tự tìm thức ăn, ta cũng không tính là làm không công. Người đợi chút, ta đưa y xuống dưới.”

“Cảm ơn tráng sĩ.”

Hứa Thanh Thủy lùi sang một bên, liền nhìn thấy Nguyệt Bất Do dịch chuyển tới lui những tảng đá xung quanh cái cây, rồi mới vụt một cái bay lên trên cây. Hứa Thanh Thủy ngẩng đầu lên, trong mắt là chờ mong.

“Bất Do ca, cuối cùng huynh cũng đã về rồi, đối chết ta.”

“Ta có mang đồ ăn trở về.”

“Cảm ơn Bất Do ca.”

Khi nói chuyện, Nguyệt Bất Do công Hứa Ba bay từ trên cây xuống. Chân vừa chạm đất Hứa Ba liền bổ nhào vào trong lòng Hứa Thanh Thủy: “Cha !”

Hứa Thanh Thủy vội vàng sờ mặt Hứa Ba, lại sờ tới sờ lui trên người xem y có bị thương không. Thấy Hứa Ba ngoài gương mặt bẩn lem nhem ra thì cũng không tệ lắm, Hứa Thanh Thủy lộ ra nụ cười nhợt nhạt, lúc này mới trách nói: “Con đúng là hù chết cha. Cha về nhà không thấy con, chỉ thấy con để lại mấy chữ nói đã vào trong rừng tìm cha, con biết cha sợ đến thế nào không?”

“Hai ngày liền cha không trở về, con không yên lòng, con sợ cha gặp nguy hiểm.”

“Cha có thể gặp nguy hiểm gì được chứ?”

Hai cha con ngồi bên kia “tâm sự”, Nguyệt Bất Do ngồi một bên bĩu môi nhìn. Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận trong lòng mình có chút hâm mộ. Cả đời hắn chỉ biết đến tình yêu thương của mẫu thân, không biết phụ ái là tư vị gì. Nhưng mà Hứa Ba nói cha y đối với y còn tốt hơn cả nương, Nguyệt Bất Do rất xấu xa coi Hứa Thanh Thủy thành nữ nhân, dù sao mặt tên kia vốn cũng là mặt nữ nhân mà.

Kiên nhẫn đợi cho hai cha con nhà kia ngọt ngào xong, lúc này Nguyệt Bất Do mới lên tiếng: “Đến ăn cơm đi.”

Hứa Ba đã sớm đói bụng, Hứa Thanh Thủy cũng đói bụng. Nguyệt Bất Do bày đồ ăn ra đất, Hứa Ba đưa một miếng bánh cho cha trước rồi mới tự mình cầm lấy một miếng ăn liên tục. Nguyệt Bất Do không đói bụng, thấy hắn không ăn, Hứa Thanh Thủy ngượng ngùng nói chuyện.

“Nhanh ăn đi. Ăn xong rồi ta còn có chuyện cần nói với các người.” Nguyệt Bất Do nói một câu, lúc này Hứa Thanh Thủy mới ăn tiếp.

Trong quá trình cả ba đều không nói gì, Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba giống như vừa nhìn đối mặt mấy trăm năm, ăn như hổ đói toàn bộ thức ăn Nguyệt Bất Do mang đến. Hứa Thanh Thủy dù sao cũng là trưởng bối, nhìn qua cũng rất có giáo dưỡng, tướng ăn coi như chỉ mất tự nhiên, Hứa Ba thì cứ nắc nứu liên tục.

“Bất Do ca, hức, huynh không, hức, ăn sao?”

“Ta ăn rồi, ngươi đừng quản ta.”

“Hức, vâng.”

Hứa Thanh Thủy vừa ăn vừa nhìn lên Nguyệt Bất Do. Mặt đối phương quá bẩn, cả người đều bẩn, y nhìn không ra dáng vẻ thật của đối phương, nhưng nghe giọng thì tuổi cũng có vẻ không lớn. Ăn no, lại sức được một chút Hứa Thanh Thủy chủ động mở miệng: “Ta tìm thấy ký hiệu Ba Tử để lại trong rừng, đi một đường thì tìm đến đây, cảm ơn tráng sĩ.”

“Đừng lúc nào cũng nói cảm ơn, ta nói là tiện tay mà làm, hơn nữa ta cũng có việc cần các người hỗ trợ, Hứa Ba hẳn là đã nói cho người đi.” Nguyệt Bất Do rất trực tiếp.

Hứa Thanh Thủy gật đầu, cũng không lảng tránh, nói: “Ta không tin Ba Tùng đã chết. Võ công của hần có lẽ không bằng ngươi nhưng ở Miêu Cương cũng là đỉnh đỉnh lợi hại. Huống chi cổ độc thuật của hần lại càng là không người nào bằng.”

“Lúc ấy Ba Ba bị hạ cổ và độc, ta giải độc cho nó cũng mất mấy năm, rồi ta lại phải tinh dưỡng cũng mất thêm mấy năm nữa. Hai năm nay ta mới có thể đi ra ngoài tìm hần. Chỉ là ta không có võ công, thân thể lại không tốt, còn phải đề phòng bị bọn họ phát hiện, cho nên vẫn không tìm được tung tích của hần.”

Nói tới đây, Hứa Thanh Thủy che ngực, trên mặt có thương cảm: “Ta có thể cảm giác được, hần còn sống.”

“Cha.” Hứa Ba ôm lấy cha, Hứa Thanh Thủy cũng ôm y.

Cha con hai người một yếu một bệnh, cũng không phải là người có thể hỗ trợ gì, nhưng mà Nguyệt Bất Do cũng không cần. Có thể gặp được Hứa Ba đã xem như được ông trời giúp đỡ rồi, làm người không thể quá tham lam.

Khi hai người ăn cơm Nguyệt Bất Do cũng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Hần nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nhưng ta cũng nói trước, nơi này dù sao cũng là địa bàn Miêu Cương, cho dù tìm được người hay xác chúng ta cũng phải đi, không được trả thù.” Chủ yếu là hần gấp gáp chạy về kinh thành. Nếu Người gù đen chết hần còn phải tiếp tục đi tìm người khác, không có thời gian rảnh nhiều như vậy.

Hứa Thanh Thủy lập tức gật đầu: “Ta chỉ muốn tìm được hần, báo thù cái gì ta không nghĩ tới.”

Hứa Ba cũng gật đầu theo: “Ta chỉ muốn ở cùng cha và đại cha, chúng ta trốn đi, trốn thật xa vào.”

Nguyệt Bất Do nói: “Cũng không cần phải thế. Chỉ cần rời khỏi nơi này thì bọn chúng sẽ không thể định đoạt được nữa.” Tiếp theo, Nguyệt Bất Do nói tất cả những thứ hần chứng kiến ở Bát Khương trại cho hai người. Hứa Ba khê hô một tiếng, nhìn về phía cha.

Nguyệt Bất Do hỏi: “Có chuyện gì?”

Hứa Thanh Thủy nhíu mày nói: “Kim thiên rất khó tìm, nhưng ta từng nghe Ba Tùng nói qua kim thiên cổ là tượng trưng cho cổ vương, không có kim thiên cổ thì không có khả năng làm cổ vương. Ba Tùng có hai đôi kim thiên cổ, khi hần bị đuổi giết có mang theo một đôi, Bao Bồi không có khả năng không biết.”

“Bao Bồi là cữu cữu của ta.” Hứa Ba giải thích.

Nguyệt Bất Do nheo hai mắt, nói như thế tức là Bát Khương cổ vương rất có thể đã có kim thiên cổ, vì sao Cổ công tử kia lại nói như vậy?

“Nhưng người Miêu trong Bát Khương trại đều tin tưởng cổ vương của bọn họ không có kim thiên cổ.”

Hứa Thanh Thủy nói: “Cổ vương có cổ gì chỉ có chính cổ vương và đại đầu lĩnh biết, cái này xem như bí mật, không thể tùy tiện nói.”

“Cái này thật kỳ quái” Nguyệt Bất Do sờ sờ cằm, sau đó hần nói: “Ngày mai ta đi theo bọn họ tự nhiên sẽ biết bọn họ muốn tìm cái gì. Nhưng mà ngày mai các người không thể đi, các người không có võ, tuyệt đối sẽ bị phát hiện.”

Hứa Thanh Thủy do dự, y muốn đi theo.

Nguyệt Bất Do nói: “Ta không hiểu cổ độc, các người không thể tìm người, chúng ta đều có những việc không thể làm. Ngày mai các người cứ ở đây chờ ta, ta đi một mình mới tiện làm việc.” Rồi hần nói với Hứa Thanh Thủy: “Người giải thích cẩn thận địa hình nơi này cho ta.”

“Được.”

Nghê giọng điệu Nguyệt Bất Do rất tự tin, cũng hiểu rõ mình quả thật không được, Hứa Thanh Thủy giao toàn bộ chuyện tìm người cho Nguyệt Bất Do. Tuy rằng người này chỉ vừa mới gặp mặt nhưng lại cho người ta một cảm giác rất yên tâm, y cũng không thấy lo lắng như trước nữa. Nếu đi theo, y và Hứa Ba sẽ làm vướng chân hần.

Hứa Thanh Thủy từng ở Bát Khương trại hơn hai năm, rất quen thuộc với nơi này. Y tỉ mỉ vẽ địa hình cánh rừng này lên mặt đất cho Nguyệt Bất Do, còn nói một vài kiêng kỵ trong Bát Khương trại cho đối phương. Hứa Thanh Thủy dù sao cũng đã làm cha, những nơi cần chú ý so với Hứa Ba có trọng điểm hơn. Hứa Ba tạm thời không có gì giúp được, liền đến phụ cận bắt thỏ.

Buổi tối, ba người ăn con thỏ Hứa Ba bắt được, Nguyệt Bất Do lại bày trận xung quanh, phòng ngừa buổi tối có mãnh thú đánh lén. Ba người ăn no bụng, Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đến bờ sông rửa tay rửa mặt rồi nằm bên đồng lửa ngủ. Nhìn hai cha con rúc vào nhau, Nguyệt Bất Do không hề thấy buồn ngủ, hần nhớ Mạc Thế Di. Muốn chui vào trong chăn Mạc Thế Di, rất muốn rất muốn.

※

Bên Nguyệt Bất Do không được bình yên, ở kinh thành cũng không hề bình lặng chút nào. Thừa dịp Thành Khiêm vào cung, Vương hoàng hậu lệnh cho đại ca Vương Hiến tự thân xuất mã tới phủ Trung vương mang tên thị vệ bên cạnh Thành Khiêm đi, Thành Khiêm thì bị Vương hoàng hậu giữ lại trong cung. Bên ngoài thì nói là Thành Khiêm cùng nàng lễ Phật, trên thực tế là giam lỏng Thành Khiêm. Bên này, Vương hoàng hậu lại bức Thành Lệ lấy danh nghĩa hoàng đế hạ chỉ, tứ hôn cho Thành Khiêm.

Thành Lệ là có tiếng “hiếu thuận” với mẹ mình, nếu mẫu hậu yêu cầu, cho dù hần khó xử cũng không có biện pháp. Ngay hôm sau hôm Thành Khiêm bị giam lỏng trong cung, Thành Lệ hạ chỉ, nửa tháng sau Thành Khiêm sẽ thành thân, cưới con gái của em gái Binh bộ thị lang. Mối hôn nhân này là do Vương hoàng hậu tuyển chọn rất tỉ mỉ mới có được. Binh bộ thị lang này và Vương gia có liên hệ rất sâu, cuộc hôn nhân này của Thành Khiêm cũng không đơn giản chỉ là một cuộc hôn nhân.

Sau khi Thành Lệ hạ chỉ thì phái người gửi thư cho đại cữu, nói tên thị vệ kia tốt xấu gì cũng là người trong lòng Thành Khiêm, đừng quá khó xử hần. Đợi sau khi Thành Khiêm cử hành đại hôn thì lại đưa trở về cho Thành Khiêm, miễn cho Thành Khiêm thâm oán mẫu hậu. Thái tử ra mặt, Vương Hiến vốn muốn giết tên thị vệ kia cũng hạ thủ lưu tình, liền bí mật giấu tên thị vệ đó đi. Không giấu đi thì thôi, vừa giấu Vương Hiến liền phát hiện ra một chuyện nguy hiểm.

Đêm đó, Vương Hiến vội vàng vào cung mật đàm cùng Vương hoàng hậu. Tối đó đã xảy ra chuyện gì không ai biết, chỉ biết là ba ngày sau, Thành Khiêm bị Vương hoàng hậu đưa đến hoàng lăng. Vương hoàng hậu nói tâm hần không vững vàng, bảo hần đi túc trực bên linh vị tổ tông thuận tiện tĩnh lại. Mà ngay trong ngày hôm đó, có người đến nha môn kinh thành đánh trống kêu oan, nói em trai Vương hoàng hậu Vương Tông Vương đại nhân nợ hần mấy ngàn lượng tiền đánh bạc không trả. Vương tử phạm pháp phải xử lý thế nào đây?

“A a..... Lần này lại thành mẫu hậu đau đầu rồi.” Thành Lệ nhấp một ngụm rượu trái cây, thỏa mãn hít vào một hơi. Một người cùng hần uống rượu thì hỏi: “Người xác định bà ấy đã biết nữ nhân kia là người Miêu ?”

“Tin tức là người của ta tự mình đưa đến chỗ Vương Hiến, bằng không sao mẫu hậu lại phải đưa Thành Khiêm đến hoàng lăng? Ta thậm chí còn nghe nói sau khi đại cữu đi thì mẫu hậu còn tức giận với Thành

Khiêm một trận, hình như còn đánh hấn.” Thành Lệ đối với người anh em vốn không hề thân thiết với mình lại càng không có bao nhiêu tình cảm.

“Nếu việc này không có quan hệ gì với hấn, vậy cho qua; nếu hấn có tham dự trong đó, đánh hấn vẫn còn nhẹ tay với hấn lắm.” Mạc Thế Di lạnh lùng nói một câu.

Thành Lệ cười, là nụ cười thật lòng khi đối mặt với anh em của mình.

“Thế Di, cái ả Lục nhi kia ngươi hãy nghĩ cách cứu ra đi. Mẫu hậu chắc chắn sẽ hạ sát thủ, nhưng bây giờ ả ta còn không thể chết được.”

Mạc Thế Di gật đầu: “Chốc nữa ta sẽ đi.”

Nhìn thời gian không còn sớm, Thành Lệ duỗi cái eo lưng: “Đi ngủ đây. Sáng mai ta còn phải vào cung. Phụ hoàng bây giờ lại thành ra thanh nhàn, đáng thương ta ở trong này chịu vất vả.”

Mạc Thế Di nói móc: “Ngươi không làm hoàng đế thì khỏi phải chịu mệt.”

Thành Lệ lập tức hừ lạnh một tiếng: “Ngôi hoàng đế này là của ta, mệt cũng không cho người khác.”

“Cho nên mới nói ngươi là tự tìm.”

“Ta thích thế.”

Không để ý tới Thành Lệ, Mạc Thế Di đứng dậy: “Ta đi Vương gia, ngươi ngủ trước đi.”

“Ngươi phải cẩn thận đấy.”

“Ừ.”

Mạc Thế Di lặng lẽ đi ra từ cửa sổ, Thành Lệ nằm lăn ra giường nhìn đỉnh giường lẩm bẩm: “Bất Do à Bất Do, khi nào ngươi mới trở về? Trời cũng sắp lạnh rồi.”

※

Mơ mơ màng màng ngủ trong chốc lát, Nguyệt Bất Do liền tỉnh. Quay đầu, hai cha con nhà kia vẫn còn rúc vào nhau. Hứa Ba nhìn thế nào cũng không giống hai mươi tuổi. Nào có ai hai mươi tuổi còn chui vào lòng cha ngủ chứ.

Cũng không biết là canh giờ nào rồi, Nguyệt Bất Do ngồi dậy. Đống lửa đã sắp tắt, Nguyệt Bất Do lại bỏ thêm một ít nhánh cây. Ngủ không được. Vừa nhắm mắt lại đã nhớ tới Mạc Thế Di. Chưa từng nhớ nhưng một người như thế, cảm giác này thật sự là không dễ chịu. Cũng không biết vì sao, hôm nay gặp được Hứa Thanh Thủy làm hấn càng nhớ Mạc Thế Di hơn.

Vẫn ngồi như vậy đến tận lúc trời gần sáng, Nguyệt Bất Do đánh thức cha con Hứa gia, đưa bọn họ lên trên cây, để con hổ ăn còn thừa tối qua lại cho họ, Nguyệt Bất Do một mình ra đi.

“Cha, con sợ.” Sợ cha lớn đã mất rồi.

Hứa Thanh Thủy ôm chặt Hứa Ba: “Không sợ. Cha tin cha lớn của con còn sống, nhất định còn sống.”

42. Chương 42

Nguyệt Bất Do đợi ở ngoài Bát Khương trại tới tận khi mặt trời lên đến đỉnh đầu mới có ba nam tử nhìn thân phận có vẻ khác nhau rõ ràng đi từ trong trại ra. Mơ hồ, hấn nghe thấy thủ vệ gọi một nam tử trong đó là Cố công tử, Nguyệt Bất Do lặng lẽ đuổi theo, chính là người này. Nghe Hứa Thanh Thủy nói cứu cứu của Hứa Ba, cũng chính là thổ ty đương nhiệm Bát Khương trại Bao Bồi rất cao rất cường tráng, nhưng nhìn ba nam tử kia cũng chỉ có dáng vẻ bình thường, vừa rồi cũng không thấy thủ vệ gọi đầu lĩnh, hấn là Bao Bồi kia không đi ra ngoài.

Ba nam tử được một nhóm thị vệ Bát Khương bảo vệ đi vào rừng, Nguyệt Bất Do đợi bọn họ đi xa rồi mới vượt qua thủ vệ thì triển khinh công đuổi theo.

Dọc đường đi, ba nam tử kia đều không nói chuyện với nhau. Bước chân của họ rất nhanh, dường như là có mục đích đi tới nơi nào đó. Nguyệt Bất Do nhìn đường dưới chân, rõ ràng đã bị dẫm qua vô số lần. Nếu là tìm kim thiên gì đó, tại sao lại đi tới cùng một chỗ mãi?

Bước chân của người phía trước không ngừng, càng chạy càng đi vào rừng sâu, đường dưới chân cũng càng thêm gập ghềnh dài hẹp hơn. Vượt qua một đỉnh núi, người phía trước mới dừng lại. Nguyệt Bất Do trốn trên một cái cây cao nhìn chăm chăm phía trước, mày nhíu lại. Nơi này sao nhìn giống ngôi mộ vậy? Đồi trước mộ của đầu lĩnh người Miêu cũng giống như thế này. Hơn nữa rất kỳ quái là nơi này lại đã có người ở trong. Nguyệt Bất Do nhìn ra một chút, ước chừng có hai ba mươi người, mỗi người đều mang loan đao, mặc trang phục võ sĩ.

Trong số thị vệ đi theo ba người kia có người đưa vài cái giỏ cho những người này. Nguyệt Bất Do nhìn thấy họ lấy thức ăn nước uống từ trong giỏ ra. Trong đó một người thoạt nhìn hẳn là đầu lĩnh nói gì đó với ba người kia, Nguyệt Bất Do cách quá xa, nghe không rõ.

Ăn xong cơm, đầu lĩnh kia đi tới trước một khối thạch bích, sờ soạng bên cạnh nó, thạch bích bỗng nhiên tách ra hai phía. Ba người kia mang vài tên thị vệ và vị đầu lĩnh kia đi vào, những người còn lại ở bên ngoài tiếp tục ăn uống.

Muốn vào đi rất dễ dàng, những người này Nguyệt Bất Do còn không để vào mắt, nhưng có nên đi vào hay không? Nguyệt Bất Do có chút do dự. Suy xét mãi, hẳn quyết định vẫn là ở lại xem tình hình đã.

Ngồi ngoài theo dõi đến gần một ngày, đợi khi mặt trời bắt đầu xuống núi, ba người kia mới đi từ bên trong ra. Lúc này Nguyệt Bất Do thấy rõ ràng mặt ba người kia, cũng ghi nhớ thật chặt chẽ. Khi trở về, Nguyệt Bất Do còn đi theo phía sau bọn họ, đến tận khi nhìn thấy những người đó đi vào trại hẳn mới trở về.

Khi quay lại cái cây chỗ Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đang ở, trong rừng đã tối đen. Nguyệt Bất Do di chuyển đá trong trận pháp, ngửa đầu: “Ta đã trở về.”

“Bất Do ca !” Trên cây lập tức có một cái đầu thò ra, tiếp theo nghe đối phương nói: “Cuối cùng huynh đã trở lại, ta và cha sắp chết đói rồi!”

“Ba Ba.” Làm như trách cứ, đầu Hứa Thanh Thủy cũng ló ra, nóng vội hỏi: “Nguyệt đại hiệp, có tìm thấy cái gì không?”

“Có, cũng không có. Ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói.” Nguyệt Bất Do nhảy lên trên cây, hẳn vừa đứng vững, Hứa Ba liền bò lên lưng hắn, tiếp theo trong bụng truyền ra âm thanh đói khát, xem ra là đói bụng lắm rồi.

Hứa Ba rất có khả năng, một mình đi ra ngoài lòng vòng vài lượt liền mang về một con thỏ và một con chim trĩ. Hứa Thanh Thủy tìm chút quả và rau dại, còn xếp đá thành một cái bếp. Hai cha con họ thu thập tốt thỏ và chim trĩ, rửa sạch quả và rau dại, Nguyệt Bất Do thì ngồi dưới đất như đại gia. Chẳng qua hai người tuyệt đối sẽ không bắt măn, Nguyệt Bất Do gần như đã chạy một ngày, rất vất vả.

Thỏ và chim trĩ đều nướng xong, Nguyệt Bất Do nói những chuyện hắn thấy hôm nay cho hai người. Hứa Thanh Thủy nghe xong lập tức hỏi: “Người nói chỗ kia thoạt nhìn giống ngôi mộ?”

“Ừ.” Nguyệt Bất Do mờ mịt nói: “Lúc trước ta ở Miêu trại khác từng nhìn thấy ngôi mộ rất giống vậy. Nhưng không biết mộ ở ‘nơi này’ có phải như thế không.”

Hứa Thanh Thủy lại lập tức hỏi: “Có phải chỗ đó có một khối thạch bích rất lớn không?”

“Hả?” Nguyệt Bất Do gật đầu, “Đúng là có một khối. Thạch bích đó còn có thể mở ra nữa. Ta nhìn thấy có một người trong số họ sờ soạng bên cạnh thạch bích vài cái, thạch bích liền mở ra. Rồi những người đó mới đi vào.”

Trong mắt Hứa Thanh Thủy chợt lóe kích động, thần sắc hiện lên ưu thương nói: “Vậy là đúng rồi. Nơi đó là thánh địa của Bát Khương trại, cũng là khu mộ của mỗi vị đại đầu lĩnh và cổ vương trong Bát Khương trại. Trước đây Ba Tùng từng mang ta tới đó.”

“Cha?” Hứa Ba ôm cổ cha, “Sao con lại không biết?”

Hứa Thanh Thủy sờ đầu Hứa Ba, nói: “Đứa bé quá nhỏ đi tới đó không tốt, cho nên cha lớn không mang con đi.”

“Vâng ạ.” Hứa Ba cọ cọ trong lòng cha, không buông tay.

Nguyệt Bất Do trừng trắng mắt, đập tới một đập: “Cũng không phải thằng nhóc hai tuổi mà suốt ngày làm nũng cha. Buông cha người ra mau. Lớn như thế rồi còn không ngại mất mặt!”

Hứa Ba dẫu mủ: “Cha thích ta ôm người.”

“Ôm cái rắm. Ai làm cha mà chẳng thích con mình dù lớn cũng vẫn bám đuôi như trẻ hời sữa chứ.” Nguyệt Bất Do lại đập một phát, Hứa Ba mới không cam lòng buông tay ra.

Hứa Thanh Thủy cười lại sờ đầu Hứa Ba, an ủi con trai, rồi mới nói với Nguyệt Bất Do: “Ba Tử từ nhỏ tính tình luôn như vậy, rất tốt.”

“Hi hi.....” Được cha khen, Hứa Ba rất vui vẻ.

Nguyệt Bất Do hừ một tiếng: “Tốt chỗ nào chứ. Chờ người chết rồi xem y có còn tốt không.”

“Bất Do ca.....” Hứa Ba bắt mẫn.

Hứa Thanh Thủy sừng sốt một chút, rồi mới thở dài một tiếng: “Đúng vậy. Ta cũng lo lắng nếu có ngày ta mất, nó sẽ phải làm sao đây.”

“Sẽ không, cha sẽ không mất, cha sẽ vĩnh viễn ở cùng con.” Hứa Ba dùng sức ôm lấy cha, muốn khóc, “Cha, Ba Tử, cả cha lớn nữa, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Hứa Thanh Thủy lập tức vỗ về con trai: “Được. Cha và cha lớn với Ba Ba sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, cha sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Ba Ba.”

Nguyệt Bất Do chà xát da gà trên cánh tay, nhin không được đập người ta một phát ngay trước mặt cha người ta: “Người ngồi xuống cho ta ! Đừng có giống như cái đồ không xương lúc nào cũng chui vào lòng cha người ! Người hai mươi tuổi, không phải hai tuổi ! Người nhớ kỹ cho ta !”

Có chút sợ Nguyệt Bất Do, Hứa Ba không tình nguyện buông cha ra, nhìn Hứa Thanh Thủy vừa cười.

Rột rột..... Bụng Nguyệt Bất Do kêu to, đã một ngày rồi hấn chưa ăn gì cả. Trước kiếm quả đại ăn đã, hấn tạm thời mặc kệ chả quan tâm xem Hứa Ba có lớn hay không. Hứa Ba nhìn Nguyệt Bất Do mãi ăn, nhanh chóng chạy tới ngồi bên cạnh cha. Hứa Thanh Thủy ôm Hứa Ba, sờ đầu y, Hứa Ba cọ bàn tay cha, vẻ mặt hạnh phúc. Nguyệt Bất Do làm bộ không nhìn thấy thằng nhóc ghê tởm kia, thoáng cúi người cầm giận cắn quả đại. Hừ, hấn cũng có người để chui, khoe khoang cái gì.

Mặc kệ Hứa Ba ghê tởm đến thế nào, giờ cứ phải ăn cơm đã. Sau khi nướng xong thỏ và chim trĩ, Hứa Ba cũng không dính cha y nữa, ăn hùng hục như hổ.

Ăn no, Nguyệt Bất Do lại đưa Hứa Ba và Hứa Thanh Thủy lên trên cây, hấn còn phải đi ra ngoài.

“Bất Do ca, đã tối rồi, có việc gì sáng mai lại đi đi.” Hứa Ba kéo tay Nguyệt Bất Do, có chút đau lòng vì Nguyệt Bất Do vất vả như thế.

Không quen bị người chạm đến, Nguyệt Bất Do rút tay ra, nói thẳng: “Ta còn phải tới do thám. Buổi tối sẽ động thủ.”

Vừa nghe Nguyệt Bất Do muốn đi tới mộ, Hứa Ba không nói nữa. Hứa Thanh Thủy nói: “Nơi đó có cổ trùng, người phải coi chừng đó.”

“Ta không sợ.” Nguyệt Bất Do khoát tay.

Hứa Ba chớp chớp mắt, nhanh chóng lấy con rắn vàng trên cổ tay y nhét vào trong tay Nguyệt Bất Do, nói: “Bất Do ca, huynh mang Nguyên Bảo đi đi. Cho dù gặp cổ trùng lợi hại thế nào thì có Nguyên Bảo cũng sẽ không sao hết. Buổi tối không an toàn, huynh đừng cự tuyệt.”

Hứa Thanh Thủy nói theo: “Đúng vậy, người mang Nguyên Bảo đi đi. Lúc trước nó và Vượng Tài đều là cổ vật bên người Ba Tùng, vào cái ngày gặp chuyện không may Ba Tùng đã để nó và Vượng Tài lại cho Ba Ba, chúng nó rất lợi hại.”

Cổ vật bên người Người gù đen? Nguyệt Bất Do không cự tuyệt nữa, học Hứa Ba quán Nguyên Bảo lên cổ tay, hỏi: “Nếu gặp cổ trùng ta nên làm thế nào?”

“Nguyên Bảo có thể tự mình giải quyết.”

“Được.” Vậy càng tốt.

Không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, Nguyệt Bất Do nhảy xuống khỏi cái cây, xếp đá bày trận, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba im lặng ngồi trên cây, đợi Nguyệt Bất Do mang tin tức trở về.

Khi trở về Nguyệt Bất Do đã để lại kí hiệu ven đường. Tuy rằng trong rừng rất tối, gần như giơ tay không thấy năm ngón, chẳng qua cái này cũng không làm khó được hắn. Không còn sự kiêng dè khi theo dõi, Nguyệt Bất Do thì triển khinh công nhanh chóng tới ngôi mộ. Xung quanh mộ đốt đuốc, hai ba mươi thị vệ nhìn thấy lúc ban ngày giờ vẫn còn canh giữ ở nơi đó, xem ra là người gác mộ.

“Đã là người chết còn cần nhiều người gác như thế làm gì?” Nguyệt Bất Do lẩm bẩm một tiếng, tránh ở trong bụi cỏ. Nguyên Bảo bò ra từ trong tay áo hắn, những sâu trùng đang kêu to bên cạnh Nguyệt Bất Do nháy mắt đã không còn âm thanh nữa. Nguyệt Bất Do hiểu kỳ sờ sờ thân rắn lạnh lẽo của Nguyên Bảo, nghĩ rằng đến mùa hè dùng thứ này để đuổi muỗi thật là tốt mà.

Cứ như vậy tránh trong bụi cỏ không biết đến bao lâu, đợi cho hầu hết người đều trở lại phòng trúc bên cạnh mộ ngủ, đợi cho sáu tên thị vệ ở bên ngoài gác đêm đều đã ngủ gật, Nguyệt Bất Do mới đứng lên khỏi bụi cỏ. Đối với chuyện trốn một chỗ ngồi thật lâu như thế này, hắn sở trường nhất.

Gần như đi vào trong mộ mà không gây ra chút tiếng động gì, Nguyệt Bất Do điểm huyết qua khoảng không, sáu gã thị vệ đang ngủ gật lăn quay ra đất, ngủ say như chết. Lại điểm mấy cái trên thân sáu người, bảo đảm bọn họ tuyệt đối sẽ không tỉnh lại, Nguyệt Bất Do lại lặng lẽ đi tới bốn gian nhà trúc kia. Ra ra vào vào vài lần, Nguyệt Bất Do đuổi người dân lưng một chút, rồi mới cầm lấy một cây đuốc nghênh ngang đi đến trước tảng thạch bích. Người trong nhà trúc chắc chắn sẽ ngủ một giấc thẳng đến hừng đông, chỗ này cách Bát Khương trại rất xa, tuyệt đối không có ai đang đêm chạy tới, hắn có cũng đủ thời gian để điều tra.

Nhớ lại vị trí người kia sờ đến lúc ban ngày, Nguyệt Bất Do sờ tới sờ lui bên phải khối thạch bích, cẩn thận tìm kiếm cơ quan. Ngón tay cũng không biết đụng phải cái gì, thạch bích đột nhiên phát ra âm thanh vang dội, dọa Nguyệt Bất Do nhảy ra một chút. Cửa đá chậm rãi mở ra hai bên, bên trong tối om, Nguyệt Bất Do nhìn vào bên trong thăm dò, rồi mới chậm rãi đi vào.

Phía trước là một đường hầm thật dài, cũng khá sạch sẽ. Nguyệt Bất Do đi rất chậm, nơi này nói gì cũng là mộ, cẩn thận chút vẫn tốt hơn, ai biết liệu có cái gì quỷ quái nhảy ra không. Đang đêm chui vào mộ, hắn vẫn có chút nổi da gà. Đi một lúc, Nguyệt Bất Do dừng lại, phía trước là một mặt tường, không có đường nữa.

“Kỳ lạ, sao lại hết đường rồi?”

Nguyệt Bất Do đi lên trước, muốn nhìn kỹ. Lấy tay sờ, ắn, không được. Hắn sờ tới sờ lui trên tường đá, nghĩ xem liệu có giống như tảng đá ngoài kia, có cơ quan để mở ra không.

Tìm hồi lâu vẫn không được, Nguyệt Bất Do dán lỗ tai lên tường đá gõ gõ, cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý không, hắn lại cảm thấy rỗng, phía sau hình như có đường. Ngấm lại tên Cổ công tử kia cũng không thể ở lại đây rõ lâu mà chỉ ngồi im trong đường hầm cả một ngày chứ.

Chắc chắn có cơ quan gì đó để mở ra bức tường này. Nguyệt Bất Do nhìn trái nhìn phải, cầm cây đuốc vào một cái khe trên tường, sờ soạng khắp mọi nơi. Sờ soạng mãi cũng không chạm đến chỗ nào khả nghi cả, Nguyệt Bất Do thấy phía dưới tường đá hình như có cái khe, hắn quỳ rạp trên mặt đất nhìn vào phía bên trong khe hở. Đen tuyền, chẳng nhìn thấy cái gì cả. Nguyệt Bất Do đặt mông ngồi xuống đất.

“Thật sự là kỳ lạ, làm sao để mở ra đây?” Đối với bức tường đá chắn giữa đường kia, Nguyệt Bất Do chẳng có biện pháp nào. Hắn ngược lại định dùng lực mạnh đánh nát bức tường, nhưng ai biết được phía sau nó có cái gì. Hơn nữa hắn còn không biết rõ ràng Có công tử muốn tìm cái gì.

“Có nên đánh nát không nhỉ?” Nguyệt Bất Do sờ sờ cằm, “Thật là, nếu có Mạc Thế Di ở đây thì tốt rồi, nghe y là được.” Đang suy nghĩ, Nguyên Bảo trên cổ tay hắn đột nhiên có động tĩnh, bò khỏi cổ tay hắn xuống dưới. Nguyệt Bất Do chớp chớp mắt. Ngay sau đó, hắn bật nhảy dựng lên lộn mèo ra phía sau hai vòng. Từ cái khe kia đột nhiên bò ra mấy con rết đen to bự!

Nguyên Bảo vèo một tiếng liền bò đến trước mặt một con rết há miệng cắn. Mấy con rết khác thì bò thẳng đến chỗ Nguyệt Bất Do. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân thể Nguyên Bảo chợt lóe lên giữa không trung, mấy con rết đang bò tới Nguyệt Bất Do nháy mắt bị nó vừa cắn vừa ngăn lại. Giờ Nguyệt Bất Do mới biết kim xà độc đến thế nào. Mấy con rết nhìn đã thấy cực độc kia chỉ giãy dụa vài cái đã không động đậy nữa. Nguyên Bảo buông rết trong miệng ra, toàn bộ thân thể dựng thẳng lên, lưỡi thè lè tỏ ra nguy hiểm.

Nguyệt Bất Do không tiến lên, bởi vì Nguyên Bảo đang nhìn chằm chằm bức tường kia. Khề khề..... Thân thể Nguyên Bảo lay động vài cái. Khề khề..... Thân thể Nguyên cứ dựng đứng như vậy mà bò tới phía trước.

Tim Nguyệt Bất Do đập nhanh hơn bình thường, hắn rút kiếm ra, chuẩn bị sẵn sàng. Nguyên Bảo dựa vào khúc đuôi đang tiếp xúc với đất của nó mà bò sát về phía trước. Đi đến trước bức tường kia, thân thể Nguyên Bảo đang đưa trái phải vài cái, rồi mới thuận theo cái khe hở mà chen người vào.

“Này !” Nguyệt Bất Do kêu một tiếng, xông lên trước, nhưng Nguyên Bảo đã bò vào mất rồi.

Nguyệt Bất Do đá văng mấy con rết chết queo ra, đứng ở trước tường đá. Làm sao bây giờ, làm mất Nguyên Bảo liệu Hứa Ba có khóc không? Hắn có chút đau đầu, tên kia khẳng định sẽ khóc mà.

“Nguyên Bảo, Nguyên Bảo?” Nguyệt Bất Do cách tường đá kêu, hy vọng con rắn bất thường kia có thể hiểu tiếng người.

“Nguyên Bảo, Nguyên Bảo? Người mau ra đây !” Nguyệt Bất Do muốn dùng nội công phá tường.

“Người là ai?” Đột nhiên, trong tường đá truyền ra tiếng một người. Nguyệt Bất Do lùi một bước ra sau, nắm chặt kiếm trong tay.

“Người là ai?” Người trong tường đá lại hỏi, thanh âm suy yếu, nhưng lại có chút kích động.

Trong lòng Nguyệt Bất Do lộp bộp một tiếng, lập tức dán lỗ tai lên tường đá, lớn tiếng nói: “Này, bên trong có người sao?”

“Người là ai?” Người kia vẫn chỉ hỏi câu này.

Nguyệt Bất Do nói trắng ra: “Ta nói ta là ai người cũng không nhận ra đâu. Người là ai?”

“.....” Đối phương không nói gì nữa.

Nguyệt Bất Do nhìn mấy con rết kia, nói: “Này, người là ai? Cái kia, rắn của ta chạy vào trong, nếu có thể thì người hãy trả lại cho ta. Nó không phải của ta, là của bạn ta. Làm mất y sẽ khóc.”

“Người rốt cuộc là ai? ! Rắn của người là từ đâu đến !” Tiếng của người bên trong tường lập tức cao lên mấy độ.

Trong mắt Nguyệt Bất Do chợt lóe ánh sáng, không đáp lại mà nói: “Ta đang giúp bạn của ta tìm cha lớn của y. Con rắn đó là của bạn ta. Bạn ta năm nay hai mươi tuổi, cùng cha y đi tìm cha lớn của y. Y nói cha lớn của y đã mất tích tám năm rồi.”

Nguyệt Bất Do tỉnh tường nghe được một tiếng thét kinh hãi, tiếp theo hắn nghe thấy người nọ kêu: “Là Bách Tùng sao? Bạn của người là Bách Tùng sao? !”

A ! Thế này chẳng lẽ là chẳng cần mất công cũng đạt được sao? !

Nguyệt Bất Do lập tức kêu: “Đúng ! Bạn của ta tên là Bách Tùng, nhưng bây giờ y tên là Hứa Ba rồi, cha y tên Hứa Thanh Thủy. Này, người là Người gù đen sao?”

Đối phương đột nhiên không lên tiếng nữa. Nguyệt Bất Do cố gắng dán chặt lỗ tai vào tường nghe ngóng, kỳ quái, sao lại không nói nữa?

“Này, người ở đâu? Sao không nói nữa?” Nguyệt Bất Do gõ gõ tường.

Người trong tường chợt lên tiếng, thanh âm không còn kích động như vừa rồi: “Không, ta không tin người. Người trở về nói cho Bao Bồi đừng nữa phí công nữa, ta sẽ không đi ra ngoài, người bảo hẩn từ bỏ đi.”

“Này !” Nguyệt Bất Do giận, “Cái tên nhà người sao lại tự biên tự diễn như vậy hả? Ta tên là Nguyệt Bất Do, là bạn kiêm ân nhân cứu mạng của Hứa Ba con trai người. Người là Người gù đen đúng không? Y và cha y đã tìm người rất lâu rồi đó. Này!”

“Người đi đi, ta không tin người.”

“Người !”

Nguyệt Bất Do bị chọc giận. Xấn tay áo định chuẩn bị phá tường. Người trong tường dường như có đôi mắt xuyên thấu, nói: “Ta đã nói rồi. Nếu các người dám xông vào, ta sẽ cho sâu trùng cắn các người chỉ còn bộ xương!”

A, đúng nha, Nguyên Bảo không ở trên người nữa rồi. Nguyệt Bất Do buông tay.

“Vậy phải làm thế nào người mới tin ta là bạn của con người?”

“.....”

“Này, người không tin ta nhưng thế nào cũng phải cho ta biết cách để làm người tin chứ!” Đạp tường.

“Chẳng phải người đã bắt được Thanh Thủy và Bách Tùng sao?” Tiếng của người trong tường lại cao thêm mấy độ, mang hận ý.

Nguyệt Bất Do sắp bùng nổ rồi.

“Không nhiều lời với người. Ngày mai, đêm mai, đêm mai ta đưa Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba tới đây, người tự mình mà hỏi họ!”

“Người dám động đến một sợi tóc gáy của họ, ta nhất định sẽ biến thành người thành cổ nhân, nhất định !”

“Cứ đợi đến đêm mai rồi xem.” Nguyệt Bất Do cũng không định lãng phí thời gian trong này.

“Đợi đã !” Người trong tường cấp bách.

“Làm gì?”

“Thanh Thủy..... Thanh Thủy và Bách Tùng..... Còn sống, còn sống sao?”

Nguyệt Bất Do cũng lười giải thích, nói: “Sống. Người chăm sóc Nguyên Bảo cho tốt đó, đêm mai ta đưa bọn họ đến gặp người.”

“Bao Bồi ! Có phải người đã bắt Thanh Thủy và Bách Tùng không!”

Ngửa mặt lên trời ới ra một ngụm khó chịu, đầu Nguyệt Bất Do dựa vào tường, bắt đắ dĩ: “Người nghe đây. Ta chả có quan hệ gì với tên Bao Bồi kia cả. Đêm mai ta dẫn bọn họ tới gặp người, ban ngày ở đây có quá nhiều người, bọn họ không đến được. Người nhớ kỹ. Ta là Nguyệt Bất Do. Ngày mai ngoài ta, cho dù là ai đến người cũng đừng để ý tới, người chờ ta mang con người và người người thích tới gặp người đi.”

“Người thật sự, thật sự gặp được Thanh Thủy và Bách Tùng?” Ngữ khí người trong tường lại thay đổi. Trở nên yếu ớt, trở nên kích động.

“Thật sự, thiên chân vạn xác. Bây giờ họ đang ở trong cánh rừng này, rất an toàn. Này, người cho ta cái gì đó của người, ta cầm đi cho họ xem, cho họ vui vẻ một chút.”

“.....”

“Này?”

“Bọn họ thật sự..... thật sự còn, sống?”

“Ta đã nói là thật rồi. Người có tin hay không đây?”

“..... Thật sự..... Thật sự sống.....”

Thôi quên đi, xem ra tín vật là chịu rồi. Nguyệt Bất Do chỉ đành dặn dò: “Người đừng có giết chết con rắn kia đây.”

“Thật sự..... Thật sự sống..... Sống.....”

Nguyệt Bất Do gõ gõ tường: “Ta đi đây. Người chăm sóc con rắn kia cho tốt đấy. Hứa Thanh Thủy nói đó là cha lớn của Hứa Ba cho y, người đừng có giết chết nó, nếu không tên nhóc Hứa Ba kia sẽ khóc chết. Đây, người nghe được không đây?”

“Sống, a a a, ha ha ha, sống, sống.....”

Người ở trong diên rồi. Nguyệt Bất Do lại gõ tường: “Ta đi đây.”

Cầm cây đuốc, Nguyệt Bất Do lắc đầu, đi thôi. Lần này xem như thu hoạch lớn.

“Đợi đã !”

“Hả?” Mới bước nửa bước, Nguyệt Bất Do xoay người.

“Bọn họ..... Bọn họ bây giờ ổn chứ?”

“Không phải người không tin ta sao?”

Nguyệt Bất Do vẫn còn tức giận.

Nào biết, đối phương lập tức bùng nổ: “Người quả nhiên là Bao Bồi phái tới gạt ta ! Người quả nhiên là gạt ta ! Ta phải giết người ! Ta phải giết người !”

Ai nha, đùa quá lố rồi.

“Ta đi đây, đêm mai dẫn bọn họ tới gặp người.” Không ở lại quá lâu, Nguyệt Bất Do chạy. Xem ra chỉ có Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đến trước mặt thì người này mới có thể bình thường một chút.

Một hơi chạy ra ngoài, đóng cửa đá, giải huyết đạo cho thị vệ, thả cây đuốc lại chỗ cũ, cơn hăng hái của Nguyệt Bất Do cũng nguôi dần xuống. Sở dĩ hăng hái là vì hắn rất hoan hỉ, vừa rồi trước bức tường đá kia hắn cũng đã không nhịn được. Ha ha, ha ha ha, tìm được rồi, tìm được rồi, hắn có thể hồi kinh rồi.

Mạc Thế Di Mạc Thế Di Mạc Thế Di Mạc Thế Di..... Ta rất nhớ người nhớ người nhớ người nhớ người..... Ta sắp có thể về kinh rồi.....

Chỉ còn thiếu hát một khúc sơn ca, Nguyệt Bất Do giống như gió mà “thổi” về phía cái cây kia. Có thể về kinh, có thể về kinh , có thể về kinh Giờ khắc này, tương tư đã bao phủ hắn.

43. Chương 43

Một đường vui vẻ chạy về chỗ cái cây kia, Nguyệt Bất Do nhẩn nhẩn kích động không nói cho Hứa Ba và Hứa Thanh Thủy. Lúc trở về hai người đều đang ngủ trên cây, Nguyệt Bất Do mang hai người xuống dưới, chỉ nói sáng mai tỉnh rồi nói tiếp, tiếp theo hắn cũng đi ngủ. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba thấy hắn có vẻ đã rất mệt rồi, cũng không hỏi nữa.

Ngày hôm sau tỉnh ngủ, Nguyệt Bất Do nói cho Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba rằng Nguyên Bảo đã vào trong mộ, bên trong mộ có thể có độc trùng gì đó. Hứa Ba vừa nghe liền khóc, nhưng thấy Nguyệt Bất Do tức giận trừng mắt thì nhịn xuống nước mắt. Nguyệt Bất Do nói buổi tối ba người sẽ cùng đi vào mộ tìm Nguyên Bảo, Hứa Ba liên tục gạt đầu.

Cả một ngày, Hứa Ba đều rất suy sụp, Hứa Thanh Thủy không ngừng an ủi y. Nguyên Bảo tuy rằng là rắn, nhưng dưới sự huấn luyện của Ba Tùng đã sớm không phải rắn bình thường. Nguyên Bảo vốn đã là vật phi thường, huống chi nó lại là cực phẩm cổ vật, sẽ không dễ dàng bị mất như vậy. Được Hứa Thanh Thủy an ủi, Hứa Ba mới không thương tâm như vậy nữa. Trời còn chưa tối hẳn, y liền năn nỉ Nguyệt Bất Do dẫn y tới mộ, y muốn tìm Nguyên Bảo.

Nguyệt Bất Do so với Hứa Ba càng muốn đến mộ cho nhanh, nhưng việc nhỏ không nhẫn sẽ làm hỏng việc lớn. Vào ban ngày, hắn bảo Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Chỉ cần là thức ăn có thể tìm được ở xung quanh hắn đều bảo họ tìm. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đều rất khó hiểu, nhưng Nguyệt Bất Do cũng không giải thích. Trước khi đến mộ, hắn sẽ không nói cho hai người rằng Người gù đen vẫn còn sống, miễn cho hai người mất kiên nhẫn.

Cuối cùng đợi đến trời tối, Nguyệt Bất Do mang hai người đi xuống. Buổi tối xung quanh Bát Khương đều có thủ vệ tuần tra, không thể đốt đuốc, Hứa Ba không có võ công thì kéo áo Nguyệt Bất Do, Hứa Thanh Thủy nắm tay Hứa Ba, thong thả đi về phía mộ trong rừng rậm tối đen.

“Bát Do ca, Nguyên Bảo sẽ không chết chứ?”

“Người đã hỏi ta câu này hai mươi lần rồi đó, suốt một canh giờ rồi.”

Nguyệt Bất Do không muốn trả lời. Hai người phía sau không có võ, gây trở ngại nghiêm trọng cho tốc độ của hắn.

Hứa Ba hít hít cái mũi: “Ta lo lắng mà. Nguyên Bảo chưa bao giờ chạy loạn. Vì sao nó lại chạy vào trong mộ chứ?”

Bởi vì nó nhìn thấy cha đẻ của người. Nguyệt Bất Do bĩu môi: “Làm sao ta biết được?”

“Bát Do ca, có phải Nguyên Bảo đã xảy ra chuyện không? Huynh đừng giấu ta, ta chịu được.” Đã muốn khóc rồi.

“Người còn hỏi ta lần nữa, nó không chết ta cũng đem nó làm thịt, nấu thành canh rắn luôn đấy!” Nguyệt Bất Do bị hỏi đến phiền. Hứa Ba túm chặt áo hắn, ngậm miệng. Hứa Thanh Thủy xoa bàn tay con trai, lại khuyên nhủ: “Ba Tử, con phải tin tưởng Nguyệt đại hiệp, đừng hỏi nữa.”

“..... Vâng.”

Hứa Ba nhin xuống nước mắt. Nguyên Bảo không chỉ là bạn của y, còn là bảo bối cha lớn đưa cho y, nếu mất Nguyên Bảo, y..... Hứa Ba chớp mắt nuốt nước mắt ngược trở vào.

Nguyệt Bất Do ghét nhất là Hứa Ba hơi tí liền rơi lệ. Đàn ông hai mươi tuổi trong mắt hắn đã được tính là lão gia rồi. Nhớ lại lúc hắn hai mươi tuổi đã sớm rời nhà ra ngoài lăn lộn. Nguyệt Bất Do rất muốn biết tám năm nay Hứa Thanh Thủy nuôi Hứa Ba như thế nào, làm sao mà nuôi thành cái bộ dạng yếu đuối dính người như vậy chứ.

Mộ ở rất xa, nhưng Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba ai cũng không kêu mệt. Đối với việc này Nguyệt Bất Do thoáng vừa lòng một chút. Đi khoảng một canh giờ đã nhìn thấy những cây đuốc điểm xung quanh mộ, Nguyệt Bất Do dừng lại.

“Bát Do ca, đến rồi?” Hứa Ba muốn nhìn phía trước, bị Nguyệt Bất Do kéo lại.

Lôi hai người vào trong bụi cỏ, Nguyệt Bất Do kéo hai người ngồi xổm xuống, nói: “Bên kia có rất nhiều thủ vệ, các người chờ ở đây.”

“Có thủ vệ?” Hứa Thanh Thủy kinh ngạc, “Lúc trước khi Ba Tùng mang ta đến chỉ có một người thủ mộ thôi, còn là một vị lão nhân gia.”

Nguyệt Bất Do che miệng hai người, thấp giọng nói: “Đừng lên tiếng. Hãy nghe ta nói.” Hai người gật đầu, nhanh chóng chặt miệng.

Nguyệt Bất Do nghiêm túc nói: “Ban ngày ta không nói cho các người vì sợ các người thiếu kiên nhẫn. Nghe đây, Ba Tùng ở trong mộ, đám thủ vệ này đang trông coi hắn.”

“Ừm ừm ! !” Cha lớn ! !

“Ừm ừm? !” Ba Tùng? !

Cũng may Nguyệt Bất Do có dự kiến trước, hai người không thể kêu lên được.

Vội vã che miệng hai người, Nguyệt Bất Do nói: “Các người ở chỗ này chờ, ta đi xử lý bọn thủ vệ. Trước khi ta trở về, các người thành thật trốn ở đây cho ta, không được làm vướng chân ta !”

“Ừ ư ! !” Mắt hai người trào lệ, mãnh liệt gật đầu.

Tiếp theo Nguyệt Bất Do lại nói: “Hôm qua Nguyên Bảo phát hiện Ba Tùng, nó đi vào tìm hắc. Ba Tùng không tin ta là người bên các người, hắc nghĩ ta là do Bao Bồi phái tới lừa hắc. Bây giờ các người hãy nghĩ xem làm thế nào để hắc tin tưởng các người còn sống, để hắc tin tưởng các người là Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba.”

Nguyệt Bất Do buông tay ra. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba giữ chặt hắc. Hứa Thanh Thủy áp chế thanh âm kích động hỏi: “Hắc ở bên trong sao? Người chắc chắn hắc ở bên trong sao?”

“Bất Do ca, cha lớn của ta thật sự còn sống sao? Thật sao?”

“Các người nhìn thấy chẳng phải sẽ biết ?”

Bỏ tay hai người ra, Nguyệt Bất Do lại dặn dò: “Ta đi đây, các người không được chạy loạn.”

“Vâng !” Hai người gắt gao che miệng lại, dùng sức gật đầu.

Để hai người trốn vào trong bụi cỏ, cuối cùng cũng được thoải mái, Nguyệt Bất Do lập tức thi triển khinh công bay đi. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba nâng nửa người lên trên cổ gắng nhìn về phía mộ, nước mắt chảy xuống.

“Cha.....”

Hứa Thanh Thủy ôm lấy Hứa Ba, nước mắt hoà tan cùng nước mắt Hứa Ba.

Ngôi mộ vốn đang yên tĩnh truyền đến tiếng đánh nhau không nên có, ai cũng không ngờ sẽ có người đánh lén, bởi nơi này chính là nơi thần thánh nhất của Bát Khương trại.

Lúc đầu Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba còn ngoan ngoãn trốn trong bụi cỏ, qua một lúc, hai người ngồi dậy, lại một lát sau, bọn họ trực tiếp đứng lên. Hứa Ba ôm Hứa Thanh Thủy, Hứa Thanh Thủy ôm Hứa Ba, hai người rơi lệ đầy mặt nhìn dưới ánh đuốc, một người thân thủ mạnh mẽ đánh ngã lẫn những kẻ đang vây hãm.

Đây là một trận đánh khiến người ta không thể quên, sau khi người kia dừng tay, Hứa Ba buông cha ra chạy như điên về phía người nọ, Hứa Thanh Thủy cũng chạy theo.

Hứa Ba căn bản không nhìn dưới chân, y ngã sấp xuống vài lần, mỗi lần đều lập tức đứng lên, không hề quan tâm đến đầu gối bị ngã đau. Y dùng hết mọi sức lực của mình chạy tới phía trước, chạy về phía người kia.

Đối phương chạy tới bên này, Hứa Ba rốt cuộc không nhịn được khóc kêu: “Bất Do ca !” Tiếng gọi này thấm đẫm kích động, mang đầy thương cảm, chứa đựng thê lương đã đè nén nhiều năm, vang vọng trong rừng thẳm.

Nguyệt Bất Do nhanh chóng đi tới trước mặt Hứa Ba, Hứa Ba trực tiếp vọt tới người hắc, ôm lấy hắc: “Bất Do ca..... Bất Do ca.....”

Nguyệt Bất Do chỉ quen được người nào đó cao hơn mình ôm. Hắc lập tức đẩy Hứa Ba ra, giữ chặt cánh tay y: “Đi nào.”

“Bất Do ca..... Bất Do ca.....” Hứa Ba khóc đến không kiềm chế được. Nguyệt Bất Do một tay giữ chặt y, một tay giữ chặt Hứa Thanh Thủy cũng đang khóc, nhanh chóng bước tới mộ.

“Bất Do ca..... Ta muốn gặp cha lớn, ta muốn gặp cha lớn của ta.....”

“Người cứ thế này ta không mang người đi gặp hần nữa bây giờ.”

“Hu hu..... Ta muốn cha lớn của ta, ta muốn cha lớn của ta.....”

“Đừng khóc, lập tức đến bây giờ đây.”

Thân nhân gặp lại, thời điểm này Nguyệt Bất Do còn có thể chịu được Hứa Ba khóc. Đám thủ vệ kia đều bị Nguyệt Bất Do đánh hôn mê, còn bị hần điểm huyết cầm. Đưa Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba tới trước thạch bích, Nguyệt Bất Do buông tay. Không đợi hần đi mở cơ quan, Hứa Thanh Thủy trực tiếp vọt tới bên phải thạch bích sờ soạng cao thấp.

“Két !”

Thạch bích mở ra. Không đợi kịp thạch bích hoàn toàn mở ra, Hứa Thanh Thủy là người đầu tiên vọt vào, Hứa Ba theo sát y. Nguyệt Bất Do lấy hai cây đuốc đến, cuối cùng cũng không đi vào. Còn chưa đi vào, hần đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng hai người khóc kêu: “Ba Tùng [Cha] ! Ba Tùng [Cha] !”

Đường hầm sáng lên, bị ngăn lại, hai người liền quay đầu: “Bất Do ca [Nguyệt đại hiệp], làm sao qua được chỗ này !”

Nguyệt Bất Do vừa định nói hần cũng không biết, bên trong tường đá vang lên tiếng một người hô to: “Là Thanh Thủy sao? Là Thanh Thủy và Bách Tùng sao?”

Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đồng thời hít một ngụm khí lạnh, ngay sau đó, trong mộ vang lên tiếng Hứa Ba gào khóc: “Cha ! A..... Cha ! Cha ! Là con ! Là con ! Cha ơi ! !”

Chân Hứa Thanh Thủy mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, nước mắt trào ra: “Ba Tùng..... Ba Tùng..... Ta là Thanh Thủy, ta là Thanh Thủy đây.....”

Nguyệt Bất Do cầm cây đuốc trên tường, xoay người đi ra ngoài.

※

Mát ghê á..... Nguyệt Bất Do chà xát hai tay. Được rồi, không phải mát, là quá lạnh. Tháng mười, trời đã lạnh rồi. Miêu Cương tuy rằng ẩm áp hơn Trung Nguyên, nhưng buổi tối vẫn lạnh. Hơn nữa không có chăn cho hần chui, hần càng cảm thấy lạnh. Phía sau toàn thấy khóc với kêu, Nguyệt Bất Do ngửa đầu nhìn trời. Hoạt động ở Miêu Cương gần một năm, hần rất ít có tâm tình và cơ hội có thể nhìn bầu trời. Nhìn thấy phần lớn đều là cảnh cây, lá cây thôi.

Không biết Mạc Thế Di có trách hần không, có tha thứ hần đi không từ già không. Không biết khi gặp mặt, Mạc Thế Di có thể kích động giống như hai người phía sau không. Hần đương nhiên sẽ không muốn Mạc Thế Di khóc, nhưng, nhưng nếu Mạc Thế Di có thể kích động một chút thì hần sẽ rất cao hứng, rất vui vẻ, bởi vì như thế nghĩa là Mạc Thế Di cũng nhớ hần.

“Mạc Thế Di..... Ta rất nhớ người.....”

Đời này ngoài nương ra, hần còn chưa từng nhớ người khác đâu. Nhớ nương, cũng là tiếc nuối nương vì hần mà chịu khổ quá nhiều, kết quả là ngay cả cơ hội để hần báo hiếu cũng không có. Mà Mạc Thế Di..... Hần tưởng niệm ổ chăn của Mạc Thế Di, tưởng niệm trò chơi với Mạc Thế Di, tưởng niệm..... những cái hôn và vuốt ve của Mạc Thế Di.

Cái thích này có phải cũng giống như Hứa Thanh Thủy thích Người gù đen, Người gù đen thích Hứa Thanh Thủy? Nguyệt Bất Do cũng không quá hiểu. Nhưng mặc kệ là loại thích nào, đời này ngoài nương ra hần chỉ biết thích Mạc Thế Di.

“Sặc, sao khóc hoài vậy?!”

Bị muỗi châm cho sưng mấy cục, Nguyệt Bất Do đứng lên, đêm nay còn có rất nhiều việc phải làm, cũng không thể trì hoãn thêm nữa.

Trở lại trong mộ, Nguyệt Bất Do kéo hai người đang dán trên tường ra, nói thẳng: “Đừng khóc. Có khóc chết thì bức tường này cũng không biến mất được. Phải nghĩ cách đưa được người ra ngoài mới đúng.”

“Bắt Do ca, cứu cha ta, cha ta bị nhốt ở bên trong.” Hứa Ba khóc đến hai mắt sưng đỏ, giữ chặt tay Nguyệt Bất Do.

“Nguyệt đại hiệp, Ba Tùng nói bức tường này chỉ có Bao Bồi biết mở ra thế nào, làm sao đây?” Hứa Thanh Thủy cũng là hai mắt sưng đỏ, càng thêm lo lắng vô cùng.

“Chỉ có Bao Bồi mới mở được?” Nguyệt Bất Do gõ gõ tường đá, hỏi người ở bên trong: “Người gù đen, nếu ta dùng sức phá tường liệu bên trong có sụp xuống không?”

Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba lập tức ngây người. Người ở bên trong lập tức trả lời: “Sẽ không ! Trong mộ không có cơ quan gì, chỉ là bức tường đá này là đá núi, rất cứng. Trong mộ cũng chỉ có một đường ra này.” Giọng điệu đã hoàn toàn khác với đêm qua.

“Như vậy à.....” Nguyệt Bất Do gõ xung quanh tường, cúi đầu nhìn cái khe phía dưới bức tường. Gõ rất lâu, cũng nghĩ rất lâu, Nguyệt Bất Do nói: “Người lùi ra sau, ta dùng sức thử xem.”

“Ân đức của Nguyệt đại hiệp kiếp sau dù Ba Tùng phải làm trâu làm ngựa cũng nhất định báo đáp !” Ba Tùng ở phía bên kia tường, thanh âm thật vang, cũng thật khàn khàn.

Nguyệt Bất Do không chút khách khí nói: “Ta đương nhiên muốn người báo đáp ân đức của ta rồi. Bằng không ta cũng sẽ không tới đây đâu. Người lùi ra sau đi, ta sắp phát lực đây.”

“Được.”

Sau tường có tiếng bước chân rời đi rõ ràng. Nguyệt Bất Do quay đầu: “Hai người đi ra ngoài, ở trong này vướng chân.”

Hứa Thanh Thủy lập tức kéo Hứa Ba chạy.

Hai người đi ra ngoài, Nguyệt Bất Do lùi ra sau một bước, hít sâu hai hơi, điều chỉnh nội lực. Tiếp theo, hần đứng trung bình tấn vững vàng, thân thể căng lên, rồi mới phát lực thật mạnh về phía bức tường kia.

“Oanh !”

Đường hầm nổ vang một tiếng, có vài hòn đá nhỏ rơi xuống, nhưng bức tường này lại không chút sụt mẻ. Nguyệt Bất Do lại hít vào một hơi.

“Oanh !”

“Oanh !”

Đứng xa xa bên ngoài, Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba gắt gao ôm nhau, nóng lòng nhìn theo hướng đường hầm. Đứng đây nhìn không thấy Nguyệt Bất Do, nhưng từ bên trong truyền ra từng tiếng nổ lại lần lượt làm trái tim họ rung động. Lại là một tiếng nổ, tim Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba nháy mắt vọt tới cổ họng, khi bọn họ đợi tiếng nổ tiếp theo, rất lâu sau bên trong lại không có âm thanh gì.

“Cha?” Hứa Ba bất an gọi một tiếng.

“Chờ một chút. Đừng đi vào. Lỡ như ảnh hưởng đến Nguyệt đại hiệp thì hỏng.” Lòng bàn tay Hứa Thanh Thủy đầy mồ hôi, sắc mặt cũng tái nhợt.

Lại đợi trong chốc lát, vẫn không có âm thanh gì phát ra, Hứa Ba khẩn trương hỏi: “Cha, chúng ta có nên đi vào không?”

“Chờ một chút xem.” Hứa Thanh Thủy ôm Hứa Ba tiến lên vài bước, đường hầm không phải thẳng tắp, phải rẽ vào một chỗ ngoặt, y thăm dò nhìn vào trong, vẫn không có cách nào nhìn thấy Nguyệt Bất Do.

Tiếp theo lại đợi trong chốc lát, lúc này Hứa Thanh Thủy cũng không đợi nổi nữa, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, liệu có phải đã xảy ra chuyện không? Hứa Thanh Thủy cầm tay con trai, Hứa Ba nói: “Cha, chúng ta vào xem đi.”

Hứa Thanh Thủy gật đầu, cắn chặt răng, bước tới phía trước nửa bước. Có tiếng bước chân truyền ra, Hứa Thanh Thủy đứng lại, Hứa Ba cũng đứng lại.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, không theo quy luật gì, nghe có vẻ không phải một người. Tim Hứa Thanh Thủy nhảy mạnh hai nhịp, y kéo Hứa Ba chạy vào bên trong.

Có hai người đi ra. Một người Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đều biết, là Nguyệt Bất Do, vốn đã bắn đến không nhận ra dáng vẻ thật, giờ phút này cả người hấn toàn đất cát. Một người khác được Nguyệt Bất Do đỡ, trên mặt che bằng một cái áo, là cái áo bắn của Nguyệt Bất Do. Quần áo trên thân người nọ đã không tính là quần áo được nữa, chỉ có thể gọi là mảnh vải. Người nọ rất gầy, rất gầy, có thể nói là gầy trơ cả xương.

Hắn nâng một tay về phía trước, trên cổ tay quấn một con rắn nhỏ màu vàng, thanh âm hấn khàn khàn: “Thanh Thủy..... Bách Tùng.....”

Giờ khắc này, nước mắt Hứa Thanh Thủy lại trào ra, y nuốt nuốt cổ họng, môi run rẩy mở ra: “Ba, Ba Tùng.....”

“Thanh Thủy !” Tay người nọ quờ tới phía trước, vội vàng muốn tìm được đối phương.

“Ba Tùng..... Ba Tùng !” Hứa Thanh Thủy xông đến, bổ nhào vào trong lòng đối phương, ôm chặt lấy đối phương.

“Cha !” Hứa Ba kêu to một tiếng, cũng xông đến. Nguyệt Bất Do chặt chẽ đỡ lấy Ba Tùng để hắn đứng vững, bằng không nhất định Ba Tùng sẽ bị hai người này làm ngã lặn ra đất.

Người gù đen Ba Tùng muốn bỏ cái áo trên mặt xuống, bị Nguyệt Bất Do đè tay lại: “Bên ngoài có cây đuốc, mắt người sẽ hồng mắt.” Hứa Thanh Thủy vừa nghe cũng vội vàng bắt lấy tay Người gù đen, kích động không nói thành lời.

Đỡ Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba xuống khỏi người Ba Tùng, Nguyệt Bất Do công Ba Tùng, nói: “Đi thôi. Thừa dịp trời tối đi thật nhanh, ban ngày sẽ có người đến đây. Chúng ta nhất định phải lập tức rời khỏi nơi này.”

Hứa Thanh Thủy lau mặt, cũng lau mặt cho Hứa Ba. Nguyệt Bất Do cũng không nhiều lời, công Ba Tùng lên, bước nhanh trở lại đường cũ. Hứa Thanh Thủy nắm tay Hứa Ba theo sát phía sau Nguyệt Bất Do, hai người công hành lý trên lưng, bên trong là thức ăn Nguyệt Bất Do bảo họ chuẩn bị, bây giờ họ cũng hiểu được vì sao lại phải chuẩn bị nhiều thức ăn như thế.

Ba Tùng rất suy yếu, nằm sấp trên lưng Nguyệt Bất Do, hắn cũng không nói gì, chỉ là cứ cách một lát hắn lại gọi Hứa Thanh Thủy một tiếng, xem bọn họ còn ở đó không.

Bước chân của Nguyệt Bất Do rất nhanh, Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba gần như là chạy chậm theo. Trong rừng rất tối, nhưng cho dù là Hứa Thanh Thủy hay Hứa Ba, chẳng sợ bị nhánh cây làm vấp té hay là bị lá cây sắc bén quất vào mặt, bọn họ cũng không nói một tiếng. Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi mảnh đất đã gây ra ác mộng cho họ này.

Ngực Nguyệt Bất Do âm ỉ đau, vừa rồi vì phá nổ bức tường đá kia hắn dùng không ít nội lực. Nhưng hắn rất cao hứng, rất cao hứng. Hắn tìm được Người gù đen rồi, có thể loại bỏ cổ trùng trong ngực Mạc Thế Di rồi, hắn thật vui vẻ. Công phu không còn có thể luyện lại, cho nên kể cả mất đi một thân công lực, chỉ cần có thể làm Mạc Thế Di được tự do, hắn cũng cam nguyện.

44. Chương 44

Tám năm trước, Hứa Thanh Thủy mang Hứa Ba trốn vào rừng sâu, vì tránh bị Bao Bồi tìm được, y trốn vào ngọn núi thuộc về Si Mông trại đối địch với Bát Khương trại. Khi trời sáng, không lâu sau người của Bát Khương trại sẽ phát hiện Ba Tùng được cứu đi. Trong ba người có hai người không biết võ, một người cũng gần thành kẻ tàn phế không thể động đậy, chắc chắn phải trốn đi thật xa trước khi người của Bát

Khương trại phát hiện. Nguyệt Bất Do bảo Hứa Thanh Thủy dẫn đường, tới chỗ y và Hứa Ba ở lúc trước để dàn xếp một ngày, chuẩn bị xong rồi mới đi tiếp.

Dọc đường cứ dừng rồi lại đi liên tục, cho đến tận lúc chạng vạng, Nguyệt Bất Do mới công Ba Tùng đến gian nhà trúc của Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba nằm ở sát bên Si Mông trại. Bài trí trong gian nhà trúc này đơn giản hơn những nhà trúc khác, Nguyệt Bất Do cũng hiểu được vì sao Hứa Ba lại thích giàu như vậy, có thể nhìn ra được tám năm này y và Hứa Thanh Thủy hai người sống cũng rất nghèo khó.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường gỗ miến cường có thể cho hai người nằm được. Hứa Thanh Thủy đổi khăn trải giường và đệm chăn sạch sẽ, Hứa Ba vừa đặt hành lý xuống liền đi ra ngoài múc nước tìm đồ ăn. Ba Tùng đã ở trong mộ không có ánh sáng suốt tám năm, mắt phải được chăm sóc một thời gian rồi mới có thể ra sáng được. Tám năm này, Ba Tùng phải dựa vào ăn trùn hắc nuôi và uống nước mưa thấm từ trên xuống để sống. Trước đây Ba Tùng vừa cao vừa trắng, bây giờ thì là da bọc xương, gầy đến mức chỉ còn toàn xương xẩu. Hứa Thanh Thủy vừa lau thân thể cho Ba Tùng vừa gạt nước mắt.

Đợi Hứa Ba tìm nước, tìm đồ ăn xong, Nguyệt Bất Do bảo ba người ở trong phòng đợi, hắt ra ngoài bày trận, rồi vội vàng rời đi. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba không hề lo lắng Nguyệt Bất Do sẽ bỏ lại bọn họ, chỉ chờ hắc trở về.

Nguyệt Bất Do đi đâu ? Hắc vào thành. Nơi này là địa bàn của người Miêu, nói không chừng bây giờ Bao Bồi đã mang người đi xung quanh tìm họ rồi. Phải nhanh một chút rời khỏi nơi này, nhưng vẫn cần có vài thứ.

Ba Tùng vẫn dựa vào tín niệm được gặp lại Hứa Thanh Thủy và con trai mà cố chống đỡ. Bây giờ gặp được hai người, xác nhận hai người đều sống bình an, sau khi trầm tĩnh lại hắc càng thêm suy yếu không chịu nổi. Hứa Thanh Thủy nấu chút cháo bón cho hắc ăn, lại bón cho hắc uống một chén thuốc, rồi mới canh giữ ở bên giường cùng hắc ngủ mê man, không chịu rời đi. Hứa Ba cũng không quấy rầy cha và cha lớn, hắc làm xong cơm thì bưng đến trước mặt cha, sau đó lấy những thứ muốn mang đi đóng gói cẩn thận, chờ Nguyệt Bất Do trở về.

Trời tối, trong phòng lại không hề thắp đèn. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba không dám thắp, tuy rằng Nguyệt Bất Do bày trận ở bên ngoài nhưng bọn họ vẫn lo lắng có người phát hiện họ ở trong này. Hứa Thanh Thủy ngồi ở bên giường, Hứa Ba ngồi dựa vào cha, trong lòng đều không thể bình tĩnh. Kích động vì cuối cùng họ cũng đã tìm được người quan trọng nhất với họ, cũng lo lắng họ không thể an toàn rời đi.

Đợi thật lâu thật lâu, đợi đến khi tim hai người đập càng lúc càng nhanh, ngay cả hơi thở cũng mang đầy khẩn trương, bọn họ nghe thấy tiếng vó ngựa và bánh xe. Hứa Ba lập tức ôm chặt cha, Hứa Thanh Thủy thì ngừng thở. Thanh âm dừng ở ngoài cửa, có người đi tới, đẩy cửa.

Cửa bị khoá trái, người tới không đẩy ra được, Hứa Ba sợ tới mức muốn ngất đi, sẽ là ai? !

“Mở cửa, ta đã trở về.” Người bên ngoài hô một tiếng. Tim Hứa Ba nháy mắt trở lại bụng, luống cuống tay chân đứng lên đi mở cửa.

Vào nhà, Nguyệt Bất Do liền hỏi: “Sao lại không thắp đèn? Tối như hũ nút thế này.”

“Cha sợ bị người phát hiện.” Hứa Ba trả lời.

Nguyệt Bất Do đi vào, buông đồ đạc xuống nói: “Thắp lên đi. Đêm nay chúng ta đi, ta còn có việc phải chuẩn bị.”

Hứa Ba lập tức đi thắp đèn. Trong phòng sáng lên, Nguyệt Bất Do hỏi Hứa Thanh Thủy: “Hắc thế nào rồi?”

Hứa Thanh Thủy đứng lên nói: “Hắc ngủ, vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng tính mạng không có gì đáng lo, chỉ là quá suy nhược.”

Nguyệt Bất Do gạt đầu, tính mạng không đáng lo thì tốt. Tiếp theo, hắc đặt một bao lớn xuống đất, lấy bên trong ra ba bộ quần áo giao cho Hứa Thanh Thủy, nói: “Ba người các người thay đi, ta đi ra ngoài tắm rửa.”

“Được.”

Nguyệt Bất Do lấy trong bao ra vài thứ, xoay người ra ngoài. Hứa Thanh Thủy lập tức lấy ba bộ quần áo ra, rồi y mới chột ngây người.

“Cha?” Hứa Ba tiến lên cầm lấy một cái váy, vẻ mặt khó hiểu, “Cái này là cho ai mặc ?”

Hứa Thanh Thủy nhìn về phía Hứa Ba, Hứa Ba nháy mắt mấy cái.

Trong rừng rậm Miêu Cương không thiếu nhất chính là nước. Nguyệt Bất Do nhanh chóng tìm được một con suối nhỏ, cởi quần áo lấm lem trên người xuống nhảy vào. Nước suối lạnh lẽo, cả người Nguyệt Bất Do chìm vào trong nước, đã lâu không tắm rửa, người ngơ ngẩn đến đời mạng. Kỳ thật không tắm rửa cũng có chỗ tốt, người khác rất khó nhìn thấy mặt hắn, coi như là dịch dung. Người của Bát Khương đã từng gặp hắn, cho nên bây giờ hắn phải tắm rửa sạch sẽ.

Tắm mãi hồi lâu, cuối cùng Nguyệt Bất Do cũng làm tóc và mặt mình hiện nguyên hình. Cắt bớt mái tóc quá dài đi, Nguyệt Bất Do mặc quần áo sạch sẽ vào, mang mái tóc ướt nhẹ rồi tung trở lại nhà trúc. Hắn vừa quay lại, Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đều ngây người, Hứa Ba trực tiếp kinh ngạc hô lên: “Bất Do ca?” Cực kỳ không chắc chắn.

“Ừ.” Không cần nhìn cũng biết trong lòng họ nghĩ cái gì, Nguyệt Bất Do nhìn hai người rất là vừa lòng gật đầu: “Không sai. Để ta dịch dung cho các người, sẽ càng giống nữ nhân hơn.”

“Bất Do ca? Người thật sự là Bất Do ca?” Hứa Ba dựa sát vào cẩn thận nhìn, nhìn thế nào thì tuổi của Bất Do ca cũng không khác y lắm. Hứa Thanh Thủy cũng nhìn Nguyệt Bất Do chăm chăm, không ngờ Nguyệt Bất Do lại trẻ như thế.

“Bất Do ca, huynh bao nhiêu tuổi rồi?”

Nguyệt Bất Do đẩy y ra: “Lớn hơn người là được. Các người đã thu dọn xong chưa? Đừng lãng phí thời gian.”

Ánh mắt vẫn tập trung vào gương mặt non choẹt của Nguyệt Bất Do, Hứa Ba dẩu mồm: “Bất Do ca, sao huynh lại lấy váy? Chúng ta đâu có nữ nhân đâu.” Trong ba bộ quần áo Nguyệt Bất Do lấy về có hai bộ là đồ nữ, kiểu gì cũng không thể mặc đồ nữ cho Ba Tùng được, vậy chỉ có hai người Hứa Ba và Hứa Thanh Thủy mặc thôi.

Nguyệt Bất Do nói: “Trên đường phải tận lực không làm người khác chú ý. Cha người và cha lớn người đóng vai một đôi vợ chồng, người là con gái của họ, ta là đánh xe. Bọn Bao Bồi chắc chắn không thể nghĩ rằng cha lớn người lại ở cùng cha người và người, như vậy mới có thể che mắt người khác được nhất.”

Nghe rất có lý, hơn nữa ở thời điểm này cũng chỉ có thể nghe Nguyệt Bất Do. Hứa Ba giật nhẹ cái váy lần đầu tiên trong đời mặc, miễn cưỡng gật đầu, lại hỏi một câu: “Bất Do ca, rốt cuộc huynh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm mươi.”

“Huynh nói điều !”

Trực tiếp dùng một tay đè mặt Hứa Ba lại đẩy hắn sang một bên, Nguyệt Bất Do lấy trong bao lớn ra những thứ để dịch dung, trước hết kéo Hứa Thanh Thủy đến bên cạnh bàn, bắt đầu ra tay dưới ánh sáng đèn mờ. Hứa Ba hiểu kỳ ngồi một bên nhìn, ánh mắt nhìn Nguyệt Bất Do càng thêm sùng bái.

Động tác của Nguyệt Bất Do rất nhanh, dịch dung cho Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba xong, hắn lại dịch dung cho Ba Tùng đang mê man. Nguyệt Bất Do vào thành còn chuẩn bị thêm một chiếc xe ngựa, đây cũng là lý do vì sao Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba lại nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe. Dịch dung xong rồi, cũng nên đi thôi. Đồ Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba muốn mang đi không nhiều lắm, chỉ có một hòm trúc và một tay nải hành lý đơn giản, hơn nữa còn cả bao lớn Nguyệt Bất Do mang về nữa, cũng chỉ có mấy thứ này thôi.

Lên xe, Hứa Ba hỏi: “Bất Do ca, chúng ta đi đâu?” Tâm tình của y rất kích động, y sẽ đi, bọn họ sẽ ra đi.

“Đi đến nơi an toàn.” Đóng cửa lại, Nguyệt Bất Do ho nhẹ vài tiếng, cổ họng có chút không thoải mái. “Ngồi vững, đi đây.”

“Vâng !”

Nguyệt Bất Do đánh xe ngựa vào trong thành, hắn đã nghĩ ổn thoả, trước hết an trí Hứa Thanh Thủy bọn họ trong khách điểm của Mạc Thế Triệu, rồi hắn mới đi tìm thần y. So với cao thủ biết cổ độc, thần y dễ tìm hơn rất nhiều. Tùy tiện hỏi thăm trên giang hồ là có thể hỏi ra được, đây cũng là nguyên nhân vì sao Nguyệt Bất Do đến Miêu Cương trước. Đợi hỏi được tung tích thần y, hắn sẽ đưa Hứa Thanh Thủy bọn họ đến kinh thành, có Mạc Thế Di và Thành Lệ ở đó, an toàn của họ sẽ không thành vấn đề, rồi hắn mới lại đi tìm thần y. Chủ yếu là hắn rất nhớ Mạc Thế Di, muốn về thăm y trước.

Ha ha, đúng rồi, hắn có thể viết cho Mạc Thế Di một phong thư trước. Gần một năm không có tin tức, hắn người nọ cũng rất lo lắng. Hắn hy vọng Mạc Thế Di sẽ lo lắng, lo lắng mới có nghĩa là để ý nha.

Yết hầu có chút đau, ngực cũng đau âm ỉ, nhưng đều bị Nguyệt Bất Do xem nhẹ. Nghĩ đến không cần lâu lắm là có thể về kinh, hắn rất hoan hỉ.

※

Buổi tối tiểu trấn cũng không đóng cửa thành, Nguyệt Bất Do đánh xe ngựa thuận lợi ra khỏi thành. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đều mệt muốn chết rồi, ở trong xe nặng nề ngủ, Nguyệt Bất Do thì đánh roi không ngừng, đánh xe ngựa tiến về Trung Nguyên như đạp gió cưỡi trăng. Nhà trọ của Mạc Thế Triệu ở đâu Nguyệt Bất Do cũng không rõ ràng, nhưng Mạc Thế Di từng nói trong những toà thành lớn một chút đều sẽ có nhà trọ của Mạc Thế Triệu. Trước khi đi Thành Lệ từng cho hắn một tín vật, nói dùng tín vật này có thể làm người của Mạc Thế Triệu tin tưởng thân phận của hắn. Nguyệt Bất Do lại đánh xe ngựa hướng tới thôn trấn lớn hơn.

Ba Tùng rất suy yếu, không thể chạy đi trong thời gian dài. Lại một lần trước khi trời tối, Nguyệt Bất Do dừng trước cửa một nhà trọ. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba đỡ Ba Tùng suy nhược vào khách phòng, người ngoài thoạt nhìn chẳng qua cũng nghĩ đây là một đôi vợ chồng cùng con mình ra ngoài. Mắt Ba Tùng không thể thấy ánh sáng, Nguyệt Bất Do đặc biệt chuẩn bị một cái mũ rất lớn cho hắn, che hai mắt như vậy sẽ không dễ dàng bị người khác phát hiện. Hứa Ba nghe theo Nguyệt Bất Do dặn dò, nói với bên ngoài đều là đưa cha nương đi thăm tỷ tỷ. Nhà trọ rất nhỏ, đều là nhà một gian, Nguyệt Bất Do chỉ cần một gian phòng, thời điểm này để ai ở một mình cũng không thích hợp.

Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng ngủ giường, Hứa Ba ngủ bàn, Nguyệt Bất Do nằm trên trường kỉ. Sáng sớm hôm sau khi trời vừa sáng, Nguyệt Bất Do liền mang ba người lại ra đi, trước khi đi hắn nhờ chủ quán nấu cháo, trên đường cho Ba Tùng ăn, ba người họ chỉ cần chút lương khô là được. Dọc đường đi cái nhìn của Nguyệt Bất Do với Hứa Ba có chút thay đổi, tuy rằng Hứa Ba làm việc nói chuyện đều rất giống một đứa nhóc còn ăn sữa, nhưng khi gặp chuyện y rất có thể chịu khổ, ít nhất Nguyệt Bất Do chưa từng nghe y kêu khổ lần nào. Hơn nữa y còn rất thuần thực giúp cha chăm sóc cha lớn, thay Hứa Thanh Thủy và Nguyệt Bất Do chia sẻ không ít.

Như vậy là tốt nhất. Nếu ở thời điểm này Hứa Ba còn khóc lóc ầm ĩ không được một cái tích sự gì, Nguyệt Bất Do thật sự muốn suy xét có nên bỏ y lại không.

Chạy bốn ngày đường, Nguyệt Bất Do phát hiện quanh mình có khác thường. Sau khi vào thành, bọn họ luôn có thể nhìn thấy cảnh tượng những người Miêu đeo loan đao vội vã, dường như là đang tìm người nào đó. Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba rất khẩn trương, Ba Tùng thì hầu hết thời gian đều ngủ say, nhưng khi thanh tỉnh cũng rất bình tĩnh, còn có thể trấn an lại Hứa Ba và Hứa Thanh Thủy, làm cho bọn họ không cần sợ hãi. Nguyệt Bất Do dịch dung Ba Tùng thành một ông già lưng còng, còn mù hai mắt, Ba Tùng đóng giả cũng rất giống, chủ quán nhìn thấy hắn sẽ gọi hắn một tiếng đại gia, những lúc này hắn sẽ nhích cái tai, bộ dạng không nghe rõ tiếng.

Bốn người đều mặc Hán phục, Nguyệt Bất Do dặn dò ba người khi nói nhất định không được nói tiếng Miêu. Khẩu âm của Ba Tùng mang Miêu âm rõ ràng, hắn sẽ không mở miệng. Hứa Ba có thể nói tiếng Trung Nguyên, nhưng y cũng tận lực không mở miệng, hướng chỉ hiện tại y còn đang là một tiểu thư yếu điệu, lỡ như mở miệng ra nói giọng nam không phải lời đâu sao. Có chuyện gì đều là Nguyệt Bất Do ra mặt, bốn người cũng không khiến cho đám người Miêu này chú ý.

Nguyệt Bất Do đoán rất đúng, không khí trong Bát Khương trại hiện giờ cực kì nghiêm túc và khẩn trương.

Người Miêu trong Bát Khương trại nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra rốt cuộc là ai cứu Ba Tùng. Những thị vệ bị đánh choáng tỉnh lại chỉ nói đối phương là người Miêu, nhưng đối phương che mặt, trên mặt còn có ý bôi đen, ai cũng không nhìn thấy được đối phương có dáng vẻ gì.

Khi đi tới thành trấn lớn, Nguyệt Bất Do bảo ba người biểu hiện thoải mái một chút, có Nguyệt Bất Do làm chỗ dựa, Hứa Ba và Hứa Thanh Thủy tận lực thả lỏng biểu cảm trên mặt, giả vờ như không có việc gì. Nên nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, nên ở nhà trọ liền ở nhà trọ, người Miêu ở Bát Khương trại có lợi hại mấy cũng không thể canh giữ ở cửa thành điều tra người đi tới lui trên đường. Tuy nói nơi này là Miêu Cương, nhưng Huyện thái gia ở huyện nha lại là quan viên triều đình sai tới, làm quan phủ chú ý sẽ không tốt cho họ.

Cũng chính là lợi dụng điểm này, còn cả việc đối phương không biết người cứu Ba Tùng là ai, Nguyệt Bất Do đưa ba người thoải mái ở nhà trọ, thoải mái rời khỏi nhà trọ, thoải mái lên xe ngựa chạy đi. Hơn nửa tháng sau, Nguyệt Bất Do điều khiển xe ngựa rời khỏi phạm vi thế lực lớn nhất của Miêu Cương, kế tiếp cho dù người của Bao Bồi tìm được bọn họ Nguyệt Bất Do cũng không sợ.

Cách Miêu Cương càng ngày càng xa, Hứa Ba thật cao hứng, Hứa Thanh Thủy cũng rất cao hứng, y hỏi Ba Tùng: “Phải đi thật sao?”

Đang gối đầu lên chân y, Ba Tùng kiên định nói: “Đi. Từ nay về sau ta chỉ muốn ở bên cạnh người và Ba Tử.” Hắn cũng giống như Hứa Thanh Thủy, gọi con trai là Ba Tử.

Hứa Thanh Thủy cười, Hứa Ba cũng cười. Nguyệt Bất Do nghe bọn họ nói chuyện, dùng sức vung roi quất ngựa, yết hầu càng đau, cũng càng nhớ Mạc Thế Di.

Lại chạy hơn nửa tháng nữa, cuối cùng Nguyệt Bất Do đến một thành trấn rất lớn ở Tây Nam. Thả chậm tốc độ, hắn men theo cửa hàng hai bên ngã tư đường lần lượt tìm kiếm. Từ rất xa, một tấm biển thật lớn với dòng chữ màu vàng chói lọi đập vào mắt người dưới ánh tà dương — “Thiên Thường uyển”. Cuối cùng Nguyệt Bất Do cũng cười thở phào một hơi, tìm được rồi.

Đánh xe ngựa dừng trước cửa “Thiên thường uyển”, Nguyệt Bất Do một thân phong sương nhảy xuống xe ngựa, nói với người trong xe: “Các người đợi ta, ta tìm một người đã.”

“Được.”

Hứa Ba hiếu kì xốc màn xe lên một chút, liền nhìn thấy Nguyệt Bất Do đi vào cửa hàng bên cạnh. Y ngựa đầu, Thiên Thường uyển? Đây là nơi nào? Thấy rất nhiều người ra ra vào vào, Hứa Ba buông màn xe, rất là nghi hoặc. Bất Do ca muốn mua cái gì sao? Vừa nghĩ đến vấn đề này, Hứa Ba liếm liếm miệng, dọc đường đi bọn họ tiêu rất nhiều bạc của Bất Do ca, Bất Do ca còn có tiền sao? Hứa Ba rất hồ thẹn, y không có tiền, một đồng tiền cũng không có.

Đợi không bao lâu, Nguyệt Bất Do đi ra, phía sau còn có một người đi theo. Nguyệt Bất Do xốc màn xe lên: “Xuống dưới đi. Đến rồi.”

“Đến rồi?” Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba rất là kinh ngạc, Ba Tùng ngồi dậy. Nguyệt Bất Do nâng tay, Hứa Ba vịn tay hắn xuống khỏi xe ngựa, rồi y và Hứa Thanh Thủy cùng nhau nâng Ba Tùng xuống dưới. Theo Nguyệt Bất Do đi ra là ông chủ của Thiên Thường uyển. Hắn gọi thủ hạ đến khiêng hành lý, lại sai người đi nấu cơm, cũng rất nhiệt tình đưa họ tới sân sau của cửa hàng mình.

Kỳ thật Nguyệt Bất Do vốn không cần đưa tín vật kia ra, hắn vừa nói tên thì ông chủ Thiên Thường uyển liền cầm tay hắn, rất kích động nói: “Cuối cùng cũng tìm được người rồi!” Vì tìm Nguyệt Bất Do, thuộc hạ của Mạc Thế Triệu ở khắp các chi nhánh Tây Nam đều biết người tên Nguyệt Bất Do này.

Đưa bốn người vào an trí phòng, ông chủ và Nguyệt Bất Do thấp giọng nói mấy câu xong liền vội vàng đi ra ngoài. Có người bưng nước trà, điểm tâm và hoa quả tới, còn có người bưng bồn nước tới để mấy người họ rửa tay. Có người đi lên hỏi Nguyệt Bất Do có muốn tắm rửa không, Nguyệt Bất Do liền bảo hắn đi chuẩn bị.

Hứa Ba đứng ở một bên có chút khẩn trương nhìn tất cả chuyện này, đợi cho những người đó đều đi ra ngoài, y đi đến trước mặt Nguyệt Bất Do nhỏ giọng hỏi: “Bất Do ca, đây là chỗ nào?”

Nguyệt Bất Do không lập tức trả lời mà nói với Hứa Thanh Thủy: “Trước đỡ Ba Tùng lên giường đi, các người sẽ ở trong này một thời gian.”

“Chúng ta?” Hứa Ba nghe ra sự khác thường trong lời nói của y, “Bất Do ca, huynh muốn đi?” Hứa Thanh Thủy vừa nghe cũng lập tức nhìn lại.

Nguyệt Bất Do nâng Ba Tùng dậy đưa hắn vào giường ở buồng trong. Sau khi đặt Ba Tùng lên giường, Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba cũng ngồi xuống, hắn nói: “Nơi này rất an toàn, các người ở trong này nghỉ chân một chút, nhất là Ba Tùng, có thể ở đây tĩnh dưỡng. Ta còn có chút việc, phải đi ra ngoài một chuyến, không chắc ngày về, có thể là một tháng, cũng có thể là hai tháng, nhiều nhất không quá ba tháng.”

“Lâu như vậy !” Hứa Ba đứng lên bắt lấy tay hắn, “Bất Do ca, huynh muốn đi làm gì?” Bất Do ca muốn đi? Y sợ.

Nguyệt Bất Do ấn Hứa Ba ngồi trở lại, rút tay ra, nói: “Ta phải đi tìm thần y.”

“Thần y?!” Hứa Ba chớp chớp mắt, đầu chậm rãi chuyển hướng cha mình. Hứa Thanh Thủy sững sờ, Ba Tùng nắm chặt tay y.

45. Chương 45

Cũng không biết làm sao, ngày thường Nguyệt Bất Do vô cùng thông minh nhưng lại không phát hiện sự khác thường rõ rệt trên mặt Hứa Ba và Hứa Thanh Thủy, hắn lại tiếp tục nói: “Hiện tại ta cũng không gạt các người nữa. Ta đi ra từ kinh thành là muốn tìm cao nhân cổ độc và thần y.....”

Trong lúc uống nước vài lần, Nguyệt Bất Do nói hết nguyên nhân hậu quả hắn ra đi, không giấu diếm thân phận của Mạc Thế Di và Thành Lệ, cũng không giấu diếm quan hệ của hắn và Mạc Thế Di. Đương nhiên không phải quan hệ cha con, mà là quan hệ tình cảm.

Nói mục đích ra đi xong, Nguyệt Bất Do trực tiếp đòi ân tình: “Ba Tùng, nói một câu thôi, người có thể lấy đi cổ trùng trên người họ không? Nếu người không thể, ta phải nhanh chóng đi tìm người nào có thể.”

Ba Tùng nhẹ nhàng kéo tay Hứa Thanh Thủy, Hứa Thanh Thủy phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, nâng Ba Tùng dậy. Dựa vào người Hứa Thanh Thủy, Ba Tùng nói: “Loại cổ này ta có thể giải. Chỉ là cổ độc thường phải do người hạ cổ giải, trong tay ta không có cổ trùng cần thiết. Hơn nữa giải cổ cần rất nhiều trình tự, không phải chuyện dễ dàng như vậy, ta muốn xem qua tình huống của họ trước rồi mới quyết định nên dùng biện pháp nào.”

Nguyệt Bất Do cười toét miệng: “Có thể giải là tốt rồi. Người cần cái gì thì cứ nói, ta đi tìm.”

Ba Tùng lại nhẹ nhàng nắm tay Hứa Thanh Thủy, Hứa Thanh Thủy xoa nhẹ lên trán hắn, Ba Tùng đã biết ý tứ của y. Thở hổn hển mấy hơi, hắn nói: “Còn Nguyệt đại hiệp muốn tìm thần y..... Thanh Thủy có y thuật rất tốt, nếu Nguyệt đại hiệp tin được, không bằng cứ để Thanh Thủy chẩn trị cho thái tử điện hạ.”

“Y?!” Nguyệt Bất Do sững sờ, thật sự sững sờ.

Lúc này Hứa Ba không nhịn được xen mồm: “Bất Do ca, cha ta y thuật rất cao. Cha lớn nói lúc trước cha ta ở Trung Nguyên là đại thần y đó.”

Thần y..... Thần y ! Nguyệt Bất Do kích động nhào lên nắm cánh tay Hứa Thanh Thủy, lực mạnh đến mức làm y đau. “Người là thần y?!”

Hứa Thanh Thủy có chút ngượng ngùng, nói: “Đó đều là bọn họ ca ngợi thôi.”

Ba Tùng nói: “Ta và Thanh Thủy kỳ thật biết nhau từ rất sớm. Ta tuy là cổ sư nhưng lại rất hướng tới y thuật Trung Nguyên. Năm ta mười sáu tuổi, ta rời khỏi Miêu Cương tới Trung Nguyên bái sư học y, nhưng vì ta là người Miêu nên không người nào muốn thu ta làm đồ đệ, cho đến khi ta gặp được Thanh Thủy.”

Nhớ tới những gì đã trải qua, Ba Tùng nắm chặt tay Hứa Thanh Thuỷ, trên mặt Hứa Thanh Thuỷ cũng mang một tia hồi ức ngọt ngào. Sau khi Hứa Ba được Hứa Thanh Thuỷ cứu cũng đã biết những chuyện trước đây của cha và cha đẻ của mình, cho nên cũng không hiểu kì, im lặng ở một bên nghe cha lớn kể lại chuyện năm đó cho Nguyệt Bất Do.

Năm đó, Hứa Thanh Thuỷ lớn hơn Ba Tùng ba tuổi đã xuất sư, đi du lịch khắp nơi, trau dồi kiến thức. Rồi núi học y, Ba Tùng gặp Hứa Thanh Thuỷ rất có thiện tâm, liền đi theo bên cạnh thiếu niên ôn nhu này vừa du lãm Trung Nguyên vừa học y. Trong hai năm đó, thiếu niên Miêu tộc ổn trọng lại nhiệt tình đã yêu thương nam tử Trung Nguyên thông minh xinh đẹp này, nhưng lúc đó Ba Tùng đã có hôn ước, hẳn lại là người Miêu, là cổ vương kế nhiệm Bát Khương trại. Người Miêu không chào đón người Trung Nguyên, kể cả Hứa Thanh Thuỷ coi Ba Tùng như em trai thì cũng sẽ không theo hẳn đến Miêu Cương. Ba Tùng đem đoạn tình cảm không thể biểu lộ này giấu kín trong lòng, khi mình sắp không khống chế được thì để lại một phong thư, không lời từ biệt rời xa Hứa Thanh Thuỷ.

Hứa Thanh Thuỷ không phải không thương cảm, nhưng Ba Tùng vốn cũng không phải là đồ đệ của y, người đã muốn đi, y cũng không thể níu kéo, huống chi y lại không níu kéo được. Ba Tùng trở về Miêu Cương, cưới vợ sinh con, Hứa Thanh Thuỷ tiếp tục hành trình của y. Sau đó, Ba Tùng trở thành cổ vương của Bát Khương trại, thành Người gù đen lợi hại nhất trong lòng người Miêu ở Quảng Nguyên, Hứa Thanh Thuỷ cũng trở thành một y giả rất có danh vọng ở Trung Nguyên. Hai người vốn không có cơ hội gặp nhau nào, cho đến khi một phong thư của Ba Tùng được đưa đến tay Hứa Thanh Thuỷ.

Bách Tùng con trai độc nhất của Ba Tùng trước đây rất khả ái, có thể nói là người gặp người thích, có con rồi nên Ba Tùng cũng càng thêm chôn giấu phần tình cảm không thể thổ lộ kia ở dưới đáy lòng. Nhưng khi Bách Tùng đến tận tám tuổi vẫn không có gì khác biệt so với khi bốn năm tuổi, Ba Tùng dù có vẫn cho rằng con trai khả ái thì cũng đã nhận ra con trai có điều không ổn.

Thiếu năng, con trai của cổ vương và công chúa thế mà lại bị thiếu năng. Tuy không phải là loại bệnh nghiêm trọng nhất nhưng lại làm Ba Tùng bó tay không có cách nào. Vu thuật của Miêu Cương rất lợi hại, nhưng y thuật chỉ bình thường. Tuy rằng Ba Tùng từng theo Hứa Thanh Thuỷ học y hai năm, nhưng cũng chỉ học được chút da lông, huống chi về sau tâm tư của hắn sớm đã không đặt vào y thuật.

Công chúa không thể chấp nhận sự thật này, cho rằng vì Ba Tùng hàng năm làm bạn với cổ trùng nên con trai mới có thể bị thiếu năng. Ở Miêu Cương, đứa nhỏ thiếu năng là kẻ bị thần linh nguyên rủa, là điềm báo bất an. Công chúa bắt đầu chán ghét đứa con của mình, cũng oán hận chồng mình. Ba Tùng không thể biện bạch, bởi vì hắn cũng cho rằng như thế. Cố gắng hai năm, thử tất cả các loại biện pháp, tình trạng thiếu năng của con trai cũng không có bất cứ cải thiện gì, biểu hiện vẫn là đứa nhỏ bốn năm tuổi. Bị sự oán hận của vợ ép tới không thở nổi, cuối cùng Ba Tùng không nhịn được viết một bức thư cho Hứa Thanh Thuỷ, tuy là hi vọng Hứa Thanh Thuỷ có thể đến chữa bệnh cho con trai, nhưng trên thực tế Ba Tùng cũng có tư tâm, hắn muốn gặp Hứa Thanh Thuỷ, muốn đến diên cuồng. Chỉ cần gặp mặt được một lần, chết cũng cam nguyện.

“Nhưng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, ta sẽ làm hại Thanh Thuỷ suýt nữa phải chết.” Nói tới đây, giọng của Ba Tùng đã khản đặc.

“Đều là con không tốt, nếu không phải con bị bệnh cha lớn cũng sẽ không để cha đến Miêu Cương.” Hai mắt Hứa Ba nước mắt lưng tròng.

Trên mặt Hứa Thanh Thuỷ vẫn là nụ cười thản nhiên, một tay y sờ đầu Hứa Ba, rồi nói với Ba Tùng: “Đừng nói vậy. Ta cũng thích người, nếu người không viết thư cho ta, đời này có lẽ ta sẽ phải cô đơn. Nhìn xem, bây giờ ta có người, có Ba Ba, thật tốt.”

“Cha.....” Hứa Ba quỳ xuống cạnh giường, đầu chôn trong lòng Hứa Thanh Thuỷ.

Nguyệt Bất Do à một tiếng, giật mình nói: “Khó trách thẳng nhóc này đã hai mươi tuổi còn giống như đứa nhỏ chưa cai sữa, thì ra là đầu óc không tốt.”

“Bất Do ca.” Hứa Ba ngẩng đầu, ai oán, “Ta đã rất khoẻ rồi, cha đã chữa khỏi cho ta.”

“Phải không? Sao ta không nhận ra hử? Nào có người hai mươi tuổi rồi còn hơi tí là khóc không?”

“Đó là, đó là ta vốn thích khóc hơn người khác.”

“Ha ha ha,” Nguyệt Bất Do rất không nể mặt cười to. Hứa Ba càng ai oán, đầu óc y cũng không thông minh, nhưng y quả thật đã khoẻ rồi, cha nói y đã khoẻ rồi.

Không đùa Hứa Ba nữa, Nguyệt Bất Do cười nói: “Không tốt thì không tốt, biết bắt thỏ là được rồi, người nướng thỏ rất ngon, sau này có thể dựa vào nó mà nuôi gia đình đấy.”

“Bất Do ca.....” Càng thêm ai oán.

Thấy trên mặt Nguyệt Bất Do không có bất cứ tia khinh miệt nào với Hứa Ba, Hứa Thanh Thuỷ rất cảm kích hẳn, rồi mới ngượng ngùng nói: “Bệnh tim mang từ bụng mẹ ra như của điện hạ rất khó chữa khỏi triệt để. Cụ thể cũng phải chờ ta gặp điện hạ rồi mới có thể kết luận được. Hơn nữa, ta cũng không biết y thuật của ta có thể sánh được với thần y người muốn tìm không.” Y cũng không cho rằng mình xứng với danh hào “thần y”.

“Ta cũng không biết thần y bình thường là như thế nào cả, ta nói tìm thần y chẳng qua cũng là tìm một người có y thuật lợi hại. Nhìn người có thể chữa khỏi cho Hứa Ba như vậy, hẳn là cũng không kém. Không cần phải chữa ngựa chết thành ngựa sống, chỉ cần có thể kéo dài mạng cho Thành Lệ, đừng để hắn chết sớm là được. Đám ngự y trong cung đều là lang băm, còn phải đề phòng có người hại hắn, thân thể làm sao khoẻ lên được.” Nguyệt Bất Do thật cao hứng, cũng nhẹ nhàng thở ra, “Mặc kệ nói thế nào, thần y và cao thủ cổ độc đều đã tìm được rồi, cuối cùng ta cũng có thể sống yên ổn ngủ ngon rồi. Ha ha, không ngờ lại khéo như thế, ta vốn đang suy nghĩ nên đi đâu để tìm thần y đây. Thế này thì tốt rồi, không cần phải chạy khắp nơi nữa.”

“Cha chính là thần y. Bằng không ta đã sớm chết.” Đối với việc này, Hứa Ba rất tin tưởng, không hề nghi ngờ, tiếp theo y dẫn mỗ với Nguyệt Bất Do, “Với lại Bất Do ca hẳn là cảm tạ ta mới đúng. Nếu ta không đeo bám Bất Do ca, Bất Do ca sẽ không tìm được cha lớn ta [cao thủ cổ độc], cũng sẽ không tìm được cha ta [thần y]. Cho nên Bất Do ca, huynh nợ ta một phần ân tình đó.”

Nguyệt Bất Do cũng không quản cha và cha lớn của Hứa Ba ở đây, giơ tay lên nắm lấy mặt Hứa Ba, nhéo trái nhéo phải liên hồi: “Phải phải phải, ta nợ người một phần ân tình, nhưng mà quả này người ăn của ta, ngủ của ta, bạc này ta cũng phải tính chứ nhỉ.”

“Đau đau đau, Bất Do ca, ta không dám, ta không dám.”

“Tiểu tử thôi, nói, ai nợ ai ân tình?”

“Ta ta ta.”

“Hừ hừ, nghe thế còn được.”

Buông mặt Hứa Ba ra, Nguyệt Bất Do lại uống một bát nước trà lớn, rồi mới cực kì vui vẻ nói với Hứa Thanh Thuỷ: “Nếu như vậy ta cũng sẽ không đi nữa. Chúng ta ở đây nghỉ ngơi vài ngày, đợi sức khoẻ Ba Tùng tốt lên một chút, mắt cũng có thể nhìn ánh sáng, chúng ta sẽ đi kinh thành. Đến kinh thành chính là địa bàn của ta, sẽ không người nào có thể uy hiếp các người nữa.”

Hứa Thanh Thuỷ nhìn Nguyệt Bất Do buông chén trà, do dự hỏi: “Nguyệt đại hiệp.....”

“Ai nha, còn Nguyệt đại hiệp cái gì, trực tiếp gọi tên ta là được. Đúng rồi, các người lớn tuổi hơn ta, gọi ta Bất Do cũng được.” Tâm tình rất tốt, Nguyệt Bất Do thấy thế nào cũng được.

Hứa Ba lập tức nói: “Không phải huynh nói huynh năm mươi sao? Huynh còn lớn hơn cả cha ta đó.”

Nguyệt Bất Do lập tức nói: “Ta nói ta năm mươi người cũng tin à?”

Ánh mắt Hứa Ba sáng lên: “Vậy Bất Do ca, năm nay huynh bao nhiêu tuổi? Ta coi huynh còn nhỏ hơn ta đó.”

Nguyệt Bất Do lập tức đen mặt: “Không nói cho người.”

“Bất Do ca.....”

Đội Hứa Ba đùa giỡn với Nguyệt Bất Do xong, Hứa Thanh Thuỷ nói tiếp, hỏi: “Nguyệt, ờ, Bất Do, ta thấy hai ngày nay cổ họng ngươi hơi khàn, ngươi không thoải mái ở đâu à?” Đối với việc Nguyệt Bất Do dùng sức mạnh đánh sập bức tường, Hứa Thanh Thuỷ không phải không nghĩ tới hẳn có thể bị nội thương, chỉ là đang chạy trốn gấp, y nhần không hỏi.

Nguyệt Bất Do khoát tay: “Không sao. Thân mình ta rất cường tráng, sao lại không thoải mái được. Mấy ngày nay vẫn chạy liên tục, ta có chút mệt mỏi nên bị khàn giọng, không việc gì không việc gì.”

Nghe Nguyệt Bất Do nói như thế, Hứa Thanh Thuỷ thoáng yên tâm, Hứa Ba thì nâng tay muốn sờ gáy Nguyệt Bất Do, bị hắn né tránh. Nguyệt Bất Do đứng lên nói: “Các người đi tắm rửa đi, thay bộ quần áo sạch sẽ, ăn một chút gì rồi đi nghỉ đi.”

“Bất Do ca, huynh thì sao?” Hứa Ba vẫn nhìn chằm chằm vào gáy Nguyệt Bất Do.

Nguyệt Bất Do nói: “Ta cũng phải đi nghỉ ngơi. Có cái gì cần thì trực tiếp nói với ta, đừng khách khí.”

Môi Hứa Thanh Thuỷ giật giật, rồi mới nhẹ nhàng đỡ Ba Tùng nằm lại trên giường, y đứng lên lấy trong lòng ra một túi tiền, rất ngượng ngùng đưa ra, nói: “Một đường này may mà có người, có chút tiền này, mong người đừng ghét bỏ.”

Nguyệt Bất Do không thèm nhìn xem túi kia có bao nhiêu tiền liền trực tiếp đẩy trở về, nói: “Ta cái gì cũng thiếu, chỉ có cái này là không thiếu. Hứa Ba gọi ta một tiếng ca, người làm như vậy tức là ghét bỏ ta rồi.”

Nguyệt Bất Do đã nói như thế, Hứa Thanh Thuỷ cũng chỉ có thể cất cái túi đi, trên mặt là cảm kích. Nguyệt Bất Do không ở lâu, quay lại phòng mình. Sau khi hắn đi, Hứa Ba gào to một tiếng bổ nhào vào trong lòng cha, ôm cha vừa hát vừa nhảy. Bọn họ trốn được rồi, bọn họ an toàn rồi. Hứa Thanh Thuỷ ôm y cười, Ba Tùng nằm trên giường cũng cười. Nguyệt Bất Do cảm khái mệnh hắn tốt, bọn họ làm sao lại không cảm khái mình mệnh tốt chứ.

Trở lại phòng mình, Nguyệt Bất Do khóa trái cửa phòng, dựa vào cửa liền ngồi bệt xuống, vẻ hồng hào trên mặt nháy mắt bị sự tái nhợt thay thế. Yết hầu vừa đau vừa rát, người cũng rét run từng trận, trước mắt sao bay vòng vòng. Ôm lấy ngực đang phát đau, Nguyệt Bất Do chống đỡ đi đến bên giường, run cầm cập nằm lên giường.

“Khụ khụ khụ.....” Kéo chần trùn mặt, Nguyệt Bất Do giấu tiếng ho khan trong chăn. Hắn bị bệnh, hẳn biết hẳn bị bệnh, nhưng hẳn sẽ không để bất kì kẻ nào biết hẳn bị bệnh. Trong trí nhớ, từ sau khi hắn rời nhà cũng không để lộ sắc mặt bệnh tật trước mặt kẻ nào nữa. Hắn là Nguyệt Bất Do, là Nguyệt Bất Do không bao giờ bị ốm đau đánh gục.

Ngủ, ngủ một giấc thì tốt rồi, lúc trước bệnh nặng thế nào hẳn cũng chống đỡ được. Ngủ ngủ. Cuộn mình thành một cục, trong lòng Nguyệt Bất Do gọi tên Mạc Thế Di, ý thức nhanh chóng rơi vào hắc ám. Chạng vạng, Nguyệt Bất Do không đi ra ăn cơm. Nghĩ đến hẳn một đường vất vả, ai cũng không đi gọi hẳn.

Kinh thành, Đông cung, trong tẩm cung Thành Lệ, đang chơi cờ cùng Thành Lệ, lông mày Mạc Thế Di bỗng nhíu lại, buông quân cờ xuống. Thành Lệ lập tức giương mắt nhìn: “Xảy ra chuyện gì?”

Mạc Thế Di xoa ấn ngực: “Vừa rồi đau một chút.”

“Đau?” Thành Lệ bỏ quân cờ xuống dựa sát tới, “Đau như thế nào? Là đau một chút hay giờ vẫn đau?” Có bệnh tim, hẳn rất hiểu cảm giác “đau ngực” là như thế nào.

Mạc Thế Di lắc đầu: “Đau âm ỉ thôi, khi ngươi không thoải mái ta sẽ như vậy.”

Thành Lệ vừa nghe thì lập tức nói: “Ta đâu có không thoải mái.”

Mày Mạc Thế Di càng nhíu chặt. Nghĩ tới cái gì, trên mặt Thành Lệ cả kinh, hắn đề tay Mạc Thế Di lại: “Người đừng nghĩ nhiều, võ công tên kia cao như vậy, chắc chắn không có việc gì.”

Mạc Thế Di mím môi, thanh âm khàn khàn nói: “Thành Lệ, ta chờ không nổi nữa. Ta muốn tự mình đi tìm hẳn.”

“Người đi đâu tìm đây?” Thành Lệ vòng qua bàn cờ đi tới ngồi bên cạnh Mạc Thế Di, “Miêu Cương lớn như vậy, một mình ngươi có thể đi đến đâu? Lỡ như ngươi vừa đi hẳn đã trở lại thì biết làm sao? Hoặc là

người đến một chỗ hẩn lại đến một chỗ khác thì sao? Không phải ta không lo lắng cho hẩn, nhưng ta không muốn người và hẩn bỏ lỡ nhau. Kì hẹn một năm đã sắp đến rồi. Nếu đến lúc đó hẩn còn không có tin tức, ta sẽ không ngăn người nữa.”

Trái tim còn âm ỉ đau, mấy ngày nay số lần đau càng ngày càng nhiều, Mạc Thế Di rất sợ là Nguyệt Bất Do đã xảy ra chuyện. Có người đi tới cửa, Mạc Thế Di buông tay, đẩy Thành Lệ. Thành Lệ lập tức trở lại ngồi đúng vị trí của mình.

“Điện hạ, ngoài cung gửi thư.”

“Vào đi.”

Một người đẩy cửa ra đi đến, vừa thấy đối phương, sắc mặt Thành Lệ thả lỏng, là thống lĩnh thị vệ của hẩn. Người tới hai tay dâng thư cho Thành Lệ, thấp giọng nói: “Là Thiên Thường uyển phái người bí mật đưa tới.”

“Thiên Thường uyển?” Thành Lệ kinh hãi, thư trên tay đã bị người đoạt đi.

Nhanh chóng mở thư ra, Mạc Thế Di vừa nhìn thì hai hàng ánh mắt liền sáng bừng, khóe miệng cũng mang một đường cong mà y đã học được rồi. Y nhìn bức thư, kích động khẽ kêu: “Tìm được rồi ! Bọn họ tìm được Bất Do !”

“Thật sự? !” Thành Lệ giật lấy bức thư, Mạc Thế Di đứng lên: “Ta phải đi đón hẩn, ta phải đi đón hẩn !”

Đọc nhanh như gió, kỳ thật cũng không đến mười hàng chữ, xem vài lần những thứ viết trong thư, Thành Lệ cười to đứng lên vỗ vỗ Mạc Thế Di: “Đi thôi, nhanh đi đi. Bất Do phải một mình chăm sóc ba người chắc chắn sẽ vất vả.”

Khoẻ miệng Mạc Thế Di đã cong đến độ lớn nhất y có thể đạt được, xoay người đi thu thập hành lý, đã rất khẩn cấp. Thành Lệ nói với người bên cạnh: “Nhanh đi lấy bạc cho Thế Di, tìm mấy bộ quần áo thích hợp với Nguyệt Bất Do nữa. Mang một lọ thuốc dưỡng thân của bản cung cho Thế Di, để y bồi bổ cho Bất Do.”

“Vâng.”

Người nọ lập tức rời đi. Thành Lệ lại đọc kĩ lá thư một lần, trên mặt là kích động khó nén.

“Cái tên nhóc này, làm người ta sốt ruột quá.”

Không bao lâu sau, Mạc Thế Di cười Hãn Huyết bảo mã của thái tử điện hạ, tay cầm lệnh bài của thái tử hoả tốc ra khỏi kinh thành, chạy thẳng đến Tây Nam, trái tim y đã bay tới đó trước một bước rồi.

Bất Do Bất Do Bất Do..... Ta đến đây, ta đến đây..... Bất Do Bất Do Bất Do..... Ta nhớ người muốn chết.....

46. Chương 46

Mơ màng ngủ một ngày một đêm, Nguyệt Bất Do mới đi từ trong phòng ra. Trong viện rất im lặng, mọi người đều đã trở về phòng nghỉ ngơi. Nhẹ nhàng đóng cửa, hẩn thừa dịp bóng đêm lặng lẽ rời đi. Một bóng đen dừng lại trước cửa nhà trọ ở phố đối diện, rồi mới đi vào.

“Kẹt” một tiếng, vừa mới tỉnh ngủ Hứa Ba liền ngáp một cái, hai mắt mông lung đi ra khỏi phòng. Không cần chạy thực mạng nữa, cha con ba người đều có thể thanh thản ngủ yên một giấc, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng ở phòng bên cạnh cũng chưa dậy đâu. Đêm trước Hứa Ba ngủ rất sớm, cho nên là người đầu tiên thức giấc. Chủ nhà trọ sắp xếp cho họ ở một chỗ độc lập trong viện, Hứa Ba có thể tự mình lấy nước giếng, rồi mới đi tới phòng bếp pha ấm trà, rửa mặt. Điểm tâm đã được chuẩn bị tốt, toả hơi nóng hổi trong bếp. Là bánh bao nóng vào cháo chịt mà đã rất lâu rồi Hứa Ba chưa từng được ăn.

Rửa mặt xong, Hứa Ba không yên lòng đi tới trước phòng Nguyệt Bất Do. Ghé vào cửa nghe một chốc lát, trong phòng im lặng không có động tĩnh gì, Hứa Ba lại càng lo lắng. Bất Do ca đã cả ngày không ra ngoài,

không có việc gì đấy chứ? Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Hứa Ba sững sốt, cửa không khóa trái. Chẳng lẽ Bất Do ca đã thức dậy? Hứa Ba đẩy cửa ra, gọi một tiếng: “Bất Do ca?” Trong phòng không có tiếng trả lời, y lớn gan đi vào.

Vào nhà đi một vòng, không có bóng dáng Nguyệt Bất Do, Hứa Ba rất buồn bực, sớm như thế mà Bất Do ca lại đi đâu? Trên bàn có một tờ giấy bị chén nước chặn lên, Hứa Ba đi tới cầm lấy tờ giấy lên, mở ra.

“Nguyệt, ừm, Bất Do đi thăm dò tình huống bên kia?” Buổi sáng thức dậy, Hứa Thanh Thuỷ liền biết tin Nguyệt Bất Do đã rời đi từ chỗ con trai, cũng kinh ngạc y như con trai.

Hứa Ba đưa thư Nguyệt Bất Do để lại cho cha, nói: “Trong thư Bất Do ca viết như thế.”

Hứa Thanh Thuỷ xem thư, trong thư Nguyệt Bất Do nói hần đi xem tình hình bên Bát Khương trại, xem có người tìm tới bên này không. Nghĩ đến Nguyệt Bất Do cẩn thận như thế, trong lòng Hứa Thanh Thuỷ rất cảm kích.

“Vất vả hần.” Cát thư đi, Hứa Thanh Thuỷ nói: “Chúng ta ở đây chờ hần trở về. Ăn cơm xong con hãy giúp cha lớn con châm cứu.”

“Vâng!”

Hứa Thanh Thuỷ đưa thư của Nguyệt Bất Do cho chủ quán trọ, vốn việc Nguyệt Bất Do mất tích làm chủ nhà trọ rất lo lắng, sợ không có cách nào báo với trang chủ [Mạc Thế Triệu]. Nhưng thấy Nguyệt Bất Do chỉ là đi xem tình hình, không bao lâu có thể trở về, hần liền nhẹ người, cũng không viết thư giải thích với trang chủ.

Ai cũng không ngờ rằng, lần này Nguyệt Bất Do đi thăm dò tình huống mà đi tới mười ngày không thấy bóng dáng. Nghĩ có thể là người của Bát Khương trại tìm đến đây, chủ quán lập tức viết thư cho trang chủ nhờ trang chủ phái người tới trợ giúp. Đồng thời, chủ quán lại nói với bên ngoài rằng nhóm người Hứa Thanh Thuỷ là thân thích của hần, bởi vì có bệnh nên đến nương tựa để chạy chữa. Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba ở hậu viện một bước cũng không ra ngoài, đồ ăn mỗi ngày đều là do chủ quán tự mình đưa tới.

Không ai ngờ được, Nguyệt Bất Do đi ra ngoài điều tra tin tức kỳ thật đang ở cách đó không xa. Trong quán trọ nhỏ đối diện Thiên Thường uyển, Nguyệt Bất Do ôm một chén nước ấm vừa uống vừa nhìn Thiên Thường uyển qua khe cửa sổ, trong lúc đó hần không ngừng vừa hắt xì chảy nước mắt vừa ho khan.

Sống lại đời này mười mấy năm, đây là lần đầu tiên Nguyệt Bất Do bệnh nặng như thế. Lúc trước bị ả đàn bà kia nhốt trong sơn cốc hần cũng không hề bị bệnh như thế, nhiều nhất chỉ là đau đầu vầng óc, ngủ một giấc là khoẻ luôn. Cũng không biết có phải tương ứng với câu châm ngôn kia không – người nào ngày thường luôn khoẻ mạnh thì khi bị bệnh sẽ rất nghiêm trọng. Dù sao lúc này Nguyệt Bất Do bệnh rất nghiêm trọng, đã mười ngày mà không chuyển biến tốt hơn chút nào.

Trốn ở trong quán trọ nhỏ này bảo vệ ba người trong Thiên Thường uyển, Nguyệt Bất Do giấu sự suy yếu cho riêng mình. Trong trí nhớ hần rất chán ghét uống thuốc. Cho nên kể cả bệnh thật sự rất nặng, hần cũng không chữa, không uống thuốc, cứ để nó tự qua. Sau khi qua rồi, sau này hần sẽ không bệnh nặng như vậy nữa.

“Hắt xì hắt xì.....”

Liên tục hắt xì mười mấy cái, cộng thêm lại ho khan, trên mặt Nguyệt Bất Do muốn bao nhiêu chạt vật có bấy nhiêu chạt vật. Bởi vì vẫn ho khan, đầu lại choáng váng nặng nề, đến vận công chữa thương hần cũng không làm được. Đúng, là vận công “chữa thương”. Khi đánh sập bức tường kia Nguyệt Bất Do đã bị nội thương, nhưng dọc đường đi hần vẫn không thể chữa thương cho mình, càng kéo dài lại càng nặng. Nếu không phải hần bị nội thương, hần cũng sẽ không bệnh nặng như thế.

Trong chén đã hết nước, Nguyệt Bất Do miễn cưỡng đứng lên đi lấy nước uống. Đi đến cạnh lò nhắc cái ấm lên, trống không, hần lại tới bên cửa sổ dùng cái giọng khàn đặc gọi: “Tiểu nhị, hết nước rồi.”

“Đến đây.”

Đứng ở cửa đợi tiểu nhị đưa nước ấm lên, Nguyệt Bất Do nâng tay quẹt nước mũi chảy xuống, lại hắt xì tiếp mười mấy cái như điên. Trong khi hần đợi nước, một người cưỡi ngựa dừng thật mạnh trước cửa Thiên

Thường uyển, rồi mới nhanh chóng nhảy xuống vọt vào. Tiểu nhị xách siêu nước ấm đi lên, Nguyệt Bất Do đưa siêu không qua khe cửa ra ngoài.

Cầm lấy siêu nước ấm tràn đầy, Nguyệt Bất Do đóng cửa rót cho mình một chén, đặt siêu bên cạnh lò để giữ nóng, hẩn chầm chậm lê đến bên cửa sổ. Cả người đau nhức, thật giống như vừa bị thiên quân vạn mã dẫm lên. Chậm rãi ngồi xuống như một lão tăng, vừa uống một ngụm nước, Nguyệt Bất Do nhìn về phía Thiên Thường uyển, ánh mắt liên thay đổi.

Sao ở cửa lại có một con ngựa? Hẩn buông bát, đẩy cửa sổ ra thêm một ít, có một con ngựa cũng không là gì, nhưng con ngựa này lại là Hãn Huyết bảo mã, người nào lại có thể cưỡi một con Hãn Huyết bảo mã đến Thiên Thường uyển?

Trong lòng lộp bộp một tiếng, Nguyệt Bất Do trực tiếp đẩy cửa ra. Lúc này, từ trong Thiên Thường uyển có một người đi ra, một khuôn mặt xa lạ cả người phong sương, vừa nhìn đã biết là vừa chạy rất nhiều ngày. Trên mặt đối phương không có biểu cảm gì, nhưng hẩn nhìn vào mắt y lại chỉ thấy sự nồn nóng. Y lên ngựa, cúi đầu nói mấy câu với chủ quán đi ra tiễn y, sau đó vung roi ngựa muốn đi.

Mạc Thế Di !

Trong lòng có một giọng nói đang gào to, thân thể phản ứng nhanh hơn cả đầu óc, trước khi đối phương giục ngựa rời đi thì nhảy qua khỏi cửa sổ. Thân thể nặng nề dẫm lên bệ cửa, Nguyệt Bất Do liều mạng đuổi theo cái người đang rời đi kia.

Mạc Thế Di ! Mạc Thế Di ! Hẩn không thể gọi, cho dù nhớ người nọ muốn chết hẩn cũng không thể gọi, hẩn vẫn nhớ rõ thân phận của người nọ vốn khác thường.

Tốc độ của Hãn Huyết bảo mã cực nhanh, chỉ trong nháy mắt người nọ đã chạy đi rất xa. Tiếp theo, chợt nghe con ngựa hí một tiếng dài xé gió, thân thể Hãn Huyết bảo mã chồm lên, đó là vì bị người đang chạy với tốc độ cực nhanh thì mạnh mẽ kéo lại.

Bốn chân ngựa chạm xuống mặt đất, người trên lưng ngựa quay đầu, liền nhìn thấy một người đang chạy tới chỗ y. Người nọ đầu tiên là lập tức kinh hãi, tiếp theo nhảy lên khỏi lưng ngựa, đập lên mông ngựa một bước mượn lực bay tới chỗ hẩn.

Mạc Thế Di Mạc Thế Di..... Ánh mắt mơ hồ, Nguyệt Bất Do hung hăng dụi mắt, ngay sau đó, thân thể hẩn nặng nề dẫm vào trong lòng một người, rồi hẩn bị đối phương ôm lấy thật chặt.

“Bất Do.....” Phảng phất như tiếng gọi cất lên từ linh hồn sâu thẳm.

“Mạc Thế Di Mạc Thế Di.....” Nguyệt Bất Do đầu tiên là hai tay ôm chặt lấy đối phương, rồi hai chân mềm oặt cũng quăn lên người đối phương, “Ta nhớ ngươi ta nhớ ngươi ta nhớ ngươi.....”

Tâm đã bình tĩnh lại rồi, nhưng lại có một lo lắng khác. Mặc kệ những người trên đường cái đang nhìn họ, Mạc Thế Di liên tục hôn lên mái tóc như tổ chim của Nguyệt Bất Do hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao giọng lại khàn như thế?” Mà không nghĩ giọng của y cũng chẳng tốt hơn Nguyệt Bất Do bao nhiêu.

“Ta không, hắt xì hắt xì ! Khụ khụ khụ.....”

Thế này thì không cần giải thích nữa, Mạc Thế Di cứ như vậy ôm Nguyệt Bất Do nhanh chóng chạy về Thiên Thường uyển, thân thể dán chặt trong lòng toả ra nhiệt độ rõ ràng không bình thường, tim Mạc Thế Di đau đến muốn chết.

Hậu viện, vì có một nam nhân xa lạ “ôm” Nguyệt Bất Do trở về mà xuất hiện chút chấn động nho nhỏ. Trong mắt Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba, Nguyệt Bất Do giống như một vị thần không gì có thể khuất phục, nhưng một nhân vật như vậy lại bị người ta ôm trở về, hơn nữa tình hình có vẻ rất không xong.

Không hề nhiều lời, Mạc Thế Di được chủ quán dẫn đường trực tiếp ôm Nguyệt Bất Do trở về phòng hẩn, khoá tất cả người ngoài không liên quan ở ngoài cửa.

“Bất Do, để ta nhìn, để ta nhìn người.”

Thả người lên trên giường, bị đối phương ôm chặt nên Mạc Thế Di bất đắc dĩ chỉ có thể quỳ gối giữa hai chân đối phương, một tay chống lên giường. Nhưng người trong lòng lại không đồng ý ngẩng đầu cho y xem, chỉ một mực vùi đầu trong lòng y.

“Mạc Thế Di Mạc Thế Di Mạc Thế Di..... Khụ khụ khụ.....”

Không có người ngoài ở đây, Mạc Thế Di không hề keo kiệt hạ một trận mưa hôn xuống đầu Nguyệt Bất Do, không hề để ý tóc đối phương cũng không sạch sẽ.

“Bất Do, để ta nhìn ngươi, ta nhớ ngươi, nhớ ngươi muốn chết.”

“Ta cũng nhớ, hắt xì hắt xì hắt xì.....” Lại liên tục đánh mười mấy cái hắt xì, Nguyệt Bất Do hít hít mũi, “Ta cũng nhớ ngươi, nhớ đến không ngủ được.”

Sờ cổ và trán Nguyệt Bất Do, phồng tay, Mạc Thế Di không thể bình tĩnh trở lại nổi. “Bất Do, để ta nhìn ngươi.”

“Đừng nhìn.” Biết hiện giờ mình khó coi đến thế nào, lần đầu tiên Nguyệt Bất Do có chút để ý dáng vẻ mình trong mắt đối phương.

“Bất Do, Bất Do.....” Hạ màn giường xuống, Mạc Thế Di lại liên tục hôn, “Để ta nhìn ngươi, ta là Mạc Thế Di, là Mạc Thế Di của ngươi mà, có cái gì không thể nhìn?”

“Hắt xì hắt xì..... Khụ khụ khụ.....” Nguyệt Bất Do vẫn không buông tay, hân rất nhớ người này, rất nhớ rất nhớ. “Mạc Thế Di..... Ôm ta.....”

Mạc Thế Di xoay người, gắt gao ôm người không chịu ngẩng đầu lên vào trong ngực, hôn không ngừng.

“Mạc Thế Di, ta nhớ ngươi.” Ngay sau đó lại là vài tiếng hắt xì ho khan.

“Ta cũng nhớ ngươi. Bất Do, ngươi bị bệnh.” Người trong lòng biến mất mười ngày, chẳng lẽ đã bị bệnh mười ngày sao? Hốc mắt Mạc Thế Di nóng rất, những nụ hôn tăng thêm, không thêm quan tâm mười ngày qua gần như y đã chạy như điên suốt chặng đường. Trong một khắc ôm lấy Nguyệt Bất Do kia, tất cả mệt mỏi của Mạc Thế Di đều biến mất.

“Mạc Thế Di, ta muốn.....” Lại một trận ho khan, đối phương khàn khàn nói: “Ta muốn, chui vào ổ chăn của ngươi.”

Trái tim đau đớn khó nhịn, Mạc Thế Di đá hài, lại cởi hài của Nguyệt Bất Do, kéo chăn, gắt gao khoá chính mình và Nguyệt Bất Do lại cùng nhau. Chui vào ổ chăn, chui vào ổ chăn của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do dùng sức hít vào, hít vào thật sâu hương vị trên người Mạc Thế Di. Giờ khắc này, được người này gắt gao ôm, hân mới phát hiện mình nhớ nhung nhiều đến thế nào.

Một tay nhẹ nhàng điểm lên huyệt ngủ của Nguyệt Bất Do, nụ hôn của Mạc Thế Di dừng trên cái trán nóng bỏng của Nguyệt Bất Do. Người trong lòng hô hấp rất hỗn loạn, ở bên người này lâu như vậy, y chưa bao giờ thấy người này suy yếu như thế. Nhưng Mạc Thế Di không nói sẽ tìm thầy thuốc đến khám bệnh cho Nguyệt Bất Do, y chỉ tận hết khả năng ôm chặt Nguyệt Bất Do vào người mình.

“Mạc Thế Di Mạc Thế Di.....” Người trong lòng vừa khụ khụ vừa gọi y, thanh âm càng ngày càng thấp, hai tay ôm y lại vẫn dùng sức như vậy, gần như muốn hòa tan vào trong thân thể y, từ nay về sau không bao giờ rời xa y nữa.

“Bất Do Bất Do.....” Mỗi lần gọi một tiếng lại hạ xuống một cái hôn, ánh mắt Mạc Thế Di ửng đỏ, đau lòng vì người trong lòng phải chịu khổ vì y. Thích của người này không đơn giản chỉ là nói ra miệng, người này đã chân chính đặt y trong lòng, đặt y vào trái tim.

Nguyệt Bất Do không gọi nữa. Trong lòng Mạc Thế Di, hân nặng nề ngủ. Không có khổ sở vì tương tự, không có dằn vặt vì nhung nhớ, ở trong lòng người mình thích nhất, đã gần một năm Nguyệt Bất Do mới được ngủ một giấc ngon lành đến thế. Qua thật lâu, lâu đến mức chắc chắn người trong lòng sẽ không tỉnh lại, Mạc Thế Di mới nhẹ nhàng xoay người đặt người nọ xuống giường, gỡ cánh tay hân đang ôm mình ra, nâng đầu hân lên.

Lọt vào trong mắt là một mảnh dung nhan gầy yếu tái nhợt hiện rõ vẻ bệnh tật, Mạc Thế Di hôn mấy ngum lên đôi môi khô nứt của đối phương, trong hơi thở là đau lòng cùng kích động cực độ. Gặp được rồi, cuối cùng cũng gặp được rồi, cuối cùng cũng có thể lại lần nữa ôm người này vào lòng. Lại hôn thêm mấy cái nữa, Mạc Thế Di áp chế nỗi lòng đang trỗi dậy, đứng lên xuống giường. Người trên giường cho dù là đang ngủ cũng vẫn liên tục ho khan, Mạc Thế Di bước nhanh đi mở cửa, ngoài cửa có ba người đang lo lắng đứng chờ.

“Ồ, Bất Do ca huynh ấy, có chuyện gì? Vừa rồi ta nghe hình như Bất Do ca vừa ho khan.” Hứa Ba không dám tiến lên, có chút sợ con người thoạt nhìn rất nghiêm khắc này.

Mạc Thế Di hơi gật đầu với Hứa Ba và Hứa Thanh Thuỷ, coi như có lễ, tiếp theo nói với chủ quán: “Bất Do bị bệnh, phiền ông đi tìm một vị đại phu đến.”

“Bất Do [ca] bị bệnh?” Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba kinh hô, Hứa Thanh Thuỷ lập tức nói: “Ta chính là đại phu, mau để ta xem bệnh cho hần.”

Vừa nghe đối phương chính là đại phu, Mạc Thế Di lập tức né người ra, Hứa Thanh Thuỷ bước nhanh vào phòng, Hứa Ba và chủ quán không yên lòng cũng chạy vào theo.

Treo màn giường lên, Mạc Thế Di ngồi bên cạnh giường, kéo tay Nguyệt Bất Do từ trong ổ chăn ra. Hứa Ba nhìn thấy người trên giường thì hít một ngum khí lạnh, lập tức che miệng lại. Hứa Thanh Thuỷ nhủ mày, chủ quán lấy một chiếc ghế đến để Hứa Thanh Thuỷ ngồi xuống. Hứa Thanh Thuỷ đặt tay lên mạch Nguyệt Bất Do, nói: “Bất Do có khả năng bị nội thương.”

“Nội thương? Sao có thể?”

Hứa Thanh Thuỷ nói vắn tắt lại chuyện Nguyệt Bất Do đánh sập tường đá, nói xong thì y rút tay ra, nói: “Mạch tượng của Bất Do có dấu hiệu bị tổn thương.” Rồi y áy náy nói: “Một đường này hần rất vất vả. Hần đây là bị nội thương thêm phong hàn, lại rất mệt nhọc, cho nên mới nghiêm trọng như thế, để ta đi phối thuốc.”

“Cha, để con đi với cha.”

“Ta cũng đi hỗ trợ.”

Ba người đều đi, Mạc Thế Di đau lòng sờ gương mặt Nguyệt Bất Do, tự trách. Đều là vì y nên người này mới có thể bị bệnh như thế.

Nguyệt Bất Do sinh bệnh làm cho tiểu viện bị bịt kín một tầng bóng ma. Mạc Thế Di đã hỏi rõ ràng Hứa Ba và Hứa Thanh Thuỷ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, y viết cho Thành Lệ một phong thư, nói cho Thành Lệ rằng Nguyệt Bất Do bị bệnh, bọn họ sẽ phải hồi kinh muộn một thời gian. Mặt khác, bảo Thành Lệ sắp xếp sẵn chỗ ở bí mật an toàn cho ba người Hứa Thanh Thuỷ. Làm xong những chuyện này, Mạc Thế Di lại dặn dò Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba, trăm ngàn lần không được nhắc chuyện Nguyệt Bất Do sinh bệnh trước mặt hần. Y nhận ra được Nguyệt Bất Do không thích người khác nhìn thấy đáng về suy yếu của mình. Hứa Ba và Hứa Thanh Thuỷ liên tục gật đầu.

Hứa Thanh Thuỷ sắc thuốc xong, Mạc Thế Di giải huyết ngữ cho Nguyệt Bất Do, nâng hần đang mơ mơ màng màng dậy dứt thuốc cho hần. Cũng không biết là vì Mạc Thế Di hay là vì cái gì khác, Nguyệt Bất Do dù đã thề không bao giờ uống thuốc thế nhưng lại ngoan ngoãn uống hết thuốc, còn rất phối hợp uống một chén cháo, cho dù cổ họng hần đau lợi hại, nuốt vô cùng cực khổ. Không để Hứa Thanh Thuỷ tiến vào hỏi thăm, Mạc Thế Di trong khi dứt cháo cho Nguyệt Bất Do thì rất là dịu dàng hỏi hần không thoải mái ở đâu. Nguyệt Bất Do kể khổ toàn bộ những nơi mình không thoải mái cho đối phương, cuối cùng còn thêm một yêu cầu, chui ổ chăn.

Mạc Thế Di thay quần áo sạch sẽ cho Nguyệt Bất Do, rồi y mới cởi áo mình để lên giường, ôm Nguyệt Bất Do vừa chui vào ổ chăn mình vào trong ngực, vỗ nhẹ hần, dỗ hần ngủ. Có sự ôm ấp quyến luyến của y và ổ chăn, Nguyệt Bất Do nhanh chóng ngủ lại. Sau khi hần ngủ, Mạc Thế Di dùng một tay ấn sau lưng Nguyệt Bất Do để chữa thương cho hần, thề không bao giờ để Nguyệt Bất Do rời khỏi y nữa, không bao giờ nữa. Y cũng không biết, sau này, Nguyệt Bất Do vì y, lại một lần nữa rời khỏi y.

47. Chương 47

Uống thuốc vào, Nguyệt Bất Do bắt đầu đổ mồ hôi, hần lại rất nhiều ngày không tắm rửa, trên người cực kì khó chịu, trong lúc ngủ mơ càng không ngừng cào loạn trên người. Mạc Thế Di gọi người nâng bồn gỗ vào, y cởi quần áo, trần trụi ôm Nguyệt Bất Do đang mê man vào trong bồn, tỉ mỉ lại cực kì ôn nhu tắm rửa cho Nguyệt Bất Do. Dường như biết mình đang nằm trong lòng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do hoàn toàn không có sự độc lập và cường thế như ngày xưa, hần cứ như vậy, thanh thần yên lành lại tràn đầy ý lại ngủ say trong lòng Mạc Thế Di, để Mạc Thế Di tắm rửa sạch sẽ cho hần. Cũng không biết trong lòng người đang ôm hần tắm rửa cho hần đau đớn, đau đớn vô cùng.

Nguyệt Bất Do gầy, so với trước khi hần rời kinh rõ ràng gầy đi rất nhiều, xương xẩu trên người nổi lên từng khúc, làm Mạc Thế Di đau lòng. Thân thể vốn đã không được yêu quý nay lại càng hơn rất nhiều vết sẹo, không khó tưởng tượng gần một năm nay người này đã phải trải qua bao nhiêu vất vả vì tìm kiếm. Một năm nay, y sống tốt ở kinh thành, người này lại ở bên ngoài màn trời chiếu đất, vì y vất vả. Y có tài đức gì..... có tài đức gì.....

Bất Do..... Bất Do..... Ngậm lấy đôi môi Nguyệt Bất Do vì sinh bệnh mà khô nứt, Mạc Thế Di luyến tiếc rời ra. Bất Do..... Bất Do..... Ta không oán, một chút cũng không oán. Mặc kệ những người đó đã làm cái gì với ta, ta cũng không oán. Nếu không có bọn họ, ta sẽ không có khả năng gặp được người. Ta tình nguyện bị bọn họ nhốt trong cái nhà giam kia, tình nguyện làm một cái bóng cũng tuyệt đối không muốn bỏ lỡ người.

Bất Do..... Bất Do..... Ta lớn hơn người tới mười sáu tuổi..... Người liệu có chê ta già không? Không, người sẽ không. Bởi vì giờ phút này người đang nằm trong lòng ta, nằm trong lòng ta ngủ thật yên bình, cho nên người sẽ không. Người thích ta, ta cũng yêu người, yêu đến mức ngay cả chính ta cũng không thể tin tưởng ta sẽ yêu một nam tử như thế, yêu một thiếu niên, một thiếu niên nhỏ hơn ta tới mười sáu tuổi.

Trước khi nước nguội, Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do ra khỏi bồn, lau khô thân thể và tóc cho hần, cùng hần lên giường. Nguyệt Bất Do thích chui ổ chăn của y, sau khi phải chia lìa với người này lâu như thế, Mạc Thế Di sẽ không để Nguyệt Bất Do phải cô đơn ngủ một mình nữa, y cũng sẽ không để ổ chăn của mình lạnh lẽo như băng không người đến chui nữa.

Nguyệt Bất Do thật sự mệt mỏi, cũng thật sự rất tưởng niệm cái ôm ấp này. Hần ngủ như chết, ngủ đến chảy nước miếng. Một đường chạy tới, Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do đang vù vù ngủ say, mí mắt cũng càng ngày càng trầm. Người này một lần nữa về bên ôm ấp của y, y cũng có thể an nhiên ngủ một giấc thật ngon rồi.

Không cần nhiều lời, Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba cũng hiểu được thân phận của nam tử xa lạ kia, nhất định là người mà Nguyệt Bất Do luôn tâm niệm. Nếu không phải người hần thích, Nguyệt Bất Do sao có thể yếu ớt để mặc nam tử kia ôm như thế? Hứa Ba và Hứa Thanh Thủy nhẹ tay nhẹ chân làm chuyện của mình, không quấy rầy hai người vẫn ở trong phòng không hề đi ra kia nữa, nhất là nam tử xa lạ đó. Chỉ là Hứa Ba có chút tiếc nuối âm thầm, thoát nhìn Bất Do ca trẻ con như vậy sao người hần thích lại lớn tuổi thế? Chỉ nhìn mặt thôi cũng thấy đủ để làm cha Nguyệt Bất Do rồi. Dịch dung nên Mạc Thế Di tự nhiên không biết Hứa Ba tiếc nuối, nhưng mà vì để sau khi Nguyệt Bất Do tỉnh lại có thể nhìn thấy gương mặt thật sự của y, khi tắm rửa y cũng đã tẩy dịch dung đi rồi. Chẳng qua tiếc nuối này của Hứa Ba cũng không hoàn toàn là sai.

Đã lâu rồi không nằm mơ. Trong mơ, hần gặp được nương. Nương vẫn dịu dàng như trong trí nhớ, chỉ là tia ưu sầu trong ánh mắt vẫn chưa hề biến mất. Tiếp theo, cảnh trong mơ chuyển biến, nương vừa rồi còn cười với hần trong chớp mắt liền biến thành một nắm mộ cỏ đơn. Vì không phải chính thất nên đến tư cách vào mộ phần của gia tộc nương cũng không có. Đưa nương tới chôn cất ở một góc núi xanh thẳm nương thích nhất, hần không hề lưu luyến rời khỏi cái gia đình chưa từng cho hần bất cứ một sự ôn nhu nào. Tiếp theo lại thay đổi, hần thấy được Mạc Thế Di. Mạc Thế Di ở cách rất xa, nhưng hần lại có thể tinh tường nghe thấy đối phương gọi tên của hần: “Bất Do..... Bất Do.....”

Hắn nhìn thấy Mạc Thế Di mở rộng hai tay, hắn vừa gọi vừa chạy tới chỗ đối phương, rồi mới, hắn bị ôm lấy, bị một đôi cánh tay hữu lực hơn hắn nhiều ôm lấy. Ôm chặt, thật chặt.

“Mạc Thế Di, ta thích người.”

“Ta cũng vậy.”

Mạc Thế Di cúi đầu, hắn lập tức kiễng mũi chân dâng bản thân lên. Được hôn, được Mạc Thế Di hôn, sự u buồn trong lòng khi ở trước mộ nương lập tức đã không thấy tăm hơi.

“Bất Do, đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

Hắn nở nụ cười, hắn nhìn thấy hai mắt mình cười đến cong lên.

“Ta mệt mỏi, đi không được.”

Mạc Thế Di xoay người trước mặt hắn, ngồi xổm xuống: “Ta công người trở về.”

Rất không khách khí nằm sấp lên lưng Mạc Thế Di, hắn hoan hỉ nói: “Ngoài nương ta, chưa có ai từng công ta cả.”

“Vậy sau này ta sẽ công người.”

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Ta thích người.”

“Ta cũng vậy.”

“Mạc Thế Di..... Mạc Thế Di.....”

“Bất Do?”

“Mạc Thế Di..... Ta thích..... Người.....”

Bị tiếng nói mơ hồ làm bừng tỉnh, lo lắng trên mặt nam tử lập tức biến thành hạnh phúc, y lau đi mồ hôi chảy ra trên trán Nguyệt Bất Do, hôn cái miệng của hắn: “Ta cũng thích người. Bất Do, ngủ đi.”

“Mạc Thế Di..... Công ta.....”

Lắm bảm một tiếng, người vẫn đang nằm mơ ngọt ngào liền mạng chui về nguồn âm áp. Khoé miệng Mạc Thế Di thản nhiên cong lên một đường làm Nguyệt Bất Do cười thật rạng rỡ. Y sờ đầu Nguyệt Bất Do, một lần nữa nằm xuống, kéo người còn chưa tỉnh ngủ lại ôm chặt.

“Được, ta công người.”

“Mạc Thế Di.....”

“Ừ.”

“Mạc Thế Di.....”

“Ta đến đây, Bất Do.”

Dường như đang trong mộng, lại dường như không phải trong mộng, dường như Mạc Thế Di ở trong giấc mơ của hắn, lại dường như Mạc Thế Di ở ngay bên cạnh hắn, Nguyệt Bất Do ngủ đến cuối lại thành không an ổn. Hai tay sờ lung tung bên cạnh mình, miệng càng không ngừng gọi tên Mạc Thế Di.

“Bất Do, Bất Do?” Vừa mới ngủ, Mạc Thế Di lại lập tức tỉnh, vừa thấy bộ dạng Nguyệt Bất Do có vẻ như đang gặp ác mộng, y nhanh chóng vỗ nhẹ mặt Nguyệt Bất Do, muốn đánh thức hắn.

“Mạc Thế Di !” Hô to một tiếng, Nguyệt Bất Do mở mắt, thở hổn hển.

“Bất Do? Ta đây, ta ở đây.” Mạc Thế Di lau mồ hôi trên mặt Nguyệt Bất Do, khẽ gọi.

Hai mắt nhoè nhoẹt trở nên rõ ràng, Nguyệt Bất Do trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn. Ôm ấp bên cạnh rất chân thật, hắn không xác định gọi một tiếng: “Mạc Thế Di?”

“Là ta, ta đến đây.” Mạc Thế Di ngồi xuống, ôm chặt lấy hắn, để hắn thấy rõ chính mình.

“Mạc Thế Di? Thật là người?” Hắn vừa nằm mơ, còn mơ thấy người này nữa, sao người này đã tới rồi?

“Là ta, vừa biết tin tức của người ta đã tới rồi.” Nắm tay Nguyệt Bất Do lên để hắn sờ mặt mình, Mạc Thế Di hôn nhẹ cái miệng của hắn, “Có đói bụng không?”

Gương mặt dưới bàn tay thật ấm áp, giọng nói này là của Mạc Thế Di, gương mặt này cũng là Mạc Thế Di. Nguyệt Bất Do thở dốc càng ngày càng gấp, ánh mắt càng ngày càng cong.

“Mạc Thế Di, người đã đến rồi? Người thật sự đến đây?”

“Ta đến rồi, ta thật sự đến rồi.”

Miệng Nguyệt Bất Do cười toe toét, lập tức lại chu cái mỏ ra, Mạc Thế Di không chút chần chờ, cúi đầu.

“Khụ khụ.....” Yết hầu ngứa ngáy một trận, Nguyệt Bất Do vội vàng quay đầu, lúc này mới nhớ ra mình đang bị bệnh. Che miệng lại, hắn lắc đầu: “Ta bị bệnh.”

“Có khát không?” Tâm Mạc Thế Di lại bắt đầu đau.

“Khát.” Nguyệt Bất Do không buông tay.

Mạc Thế Di phủ chăn cẩn thận cho hắn, nhanh chóng xuống giường đi lấy nước. Nguyệt Bất Do kéo màn ra nhìn Mạc Thế Di lấy nước, ánh mắt vẫn cong cong.

“Mạc Thế Di, người thật sự đến rồi?”

“Ừ, ta đến rồi.”

Quay đầu nhìn vào mắt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di lấy nước trở lại, khom người đưa đến bên miệng Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do vui vẻ uống nước trên tay Mạc Thế Di, tiếp theo nhanh chóng nằm xuống, vỗ vỗ bên người, nhưng tay vẫn che miệng.

Mạc Thế Di để chén nước xuống, động tác rất nhanh, lên giường chui vào ổ chăn, ôm Nguyệt Bất Do. Chui trong lòng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do ngửa đầu nhìn y, đôi mắt cong cong.

“Người thật sự đến rồi, ta không nghĩ tới người sẽ đến. Người thật sự đến rồi.”

Mạc Thế Di kéo tay Nguyệt Bất Do ra, Nguyệt Bất Do lắc đầu: “Sẽ lấy cho người mất.”

“Sẽ không.”

“Sẽ lấy đấy.”

Không ngừng trốn tránh, không để Mạc Thế Di kéo tay hắn.

Tâm đau đớn, Mạc Thế Di hôn hai tay Nguyệt Bất Do, tay Nguyệt Bất Do giống như bị bỏng, Mạc Thế Di thuận thế ngậm lấy môi hắn.

“Ưm ưm ưm ưm.” Sẽ lấy cho người.

Sẽ không. Hôn sâu thêm, cánh tay Mạc Thế Di dùng sức.

“Ưm ưm ưm ưm.”

Sẽ không.

Không cảm giác được yết hầu đau đớn và cổ họng khô rát, toàn bộ cảm giác của Nguyệt Bất Do đều tập trung vào đầu lưỡi xâm nhập kia. Đầu choáng váng, thực sự rất choáng, nhưng hắn vẫn lo lắng một chuyện.

“Ưm ưm ưm ưm.”

Hô hấp của Mạc Thế Di gấp gáp, hôn dầy dụa, tay tháo mở đai lưng Nguyệt Bất Do. Lý trí Nguyệt Bất Do cũng dần dần rời xa, động tác hung mãnh xé rách áo Mạc Thế Di, hần muốn, muốn chết mất.

Vốn chỉ là muốn hôn một cái, nhưng hôn đến cuối cùng thì cho dù là Mạc Thế Di hay là Nguyệt Bất Do cũng đều không dừng lại được. Nguyệt Bất Do đặt chân lên lưng Mạc Thế Di, hai tay ôm chặt cổ Mạc Thế Di không để y rời khỏi mình. Hần khát vọng Mạc Thế Di, khát vọng đến mức thân thể rất đau rất đau.

Bất Do Bất Do Bất Do..... Trong lòng gào thét liên tục, sắc mặt Mạc Thế Di bởi vì kích tình khó nhịn mà đỏ bừng, gân mạch trên cổ lại càng bạo nổi đến dọa người. Một tay cầm lấy nam căn của y và Nguyệt Bất Do, thân thể y liền đưa đẩy liên hồi. Sắp không thể thở nổi, Nguyệt Bất Do buông đầu Mạc Thế Di ra, vừa há miệng thở dốc vừa không hề che giấu sự vui thích của mình.

“Khụ khụ..... Mạc Thế Di Mạc Thế Di..... A.....”

“Bất Do Bất Do.....”

“Mạc Thế Di..... A ưm..... Khụ..... Ta muốn người, ta muốn.....”

“Bất Do, Bất Do.....”

Gần một năm không gặp, hai khối thân thể ngậy ngô như nhau rất nhanh phóng xuất ra nhiệt tình của mình. Nguyệt Bất Do bắn ra bạch trọc nóng bỏng lòng bàn tay Mạc Thế Di, y gục vào người Nguyệt Bất Do, nằm không nhúc nhích, chờ mồ hôi chảy xuống.

“Mạc Thế Di.....” Ho khan vài tiếng, Nguyệt Bất Do chảy hết nước mắt nước mũi, cổ họng khàn khàn nói: “Ta nhớ người muốn chết. Chỗ nào cũng nhớ. Tâm nhớ, miệng nhớ, thân mình nhớ, toàn thân đều nhớ.”

Lau mặt cho Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di cũng khàn khàn hỏi: “Vì sao không gửi thư cho ta? Một chút tin tức cũng không có. Ta cũng rất nhớ người, nhớ đến ăn không biết ngon, ngủ không thể yên giấc.”

Không biết có phải dịch thể bắn ra đã mang đi một ít nhiệt độ trong cơ thể hần không, Nguyệt Bất Do chỉ cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều. Hần hít hít nước mũi sắp chảy ra, vẻ mặt đáng thương vô cùng nói: “Ta không dám. Ta sợ ta không nhịn được chạy về kinh thành nhìn người. Ta muốn đợi đến khi tìm được người rồi mới viết thư cho người. Không tìm thấy người ta tuyệt không trở về gặp người.”

“Nhưng người cũng biết, ta nhớ người nhiều đến thế nào, lo lắng cho người nhiều đến thế nào.” Thở dài một tiếng, Mạc Thế Di nhẹ nhàng cọ cọ ngoài miệng Nguyệt Bất Do.

“Sẽ lây cho người mất.....”

“Sẽ không.”

※

Lại ngủ say, Nguyệt Bất Do vẫn nằm trong lòng Mạc Thế Di như trước, nhưng ánh mắt là cong xuống, miệng lại là cong lên, vẻ mặt đầy mỹ mãn. Mạc Thế Di cách áo trong vuốt ve lưng Nguyệt Bất Do, trong sự ấm áp ngọt ngào này, cơn buồn ngủ của Nguyệt Bất Do lại tới nữa. Nhưng vì lo lắng mình sẽ lây cho Mạc Thế Di, hần chôn đầu mình vào hõm vai Mạc Thế Di, một tay còn kê sát cổ Mạc Thế Di để lúc nào cũng có thể cảm giác được nhiệt độ nơi đó.

Sự kích tình vừa rồi cũng làm Mạc Thế Di ý thức rõ ràng được người trong lòng là chân thật, không phải y đang nằm mơ. Thân thể thả lỏng, tâm trí cũng được thoải mái nhẹ nhàng.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Ta nhớ người.”

“Ta cũng vậy.”

Nguyệt Bất Do không nói nữa, còn chưa ngủ đủ. Hôn xuống gáy Nguyệt Bất Do một cái, Mạc Thế Di nhắm mắt lại, cũng chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Căn phòng lại rơi vào yên tĩnh, chẳng qua lúc này Nguyệt Bất Do không còn nằm mơ nữa, cũng không nói mơ nữa. Thực sự được nằm trong lòng Mạc Thế Di, hẳn hoan hỉ ngủ.

Kỳ thật, sau khi chủ quán gửi thư đi hẳn luôn luôn ngồi đoán, đoán liệu Mạc Thế Di có tới đón hẳn hay không. Nếu Mạc Thế Di không đến thì..... ừm, trong lòng sẽ không thoải mái, a a a, dù sao Mạc Thế Di đến đây rồi, hẳn cũng không cần giả thiết nữa. A a a, a a a, Mạc Thế Di đến rồi, Mạc Thế Di đã tới đón hẳn, a a a, a a a.

※

Lúc này ước chừng đã ngủ no rồi. Tỉnh ngủ Nguyệt Bất Do lại được Mạc Thế Di hầu hạ ăn uống no bụng, rồi mới rất thoải mái uống một ngụm hết sạch bát thuốc đen sì, uống xong rồi còn rất thoải mái nâng tay chùi miệng, nhưng mà bị người kia lẹ tay ngăn lại. Một tay cầm lấy bát trên tay Nguyệt Bất Do, một tay lau miệng cho Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di sờ gáy hẳn, vẫn còn nóng, y nhíu mày.

Nguyệt Bất Do cười ha ha sờ đầu mình, rồi lại sờ đầu Mạc Thế Di, tốt lắm, độ ấm trên đầu Mạc Thế Di vẫn bình thường.

“Không việc gì, hai ngày nữa là tốt rồi, hôm nay ta đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều.” Vừa nói xong, người nào đó đã tốt hơn rất nhiều liền khụ luôn.

Mạc Thế Di sờ cổ hẳn: “Còn đau không?”

“Đau.” Nguyệt Bất Do không định giấu diếm, hẳn nghiệm rồi, mỗi khi Mạc Thế Di biểu lộ sự đau lòng với hẳn thì trong lòng hẳn liền thấy cực kì ngọt ngào, cho nên hẳn sẽ không giấu diếm.

Quả nhiên, Mạc Thế Di lại đau lòng. Đứng dậy rót nước cho Nguyệt Bất Do, hẳn lại dứt cho Nguyệt Bất Do uống hết.

“Ngủ tiếp một lát đi. Người quá mệt mỏi rồi.”

“Ừ.”

Nguyệt Bất Do ngoan ngoãn nằm xuống, chỉ cần có Mạc Thế Di bên cạnh, thế nào cũng được hết.

Có người gõ cửa, Mạc Thế Di gọi vào. Chỉ chốc lát sau, một người bưng khay đi vào. Là Hứa Ba. Mạc Thế Di không dịch dung, Hứa Ba nhìn thấy y liền sưng sốt.

“Hứa Ba, đây là Mạc Thế Di mà ta nói với các người, là người ta thích.” Nguyệt Bất Do hào phóng thừa nhận. Trong mắt Mạc Thế Di là vui sướng.

Hứa Ba chớp chớp mắt: “Vậy người hôm qua đâu rồi?”

“Hôm qua y dịch dung.”

“À.”

Thì ra là dịch dung, may thật may thật, nhìn qua không già đến như vậy, xứng đôi với Bất Do ca. Nghĩ đến Nguyệt Bất Do từng kể cho họ về chuyện giữa người hẳn thích và thái tử, Hứa Ba hiểu được mà gật đầu, rồi mới thản nhiên đi đến bên giường, cầm lấy bát trên tay đưa tới: “Bất Do ca, cha ta sắc trà dưỡng thân, vẫn còn một ấm ta đặt ở bếp lò ngoài kia, cha ta nói huynh phải uống hết.”

“Trà dưỡng thân?” Nguyệt Bất Do nhíu mi nhìn bát nước trà vàng vàng, ngửi mùi thấy là lạ, không muốn uống.

“Bất Do, đây là để người dưỡng thân mình, cố uống được không?” Mạc Thế Di cầm lấy bát trà trên tay Hứa Ba, ngồi xuống bên cạnh giường.

Nguyệt Bất Do lập tức hí mắt, vươn tay: “Được.”

Hứa Ba trợn mắt nhìn, chỉ nhìn thấy Nguyệt Bất Do rất phối hợp uống hết trà dưỡng thân. Thế này thì y xác định rồi, hoàn toàn xác định, người này tuyệt đối là người Bất Do ca thích.

“Cha lớn người thế nào rồi?” Uống trà, Nguyệt Bất Do hỏi.

Hứa Ba áp chế kinh ngạc, trả lời: “Mắt đã có thể ra sáng rồi. Nhưng cha vẫn để cha lớn nằm trên giường tĩnh dưỡng. Cha đang làm cơm, Bất Do ca, huynh muốn ăn cái gì?”

“Thịt.” Nguyệt Bất Do không chút nghĩ ngợi nói. Mấy ngày nay không có khẩu vị gì, hắn cũng chưa ăn được bữa nào ra hồn, ngày hôm qua Mạc Thế Di đến đây cũng chưa ăn được gì, hắn phải bồi bổ cho Mạc Thế Di.

Hứa Ba gật đầu: “Được, ta đi nói cho cha ta biết.” Lấy bát không, y đi ra ngoài, không quấy rầy hai người đang yêu đương này nữa.

Cửa đóng lại, Nguyệt Bất Do chọc chọc Mạc Thế Di, hạ giọng: “Bát Khương trại có một công tử họ Cố, nói là anh trai của phò mã Bát Khương trại.”

Mạc Thế Di thản nhiên nói: “Người cứ dưỡng bệnh đi, dưỡng khỏe rồi chúng ta nói chuyện sau. Ta đã gửi thư cho Thành Lệ, bảo hắn tìm một chỗ an toàn bí ẩn để an trí cha con Hứa gia.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong: “Được. Ta sẽ khỏe lại rất nhanh, người đã đến rồi, ta lại càng nhanh khỏi bệnh.” Đối với những “lời ngon tiếng ngọt” này, Nguyệt Bất Do không chỉ thích nói, còn nói không hề ngưng.

Khoẻ miệng Mạc Thế Di nâng lên, đắp chăn cẩn thận cho Nguyệt Bất Do.

“Mạc Thế Di !”

“Ừ?”

Mạc Thế Di giương mắt nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt đối phương vừa khiếp sợ vừa kích động. Y tự nhiên hiểu được vì sao đối phương lại như vậy, đến bên cạnh hắn, y nâng tay Nguyệt Bất Do đặt lên mặt mình, nói: “Sau khi người đi ta đã theo Thành Lệ học cách nở nụ cười, tuy rằng cười vẫn thật khó coi, nhưng ta đã biết cười rồi. Ta sẽ cố gắng cười được tự nhiên hơn một ít.”

“Mạc Thế Di.....” Không biết vì cái gì, mũi Nguyệt Bất Do có chút chua xót, nhưng lại đặc biệt cao hứng, “Rất dễ nhìn, đã rất dễ nhìn rồi.” Mạc Thế Di đã cười rồi, là vì hắn mà cười. Ôm cổ Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cử động thân dưới: “Người mau sờ ta.”

Mạc Thế Di cởi giày lên giường: “Người còn sốt, chờ khỏi đã.”

“Không sợ. Ra mồ hôi thì càng mau khỏi. Ngày hôm qua sau khi người sờ ta thì ta cảm giác tốt hơn nhiều.”

Nguyệt Bất Do đã xốc chăn lên. Sợ hắn bị gió, Mạc Thế Di nhanh chóng chui vào chăn, người trong chăn đã tự cởi đai lưng của mình.

“Mạc Thế Di, ta nhớ người, nhớ muốn chết .”

“Ta cũng vậy, rất nhớ người, rất nhớ.”

Vâng theo yêu cầu của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nằm trong ổ chăn tận tình vuốt ve thân thể hắn, mang cho Nguyệt Bất Do từng đợt run rẩy. Tuy rằng y đã biết phải làm sao để làm chuyện này với Nguyệt Bất Do, nhưng vẫn nên đợi sức khỏe người này tốt lên đã rồi nói sau. Người này vì y mà vất vả như thế, tràn đầy tấm lòng đều là vì y, y không biết lấy gì để hồi báo, điều duy nhất có thể làm chính là giao bản thân cho người này.

“Nơi này.....” Kéo tay Mạc Thế Di đặt lên nơi đã ngẩng cao của mình, Nguyệt Bất Do ngậm chặt miệng không để đối phương hôn hắn, vẫn sợ lây cho đối phương. Chờ hắn khỏe lại hắn phải nhanh chóng hỏi Hứa Thanh Thủy xem hai nam phải làm chuyện sinh đẻ nhỏ thế nào, hắn sẽ “sinh đứa nhỏ” cho Mạc Thế Di, muốn làm Mạc Thế Di triệt để quên tư vị nữ nhân, chỉ nhớ rõ hắn !

48. Chương 48

Có Mạc Thế Di tỉ mỉ chăm sóc, tâm tình cực tốt nên Nguyệt Bất Do chỉ nằm trên giường bốn ngày thì hoàn toàn hết sốt, tuy rằng còn ho khan nhưng yết hầu không đau nữa, tinh thần và diện mạo so với hôm hần vừa trở về hoàn toàn khác hẳn. Nội thương được Mạc Thế Di điều trị nên đã tốt hơn rất nhiều, kéo Mạc Thế Di đi tắm rửa sạch sẽ cùng mình một trận, Nguyệt Bất Do thần thanh khí sảng mở cửa phòng ra, hô hấp không khí mới mẻ bên ngoài. Từ sau khi rời khỏi Nguyệt gia, hần cũng chưa từng nằm trên giường nhiều ngày như thế.

Tuy nói lúc này là sinh bệnh, nhưng nếu không phải Mạc Thế Di ở đây, hần mới không thêm nằm đâu. A a, nhưng mà có Mạc Thế Di, muốn hần nằm thêm mấy ngày nữa cũng không sao. Chẳng qua hần quả thật đã khoẻ lắm rồi, sức lực đã trở lại hầu hết, vẫn còn chính sự phải làm, không thể nằm nữa đâu.

“Bất Do ca, huynh dậy rồi à, huynh đã khoẻ chưa?” Mới từ phòng bếp đi ra, Hứa Ba vừa thấy Nguyệt Bất Do đến thì cao hứng chạy tới.

Nguyệt Bất Do cười ha ha vỗ vỗ thân thể mình, nói: “Tốt lắm rồi, khụ khụ, tốt lắm rồi.”

Hứa Ba xụ mặt: “Chỗ nào chứ, nhìn huynh còn khụ kìa.”

“Cái này không sợ, không phải cha người cũng nói ho khan có thể chậm rãi dưỡng sao? Không có việc gì đâu.” Duỗi cái eo lười, Nguyệt Bất Do đi ra ngoài. Trời lạnh nhưng trong lòng hần lại thật ấm áp. Một người đi tới phía sau hần, phủ thêm áo choàng cho hần, hai tay nắm vai hần nói: “Thế được rồi, đừng để bị lạnh.”

Tim ấm đến chết mất, Nguyệt Bất Do quay đầu híp mắt cười với đối phương, kéo áo choàng cẩn thận. Tư vị được người khác quan tâm săn sóc thế này thật sự là tuyệt vời.

Nhìn hành động của hai người, Hứa Ba cũng không có cảm giác gì đặc biệt, cha và cha lớn của y ở trong phòng cũng là như vậy. Thấy hai người đã nói xong, Hứa Ba nói: “Bất Do ca, cha lớn có việc muốn nói với hai người, chỉ là mấy ngày nay huynh bệnh, cha lớn không cho ta quấy rầy hai người.”

Biết Ba Tùng muốn nói cái gì, Nguyệt Bất Do kéo tay Mạc Thế Di nói: “Ừ, ta cũng đang có việc muốn hỏi hần đây.”

Hứa Ba nhìn Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di, cười nói: “Bất Do ca và Thế Di ca trông rất giống nhau nha, thực sự là có tướng vợ chồng đó.”

Nửa câu đầu của y, Nguyệt Bất Do nghe thì tức giận một trận, đối với một tầng quan hệ khác của hần và Mạc Thế Di, hần rất kiên đề, cũng bởi vậy không thích người khác nói bọn họ giống nhau. Nhưng nửa câu sau của Hứa Ba vừa bật ra, hần lập tức cười lớn.

“Người cảm thấy chúng ta có tướng vợ chồng?” Vợ chồng, vợ chồng nha, một nam một nữ nha, đó vẫn luôn là chuyện hần để ý nhất.

Hứa Ba dùng sức gật đầu: “Thật sự thật sự. Huynh và Thế Di ca lớn lên giống nhau thì đương nhiên chính là có tướng vợ chồng rồi.” Nói xong, y cũng cười: “Cha và cha lớn cũng có tướng vợ chồng đấy. Cha lớn nói khi cha mặc đồ nữ trông lại giống nương ta cực kì.”

Đó là cha lớn của người tự an ủi mình thôi. Nguyệt Bất Do lập tức trợn trắng mắt trong lòng. Hứa Thanh Thuỷ rất ưa nhìn, tuy rằng vẻ ngoài của Hứa Ba cũng không kém nhưng so với Hứa Thanh Thuỷ thì kém xa, Ba Tùng lại càng kém xa.

Vẫn chú ý đến Nguyệt Bất Do, trong mắt Mạc Thế Di là cưng chiều và hoan hỉ. Được người ta nói y và Nguyệt Bất Do có tướng vợ chồng tự nhiên cũng làm y cực kì cao hứng. Quan trọng nhất là khi Nguyệt Bất Do đối mặt với Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba là hai người dễ coi hơn y rất nhiều thì không có tâm tư khác, làm y yên tâm không ít. Dù sao, y lớn hơn Nguyệt Bất Do nhiều như vậy. Nếu chỉ xét tuổi mà nói, Hứa Ba so với y tốt hơn nhiều.

Lời Hứa Ba càng làm Nguyệt Bất Do như uống thuốc an thần, hần và Mạc Thế Di có tướng vợ chồng, nữ nhân khác ra châu rìa hết đi, chờ hần và Mạc Thế Di làm chuyện sinh đứa nhỏ xong, Mạc Thế Di sẽ hoàn

toàn thuộc về hắn. Cả hai kiếp ngoài võ công ra hắn không đặc biệt cố chấp cái gì, Mạc Thế Di là người duy nhất mà hắn cố chấp hiện tại.

Mấy người họ đều đã ăn sáng, Nguyệt Bất Do nắm tay Mạc Thế Di đi theo Hứa Ba tới phòng của Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng. Được Hứa Thanh Thuỷ tỉ mỉ điều trị và chăm sóc, Ba Tùng nhìn không đáng sợ như ngày mới ra ngoài, tuy rằng vẫn rất suy yếu nhưng khí sắc rõ ràng tốt hơn không ít. Đôi mắt thâm trầm đã có thể thấy ánh sáng, cũng bởi vì tám năm biến cố mà mang theo vài phần tang thương, nhưng ánh mắt hắn khi nhìn Hứa Thanh Thuỷ hiện lên tình yêu rất rõ ràng.

Ngồi xuống bên giường Ba Tùng, Nguyệt Bất Do trước chính thức giới thiệu thân phận của Mạc Thế Di. Nghe Nguyệt Bất Do nói cho người khác mình là người hắn thích, khoe miệng Mạc Thế Di nâng lên, Nguyệt Bất Do vừa nhìn liền rất muốn hôn ỹ. Sau khi Nguyệt Bất Do giới thiệu xong, bốn người cũng chính thức làm quen, Mạc Thế Di được Nguyệt Bất Do cường liệt yêu cầu nên không dịch dung, dù sao nơi này cũng không có người ngoài. Sau này Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng còn phải “chữa bệnh” cho Mạc Thế Di và Thành Lệ, hắn không chấp nhận có bất kì điều gì giấu diếm.

Nói xong những điều cần nói, Nguyệt Bất Do trực tiếp hỏi Ba Tùng: “Cái gã họ Cố người Trung Nguyên kia tìm người làm cái gì? Sao đang yên lành người lại chạy vào trong mộ?”

Ba Tùng nói: “Khi đó tình huống nguy cấp, người của Bao Bồi đã sắp đuổi kịp ta, ta không yên lòng về Thanh Thuỷ và Ba Ba, tuyệt không thể cứ như vậy mà chết được. Dưới tình thế cấp bách, ta chạy tới mộ, ta là cổ vương, biết phải đi vào như thế nào. Nơi đó có cổ vương các đời chôn cùng cổ trùng, có cổ trùng, ta sẽ không sợ Bao Bồi. Ta trốn vào trong, cũng hạ tường đá trong mộ xuống. Khi đó Bao Bồi còn không phải thổ ty, cũng không biết tình huống trong mộ, hắn không dám tiến vào, chỉ có thể sai người canh giữ ở bên ngoài. Lại vì đó là thánh địa của Bát Khương, hắn cũng không dám dùng biện pháp khác bức ta đi ra, lỡ như gây tổn hại cho khu mộ thì cho dù hắn là thế tử cũng không thể gánh vác được.”

“Bức tường đá kia chỉ có thể được mở từ bên ngoài, Bao Bồi vậy khốn ta, nghĩ rằng ta không nhịn được đói khát sẽ đi ra, nhưng hắn lại không nghĩ tới ta có thể kiên trì được. Bên trong mộ không hề có ánh sáng, bên ngoài lại có người canh giữ, ta nghĩ rằng đời này sẽ bị vây chết ở bên trong, nhưng lại không cam lòng trước khi chết không thể nhìn thấy Thanh Thuỷ, cho nên vẫn kiên trì. Hàng năm Bao Bồi sẽ đến một lần, xem ta đã chết chưa, nhưng từ một năm trước hắn lại thường xuyên tới, còn dẫn theo một người xưng là Cố công tử.”

“Bao Bồi nói mọi chuyện đã qua nhiều năm như vậy, hắn cũng không muốn truy cứu nữa, chỉ cần ta chịu vì hắn làm một chuyện, hắn sẽ để ta đi ra, cũng tuyệt đối không tìm ta và Thanh Thuỷ phiền toái nữa.”

Nguyệt Bất Do lập tức hỏi: “Hắn muốn người giúp hắn cái gì?”

Ba Tùng nhíu mi nói: “Hắn muốn ta giúp vị Cố công tử kia giải cổ trùng trong cơ thể huynh trưởng hắn. Bao Bồi nói vị Cố công tử này là anh trai chồng của Cúc Bồi, cũng chính là em gái của Bao Bồi. Cúc Bồi gả cho người Trung Nguyên, cho nên Bao Bồi nói hắn sẽ không truy cứu chuyện của ta và Thanh Thuỷ nữa.”

Nguyệt Bất Do nhìn về phía Mạc Thế Di, vẻ mặt Mạc Thế Di ngưng trọng, Nguyệt Bất Do lại hỏi Ba Tùng: “Vị Cố công tử kia có nói vì sao huynh trưởng hắn bị hạ cổ không?”

Ba Tùng nói: “Vị Cố công tử kia nói huynh trưởng đó khi còn bé thân mình không tốt, mẫu thân hắn vì cứu mạng hắn nên đã tìm người hạ cổ, kéo dài mạng của hắn. Nhưng hiện tại cổ kia cũng đã không còn chịu khống chế, bắt đầu phản phệ huynh trưởng hắn. Hắn đi là để tìm người cứu mạng huynh trưởng hắn. Cúc Bồi gả cho em trai hắn, hắn cũng bởi vậy mà biết tới sự tồn tại của ta, cho nên tìm Bao Bồi làm thuyết khách. Ta sợ bọn họ có trá, vốn không hề đáp ứng, vị Cố công tử đó liền ngày nào cũng tới khuyên, nói hắn đã phái người đi tìm Thanh Thuỷ và Ba Ba, còn nói nhất định sẽ cam đoan chúng ta an toàn.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do bỗng dưng lạnh xuống, đã rõ ràng một ít nội tình nên Ba Tùng tự nhiên biết vì sao hắn lại lạnh mặt. Mạc Thế Di cầm tay Nguyệt Bất Do, hỏi: “Không phải Bát Khương trại còn có cổ vương sao? Tên họ Cố kia vì sao lại cứ phải đến tìm người?”

Ba Tùng giật nhẹ khóe miệng, ánh mắt hiện rõ chề cười, nói: “Cổ vương chẳng qua chỉ là một cái danh hào, có thể thành cổ vương không hẳn là cổ độc cao thủ. Theo ta được biết, cổ vương đương nhiệm của Bát

Khương trại cũng chỉ là tâm phúc của Bao Bồi, cũng chẳng có năng lực gì. Hơn nữa, tuy rằng Cố công tử không nói rõ nhưng nghĩ cũng đoán được cổ trong người huynh trưởng hẳn không hề dễ giải.”

Mạc Thế Di sờ mặt Nguyệt Bất Do, bảo hắn đừng tức giận, hỏi: “Người nhìn rõ dáng vẻ tên họ Cố kia không?”

“Thấy rõ, nhưng ta không biết hắn.” Nguyệt Bất Do rất ảo não.

Mạc Thế Di ngẫm lại, nói: “Người nhớ kỹ dáng vẻ là được, hoạ sĩ của Thành Lệ rất giỏi, sau khi hỏi kinh người hãy để hắn vẽ lại, để chúng ta âm thầm tra thân phận người nọ.”

Nguyệt Bất Do hỏi: “Thành Khiêm còn ở kinh thành không?”

“Có.”

“Thành Thông thì sao?”

“Vẫn không thấy tung tích.”

Lông mày Nguyệt Bất Do càng nhăn lại, tên họ Cố kia rốt cuộc là ai? Là trùng hợp, hay là..... Hắn nhìn về phía Hứa Thanh Thuỷ: “Bây giờ Ba Tùng đã có thể ra ngoài rồi à?”

Biết hắn muốn làm cái gì, Hứa Thanh Thuỷ gật đầu: “Có thể. Dọc đường đi có ta chăm sóc, hắn có thể chống đỡ được đến kinh thành.”

Nguyệt Bất Do vừa nghe thì lập tức đứng lên: “Tốt lắm, hôm nay dọn dẹp một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi luôn, đi kinh thành !”

Mạc Thế Di lập tức khuyên nhủ: “Bệnh của người còn chưa khỏi hẳn, không cần vội vậy đâu.”

“Vội, sao lại không vội được. Có người muốn hại người và Thành Lệ, ta có thể không gấp sao? Không việc gì, ta không sao đâu, sáng mai đi luôn.” Cũng không đợi Mạc Thế Di nói hết, Nguyệt Bất Do kéo y bước đi. Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba lập tức đi thu thập hành lý.

Theo Nguyệt Bất Do trở về phòng, Mạc Thế Di còn muốn khuyên nữa, bị đối phương bưng kín miệng. Ngửa đầu nhìn Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do tức giận nói: “Ta sẽ không cho bất kì kẻ nào làm hại người và Thành Lệ! Người đừng khuyên ta, ngày mai dù nói gì cũng phải đi.”

Kéo tay Nguyệt Bất Do xuống, lần đầu tiên Mạc Thế Di hỏi ra lo lắng của mình: “Vì sao lại lo lắng cho Thành Lệ như thế?”

Nguyệt Bất Do không chút nghĩ ngợi nói: “Trên người người bị quấn hai sợi dây thừng, một là nương người, một là Thành Lệ. Nương người chúng ta có thể mặc kệ, nhưng Thành Lệ người tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hẳn. Người không bỏ mặc hẳn, ta đây cũng sẽ không. Thành Lệ là anh trai của người, cũng là bạn của ta. Mạc Thế Di, ta nói rồi, ta muốn người tự do. Cho nên ta muốn lấy đi hai sợi dây thừng này trên người người, ta muốn chữa khỏi bệnh cho Thành Lệ, để hắn thuận lợi đăng cơ, đến lúc đó là người có thể thanh thản đi cùng ta rồi.”

Lo lắng trong lòng Mạc Thế Di nháy mắt tiêu tan, người nọ vì y nên mới có thể không bỏ mặc Thành Lệ, cũng không phải bởi vì thích Thành Lệ. Y vậy mà lại hoài nghi tâm tư của người này với mình, thật là không nên mà.

Khóe miệng hơi hơi nâng lên, Mạc Thế Di nhìn đối phương lại lần nữa kinh ngạc, vuốt ve mặt đối phương, hỏi: “Người muốn đi nơi nào?”

Ánh mắt cong cong, Nguyệt Bất Do nói: “Nơi nào cũng được. Chúng ta đi lưu lạc thiên nhai, đợi lưu lạc chán thì tìm một nơi dừng chân. Phải có rừng cây, có một cái hồ, có thể cho hai ta thống thống khoái khoái luận võ.”

“Được.”

Nguyệt Bất Do chu cái miệng lên, Mạc Thế Di xoay người, cúi đầu.

“Mạc Thế Di.....”

“Ừm?”

Tay chân quần quít trên người đối phương, Nguyệt Bất Do bị ôm vào phòng ngủ, bị đặt ở trên giường.

※

Đoàn người phải đi kinh thành, chủ quán chuẩn bị đầy đủ lộ phí và lương khô để bọn họ mang theo. Hứa Thanh Thuỷ ba người cũng không tăng thêm quá nhiều hành lý, vẫn là mấy thứ khi đến, chỉ là thêm chút quần áo. Nguyệt Bất Do thì càng đơn giản, hành lý của hắn đều là Mạc Thế Di thu dọn cho hắn. Thừa dịp Mạc Thế Di và chủ quán thương lượng công chuyện, Nguyệt Bất Do kéo một mình Hứa Thanh Thuỷ đến phòng bếp, đóng cửa, còn khóa trái.

“Bất Do?” Thấy hắn ra vẻ thần bí, Hứa Thanh Thuỷ cũng có chút khấn trương.

Đứng ở bên cửa sổ quan sát tình huống bên ngoài, Nguyệt Bất Do hạ giọng nói: “Ta có chuyện muốn hỏi người, còn có chuyện muốn nói với người, sau khi về kinh ta sợ không cơ hội.”

“Người nói đi.” Hứa Thanh Thuỷ cũng dè thấp thanh âm.

Nguyệt Bất Do nói: “Người nói cho Ba Tùng, nếu chuyện giải cổ cho Thành Lệ và Mạc Thế Di có bất cứ cái gì khó giải quyết, người bảo hắn lên nói cho ta, đừng để Thành Lệ và Mạc Thế Di biết. Người cũng vậy. Nếu bệnh tim của Thành Lệ có gì phiền toái, người cũng đừng nói với ai, chỉ lên nói cho ta biết thôi.”

Hứa Thanh Thuỷ nhếch miệng, nhin không được khuyên nhủ: “Bất Do, một mình ngươi quá mệt mỏi, ta thấy Mạc công tử rất ổn trọng, lại lớn tuổi hơn ngươi, có chuyện gì mọi người cùng nhau thương lượng không phải càng tốt sao? Tại sao ngươi lại phải một mình gánh trách nhiệm?”

Nguyệt Bất Do ho khan vài tiếng, nói: “Thành Lệ là thái tử, hắn phải nhọc lòng rất nhiều chuyện, hơn nữa hắn cũng không có võ, thân mình lại không tốt, thực sự chuyện gì cũng làm hắn phiền lòng cả. Mạc Thế Di..... Bây giờ y không được tự do, lúc nào cũng phải dịch dung, còn có rất nhiều người luôn theo dõi y, ta cũng không muốn y lo lắng. Dù sao ta cũng không có việc gì, người biết ta cũng không nhiều, làm việc tiện hơn. Ta lại không có cái gì liên lụy cả, thích hợp nhất. Chuyện này người nói cho Ba Tùng, nhưng đừng coi là nói đùa đấy.”

Hứa Thanh Thuỷ không đành lòng mà gật đầu, trấn an: “Ba Tùng rất lợi hại, người yên tâm, cổ trùng trong cơ thể thái tử điện hạ và Mạc công tử nhất định có thể lấy đi. Có người giúp bọn họ như thế, bệnh tim của thái tử điện hạ cũng nhất định có thể chữa khỏi.”

Nguyệt Bất Do nhếch miệng: “Vậy ta xin giao cho người và Ba Tùng.”

Hứa Thanh Thuỷ trịnh trọng gật đầu, rồi mới hỏi: “Vậy người muốn hỏi cái gì?”

Nguyệt Bất Do liếm liếm miệng, liếc ra ngoài cửa sổ một cái, càng dè thấp thanh âm: “Cái này, hai nam làm chuyện sinh đứa nhỏ thì như thế nào nhỉ?”

“.....” Hứa Thanh Thuỷ nháy mắt sững sờ tại trận, hai má đỏ bừng.

Nguyệt Bất Do không biết là y ngượng ngùng, rất ảo não nói: “Ta đại khái biết một nam một nữ làm thế nào, nhưng ra đi vội vàng, cũng không tìm được tranh vẽ hai nam làm chuyện đó, Thành Lệ cũng không biết. Người và Ba Tùng chính là hai nam, cái này hỏi người hắn là được đi. Chắc người phải biết chứ?”

Hứa Thanh Thuỷ càng đỏ mặt, xấu hổ không biết nên nhìn đi đâu. Nguyệt Bất Do nháy mắt mấy cái, đẩy đẩy y: “Người có biết không?”

“Ồ.....” Cái này bảo y nên nói thế nào đây.

Nguyệt Bất Do nhú mi: “Không phải người không biết đấy chứ?” Rồi hắn cả kinh, thấp giọng kêu: “Chẳng lẽ hai nam nhân thật sự không thể làm chuyện sinh đứa nhỏ sao?” Sau đó hắn liền nổi giận: “Vì cái gì chứ, vì cái gì mà hai nam nhân không thể làm hả !”

“Bất Do !” Hứa Thanh Thuỷ vội vàng bưng kín cái miệng của hắn, “Người nói nhỏ chút !”

“Vì cái gì chứ !” Kéo tay Hứa Thanh Thuỷ ra, Nguyệt Bất Do tức giận đến mức quai hàm bạnh lên hết cỡ.

Hai mắt Hứa Thanh Thuỷ đảo loạn vòng quanh, nghẹn nửa ngày, y mới nghẹn ra một câu: “Ồ, hai nam, vẫn có thể làm.”

“Người mau nói cho ta biết !” Mắt Nguyệt Bất Do nháy mắt liên tục sáng.

Hứa Thanh Thuỷ cúi đầu, xấu hổ đến mức hận không thể đào lỗ mà chui xuống. Với chuyện này y vốn cũng đã rất dễ ngượng ngùng, trước khi gặp chuyện không may cũng chưa làm với Ba Tùng được mấy lần, bảo y làm sao mà nói với một, với một người nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy được?

“Người nói mau đi. Chút nữa Mạc Thế Di trở lại làm sao ta hỏi được nữa!” Nguyệt Bất Do gấp đến độ lay mạnh Hứa Thanh Thuỷ.

Xấu hổ đến mức không biết như thế nào cho phải, Hứa Thanh Thuỷ rất vô trách nhiệm đem chuyện này ném cho người khác: “Ta, ta sẽ không nói đâu, người hỏi Ba Tùng đi. Lúc trước, lúc trước là hấn làm.”

“Ba Tùng?” Nguyệt Bất Do buông Hứa Thanh Thuỷ ra, Hứa Thanh Thuỷ vội vàng lùi ra sau hai bước, không dám thở mạnh, sợ Nguyệt Bất Do còn không chịu “buông tha” y.

Nghĩ nghĩ, Nguyệt Bất Do nhanh chóng nói: “Người đi giữ chân Mạc Thế Di, ta sợ chút nữa y sẽ trở về, ta đi tìm Ba Tùng.”

“Ừ ừ.” Chỉ cần y có thể rời khỏi người này, bảo y làm cái gì cũng được. Hứa Thanh Thuỷ mãnh liệt gật đầu. Người hại y xấu hổ đến chết nhanh chóng không thấy bóng dáng, Hứa Thanh Thuỷ thoáng ngẩng đầu, chỉ thấy hấn đi vào phòng của y và Ba Tùng, nhanh tiếp theo, Hứa Ba bị người ném từ trong phòng ra, đóng cửa, khoá trái.

“Bất Do ca? Huynh có chuyện gì? Huynh tìm cha lớn sao?” Không hiểu sao lại bị túm cổ áo ném ra ngoài, Hứa Ba ngơ ngác. Hứa Thanh Thuỷ vội vàng đi ra ngoài che miệng con trai, lôi y đi theo.

Trên giường, Ba Tùng rất khó hiểu nhìn Nguyệt Bất Do vẻ mặt nôn nóng, không rõ vì sao đang yên đang lành hấn lại ném con trai mình ra ngoài. Nguyệt Bất Do một bước xông lên trước, bắt lấy bờ vai của hấn, trực tiếp hỏi: “Hai nam làm chuyện sinh đứa nhỏ như thế nào? Mau nói cho ta biết !”

Ba Tùng nghẹn thở luôn.

49. Chương 49

Sợ Mạc Thế Di trở về phát hiện Nguyệt Bất Do đang làm cái gì, Hứa Thanh Thuỷ hoảng hốt kéo Hứa Ba cùng y đi “giữ chân” Mạc Thế Di. Tìm vài lý do đi mua thuốc linh tinh gì đó, Hứa Thanh Thuỷ thành công làm Mạc Thế Di chịu cùng y đi mua thuốc, thành công kéo Mạc Thế Di đi.

Nguyệt Bất Do tự nhiên cũng sợ Mạc Thế Di đột nhiên trở về, nhưng bây giờ toàn bộ tâm tư hấn đều đặt trên người Ba Tùng, khụ khụ, cùng Ba Tùng nói về một chuyện. Hơn nữa cùng với sự chỉ bảo đầy xấu hổ của Ba Tùng, cái mộng của hấn cũng theo đó mà run lên.

Đợi đến khi không run lên nữa, hấn rất trực tiếp nói: “Người bảo Hứa Thanh Thuỷ làm cho ta cái thuốc kia, khi nào ta về kinh sẽ dùng.”

Ba Tùng tự nhiên là mãnh liệt gật đầu, chỉ mong người này mau chóng buông tha hấn. Về mặt suy nghĩ sâu xa, tràn ngập trong đầu là chuyện sinh đứa nhỏ, Nguyệt Bất Do rời khỏi phòng Ba Tùng phòng. Hấn vừa đi, Ba Tùng nặng nề mà thở hắt ra, hiểu được vì sao Hứa Thanh Thuỷ lại ném củ khoai lang phồng tay này cho hấn, thật không phải chuyện mà người bình thường có thể ứng phó được.

Trở lại trong phòng của mình, Nguyệt Bất Do đóng cửa lại, một tay xoa xoa cái mộng, thì ra phải làm như vậy à. Nhưng mà cái chỗ kia..... Nghĩ đến những bức tranh một nam một nữ, trong lòng Nguyệt Bất Do quyết tâm, chỗ kia không phải là cũng rất nhỏ sao? Không phải Ba Tùng nói rửa sạch sẽ là được sao, từ nay

về sau, ờ, hiện tại không được, đợi sau khi hồi kinh thì ngày nào hấn cũng sẽ rửa sạch. Hứa Thanh Thủy làm được, Nguyệt Bất Do hấn đương nhiên càng có thể làm được!

Hạ quyết tâm, Nguyệt Bất Do ngậy ngốc cười, khẩn cấp muốn trở lại kinh thành, trở lại kinh thành, hấn có thể tóm Mạc Thế Di làm chuyện sinh đứa nhỏ rồi, ha ha, a a a.

“Cốc cốc cốc”

“Bất Do? Người ở trong này à?”

Mạc Thế Di đã trở lại ! Vội vàng làm bộ dường như không có việc gì, Nguyệt Bất Do xoay người mở cửa, ánh mắt thoáng cái lại cong cong: “Xong việc rồi?”

Vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Nguyệt Bất Do, trong mắt Mạc Thế Di cũng có hoan hỉ, để đối phương cầm tay mình, y nói: “Xong rồi. Vừa đi cùng Hứa đại phu mua ít thuốc, trên đường dừng.”

“Đừng gọi y là Hứa đại phu, giống ta gọi tên y là được rồi, Hứa Thanh Thủy bảo ta thế, ta lại quên mất.” Kéo Mạc Thế Di vào trong phòng, Nguyệt Bất Do đá cửa, tay chân lập tức quẩn lên người Mạc Thế Di. Khoé miệng mỉm cười nâng mông Nguyệt Bất Do lên ôm vững lấy hấn, Mạc Thế Di cúi đầu nhìn Nguyệt Bất Do, cho dù là nhìn gần như thế, trong lòng y vẫn thấy hoan hỉ vô cùng.

“Mạc Thế Di.....” Vừa nhìn là biết đang có yêu cầu.

“Ừ?” Muốn cái gì?

“Người biết hai nam làm chuyện sinh đứa nhỏ như thế nào chưa?”

Thân thể Mạc Thế Di chấn động rõ ràng, mắt Nguyệt Bất Do liền không cong nữa: “Người còn không biết?”

Trái tim trở nên nóng rực, Mạc Thế Di cúi đầu hôn một cái lên khoé miệng Nguyệt Bất Do, giọng khàn khàn: “Biết. Sau khi người đi ta liền tìm hiểu phải làm như thế nào.”

Hai mắt Nguyệt Bất Do rực sáng, trực tiếp yêu cầu: “Vậy sau khi về kinh chúng ta sẽ làm chuyện sinh đứa nhỏ!”

Bụng nóng rần một trận, giọng Mạc Thế Di lại càng khàn: “Được. Về kinh sẽ làm.”

“A a a, a a a..... Mạc Thế Di, ta muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với người!” Chả ngưỡng tí gì.

“Được.”

“Ha ha, a a a.....”

Mạc Thế Di đáp ứng hấn, vạn sự sẵn sàng, chờ bọn họ trở lại kinh thành hấn sẽ tắm sạch sẽ chính mình, ha ha, ha ha ha.

Nguyệt Bất Do cười vui vẻ như vậy, xuất phát từ đáy lòng như vậy, lại đây chờ mong như vậy. Mạc Thế Di giật mình, ôm Nguyệt Bất Do đi vào phòng ngủ.

Trong nháy mắt khi thân thể buông xuống giường, Nguyệt Bất Do rất phối hợp chu môi lên, không quên lặp lại một lần: “Trở lại kinh thành người phải làm cùng ta.”

“Ừ.”

Ngậm lấy môi Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di cũng có chút khẩn cấp.

Hôm nay ăn cơm trưa xong, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di liền ở trong phòng không hề ra ngoài. Hai người đã lâu không gặp nhau, bệnh của Nguyệt Bất Do vừa mới tốt lên, tiếp theo lại phải đi, vậy nên thừa dịp có chút thời gian, hai người liền ở trong phòng tình chàng ý thiếp, nói vài chuyện riêng tư. Hứa Ba ngủ trên giường ở gian ngoài, Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng thì nằm trên giường thủ thủ nói chuyện sau này. Thân thể Ba Tùng phải tĩnh dưỡng ít nhất một hai năm, Hứa Thanh Thủy năm đó vì cứu Hứa Ba nên đã dùng thân mình thử độc cho y, cũng để lại bệnh căn, một nhà ba người ốm yếu bệnh tật, nay cũng chỉ có thể dựa vào Nguyệt Bất Do.

Qua một thời gian ở chung, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng cũng cùng tin nhiệm Nguyệt Bất Do, một người có tình có tâm, lại không hề hoa tâm trăng gió như vậy tuyệt đối sẽ không thương tổn bọn họ. Đối với chuyện đến kinh thành, trong sự khẩn trương của Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba lại có thêm vài phần chờ mong.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, ngày hôm sau phải đi rồi, ăn cơm chiều xong năm người liền sớm trở về phòng nghỉ ngơi. Nằm trong lòng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do sờ khối gồ lên trên ngực y, im lặng không biết đang suy nghĩ cái gì. Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Qua một lúc lâu, Nguyệt Bất Do lên tiếng: “Đợi Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng trị bệnh cho các người xong, người đưa họ đến chỗ Mạc Thế Triệu đi. Bọn họ ở lại Trung Nguyên trước sau gì cũng không an toàn. Ta cứu họ ra, sẽ bảo vệ họ được bình an cả đời.”

Mạc Thế Di đã sớm nghĩ tới chuyện ba người kia, y nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Thế lực của Thế Triệu ở tái ngoại rất lớn, bọn họ đến đó sẽ không phải chịu khổ, cũng rời xa Trung Nguyên và Miêu Cương, có thể thanh thản ổn định sống cuộc đời của họ. Ta đã hỏi Ba Tùng, hắn nói chỉ cần có thể ở bên cạnh Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba, đi đâu cũng không sao hết.”

“Ừ. Vậy là tốt rồi.” Chuyện này xem như đã xong, Nguyệt Bất Do hỏi một chuyện mà hắn vẫn chưa kịp hỏi: “Người ở kinh thành, nữ nhân kia có làm khó dễ người không?”

Mạc Thế Di thản nhiên nói: “Không đâu, không cần lo lắng. Lúc trước ta không có gì vướng bận, cứ mặc họ thôi, bây giờ ta có người, ta sẽ không để họ điều khiển ta nữa. Đợi thanh trừ hết chứng ngại của Thành Lệ, chờ hắn thuận lợi đăng cơ, ta sẽ cùng người hành tẩu giang hồ, lưu lạc thiên nhai. Ta đáp ứng rồi, phải tìm người nương tựa.”

Ngửa đầu, hôn thật mạnh lên mặt Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do phồng má: “Cũng không biết đến khi nào người mới không phải dịch dung nữa.”

“Sẽ không lâu lắm.” Hôn lại lên mặt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di cam đoan với đối phương. Không thể thoải mái lộ mặt trước người mình yêu cũng là điều làm y tiếc nuối.

Tiếng thì thầm dần thấp xuống, cuối cùng cũng lặng yên. Ngày mai, bọn họ sẽ bước trên đường về kinh. Chẳng qua lúc này đây, trong lòng Mạc Thế Di lại không có một chút mâu thuẫn nào, bởi vì y không còn một mình, bởi vì, có một người sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh y.

Năm người đều ngủ một giấc thật ngon, ăn bữa sáng, sau đó cáo biệt chủ quán, người đã giúp đỡ họ rất nhiều. Mạc Thế Di để con Hãn huyết bảo mã cho Nguyệt Bất Do, y thì đánh xe ngựa. Lần đầu tiên được cưỡi Hãn huyết bảo mã, Nguyệt Bất Do vô cùng hưng phấn. Hứa Ba ngồi trong xe cũng ồn ào muốn cưỡi, Nguyệt Bất Do túm y lên trên lưng ngựa chạy một vòng, Hứa Ba vừa vui vẻ vừa kêu thất thanh. Đối với chuyện này, Mạc Thế Di không có bất cứ cảm giác ghen tuông nào, cho dù là Hứa Ba hay là Nguyệt Bất Do thì đều coi đối phương như người anh em, tình cảm của Nguyệt Bất Do không phải được cho đi tùy tiện như vậy.

Cùng với tiếng hoan hô cười nói, lần này đi đường thoải mái hơn trước rất nhiều. Có Mạc Thế Di ở đây, Nguyệt Bất Do lại càng không lo lắng người Miêu Cương phát hiện ra họ. Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng vẫn dịch dung, vì không muốn làm người khác chú ý rồi làm hỏng đại sự của Thành Lệ, sau khi vào kinh họ cũng vẫn phải hành động cẩn thận.

Kinh thành, trên cơ bản đã khống chế quyền hành của sáu bộ, ngày nào Thành Lệ cũng rất bận rộn. Hoàng thượng đã triệt để mặc kệ mọi chuyện, sai người trùng tu đạo quán trong cung, xem ra là muốn nhập đạo cầu tiên. Vương hoàng hậu cũng không khuyên nữa, nay đại cục đã định, chỉ cần thân thể thái tử không có gì trở ngại, có lẽ không lâu nữa thái tử sẽ có thể đăng cơ. Chỉ là trong sự an tâm này, Vương hoàng hậu đã có thêm lo lắng. Lục hoàng tử Thành Khiêm vẫn còn ở hoàng lăng thủ mộ, đối với chuyện này lúc trước Thành Lệ chỉ hỏi qua một câu rồi cũng không thấy đề cập nữa. Vương hoàng hậu không biết thái tử có biết chút nội tình nào không, sau vài lần nhắc đến thấy Thành Lệ có vẻ không muốn gọi Thành Khiêm trở về lắm, nàng cũng không nhắc lại.

Rất nhiều chuyện trong lòng Thành Lệ đều hiểu được, nay hắn là con mèo lớn một tay nắm quyền cao, tóm con chuột muốn mưu toan gây sóng gió dưới mí mắt mình cũng không phải chuyện hứng thú lắm. Hơn nữa

nhìn mặt mũi mầu hậu, còn cả việc dù sao hiện giờ hần vẫn là thái tử, Thành Lệ còn không muốn vạch mặt, ít nhất trước khi hần triệt để kháng phục thì không muốn.

Hạ xuống một quân trắng trên bàn cờ, Thành Lệ lắc đầu thở dài: “Thật không hiểu lúc trước Thế Di tự mình chơi cờ thế nào được, thế này mới chỉ có vài ngày, bản cung đã thấy tịch mịch khó nhin. Người phải đi đã nhận được tin của họ chưa?”

Cùng hần chơi cờ là thống lĩnh tâm phúc cầm quân đen, nhìn cờ của mình bị giết đến vô cùng thê thảm, sắc mặt không thay đổi nói: “Người vừa phải đi hai ngày, sợ là còn không nhận được. Một khi nhận được tin của Thế Di công tử, họ sẽ lập tức truyền tin trở về, thỉnh thái tử điện hạ hãy yên tâm.”

“Ai,” Ném quân cờ, Thành Lệ nhận lấy chén trà trong tay đối phương, nói: “Bất Do đi lâu như vậy, bản cung thật nhớ hần. Sau khi hần trở về người hãy sắp xếp chức vị cho hần, để hần có thể tự do ra vào Đông cung.”

“Vâng.”

Uống ngụm trà, tiếp theo Thành Lệ hỏi: “Vương gia bên kia có động tĩnh như thế nào?”

“Theo tình huống trước mắt thì Vương Hiến hần là vẫn trung với điện hạ, còn Vương Tông thì khó nói. Tối hôm qua hần dời sự chú ý của vài tên thủ vệ cửa thành, vụng trộm ra khỏi thành.”

Thành Lệ cười lạnh: “Đi hoàng lãng chứ gì?”

Đối phương gật đầu.

Buông chén trà, Thành Lệ xoa nắn cái cổ cứng ngắc, gần đây phải xem nhiều tấu chương lắm.

“Để chúng làm ầm ĩ đi thôi, tốt nhất là loạn đến mức mầu hậu cũng không thể thu thập, bản cung càng dễ ra tay.”

Đối phương vẫn gật đầu.

“A..... Bất Do và Thế Di khi nào mới trở về đây, đã sắp hai mươi ngày rồi.”

Một tay đặt lên ngực, trong mắt Thành Lệ chợt lóe một tia chờ mong, bệnh tim của hần thật sự có thể trị được sao?

※

Mặc dù có Hãn huyết bảo mã, nhưng thứ nhất, Hãn huyết bảo mã không chịu kéo xe ngựa; thứ hai, xe ngựa chắc chắn chạy không nhanh; thứ ba, có ba vị yếu ớt chắc chắn sẽ phải vào quán trọ nghỉ ngơi. Dựa vào ba nguyên nhân này, trong sự chờ đợi nóng lòng của Thành Lệ, một tháng sau Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di mới tiến vào phạm vi kinh thành, phía sau còn theo mười mấy hộ vệ do Thành Lệ phái tới. Ngay một canh giờ trước, Thành Lệ đã nhận được mật tín họ gửi đến. Còn đang ở trong cung cùng các đại thần thương nghị triều chính, hần lập tức tìm lý do trở về Đông cung, cũng lặng lẽ được thống lĩnh thị vệ bí mật bảo vệ đi tới một đại trạch viện ở kinh thành.

Thành Lệ hạ lệnh thủ vệ kinh thành phải nghiêm tra người vào kinh, phạm là người bị nghi ngờ là người Miêu đều phải bắt lại thẩm vấn. Chẳng qua có người của thái tử điện hạ đồng hành, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do rất thuận lợi thông qua cửa thành. Hứa Thanh Thủy, Hứa Ba và Ba Tùng đóng vai thị vệ đi theo, người bên ngoài nhìn chỉ cho là người của thái tử điện hạ ra khỏi thành ban sai, hiện tại đã trở lại.

Đoàn người đi thẳng đến Đông cung thái tử phủ, chẳng qua trên đường có năm người lặng lẽ rời khỏi đoàn, chẳng biết đi đâu. Dựa theo mật tín của Thành Lệ tìm được địa chỉ, Mạc Thế Di mang người tới một chỗ nhà dân, vừa mới đi tới cửa, cửa liền mở. Thấy người mở cửa, Mạc Thế Di liền gật đầu với đối phương, kéo Nguyệt Bất Do đi vào.

Vào nhà, một người đứng đó kêu lên: “Bất Do!”

Nguyệt Bất Do nhếch môi, đi tới, đối phương đặt hai tay lên vai hần cẩn thận đánh giá hần, trong mắt là hoan hỉ khi được nhìn thấy hần: “Cuối cùng người đã trở lại, cuối cùng đã trở lại rồi.”

“Người thế nào rồi, thân mình có khỏe không?”

Nguyệt Bất Do để đối phương đánh giá, cũng thật cao hứng vì nhìn thấy đối phương.

Thành Lệ vỗ vai hắn, nói: “Nhờ phúc của ngươi, khỏe lắm. Ngươi thì sao, Thế Di nói ngươi bị bệnh, một năm nay vất vả ngươi rồi.”

“Không sao đâu, bệnh của ta đã sớm tốt lắm.” Xoay người, Nguyệt Bất Do vẫy tay với ba người đang khấn trương, Ba Tùng kéo Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba định quỳ xuống hành lễ, Thành Lệ bước nhanh tới nâng ba người dậy, cười nói: “Không cần đa lễ, các người mà thi lễ Bất Do sẽ không thoải mái đâu.”

Nguyệt Bất Do đi tới khoát một tay lên vai Thành Lệ [chủ yếu là vì thấp quá], nói: “Đây cũng không phải ở hoàng cung, đều là người một nhà, đừng cẩn thận như thế.” Dứt lời, hắn liền giới thiệu: “Thành Lệ, đây là Ba Tùng, đây là Hứa Thanh Thủy, đây là Hứa Ba con trai của họ.”

“Thảo dân bái kiến thái tử điện hạ.” Không cần quỳ, nhưng lễ này tuyệt đối không thể thiếu. Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy khom người chấp tay thi lễ, Hứa Ba hoảng sợ bắt chước cha và cha lớn khom người, sau khi đứng thẳng dậy, y ngơ ngác hô nhỏ: “Thì ra dáng vẻ của thái tử điện hạ và Thế Di ca thật sự là giống nhau như đúc luôn.” Vừa nói xong, y liền sợ tới mức bưng kín miệng, sao lại nói luôn lời trong lòng ra vậy?

Nguyệt Bất Do vỗ vào gáy Hứa Ba một cái, không e dè nói: “Hai người bọn họ là anh em song sinh, tự nhiên giống nhau.”

Hứa Ba khấn trương nhìn thái tử, đây là thái tử, là Hoàng đế tương lai mà, y y y, thái tử điện hạ liệu có trách y vô lễ không?

Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng định mở miệng thay con trai cầu tình, Thành Lệ lại ha ha cười nói: “Đúng vậy, bản cung và Thế Di là anh em song sinh nên tự nhiên giống nhau, nhưng đáng tiếc là bản cung bởi vì sức khỏe không tốt nên thấp hơn Thế Di một chút, nếu cũng cao như Thế Di, sợ là ngay cả Bất Do cũng nhận nhầm.”

“Ai nói !” Lúc này Nguyệt Bất Do trừng mắt, “Ta mới không nhận sai Mạc Thế Di đâu.”

Thành Lệ bĩu môi: “Khó nói. Bản cung và Thế Di gần như là giống nhau như đúc, Thế Di bình thường đều dịch dung nên người tự nhiên có thể nhận ra, nếu bản cung và Thế Di mặc quần áo giống nhau đứng trước mặt người, không chừng người sẽ không nhận ra ai là Thế Di đâu.”

“Người đừng nghĩ châm ngòi li gián ! Ta mới không nhận sai Mạc Thế Di ! Cho dù người cao bằng y thì ta cũng không nhận sai!”

“Ai biết được?”

“Hiện tại liền thử xem !”

Giữ chặt Thành Lệ, Nguyệt Bất Do đang định cởi áo hắn, hửn hửn. Thành Lệ né tránh tay hắn, tiếp tục trêu chọc: “Bản cung đã nói bản cung thấp hơn Thế Di rồi, người vẫn có thể nhìn ra được.”

“Vậy các người ngồi!”

“Tay bản cung nhỏ hơn tay Thế Di.”

“Ta không nhìn tay các người!”

“Chân bản cung cũng nhỏ hơn chân Thế Di.”

“Ta không nhìn chân các người!”

Mạc Thế Di tiến lên ôm Nguyệt Bất Do rồi mới lui ra sau hai bước, miệng nói: “Thành Lệ, người đừng trêu hắn nữa.”

Thành Lệ cười to: “Đã hơn một năm không cùng hắn đấu võ mồm, ta không phải nhớ bình thường đâu.”

Lúc này Nguyệt Bất Do mới nhận ra hắn đang bị Thành Lệ đùa giỡn, giật ra khỏi tay Mạc Thế Di hắn liền đánh tiếp: “Ta bóp chết ngươi !”

“Thế Di cứu ta ~” Thành Lệ kêu cứu mạng, nhưng nụ cười trên mặt thì như đang chọc vào mắt người ta vậy.

Mạc Thế Di bắt đắc dĩ tha Nguyệt Bất Do trở về trước khi hắn kịp bóp cổ Thành Lệ, ôm chặt. Thành Lệ ôm bụng cười ha ha, nhìn Hứa Thanh Thuỷ, Ba Tùng và Hứa Ba đã choáng váng.

“Khó trách Bất Do ca luôn nói phải chữa bệnh cho thái tử điện hạ, thì ra tình cảm giữa Bất Do ca và thái tử điện hạ lại tốt đến như thế.” Hứa Ba kinh ngạc, vừa nói xong, y lại lập tức bưng kín miệng, sao lại nói lời trong lòng ra rồi !

Thành Lệ nhìn về phía Hứa Ba, sắc mặt ôn hòa hỏi: “Bản cung đáng sợ như vậy sao? Coi người bị doạ kìa.” Hứa Ba lắc đầu.

“Vậy sao người còn ôm miệng?”

Hứa Ba vội vàng buông tay.

Thành Lệ đi lên trước, cười nhìn Hứa Ba hỏi: “Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi ?”

“Bẩm, bẩm thái tử, thái tử điện hạ.....”

“Đừng khấn trương đừng khấn trương.”

“Bẩm thái tử, điện hạ, thảo dân, thảo dân.....”

“Xưng là ‘ta’ cũng được.”

“Ta, ta.....”

“Hứa Ba, người đừng để ý đến hắn ! Tên này miệng rất độc, cẩn thận người bị hắn đùa giỡn !” Nguyệt Bất Do tránh thoát không được, cắn tay Mạc Thế Di.

Thành Lệ phát tay với Mạc Thế Di: “Đem tình nhân của người vào nhà đi, hắn ở đây ta cũng không thể nói chuyện thoải mái với người ta được.”

“Hứa Ba, người đừng để ý đến hắn !” Nguyệt Bất Do phẫn nộ nhưng vẫn bị Mạc Thế Di ôm đến phòng bên cạnh.

Nguyệt Bất Do đi mất, cuối cùng cũng được thể nghiệm lại tư vị đấu võ mồm với người ta, Thành Lệ ra hiệu cho ba người ngồi xuống, rồi mới lại nhìn về phía Hứa Ba: “Tốt lắm, không có người làm phiền chúng ta nữa. Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Thảo, thảo dân.....”

“Cứ xưng ta cũng được.”

“Ta, ta năm nay, hai mươi”

Thấy Bất Do ca lợi hại như vậy mà cũng bị thái tử điện hạ nói hai ba câu liền chọc giận, Hứa Ba rất khấn trương.

“Hai mươi à, thật không giống, nhìn cũng không chênh nhiều lắm so với Bất Do, nhưng mà người gọi sai rồi, năm nay Bất Do mới mười lăm thôi, còn nhỏ hơn người.” Thành Lệ vĩnh viễn lỗ tai lên.

“A?” Hứa Ba sửng sốt, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng cũng sửng sốt.

Nhanh tiếp theo, trong phòng liền truyền ra tiếng một người rống to: “Thành Lệ ! Ta phải bóp chết người ! Ta năm nay năm mươi ! Ai nói ta nhỏ hơn y hả !”

“Ha ha ha.....” Thành Lệ phì cười ra tiếng, tư vị đấu võ mồm với người khác thật sự là tuyệt vời, hắn rất tưởng niệm đó nha.

Hứa Ba nhìn thái tử điện hạ cười to, lại nghe trong phòng truyền ra tiếng rít gào phẫn nộ, không biết làm sao, y cũng không nhịn được nở nụ cười.

Thành Lệ cười một cách đứng đắn với ba người, thấp giọng nói: “Một đường vất vả, bản cung liền dựa vào ba vị vậy.”

Hứa Ba và Ba Tùng vội vàng đứng lên: “Không dám.”

Thành Lệ bảo hai người ngồi xuống, rồi mới nói: “Nơi này rất an toàn, bản cung phái người ở đây bảo vệ các người, các người cứ an tâm ở lại đi.”

“Đa tạ thái tử điện hạ.”

Thành Lệ cười, rồi mới vẫy tay với Hứa Ba, Hứa Ba khẩn trương nhìn cha và cha lớn, thật cẩn thận đi tới. Thành Lệ đứng lên, cúi đầu ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: “Đêm nay người cùng bản cung hồi cung, kể cho bản cung nghe tất cả mọi chuyện đã xảy ra.”

“A? !” Hứa Ba kinh ngạc, lại thực sợ hãi.

Thành Lệ nháy mắt mấy cái với y: “Hỏi người nọ, chắc chắn hắn sẽ không nói, bản cung muốn biết hắn đi đường có bao nhiêu vất vả, sau này ban thưởng mới được chứ.”

Như vậy à. Hứa Ba lập tức gật đầu: “Được.”

“Suýt, đừng để hắn biết.” Thành Lệ chỉ vào trong phòng.

Hứa Ba lại lập tức gật đầu. Thành Lệ chỉ vào ngực Hứa Ba: “Nhưng đừng nói lời trong lòng ra nha, cho hắn biết hắn sẽ lại muốn bóp cổ bản cung đó.”

“Không, sẽ không.....” Hứa Ba ngượng ngùng cúi đầu, mặt đỏ bừng.

“A a a.....” Thành Lệ đứng thẳng dậy, giọng giọng kêu: “Thế Di, dẫn hắn xuất hiện đi, bản cung đáp ứng người không đùa hắn nữa.”

Lời hắn vừa dứt, một người liền vọt từ trong phòng ra.

“Thành Lệ ! Ta muốn bóp chết ngươi !”

“Bản cung cầu xin tha thứ có được không?”

“Không được !”

“A a a.....”

Kéo Hứa Ba đang ngăn người ra che ở trước mặt mình, trên mặt Thành Lệ là sự vui vẻ chân thành đã lâu không xuất hiện. Nguyệt Bất Do đã trở lại, sắp tới hắn sẽ không nhàm chán nữa rồi.

Nhìn hai người đang ồn ào kia, Mạc Thế Di có chút đau đầu, nhưng mà sau đó, khoe miệng y lại hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Sự cười đùa vui vẻ như vậy đã biến mất thật lâu, đừng nói Thành Lệ, ngay cả y cũng thấy vạn phần tưởng niệm.

50. Chương 50

Đoàn người vừa trở về, Thành Lệ và Mạc Thế Di cũng không gấp gáp muốn Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ kiểm tra thân thể cho họ. Thành Lệ dùng bữa cùng mấy người họ xong thì mang Hứa Ba đi. Vì thế Nguyệt Bất Do rất buồn bực, vì sao Thành Lệ lại muốn dẫn Hứa Ba đi? Thành Lệ trả lời là hắn cảm thấy Hứa Ba rất thú vị, mang về giải buồn. Nếu không phải tự Hứa Ba nguyện ý, Nguyệt Bất Do tuyệt đối sẽ ném Thành Lệ ra ngoài cửa, cứu Hứa Ba thoát khỏi hang hùm.

Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di tạm thời ở lại đây. Có họ ở cùng, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng còn đang lạ nước lạ cái cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Trời đã bắt đầu mùa đông, bên ngoài sớm tối. Nguyệt Bất Do ở trong phòng Ba Tùng nói vài câu với hắn trong chốc lát, rồi mới mặt mày hớn hở kéo Mạc Thế Di quay về phòng họ, cũng bảo người hầu nấu nước cho họ, hắn muốn tắm rửa. Mạc Thế Di tự nhiên biết hắn muốn làm cái gì, trong mắt mang ý cười.

Đi vệ sinh trước một chút, Nguyệt Bất Do liền kéo Mạc Thế Di gấp gấp tới phòng tắm. Thành Lệ chuẩn bị mọi thứ họ cần trong căn nhà này, có cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước, cũng có phòng tắm rộng rãi, cũng đủ

cho hai người họ tắm uyên ương. Đường nhiên, hôm nay Nguyệt Bất Do không có tâm tình tắm uyên ương, sớm tắm sạch sẽ rồi “làm chính sự” mới là quan trọng.

Ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh bể, ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong. Mạc Thế Di ngồi phía sau hắn, đang rất nghiêm túc kì lưng cho hắn. Mái tóc đã gội sạch sẽ được một cây trầm gài lên đỉnh đầu, nghĩ đến vừa rồi Mạc Thế Di mới gội đầu cho mình, ánh mắt Nguyệt Bất Do lại càng cong.

Nước ấm chảy ào trên lưng, Nguyệt Bất Do lên tiếng: “Để ta kì cho người.”

Người phía sau vỗ lên cái lưng sạch sẽ của hắn, xoay người: “Đến đây đi.”

Nguyệt Bất Do lập tức xoay lại, cầm lấy chiếc khăn đã được giặt sạch. Nhìn tấm lưng dày rộng của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do kim lòng không đậu ôm lấy.

Thân thể Mạc Thế Di khê chấn động, vật nam tính giữa khố có xu thế ngẩng đầu. Không giống như lần đầu tiên, Mạc Thế Di cũng không áp chế dục vọng của mình, y cầm tay Nguyệt Bất Do, thanh âm khàn khàn: “Đêm nay, chúng ta sẽ làm chuyện sinh đứa nhỏ.”

“Được!”

Nguyệt Bất Do buông tay ra, kì lưng cho Mạc Thế Di, động tác có chút nhanh. Khoé miệng Mạc Thế Di hơi nâng lên, tim đập thành thịch.

Kế tiếp hai người ai cũng không nói chuyện, dù là Mạc Thế Di hay Nguyệt Bất Do, vật nam tính giữa khố hai người cũng không mềm rũ như thường ngày, nhưng hiển nhiên cả hai đều không có ý định ở trong này tắm uyên ương. Tắm sạch rồi, Nguyệt Bất Do đẩy đẩy Mạc Thế Di: “Người trước đi ra ngoài đã.”

“Xảy ra chuyện gì?” Mạc Thế Di trần trụi ôm lấy Nguyệt Bất Do, vuốt ve thân thể hắn.

Hơi thở Nguyệt Bất Do có chút không xong, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Người trước đi ra ngoài, ta còn có chút việc. Người đừng hỏi.”

Nguyệt Bất Do không để ý hỏi, Mạc Thế Di nghĩ nghĩ, buông hắn ra: “Được, ta về phòng trước.”

Nhanh chóng gạt đầu, Nguyệt Bất Do lại đẩy đẩy y, thúc giục Mạc Thế Di đi nhanh lên. Lau khô thân thể, Mạc Thế Di mặc quần áo vào nhanh chóng rời đi. Y vừa đi, Nguyệt Bất Do nhanh chân nhảy lên khóa trái cửa, rồi mới mau chóng trở lại cạnh bể. Bên cạnh bể có một chậu nước sạch, là Nguyệt Bất Do để riêng lại. Liếm liếm miệng, một tay Nguyệt Bất Do lần tới khe móng của mình, cắn răng.

Quay đầu nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, Mạc Thế Di phi thân thẳng đến phòng bếp. Bảo đại nương phòng bếp đổ một chậu nước ấm cho y, y bê chậu nước nhanh chóng trở về phòng của mình và Nguyệt Bất Do, đóng cửa, khóa trái. Đi vào phòng ngủ, y đặt bồn nước xuống đất, cởi quần áo. Mím môi, y vò ướt một chiếc khăn lụa sạch, rồi mới lau hướng về phía móng mình. (WTF???)

Nguyệt Bất Do đã trở lại, trên giường, một người nửa nằm ở đó, thân thể trần trụi, nửa thân dưới che khuất trong chăn. Cười hì hì với người nọ, Nguyệt Bất Do chạy đến bên giường hai ba cái liền cởi hết quần áo của mình, nhanh chóng nhảy lên giường. Buông màn, Nguyệt Bất Do chui vào trong ổ chăn nằm xuống, chu miệng.

“Tóc vẫn còn ướt.”

Đã biết người này sẽ không lau khô, Mạc Thế Di lấy cái khăn to đã sớm chuẩn bị tốt, một tay nâng Nguyệt Bất Do dậy, tháo trầm gài tóc của hắn xuống.

“Nhanh lên nhanh lên.” Người nào đó đợi không kịp.

“Trước phải lau khô tóc đã.” Hôn môi Nguyệt Bất Do để hắn nhăn nhai, động tác trên tay Mạc Thế Di rất nhanh.

Cúi thấp đầu, ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong, nói: “Ngoài nường ta, chưa từng có người nào lau tóc cho ta cả.”

“Vậy sau này ta sẽ lau cho người.”

“Được!”

Tâm tình bất đồng, lúc này nghe được Nguyệt Bất Do nói “Ngoài nường ta.....”, Mạc Thế Di chỉ cảm thấy đau lòng khó nhin. Người này ngoài nường hấn ra, không có người nào đối tốt với hấn cả. Mạc Thế Di càng thêm kiên định quyết tâm, y sẽ đối tốt với Nguyệt Bất Do, y muốn sủng hấn, thương hấn, để ánh mắt hấn thường xuyên cong cong như thế này.

Tóc đã hơi khô, Nguyệt Bất Do nóng vội giặt chiếc khăn trong tay Mạc Thế Di ra ném khỏi giường, rồi mới ôm Mạc Thế Di xoay người nằm xuống, người đã ở phía trên hấn rồi, hấn lập tức chu cái miệng.

Trong mắt, nơi khoé miệng Mạc Thế Di đều là nụ cười, ngậm lấy môi Nguyệt Bất Do, y liếm một cách vô cùng ôn nhu. Tách hai chân ra, để Mạc Thế Di có thể thoải mái ghé vào người mình, Nguyệt Bất Do kích tình khó nhin vuốt ve thân thể Mạc Thế Di, khối thân thể so với hấn cường tráng hơn rất nhiều.

“Ừm.....” Mạc Thế Di, nhanh lên.

Dường như nghe thấy tiếng nội tâm Nguyệt Bất Do thúc giục, Mạc Thế Di hôn chậm rãi xuống phía dưới, đầu lưỡi khiêu khích trái thù du đã đứng thẳng của Nguyệt Bất Do. Hai tay ôm lấy đầu Mạc Thế Di, đầu óc Nguyệt Bất Do rối loạn, cũng không biết là muốn vứt bỏ sự mê loạn trong đầu ra hay là khát vọng Mạc Thế Di thưởng thức thật sâu.

“Mạc Thế Di.....”

Phân thân dâng trào bị cầm lấy, Nguyệt Bất Do thoải mái mà liên tục rên rỉ. Nghe tiếng hấn vui thích, Mạc Thế Di càng thêm cố gắng khiêu khích hấn thật nhiệt tình. Để lại dấu ấn thuộc về mình trên người Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di há miệng không hề có nửa điểm do dự ngậm lấy thứ tinh xảo của Nguyệt Bất Do.

“Mạc Thế Di !”

Nguyệt Bất Do kêu to một tiếng, thân thể nháy mắt đỏ bừng. Tiếng kêu và phản ứng của hấn làm Mạc Thế Di hài lòng, lần đầu tiên dùng miệng, động tác của Mạc Thế Di rất ngốc nghếch, lại cực kì cẩn thận, sợ không cẩn thận cắn phải Nguyệt Bất Do.

“Mạc Thế Di..... Mạc Thế Di..... Sinh đứa nhỏ..... Sinh đứa nhỏ.....”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do đã ngập nước, miệng kêu theo bản năng, hai chân cọ sát tấm lưng đầy mồ hôi của Mạc Thế Di. Chỗ kia bị người ngậm trong miệng thật dịu dàng, trái tim Nguyệt Bất Do như được lấp đầy, mắt cũng đỏ lên.

Trong chuyện tình ái Nguyệt Bất Do có thể nói là đơn thuần, nghe sự dè nén trong giọng nói của hấn càng ngày càng rõ ràng, Mạc Thế Di nhẹ nhàng liếm láp đầu nắm màu phấn hồng kia, nâng người dậy. Giống như ảo thuật lấy dưới gối ra một chiếc bình nhỏ, đây là y viết thư bảo Thành Lệ giúp y mang đến. Khi Thành Lệ đi còn cười rất gian trá, y tự nhiên nhìn ra được Thành Lệ đang cười cái gì. Chẳng qua y không nói cho Thành Lệ bình thuốc này là để cho y dùng. (.= này là sao hả trời???)

Ngồi khoá trên người Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di đổ từ cái bình ra một ít chất lỏng trong suốt vẽ loạn lên hậu huyệt của mình. Nguyệt Bất Do nhìn động tác của y, trong mắt hiện lên khó hiểu. Một tay bắt lấy bàn tay đang cầm bình của Mạc Thế Di, hấn hỏi: “Đó là cái gì?”

Mạc Thế Di mỉm cười nói: “Lần đầu tiên, chỗ này của ta sẽ rất chặt, sẽ làm đau ngươi.”

Lần đầu tiên, rất chặt? Làm đau? Nguyệt Bất Do chớp chớp mắt, hình như nghe hơi bị kì? Hấn lập tức lại hỏi: “Ngươi bôi vào đâu đấy?”

Cho dù Mạc Thế Di đã hơn ba mươi, nhưng về chuyện này y cũng rất khó mở miệng. Hôn Nguyệt Bất Do một ngụm, y kéo tay Nguyệt Bất Do đặt đến chỗ đã được làm trơn, khàn khàn nói: “Hai nam tử làm chuyện sinh đứa nhỏ chính là ở nơi này. Ta đã rửa sạch sẽ, không bẩn đâu.”

Không đúng!

Nguyệt Bất Do nháy mắt rút tay về, vẽ mặt giận dữ.

“Ngươi có ý gì!”

Ý cười trong mắt Mạc Thế Di biến mất, không rõ hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại không vui?”

“Người còn hỏi ta xảy ra chuyện gì !” Đoạt lấy cái bình trong tay Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do tức giận nói: “Người đáp ứng cùng ta làm chuyện sinh đứa nhỏ, sao lại dám lật lọng !”

“Bất Do?” Mạc Thế Di thật sự hồ đồ.

Nguyệt Bất Do chỉ bình thuốc kia nói: “Đây là cho ta dùng nhưng người lại không muốn để ta dùng người vốn là không muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta người vốn không thể quên được vợ của người người vốn chỉ gạt ta !”

Một hơi không ngừng chút nào, đôi mắt Nguyệt Bất Do ửng đỏ. Tức giận đẩy Mạc Thế Di ra, hấn xốc màn lên định xuống giường.

“Bất Do !”

Ôm cổ Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di hồ đồ vạn phần: “Không cần tức giận, ta không lừa người, ta chỉ muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với người. Chuyện nữ nhân kia không phải ta đã giải thích với người sao?”

“Gạt người !” Nguyệt Bất Do quay đầu, bạnh quai hàm, “Nếu người muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta vì sao không cho ta dùng cái này lại để người dùng người căn bản là không muốn làm với ta !” Lại một hơi nói hết, Nguyệt Bất Do rất thương tâm rất khổ sở, “Đừng cho là ta không biết hai nam nhân sinh đứa nhỏ như thế nào ta đã hỏi Ba Tùng rồi!”

Không phải là người nọ hiểu lầm cái gì đấy chứ? Tha Nguyệt Bất Do trở lại trên giường, Mạc Thế Di hôn hai gò má hấn, nhấn nạt giải thích: “Bất Do, nếu người biết hai nam nhân phải làm chuyện sinh đứa nhỏ như thế nào, vậy hấn cũng biết vừa rồi ta làm cái gì. Ta muốn cho người, mang chính mình cho người, đây là thứ duy nhất ta có thể cho người!”

“Gạt người ! Người rõ ràng có thể làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta nhưng người lại không nguyện ý người chính là còn nhớ cái nữ nhân kia nên mới không muốn làm cùng ta!”

Khoé mắt Nguyệt Bất Do đã có hơi nước, nhưng vẫn rất quật cường gắt gao mím môi. Đầu Mạc Thế Di có chút choáng váng, y dùng lực giật lấy cái bình trong tay Nguyệt Bất Do, đẩy nắp lại. Phun ra mấy hơi thở, mặc kệ nói thế nào, y phải giải thích trước: “Thực xin lỗi, ta sai rồi. Bất Do, người muốn ta làm thế nào ta đều nghe lời người.”

Lời này nói chưa dứt thì lại càng nghiêm trọng hơn. Giật ra khỏi ôm ấp của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do đẩy y: “Không cần miễn cưỡng ! Dưa hái xanh không ngọt. Người không muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta thì cứ việc nói thẳng ta Nguyệt Bất Do nam tử hán đại trượng phu đâu phải không chịu nổi !”

“Bất Do !” Mạc Thế Di nhú mi, Nguyệt Bất Do thấy thế thì lại càng khổ sở muốn chết. Cúi đầu, hấn nắm chặt chần, không nhìn Mạc Thế Di.

Hít sâu để bản thân bình tĩnh, lúc này y nhất định phải bình tĩnh. Mạc Thế Di dùng sức ôm lấy Nguyệt Bất Do, không để ý hấn giãy dụa, kéo chần bao lấy hai người, rồi mới mạnh mẽ ôm Nguyệt Bất Do nằm xuống. Nguyệt Bất Do thật sự tức giận, hấn đưa lưng về phía Mạc Thế Di, không thèm nhìn y, cũng cố gắng tránh thoát khỏi ôm ấp của đối phương.

“Bất Do, người hãy nghe ta nói được không? Hãy nghe ta nói.” Tay chân từ phía sau cuốn lấy thân thể Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di càng không ngừng hôn lên khoé mắt ướt át và hai má hấn, trong lòng cực kì tự trách. Lần đầu tiên y nhìn thấy Nguyệt Bất Do thương tâm khổ sở như thế, thương tâm đến mức làm trái tim y cũng thấy đau đớn.

Hôn hơn nửa ngày, cuối cùng Nguyệt Bất Do mới không từ chối nữa, Mạc Thế Di vội vàng hỏi: “Bất Do, người nói người đã hỏi Ba Tùng, vậy hấn nói thế nào với người?”

Nguyệt Bất Do rầu rĩ trả lời: “Hấn nói hai nam muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ thì phải dùng đến chỗ kia, chính là chỗ người bôi thuốc ấy.”

Thì đúng vậy mà. Mạc Thế Di vuốt ve thân thể Nguyệt Bất Do tránh để hấn xù lông ngay tức khắc, y thật cẩn thận hỏi: “Vậy..... có phải, người không muốn, dùng cái chỗ kia của ta không?”

“Hừ !” Nào biết, Nguyệt Bất Do phẫn nộ hừ một tiếng, lại bắt đầu cự tuyệt.

“Bất Do Bất Do,” Lại vội vã dùng nụ hôn trấn an, Mạc Thế Di vội vàng nói: “Ta muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với người, thật sự muốn, mỗi ngày mỗi đêm đều muốn.”

“Gạt người !” Ánh mắt càng đỏ.

“Ta không lừa người. Cho dù phải lừa người trong khắp thiên hạ thì cũng sẽ không lừa người.” Mạc Thế Di rất hỗn loạn, y không biết đã đi nhầm bước nào lại làm Nguyệt Bất Do tức giận và thương tâm như thế.

“Người còn nói người không gạt người, người không muốn dùng chỗ đó của ta, người còn nói người không gạt người.” Thanh âm Nguyệt Bất Do cũng khàn, nhưng tuyệt đối không phải cái sự khàn vì tình dục dâng cao.

Trong lòng Mạc Thế Di lộp bộp một tiếng, dùng sức xoay mặt Nguyệt Bất Do lại, đối phương rũ mắt không nhìn y. Mạc Thế Di hôn lên cặp mắt đang khổ sở kia, càng thật cẩn thận hỏi: “Bất Do..... Người, có phải là đang trách ta..... không ‘muốn’ người?” Ngón tay không chịu khống chế mạnh mẽ tham nhập khe móng của Nguyệt Bất Do, nơi đó ướt át trơn mềm, dường như đã được rửa rấy qua. Đầu Mạc Thế Di oanh một tiếng, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Không cần miễn cưỡng dù sao người nói cùng ta làm chuyện sinh đứa nhỏ chỉ là gạt ta người chỉ muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với vợ của người người còn không thể quên được nàng.”

Lại “xổ ra một tràng”, không có một chút nghỉ lấy hơi nào, nhưng lời Nguyệt Bất Do lại làm tim Mạc Thế Di đập điên cuồng, cũng vạn phần ngọt ngào bất đắc dĩ.

“Bất Do, chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ lừa người sao?”

“Hừ !”

Người này thật là. Nâng cằm Nguyệt Bất Do lên để hấn nhìn mình, Mạc Thế Di hỏi: “Vì sao người cảm thấy người dùng chỗ đó của ta lại là ta lừa người ? Bất Do, ta không rõ, thật sự không rõ. Người cũng biết, ta và người giống nhau, đều là lần đầu tiên.”

“Gạt người, người rõ ràng đã làm chuyện sinh đứa nhỏ với nữ nhân.” Rất dễ ý, rất dễ ý.

Vì sao y lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào vô cùng hạnh phúc? Đây là Bất Do đang ghen sao? Mạc Thế Di rất muốn cười to, nhưng ở thời điểm này y tuyệt đối không dám.

“Bất Do, một nam một nữ cũng tốt, hai nam nhân cũng thế, đều phải có một người nằm dưới thân người còn lại. Ta luyện tiếc để người nằm dưới thân ta, ta luyện tiếc làm người đau.”

Nguyệt Bất Do giương mắt, lửa giận tận trời: “Nhảm nhí! Người rõ ràng biết ta không sợ đau. Nữ nhân khác có thể nằm dưới thân người vì sao ta lại không được? Là ta muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với người, không phải muốn người sinh đứa nhỏ ! Người không để ta sinh đứa nhỏ chính là trong lòng còn có nữ nhân kia, chính là không thể quên được tư vị của nữ nhân kia, chính là không muốn để ta làm người quên mất tư vị của nữ nhân kia!” Lời này nói rất hay, như thể hấn sinh được thật ấy. Nhưng mà Mạc Thế Di tuyệt đối không dám sửa “lỗi diễn đạt” của Nguyệt Bất Do lúc này.

Này..... Ai..... Giải thích không thông rồi. Vậy..... thôi không giải thích nữa.

“Thực xin lỗi Bất Do, ta sai rồi, ta không nên đem ‘suy nghĩ’ của ta áp đặt trên người người. Thực xin lỗi, ta sai rồi. Ta muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với người, chỉ muốn làm với người, chỉ làm với một mình người.” Nói những lời tình tứ chỉ có Nguyệt Bất Do có thể nghe được, Mạc Thế Di một lần nữa khiêu khích nhiệt tình của Nguyệt Bất Do.

“Người không cần miễn cưỡng !” Vẫn còn giận.

“Bất Do..... Ta thích người, ta yêu người, ta yêu người, Bất Do.....”

Những lời này vừa nói ra, thân thể Nguyệt Bất Do nháy mắt xụi lơ, cái mũi ê ẩm.

“Người gạt người..... Người không muốn cùng ta làm chuyện sinh đứa nhỏ.....”

“Không lừa người, Mạc Thế Di tuyệt đối sẽ không lừa Nguyệt Bất Do. Bất Do, Bất Do..... Ta yêu người..... Ta yêu người.....”

Trực tiếp ngâm lấy dục vọng đã mềm xuống của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di dùng hai tay mình vuốt ve từng tác thân thể Nguyệt Bất Do. Ngửa đầu nhìn xuống sóng tình trong cơ thể, Nguyệt Bất Do vẫn còn đang thương tâm.

“Người còn nhớ rõ..... vợ của người.....”

“Ta chỉ nhớ rõ một người tên là Nguyệt Bất Do, người duy nhất có thể ‘sinh đứa nhỏ’ cho ta.”

“Người, gạt người.....”

“Không lừa người, Mạc Thế Di tuyệt đối sẽ không lừa Nguyệt Bất Do.”

Lấy bình thuốc kia, Mạc Thế Di mở ra, trước mặt Nguyệt Bất Do đổ chất lỏng trong suốt ra, rồi mới tách hai chân Nguyệt Bất Do, bôi vào khe hông của hắn.

“Người không cần miễn cưỡng.” Hít hít cái mũi, Nguyệt Bất Do méo miệng.

“Có phải miễn cưỡng không trong chốc lát người sẽ biết.” Ôn nhu chậm rãi đâm vào một ngón tay, Mạc Thế Di chú ý sắc mặt Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do thở hổn hển mấy hơi, mấy hơi hơi nhịu lại. Mạc Thế Di muốn hỏi hắn có đau hay không, nhưng y không dám hỏi, sợ không cẩn thận lại chọc người này mất hứng.

“Ba Tùng..... Ừm a.....”

“Ba Tùng làm sao?” Thật chặt, thân thể Bất Do thật chặt. Vật dưới khó Mạc Thế Di nháy mắt ngẩng cao vài phần.

“Ba Tùng..... Chính là làm như vậy..... Ừ..... Làm như vậy..... với, Hứa, Thanh Thuỷ”

“Cho nên người cũng muốn ta làm như thế với người, có phải không?” Một ngón tay chậm rãi trườn động.

“Hừ ! Không, a ư..... Không, miễn cưỡng.....”

“Không miễn cưỡng, một chút cũng không miễn cưỡng.”

Lại rút vào một ít chất lỏng, nhìn hang động non nớt kia, lại nhìn phân thân của mình, Mạc Thế Di áp chế dục vọng sắp nổ tung, không được, còn không được.

Gian nan sáp nhập hai ngón tay, Mạc Thế Di tận lực sáp đến nơi sâu nhất của Nguyệt Bất Do, như vậy lát nữa hắn mới không quá đau. Nhưng dụng tâm của y hiển nhiên Nguyệt Bất Do không cảm nhận được. Thấy đối phương chậm chạp không cùng mình làm chuyện sinh đứa nhỏ, Nguyệt Bất Do càng tức giận.

“Người đừng miễn cưỡng không muốn làm thì thôi !” Nguyệt Bất Do thu chân, muốn rời khỏi.

“Bất Do !”

Vứt cái chai, đè thân thể Nguyệt Bất Do lại, Mạc Thế Di có phần nóng nảy: “Trực tiếp đi vào sẽ làm đau người!”

“Ta không sợ đau ! Người không cần miễn cưỡng !” Tức chết tức chết ! Trong đôi mắt đỏ ửng của Nguyệt Bất Do loang loáng bóng nước. Trái tim Mạc Thế Di như bị ai nắm chặt, y cúi đầu mạnh mẽ hôn cái miệng đang nhếch lên của Nguyệt Bất Do, một tay cầm vật cứng của mình nhấn tâm xé mở hậu nhị còn chưa được khuếch trương cẩn thận của Nguyệt Bất Do.

“Ừm!” Nguyệt Bất Do thét lớn một tiếng lại nâng tay ôm lấy Mạc Thế Di, ôm thật sự dùng sức. Mạc Thế Di không dám động đậy, vừa vặn người phía dưới lại dùng chân đá y, tựa hồ lại tức giận. Khẽ cắn môi, Mạc Thế Di dùng đầu lưỡi mở khớp hàm Nguyệt Bất Do, eo hạ xuống một cái.

“A!” Đau, đau quá..... Nguyệt Bất Do đau đến mặt mũi trắng bệch. Nhưng hắn lại nở nụ cười, nhưng vừa cười được một cái hắn lại không vui.

“Người..... Không cần, miễn cưỡng.....”

Mạc Thế Di không trả lời, khi tái nhợt trên mặt Nguyệt Bất Do thối lui một ít, phần eo của y mới chậm rãi trôi động. Người dưới thân rất đau, nhưng y không thể rời khỏi, càng không thể nhiều lời một câu.

51. Chương 51

Đau quá..... Trong lòng lại càng đau, nhưng trong lòng đau không phải bởi vì nơi đó đau, mà là vì Mạc Thế Di đang miễn cưỡng làm chuyện sinh đứa nhỏ với hắn. Trong lòng Nguyệt Bất Do rất khổ sở, trong đầu rất khổ sở, trên người cũng rất khổ sở. Chỉ là dần dần, sự khổ sở của hắn bị một loại cảm xúc khác thay thế.

Đây là cảm giác gì? Ngứa ngứa, tê tê Thật sự..... rất kỳ quái..... Hai chân kẹp chặt eo Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do kêu lên một tiếng vui thích bị Mạc Thế Di trừu sáp ra. Đúng, là vui thích. Là vui thích mà Mạc Thế Di mang cho hắn, nhưng lại không giống với những vui thích trước đây.

“Mạc Thế Di.....” Đang miễn cưỡng sao?

“Bất Do, Bất Do..... Ta yêu ngươi, ta yêu ngươi.....”

Hai tay gắt gao nắm chặt eo Nguyệt Bất Do, tốc độ Mạc Thế Di trừu sáp càng lúc càng nhanh, gương mặt không dịch dung bởi vì cực độ hạnh phúc mà hơi vẩn vơ.

Lý trí gần như bị dục vọng khống chế toàn bộ. Kéo hai bàn tay đang ôm mình của Nguyệt Bất Do giao hoà cùng mười ngón tay mình, Mạc Thế Di phóng túng dục vọng bản thân, một chút lý trí còn tồn tại kia càng không ngừng nhắc nhở y nếu để Nguyệt Bất Do phát hiện y có nửa điểm “miễn cưỡng”, đời này của y chỉ sợ đều sụp đổ. Bởi vì y đã phát hiện, trong chuyện “sinh đứa nhỏ” này Nguyệt Bất Do rất miễn cưỡng, cho dù là đau lòng cũng sẽ bị hắn coi là miễn cưỡng.

Nguyệt Bất Do hoàn toàn quên Mạc Thế Di có phải đang miễn cưỡng hay không, dưới sự đoạt lấy của Mạc Thế Di hắn kích tình hô to, lần lượt muốn Mạc Thế Di nhanh hơn, mạnh hơn một chút. Dưới thân hai người ướt át một mảnh, Nguyệt Bất Do thậm chí chủ động vận vẹo thân thể tác cẩu Mạc Thế Di hoàn toàn quên tư vị của nữ nhân “khác”, chỉ nhớ rõ hắn.

Ván giường không chịu nổi gánh nặng, Mạc Thế Di rút mạnh dục vọng của bản thân ra, lật thân thể Nguyệt Bất Do lại, hôn lên lưng hắn rồi lại mạnh mẽ sáp nhập thân thể hắn, đưa tới từng đợt run rẩy của Nguyệt Bất Do.

Dục vọng phát tiết không hề dự triệu, gầm nhẹ một tiếng, Mạc Thế Di đem tinh hoa của mình hoàn toàn rót vào trong cơ thể Nguyệt Bất Do, mà phần thân bị y vuốt ve của Nguyệt Bất Do cũng phun ra bạch trọc ồ ồ.

Hai người đều thở dốc lợi hại, Mạc Thế Di hạ xuống mấy cái hôn trên lưng Nguyệt Bất Do, luật động phần eo không hề dừng lại. Thoáng tỉnh táo, Nguyệt Bất Do lại bò tới phía trước, miệng suy yếu kêu: “Ngươi không cần, miễn cưỡng.”

Tóm lấy người đang muốn chạy trốn, Mạc Thế Di rút bản thân ra, lại lật người Nguyệt Bất Do lại, tiếp theo tách hai chân hắn ra, đem dục vọng lại vừa cứng lên của mình chậm rãi sáp nhập nơi đã bị thương của Nguyệt Bất Do. Y rất đau lòng, nhưng hiện tại không thể dừng lại.

“Ngươi không cần.....” Hai chữ miễn cưỡng bị người hôn trở lại. Nguyệt Bất Do rất tức giận đánh lên lưng Mạc Thế Di một cái, nhưng ngay sau đó hắn lại dùng lực ôm lấy đối phương, không rõ tư vị tuyệt vời như thế vì sao Mạc Thế Di lại không muốn cho hắn. Trong lòng đau đớn một trận, Nguyệt Bất Do lại tức giận đánh thêm một cái.

※

Âm thanh giường chiếu trong phòng giảng co thật lâu thật lâu thật lâu mới xem như triệt để chấm dứt. Trên giường hỗn độn không chịu nổi, khắp nơi dính đầy các loại chất lỏng. Người đang khổ sở sau lần lượt

từng trận vui thích cuối cùng cũng quên tức giận, ngủ như chết dưới thân Mạc Thế Di, ngay cả khi Mạc Thế Di rời khỏi cơ thể hắn cũng chỉ hừ khe khẽ vài tiếng, mí mắt cũng không động đậy chút nào.

Thở hắt ra, hôn một cái lên đôi môi sưng đỏ của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di xuống giường. Lấy nước tẩy rửa cho Nguyệt Bất Do, còn phải đổi khăn trải giường, đổi đệm chăn. Quay đầu liếc nhìn người đang ngủ say một cái, Mạc Thế Di lắc đầu, chuyện này là y suy xét không chu toàn, đợi người nọ tỉnh lại y nhất định phải giải thích rõ ràng.

Không gọi người hỗ trợ, Mạc Thế Di tự hoàn thành từng việc một. Đợi đến khi mang thân thể nhẹ nhàng khoan khoái của Nguyệt Bất Do thả lại trên giường, đắp chăn có hương vị của nắng lên cho hắn, Mạc Thế Di ra một thân đầy mồ hôi. Không thèm quan tâm đến chính mình, y xốc lên một góc chăn, mở đôi móng cánh hoa của Nguyệt Bất Do ra. Mi tâm nhú chặt, Mạc Thế Di dùng răng nanh cắn mở nắp bình thuốc, bôi thuốc cho Nguyệt Bất Do. Nơi đó còn có tơ máu, bị rách thật nghiêm trọng. Hậu quả này vượt quá dự đoán của Mạc Thế Di, nhưng dưới tình huống lúc đó y chỉ có thể làm như vậy.

Tỉ mỉ, trong trong ngoài ngoài đều bôi thuốc cẩn thận, Mạc Thế Di đắp chăn cho Nguyệt Bất Do, lúc này mới có thời gian đi chỉnh trang chính mình. Qua không đến một canh giờ nữa trời sẽ sáng, thân thể Mạc Thế Di mệt chết đi, nhưng đầu óc cũng rất thanh tỉnh. Người trên giường ngủ thật sự trầm, nhưng mi tâm lại vẫn mang thương tâm khổ sở, Mạc Thế Di im lặng thở dài một tiếng, tiếp theo, khước miệng khẽ cong lên, Bất Do của y thật là.

Ngồi dựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, Mạc Thế Di đợi đến khi trời sáng. Người bên cạnh dường như bởi vì trong ổ chăn thiếu một người, tay luôn luôn sờ tới sờ lui trước người hắn. Mạc Thế Di cầm tay hắn, khom người hôn môi hắn, chỉ chốc lát sau, người này lại ngủ say như chết, chỉ là nắm tay y thật chặt, không muốn buông ra.

Trời sáng rõ, Mạc Thế Di điểm huyết ngữ của Nguyệt Bất Do, mặc chỉnh tề ra khỏi phòng. Đi tới phòng Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng, y gõ cửa, cửa rất nhanh mở ra. Ra mở cửa là Hứa Thanh Thủy.

“Thế Di?” Hứa Thanh Thủy tránh người ra, xem ra y đã dậy từ sớm.

Mạc Thế Di đi vào phòng, hỏi: “Ba Tùng đại ca đã thức dậy chưa? Ta có việc phải phiền toái hắn một chút.”

Hứa Thanh Thủy mỉm cười nói: “Đã dậy rồi.”

Có người trong nhà nghe được tiếng Mạc Thế Di nên đi ra, Mạc Thế Di đi lên trước: “Ba Tùng đại ca, ta có việc muốn nhờ người, vào phòng rồi nói.”

“Được.”

Ba Tùng xoay người lại vào phòng, Mạc Thế Di cũng đi vào, đóng cửa lại. Hứa Thanh Thủy không hiểu kỳ bọn họ nói cái gì, đi ra ngoài làm điểm tâm.

Đợi đến khi Hứa Thanh Thủy trở về, Mạc Thế Di đã đi mất, thấy Ba Tùng ngồi ở bên cạnh bàn, hai tay che mặt, y không yên lòng đi tới, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Thế Di tìm người nói cái gì?”

Ba Tùng buông tay, Hứa Thanh Thủy nháy mắt mấy cái, vẻ mặt đối phương là muốn cười nhưng không cười nổi. Ba Tùng ôm Hứa Thanh Thủy để y ngồi trong lòng mình, thở dài: “Ai, có một vị tình nhân như vậy, thật sự là khó cho Thế Di.”

“Bất Do? Bọn họ xảy ra chuyện gì?” Không muốn đề nặng Ba Tùng, Hứa Thanh Thủy muốn đứng lên.

Đề lại thân thể Hứa Thanh Thủy, Ba Tùng hôn một cái lên miệng y, Hứa Thanh Thủy lập tức bất động, hai má đỏ rực. Ba Tùng ôm chặt y, cảm khái: “Có thể có được người thật sự là đời trước ta đã tu luyện có phúc mà. Thanh Thủy, Thế Di nói đợi sau khi mọi chuyện ở kinh thành kết thúc y sẽ đưa chúng ta đến tái ngoại, nơi đó sẽ không có người nào uy hiếp chúng ta nữa. Người nguyện ý đi không?”

Hứa Thanh Thủy nở nụ cười: “Chỉ cần có người, đi nơi nào cũng giống nhau.”

“Được, vậy, chúng ta sẽ đi tái ngoại.”

Trở lại trong phòng, Mạc Thế Di cởi áo lên giường. Chui vào ổ chăn, ôm người theo bản năng chui vào trong lòng y, y thở hắt ra thật dài, khóe miệng cong lên. Lần này hiểu lắm thật sự là ồn ào lớn rồi, nhất định phải giải quyết cho tốt, nếu không người này mà tức giận chạy mất thì chẳng phải là y oan uổng? Chỉ là y làm sao cũng không nghĩ rằng người này lại để ý nữ tử mà y căn bản không nhớ rõ dung mạo kia như vậy, đây là sơ sẩy của y.

Lại thở hắt ra, Mạc Thế Di nhắm mắt lại, đợi người trong lòng tỉnh ngủ y sẽ để người này biết y thương hần nhiều đến thế nào, y một chút cũng không miễn cưỡng.

Ngủ thẳng đến giữa buổi chiều, Nguyệt Bất Do hừ vài tiếng, muốn tỉnh. Đã tỉnh ngủ, Mạc Thế Di buông sách trong tay, sờ lên mặt Nguyệt Bất Do, khẽ gọi: “Bất Do, Bất Do?”

Trong tim rầu rĩ, chua xót, còn có chút đau đớn. Lúc trước nghe thấy âm thanh này hần liền đặc biệt cao hứng, đặc biệt hoan hỉ, nhưng giờ phút này lại hoàn toàn tương phản.

Trong đầu không hện mà lại hiện lên từng màn trước khi mê man, Nguyệt Bất Do mở mắt, trong mắt là oán giận rõ ràng. Bàn tay Mạc Thế Di đặt trên mặt hần cứng đờ, im lặng thở dài.

“Đói bụng rồi hả, để ta lấy đồ ăn cho ngươi.”

“Không đói bụng.” Tức cũng đủ no rồi.

“Một ngày chưa ăn gì làm sao lại không đói bụng được, ta lấy đồ ăn cho ngươi, ngươi đừng đứng lên.”

Xốc chăn lên xuống giường, treo màn sang một bên, Mạc Thế Di mặc áo khoác vào đi ra ngoài. Nhìn y rời đi, Nguyệt Bất Do kéo chăn lại, trong mắt không thoải mái.

“Hừ!” Nặng nề hừ một tiếng, Nguyệt Bất Do vùi đầu vào trong ổ chăn, thân thể đau nhức dị thường, thật giống như không phải của hần, nhưng hần không có tâm tư để ý.

Có người đi vào, lại không phải tiếng bước chân của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do mạnh mẽ kéo chăn lên giường mắt, rồi hần sững sốt: “Ba Tùng?”

Người đi vào cười với hần, kéo ghế dựa ra ngồi bên giường, nói rõ ý đồ đến đây: “Thế Di tìm ta giúp hần một chuyện.”

“Hừ! Ngươi đừng khuyên ta, tâm tư của y ta đều biết, sau này ta sẽ không miễn cưỡng y!” Trong lòng càng khó chịu, Nguyệt Bất Do dùng sức kéo cao chăn che mặt, lại đụng đến miệng vết thương đau đớn phía dưới, hần nghiêng răng không để mình phát ra âm thanh.

Ai, Ba Tùng cười lắc đầu, nhìn không ra một Nguyệt Bất Do ổn trọng lợi hại thế mà lại trẻ con và..... không phân phải trái như thế. Mà thôi mà thôi, hần làm người tốt đến cùng vậy, đừng làm cho hai người yêu nhau này vô duyên vô cớ sinh ra hiểu lầm.

“Bất Do, ngươi hiểu lầm Thế Di rồi.”

“Hừ!”

Ngoài cửa phòng, Mạc Thế Di đứng đó đợi Ba Tùng đi ra, đúng hơn là, đợi Nguyệt Bất Do “tha thứ” cho y. Đi cùng Ba Tùng đến, Hứa Thanh Thủy đứng bên cạnh y muốn nói vài câu an ủi nhưng lại không biết nên nói thế nào, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư. Nghĩ nghĩ, y nhìn về phía Mạc Thế Di, tìm lời để nói: “Nội thương của Bất Do đã ổn chưa? Ta định phối ít thuốc điều trị cho hần, hần luôn nói không có việc gì.”

Mạc Thế Di thu hồi tâm tư, nói: “Ngươi phối đi, ta sẽ bảo hần uống. Nội thương của hần đã khá tương đối, chỉ là kéo dài đã lâu, ta cũng sợ hần để lại di chứng gì, hần luôn không biết yêu quý bản thân như vậy.”

Hứa Thanh Thủy cười: “Đúng vậy. Bất Do người này đôi khi tâm tư rất tinh tế, đôi khi lại tùy tiện, đặc biệt đối với chuyện của chính mình, hần luôn không quan tâm. Nhưng mà quen biết Bất Do một thời gian, ta có thể nhìn ra được hần rất để ý mọi chuyện của ngươi.”

Mạc Thế Di ngồi xuống trước cửa, thở dài một tiếng: “Lần này là ta không đúng, làm hần hiểu lầm, ta hần là biết hần để ý đến chuyện lúc trước của ta thế nào.”

Hứa Thanh Thuỷ ngồi xuống cùng y, lấy giọng điệu trưởng bối nói: “Bất Do không phải là người nói không thông, chờ hần hiểu được là mình hiểu lầm hần sẽ không tức giận nữa. Nhưng mà hần để ý như thế chỉ sợ là vẫn lo lắng, lo lắng người sẽ không thích hần. Đừng nhìn hần chẳng quan tâm cái gì cả mà nhảm, đối với tình cảm của người hần lại thực sự để ý, bằng không cũng sẽ không khổ sở như thế.”

Mạc Thế Di gật gật đầu: “Là ta sơ sót.”

Kế tiếp hai người không nói gì nữa, đợi thật lâu, cánh cửa phía sau mới mở, Mạc Thế Di và Hứa Thanh Thuỷ lập tức đứng lên. Ba Tùng nhìn Mạc Thế Di cười, tìm Mạc Thế Di như được thả lỏng, nói tạ ơn với Ba Tùng, y bước nhanh vào phòng. Giúp y đóng cửa lại, Ba Tùng kéo tay Hứa Thanh Thuỷ đi về phía phòng mình, cười nói: “Hần là không có việc gì nữa rồi. Cũng khó trách Thế Di gặp khó khăn đến thế, ta cũng thiếu chút nữa là không chống đỡ được.”

“Ha ha, không có việc gì thì tốt rồi.”

Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng trở về phòng, Hứa Ba vẫn ở Đông cung chưa trở về, Thành Lệ có vẻ cũng biết tối hôm qua Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do có việc muốn làm, hôm nay không tới quấy rầy.

Vào phòng ngủ, nhìn trong ánh mắt người trên giường vẫn còn mang bất mãn, Mạc Thế Di đi đến bên giường, khom người hôn hần: “Thực xin lỗi, Bất Do, ta sai rồi.”

“Người thật sự muốn cùng ta làm chuyện sinh đứa nhỏ?” Tuy rằng cũng hiểu được mình có vẻ, hình như, chắc là đã hiểu lầm, nhưng Nguyệt Bất Do vẫn không yên lòng.

Đặt tay Nguyệt Bất Do lên ngực mình, Mạc Thế Di nhìn hần: “Không lừa người, thật sự, thật sự muốn cùng người làm chuyện sinh đứa nhỏ. Chỉ là ta nghĩ rằng, làm như vậy sẽ làm người càng vui hơn.”

“Ta không vui!”

Mạc Thế Di lập tức lại áy náy: “Ta sai rồi, sau này tuyệt không tái phạm nữa.”

Nguyệt Bất Do nhếch miệng, rồi mới chu môi, Mạc Thế Di nhanh chóng nhào tới hôn. Hôn thật lâu, lâu đến mức cái hôn đã trở nên cực kì triền miên, suy xét đến thân thể Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di cường chế dục vọng, ngừng đầu.

Lau đi ướm át bên miệng Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di lại nói: “Bất Do, ta không lừa người, ta chỉ muốn cùng người làm chuyện sinh đứa nhỏ. Còn nữ nhân kia, ta đã sớm quên rồi, ta thậm chí chưa từng nhớ rõ dung mạo của nàng, càng đừng nói có cảm giác gì với nàng. Bất Do, nửa đời trước ta không được tự do, nửa đời sau ta chỉ mong có thể có người làm bạn. Nếu người nguyện ý, kiếp sau ta cũng phải tìm được người, cho dù phải quần lấy người thì cũng sẽ quần đến khi nào người chịu ở bên cạnh ta mới thôi.”

“Vậy sau này người sẽ lại làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta sao?” Ánh mắt lại sắp cong cong.

Mạc Thế Di hôn một cái lên khoé miệng Nguyệt Bất Do: “Người còn nguyện ý cho ta làm chuyện sinh đứa nhỏ với người sao? Lần này ta làm đau người, còn làm người bị thương.”

“Nguyện ý!” Hai tay lập tức ôm cổ Mạc Thế Di không cho y rời đi, Nguyệt Bất Do hô to: “Ta không sợ đau không sợ bị thương, ta muốn người ‘chỉ’ làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta.”

Hốc mắt nóng bỏng, Mạc Thế Di cười với Nguyệt Bất Do, nụ cười mà hần thích nhất: “Ta ‘chỉ biết’ làm cùng người. Nhưng mà lần tới người có thể cho ta thời gian nhiều hơn một chút? Ta không muốn người đau, không muốn người bị thương.”

Ánh mắt cong cong, Nguyệt Bất Do gật đầu: “Chỉ cần người thật lòng, không miễn cưỡng, người muốn làm sao cũng được.”

Đứa ngốc.

“Ta đương nhiên là thật lòng, lại càng không miễn cưỡng.” Xoa xoa bụng Nguyệt Bất Do, triệt để nhẹ nhàng thở ra, Mạc Thế Di hỏi: “Có đói bụng không?”

“Đói.” Hết giận, tự nhiên là đói rồi.

“Ta lấy đồ ăn cho ngươi. Nhưng mà nơi đó của ngươi bị thương, trước khi vết thương lành lại chỉ có thể ăn đồ ăn thanh đạm dễ tiêu hóa.”

“Không sao không sao, chỉ cần có thể lấp đầy bụng là được.” Ăn cái gì cũng tốt, chuyện ăn so với chuyện sinh đứa nhỏ với Mạc Thế Di thì chỉ nhỏ xíu, Nguyệt Bất Do khoát tay thật mạnh.

Thật muốn dung nhập người này vào máu thịt của mình quá. Nhịn không được lại hôn Nguyệt Bất Do hồi lâu, Mạc Thế Di đứng dậy đi lấy đồ ăn cho hắn. Nằm trong ổ chăn, được làm chuyện sinh đứa nhỏ với Mạc Thế Di như nguyện, lúc này Nguyệt Bất Do mới tươi cười. Đau thì đau, nhưng hắn rất thích.

Giải quyết xong hiểu lầm, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do chỉ ở trong phòng lấp đầy bụng không ra ngoài. Ăn no rồi, Mạc Thế Di nằm trên giường xoa eo bóp chân cho người nào đó. Kỳ thật Nguyệt Bất Do cũng không để ý, đau thì đau thôi, qua vài ngày thì tốt rồi. Nhưng Mạc Thế Di lại xoa cho hắn, nhìn sự đau lòng trên mặt Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cứ để y xoa nhẹ cho mình. Hắn thích Mạc Thế Di đau lòng, thích Mạc Thế Di đau lòng vì hắn.

Đêm nay, chui trong lòng Mạc Thế Di ngủ, mi tâm Nguyệt Bất Do không còn khổ sở nữa, trong lòng tràn ngập vui vẻ. Ôm hắn, trên mặt Mạc Thế Di cũng không có lo lắng, chỉ có hạnh phúc vì lại một lần nữa được người yêu tin tưởng. Tuy rằng Nguyệt Bất Do biết chuyện này hắn hiểu lầm, nhưng hắn vẫn mãnh liệt yêu cầu hắn phải làm người phía dưới, muốn dùng thân thể của chính mình để chặt chẽ hấp dẫn Mạc Thế Di, để y không thể nhớ tới tư vị nữ nhân khác nữa.

Mạc Thế Di tuy rằng tiếc nuối, nhưng cũng tiếp nhận rồi, vừa rồi người này giận dữ như thế, nếu y còn kiên trì, lỡ như làm người này tức giận chạy mất thì biết làm sao. Nếu không thể lấy bản thân làm “quà” tặng Nguyệt Bất Do, vậy đổi cái khác đi. Chuyện Nguyệt Bất Do để ý nhất chính là sự tự do của y, vậy y phải sớm ngày lấy được tự do của mình, sớm ngày nương tựa Nguyệt Bất Do, cùng hắn lưu lạc giang hồ.

Côn trùng ban đêm ngoài cửa sổ kêu rầm rĩ, nhưng hai người đang ôm chặt lấy nhau vẫn ngủ thật say, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì thì ngày mai nói sau, giờ khắc này, bọn họ chỉ cần có nhau là đủ rồi.

52. Chương 52

Nằm trên giường một ngày, ngày hôm sau Nguyệt Bất Do đã xuống giường. Chỗ kia tự nhiên không thể lành nhanh như thế, chẳng qua Nguyệt Bất Do cũng không phải là quý nhân thân thể mảnh mai, không phải thương nặng nha, qua vài ngày thì tốt rồi, không cần thiết ngày nào cũng nằm trên giường, nói ra có khi còn làm người ta chê cười ấy chứ.

Mạc Thế Di rất muốn Nguyệt Bất Do nằm trên giường thêm hai ngày, nhưng y quá rõ ràng tính tình tiểu tình nhân của mình, chỉ có thể dặn dò hắn làm việc chậm một chút, đừng làm tăng thêm thương thế cho chỗ kia. Cũng may thuốc mỡ Thành Lệ giúp y tìm được có vẻ dùng rất tốt, chỗ đó của Nguyệt Bất Do đã không còn chảy máu nữa. Nhìn Nguyệt Bất Do dùng tư thế quái dị đi tới đi lui, Mạc Thế Di thật đau lòng.

Ăn xong bữa sáng, Nguyệt Bất Do bảo Mạc Thế Di phái người đi gọi Thành Lệ, chuyện sinh đứa nhỏ phải làm, chuyện chữa bệnh càng không thể bỏ qua. Mạc Thế Di đi tìm người mời Thành Lệ, Nguyệt Bất Do chạy nhanh đến chỗ Hứa Thanh Thuỷ, giữ chặt y lặng lẽ nói: “Cái thuốc kia người đã làm xong chưa?”

Hứa Thanh Thuỷ bật cười: “Cái kia phải vài ngày mới làm xong được, ngày hôm qua ta vừa bảo họ hỗ trợ mua được dược liệu rồi.”

“À.” Nguyệt Bất Do xoa xoa cái bụng của mình, hạ giọng, “Người nhanh lên. Như thế này làm một lần xong vài ngày sau cũng không thể làm, rất mệt. Tốt nhất là cái loại bôi vào thì ngày hôm sau sẽ không làm sao nữa ấy.”

Hắn vừa nói xong, Hứa Thanh Thuỷ liền ho khan. Trong chuyện này Nguyệt Bất Do thật đúng là nam nhi hào sảng mà. Nhưng đối mặt với người như vậy Hứa Thanh Thuỷ lại không thể quá ngưỡng chừng, dù sao thì y cũng là trưởng bối, Nguyệt Bất Do lại đang nghiêm túc nói với y. Trong lòng biết về chuyện này

Nguyệt Bất Do rất đơn thuần và thẳng thắn, Hứa Thanh Thuỷ cũng nhân cơ hội nói: “Nam tử làm chuyện này vốn không giống nữ tử, người không cần quá nóng vội, cứ để Thế Di chuẩn bị thật tốt cho người, như vậy người sẽ không bị thương. Sau đó bôi chút thuốc, ngày hôm sau chắc chắn sẽ không có việc gì. Nhớ đấy, không cần quá lỗ mãng, nếu không người sẽ không dễ chịu, Thế Di cũng sẽ không dễ chịu.”

Nguyệt Bất Do vừa nghe liền sửng sốt: “Mạc Thế Di cũng sẽ không dễ chịu?”

Hứa Thanh Thuỷ chịu đựng đỏ mặt gật đầu, nghiêm túc nói: “Chuyện này vốn là việc thân mật ngọt ngào, sao có thể vội vàng xao động thô lỗ. Chúng ta là người ngoài mà còn nhìn ra được Thế Di thích người, trong lòng cũng chỉ có người. Người muốn thế nào tự nhiên là y sẽ đáp ứng toàn bộ, nhưng như vậy thường sẽ làm y xem nhẹ cảm nhận của chính mình, người cũng không muốn thế đúng không?”

“Không muốn.” Nguyệt Bất Do cúi đầu, quai hàm bạnh lên, “Vây..... Vây Mạc Thế Di y, có phải là.....”

Hứa Thanh Thuỷ không nhịn được nhẹ nhàng gõ vào gáy Nguyệt Bất Do một cái: “Người đừng nghĩ nhiều, tấm lòng của Thế Di đối với người không phải người là người rõ ràng nhất sao?”

Nguyệt Bất Do nghĩ nghĩ, gật đầu thật mạnh: “Y thích ta, ta cũng thích y.”

“Còn không phải sao? Các người thích lẫn nhau, vậy người còn hoài nghi cái gì? Thích, tự nhiên sẽ muốn làm chuyện thân mật, ý tứ của ta chẳng qua cũng là muốn người không cần vội vàng xao động như vậy, người cũng không muốn mình không thoải mái làm Mạc Thế Di phải đau lòng vì người đúng không?”

Hắn muốn, hắn thích nhất là nhìn dáng vẻ Mạc Thế Di đau lòng vì hắn. Nhưng mà..... Nguyệt Bất Do nhìn về phía Hứa Thanh Thuỷ, trịnh trọng nói: “Từ nay về sau ta nghe y, không lỗ mãng nữa.”

Hứa Thanh Thuỷ nở nụ cười: “Thế này mới đúng. Người không biết ngày đó Thế Di đau lòng người thế nào đâu.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong: “Ta biết.”

“Người à.” Hứa Thanh Thuỷ bắt đầu cười, nhưng mà như vậy Bất Do vẫn cứ để người như Thế Di yêu thương đi, hai người bọn họ là trời sinh một đôi.

Bị Hứa Thanh Thuỷ “dạy bảo” một phen, Nguyệt Bất Do cũng bắt đầu tỉnh lại. Trước không nói mấy ngày nay chỉ có thể ăn cháo ăn rau xanh, giờ còn không thể cùng Mạc Thế Di làm chuyện sinh đứa nhỏ tiếp, sau này hắn cũng không thể lỗ mãng như thế nữa. Vừa nghĩ vậy, Nguyệt Bất Do liền ngoan ngoãn trở về phòng, đi đến giường, dưỡng thương.

Mạc Thế Di đã trở lại, thấy Nguyệt Bất Do nằm trên giường, y chạy nhanh tới, hỏi: “Bất Do? Có phải đau lắm không?” Người này vừa rồi còn nói không nằm mà.

Nguyệt Bất Do lắc đầu: “Không phải. Ta muốn nhanh chóng dưỡng thương cho tốt, bằng không cũng không thể làm chuyện sinh đứa nhỏ với người nữa.”

Mạc Thế Di sửng sốt, rồi khước miệng cũng cong lên không tự nhiên lắm, không phải y không muốn, mà là còn chưa học cười tự nhiên được, nhưng trong lòng cũng ngọt ngào nở hoa. Khom người, hôn khước miệng Nguyệt Bất Do một cái, y khàn khàn nói: “Để ta xem xem có rách ra không.”

Nguyệt Bất Do lập tức trở mình, cong cái mông lên, không hề ngượng ngùng chút nào. Mạc Thế Di cởi bỏ khó của hắn, cởi quần hắn, ôn nhu tách mông cánh hoa của hắn ra, chỉ thấy vết thương màu đỏ sẫm ở nơi đó vẫn rất rõ ràng. Lấy thuốc trong người ra bôi một chút cho Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di hôn hai cái lên cánh mông của Nguyệt Bất Do, mặc lại quần cho hắn.

“Mấy ngày nay vẫn nên nằm đi.”

“Được.”

Nguyệt Bất Do xoay người, chu miệng.

Hai người lại ở trong phòng khanh khanh ta ta, có người gõ cửa, Mạc Thế Di xuống giường, nghe bên ngoài có người nói: “Công tử, thiếu gia đến đây.”

Mạc Thế Di đi giày, miệng nói: “Bảo hắn đến đây đi, đi mời cả Hứa công tử và Ba Tùng công tử đến nữa.”

“Vâng.”

“Thành Lệ đến đây?” Nguyệt Bất Do ngồi dậy muốn xuống giường, lại nhớ tới hấn đáp ứng Mạc Thế Di phải dưỡng thương, lại nằm trở về.

Mạc Thế Di gật đầu, đứng dậy đi mở cửa, chỉ chốc lát sau Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng đến đây, Thành Lệ cũng đến, còn mang Hứa Ba về.

Vừa thấy Hứa Ba, Nguyệt Bất Do cũng rất kinh ngạc nói: “Oa, cuối cùng người đã trở lại, ta còn tưởng người bị Thành Lệ ăn rồi, hấn không bắt nạt người chứ?”

Hứa Ba lắc đầu đang muốn nói chuyện, một người bất mãn đi đến bên giường, nghiêng mắt nhìn hấn: “Bản cung cũng đâu phải mãnh thú hồng thủy chứ. Thế còn người, Nguyệt đại hiệp của chúng ta sao lại bệnh tật nằm giường thế này?” Miệng hỏi, Thành Lệ lại vươn tay định sờ mông Nguyệt Bất Do, bị một người ngăn lại.

“Thành Lệ.” Đương nhiên là Mạc Thế Di.

“Hừ, người này vừa thấy ta là chẳng nói được lời nào tốt cả.” Thành Lệ không cam lòng thu tay lại.

Nguyệt Bất Do còn tiếp tục trêu chọc: “Miệng người xấu như vậy, Hứa Ba lại ngốc, ta tự nhiên phải lo lắng cho y.”

“Có ngốc cũng thông minh hơn người.”

Vừa thấy mặt nhau một cái là hai người liền đấu khẩu, Hứa Ba ở một bên cười trộm, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng cũng cười. Ngồi trên giường thoải mái ôm Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nhìn về phía Thành Lệ: “Người cũng đừng cùng hấn náo loạn nữa.”

“Ái chà, người cứ bảo vệ hấn đi, nhớ đừng quên ta là anh trai của người đó.” Thành Lệ không hề ghen tị chút nào, trách cứ Mạc Thế Di, sau đó ngồi xuống bên kia giường. Hấn vừa ngồi, Nguyệt Bất Do liền nhắc chân đạp hấn, kết quả lại chạm đến vết thương, đau đến nhe răng. Thành Lệ ôm bụng cười ha ha, làm Nguyệt Bất Do hận đến nghiến răng.

Khẽ vuốt cổ Nguyệt Bất Do để hấn không tức giận nữa, Mạc Thế Di nói: “Đừng trêu hấn, chính sự quan trọng hơn.”

Vừa nói đến chính sự, Nguyệt Bất Do và Thành Lệ đều thu lại biểu cảm trên mặt, nghiêm túc hơn rất nhiều. Hứa Thanh Thuỷ cũng không cười nữa, đứng dậy đi đến bên cạnh Thành Lệ, Hứa Ba rất hiểu chuyện, mang một chiếc ghế đến cho cha.

“Thái tử điện hạ, ta muốn bắt mạch cho ngài trước, sau đó Ba Tùng sẽ đến xem cổ tròng của ngài và Thế Di.”

Tâm Mạc Thế Di và Thành Lệ đều trầm xuống vài phần, Thành Lệ gật đầu, dưới sự yêu cầu của Hứa Thanh Thuỷ liền vươn tay phải. Hứa Thanh Thuỷ bắt mạch cho hấn, rū mắt kiểm tra, trong lúc này ai cũng không nói chuyện, đều nhìn chăm chăm Hứa Thanh Thuỷ. Sắc mặt Hứa Thanh Thuỷ không thay đổi, qua thật lâu y mở miệng: “Mời điện hạ vươn tay trái.”

Thành Lệ vươn tay trái, Hứa Thanh Thuỷ tiếp tục xem mạch cho hấn, lại qua hồi lâu, Hứa Thanh Thuỷ mới nhắc tay ra. Thành Lệ không hỏi, Mạc Thế Di nhếch miệng, hỏi: “Tình huống, như thế nào?”

Có người ho nhẹ vài tiếng, là Nguyệt Bất Do. Hứa Thanh Thuỷ nhìn hấn một cái, thần sắc vẫn không có bất cứ biến hóa gì, nói: “Bệnh tim của điện hạ là mang từ trong bụng mẹ ra, chỉ bắt mạch như vậy cũng không thể chắc chắn, ta còn muốn nhìn xem cổ tròng của các người là như thế nào.” Nói xong, y nhìn về phía Ba Tùng.

Ba Tùng đã đi tới. Mạc Thế Di cởi áo mình ra, Thành Lệ nắm chặt tay, nâng tay cởi bỏ nút áo. Hứa Ba ở một bên nhìn, không nhịn được lên tiếng: “Thái tử điện hạ, cha và cha lớn rất lợi hại, người không cần lo lắng.”

Thành Lệ nhìn y cười, nhưng nụ cười lại tái nhợt. Hai người đều cởi áo, lộ ra lồng ngực của mình. Hứa Ba cúi đầu hít sâu một hơi, vội vàng che miệng lại. Lông mày Ba Tùng nhíu thật chặt, mặc dù hắc khôi phục bình tĩnh rất nhanh nhưng tâm Mạc Thế Di và Thành Lệ lại càng trầm xuống.

“Du Cự.” Nói một tiếng với Thành Lệ, Ba Tùng tiến lên cẩn thận xem xét khối gỗ lên trên ngực hắc, rồi mới sờ sờ. Nhìn thật lâu, sau đó hắc vươn tay với Hứa Ba: “Ba Ba, đem Vương Tài cho ta.”

Hứa Ba lập tức lấy Vương Tài trên cổ ra, tay Ba Tùng ôm Vương Tài tiếp cận ngực Thành Lệ, cúi đầu niệm cái gì đó. Khối gỗ trên ngực Thành Lệ giật giật, hắc khó chịu kêu rên một tiếng. Ba Tùng nhìn về phía Mạc Thế Di, chỉ thấy ngực y cũng khẽ nhúc nhích, đưa Vương Tài lại cho Hứa Ba, Ba Tùng đứng thẳng dậy.

Có người hít hít cái mũi, nâng tay định lau, Mạc Thế Di lẹ tay lạnh mắt kéo tay hắc ra, lấy trong túi một chiếc khăn lau cho hắc. Ba Tùng không nhìn Nguyệt Bất Do, nhưng hắc nghe được tiếng đối phương hít mũi. Trầm ngâm một lát, hắc nhìn về phía Thành Lệ đang nhìn mình chằm chằm, hỏi: “Điện hạ trúng cổ này đã bao lâu rồi?”

Sắc mặt Thành Lệ có chút tái nhợt nói: “Từ lúc bản cung năm tuổi đến hôm nay, sắp ba mươi năm rồi.”

Ba Tùng gật đầu, lại hỏi: “Vậy người hạ cổ cho điện hạ, điện hạ có biết là ai không?”

“Chỉ biết là họ Dương, là người Miêu, nhưng đã bị mẫu hậu diệt khẩu.”

Ba Tùng không có phản ứng gì lớn, chỉ nói: “Nếu là họ Dương, hắc là Dương trưởng lão rồi. Nhưng hắc không phải người trong trại chúng ta, ta và hắc cũng gặp nhau vài lần, cổ độc của hắc đúng là thập phần lợi hại.”

“Ba Tùng đại ca, cổ trùng này có thể giải được không?” Mạc Thế Di nắm chặt tay Nguyệt Bất Do hỏi.

Ba Tùng đi đến trước mặt Mạc Thế Di, xem khối cổ trùng nổi lên của y, qua một lát, hắc nói: “Của người là mẫu cổ, chỉ cần lấy mẫu cổ ra, ấu cổ trong cơ thể thái tử điện hạ sẽ có thể thanh trừ. Chỉ là thời gian các người trúng cổ đã lâu lắm, muốn thanh trừ sạch sẽ cần tiêu phí một thời gian, hơn nữa trong tay ta cũng không có những thứ cần thiết, cần phải chuẩn bị.” Nói xong, hắc đứng thẳng dậy nhìn hai người cười, nói: “Loại cổ này tuy rằng phiền toái nhưng vẫn có thể trừ bỏ, xin thái tử điện hạ hãy yên tâm.”

Trên mặt Thành Lệ có chút thả lỏng, nhưng lại có lo lắng khác, ngại Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di ở đây, hắc không tiện hỏi. Chẳng qua Nguyệt Bất Do đã giúp hắc hỏi: “Vậy trừ bỏ cổ trùng có thể ảnh hưởng đến an nguy của Thành Lệ không?”

Ba Tùng nhìn về phía Hứa Thanh Thủy, Hứa Thanh Thủy trấn an: “Muốn giải cổ trùng, điều kiện tiên quyết đương nhiên là không thể làm điện hạ và Thế Di bị thương. Ta và Ba Tùng sẽ không để thái tử điện hạ và Thế Di có chuyện.”

“Vậy là tốt rồi.” Nguyệt Bất Do nở nụ cười.

Thành Lệ cười nhẹ, kéo y phục lên: “Có những lời này của người, bản cung an tâm.” Nguyệt Bất Do lặng lẽ chọc chọc Mạc Thế Di, Mạc Thế Di đứng lên nói: “Thành Lệ, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Không cao hứng lắm, Thành Lệ đứng dậy đi cùng y, Hứa Thanh Thủy nói với con trai đang lo lắng nhìn Thành Lệ rời đi: “Ba Ba, hôm qua cha mua được liệu về còn chưa kịp phơi, con đi giúp cha phơi đi.”

“A.” Hứa Ba mang chút tâm tư đi ra ngoài.

Ba người vừa đi, Nguyệt Bất Do liền lập tức thấp giọng hỏi: “Tình huống thế nào? Nói chi tiết cho ta biết.”

Khác với vừa rồi, vẻ mặt Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng đều ngưng trọng. Nguyệt Bất Do thấy thế, ngược lại càng lạnh tĩnh. Hắc ngồi xuống nói: “Mặc kệ tình huống xấu đến thế nào, các người đều nói chi tiết đi.”

Hít một hơi thật sâu, Hứa Thanh Thủy nói trước: “Bệnh tim của thái tử điện hạ là từ trong bụng mẹ mang ra, theo mạch tượng của điện hạ thì thấy, nếu lấy đi cổ trùng trong cơ thể điện hạ, thân thể điện hạ sợ là.....” Câu sau cũng không cần nói thêm nữa.

Nguyệt Bất Do nhíu mi: “Không có biện pháp khác?”

Ba Tùng hạ giọng: “Loại cổ này chuyên môn ký sinh trên cơ thể người chết, điện hạ năm tuổi trúng cổ, có thể hiểu được tình trạng của điện hạ khi đó nguy hiểm đến thế nào. Nhưng nếu không lấy đi cổ trùng trong cơ thể điện hạ, tình trạng của điện hạ sẽ càng xấu đi. Đó là ấu cổ, tuy có mẫu cổ áp chế nhưng cuối cùng sẽ lớn lên. Một khi ấu cổ thoát khỏi sự khống chế của mẫu cổ thì sẽ có ý thức tự chủ, bắt đầu phản phệ ký chủ. Không chỉ như thế, mẫu cổ không thể khống chế ấu cổ nữa cũng giống như dã thú mất đi mục tiêu, sẽ điên cuồng mà xé rách ký chủ của nó. Cho nên dù là Thế Di hay là điện hạ cũng phải mau chóng lấy cổ trùng ra. Vừa rồi khi Vương Tài tiếp cận chúng thì chúng đều có phản ứng, cho thấy chúng đã sắp thoát ly khống chế rồi.”

“Phải làm sao!” Nguyệt Bất Do bình tĩnh đến kỳ lạ.

Ba Tùng ngậm miệng, Hứa Thanh Thuỷ nhìn về phía hắn. Nguyệt Bất Do nhìn hai người, lại nói một câu: “Phải làm thế nào! Các ngươi chỉ cần nói thôi!”

Liếm liếm miệng, tay Hứa Thanh Thuỷ không khỏi run lên, lại vẫn nhìn Ba Tùng. Hồi lâu sau, Ba Tùng giương mắt: “Có biện pháp, nhưng rất nguy hiểm.”

“Nói !”

Hứa Thanh Thuỷ mở miệng: “Ta và Ba Tùng từng thử qua một biện pháp. Có một loại cổ, gọi là Liên Tâm cổ, phối hợp với y thuật của ta, có thể cứu tính mệnh điện hạ, nhưng mà..... Quá trình, cực kỳ hung hiểm.”

“Biện pháp gì!”

Hứa Thanh Thuỷ nhin không được cầm tay Ba Tùng, toàn bộ thân thể đều run rẩy: “Sau khi lấy cổ trùng của thái tử điện hạ ra, lập tức hạ Liên Tâm cổ cho thái tử điện hạ. Nhưng loại cổ này cần một thuốc dẫn.”

“Cái gì!”

“Liên Tâm cổ..... Ý nghĩa đúng như tên gọi, chính là nối liền trái tim..... Chính là, chính là.....” Hứa Thanh Thuỷ không nói nổi nữa. Ba Tùng đỡ lấy thân thể y, gần từng tiếng nói với Nguyệt Bất Do: “Phải đồng thời đâm thủng trái tim của điện hạ và thuốc dẫn, để cổ trùng ở trong ngực thuốc dẫn hấp thu máu từ tim thuốc dẫn vào trong tim điện hạ, lấy máu từ tim thuốc dẫn để nuôi dưỡng trái tim điện hạ. Chín chín tám mươi một ngày sau, Liên Tâm cổ sẽ vĩnh viễn sinh trưởng trong tim điện hạ, cho đến ngày điện hạ nhắm mắt xuôi tay.”

“Thuốc dẫn, có thể, sẽ chết.” Thanh âm Hứa Thanh Thuỷ nghẹn ngào, “Nhưng, thuốc dẫn này phải là người có huyết mạch tương liên. Ngoài Thế Di.....” Lời tiếp theo, không nói cũng hiểu.

Lông mày Nguyệt Bất Do gắt gao nhăn chặt, rồi chậm rãi buông ra, hắn hỏi: “Các ngươi từng thử rồi, thuốc dẫn có chết không?”

“Thử hai lần, chết một. Nhưng chúng ta chỉ dùng súc vật để làm, với người thì chưa từng thử. Liên Tâm cổ khó nuôi, chúng ta cũng không có cách nào làm nhiều.”

“Vậy..... bên trúng cổ, có chết không?”

“Không.”

Thở ra một hơi thật dài, thật dài, Nguyệt Bất Do trầm giọng nói: “Chuyện này các ngươi không được nói với bất kì kẻ nào, đáp ứng ta.”

“Bất Do.....” Hứa Thanh Thuỷ cầu xin.

“Đáp ứng ta!”

Nhìn cặp mắt nghiêm khắc của Nguyệt Bất Do, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng gian nan gật đầu.

“Còn một chuyện,” Ba Tùng nuốt nuốt cổ họng, chỉ cảm thấy yết hầu khô rất khó chịu, “Bởi vì phải đâm thủng trái tim cho nên bắt buộc phải ở nơi cực lạnh. Ta và Thanh Thuỷ lúc ấy là đang ở trong hầm băng. Nhưng hầm băng còn chưa đủ lạnh, khi dùng chùy băng đâm thủng trái tim, có một thuốc dẫn vì chùy băng bị tan trước nên chết.”

“Nơi cực lạnh? Càng lạnh càng tốt?”

“Đúng.”

Nguyệt Bất Do gật đầu: “Cái này thì dễ, ta biết nơi nào là nơi cực lạnh.” Vẻn tai nghe một chút, hắn lại dặn dò một lần: “Ta sẽ nghĩ biện pháp, nhưng các người nhớ kỹ phải đáp ứng ta, một chữ cũng không được để Mạc Thế Di và Thành Lệ biết, nhất là Hứa Ba, chắc chắn y sẽ nói lộ hết.”

“Bất Do, có lẽ còn có biện pháp khác, hãy để chúng ta nghĩ đã.” Lòng Hứa Thanh Thuỷ rất đau, không đành lòng nhìn Nguyệt Bất Do thất vọng.

Nguyệt Bất Do cào cào đầu: “Ta tin các người. Không phải các người nói Liên Tâm cổ khó nuôi sao? Cần cái gì các người cứ việc nói, ta giúp các người đi tìm.”

“Có Vương Tài và Nguyên Bảo, cổ trùng chúng ta có thể tự tìm, chỉ là cần một ít dược liệu quý hiếm, cần thái tử điện hạ ra mặt.”

“Các người viết ra, ta bảo Thành Lệ đi tìm.”

Hai người gật đầu. Nguyệt Bất Do dựng thẳng ngón tay ra hiệu cho họ dừng lên tiếng, lúc này cửa phòng bị người đẩy ra từ bên ngoài. Nguyệt Bất Do cười với người vừa vào, có chút sung sướng khi người gặp họa nói: “Thành Lệ ơi là Thành Lệ, người còn phải chịu khổ dài dài.”

Có chút thất lạc, Thành Lệ nhú mi: “Sao lại nói thế? Xem người cao hứng chưa kìa, muốn nhìn ta chịu khổ đến thế à?”

Nguyệt Bất Do gật đầu, rất không khách khí nói: “Ba Tùng nói trừ cổ rất đau, người yếu như thế, đến lúc đó chắc chắn sẽ đau phát khóc.”

Thành Lệ hừ lạnh: “Cái này thì chắc người phải thất vọng rồi, bản cung tuy yếu nhưng cái đoạn khóc lóc người cũng đừng trông thấy được.”

Thấy vẻ mặt Nguyệt Bất Do đầy hứng thú, còn có tâm tình trêu chọc hắn, trong lòng Thành Lệ thoáng thoải mái hơn một ít. Hắn không phải không lo lắng lấy cổ trùng ra rồi mình sẽ chết.

Sau khi Thành Lệ ngồi xuống, Nguyệt Bất Do vỗ vỗ bờ vai hắn thật mạnh: “Rất đau nha, người thật sự không sợ?”

“Người muốn bản cung chém đầu của người sao?”

“Thử coi thử coi.”

Nguyệt Bất Do dựng thẳng cổ lên cho đối phương chém, tay Thành Lệ liền chém xuống một phát.

Nhìn hai người lại đùa nghịch với nhau, Hứa Thanh Thuỷ mạnh mẽ áp chế khổ sở trong lòng xuống, không dám để người khác nhìn ra mình khác thường. Ba Tùng đứng lúc mở miệng: “Điện hạ, thân thể ngài và Thế Di cần điều trị trước một lần mới có thể lấy cổ trùng ra, chỉ là có chút dược liệu cần cần điện hạ hỗ trợ.”

Sắc mặt Thành Lệ nghiêm túc, lập tức nói: “Cần cái gì thì cứ nói.”

“Ta và Thanh Thuỷ sẽ viết những dược liệu cần thiết ra, xin điện hạ có thể mau chóng tìm được.”

“Được.”

Ba Tùng đưa Hứa Thanh Thuỷ đi xuống, Hứa Ba đi theo ra ngoài. Ba người vừa đi, Mạc Thế Di và Thành Lệ cũng có chuyện muốn lên hỏi Nguyệt Bất Do.

“Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ nói thế nào?”

Nguyệt Bất Do sờ sờ cằm, vẻ mặt trầm trọng. Lòng mảy Thành Lệ và Mạc Thế Di nhú chặt, bọn họ đã biết tình hình sẽ không lạc quan như vậy.

Nguyệt Bất Do vỗ vỗ Thành Lệ: “Ta không lừa người, thật sự sẽ rất đau, ta sợ người không thể chịu được.”

Thành Lệ bỏ tay Nguyệt Bất Do ra: “Người yên tâm, cho dù đau đến thế nào ta cũng chịu được, đừng xem thường người khác.”

Nguyệt Bất Do thở hắt ra: “Lấy cổ trùng ra chắc chắn sẽ làm người rất suy yếu, nhưng Hứa Thanh Thuỷ tự tin sẽ chữa tốt cho người, nhưng người sẽ phải nằm trên giường rất lâu, có thể phải nằm một năm, người chịu được sao?”

“Cũng không phải không nằm bao giờ.” Phiền muộn trong tim Thành Lệ liền biến mất một nửa.

“Còn nữa. Trước khi Hứa Thanh Thuỷ chữa tốt cho người người không thể nhọc lòng, không thể chịu vất vả. Người là thái tử, phải làm sao?”

“Tự nhiên có cách.” Thành Lệ đánh mắt về phía Mạc Thế Di.

Nguyệt Bất Do hiểu được, gật đầu: “Người chấp nhận được hết thì tốt. Ba Tùng nói cổ trùng trong cơ thể các người không phải nói muốn lấy là lấy, còn phải dựa vào cổ trùng khác làm thuốc dẫn mới lấy ra được, hần còn phải đi tìm cổ trùng thuốc dẫn. Dù sao vẫn còn phải chuẩn bị rất nhiều.”

Thành Lệ cắn chặt răng, muốn hỏi, lại không dám hỏi. Nguyệt Bất Do dám cho hần một phát: “Có lão tử ở đây người sợ cái gì? Lão tử đã tìm người đến cho người mà người còn sợ chết sao? Yên tâm, trước khi ta chết tuyệt đối sẽ không để người chết đâu.”

“Thế nghĩa là bản cung còn phải cảm ơn người?” Thành Lệ đắm lại, bật cười.

“Đương nhiên phải cảm ơn, nếu không thì phong cho ta làm Vương gia đi, ít nhất cũng phải được vạn lượng hoàng kim chứ.”

“Hừ, mơ tưởng.”

“Người đúng là quỷ tham tiền.”

“Bản cung tham tiền đấy, có vấn đề gì không?”

“Bản cung bản cung, người không biết có một loại công phu phải tự cung (tự thiện) sao?”

“Nguyệt Bất Do !”

“Ha ha ha.....”

Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng ở trong phòng, hai người gắt gao ôm chặt lấy nhau. Ba Tùng vỗ nhẹ lưng Hứa Thanh Thuỷ để y bình tĩnh, Hứa Thanh Thuỷ chôn trong lòng Ba Tùng, bả vai run rẩy.

53. Chương 53

Thành Lệ có vẻ rất thích Hứa Ba, lại đưa y đi, nói là tìm cho y vài việc để làm. Hứa Ba vốn cũng không có việc gì, Nguyệt Bất Do lại đang muốn giấu y làm việc, cho nên biết thời biết thế để Thành Lệ mang y đi. Mạc Thế Di phải về Đông cung làm cận vệ, nếu quá trình trị liệu kéo dài, y và Thành Lệ tự nhiên cũng phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Hơn nữa đã sắp cuối năm, Thành Lệ thân là thái tử nắm quyền, tự nhiên cũng có rất nhiều việc phải bận rộn.

Mạc Thế Di ra ngoài, Nguyệt Bất Do gõ cửa phòng Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng. Vừa thấy hần, hốc mắt Hứa Thanh Thuỷ liền không nhịn được đỏ lên. Nguyệt Bất Do đẩy hai người vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

“Bất Do?” Hứa Thanh Thuỷ mang giọng mũi lên tiếng.

Nguyệt Bất Do rất nghiêm túc nhìn hai người nói: “Hạ Liên tâm cổ cho Thành Lệ đi, ta làm thuốc dẫn.”

“Bất Do? !” Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng kinh hô, Ba Tùng há hốc mồm, Nguyệt Bất Do nâng tay ngăn hần, nói: “Ta biết người muốn nói cái gì. Ta và Thành Lệ.....” Khẽ cắn môi, Nguyệt Bất Do nói ra bí mật hần vốn định mang vào trong quan tài, “Ta và Thành Lệ, có quan hệ huyết thống.”

“Cái gì? !” Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng sững sờ ngay tại trận.

Nguyệt Bất Do dùng sức cắn miệng: “Hắn, là bá phụ của ta, như vậy có thể chứ?”

“Bá phụ? !” Nghĩ đến cái gì, Hứa Thanh Thuỷ hít một hơi lạnh. Móng tay Nguyệt Bất Do đâm sâu vào lòng bàn tay, lại vẫn hỏi: “Như vậy có thể chứ?”

“Có..... Có thể.....” Hứa Thanh Thuỷ nhin không được bắt lấy vai Nguyệt Bất Do, “Bất Do, người.....”

“Bọn họ không biết, ta cũng không có ý định cho bọn họ biết.” Nguyệt Bất Do nhấn tâm nén sự khó chịu, kiên quyết nhìn Hứa Thanh Thuỷ, trầm giọng nói: “Nếu không phải vì chuyện này, ta sẽ không để bất kì kẻ nào biết. Hiện tại ta nói cho các người, cũng hi vọng các người có thể giúp ta che giấu.”

“Bất Do.....” Nước mắt Hứa Thanh Thuỷ rơi xuống.

Vẻ mặt Nguyệt Bất Do quật cường: “Ta sẽ không thừa nhận quan hệ của ta và ‘y’, y là người ta thích, không hơn.”

Hứa Thanh Thuỷ che miệng, nói không ra lời.

“Các người mau chóng chuẩn bị, chuẩn bị tốt rồi chúng ta sẽ đi đến nơi cực lạnh.” Miệng có vài phần mùi máu tươi, Nguyệt Bất Do nhìn về phía Ba Tùng vẫn đang khiếp sợ, “Vì Mạc Thế Di, ta sẽ sống sót, không cần nói cho y.”

Không biết vì sao, đối mặt với Nguyệt Bất Do lúc này, Ba Tùng nói không nên lời cự tuyệt. Hắn dùng lực chậm rãi gật đầu, một tay gắt gao giữ chặt bả vai Nguyệt Bất Do: “Chúng ta sẽ không để người có chuyện.”

“Ta tin các người.”

Nói xong lời muốn nói, Nguyệt Bất Do rời đi, Hứa Thanh Thuỷ xoay người nhào vào lòng Ba Tùng, sắp không chịu nổi sự trầm trọng này.

Trở lại phòng, sức lực toàn thân Nguyệt Bất Do dường như bị rút đi trong nháy mắt, hắn liền ngã quỵ xuống đầu giường. Tim rất đau, vô cùng đau đớn, không phải bất an vì phải làm thuốc dẫn, mà là khổ sở khi nói ra bí mật. Hắn là Nguyệt Bất Do, hắn rõ ràng lai lịch của mình, Mạc Thế Di cũng rõ ràng lai lịch của hắn, nhưng mối quan hệ của khối thân thể này với Mạc Thế Di cũng là một thanh đao nhọn treo trên đỉnh đầu hắn và Mạc Thế Di. Hắn sớm đoán được, một khi Mạc Thế Di biết một tầng quan hệ khác của hắn và y, Mạc Thế Di chắc chắn sẽ không cần hắn nữa.

Kéo chăn trùm kín đầu, Nguyệt Bất Do khổ sở muốn chết. Hắn không dám khẳng định Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ có tiết lộ bí mật này ra không, lỡ như Mạc Thế Di biết được..... Nguyệt Bất Do hung hăng cắn ngón tay, cùn lăm thì, cùn lăm thì hắn đi ! Dù sao, dù sao, hắn tuyệt đối sẽ không khóc lóc van xin Mạc Thế Di không rời khỏi hắn; dù sao, dù sao hắn đã sớm quen với việc ở một mình; dù sao, dù sao..... Nhưng vì sao tâm lại đau như thế? Ngay cả khi nường chết, hắn cũng không đau đớn đến như thế.

Khi Mạc Thế Di trở về liền nhìn thấy Nguyệt Bất Do gác chân nằm trên giường, ánh mắt nhìn phía trên không biết đang suy nghĩ cái gì. Y đi tới, người trên giường nhìn về phía y, rồi mới ngồi dậy.

“Đã về rồi.”

Ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di dựa sát vào: “Xảy ra chuyện gì? Không vui?”

Tâm tình vốn đã không tốt, bây giờ nhìn thấy Mạc Thế Di Nguyệt Bất Do lại càng không thoải mái, vốn hắn cũng không phải là một người giỏi ngụy trang cảm xúc. Điều chỉnh tư thế một chút, nằm trên đùi Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do tìm lý do để được an ủi: “Có Thành Lệ nên ta chưa nói hết, khi trừ cổ thật sự sẽ rất đau, không chỉ có hắn đau, người cũng đau.”

Mạc Thế Di lập tức nhẹ nhàng xoa ngực Nguyệt Bất Do: “Thành Lệ sẽ chịu được, còn ta, người yên tâm là được.”

“Sẽ ‘rất’ đau.” Chủ yếu là hắn rất đau. Nguyệt Bất Do duỗi hai cánh tay, Mạc Thế Di cúi đầu, để người này thuận thể ôm cổ y, rồi y mới ngồi thẳng dậy, một tay nâng cao đầu Nguyệt Bất Do lên, hôn cái miệng chu ra của hắn. Bất Do ngốc, cho dù đau đến thế nào y cũng sẽ chịu được.

Nghĩ đến việc có một ngày có thể Mạc Thế Di sẽ không cần hấn nữa, cánh tay Nguyệt Bất Do đang ôm Mạc Thế Di lại dùng sức thật mạnh. Trước khi ngày đó đến, hấn phải quần quít Mạc Thế Di, phải dính chặt vào Mạc Thế Di không rời.

※

Thành Lệ sắp xếp cho Nguyệt Bất Do một công việc, làm trợ thủ của “Bất Mệnh”, tên “Siêu Phàm”. Tên là Mạc Thế Di đề nghị, Thành Lệ tuy rằng buồn bực vì sao Mạc Thế Di lại đặt tên giả cho Nguyệt Bất Do là Siêu Phàm, nhưng bởi vì là Mạc Thế Di đề nghị, Nguyệt Bất Do lại không phản đối, hấn cũng không hỏi nhiều. Trở thành trợ thủ của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do ngày nào cũng vui vẻ theo Mạc Thế Di tới Đông cung, rồi lại cùng Mạc Thế Di trở về.

Hứa Ba không được đi học, chỉ theo Hứa Thanh Thuỷ học vài chữ, đọc vài quyển sách, Thành Lệ liền để y làm thư đồng của mình. Khi Thành Lệ vào cung Hứa Ba liền ở thư phòng của thái tử luyện chữ đọc sách. Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ bắt tay vào việc trị liệu, Thành Lệ làm như thế thứ nhất là vì cảm thấy sự ngốc nghếch của Hứa Ba rất có ý tứ, để bên người cũng không sao; thứ hai cũng là để Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng an tâm.

Thành Lệ thường sẽ vụng trộm đến ăn cơm chiều cùng Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di. Sáu người ngồi quanh một bàn, Nguyệt Bất Do và Thành Lệ đấu võ mồm, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di ân ái, Hứa Ba thỉnh thoảng lại thốt ra vài câu ngốc nghếch chọc cười, mỗi lúc như thế trong lòng Thành Lệ và Mạc Thế Di đều có sự thỏa mãn nhàn nhạt, một ngày như vậy trước đây họ chưa bao giờ có được. Cũng bởi vậy, Thành Lệ thỉnh thoảng sẽ lén chạy tới, sắp năm mới, Thành Lệ cũng rất muốn cùng những người này đón năm mới náo nhiệt với nhau, không có nghi kỵ, không có lợi ích, chỉ có sự quan tâm lẫn nhau.

Nháy mắt đã đến tết, Thành Lệ sai người chuẩn bị y phục mới cho mỗi người, Hứa Ba còn được linh mười hai lượng tiền lương tháng, Thành Lệ nói là trả thù lao cho y làm thư đồng. Trong lòng Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ đều hiểu được đây là thái tử điện hạ cho họ, họ đi khỏi Miêu Cương, trên người cũng chỉ có mấy chục đồng tiền, Hứa Thanh Thuỷ vì tránh né đuổi bắt, không dám chữa bệnh cho người khác kiếm tiền, chỉ có thể ở trong núi hái chút thảo dược vụng trộm đi bán, tự nhiên chẳng có bao nhiêu tiền. Mà Thành Lệ làm như thế cũng là vì muốn họ an tâm mà nhận, đối với phần tâm ý này của thái tử, Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ đều thực cảm kích.

Đêm ba mươi, đã trở về từ sớm, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do lần đầu tiên bị không khí ngày tết cuốn hút, được Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba kéo đi chuẩn bị bữa cơm tất niên. Hứa Ba từ nhỏ đã đi theo Hứa Thanh Thuỷ, Hứa Thanh Thuỷ không có tiền nhưng cũng không để Hứa Ba phải chịu đói rét. Hàng năm cứ đến tết, Hứa Thanh Thuỷ đều sẽ dùng rau củ quả dại trong rừng và thảo rừng gà rừng bắt được để làm cho Hứa Ba một bàn đồ ăn ngon. Trong mắt Hứa Ba, đến tết ăn đồ ăn tự mình làm mới có hương vị năm mới, vì vậy, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di đều đến phòng bếp hỗ trợ.

Cho dù là Mạc Thế Di hay Nguyệt Bất Do thì trong kí ức cũng chưa từng có ấn tượng về năm mới. Hàng năm Mạc Thế Di vẫn luôn cô đơn ngồi chơi cờ một mình đợi qua năm, chỉ có năm ấy cùng Mạc Thế Triệu về nhà mới được trải nghiệm một lần tư vị hạnh phúc ở bên người thân đón năm mới. Nguyệt Bất Do thì càng không phải nói, khi nương còn sống trên đời, năm mới chỉ có hấn và nương, nương chết rồi thì mỗi lần năm mới hấn đều nằm trong cái sơn động nào đó ngủ vù vù cho qua. Cái tết năm nay đối với mỗi người mà nói đều có ý nghĩa bất đồng.

Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do không nấu cơm, hai người chỉ thái đồ ăn, dựa theo sự phân công của Hứa Thanh Thuỷ. Ba Tùng, Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba phụ trách làm đầu bếp của bữa cơm tất niên năm nay, đầu bếp vẫn nấu cơm ngày thường bị Mạc Thế Di mời về nhà đoàn tụ với vợ con rồi. Ba Tùng bị nhốt tám năm nhưng tay nghề nấu nướng cũng không xuống cấp, Hứa Thanh Thuỷ thì nấu ăn rất ngon, Hứa Ba bởi vì tám năm khổ cực kia nên cũng biết nấu cơm, năm người đều bận rộn trong bếp, vừa náo nhiệt lại vừa có sự ấm áp của gia đình.

Kỳ thật Thành Lệ cũng muốn đến, nhưng hấn là thái tử, thời điểm này hấn không thể chạy mất được. Từ ngày 30 đến ngày mùng 5, hấn đều phải ở trong hoàng cung, vì thế Thành Lệ không ít lần lén oán giận với Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do và Hứa Ba. Mỗi lúc như vậy Nguyệt Bất Do đều hỏi hấn: “Có muốn ta giúp người giết hết bọn họ không, vậy là người có thể đến ăn cơm tất niên cùng chúng ta rồi.” Thành Lệ cũng

lười không thèm trụng hần nữa. Mang đầy bụng phần uất, sáng sớm Thành Lệ liền tiến cung, trước khi đi hần còn dặn dò Hứa Ba mấy lần, nhất định phải để lại đồ ăn cho hần, cho dù buổi tối muộn thế nào hần cũng sẽ đến đây.

Trong phòng cực kì ẩm áp, đã quen với sự ẩm ướt của Miêu Cương nên Hứa Ba, Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy cũng không thích ứng lắm với khí hậu khô và lạnh của phương Bắc. Hứa Thanh Thủy đặt mấy chậu nước ở trong phòng, Hứa Ba còn tự mình đặt thêm mấy bồn hoa đang nở, trong căn phòng ẩm ướt tràn ngập màu xanh, bàn tròn đã dọn xong, chỉ chờ đồ ăn.

Mang lên đầu tiên là một nồi trứng gà chưng cách thủy, tiếp theo là vịt hầm, cá sốt chua ngọt, thịt viên kho tàu..... Nguyệt Bất Do cũng làm một món ăn, chính là bỏ một ít muối vào món canh rau cải, trước đây hần thường ăn cái này. Mạc Thế Di cũng không nhịn được làm một món — hành lá trộn đậu hũ.

Đồ ăn đều đã lên bàn, Hứa Thanh Thủy lớn tuổi lớn nhất, ngồi ghế đầu. Mạc Thế Di và Ba Tùng ngồi ở hai bên Hứa Thanh Thủy. Nguyệt Bất Do ngồi cạnh Mạc Thế Di, Hứa Ba ngồi cạnh cha lớn và Nguyệt Bất Do. Sức khỏe của Ba Tùng còn chưa hoàn toàn hồi phục, hần lấy trà thay rượu, nâng chén, Hứa Thanh Thủy không uống rượu, ngoài hai người họ, ba người khác đều nâng chén rượu lên.

Nắm tay Hứa Thanh Thủy, Ba Tùng có vẻ rất kích động. Hần nâng chén với Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di, cảm kích nói: “Ta đã nghĩ rằng mình sẽ phải chết già ở cái nơi kia, không ngờ vẫn có thể gặp lại Thanh Thủy và Ba Ba, đều là nhờ các người, ta mới có thể..... Ta cảm ơn các người, cảm ơn Bất Do, cảm ơn Thế Di.”

Nguyệt Bất Do thoải mái khoát tay: “Khách khí như vậy làm gì? Ta tìm người cũng là có việc cần nhờ. Người chữa khỏi cho Mạc Thế Di và Thành Lệ, hai chúng ta không thiếu nợ nhau. Người muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Hứa Thanh Thủy, nếu không có y thì người cũng chẳng còn con trai nữa, ta cũng không thể nào tìm được người.”

Ba Tùng nhìn về phía Hứa Thanh Thủy, Hứa Thanh Thủy vội vàng nói: “Không cần cảm ơn. Giữa người và ta không cần nói tiếng cảm ơn.”

“Cha, cha lớn, hôm nay là tất niên, chúng phải thật là vui vẻ.” Thấy khoe mắt cha và cha lớn đều đã ướt, Hứa Ba lên tiếng.

“Đúng, tất niên năm nay, mọi người đều thật vui vẻ.” Mạc Thế Di thoải mái ôm Nguyệt Bất Do, “Ta và Bất Do cũng không hề có người thân, nếu hai vị đại ca nguyên ý, sau này chúng ta sẽ là người một nhà. Mọi chuyện ở kinh thành xong xuôi, chúng ta sẽ cùng đi tái ngoại.”

“Được! Người một nhà! Người một nhà!” Ba Tùng rất cao hứng, Hứa Thanh Thủy cũng thật vui vẻ.

Hứa Ba chớp chớp mắt: “Thế Di ca, Bất Do ca, các huynh không cần thái tử ca ca sao?”

Nguyệt Bất Do trừng mắt: “Cái gì gọi là không cần hần hả? Chờ sau này hần làm Hoàng đế chúng ta còn ở kinh thành làm gì? Nếu muốn thì người cứ ở lại kinh thành là được.”

Hứa Ba rất nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu: “Vậy ta sẽ ở lại kinh thành. Thái tử ca ca một mình ở kinh thành sẽ rất tịch mịch.”

“Vậy người ở lại là được.”

Nguyệt Bất Do tỏ vẻ không sao cả. Mạc Thế Di không có phản ứng gì, Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy thì rất là kinh ngạc nhìn con trai. Hứa Ba dường như cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần muốn ở lại kinh thành làm bạn với Thành Lệ, y nâng chén rượu, nhắc nhở: “Chúng ta còn chưa uống rượu đâu.”

“Đúng, uống rượu.” Nguyệt Bất Do nâng cốc lên phía trước, Mạc Thế Di cũng làm theo, Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng áp chế tâm tư, mấy người cùng nâng chén chúc tụng.

Ngửa đầu uống cạn, Nguyệt Bất Do khấn cấp cầm lấy đôi đũa, mục tiêu là thịt cá trên bàn, còn cái món canh rau bỏ muối mà hần làm kia, hần cũng không thèm liếc mắt lấy một cái.

Sau khi uống vài chén rượu, không khí trên bàn dần dần thả lỏng. Nguyệt Bất Do ôm Hứa Ba cùng y hát một bài hát lạc điệu, Hứa Ba còn nhảy một đoạn ương ca mà y đã học của các lão thái thái trong kinh

thành. Trong phòng tràn ngập tiếng hoan hô cười nói, khoé miệng Mạc Thế Di trước sau vẫn luôn treo một nụ cười chưa được tự nhiên lắm.

Không giống với trong đại trạch toàn tiếng cười vui, ở trong cung trên mặt Thành Lệ chỉ treo một nụ cười đối phó. Cuối năm, cuối cùng Hoàng đế cũng ra khỏi đạo quán của hắn, nhưng về mặt trước sau vẫn chỉ nghiêm túc, thật sự làm người ta không thả lỏng nổi. Hoàng hậu lấy lý do cuối năm người một nhà phải đoàn viên, tự tiện triệu hồi con trai út Thành Khiêm, đối với việc này Thành Lệ chỉ cười. Bên cạnh bàn ăn, Thành Khiêm luôn cúi thấp đầu, bộ dạng chột dạ lo lắng hãi hùng. Thành Thông vẫn không thấy bóng dáng, Thành An thì vẫn bị giam lỏng trong quý phủ của mình. Hai đứa con trai của Thành Lệ quy củ ngồi bên cạnh hoàng hậu, trên chiếc bàn thật dài bày đầy đồ ăn tinh xảo, nhưng người xung quanh lại đều không có tâm tình ăn cơm.

Thành Lệ chủ trì yến tiệc hoàng thất đêm nay, nhưng cho dù là ca múa biểu diễn náo nhiệt cũng không thể làm trong lòng hắn thật sự được thả lỏng. Bởi vì chuyện của Thành Khiêm và Vương gia, Thành Lệ và Vương hoàng hậu cũng không còn thân mật như trước đây. Chẳng qua Thành Lệ vẫn giữ tôn vinh và thể diện cho mẫu hậu của mình, khi đối mặt với Thành Khiêm hắn vẫn như cũ là một vị huynh trưởng ôn nhu.

Khi yến tiệc hoàng gia cuối năm có vẻ vô cùng náo nhiệt kết thúc, Hoàng đế lại muốn quay về đạo quán của hắn, chẳng qua trước khi trở về hắn gọi một mình thái tử đến, nói với thái tử một câu không rõ ý tứ.

“Anh em trước sau gì cũng là anh em, có một số việc bỏ qua được thì cứ cho qua.”— suy nghĩ về những lời này của phụ hoàng, Thành Lệ cười lạnh trong lòng, hắn coi những người đó là anh em, những người đó lại chưa từng coi hắn như anh em. Chẳng qua dù gì Hoàng đế cũng chưa thoái vị, trước khi về Đông cung, Thành Lệ ra một thủ dụ của thái tử, Thành Khiêm ở lại kinh thành không cần đi để lắng nữa, ngoài ra đưa hai mươi người hầu trong cung đến quý phủ của Thành An.

Trở lại Đông cung, Thành Lệ gặp hai vị phi tử của mình một chút, sau đó trở về phòng nghỉ. Ánh nến trong tấm cung thái tử đã tắt, không ai biết Thành Lệ hắn là nằm trên giường lại vụng trộm chuồn ra khỏi phủ thái tử, về mặt chờ mong chạy hướng về tòa nhà lớn nào đó.

Pháo hoa chiếu sáng một khuôn mặt tươi cười, trong không trung lãng đãng bay vài bông tuyết, trên đầu Hứa Ba bám đầy khói, khoa tay múa chân giống như đứa nhỏ. Nguyệt Bất Do ghé vào lưng Mạc Thế Di, về mặt tươi cười nhìn pháo hoa xinh đẹp, hắn uống rượu, nhưng lại chuẩn choáng hơn những lần uống rượu trước đây rất nhiều.

“Mạc Thế Di..... Ta thật muốn sau này năm nào cũng được ăn tết niên với ngươi.....”

Mạc Thế Di nhíu mi, công Nguyệt Bất Do nhích lên trên: “Cuối năm ngươi không ở cùng ta, còn muốn đi đâu?”

“Ha ha, a a a..... Vậy ngươi đáp ứng ta, sau này năm nào cũng phải ăn tết niên với ta.”

“Ta đáp ứng ngươi.”

Một người đến gần cái sân nhỏ của họ, Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di giương mắt, Hứa Ba vui vẻ chạy tới, cũng rất tự nhiên giữ chặt tay đối phương: “Thái.....”

“Gi?” Người tới giơ tay lên, làm bộ muốn cốc đầu Hứa Ba.

Hứa Ba le lưỡi, mau chóng sửa miệng: “Ca, huynh tới rồi.”

Thành Lệ nhìn thoáng qua Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di, rồi mới cười nói với Hứa Ba: “Để lại đồ ăn cho ta không? Ta còn đói đây.”

“Để lại để lại, mỗi món đều có phần, ta đi lấy cho huynh.”

Buông tay Thành Lệ, Hứa Ba hoan hỉ chạy đi. Mạc Thế Di buông Nguyệt Bất Do, chỉ chỉ về phòng Ba Tùng, Thành Lệ nhắc chân đi tới. Trong mắt Hứa Thanh Thủy lộ ra lo lắng nhìn về phía Ba Tùng, Ba Tùng cười với ý ý bảo hãy yên tâm, rồi mới kéo tay Hứa Thanh Thủy cùng nhau vào nhà.

Thành Lệ đến đây, bữa cơm tết niên đã chấm dứt giờ lại tiếp tục. Thành Lệ mới không để mình đáng thương ngồi ăn cơm một mình đâu, cũng không quan tâm những người khác đã ăn uống no đủ hay chưa,

hắn lấy thân phận thái tử yêu cầu mỗi người đều phải ăn cùng hắn. Nguyệt Bất Do không nhận được lại trêu chọc Thành Lệ, Thành Lệ lập tức cùng hắn đấu võ mồm, Hứa Ba ngồi một bên cười ha ha, không khí trên bàn cơm lại náo nhiệt.

Đêm nay, gần như không bao giờ uống rượu nhưng Thành Lệ vẫn uống ba chén rượu, còn nhân lúc Nguyệt Bất Do ồn ào, cùng Nguyệt Bất Do đùa giỡn vài lần, đương nhiên kết quả là thảm bại. Thành Lệ chơi cờ rất lợi hại, nhưng khả năng đùa giỡn thì tuyệt đối không phải đối thủ của Nguyệt Bất Do. Chẳng qua tuy rằng thua, Thành Lệ cũng rất vui vẻ, hai má so với ngày thường hồng nhuận hơn không ít.

Đến cuối cùng, Nguyệt Bất Do say mềm bị Mạc Thế Di ôm trở về phòng. Trấn an Nguyệt Bất Do ngủ xong, Mạc Thế Di đưa Thành Lệ cũng đã choáng đầu về phủ thái tử. Ngày mai Thành Lệ còn phải vào cung, Hứa Ba không yên lòng vì Thành Lệ đã uống rượu nên cũng đi cùng để chăm sóc. Hứa Thanh Thuỷ nhìn bọn họ rời đi, đóng cửa lại, thở dài.

“Thanh Thuỷ.”

Hứa Thanh Thuỷ xoay người, do dự hỏi: “Ba Ba với điện hạ.....”

Ba Tùng đi lên trước cầm tay y: “Chuyện này chúng ta chỉ có thể nhìn, không thể nhiều lời. Ba Ba tâm tư đơn thuần, có lẽ nó chỉ đơn giản là quan tâm điện hạ, cũng không có ý tứ khác.”

“Ta rất lo lắng.”

Hứa Thanh Thuỷ dựa sát vào lòng Ba Tùng, Ba Tùng ôm lấy y, cũng thở dài.

“Cốc cốc cốc.”

Có người gõ cửa. Hứa Thanh Thuỷ vội vàng buông Ba Tùng ra, điều chỉnh tâm tình một chút, xoay người mở cửa.

“Bất Do?” Kinh ngạc nhìn người ngoài cửa, Hứa Thanh Thuỷ vội vàng kéo đối phương vào trong phòng, nhanh chóng đóng cửa lại. Người này chỉ mặc áo trong đã ra ngoài, bên ngoài còn đang có tuyết rơi!

Không giống với vẻ say rượu vừa rồi, giờ phút này Nguyệt Bất Do rất thanh tỉnh. Hắn nói thẳng ý đồ mình đến đây: “Thanh Thuỷ, sau khi giải cổ cho Mạc Thế Di và Thành Lệ, ngươi có thể làm cho Thành Lệ kiên trì thêm một tháng không?”

“Bất Do?” Tim Hứa Thanh Thuỷ như muốn nhảy ra.

Nguyệt Bất Do cào cào đầu: “Việc này không thể để Mạc Thế Di biết, nếu y và Thành Lệ cùng đi đến vùng cực lạnh, chắc chắn là không thể gạt được y. Ta muốn giải cổ cho họ ở kinh thành rồi chúng ta mới mang Thành Lệ vùng trộm đi, không để y biết. Nơi đó xa, suy xét đến sức khoẻ của Ba Tùng và Thành Lệ, trên đường đi có thể phải tốn mất hơn hai mươi ngày, đến bên đó còn phải chuẩn bị, cho nên ta mới nói một tháng. Có thể được không?”

Trong mắt Hứa Thanh Thuỷ là đau lòng, đau lòng vì Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do lại cào cào đầu: “Ta cũng không muốn rời khỏi Mạc Thế Di, nhưng ta sợ y biết quan hệ của ta và y, với lại, nếu y biết chắc chắn sẽ không để ta làm thuốc dẫn. Ta tìm các người vì muốn lấy đi cổ trùng trong cơ thể y, ta không thể để y vừa lấy ra một con trùng lại hạ một con khác vào được. Thân thể của ta ta rõ ràng, chắc chắn có thể qua được. Ta chỉ sợ Thành Lệ không chịu nổi. Thanh Thuỷ, ngươi có thể làm cho hắn kiên trì một tháng không?”

Nguyệt Bất Do như vậy khiến người ta khó có thể làm hắn thất vọng. Hứa Thanh Thuỷ miễn cưỡng mỉm cười, yêu thương sờ đầu Nguyệt Bất Do, nói: “Có thể. Ta có thể giúp thái tử điện hạ kiên trì một tháng. Bất Do, ta biết thân thể ngươi cường tráng, nhưng chuyện này vẫn phải vạn phần cẩn thận. Từ ngày mai trở đi ta muốn điều trị thân thể cho ngươi.”

“Không cần đâu.” Sợ nhất uống thuốc, Nguyệt Bất Do nhú mi.

Hứa Thanh Thuỷ chậm rãi lắc đầu: “Không được. Ta muốn chữa khỏi bệnh của thái tử điện hạ, cũng muốn bình an trả người lại cho Thế Di.”

Nghĩ đến Mạc Thế Di, trái tim Nguyệt Bất Do lại đau nhói. Khẽ cắn môi, hắn gật đầu: “Được, nghe lời người.”

“Vậy từ ngày mai bắt đầu.” Hứa Thanh Thuỷ nói: “Mau trở về ngủ đi, không nhanh như vậy đâu.”

“Được, ta trở về, nhớ rõ trăm ngàn lần đừng nói cho Mạc Thế Di đấy.” Không yên lòng lại dặn dò một lần, Nguyệt Bất Do mới mở cửa về phòng.

Đóng cửa lại, Hứa Thanh Thuỷ liền nghe người phía sau nói: “Nếu Thế Di biết thân phận của Bất Do rồi mà không cần hấn, chúng ta sẽ đi cùng Bất Do.”

Hứa Thanh Thuỷ xoay người, gật đầu với đối phương.

54. Chương 54

“Là như thế này sao?”

“Lông mi hình như thô hơn chút.”

“Tức là..... như vậy?”

“Ừ, cũng tương đối giống.”

Trong thư phòng của Thành Lệ, sau khi xong hết công việc cuối năm, mấy người họ cuối cùng cũng rỗi rãi thảo luận chính sự. Bởi vì chuyện chữa bệnh, cảm xúc của Nguyệt Bất Do vẫn rất không ổn, tuy rằng hấn không biểu hiện ra trước mặt Mạc Thế Di nhưng vì trong lòng không thoải mái nên hấn cũng ném chuyện vẽ tranh Cố công tử kia sang một bên. Hôm nay, hấn, Mạc Thế Di, Thành Lệ và Hứa Ba ở trong phòng uống trà nói chuyện phiếm, tự nhiên nhắc tới chuyện đi Miêu Cương của Nguyệt Bất Do, cũng nhớ tới Cố công tử kia. Nguyệt Bất Do vỗ đầu, sao hấn lại quên được chứ, lập tức bắt Thành Lệ vẽ tranh.

Hứa Ba và Mạc Thế Di đứng ở bên cạnh bàn xem Thành Lệ căn cứ vào miêu tả của Nguyệt Bất Do mà khắc hoạ từng nét đáng vẽ của Cố công tử. Hứa Ba mở to mắt tỏ vẻ hiếu kì, Mạc Thế Di cũng suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chăm nam tử xa lạ xuất hiện trên giấy. Nguyệt Bất Do một tay chống trên bàn, mày nhíu lại, hấn chỉ vào mặt nam tử trên bức tranh nói: “Còn phải gầy hơn một chút.”

Nhưng làm người ta ngoài ý muốn là Thành Lệ lại buông bút, như cười như không nói: “Không cần vẽ nữa.”

“Xảy ra chuyện gì?” Nguyệt Bất Do giương mắt, có chút bức mình nói: “Ta đây không phải không biết vẽ nha.”

Thành Lệ vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói: “Ý của ta là ta biết người kia là ai, cho nên không cần vẽ nữa.”

“Thái tử ca ca?!”

“Thành Lệ?”

Mạc Thế Di và Hứa Ba đều kinh ngạc kêu, Nguyệt Bất Do trực tiếp hỏi: “Người nhận ra được?”

Hừ cười một tiếng, Thành Lệ giơ bức tranh lên: “Tuy rằng khuôn mặt này và người thật không giống nhiều, nhưng nghe miêu tả của người kết hợp với bức tranh này, ta đoán ra Cố công tử là ai rồi.”

“Ai?”

Thành Lệ hừ lạnh: “Nếu ta không đoán sai, Cố công tử này chính là Thành Thông mất tích đã hơn một năm.”

“A? !” Hứa Ba kinh hãi bưng kín miệng, lông mày Mạc Thế Di nhíu chặt, Nguyệt Bất Do cũng nghiêm túc lên. Hấn nhìn bức tranh kia: “Người chắc chắn là hấn?”

Thành Lệ cười: “Vị y mã kia của Bát Khương trại muốn giết ta, mà Cổ công tử này lại là huynh trưởng của y mã. Không bằng chúng ta cứ đoán. Thị nữ tên Lục Nhi bên cạnh Thành Khiêm là người Miêu, nếu Lục Nhi kia chính là công chúa của Bát Khương trại, Thành Khiêm tự nhiên cũng là Phò mã của họ, vậy huynh trưởng của Thành Khiêm ngoài ta và Thành An, còn có thể có ai?”

Mạc Thế Di lạnh giọng: “Thành Khiêm và Thành Thông cầu kết với nhau?”

“Nếu như Lục Nhi là công chúa của Bát Khương trại.” Thành Lệ vò nát bức tranh ném vào chậu than.

Có người kéo tay áo hắn, nhỏ giọng nói: “Ta biết Muội Châu lúc nhỏ.”

Thành Lệ nhìn về phía Hứa Ba, đối phương càng nhỏ giọng nói: “Con gái của Bao Bồi cứu cứu tên là Muội Châu.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do sáng lên, lập tức hỏi: “Bao Bồi có mấy đứa con gái?”

“Trước đây ta biết có một, sau này có sinh thêm không ta cũng không biết.” Hứa Ba lo lắng túm cánh tay Thành Lệ, còn nói: “Nếu là Muội Châu, ta có thể nhận ra được, mắt của nàng rất to.”

Thành Lệ nở nụ cười, mắt to là một đặc điểm sao? Nhìn đôi mắt mở to của Hứa Ba, Thành Lệ lại cười, có lẽ cũng được tính là một đặc điểm đi. Hắn nhìn về phía Mạc Thế Di, Mạc Thế Di gật đầu với hắn, tiếp theo Thành Lệ nói: “Tốt lắm, đêm nay ta để Thế Di mang người đi gặp Lục Nhi kia. Nhưng người phải nghe Thế Di, cho dù người nhận ra nàng cũng không thể để nàng biết.”

“Ừm ừm.” Hứa Ba mãnh liệt gật đầu, y so với Thành Lệ càng muốn biết phò mã Bát Khương trại có phải là anh em của Thành Lệ không.

Thành Lệ dường như rất muốn trêu chọc Hứa Ba, hắn hỏi: “Nếu như Lục Nhi kia chính là đường muội của người, người sẽ làm thế nào?”

Hứa Ba một hơi nghẹn ở cổ họng, qua một lúc lâu, mắt y lộ ra mê mang lắc đầu: “Ta cũng không biết. Thái tử ca ca, người nói ta nên làm sao bây giờ? Trước đây ta thường xuyên chơi đùa với Muội Châu, nàng không giống với người khác, không hề chê ta ngốc. Nhưng nàng lại muốn thương tổn thái tử ca ca, ta thật sự, không biết nên làm sao bây giờ. Ta không muốn nàng chết, lại không muốn nàng thương tổn thái tử ca ca.”

Hứa Ba thật sự không biết nên làm thế nào, người muốn giết thái tử chắc chắn không thể sống, nhưng mà, vạn nhất Lục Nhi kia thật sự là Muội Châu thì sao? Mắt Hứa Ba đỏ ửng.

Thành Lệ cười xoa đầu Hứa Ba: “Được rồi, nể mặt người, nếu Lục Nhi kia thật sự là đường muội của người, bản cung tạm tha nàng một mạng.”

“Thái tử ca ca.....” Hứa Ba sững sờ, trái tim giống như bị cái gì dùng sức va chạm một cái.

Có người ở một bên khịt mũi: “Chẳng qua chỉ là một nữ nhân, có thể tạo ra bao nhiêu sóng gió được, nói cứ như là người độ lượng lắm ấy.” Thành Lệ trừng mắt trắng mắt, lạnh lùng nói: “Phải không? Thế là ai ngày nào cũng nói muốn giết mẫu hậu của bản cung?”

Nguyệt Bất Do lập tức bí từ, rồi mới phồng miệng: “Cũng đúng, ta đã quên độc nhất chẳng qua cũng chỉ bằng tâm dân bà. Vậy phải giết Lục Nhi kia để trừ hậu hoạn mới được.”

“Bát Do ca.....” Hứa Ba bị dọa.

Mạc Thế Di đứng lúc lên tiếng: “Đêm nay ta mang Hứa Ba đi, các người ở đây chờ tin tức.” Còn muốn đấu võ mồm, Nguyệt Bất Do và Thành Lệ đều im miệng, gật đầu.

Tâm sự nặng nề đợi đến buổi tối, Hứa Ba bị Mạc Thế Di mang đi, Nguyệt Bất Do ở lại cùng Thành Lệ, đương nhiên là Thành Lệ yêu cầu. Nằm duỗi dài trên tháp của Thành Lệ, Nguyệt Bất Do có chút đắm chiêu nhìn chằm chằm trần nhà. Thành Lệ ngồi xuống bên cạnh hắn, đẩy đẩy hắn.

“Làm gì?” Nguyệt Bất Do nhìn lại.

Thành Lệ ái muội đánh giá Nguyệt Bất Do một phen, chế nhạo: “Đều nói người đã thành thân sẽ không giống với lúc trước, sao ta thấy người vẫn là cái bộ dạng đờ đẫn trước đây vậy? Không có gì thay đổi?”

“Ta ‘dò dẫm’ lúc nào hả?” Nguyệt Bất Do ngồi xuống, chẳng qua trên mặt đã có nụ cười, đối với cái từ “thành thân” của Thành Lệ rất có thiện cảm.

Thành Lệ chọc chọc hắn, rất ngạc nhiên hỏi: “Này, hai nam nhân làm chuyện đó thế nào vậy?” Vấn đề này hẳn tuyệt đối sẽ không đi hỏi Mạc Thế Di.

Nguyệt Bất Do hừ một tiếng: “Muốn biết thì tự người đi thử xem.”

Thành Lệ đắm hắn một phút: “Ta lại không có ai để thử cả. Nói một chút xem nào, nếu tư vị cũng không tệ lắm, ngày sau ta cũng tìm người thử xem.”

“Chỉ có thể hiểu, không thể nói.” Nguyệt Bất Do nằm xuống, không có ý định nói.

Thành Lệ cũng mặc kệ hắn, lấy giọng đủ thấp hỏi: “Hai nam nhân là làm ở chỗ kia đúng không, có đau không?” Nếu người khác nghe được tuyệt đối sẽ nghĩ rằng Thành Lệ là người khác đóng giả, đây là thái tử điện hạ mà họ biết sao? Đường đường thái tử mà lại hỏi ra vấn đề thô bỉ như thế.

Nguyệt Bất Do trừng mắt: “Không phải người không biết sao?”

Thành Lệ bĩu môi: “Thế Di đi thăm dò hai nam nhân làm như thế nào, chẳng phải ta sẽ biết sao? Nói một chút đi, thừa dịp Thế Di không ở đây, hai ta tâm sự tri kỷ chút nào.”

Ai thêm tri kỷ với người chứ. Quên đi, gần đây hắn cũng không có tâm tình đùa cợt cùng Thành Lệ. Nguyệt Bất Do xoay người nằm một bên, nói: “Cũng có. Ngay từ đầu có chút đau, lúc sau thì sáng khoái.” Tiếp theo hắn liếc liếc Thành Lệ: “Chẳng qua nếu là người phỏng chừng sẽ đau đến kêu cha gọi nương đấy.”

Thành Lệ không giận mà cười: “Cứ cho là bản cung tìm nam nhân lên giường thì cũng sẽ không giống người là người phía dưới đâu. Chắc chắn, nhìn không ra nha, Nguyệt Bất Do, người thế mà lại cam nguyện ở dưới thân Thế Di đấy.”

“Dưới thân thì sao hả, ta thích.” Nguyệt Bất Do mới không ngại bị người khác biết hắn là người nằm dưới đâu.

Quên đi, người này da dày thịt béo, quan tâm hắn có phải người ở dưới hay không làm gì. Thành Lệ đẩy đẩy Nguyệt Bất Do vào phía trong, rồi mới chen vào nằm bên cạnh Nguyệt Bất Do, nhìn trần nhà thở hắt ra.

“Làm sao vậy?” Nguyệt Bất Do quay sang.

Thành Lệ lại thở dài, nói: “Trùng trên người sẽ bị lấy đi, có chút luyến tiếc.”

“Thôi đi, ta xem người là sợ chết.” Nguyệt Bất Do rất không lưu tình.

Thành Lệ cũng không giận, thừa nhận: “Đúng vậy, ta sợ chết, ai không sợ chết?”

“Ta.”

Thành Lệ trừng Nguyệt Bất Do trắng mắt: “Người tưởng ai cũng lỗ mãng như người sao?”

“Kẻ lỗ mãng thì làm sao, sống giống như người cũng đủ mệt.” Nguyệt Bất Do cũng thở dài, nghiêm túc nói: “Bệnh này của người cũng không phải là một hai ngày có thể trị tốt, Hứa Thanh Thủy có diệu thủ hồi xuân người cũng phải chịu chút ép buộc, người có thể chịu được không?”

“Có thể hay không đến lúc đó chẳng phải sẽ biết?” Thành Lệ ôm ngực, đối với chuyện bệnh tim của mình có thể chữa khỏi hay không hắn vẫn ôm chút hoài nghi.

Nguyệt Bất Do cũng không thể nhiều lời, Thành Lệ là một kẻ đã thành tinh, bị hắn nghe ra chút manh mối thì khó đảm bảo sẽ không bị phát hiện chân tướng. Nguyệt Bất Do vỗ vỗ hắn: “Đừng nghĩ nhiều, chắc chắn người có thể trị tốt.”

“Hi vọng người đúng.” Nhắm mắt lại, Thành Lệ đợi Mạc Thế Di và Hứa Ba trở về. Từ sau khi Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do đến bên cạnh hắn, hắn chỉ cảm thấy càng ngày càng an toàn, càng ngày càng yên tâm. Mặc kệ bên ngoài nhiều đao quang kiếm ảnh đến thế nào, trở lại Đông cung, trở lại bầu trời riêng của hắn này, hắn liền cảm thấy đặc biệt thư thái.

Hai người ai cũng không nói, nhắm mắt dưỡng thần. Đợi ước chừng một canh giờ, cửa sổ bị người mở ra, gió lạnh thổi vào, hai người đồng thời ngồi dậy. Mạc Thế Di mang Hứa Ba từ ngoài cửa sổ nhảy vào, vừa thấy sắc mặt Hứa Ba, Thành Lệ và Nguyệt Bất Do đã biết sự tình ra sao.

“Thái tử ca ca..... Bất Do ca.....” Chân vừa chạm đất, Hứa Ba liền khóc đi đến bên tháp, nhào vào trong lòng Thành Lệ. Thành Lệ nhìn về phía Mạc Thế Di: “Chắc chắn?”

Mạc Thế Di gật đầu: “Là con gái của Bao Bồi.”

Sắc mặt Thành Lệ nháy mắt lạnh xuống, Nguyệt Bất Do lập tức nói: “Lập tức đưa Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy dời đi. Kinh thành không an toàn.”

Mạc Thế Di nói: “Đêm nay trở về bảo họ thu dọn, sáng mai đi. Ta trước hết đưa họ an trí trong cửa hàng của Thế Triệu, sau đó chúng ta đi tìm chỗ khác.”

Thành Lệ gật đầu, lạnh mặt hỏi Mạc Thế Di: “Có muốn phái người đi Miêu Cương không?” Phái người đi Miêu Cương làm gì hắn không nói thẳng, nhưng trong lòng Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do đều hiểu được ý hắn là gì.

Nguyệt Bất Do nghĩ nghĩ rồi nói: “Đừng phái người đi, Ba Tùng được cứu, nói không chừng bọn chúng đã đi ra tìm Ba Tùng rồi, Thành Thông có lẽ cũng không ở Bát Khương trại. Hắn và Thành Khiêm thông đồng với nhau, còn đi Miêu Cương tìm cổ vương, nghe lời hắn nói với Ba Tùng, chắc là muốn âm thầm tiêu diệt cổ trùng trong cơ thể người, như vậy người hắn phải chết không nghi ngờ. Phái người đi tìm Thành Thông không bằng cứ ở kinh thành ôm cây đợi thỏ. Người đã nắm chặt quyền thế trong tay, cứ cho là hắn và Thành Khiêm liên thủ cũng không làm gì được người.”

Mạc Thế Di mở miệng: “Bất Do nói có lý. Hoàng thượng không phải đã bảo người ‘cho qua được thì cứ cho qua’ sao? Hiện tại tuy rằng hắn mặc kệ mọi chuyện, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Ngày nào người không phải Hoàng đế thì ngày đó còn phải cúi đầu trước hắn. Hiện tại quan trọng nhất là chữa khỏi bệnh của người, chờ người hết bệnh rồi chúng ta liền tập trung tinh lực đối phó bọn họ.”

Thành Lệ cong cong khóe môi, có huynh đệ ở bên giúp hắn, thật tốt. Sờ sờ đầu Hứa Ba, hắn cúi đầu: “Hứa Ba, ta đói bụng, người đi phòng ăn lấy cho ta chút đồ ăn đi.”

“Ta cũng đói bụng, lấy nhiều một chút.” Nguyệt Bất Do lên tiếng.

Hứa Ba ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt, đứng dậy đi ra ngoài. Y vừa đi, Mạc Thế Di cũng chạy đến trước mặt Thành Lệ, ba người nhỏ giọng nói. Tình hình Hứa Ba thiện lương, có vài chuyện hắc ám vẫn đừng nên cho y biết thì hơn, miễn làm y khổ sở.

Ngày hôm sau, Thành Lệ tiến cung gặp mẫu hậu nhắc tới hôn sự của Thành Khiêm. Vương hoàng hậu bởi vì nguyên nhân nào đó liền lập tức đồng ý. Dù sao vị trí Vương phi đã xác định rồi, hiện tại chỉ chờ đính hôn thành hôn. Vương hoàng hậu không nói cho thái tử rằng Thành Khiêm nói gì cũng không chịu thành thân, nhưng chuyện này hoàng hậu đồng ý, thái tử đồng ý, thánh chỉ cũng đã sớm hạ, Thành Khiêm nếu không nguyện ý, với tình cảnh trước mắt của hắn thì hắn cũng phải đồng ý.

Ngày thứ ba lâm triều, Thành Lệ hạ chỉ, mười ngày sau Thành Khiêm đính hôn, một tháng sau đại hôn. Lễ bộ lập tức bận rộn, còn chưa được Vương hoàng hậu giải trừ cấm túc, Thành Khiêm chỉ ở trong vương phủ của mình tiếp nhận ý chỉ.

Vừa trở lại Đông cung, có người đến thông báo, Trung vương Thành Khiêm cầu kiến. Bảo Hứa Ba treo áo ngoài của mình lên, Thành Lệ uống một chén trà nóng xong mới chậm rì rì nói: “Bảo hấn đến Thiên thánh đợi đi, bản cung lập tức qua.”

“Vâng.”

Lại uống một chén trà, Thành Lệ mang Mạc Thế Di đi gặp Thành Khiêm, Hứa Ba và Nguyệt Bất Do ở lại ăn hoa quả cống nạp Thành Lệ mang về.

Vừa tiến vào Thiên thánh, Thành Lệ còn không thấy rõ người đang đứng trong phòng, chỉ thấy đối phương vội quỳ hai chân xuống nôn nóng nói: “Thái tử đại ca, thần đệ không muốn cưới nữ nhân kia, xin ngài hãy giúp thần đệ.”

Nhìn gương mặt gầy ốm và hốc mắt hãm sâu của Thành Khiêm, Thành Lệ tiến lên nâng hán dậy, có chút bất đắc dĩ nói: “Bản cung biết đệ không muốn thành thân, nhưng đây là ý của phụ hoàng và mẫu hậu, bản cung cũng từng khuyên họ, nhưng.....”

“Thái tử đại ca, thần đệ cầu ngài, thần đệ thật sự không muốn thành thân. Thần đệ tình nguyện đi biên quan giết địch cũng không muốn ở kinh thành tùy tiện cưới một nữ nhân mình chưa từng gặp qua.”

Thành Lệ thở dài một tiếng, ngồi xuống: “Bản cung đương nhiên biết tính tình của đệ, đệ ở biên quan nhiều năm, tự nhiên không thích có người quản mình, huống chi cũng không phải người nắm được tâm đệ. Chỉ là phụ hoàng và mẫu hậu cũng không biết là có chuyện gì, nhất định muốn đệ thành thân, bản cung khuyên rất nhiều lần đều bị mẫu hậu giáo huấn, nói bản cung quá chiều đệ.”

Tiếp nhận trà Mạc Thế Di bưng tới, Thành Lệ uống một ngụm, do dự hỏi: “Thành Khiêm, đệ nói thật cho hoàng huynh, đệ không muốn thành thân có phải vì trong lòng có người khác? Đệ cứ nói đừng ngại. Nếu cô nương kia không tệ, bản cung nghĩ mẫu hậu cũng sẽ đồng ý cho đệ cưới nàng, nhưng mà thánh chỉ này đã hạ, chỉ sợ phải ủy khuất cô nương kia làm thiếp. Ai, đệ là hoàng tử, hôn sự của đệ sao có thể do chính đệ làm chủ đây, vương phi còn không phải là phụ hoàng và mẫu hậu chỉ hôn cho bản cung sao?”

Môi Thành Khiêm giật giật, rồi mới cứng rắn nói: “Thần đệ không phải có người trong lòng, thật sự là không muốn cưới nữ nhân kia. Thần đệ nghe người ta nói nữ nhân kia không chỉ không biết chữ, còn là loại nhu nhược không chủ kiến, làm sao có thể đảm đương vị trí vương phi của thần đệ? Thần đệ muốn tìm nữ nhân có thể vì thần đệ quản lý tốt vương phủ, có thể vì thần đệ phân ưu, hơn nữa nhất định phải là người thần đệ yêu. Nữ nhân như vậy thần đệ sao có thể thích nàng được. Thái tử đại ca, thần đệ hiểu được thân phận của mình, lúc trước chính là bởi vì thần đệ không muốn nên mẫu hậu mới bảo thần đệ đi để lãng để kiểm điểm, nhưng việc hôn nhân thần đệ thật sự muốn tự mình làm chủ.”

Trong lòng lạnh lùng cười, trên mặt Thành Lệ lại là khó xử, khuyên nhủ: “Thánh chỉ đã hạ, muốn thu hồi thánh chỉ, đừng nói là có khả năng hay không, cứ cho là có thì mẫu hậu cũng sẽ mất hứng, đệ nên biết mẫu hậu tuyển vương phi cho đệ là ai.”

Sắc mặt Thành Khiêm cứng đờ. Thành Lệ buông chén trà, nói: “Như vậy đi. Trước cứ kết hôn, làm an lòng mẫu hậu, nếu nữ nhân kia đúng như lời đệ nói, sau này đệ cưới nữ nhân mình thích vào cửa nàng cũng sẽ không ngăn cản đệ. Thành Khiêm, hiện tại đệ đã không có nữ tử trong lòng, vậy thật sự không cần thiết vì chuyện này mà cứng rắn với phụ hoàng và mẫu hậu, cưới vợ đệ không muốn thì còn muốn làm cái gì? Chẳng lẽ lại để mẫu hậu phách đệ đến để lãng sao?”

“Nhưng mà.....”

Nâng tay cắt đứt lời Thành Khiêm, Thành Lệ nói: “Không nên trách hoàng huynh không đề cập với đệ. Bây giờ đệ thành thân, sau này đệ muốn cưới ai vào cửa mẫu hậu cũng sẽ không xen vào nữa. Nhưng nếu lúc này đệ từ hôn, làm mất hết mặt mũi của mẫu hậu, vậy sau này ai đệ cũng đừng nghĩ cưới vào cửa nữa, đệ hãy ngấm lại cho tốt đi.”

Thành Khiêm đem những lời muốn nói nuốt hết xuống, hồi lâu sau, hán đứng lên cúi đầu với Thành Lệ, nói: “Thần đệ hiểu được, thần đệ sẽ thành thân.”

“Thế này mới đúng.”

Thành Khiêm nặng nề bước đi, Thành Lệ hiểu kì hỏi người phía sau: “Người nói xem, nếu công chúa Miêu Cương kia biết Thành Khiêm nói những lời này, có thể vì yêu sinh hận không?”

“Người có thể thử xem.”

“Ha ha, bản cung thật muốn thử xem.”

Đối với Thành Khiêm vốn đã không có một tia hảo cảm, hiện giờ Mạc Thế Di lại càng đem hán trở thành một kẻ địch có hại cho họ. Người như vậy, không xứng làm anh em với y và Thành Lệ.

“Bảo họ truyền tin tức ra, bản cung sẽ ở một bên nhìn xem Thành Khiêm và Thành Thông giải thích với người Miêu Cương thế nào đây, a a a.”

Đứng lên, Thành Lệ đi về phía tấm cung của mình, trên mặt là tươi cười thản nhiên, phụ hoàng bảo hấn buông tha anh em của mình, nhưng những người này vẫn khăng khăng một mực như thế, vậy đừng trách hấn.

55. Chương 55

Nhìn Nguyệt Bất Do nhăn mặt nhăn mày uống một ngụm hết bát thuốc, Mạc Thế Di cầm lấy bát thuốc trên tay hấn, lau vết nước còn đọng lại trên khóe môi hấn, nhin không được lại lần nữa hỏi Hứa Thanh Thuỷ: “Bất Do còn phải uống bao lâu?”

Hứa Thanh Thuỷ nhìn Nguyệt Bất Do, trên mặt bình tĩnh nói: “Các người bây giờ còn trẻ, bị thương chỉ nghĩ là không làm sao, đợi đến già thì sẽ biết đau khổ. Bất Do ở bên ngoài lưu lạc một năm, hấn lại không yêu quý bản thân, sau lại bị nội thương, ta muốn điều trị cẩn thận cho hấn, việc này đối với sau này hấn luyện công phu cũng tốt.”

Mạc Thế Di nghe thế thì trong lòng thả lỏng không ít, nhưng nghĩ đến mỗi ngày Nguyệt Bất Do đều phải uống ba lần thuốc, y lại đau lòng. Mạc Thế Di không hề che giấu sự đau lòng làm Nguyệt Bất Do cười tít mắt, cho dù trong miệng vẫn còn đắng nghét, hấn lại hào sảng nói: “Không việc gì không việc gì, không phải chỉ là thuốc sao, không đắng chút nào hết. Huống chi đối với luyện công còn có ưu việt, ta sẽ uống nhiều một chút.”

Yêu thương vuốt mặt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di hỏi: “Vậy còn phải uống bao lâu?”

Hứa Thanh Thuỷ trả lời: “Ít nhất còn phải uống ba tháng.”

“Ba tháng sao.....” Lâu như vậy.

Hứa Thanh Thuỷ lấy bát trong tay Mạc Thế Di đi ra ngoài. Nguyệt Bất Do lập tức nhảy vào lòng Mạc Thế Di, đối phương cũng lập tức ôm chặt hấn.

“Không việc gì, không đáng mà.”

Mân mê mái tóc không thích bị bó buộc của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di khẩn cầu: “Bất Do, đáp ứng ta, sau này cho dù có chuyện gì cũng phải thương lượng với ta trước. Cho dù là người phải đi ra ngoài muộn một chút, tìm người luận võ, người cũng phải yêu quý bản thân mình.”

Áp chế khổ sở trong lòng, Nguyệt Bất Do dùng sức gạt đầu: “Nghe lời người, đều nghe lời người.”

Mạc Thế Di hôn ngoài miệng Nguyệt Bất Do một cái, đối phương lại chu môi, hiển nhiên cảm thấy không đủ. Mạc Thế Di đương nhiên sẽ không cự tuyệt, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, chính là lúc để thân thiết.

Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng được bí mật đưa vào trong cửa hàng của Mạc Thế Triệu. Vốn Mạc Thế Di muốn đưa họ ra kinh, vừa lúc Mạc Thế Triệu lặng lẽ đến kinh thành thăm Mạc Thế Di. Khi biết lai lịch của Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng cùng với việc họ muốn làm, Mạc Thế Triệu bảo họ hãy an tâm ở lại trong cửa hàng. Thứ nhất, hai người ở quá xa Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do, qua lại rất khó khăn; thứ hai, nên ở trong thành, nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn, hướng chỉ cửa hàng của Mạc Thế Triệu vì quan hệ tốt với quan to quý nhân trong thành, ngược lại càng không dễ khiến người khác hoài nghi. Cứ như vậy, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng chuyển từ tòa nhà lớn này đến một tòa nhà lớn khác.

Nữ nhân của Thành Khiêm lại chính là công chúa Bát Khương trại, Hứa Ba nhận ra đối phương, đối phương tự nhiên cũng nhận ra y, vì thế, Hứa Ba cũng không đi Đông cung nữa, sợ gây phiền toái cho Thành Lệ. Thành Lệ giấu mấu hậu âm thầm bố trí một chuyện, nhưng mỗi đêm hấn đều sẽ bớt thời giờ đến bên này, nơi bí mật này càng ngày càng trở thành chỗ để mấy người họ thương lượng đại sự, cũng là nơi chốn an tâm nhất trong lòng Thành Lệ.

Nằm trong lòng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do nhắm mắt, trong lòng lại đang nghĩ một chuyện. Hôm nay Hứa Thanh Thuỷ nói hấn ít nhất còn phải uống thuốc thêm ba tháng, thế nghĩa là phải ít nhất ba tháng

nữa Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng mới có thể trị liệu cho Mạc Thế Di và Thành Lệ. Người làm thuốc dần càng khỏe mạnh càng tốt, Hứa Thanh Thủy cũng đã nói hẳn có công phu, đến lúc đó còn có thể giúp Thành Lệ vượt qua nguy hiểm giai đoạn đầu. Cào cào lên vị trí tim mình, Nguyệt Bất Do lại càng dựa vào phía sau.

“Bất Do? Không ngủ được?”

Nguyệt Bất Do lật người thật mạnh, một tay sờ lên trái tim đối phương: “Không. Người thì sao, mệt à?”

“Không có.” Khẽ vuốt sau lưng Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Hôm nay ta vẫn cảm thấy người có tâm sự.”

Trong lòng Nguyệt Bất Do cả kinh, hẳn đã nghĩ mình che giấu tốt lắm.

“Có phải việc chữa trị của Thành Lệ có vấn đề gì không?” Mạc Thế Di hôn lên mái tóc hôm nay Nguyệt Bất Do đã gội sạch sẽ một cái, “Có cái gì không thể nói với ta? Hôm nay người cũng đã đáp ứng có chuyện gì cũng phải thương lượng với ta.”

Nguyệt Bất Do nhét mình vào giữa hai chân Mạc Thế Di, hồi lâu không lên tiếng.

“Bất Do?” Mạc Thế Di cúi đầu nhìn lại.

Nguyệt Bất Do ngửa đầu, lại không hề trả lời câu hỏi: “Mạc Thế Di, chúng ta làm chuyện sinh đứa nhỏ đi, mấy ngày nay người cũng chưa cùng ta làm, có phải đã chán ta không?”

Mạc Thế Di á khẩu, rồi khéo miệng cong lên không được tự nhiên lắm, xoay người đặt Nguyệt Bất Do dưới thân, hôn cái miệng của hẳn: “Làm sao có thể chán? Gần đây nhiều việc, người lại đang điều trị thân thể, ta không muốn người mệt.”

“Ta cũng không phải khuê nữ, nào có mảnh mai như vậy. Người không lừa ta?”

“Không lừa người.”

Mạc Thế Di đã cởi áo tháo thắt lưng của Nguyệt Bất Do, ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong: “Ta đã sớm nghĩ tới, nhưng mỗi tối người đưa Thành Lệ trở về xong đều đã khuya mới quay lại, ta còn nghĩ là người đang trốn ta đấy.”

“Bất Do.” Mạc Thế Di nhíu mày, để Nguyệt Bất Do cảm thụ thứ cứng rắn của mình, “Ta muốn người, tuyệt đối không miễn cưỡng, vì sao lại không tin tưởng ta?”

“Người làm cho ta xem ta mới tin người.”

Mạc Thế Di nhếch miệng, hơi tức giận hôn Nguyệt Bất Do, không hiểu vì sao người này luôn hoài nghi y. Hơi chút thô bạo kéo khổ Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di đặt tay đối phương lên cổ của mình. Nguyệt Bất Do so với đối phương càng vội vàng cởi quần hơn, hai chân ôm lấy eo đối phương.

“Mạc Thế Di Mạc Thế Di.....” Nếu người biết rõ quan hệ giữa khối thân thể này với người, chắc chắn người sẽ không muốn ta nữa.

“Bất Do.....”

Nhận thấy người dưới thân tâm thần không yên, Mạc Thế Di tách hai chân Nguyệt Bất Do ra, để tiểu huyết non nớt của hẳn hoàn toàn bại lộ trước mắt mình, tiếp theo không chút nghĩ ngợi cúi đầu, vươn đầu lưỡi.

“A !” Quát to một tiếng, Nguyệt Bất Do ôm lấy đầu Mạc Thế Di, miệng ồ ào: “Liệu người có rời bỏ ta không? Có rời bỏ ta không?”

Mạc Thế Di trả lời là đầu lưỡi xâm nhập vào cúc khẩu làm y rung động kia. Thân thể Nguyệt Bất Do nhảy mắt đỏ lên mấy lần, hai chân hẳn đánh vào lưng Mạc Thế Di, miệng liên tục nói: “Người có rời bỏ ta không? Có không cần ta nữa không?”

Đầu lưỡi co rút trong nơi ướt át kia, tay Mạc Thế Di nhẫn nại mà kích tình vuốt ve thân thể Nguyệt Bất Do, thân thể trẻ tuổi hơn y rất nhiều của Nguyệt Bất Do. Vì sao người này lại bất an? Có phải là y đã làm

cái gì làm người này bất an không? Trong đầu tạm thời giữ lại một nửa thanh minh, cẩn thận hồi tưởng lại mọi chuyện gần đây, lại không sao tìm được chỗ khả nghi.

“Không cần liếm, tiến vào tiến vào.....”

Chống đẩy đầu Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do chỉ muốn người này nhanh chóng tiến vào thân thể hắn, cho hắn biết mình vẫn thuộc về người này.

“Bất Do à.....”

Thở dài một tiếng, miệng lưỡi Mạc Thế Di men theo túi cầu non nớt kia di chuyển một đường tới phía trước, ngậm lấy thứ đang dựng đứng run rẩy của hắn. Nguyệt Bất Do lại kêu to một tiếng, hai chân cọ xát trên người Mạc Thế Di, trong tim lại càng buồn khổ.

“Ta thích người..... Mạc Thế Di Mạc Thế Di..... Ta thích người.....”

Đang ngậm phân thân của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di không thể đáp lại, y chỉ càng ra sức lấy lòng đối phương, để đối phương có thể tin tưởng y. Ngón cái chậm rãi trườn động trong cửa vào chật chội, Mạc Thế Di chú ý phản ứng của Nguyệt Bất Do.

“Mạc Thế Di..... Mạc Thế Di..... Cho ta liếm liếm người, ta muốn liếm liếm người.....”

Dùng sức đẩy Mạc Thế Di ra, Nguyệt Bất Do nhanh chóng đứng lên, thô lỗ trực tiếp nhào vào trong lòng Mạc Thế Di, ôm lấy dục vọng giữa khó y rồi há miệng ngậm lấy.

“Bất Do !”

Mạc Thế Di cũng không thích Nguyệt Bất Do vì y mà làm chuyện này, y muốn cưỡng chiều người này, muốn yêu người này. Nguyệt Bất Do lại ngậm thứ của y lắc đầu, một tay tóm lấy tay y không cho y rời đi.

“Bất Do.....” Mạc Thế Di ngồi xổm, trong mắt là ngọn lửa dục vọng. Người đang trần trụi lấy tư thế hèn mọn ghé vào trước mặt y, những khớp xương nổi rõ làm người này thoát nhìn càng thêm gầy gò.

Dường như là phải nhớ kỹ hương vị của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do thật sự dụng tâm liếm láp, hắn cũng biết kỹ thuật của mình kém, chỉ dám dùng đầu lưỡi, sợ rằng nhanh làm đau Mạc Thế Di.

“Bất Do.”

Đau lòng gọi một tiếng, Mạc Thế Di ôm lấy đầu Nguyệt Bất Do lùi về phía sau, rút bản thân ra. Nơi đó của y thật thoải mái, nhưng trong lòng lại rất không thoải mái. Người bị “vứt bỏ” ngẩng đầu, trên mặt là bất mãn.

“Bất Do.”

Một lần nữa dựng người dậy, Mạc Thế Di hôn lên cái miệng của hắn: “Ta không thích người làm như vậy.”

“Người có thể vì sao ta lại không thể?” Hắn chỉ muốn nhớ kỹ hương vị của người này.

“Bởi vì.....” Nhìn cặp mắt trần ngập bất mãn còn có một chút ủy khuất, Mạc Thế Di hung hăng hôn môi Nguyệt Bất Do, đỡ dục vọng của mình không hề giải thích liền mở rộng thân thể đối phương.

“Vì, ưm..... Vì sao?” Cố ý muốn đáp án.

“Bởi vì..... Ta yêu người.”

Không hề cho Nguyệt Bất Do cơ hội để hỏi, Mạc Thế Di hăng hái thẳng tiến vào thân thể Nguyệt Bất Do. Đối phương đau đến hút khí, Mạc Thế Di trước sau vẫn liên tục hôn Nguyệt Bất Do, đến khi thân thể hắn không còn siết chặt như vậy nữa, phần eo của y bắt đầu dùng sức.

Mạc Thế Di Mạc Thế Di.....

Bất Do, Bất Do gốc của ta.

Mười ngón siết chặt lấy nhau, kích tình trên giường như muốn phá tan màn trướng ngăn cách mà bay ra ngoài phòng. Trên ngực Mạc Thế Di, khối gỗ lên dữ dội dường như cũng bởi vì quá mức kích tình mà hơi hơi mấp máy. Hai chân Nguyệt Bất Do gắt gao kẹp chặt eo Mạc Thế Di không để đối phương rời khỏi mình,

Mạc Thế Di lần lượt ấn dục vọng của mình vào nơi sâu nhất trong thân thể Nguyệt Bất Do, nói lời yêu của mình với hắn.

Rốt cuộc là cái gì đã làm Bất Do của y bất an như vậy? Không phải y không thích Bất Do liếm chỗ kia của y, mà là Bất Do hôm nay lại làm y không đành lòng để hắn làm như vậy.

Trong miệng Nguyệt Bất Do phát ra một tiếng kêu sung sướng, đồng thời cùng với đó là một tiếng gọi “Mạc Thế Di”, đó là khát vọng đáy lòng của hắn, khát vọng mãnh liệt nhất dưới đáy lòng. Hắn thậm chí có một cảm giác, nếu Mạc Thế Di biết được một tầng quan hệ khác của hắn và y, Mạc Thế Di sẽ hận hắn. Không ai lại nguyện ý cùng con trai của mình làm chuyện này. Hắn không hiểu tình yêu nam nữ, nhưng hắn hiểu được luân thường.

Nhưng mà, hắn không hối hận, cho dù Mạc Thế Di hận hắn hắn cũng không hối hận. Cả hai đời ngoài nường ra, chỉ có Mạc Thế Di đối tốt với hắn, chỉ có Mạc Thế Di đau lòng hắn. Hắn thích, rất thích, thích đến mức tim thật đau.

Làm thuốc dẫn..... có thể sẽ chết. Vậy, nếu hắn chết rồi, có phải Mạc Thế Di sẽ tha thứ cho hắn không. Hắn không biết, không biết mình có thể giấu cả đời không.

“Mạc Thế Di Mạc Thế Di.....”

Trong nháy mắt chất lỏng nóng rực phun ra, Mạc Thế Di ghé vào bên tai Nguyệt Bất Do khàn khàn nói: “Bất Do..... Ta yêu người..... Mạc Thế Di, chỉ yêu Nguyệt Bất Do.”

“Mạc Thế Di.....” Thở dốc, hai chân Nguyệt Bất Do càng thêm dùng sức, “Còn muốn, ta còn muốn.”

“Được, ta cho người, đều cho người.”

Bất Do, vì sao phải bất an? Cho dù người muốn cái gì, ta đều sẽ cho người.

Trận kích tình này kéo dài thẳng đến khi ngoài cửa sổ ửng ửng có ánh sáng mới ngừng lại được. Dù thân thể Nguyệt Bất Do cường tráng mấy thì cuối cùng cũng mê man trong lòng Mạc Thế Di. Hôn lên mắt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di ưu tư, Bất Do của y xảy ra chuyện gì?

※

Tuy rằng buổi tối hôm trước có vẻ có tâm sự, nhưng đến trưa hôm sau Nguyệt Bất Do ngủ dậy lại vẫn thoải mái như ngày thường, hi hi ha ha, còn có tâm tình nói đùa với Hứa Ba. Sắp đến đại hôn của Thành Khiêm, lần này kinh thành sẽ có rất nhiều người xâm nhập. Thành Lệ cố ý thả lỏng phòng ngự kinh thành, đợi vài người mắc câu. Mạc Thế Di cũng phải bận rộn chuyện này, lén dặn dò Hứa Thanh Thủy chú ý Nguyệt Bất Do nhiều một chút, nếu đối phương có cái gì khác thường nhất định phải đúng lúc nói cho y.

Hứa Thanh Thủy sao lại không biết tâm sự của Nguyệt Bất Do là cái gì, nhưng y cũng chỉ có thể hứa lấy lệ với Mạc Thế Di. Chuyện này chỉ cần Nguyệt Bất Do không nói, y và Ba Tùng sẽ tuyệt đối không nói một chữ.

Bởi vì đêm trước gần như làm một đêm, eo không nâng dậy nổi, Nguyệt Bất Do chỉ nằm trên giường. Hứa Thanh Thủy bưng chén thuốc đi vào, Nguyệt Bất Do trực tiếp hỏi: “Có phải ba tháng sau là có thể trị liệu không?” Gần đây Ba Tùng đóng cửa không ra ngoài, hắn biết Ba Tùng đã tìm được cổ trùng thích hợp rồi.

Hứa Thanh Thủy đưa thuốc cho Nguyệt Bất Do, ngồi xuống bên cạnh hắn, do dự một lát, y mở miệng: “Bất Do, chuyện kia, người không nói, ta và Ba Tùng không nói, sẽ không ai biết. Người không cần phải có gánh nặng, ngay từ đầu người đã không định nói cho Thế Di, hiện tại cần gì phải phiền não chứ?”

“Ta không phiền não.” Nguyệt Bất Do uống một ngụm hết bát thuốc, nâng tay chà sát miệng. Mạc Thế Di không ở đây, tay áo Nguyệt Bất Do đặc biệt mau bẩn. Thiên hạ không có bức tường nào không có gió lùa, hắn có dự cảm, thân phận của hắn không lừa được cả đời.

Nguyệt Bất Do không muốn nhiều lời, ngay cả Mạc Thế Di cũng không thể nào làm hắn mở miệng được, Hứa Thanh Thủy thở dài một tiếng, không nhiều chuyện nữa.

“Ba Tùng phải bế quan luyện cổ, hắn nói cần ít nhất ba tháng. Ba tháng này thân thể của người cũng sẽ được điều chỉnh đến một trạng thái tốt nhất. Chỉ cần cổ trùng của Ba Tùng chuẩn bị tốt, chúng ta sẽ có

thể bắt đầu. Người yên tâm, loại cổ này không giống với cổ trong cơ thể điện hạ và Thế Di. Sau khi đi vào trái tim của điện hạ, nó sẽ trở thành một bộ phận của điện hạ, có thể nói là dùng cổ để bù lại chỗ thiếu hụt trong trái tim điện hạ.”

Nguyệt Bất Do gật đầu: “Vậy là tốt rồi. Chuyện như vậy chỉ cần ép buộc một lần là đủ rồi. Ta thì sao? Trong tim cũng có cổ trùng à?”

“Sẽ không. Tuy nói là Liên tâm cổ, kỳ thật chỉ là một cổ, nhưng cần tâm huyết của người đến dẫn đường. Thân thể càng khoẻ mạnh, tâm huyết càng thịnh vượng, đối với việc trị liệu của điện hạ cũng sẽ càng hữu hiệu. Loại cổ này không phải cổ độc bình thường, còn phải phối hợp các loại thảo dược, xem như được trùng đi.”

“Được trùng, ừ, so với cổ trùng dễ nghe hơn.”

Cầm chén đưa lại cho Hứa Thanh Thuỷ, Nguyệt Bất Do rất không ngượng ngừng nói: “Cái thuốc kia lại sắp dùng hết rồi, người chế cho ta nhiều một chút.”

Mặt Hứa Thanh Thuỷ nháy mắt đỏ bừng, đứng lên: “A, bây giờ ta sẽ đi phối.” Nói xong, y liền chạy trốn. Nguyệt Bất Do xoa xoa cái mũi của mình, không hiểu Hứa Thanh Thuỷ đã sớm làm chuyện sinh nhai với Ba Tùng rồi mà vì sao vừa nói đến chuyện này lại khấn trương như thế.

Trong phủ thái tử, mới từ hoàng cung trở về, Thành Lệ nhìn Mạc Thế Di vài lần, vẫy lui tả hữu, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Hôm nay nhìn người ta liền cảm thấy người tâm sự tăng tăng. Bất Do đâu? Sao lại không tới?”

Mạc Thế Di nhìn về phía Thành Lệ, nghĩ nghĩ, vẫn là nói ra: “Bất Do có tâm sự, nhưng hắn không chịu nói cho ta biết. Tối hôm qua..... Ta ôm hắn một đêm.”

“Ôm hắn một đêm?” Khó trách hôm nay Nguyệt Bất Do không tới. Nếu Thành Lệ biết huyết sáo hắn nhất định sẽ huyết ngay một bài. Buông tẩu chương vĩnh viễn cũng xem không hết, hắn đuổi cái eo lười, nói: “Lấy cổ trùng cho người, hắn có yên tâm Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng thì cũng khó mà không lo lắng cho người. Người cũng không phải không biết tên kia yêu thăm người.”

Trong mắt Mạc Thế Di lướt qua hạnh phúc, đúng vậy, ngay cả chính y cũng có thể nhận thấy được người nọ thương y, yêu y còn hơn chính mình. Nhưng mà thật sự là vì chuyện này sao? Lòng mảy mảy mà thả lỏng của Mạc Thế Di lại nhúu chặt.

“Tên kia ấy à, chỉ cần đề cập đến người thì sẽ không là hắn ngày thường nữa. Hắn không chỉ một lần nói với ta khi lấy trùng tử sẽ rất đau, ta phỏng chừng người cũng sẽ không dễ chịu, người nói hắn có thể không có tâm sự sao. Nếu như có thể, hắn tình nguyện chính mình đau cũng sẽ không muốn người đau.”

“Thành Lệ.” Trái tim Mạc Thế Di vừa đau đớn vừa ngọt ngào, “Người nói ta nên làm sao đây? Làm sao để mang đến hạnh phúc cho Bất Do? Làm sao để hắn mỗi ngày đều cười ha ha không có tâm sự? Ta cảm thấy chỉ đối tốt với hắn là không đủ. Ta muốn..... Ta muốn sủng hắn, sủng đến mức hắn không thể biết tư vị buồn khổ là gì.”

Người anh em này của hắn cũng yêu thăm tên kia rồi. Thành Lệ cười hai tiếng, lắc đầu: “Người hỏi ta, ta biết nói thế nào được? Ta đời này không hề yêu ai, càng đừng nói là sủng ai.” Nhưng mà khó được nhìn thấy anh em của mình băn khoăn như thế, Thành Lệ vẫn nói ra một ít đề nghị.

“Bất Do không phải muốn đánh bại người sao, người liền cùng hắn luận võ. Với lại, không phải người nhờ cha người làm một thanh kiếm tốt cho Bất Do sao? Bảo cha người mau một chút. Ồ..... Khụ, cái kia, Bất Do thích làm chuyện sinh nhai với người, người ghen nhiều năm như thế hắn là không sợ thận mệ, người cứ làm với hắn mỗi ngày đi.”

Mạc Thế Di rất nghiêm túc suy xét đề nghị của Thành Lệ có khả thi không.

“Đợi phiên toái trong kinh thành kết thúc, người mang Bất Do đi tái bác đi, con dâu xấu cũng nên gặp cha nương chứ.”

Đôi mắt Mạc Thế Di rực sáng, rồi mới nặng nề gật đầu.

Nhìn Mạc Thế Di “khốn khổ vì tình”, Thành Lệ có chút thất lạc không hiểu, không hiểu, cũng muốn tìm người nào đó để yêu, tìm người nào đó thương hẳn. Nhưng vừa nghĩ đến tình thế trước mắt của mình, hẳn lại nhanh chóng áp chế ý niệm không thực tế này đi.

56. Chương 56

Từ sau khi nghe Thành Lệ đề nghị, buổi tối cho dù muộn đến đâu thì khi trở về Mạc Thế Di đều sẽ ôm Nguyệt Bất Do làm chuyện sinh đứa nhỏ. Chiều này có vẻ dùng được, ít nhất nụ cười trên mặt Nguyệt Bất Do càng ngày càng nhiều. Thành Lệ và Mạc Thế Di cũng bắt đầu chuẩn bị cho việc giải cổ, mỗi ngày người phải uống thuốc biến thành ba người. Có người uống thuốc cùng, Nguyệt Bất Do uống lại càng hào sảng.

Trước đại hôn của Thành Khiêm, trong kinh thành truyền ra một “lời đồn”, nói Thành Khiêm đã lên thành thân, mà đối tượng thành thân còn là một vị công chúa Miêu Cương. Bởi vì kinh thành có án cổ độc, Thành Khiêm vì không muốn làm người khác hoài nghi, âm thầm tiến bước vị công chúa kia, cho nên Thành Khiêm nói cái gì cũng không nguyện ý muốn Hoàng thượng chỉ hôn cho hẳn.

Lời đồn càng truyền càng mãnh liệt, Vương hoàng hậu khẩn cấp triệu thái tử vào cung. Thành Lệ hạ lệnh tra rõ người lan truyền lời đồn, trong kinh thành người người hoảng sợ. Thành Khiêm ở trước mặt Thành Lệ hô to oan uổng, Thành Lệ tự nhiên nói là hẳn tin tưởng em trai của mình sẽ không làm ra chuyện này. Nhưng vào ngay buổi tối đại hôn của Thành Khiêm, một nhóm người Miêu vọt vào phủ Trung vương ám sát Thành Khiêm, mắng to hẳn lừa gạt tình cảm của công chúa, bắt hẳn phải giao công chúa ra.

Lời đồn trở thành sự thật, ngay cả Vương hoàng hậu cũng không khống chế được. Họa vô đơn chí là, ngày hôm sau, Hoàng đế ra khỏi đạo quán trực tiếp đi tới tẩm cung của Vương hoàng hậu. Một canh giờ sau, Hoàng đế hạ chỉ, Trung vương cấu kết người Miêu tàn hại phụ huynh, biếm làm thứ dân, tống vào thiên lao, chờ xử lý.

Vương hoàng hậu biết Lục nhi kia là người Miêu, như thế là hết đường chối cãi, bây giờ người đã mất tích, muốn diệt khẩu cũng không có biện pháp. Nhưng dù sao Thành Khiêm là con trai của nàng, huống chi thái tử cũng là con trai của nàng. Vương hoàng hậu bảo Thành Lệ cho dù phải làm thế nào cũng phải giữ mạng cho Thành Khiêm, cùng lúc đó phái người đi tìm tung tích Lục nhi, cần phải trừ bỏ nàng trước khi người của Hoàng đế tìm được nàng. Hoàng đế bởi vì án cổ độc mà bắt đầu thờ phụng Đạo giáo, Thành Khiêm làm những chuyện như vậy đúng lúc là thứ Hoàng đế kiêng kỵ nhất. Hoàng đế bây giờ đạo quán cũng không đi, tự mình tra xét chuyện này. Đáp ứng mẫu hậu phải cứu Thành Khiêm, Thành Lệ ở Ngự thư phòng một mình nói chuyện với phụ hoàng cả buổi chiều, vài ngày sau, Hoàng thượng trở về đạo quán, giao vụ án của Thành Khiêm cho thái tử đi thẩm dò, nhưng tuyên ý chỉ, không được thả Thành Khiêm.

Đấu tranh trong hoàng gia chính là vô tình như vậy. Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di ở một bên nhìn chỉ biết lắc đầu. Chuyện này muốn trách cũng chỉ có thể trách Thành Khiêm tâm thuật bất chính. Thành Lệ người này đúng là âm hiểm, nhưng không bức hẳn đến mức độ đó, hẳn cũng sẽ không xuống tay với anh em của mình. Hai người ai cũng không khuyên Thành Lệ thủ hạ lưu tình, nếu muốn Nguyệt Bất Do lựa chọn, hẳn chỉ biết làm ác hơn cả Thành Lệ, trực tiếp giết luôn.

Thành An vẫn bị giam lỏng trong phủ của mình, Hoàng đế tuy dặn Thành Lệ có chừng có mực, Thành Lệ cũng phái người đi hầu hạ Thành An, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không thả hổ về núi. Huống chi hiện tại Hoàng đế mặc kệ mọi chuyện, Thành Lệ nắm quyền lại là không chỗ nào sợ hãi. Hiện tại Thành Khiêm cũng bị bắt lại, chỉ chờ Thành Thông lộ diện. Ba cái họa lớn đã qua hai, Thành Lệ ngay cả ăn cơm cũng nhiều hơn bình thường một bát. Tâm tình tốt, hơn nữa Hứa Thanh Thủy điều trị có hiệu quả, thân thể Thành Lệ chưa bao giờ khỏe mạnh như thế, mà hẳn tin tưởng, hẳn sẽ càng khỏe mạnh.

Như thường lệ bắt mạch cho Thành Lệ và Mạc Thế Di, Hứa Thanh Thủy mỉm cười nói: “Thân thể thái tử tử diện hạ so với lúc ta mới đến khỏe mạnh hơn rất nhiều, đợi Ba Tòng bế quan đi ra là có thể giải cổ cho thái tử diện hạ.”

“Vậy Mạc Thế Di thì sao?” Có một người khấn trương hỏi.

Trong lòng Hứa Thanh Thuỷ đau đớn, nhưng vẫn cười nói: “Tự nhiên càng không thành vấn đề .”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Nguyệt Bất Do không dám nhìn Mạc Thế Di, ngày chia li lại sắp đến rồi.

Sợ mình lộ ra manh mối gì, Hứa Thanh Thuỷ cất hòm thuốc đứng dậy nói: “Ta lại trở về phối chút thuốc, trước khi trừ cổ thái tử điện hạ và Thế Di vẫn phải tiếp tục điều trị, cần phải điều dưỡng thân mình đến trạng thái tốt nhất.”

“Vất vả người.” Thành Lệ có chút khấn trương .

Nguyệt Bất Do cúi thấp đầu, Mạc Thế Di ôm hân, an ủi hân. Nghĩ nghĩ, y lại ôm bả vai Thành Lệ, trầm giọng nói: “Không có việc gì. Ta và Bất Do đều sẽ ở cùng người.”

“Ta biết. Có các người ở đây, ta không cần lo lắng.” Lời này Thành Lệ nói cho Mạc Thế Di nghe, cũng là nói cho chính mình. Hân có hai người anh em tốt nhất ở đây, hân chỉ cần thoải mái là được.

Mạc Thế Di đưa Thành Lệ về Đông cung, Nguyệt Bất Do tìm Hứa Thanh Thuỷ, vừa thấy hân, Hứa Thanh Thuỷ đã biết ý đồ hân đến, nói thẳng: “Ba Tùng đại khái còn nửa tháng là có thể xuất quan. Thái tử điện hạ tìm được rất nhiều dược liệu trân quý, cho nên cổ trùng lớn rất nhanh.”

Nguyệt Bất Do cào cào đầu: “Ta rất tin tưởng thân thể của mình, nhưng mà, ừm, mọi việc đều có thể bị ngoài ý muốn, chẳng mai, ta chỉ nói là chẳng may nha. Chẳng may nếu ta chết, ừm..... Người đừng nói cho Thành Lệ và Mạc Thế Di vì sao ta chết. Ta sẽ viết phong thư cho người, ta chết, người cứ đưa thư cho Mạc Thế Di, y nhìn là sẽ biết vì sao ta chết.”

“Bất Do.” Hứa Thanh Thuỷ đề lại bả vai Nguyệt Bất Do, “Ta sẽ không để người chết, tin tưởng ta.”

Nguyệt Bất Do nhếch miệng cười: “Ta tin người.” Rồi hân sờ sờ cái mũi: “Hắc hắc, kỳ thật ta cũng thực sự sợ.”

Hứa Thanh Thuỷ tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy hân: “Tin tưởng ta và Ba Tùng, chúng ta tuyệt đối sẽ không để người chết.”

“Có những lời này của người là được rồi.” Nguyệt Bất Do yên tâm.

Nhìn Nguyệt Bất Do rời đi, mi tâm Hứa Thanh Thuỷ nhíu lại, cứ để Bất Do hy sinh chính mình như thế sao? Y biết Nguyệt Bất Do không muốn Mạc Thế Di lo lắng, nhưng cứ như vậy được không? Như vậy Bất Do rất ủy khuất, rất ủy khuất.

Ba Tùng bế quan, chỉ có Hứa Thanh Thuỷ cố định đi vào đổi thuốc, những lúc khác cũng không thể tùy tiện ra vào. Thức ăn của Ba Tùng là Hứa Thanh Thuỷ đặt ở cửa cho hân hàng ngày, có đôi khi điểm tâm đổi thành cơm trưa, cơm trưa lại đổi thành cơm chiều Ba Tùng mới nhớ ra phải lấy đồ ăn đi vào. Hứa Thanh Thuỷ rất lo lắng cho thân thể Ba Tùng, nhưng ở thời điểm này y không thể nhúng tay, bằng không không chỉ sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của cổ trùng, còn có thể mang đến nguy hiểm cho Ba Tùng. Thành Lệ cũng cảm nhận được Ba Tùng vất vả, mang đến mấy cây nhân sâm ngàn năm bảo Hứa Thanh Thuỷ thêm vào thức ăn của Ba Tùng để cho hân bổ thân mình, đối với việc này Hứa Thanh Thuỷ rất cảm động. Cho dù ở bên ngoài thái tử là một người như thế nào, ít nhất trong mắt y, thái tử là người tốt, là một người anh trai tốt luôn coi trọng anh em của mình.

Thế cục trong triều đã rõ ràng, cũng giống như thời tiết đầu xuân, đối với Thành Lệ mà nói, vận sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông. Mà gió đông kia chính là bệnh tim của hân có thể triệt để chữa khỏi hay không. Sau ba tháng, Ba Tùng xuất quan, cho dù hân đã gầy đến không ra hình người, nhưng từ trong ánh mắt hân mỗi người đều thấy được hy vọng, chỉ là có một người mặc dù đang cười, trong lòng lại gắt gao áp chế khổ sở. Lần này rời đi, hân không biết mình còn có thể trở về hay không.

Ba Tùng xuất quan, thời gian giải cổ định vào ngày mười chín tháng ba. Thành Lệ giao mọi việc lớn trong triều cho đại thần tâm phúc của mình, rồi lấy lý do cải trang vi hành rời khỏi kinh thành, kì thực là đến chỗ Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng. Vào ba ngày trước khi giải cổ, Hứa Thanh Thuỷ còn phải đặc biệt chăm cứu điều trị cho Thành Lệ và Mạc Thế Di. Nguyệt Bất Do ở một bên nhìn trên ngực Mạc Thế Di cắm mấy cái ngân châm, trong lòng càng khó chịu.

Một tay nắm bàn tay Nguyệt Bất Do để hấn không cần khổ sở vì mình, nằm ở trên giường Mạc Thế Di không thể khống chế trái tim mình nhảy nhanh hơn thường ngày vài lần. Nghĩ đến cổ tròng đáng lẽ sẽ đi theo mình đến chết thế nhưng có một ngày có thể lấy ra, y thật cao hứng, thật kích động, cũng thật cảm kích người bên cạnh mình.

“Có đau không?” Nguyệt Bất Do lại hỏi một lần.

Mạc Thế Di lắc đầu, nắm chặt tay hấn. Trong trí nhớ lòng bàn tay Nguyệt Bất Do luôn ấm áp nóng hổi, nhưng lúc này, tay người này lại lạnh lẽo. Người nọ đang lo lắng cho y, y biết. Giống như Thành Lệ nói vậy, người này yêu thăm y rồi.

“Bất Do.....” Nói vừa ra miệng, miệng Mạc Thế Di đã bị ngăn chặn.

“Đừng nói gì.” Lại che mắt Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do hôn môi y, “Người ngủ đi, còn phải một canh giờ mới xong. Ta ở đây cùng người.”

Nâng tay lên, một lần nữa nắm tay Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nhắm mắt lại. Y không ngủ, nhưng cũng không muốn làm cho người bên cạnh đang khẩn trương lại càng bất an.

Chăm chú nhìn mặt Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do muốn ghi tạc chặt chẽ dung nhan của y trong đầu mình. Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng nói, khi trừ cổ hấn không thể ở cạnh, chỉ có thể ở bên ngoài đợi. Nếu không phải Ba Tùng nói khi trừ cổ nhất định không thể chịu bất cứ ảnh hưởng nào, hấn tuyệt đối phải ở cạnh Mạc Thế Di.

Một tay nắm tay Mạc Thế Di, một tay sờ mặt Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do liên tục nói trong lòng: “Mạc Thế Di, ta thích người, ta thích người, ta thích người.....”

Nguyệt Bất Do ở cùng Mạc Thế Di trong phòng của hai người, Thành Lệ ở một căn phòng khác, ngực cũng cảm đầy châm. Nhưng hấn cũng không phải quá đáng thương, ít nhất cũng có một người ngồi bên giường cùng hấn.

Được cha dặn dò đừng cho thái tử ca ca nói nhiều, Hứa Ba gắt gao ngậm miệng, đến thở mạnh cũng không dám. Thành Lệ nhắm mắt, hai tay Hứa Ba nắm một bàn tay hấn, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Một canh giờ sau, Hứa Thanh Thuỷ đi vào phòng thái tử trước, rút châm cho hấn. Lại cho hấn uống một chén thuốc, Hứa Thanh Thuỷ rời đi, đi vào phòng Mạc Thế Di. Bàn tay lưu loát kê gối vào lưng Thành Lệ, lại rót cho hấn chén nước hầu hạ hấn uống, Hứa Ba khẩn trương hỏi: “Thái tử ca ca, đau không?”

“Không đau, không tin y thuật của cha người như thế sao?” Thành Lệ dùng tay áo chà xát mồ hôi trên gáy Hứa Ba, thừa nhận rằng ở thời điểm này có người có thể ở bên cạnh cùng hấn là điều hấn thực sự cần.

“Thái tử ca ca, người có đói bụng không? Ta lấy đồ ăn cho người nhé. Cha nói người rút châm rồi là có thể ăn cái gì đó.” Mặt Hứa Ba so với Thành Lệ còn tái nhợt hơn.

Không phải rất đói bụng, nhưng Thành Lệ vẫn nói: “Được. Lấy chút đồ ăn thanh đạm đến, người cũng cùng ăn.”

“Vâng!”

Hứa Ba đứng dậy bỏ chạy. Nhìn y chạy ra ngoài, Thành Lệ nở nụ cười.

Một căn phòng khác, vừa được rút châm Mạc Thế Di lập tức nằm xuống giường, để người đã lo lắng cho y hai canh giờ đến bên cạnh. Ôm người vào trong ngực, y hôn môi đối phương, lại một lần nữa cam đoan: “Ta không có việc gì, đừng lo lắng.”

“Mạc Thế Di.....” Ôm chặt ngang người đối phương, Nguyệt Bất Do lại lần nữa cảm thấy sự khổ sở vì chia li, mà so sánh với lần đầu tiên, lần này hấn càng thống khổ.

“Bất Do, không sợ, ta không có việc gì.” Nghĩ Nguyệt Bất Do đang lo cho y hai ngày sau phải trừ cổ, Mạc Thế Di lại lần nữa trấn an.

Từng ngậm từng ngậm hít vào hương vị trên người Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do không chỉ muốn khắc ghi gương mặt người này vào trong lòng, cũng muốn khắc ghi hơi thở người này vào trong lòng, để có thể sống qua những ngày chia lìa.

Mạc Thế Di phải trừ cổ, Nguyệt Bất Do không cho y và mình làm chuyện sinh đứa nhỏ, sợ ảnh hưởng đến Mạc Thế Di. Bản thân Mạc Thế Di cảm thấy không sao, nhưng Nguyệt Bất Do nói cái gì cũng không làm. Chẳng qua mỗi đêm khi ở trên giường, Nguyệt Bất Do đều phải hôn Mạc Thế Di thật lâu thật lâu, hôn đến mức mấy lần Mạc Thế Di không nhịn được cởi luôn quần hần để cùng hần làm chuyện sinh đứa nhỏ.

Hứa Ba ở trong phòng Thành Lệ, đương nhiên không ngủ chung giường với Thành Lệ mà kê một cái giường nhỏ bên cạnh giường Thành Lệ để chăm sóc Thành Lệ. Thành Lệ bí mật đến đây, chỉ có thống lĩnh thị vệ ở Đông cung của hần biết hần ở trong này. Ở thời điểm này, Hứa Ba trở thành người hầu bên cạnh thái tử điện hạ. Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng không phải không lo lắng con trai “quan tâm” quá đáng tới thái tử điện hạ, nhưng hiện tại có một chuyện càng trọng yếu hơn, hai người tạm thời không quản được nhiều như vậy.

Xoay người, nhìn người đang cuộn mình ngủ trên chiếc giường nhỏ, khóe miệng Thành Lệ lại xuất hiện nụ cười ban ngày. Tiểu tử ngốc này, còn nói phải chăm sóc hần, ngủ say còn hơn cả heo con. Cố ý lớn tiếng ho khan vài tiếng, Thành Lệ nhìn chằm chằm gương mặt khi ngủ của đối phương.

“A !” Bị bừng tỉnh Hứa Ba vụt ngồi dậy, chân trên người rơi xuống đất, “Thái tử ca ca? !”

“Ba Tử, ta khát.”

“Khát? A, ta, để ta đi lấy nước !”

Còn đang mơ hồ, Hứa Ba động tác trì hoãn xuống giường. Lắc lắc đầu, y cũng không đi giày liền đi ra ngoài rót nước. Thành Lệ cười, xuống giường lấy chăn gối trên chiếc giường nhỏ đặt lên giường lớn của mình.

Hai tay bưng một chén nước ấm, Hứa Ba chạy chậm vào: “Thái tử ca ca, nước đến đây.”

Thành Lệ nhận lấy chén một ngụm uống hết, nước ấm vừa vặn, không nóng miệng.

Xoa xoa đôi mắt mệt mỏi rồi, Hứa Ba hỏi: “Thái tử ca ca, có uống nữa không?”

“Không uống nữa.”

“Vâng.”

Đặt cái chén lại vào chỗ cũ, Hứa Ba vừa lên giường liền sững sốt. Hả? Chăn và gối đầu của y đâu?

“Ba Tử, lại đây.”

Thành Lệ vỗ vỗ bên người. Hứa Ba nhìn sang, nháy mắt mấy cái, y nhìn thấy chăn và gối đầu của mình.

“Nhanh lên. Đừng đứng chân không như thế, mau tới đây.”

“Vâng.”

Hứa Ba còn đang buồn bực vì sao gối đầu và chăn của mình lại chạy lên giường thái tử ca ca. Y ngơ ngác nằm lên giường, cho đến khi nằm xuống rồi, lúc này mới phản ứng lại: “Thái tử ca ca, chăn và gối đầu của ta sao lại chạy đến trên giường của người? Có phải vừa rồi ta ngủ hồ đồ khờ?”

“Không phải, là ta lấy lên.” Ngáp một cái, Thành Lệ không định giải thích: “Ngủ đi. Sau này buổi tối người hãy ngủ trên giường ta.”

“.....” Lại chớp chớp mắt, Hứa Ba quay đầu, chỉ thấy Thành Lệ đã nhắm mắt lại.

Qua thật lâu, Thành Lệ cũng đã ngủ rồi, bên tai hần truyền đến một âm thanh thấm đẫm vui sướng, ngơ ngác, “Được.”

※

Ba ngày nháy mắt trôi qua. Ngồi ở ngoài cửa, Nguyệt Bất Do thần sắc khấn trương vĩnh viễn lơ tai nghe động tĩnh trong phòng. Bên cạnh hần, Hứa Ba gất gao ôm hai chân, sắc mặt cũng trắng bệch. Bất Do ca nói cha

lớn bảo khi trừ cổ thái tử ca ca sẽ rất đau, làm sao bây giờ? Thân thể thái tử ca ca vốn đã không tốt, thái tử ca ca có thể chịu được sao? Càng nghĩ càng sợ hãi, Hứa Ba càng lui thành một đoàn, tim nhảy tới tận cổ họng.

Tay chân Nguyệt Bất Do lạnh lẽo, hắn muốn xông vào nhìn xem, nhưng không dám mạo hiểm, lỡ như làm Mạc Thế Di bị thương thì sao! Từ trước đến nay chưa từng khẩn trương bất an như thế, ngay cả khi đại phu nói nương sống không lâu hắn cũng không khẩn trương bất an như thế.

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ không thể khắc chế của một người, Nguyệt Bất Do vọt đứng lên, Hứa Ba thì chỉ muốn khóc. Là thái tử ca ca ! Đó là giọng của thái tử ca ca!

Tiếp theo là tiếng Hứa Thanh Thuỷ truyền ra: “Điện hạ nhịn một chút, nhất định phải thanh tẩy sạch sẽ.”

“Bất Do ca.....” Hứa Ba mềm nhũn tay chân ngồi xồm trên mặt đất, sợ gần chết.

“Không việc gì, không việc gì, tin tưởng cha và cha lớn của ngươi.” Hung hăng xoa đầu Hứa Ba, chân Nguyệt Bất Do cũng mềm nhũn.

Lại truyền ra vài tiếng rên rỉ thống khổ, trong phòng liền không có động tĩnh. Hứa Ba gắt gao ôm một chân Nguyệt Bất Do, nhờ đó lấy thêm sức mạnh cho mình. Nguyệt Bất Do ngồi không nổi, chốc lát tha Hứa Ba sang bên này hai bước, chốc lát lại tha Hứa Ba sang bên kia hai bước, sắc mặt cũng không khác gì Hứa Ba, nhợt nhạt trắng bệch.

Khó khăn ngồi đợi gần ba canh giờ, cửa phòng đóng chặt cuối cùng mở ra, còn không thấy rõ người đi ra là ai, Nguyệt Bất Do và Hứa Ba liền lớn tiếng hỏi: “Thế nào rồi thế nào rồi! Có tốt không!”

Người đi ra nhanh chóng đóng cửa lại, thanh âm khàn khàn nói: “Tốt lắm. Bất Do, lập tức chuẩn bị, chúng ta phải đi ngay.”

Nguyệt Bất Do khẽ cắn môi: “Ta nhìn Mạc Thế Di một cái, nhìn rồi sẽ đi, ta đã chuẩn bị tốt.”

“Vào đi thôi. Thế Di còn đang mê man.” Ba Tùng mở cửa ra, Nguyệt Bất Do vọt vào, Hứa Ba cũng vọt vào.

Trong phòng, Mạc Thế Di mặt không chút máu nằm trên giường, mắt nhắm chặt. Mà Thành Lệ cũng sắc mặt xám trắng nằm trên một chiếc giường khác, hô hấp mỏng manh. Hứa Ba hô to một tiếng “Thái tử ca ca”, rồi mới xông đến. Hứa Thanh Thuỷ đứng lúc ngăn cản y: “Ba Ba, không thể đụng vào. Con và cha lớn đi thu dọn hành lý, chúng ta lập tức đi.”

“Đi?” Hứa Ba ngẩng đầu nhìn cha, hai mắt đầm lệ mơ hồ, “Đi đâu?”

“Thời gian cấp bách, trên đường cha sẽ nói với con. Nhanh đi !”

Đẩy con trai tới cửa, Hứa Thanh Thuỷ gọi Nguyệt Bất Do: “Ngươi tới giúp ta.”

Miệng có mùi máu tươi, Nguyệt Bất Do nhanh chóng tỉnh táo lại đi giúp Hứa Thanh Thuỷ dứt thuốc, đi giày cho Thành Lệ. Hứa Ba chùi mắt, lại nhìn Thành Lệ một cái, cắn răng chạy ra ngoài.

“Bất Do, dọc đường đi ngươi nhất định phải bảo vệ tâm mạch của điện hạ. Ta tuy đã cho điện hạ uống tục mệnh đan, nhưng một đường xóc nảy, nửa điểm qua loa cũng không được.”

“Được!”

Đi đến bên giường Mạc Thế Di hung hăng hôn môi y mấy lần, Nguyệt Bất Do lấy trong lòng ra một phong thư đặt bên cạnh gối đầu. Lại hung hăng hôn mấy lần nữa, hắn đi đến bên giường Thành Lệ, ôm lấy hắn.

Hứa Thanh Thuỷ dùng một cái chăn bao chặt lấy Thành Lệ, Nguyệt Bất Do quay đầu lại nhìn Mạc Thế Di đang hôn mê, nhanh chóng rời đi. “Thanh Thuỷ, bảo Hứa Ba đi vào phòng ta lấy gối đỡ, ở dưới giường.”

“Ta đi lấy.”

Hứa Thanh Thuỷ nhanh chóng rời đi, Nguyệt Bất Do ôm Thành Lệ ra khỏi phòng, đến thẳng cửa sau. Nơi đó đã có một chiếc xe ngựa đang chờ sẵn.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, Hứa Ba bối rối vô thức đã ngồi trên xe ngựa đi về phía cửa thành. Trên mặt đeo da giả, Ba Tùng đánh xe, Hứa Thanh Thuỷ và Nguyệt Bất Do thì bảo vệ mệnh Thành Lệ. Trong

toà nhà lớn, Mạc Thế Di còn đang mê man, không biết hiện tại chỉ còn lại một mình y.

57. Chương 57

Có người đang lau mặt lau tay cho mình, ý thức còn đang nửa hôn mê, Mạc Thế Di cúi đầu gọi một tiếng: “Bất Do.....” Động tác chà lau tạm dừng một chút, tiếp theo có người gọi bên tai Mạc Thế Di: “Thế Di, Thế Di?”

Thế Triệu? Mí mắt Mạc Thế Di giật giật, cố gắng mở to mắt, trong óc là nghi hoặc, Bất Do đâu? Trước mắt có một bóng dáng mơ hồ, người nọ lại gọi y: “Thế Di? Thế Di. Đệ cảm thấy thế nào rồi? Ngực đau không?”

“Thế..... Triệu.....” Mạc Thế Di chậm rãi chuyển động đầu, muốn nhìn một chút xem người kia có ở đây không.

“Thế Di, đệ, đệ nghỉ ngơi cho tốt đi đã. Đừng cử động, cổ trùng của đệ vừa lấy ra, đệ phải nằm trên giường vài ngày, để ta lấy thuốc cho đệ đi.” Tránh đi ánh nhìn chăm chú của Mạc Thế Di, Mạc Thế Triệu buông khăn vội vàng đi.

Bất Do đâu? Đã hoàn toàn mở to mắt, Mạc Thế Di nhìn trong phòng một vòng đều không nhìn thấy cái người hắc là phải ở đây, tâm y lạnh nửa phần, có phải bên Thành Lệ đã xảy ra chuyện?

Giãy dụa ngồi dậy, không để ý ngực đau đớn, Mạc Thế Di xốc chăn xuống giường. Trước khi giải cổ, Ba Tùng đã nói cho y sau khi cổ trùng được lấy ra y sẽ suy yếu vài ngày, sau đó sẽ chậm rãi khôi phục. Mạc Thế Di không quan tâm mình suy yếu thế nào, y muốn gặp Nguyệt Bất Do, người không cần đoán cũng biết sẽ lo lắng cho y nhiều đến thế nào giờ phút này lại không ở bên giường y, vậy nhất định là đã xảy ra chuyện.

Gian nan xỏ giày, Mạc Thế Di đứng lên. Trong đầu mê muội một trận, y vịn cột giường đợi cơn choáng váng đi qua, rồi mới chậm rãi đi ra ngoài. Một người bưng bát thuốc đi vào, vừa thấy Mạc Thế Di xuống giường, hắc nhanh chóng bưng bát thuốc đỡ lấy Mạc Thế Di.

“Thế Di, đệ không thể xuống giường, mau nằm !”

“Bất Do đâu?” Thở hổn hển mấy hơi, Mạc Thế Di bắt lấy cánh tay Mạc Thế Triệu, “Có phải Thành Lệ bên kia đã xảy ra chuyện không?”

Ánh mắt Mạc Thế Triệu lóe lóe, cường chế đỡ Mạc Thế Di quay lại giường, nói: “Đệ trước nằm xuống uống thuốc đã.”

Không cần nói nhiều, nhất định là bên Thành Lệ đã xảy ra chuyện. Mạc Thế Di nhận lấy bát thuốc Mạc Thế Triệu đưa tới, cũng không ngại nóng, một ngụm uống hết bát thuốc.

“Thế Triệu, huynh nói chi tiết cho ta biết, Thành Lệ xảy ra chuyện gì? Vì sao huynh lại ở chỗ này?” Chuyện giải cổ y vẫn chưa nói cho Thế Triệu.

Thần sắc Mạc Thế Triệu mang sầu lo, do dự một lát, hắc vẫn trả lời chi tiết: “Là Bất Do viết thư bảo ta tới, hắc bảo ta hôm qua giờ Thân nhất định phải đến đây, không thể sớm cũng không thể muộn. Khi ta đến đệ vẫn còn mê man.”

“Bất Do?” Trong lòng Mạc Thế Di lộp bộp một tiếng, giữ lấy Mạc Thế Triệu hỏi: “Vì sao hắc lại muốn huynh đến đây?! Những người khác đâu !”

Mạc Thế Triệu cầm lại tay Mạc Thế Di, thanh âm khàn đặc: “Bất Do chỉ nói hắc muốn dẫn Thành Lệ ra kinh, bảo đệ đóng giả Thành Lệ chờ bọn hắc trở về. Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng cùng Hứa Ba đều đi theo hắc. Nhưng trước khi Hứa Thanh Thủy rời đi có để lại phong thư, nói chân tướng cho ta. Bất Do không cho y nói cho đệ, nhưng y lại cảm thấy hắc là nên cho đệ biết.”

“Cái gì!” Ngón tay Mạc Thế Di run rẩy.

Hai tay Mạc Thế Triệu nắm chặt tay Mạc Thế Di: “Lấy cổ trùng trong ngực Thành Lệ ra, Thành Lệ sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng nếu không lấy cổ trùng, nhiều nhất hai năm, Thành Lệ cũng sẽ chết, tử cổ đã không chịu sự khống chế của mẫu cổ, sẽ phản phệ lại Thành Lệ. Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy có một biện pháp có thể cứu Thành Lệ, chính là dùng một loại dược cổ gọi là ‘Liên tâm cổ’ để cứu hần.....”

Mạc Thế Di chỉ nhìn thấy miệng Mạc Thế Triệu hé ra rồi khép lại, trái tim so với ngày hôm qua khi lấy cổ còn đau hơn gấp trăm lần. Bất Do Bất Do Bất Do..... Không đợi Mạc Thế Triệu nói xong, Mạc Thế Di vội rời nhanh chóng xuống giường, y muốn đi tìm Bất Do !

“Thế Di !” Dùng sức ngăn Mạc Thế Di lại, Mạc Thế Triệu nhanh chóng nói: “Bất Do muốn dẫn bọn họ đi tới nơi cực lạnh, nhưng rốt cuộc là ở nơi nào thì chính Hứa Thanh Thủy cũng không biết. Thân thể đệ còn chưa khỏe, đệ cứ như vậy đi tìm hần thì chưa tìm được người đệ đã ngã xuống rồi. Bất Do và Thành Lệ lần này đi đều vô cùng hung hiểm, đệ ở kinh thành dưỡng thân thể, an bài tốt mọi việc trong triều, ta đã phái người đi tìm Bất Do bọn họ. Tuy nói nơi cực lạnh mà Bất Do muốn đi cụ thể ở nơi nào chúng ta còn không rõ ràng, nhưng nếu là nơi ‘cực lạnh’, vậy dễ tìm hơn Miêu Cương nhiều. Ta đáp ứng đệ, nhất định giúp đệ tìm được hần. Đệ như vậy mà đi tìm Bất Do không phải phí công sức sao?”

Nói rồi, Mạc Thế Triệu lấy một phong thư dưới gối đầu nhét vào trong tay Mạc Thế Di gần như đã mất hồn: “Đây là thư Bất Do đưa cho đệ.”

Thư của Bất Do! Ngón tay Mạc Thế Di run rẩy mở ra, lấy thư, ánh mắt sung huyết.

Mạc Thế Di:

Thực xin lỗi, ta lại không từ mà biệt. Tình hình của Thành Lệ có chút khó giải quyết, ta phải dẫn hần đến một chỗ để chữa bệnh. Người đừng sợ, hần tuyệt đối không chết được, chỉ là cần chút thời gian. Ta sợ người lo lắng, cũng sợ Thành Lệ không dám lấy cổ trùng ra, thế nên giấu diếm các người.

Ta sẽ bình an mang Thành Lệ trở về, kinh thành giao cho người. Người yên tâm, lần này nhiều nhất nửa năm ta sẽ trở về. Người nhất định nhất định không được trách ta, nhất định nhất định chờ ta trở lại.

Thư rất ngắn gọn, cũng không nói lần này rời kinh Nguyệt Bất Do sẽ trải qua cái gì, càng không có một chữ có liên quan đến “Liên tâm cổ”. Nhìn phong thư này, Mạc Thế Di chỉ có một cảm giác, thì phải là mình thật vô dụng, thật vô dụng. Vì sao mỗi lần đều là Nguyệt Bất Do vì y mà phải gánh vác những chuyện này? Vì sao mỗi lần đều là Nguyệt Bất Do phải đứng ta bảo vệ y?

“Thế Di, đệ vừa lấy cổ trùng, nhất định phải nghỉ ngơi tốt, bằng không làm sao đệ đi tìm Bất Do được? Còn chăm sóc hần nữa?” Nâng hai chân Mạc Thế Di lên trên giường, Mạc Thế Triệu khuyên nhủ.

Mạc Thế Di cất thư cẩn thận, nhìn về phía Mạc Thế Triệu: “Thế Triệu, ta sẽ mau chóng hồi phục sức khỏe. Huỳnh nhất định phải giúp ta tìm được tung tích của Bất Do.”

“Yên tâm đi, giao cho ta. Trước khi Bất Do trở về, ta sẽ ở lại kinh thành. Hết thấy có ta rồi.” Mạc Thế Triệu liên tục gật đầu. Ngực Mạc Thế Di vô cùng đau đớn, ở trong lòng không ngừng gọi Nguyệt Bất Do, gọi ái nhân của y.

※

Không thềm nghĩ đến việc sau khi Mạc Thế Di tỉnh lại nhìn thấy lá thư này liệu có trách hần hay không nữa, Nguyệt Bất Do gắt gap áp chế sự khổ sở và nhớ nhung Mạc Thế Di, tập trung vào Thành Lệ. Sau khi Thành Lệ lấy cổ trùng thì luôn luôn hôn mê, Ba Tùng đánh xe ngựa dựa theo tuyến đường Nguyệt Bất Do vẽ ra, đi tới nơi cực lạnh.

Tay Nguyệt Bất Do trước sau vẫn đặt trên ngực Thành Lệ bảo vệ tâm mạch cho hần. Rời khỏi kinh thành rồi Hứa Ba mới từ miệng cha được biết đã xảy ra chuyện gì. Khóc lớn một hồi, Hứa Ba và cha cùng nhau tận tâm hết sức chăm sóc Thành Lệ. Nguyệt Bất Do và Hứa Thanh Thủy giữ mệnh Thành Lệ, Hứa Ba thì hầu hạ Thành Lệ ăn uống ngủ nghỉ, không một câu oán hận.

Chạy hai mươi ngày đường, xe ngựa không thể tiến thêm nữa. Mà Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy cũng hiểu được nơi cực lạnh mà Nguyệt Bất Do nói là nơi nào — Tuyết Sơn đã ở ngay trước mắt. Đường phía trước

cực kì gập ghềnh, Nguyệt Bất Do tự mình đi kiếm ba con trâu, hắt mang Thành Lệ cưới một con, Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba cưới một con, Ba Tùng cưới một con.

Gió lạnh gào thét, da và tóc Nguyệt Bất Do lộ ra ngoài đã phủ một tầng băng sương. Hắt ôm chặt Thành Lệ mặc thật kín trong lòng, không cho gió lạnh thổi đến Thành Lệ. Hứa Thanh Thuỷ, Hứa Ba và Ba Tùng trên lông mi cũng treo đầy băng sương trắng, đi theo Nguyệt Bất Do lên Tuyết Sơn.

Lên núi, trâu cũng không thể cưỡi nữa. Nguyệt Bất Do ôm Thành Lệ đi lên, Hứa Thanh Thuỷ, Hứa Ba và Ba Tùng dắt trâu đi theo Nguyệt Bất Do, trên lưng trâu công hành lý của họ. Nguyệt Bất Do hiển nhiên đã từng tới nơi này, cũng biết rõ phải làm sao để sinh tồn ở nơi như vậy. Trước khi trời tối, hắt đưa ba người đến chỗ cản gió, dựng lều trại. Đợi ban đêm qua đi, hắt lại mang ba người và trâu tiếp tục leo núi. Nhiệt độ nơi này đã đủ để Thành Lệ chữa bệnh, nhưng ai cũng không hỏi vì sao Nguyệt Bất Do vẫn còn tiếp tục đi.

Nguyệt Bất Do nhất thiết phải hộ tâm mạch cho Thành Lệ, Hứa Thanh Thuỷ, Ba Tùng và Hứa Ba ba người đỡ nhau chống lại gió lạnh gắt gao đi theo sau Nguyệt Bất Do, không làm hắt gia tăng gánh nặng. Khi nào có thể cưỡi trâu, bốn người liền cưỡi trâu, không thể cưỡi, bọn họ bước đi. Cứ như vậy cưới một chút đi một chút, năm ngày sau, bọn họ đã trèo qua hai ngọn núi tuyết, Nguyệt Bất Do nhìn màu trắng không có điểm dừng trải phía trước, thở ra khí lạnh nói: “Nhanh lên, cố gắng kiên trì một chút, trước khi trời tối chúng ta có thể đến.”

Ba Tùng, Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba thở từng ngụm lớn, gập đầu với Nguyệt Bất Do, đã mệt đến nói không ra lời. Vì sợ ánh sáng trắng xoá từ tuyết làm mắt bị thương, mắt bốn người đều che vải đen, nhưng như vậy đi đường lại càng khó khăn, mặt khác chân dẫm xuống tuyết sâu đến tận đầu gối cũng làm bọn họ bước đi gian nan. Nguyệt Bất Do cột Thành Lệ vào trước người, hai tay lại ôm lấy hắt. Dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, hắt lại lần nữa nhắc chân, sắp đến, đã sắp đến.

Khi trời xẩm tối, Nguyệt Bất Do mang ba người lại vượt qua một ngọn núi, khi cảnh sắc xuất hiện trước mặt, Hứa Ba và Hứa Thanh Thuỷ đều kinh hô. Trước mặt họ là một con sông rất rộng, trên mặt sông trôi nổi những khối băng lớn, dưới bầu trời xanh chiếu rọi, dòng sông ánh lên màu xanh lam, trong suốt.

Ôm Thành Lệ hướng lên trên, Nguyệt Bất Do nói: “Gần chỗ này có một suối nước nóng, ta mang các người qua đó. Sau này các người sẽ ở chỗ đó.”

“Suối nước nóng?” Hứa Thanh Thuỷ và Hứa Ba hứng thú, hoàn toàn quên mình đã mệt đến không nâng nổi hai chân.

“Bất Do ca, nơi này lạnh như thế sao lại có suối nước nóng được?”

“Ai biết, dù sao chính là có.” Thở hổn hển, Nguyệt Bất Do lại bước tiếp, “Đi.”

“A.”

Hứa Ba đỡ cha chạy theo, vừa nghe nơi này có suối nước nóng, y lập tức có sức lực.

Lại đi ước chừng nửa canh giờ, trời gần như hoàn toàn đen, xung quanh đã truyền đến tiếng sói tuyết tru, Nguyệt Bất Do ngừng lại, thở dốc nói: “Đến rồi.”

Tiếp theo, hắt ôm Thành Lệ đi đến một chỗ bị tuyết đọng bao trùm gần đó, dùng chân đá. Tuyết đọng ào ào trút xuống, phía dưới lớp tuyết đọng bao trùm không ngờ lại có một gian nhà đá ! Đá văng cửa gỗ, Nguyệt Bất Do đi vào trước, Hứa Ba trờng to mắt đi phía sau. Trong phòng tối om, cái gì y cũng không nhìn thấy. Nguyệt Bất Do thả Thành Lệ xuống, cởi bỏ dây lưng trên lưng, thở hắt ra thật mạnh.

“Ba Tử, đốt lửa.”

“A !”

Đúng rồi, đốt lửa ! Hứa Ba nhanh chóng sờ đá đánh lửa trong lòng, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng đỡ nhau đứng ở cửa, cửa đã đóng lại.

Theo vài tiếng cách cách, phòng sáng lên, nhưng nháy mắt lại tắt. Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng đi ra ngoài lấy trên lưng trâu một bao hành lý. Trở lại trong phòng, Hứa Thanh Thuỷ lấy cây nến bị đông cứng trong

hành lý ra: “Ba Ba, con lại đánh lửa đi, cha lấy nến ra rồi.”

Đã quen một chút với bóng tối, Hứa Ba tìm được vị trí của cha, lại đánh lửa, ngọn nến phát ra vài tiếng keng keng, phòng sáng hẳn.

“A, nơi này sao lại có một gian phòng ở như thế? Bất Do ca, là huynh dựng sao?” Lấy tay che mắt, Hứa Ba nhìn quanh gian nhà đá cũng không lớn này một vòng, có giường có bàn còn có ghế, thậm chí còn có nồi niêu chậu bát!

Ngồi ở bên giường che ngực Thành Lệ, lúc này Nguyệt Bất Do mới có sức lực trả lời: “Lúc trước ta nghe người ta nói nơi này có tuyệt thế cao nhân, đi đến đây tìm. Kết quả người thì không tìm được, lại trong lúc vô ý phát hiện một nơi như thế. Khi ta đến thì đã có nhà đá này rồi, bên cạnh chính là suối nước nóng. Có thể là bởi vì có suối nước nóng, nơi này cũng không lạnh.”

Kéo chăn bông liếc nhìn sắc mặt Thành Lệ một cái, Nguyệt Bất Do nhìn về phía Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng: “Các người ăn no trước đã, rồi các người trông Thành Lệ, ta đi tạo một gian nhà bằng.”

“Bất Do ca, ta và huynh cùng nhau làm.”

“Người không có nội lực, sẽ bị tổn thương do giá rét. Người và cha cùng cha lớn người chăm sóc Thành Lệ.”

“Vâng.” Hứa Ba tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh.

Không có thời gian nghỉ ngơi, bốn người lập tức bắt đầu bận việc. Hứa Ba thu thập phòng ở, Hứa Thanh Thuỷ làm đồ ăn, Ba Tùng chuẩn bị thuốc cho Thành Lệ. Nhà đá không lớn, rất nhanh đã sửa sang lại ổn thoả. Ăn chút bánh bột ngô và thịt bò, uống vài ngụm nước suối nóng, Nguyệt Bất Do liền đi ra ngoài. Bên ngoài sói tru càng ngày càng rõ ràng, Hứa Ba rất sợ hãi, không phải sợ mình bị sói ăn, y sợ ba con trâu bên ngoài kia bị sói ăn.

Để Hứa Ba đỡ Thành Lệ, Hứa Thanh Thuỷ dứt thuốc cho hắn. Thành Lệ vẫn không hề tỉnh lại, nếu không phải lồng ngực hắn vẫn còn hơi hơi phập phồng, hắn nhìn qua gần như không khác người chết là bao. Dứt từng thìa thuốc vào miệng Thành Lệ, ánh mắt Hứa Thanh Thuỷ trầm xuống. Mạc Thế Triệu hẳn là đã nói chuyện này cho Thế Di rồi. Đối với việc mình giấu Nguyệt Bất Do làm chuyện này, Hứa Thanh Thuỷ cũng không hối hận. Y giấu Mạc Thế Triệu quan hệ giữa Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di, y chỉ là muốn cho Mạc Thế Di biết Nguyệt Bất Do thương y (Mạc Thế Di) đến thế nào. Vạn nhất có một ngày sự tình phát triển theo hướng xấu nhất, y cũng hy vọng Mạc Thế Di không thương tổn Nguyệt Bất Do, người đã yêu thương mình đến như thế.

“Cha, thái tử ca ca sẽ khoẻ chứ?” Đôi mắt Hứa Ba đỏ ửng, mỗi lần nhìn thấy Thành Lệ, y đều muốn khóc.

Chà xát nước thuốc chảy xuống khoé miệng thái tử, Hứa Ba nói cho con trai, cũng là nói cho chính mình: “Sẽ khoẻ, nhất định sẽ khoẻ.” Dứt thuốc cho Thành Lệ, Hứa Thanh Thuỷ đi giúp Ba Tùng đang bận rộn. Liếc nhìn con trai toàn tâm đều đặt trên người thái tử, Hứa Thanh Thuỷ lén nói với Ba Tùng: “Thả truy tung cổ ra đi.”

Ba Tùng cúi đầu “Ừ” một tiếng.

58. Chương 58

Bởi vì còn phải bảo vệ tâm mạch Thành Lệ nên Nguyệt Bất Do mất sáu ngày mới dựng xong phòng bằng. Phòng bằng không lớn, chỉ đủ cho bốn người ở trong xoay người. Tâm mạch của Thành Lệ đã vô cùng mỏng manh, không thể kéo dài nữa. Uống tục mệnh đan mà trước đó Hứa Thanh Thuỷ đã phối tốt, Nguyệt Bất Do dùng hai canh giờ để vận công điều chỉnh, rồi mới ôm Thành Lệ vào phòng bằng. Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ đều đi vào, để lại Hứa Ba. Hứa Ba rất muốn đi theo, nhưng y cũng biết mình sẽ làm hỏng chuyện, y tránh ở ngoài phòng bằng xuyên lớp tường bằng thật dày nhìn người ở bên trong, trong đôi mắt sợ hãi tràn đầy nước mắt.

Nguyệt Bất Do ngồi trên băng, hai chân tách ra, Thành Lệ ngồi trước người hắn, tựa vào trong lòng hắn. Nguyệt Bất Do đã cởi áo, Hứa Thanh Thuỷ mở miệng Thành Lệ ra, Ba Tùng đổ trong bình ra hơn mười loại thuốc lần lượt đút cho Thành Lệ. Một tay Nguyệt Bất Do nắm cổ tay Thành Lệ, một tay bảo vệ tâm mạch của hắn. Trên cổ Ba Tùng treo một cái hộp bằng bạc, bên trong chính là dược cổ. Hứa Thanh Thuỷ chú ý chặt chẽ sắc mặt Thành Lệ, qua hồi lâu, thuốc mà Thành Lệ uống bắt đầu có tác dụng, hơi thở của Thành Lệ rõ ràng hơn vài phần.

Hứa Thanh Thuỷ nhìn Nguyệt Bất Do gật đầu, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Rất nhanh, y liền quay lại phòng băng, hai tay cầm một nhũ băng cực kì bén nhọn. Đặt nhũ băng lên một tấm vải sạch sẽ, Hứa Thanh Thuỷ liền cởi y phục Thành Lệ.

“Bất Do, ta sẽ bắt đầu. Nhớ kỹ, nhất định phải nín thở.”

“Yên tâm đi.”

Bảo vệ tốt tâm mạch Thành Lệ, Nguyệt Bất Do hít sâu một hơi.

Dùng khối băng ngăn chặn cửa phòng băng, ở nơi vô cùng lạnh lẽo này, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng uống rượu mạnh, rồi mới dùng rượu mạnh tỉ mỉ chà xát chuỷ thủ của mình và nhũ băng một lần. Lồng ngực Nguyệt Bất Do dính sát vào sau lưng Thành Lệ, Ba Tùng xem xét vị trí tim sau lưng Nguyệt Bất Do, rồi dùng thuốc mỡ bôi vào nơi đó, Hứa Thanh Thuỷ đưa phiến nhũ băng toả hàn quang cho hắn.

“Bất Do, nín thở.”

Nguyệt Bất Do ngừng thở, một tay che miệng Thành Lệ.

Ở nơi băng hàn này, thế mà trên chóp mũi và sau gáy Ba Tùng lại tràn đầy mồ hôi. Hít vào một hơi thật sâu, cắn chặt khớp hàm, Ba Tùng nhắm đúng tim Nguyệt Bất Do dùng sức đâm vào.

Đang hôn mê, mắt Thành Lệ liền bật mở, cực kì thống khổ nhìn phía trước, trong mắt là nghi hoặc, là khó hiểu, là không thể tin được. Người đang kề sát hắn toàn thân buộc chặt, nhưng vẫn không quên bịt chặt miệng hắn, không để hắn thở hơi cuối cùng ra mất. Máu, màu đỏ tươi hiện lên trên nền tái nhợt trước mắt lại chói mắt như vậy, Ba Tùng cắn nát miệng mình, nhưng trên tay lại tiếp tục dùng sức.

“Phốc!” Lại một tiếng, nhũ băng đâm xuyên qua lồng ngực Thành Lệ, không thể có động tác nên hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn màu đỏ tươi ầm ập thuộc về mình phun ra từ ngực hắn.

Nắm cổ tay Thành Lệ bảo vệ một hồn một phách cuối cùng của hắn, Nguyệt Bất Do dùng ý chí kiên cường của mình để chống đỡ cơn đau nhức vì bị nhũ băng đâm thủng lồng ngực, máu chảy dọc xuống từ khoe miệng của hắn. Mạc Thế Di..... Mạc Thế Di..... Mạc Thế Di.....

Không dám nhìn Nguyệt Bất Do, Hứa Thanh Thuỷ động tác cực nhanh đâm ngán châm đã bôi thuốc vào mấy đại huyết trên người Thành Lệ, còn có huyết Bách Hội trên đỉnh đầu hắn, tiếp theo là mấy chục huyết vị sau vành tai, ngón tay. Bàn tay vấy máu của Ba Tùng mở chiếc hộp bạc trên cổ, thật cẩn thận lấy ra dược trùng toàn thân trong suốt, thô dài bằng một ngón tay, đặt nó trên đuôi nhũ băng đã bị máu nhuộm đỏ.

Dược trùng nằm trên nhũ băng vẫn không nhúc nhích, miệng Ba Tùng phát ra một thanh âm thấp trầm quái dị. Dược trùng mấp máy vài cái, ngay tiếp theo liền xảy ra biến hoá. Thân thể dược trùng bắt đầu từ đầu dần dần biến thành màu hồng, sau đó là hồng đậm, tiếp theo là đỏ thẫm như máu. Trong lúc nhất thời, chỗ nào là trùng, chỗ nào là máu, thế nhưng không thể nhận ra được, chỉ có thể nhìn thấy trong dòng máu có một cái gì đó màu đỏ thẫm di chuyển về phía miệng vết thương của Nguyệt Bất Do. Âm thanh quái dị từ miệng Ba Tùng lúc cao lúc thấp, đã đâm châm xong cho Thành Lệ, Hứa Thanh Thuỷ đi tới bên cạnh Nguyệt Bất Do, cầm một cây châm dài một tấc chậm rãi đâm vào huyết Bách Hội của hắn, chỉ chừa một đoạn đuôi dài nửa cái móng tay ở bên ngoài.

Máu không biết khi nào ngừng, lại giống như bị băng hàn làm cho đông lạnh. Nguyệt Bất Do nhắm mắt, một tay vẫn bịt miệng Thành Lệ, một tay siết chặt cổ tay hắn. Mắt Thành Lệ cũng nhắm lại, lưng gần như kề sát lồng ngực Nguyệt Bất Do không có một khe hở, hầu như không có hơi thở.

Nước mắt Hứa Thanh Thuỷ vẫn áp chế trong hốc mắt lúc này mới tuôn ra, Ba Tùng ngồi phía sau Nguyệt Bất Do, miệng vẫn đang lẩm bẩm cái gì đó. Hứa Thanh Thuỷ im lặng thu dọn máu đã bị đông cứng dưới đất, cho dù là nước mắt nóng bỏng cũng không thể làm máu này hòa tan.

Ngoài phòng băng, Hứa Ba hai tay gắt gao che miệng ngồi dưới đất, cho dù nhìn cũng không quá rõ ràng, nhưng y vẫn thấy được trong đó đang xảy ra cái gì. Trong lòng y liên tục gào to: “Bất Do ca ! Thái tử ca ca ! Bất Do ca ! Thái tử ca ca !”

Mãi cho đến khi trời tối, miệng Ba Tùng mới ngừng lại được, mỗi một đến cực điểm mở mắt. Hứa Thanh Thuỷ yên lặng chờ đợi bên cạnh ba người, sau khi Ba Tùng dừng lại, y nhẹ nhàng cầm bàn tay lạnh buốt đang che miệng Thành Lệ của Nguyệt Bất Do, thoáng dùng sức kéo ra. Nguyệt Bất Do như thể đã chết, trên người không có một tia độ ấm, cứ như vậy ngồi thẳng tắp sau lưng Thành Lệ.

Dùng một khối da thú thật lớn khoá chặt Nguyệt Bất Do và Thành Lệ lại với nhau, Hứa Thanh Thuỷ đỡ Ba Tùng gần như không thể đứng lên chậm rãi ra khỏi phòng băng, một người bước chân không vững đã chạy tới. Hứa Thanh Thuỷ vươn một cánh tay với người nọ, đối phương nhào vào trong lòng y, cha con ba người ngã ngồi trên mặt đất, áp lực oà khóc.

“Ba Ba, giúp cha đỡ cha lớn vào trong phòng đi, chuyện tiếp theo còn cần con giúp đỡ.”

“Cha, thái tử ca ca và Bất Do ca sẽ chết sao?”

“Sẽ không.” Hứa Thanh Thuỷ rơi nước mắt, lại mỉm cười, “Bất Do ca của con đâu dễ dàng bị đánh bại như vậy. Hắn sẽ không chết, lại càng không làm điện hạ chết. Ba Ba, kiên cường lên.”

“Vâng!” Dùng sức lau đi nước mắt không ngừng được, Hứa Ba đứng lên cùng cha đỡ cha lớn về phòng.

Gió lạnh gào thét, có hai người bị ngăn cách trong căn phòng băng không lớn kia. Ở nơi lạnh vô cùng này, đã có rất nhiều người đang hy vọng.

※

Tắm cung thái tử, Mạc Thế Di tóc tai bù xù ngồi trên giường điều tức, trong phòng không thấp nén, tối om một mảnh. Vận khí xông một vòng, Mạc Thế Di mở to mắt, chốc lát sau, một tia lo lắng chợt lóe lên. Ở đây đã hơn một năm, Thành Lệ dần dần gia tăng độ dày đế giày của mình, cho nên hắn bất tri bất giác cũng cao thêm. Bởi vậy đối mặt với Mạc Thế Di giả trang Thành Lệ, đại thần trong triều cũng không thấy chiều cao của thái tử có gì khả nghi.

Chẳng qua gần đây trong triều vẫn có nghị luận, chiều cao của thái tử tuy rằng “không có” thay đổi, nhưng tính cách thái tử điện hạ của họ dường như lại thay đổi một ít, trở nên không thích nói chuyện, không đủ ôn hòa, thậm chí ngay cả tính tình cũng hỏng rồi. Nếu không phải thái tử xử lý triều chính vẫn lưu loát quá quyết như vậy, bọn họ thậm chí còn hoài nghi có phải thái tử đã trúng tà hay không.

Mạc Thế Di biết cử chỉ của mình khiến cho người bên ngoài hoài nghi, nhưng y đã làm hết sức rồi. Tuy rằng dáng vẻ của y và Thành Lệ có thể nói là giống nhau như đúc, nhưng dù sao y cũng không phải thái tử, cũng không muốn thay Thành Lệ làm thái tử. Nếu không phải Mạc Thế Triệu vẫn khuyên y, hơn một tháng này y căn bản không thể ở đây chờ tin tức nổi.

“Thái tử” khác thường khiến cho Vương hoàng hậu lo lắng, nghĩ tới đứa con út đến nay vẫn còn ở trong lao, Vương hoàng hậu phái người truyền thái tử đến, nhưng thái tử luôn bởi vì chuyện này chuyện khác chối từ, Vương hoàng hậu dần dần có chút không vui. Cho dù thái tử đang tức giận chuyện gì, nàng cũng là nương của thái tử, thái tử không nên làm như thế. Nàng nào biết đâu, lúc này người ở Đông cung kia tuy rằng là con trai của nàng, lại chính là đứa con căn bản không muốn nhìn thấy nàng, thậm chí vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại nàng.

Một người khê gõ cửa, Mạc Thế Di thu hồi tâm tư. Người gõ cửa không chờ y đáp lại liền tự động mở cửa vào. Mạc Thế Di không hề động đậy, người vào cũng không kinh ngạc khi thấy y vẫn không ngủ, chỉ đi đến bên giường thấp giọng nói: “Mạc Thế Triệu bảo ngài lập tức đi gặp hắn.” Là thị vệ tâm phúc của thái tử.

Thân hình Mạc Thế Di nháy mắt có động tác, gió lạnh thổi vào, trong phòng chỉ còn lại một mình thị vệ. Hắn tiến lên nhẹ nhàng đóng cửa sổ, lại lén lút rời đi.

Trong phòng, Mạc Thế Triệu một tay đang cầm tin tức vừa mới thu được nóng vội đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn về phía cánh cửa phòng đóng chặt. Đang nghĩ xem khi nào thì Mạc Thế Di đến, cửa phòng bị người phá mở, người vào vừa nói câu đầu tiên liền hỏi: “Bất Do ở nơi nào!”

Mạc Thế Triệu tiến lên đóng cửa lại, nhét tờ giấy vào trong tay Mạc Thế Di, nói: “Người của ta ở Ngọc Long đóng giả dân chăn nuôi tìm được tin tức ở đó, nói có một thiếu niên có khẩu âm Trung Nguyên mua của hần ba con trâu lông dài, còn mua một ít thịt bò và rượu mạnh. Nghe người đó miêu tả, rất giống Bất Do. Nơi đó cách Tuyết Sơn rất gần, rất có khả năng chính là Bất Do. Nếu là nơi lạnh vô cùng, Tuyết Sơn là chỗ tốt nhất.”

“Ta lập tức đi tìm hần !” Mạc Thế Di xoay người muốn đi, lại bị Mạc Thế Triệu giữ chặt.

Kéo Mạc Thế Di đến bên ghế đờ y ngồi xuống, hai tay Mạc Thế Triệu nắm chặt bả vai Mạc Thế Di trầm giọng nói: “Bây giờ đệ đang là ‘thái tử’, không thể nói đi liền đi. Với lại, hiện giờ Bất Do sợ là đã.....” Đem lời nói làm Mạc Thế Di thống khổ nuốt xuống, Mạc Thế Triệu mỉm cười nói: “Đệ cũng không thể cứ tay không như thế mà đi được, Bất Do còn cần đệ chăm sóc đó. Như vậy đi, đệ cho ta bảy ngày, ta giúp đệ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Bảy ngày này đệ hãy lo liệu hết mọi chuyện trong cung, đặc biệt là bên hoàng hậu.”

“Năm ngày, Thế Triệu, ta chỉ cho huynh năm ngày thôi, ta không chờ nổi nữa.” Trong mắt Mạc Thế Di tràn đầy tơ máu.

Nghĩ nghĩ, Mạc Thế Triệu khẽ cắn môi: “Được! Năm ngày. Năm ngày sau ta và đệ sẽ cùng đi.”

“Không.” Đè tay Mạc Thế Triệu lại, Mạc Thế Di nói: “Huynh ở kinh thành thay Thành Lệ trông coi, một khi kinh thành có bất cứ động tĩnh gì huynh hãy gửi tin cho ta. Không thể để tâm huyết của Thành Lệ và Bất Do bị uống phí.”

Ngẫm lại kinh thành quả thật phải lưu một người đáng tin cậy, Mạc Thế Triệu gật đầu.

Thương lượng với Mạc Thế Triệu xem tiếp theo cần chuẩn bị cái gì, Mạc Thế Di trở về Đông cung, gọi thị vệ tâm phúc của Thành Lệ tới. Ngoài Mạc Thế Di và Mạc Thế Triệu, người này là người thứ ba, cũng là người ngoài duy nhất biết chuyện này. Thành Lệ tuy rằng cũng không nói gì về lai lịch người này, nhưng lại cực kì tín nhiệm hần. Sau hơn một năm ở chung, Mạc Thế Di cũng biết người này đối với Thành Lệ là tuyệt đối chân thành. Biết được có thể Mạc Thế Di đã tra được tung tích thái tử, người này cực kì kích động, cũng giúp đỡ Mạc Thế Di nghĩ cách làm sao để “thái tử” rời kinh mà không gây rối loạn.

Mấy người họ lén khẩn cấp báo trí, Vương Hiến của Vương gia bị cưỡng chế ở trong phủ không được một mình ra ngoài và Thành Khiêm bị nhốt trong thiên lao đột nhiên mất tích, nhị hoàng tử Thành An ngủ một giấc liền đột nhiên bất tỉnh nhân sự, tra ra là bị người hạ độc, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng khó giải quyết. Phủ thái tử bị thích khách đánh lén, thái tử viết một phong thư phân biệt đưa cho phụ hoàng và mẫu hậu, nói hần phải rời kinh truy tìm kẻ thù ác kia — đây là Thành Lệ viết trước khi chữa bệnh, vì để ngừa vạn nhất, nhưng hần vạn lần không nghĩ tới vạn nhất này với hần mà nói lại hung hiểm như vậy.

Nhận được thư, Vương hoàng hậu tự mình đi tới Đông cung, thái tử đã đi đâu chẳng biết. Hoàng đế lại một lần nữa đi ra khỏi đạo quán, xử lý một loạt trạng huống đột phát này. Vương Hiến mất tích tự nhiên có liên hệ với việc Thành Khiêm mất tích, Vương hoàng hậu và Vương gia coi như là có miệng khó biện giải. Hoàng đế lệnh cho Vương hoàng hậu ở tẩm cung tĩnh tâm, Vương Tông bởi vì việc này mà bị giáng chức điều tra. Hoàng đế hạ lệnh truy nã, sống phải thấy người chết phải thấy xác, cần phải tróc nã tứ hoàng tử Thành Thông về quy án. Ngoài hần ra thì ai còn có thể âm thầm làm ra nhiều chuyện như thế được.

Mạc Thế Di cười Hần Huyết bảo mã chạy về phía Ngọc Long, mấy tên thủ hạ của Mạc Thế Triệu ngồi xe ngựa đuổi theo phía sau y. Trên xe ngựa mang theo đồ đạc rất đầy đủ, có chống lạnh, có bổ thân, có ăn ngủ, có khẩn cấp Mạc Thế Triệu ở lại kinh thành để truyền tin tức, thị vệ tâm phúc của Thành Lệ ở lại Đông cung bày trận địa sẵn sàng đón quân địch. Quấy kinh thành loạn thành một đồng, Mạc Thế Di vừa gọi tên Nguyệt Bất Do trong lòng vừa chạy suốt ngày đêm, không ngừng không nghỉ.

※

Kéo khối băng lớn chặn ở cửa ra, Hứa Ba cố chịu đựng cơn rét lạnh tận xương, đi vào. Hai người bên trong

vẫn giữ nguyên tư thế khi bị đâm thủng. Sắc mặt hai người đều tái nhợt, Hứa Ba giống như lúc trước, đưa ngón tay vào dưới mũi hai người, có hơi thở, y mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Ba Ba.”

Hứa Ba quay đầu: “Cha, thái tử ca ca và Bất Do ca còn sống.”

Hứa Thanh Thủy sờ đầu Hứa Ba, nói: “Bọn họ không có việc gì. Đến, giúp cha cho điện hạ và Bất Do uống thuốc.”

“Vâng.”

Nhẹ nhàng mở miệng Thành Lệ ra, lấy ngón tay gỡ khớp hàm của hắn, lại nâng cằm hắn một chút, đôi mắt Hứa Ba không tự chủ được lại đỏ lên. Hứa Thanh Thủy múc một thìa nước thuốc chậm rãi đổ vào miệng Thành Lệ, một tay Hứa Ba khẽ vuốt cổ Thành Lệ, để hắn có thể nuốt nước thuốc xuống. Thành Lệ gần như không có ý thức nuốt, cho nên nước thuốc cuối cùng sẽ chảy ra rất nhiều. Hứa Thanh Thủy dứt từng thìa một, dứt xong một bát y lại đi lấy một bát khác, tiếp tục dứt.

Dứt hai bát như vậy, kỳ thật nước thuốc chảy vào dạ dày Thành Lệ cũng bắt quá được một bát, tiếp theo Hứa Thanh Thủy dứt cho Nguyệt Bất Do. Tình huống của Nguyệt Bất Do so với Thành Lệ tốt hơn một chút, một bát ít nhất hắn có thể uống được hai phần ba. Nhũ băng gắn chặt hai người một chỗ đã nhỏ đi một vòng. Nhìn thoáng qua miệng vết thương không còn đổ máu của hai người, Hứa Thanh Thủy quán kỹ thăm lại cho họ, mang Hứa Ba đi ra ngoài.

Điều hâu bay liệng trên bầu trời, Hứa Thanh Thủy ngửa đầu, một tay che mắt nhìn con chim lớn đang lượn lơ trên đầu họ. Ở nơi ít có dấu chân qua lại này, tuy lạnh nhưng lại rất an tâm. Ngay cả hơi thở của bọn họ cũng mang theo rất nhiều sạch sẽ cùng an bình.

Giúp cha thu dọn xong, Hứa Ba dắt trâu xuống núi tìm người chăn nuôi đổi đồ ăn, thức ăn họ mang đến đã sắp ăn hết rồi. Ba Tùng đã hao phí quá nhiều tâm lực khi thi cổ, hơn nữa thân thể hắn vốn chưa hoàn toàn khôi phục, Hứa Thanh Thủy để hắn ở trong nhà đá tĩnh dưỡng. Gánh nặng chăm sóc Nguyệt Bất Do và Thành Lệ đổ lên vai Hứa Thanh Thủy và Hứa Ba. Hứa Ba lại lo lắng cha quá mệt mỏi, cho nên gánh hết phần lớn việc. Tình hình của Thành Lệ so với Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng đoán tốt hơn rất nhiều, cứ tiếp tục như vậy, đủ chín chín tám mươi mốt ngày là nhũ băng có thể hoàn toàn hòa tan, được trùng cũng có thể cắm rễ trong trái tim Thành Lệ.

Ghìm ngựa, dừng lại bên cạnh một quán trà. Môi khô nứt, Mạc Thế Di còn chưa đi đến trước quán trà liền lấy tiền đồng ra. Đặt tiền lên bàn, y ngồi xuống lập tức nói: “Ông chủ, cho ta một chén trà, hai cái bánh.”

“Đến đây.”

Ông chủ mang cho Mạc Thế Di một chén trà nóng, lấy hai cái bánh nóng hổi trong nồi ra. Mạc Thế Di một hơi uống hết trà, cắn từng ngậm lớn bánh bột ngô. Ông chủ thấy thế lại rót cho y một chén trà khác. Mạc Thế Di không nghĩ nhà trọ, một mối thì ghìm ngựa tìm một chỗ chợp mắt trong chốc lát, đói khát thì cứ như vậy tìm quán trà uống nước ăn chút lương khô. Ngọc Long xa xôi, đến Ngọc Long y còn phải tiếp tục tìm tung tích Nguyệt Bất Do, y không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

Đang ăn, mắt cá chân Mạc Thế Di có gì đó khác thường, y chụp một tay vào chỗ mắt cá chân, có cái gì dính dính. Buông bánh bột ngô kéo ống quần, ánh mắt Mạc Thế Di kinh biến. Ở mắt cá chân là một con thanh diệp trùng bị chụp chết. Nơi này sao lại có thanh diệp trùng? Mạc Thế Di lấy một chiếc khăn trong lòng ra, lau đi. Khóe mắt bay đến chỗ cái gì đó màu xanh lục, y nhìn lại, kinh hãi, bên chân y lại có một con thanh diệp trùng khác. Thân thể thanh diệp trùng kia giật giật, đột nhiên tách một tiếng, vỡ tan thành một bãi chất lỏng màu lục.

Xuôi theo chất lỏng màu lục kia, Mạc Thế Di lại phát hiện một con khác ở cách đó không xa. Cái xác thanh diệp trùng trong khăn có chút khác thường, Mạc Thế Di duỗi bàn tay ra, trong cái khăn nào còn thấy thanh diệp trùng ! Lại nhìn xuống bên chân, chất lỏng màu lục kia cũng đã biến mất.

Đây là..... Cầm lấy bánh bột ngô còn chưa ăn xong, Mạc Thế Di đứng dậy nhanh chóng lên ngựa. Màu xanh đậm ẩn hiện trước mắt y, y giục ngựa đuổi theo những con trùng không biết từ đâu ra lại tràn ngập quỹ dị này chạy tới phía trước. Những con trùng này là địch hay bạn? Sâu trùng tự vỡ tan lại đột nhiên

biến mất tuyệt đối không phải sâu trùng bình thường, mà xuất hiện trước mặt y cũng tuyệt đối là hướng đến y, Mạc Thế Di cắn chặt răng, y hy vọng những con trùng này là bạn.

59. Chương 59

Đây là lần đầu tiên từ lúc vào núi đến giờ Hứa Ba xuống núi, nhưng y cũng không chút nào sợ hãi sẽ lạc đường trước cảnh tượng trắng xóa bạt ngàn này, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng cũng yên tâm y đi đổi thức ăn một mình. Hứa Ba trước đây đúng là bị thiếu năng, nhưng trải qua Hứa Thanh Thuỷ chữa trị và tỉ mỉ chăm sóc, sự thông minh của Hứa Ba ở phương diện nào đó dần dần biểu hiện ra, bộc lộ rõ nhất chính là sự di truyền thiên phú cổ độc của cha y. Có lẽ Hứa Ba so với bạn cùng lứa tuổi thì ngây thơ một chút, nhưng Hứa Thanh Thuỷ chỉ cho rằng đó là hồn nhiên, lại chưa bao giờ cảm thấy Hứa Ba ngốc nghếch. Đương nhiên, nếu Nguyệt Bất Do nghe được thì chắc chắn sẽ trợn trắng mắt.

Hứa Ba không cách nào giống cha đẻ của mình, có năng lực luyện cổ chế cổ cao thâm như vậy, nhưng đây chỉ là bởi vì Hứa Thanh Thuỷ không thích y trầm mê vào cổ độc, dù sao thì cổ là một việc rất tổn thương tinh lực, cũng dễ dàng bị tai họa. Hứa Ba sẽ không làm những chuyện khiến cha lo lắng, cho nên cũng không quá bồi dưỡng cổ thuật của mình, y chỉ cần có Vượng Tài và Nguyên Bảo là đủ rồi. Mà có Vượng Tài và Nguyên Bảo trong người, y cũng tuyệt đối sẽ không lạc đường.

Qua đoạn đường núi gập ghềnh, Hứa Ba cười trâu chạy đi. Tính toán hành trình, qua lại thế nào cũng phải mất mười ngày, vạn nhất gặp phải bão tuyết, khi đó còn lâu hơn, Hứa Ba có chút lo lắng, không biết thức ăn còn lại có đủ cho cha và cha lớn ăn không. Lúc này đại cha đã hao phí rất nhiều tâm lực, lại phải tính dưỡng một thời gian thật dài, nếu y trở về quá muộn, cha sẽ mệt chết đi. Sờ sờ đầu Nguyên Bảo, Hứa Ba chuẩn xác bắt lấy truy tung cổ mình lưu lại — hồng khúc khúc. Đương nhiên, khúc khúc cũng không phải thật, chỉ là một loại cổ thuật.

Quán trên cổ Hứa Ba, Nguyên Bảo vốn rất sợ lạnh tuy rằng không đến nỗi ngủ đông nhưng vẫn buồn bã ỉu xiu. Vượng Tài vẫn trốn ở trong ngực Hứa Ba ngủ, khi nào trên trời có điều hâu bay qua, nó sẽ động đậy. Muốn mau chóng trở về, trên đường Hứa Ba có thể không nghỉ sẽ không nghỉ. Trâu không thể đi được quá nhanh, Hứa Ba cũng không định dừng lại để trâu nghỉ ngơi.

Khi trời sắp tối, Hứa Ba tìm được một chỗ cản gió để dựng lều trại, châm lửa bằng phân trâu. Ăn hai khối thịt bò, Hứa Ba chui trong lều trại ngủ. Mệt chết đi, lại làm sao cũng không ngủ được, trong lòng vẫn lo lắng thái tử và Nguyệt Bất Do. Mỗi ngày y đều sẽ nhìn miệng vết thương của hai người, mỗi một lần nhìn, tim y lại đau một trận. Cha nói sau khi băng trùy hòa tan còn phải xem được trùng có bén rễ trong tim thái tử ca ca không, nếu không bén rễ thì còn phải tiếp tục ở trong phòng băng trị liệu. Hơn nữa cho dù được trùng bén rễ, thái tử ca ca cũng phải tĩnh dưỡng ít nhất một năm mới có thể hoàn toàn khoẻ. Hứa Ba âm thầm hạ quyết định, y phải ở bên chăm sóc thái tử ca ca. Có nhiều người muốn hại thái tử ca ca như vậy, thái tử ca ca rất đáng thương.

Hứa Ba cũng không nói được vì sao y lại quan tâm Thành Lệ như vậy. Có lẽ là bởi vì Thành Lệ ở trước mặt y chưa bao giờ bày ra thân phận thái tử; có lẽ là từ lần đầu tiên Thành Lệ thấy y liền đối với y tốt lắm; có lẽ là cảm động vì sự lắng nghe và ánh mắt tỉ mỉ của Thành Lệ một đêm kia; có lẽ là sự quan tâm và khát vọng của Thành Lệ đối với huynh đệ..... Tóm lại, Hứa Ba chính là muốn làm chút gì đó vì Thành Lệ, muốn vì Thành Lệ chia sẻ chút gì.

Nguyên Bảo đang liếm cằm y, dường như là muốn y mau ngủ. Hứa Ba nhắm mắt lại, đem hết thảy lo lắng đặt dưới đáy lòng, y phải nhanh chút tìm được chỗ có người dân để đổi thức ăn, nhanh chút trở về giúp cha chăm sóc thái tử ca ca và Bất Do ca. Dứt bỏ tạp niệm, ý thức Hứa Ba dần dần mơ hồ, cuối cùng ngủ say.

Hứa Ba bị tiếng dã thú kêu lung tung làm bừng tỉnh, bên ngoài lều trại tối đen như mực, phân trâu đã cháy hết. Hứa Ba rung mình một cái chui ra khỏi chăn, đột nhiên phát hiện Vượng Tài không còn trên người mình.

“Vượng Tài?” Kêu một tiếng, Hứa Ba tìm được đá đánh lửa, đèn chiếc mũ không hề rời ra xuống. Chui ra khỏi lều trại, một trận gió lạnh đến xương thổi qua, Hứa Ba hắt xì một cái, nhanh chóng gói chặt cổ áo mình lại.

Dùng thân thể ngăn trở gió, Hứa Ba nương theo ánh phản quang của tuyết tìm ra phân trâu, châm lửa. Có cái gì bò lên trên người y, hơn nữa nhanh chóng bò lên trên mặt y. Hứa Ba cười cười, kéo cổ áo ra, thứ kia bò vào trong, còn thuận theo cổ y bò vào trong y phục.

“Người đi đâu? Bên ngoài lạnh như vậy sẽ làm người đông cứng đấy.” Nguyên Bảo ngoan ngoãn quần trên cổ y, Hứa Ba đợi Vượng Tài trốn kĩ lại nhìn vị trí phân trâu. Vừa nhìn một cái, y sợ tới mức đặt mông ngồi xuống đất. Cách chỗ trâu đứng không xa có vài cái bóng đen đang nằm, bóng đen rất lớn.

Hứa Ba nuốt nuốt cổ họng, Nguyên Bảo không phản ứng, Vượng Tài hình như là ngủ, kia hẳn không phải cái gì nguy hiểm. Hứa Ba đứng lên khỏi mặt đất, từng bước một đi tới, muốn nhìn xem là cái gì. Đến gần, Hứa Ba liền hít một ngụm lạnh khí, không, hàn khí. Trên mặt đất nằm ba con sơn dương tuyết, còn có hai con sói tuyết!

Trên cổ một con sơn dương là máu đã bị đông lạnh thành băng, cổ bị cắn đứt, hai con sơn dương khác trên đồi có thương tích, vừa nhìn là biết bị hai con sói kia cắn. Mà hai con sói kia trước mắt xem ra không có miệng vết thương, nhưng cũng nằm thẳng tắp ở đó vẫn không nhúc nhích, mở ánh mắt trắng dã. Trâu có vẻ đã bị kinh sợ, đá tới đá lui ra phía sau.

Sờ sờ Vượng Tài trong ngực, Hứa Ba hiểu được. Chắc chắn là sơn dương bị sói tuyết đuổi tới nơi này, kinh động Vượng Tài. Vượng Tài không phân tốt xấu đem sói và sơn dương đều độc hôn mê. Hứa Ba sờ sờ thân thể sơn dương, con bị cắn đứt cổ kia đã lạnh cứng, mà hai con khác vẫn còn ấm, thân thể sói cũng còn ấm, điều này chứng thực suy đoán của Hứa Ba. Hứa Ba chớp mắt, rồi mới nở nụ cười, ha ha, có đồ ăn rồi.

Ẩn ẩn có vài tiếng sói tru truyền đến, nghĩ đến sói đều là quần cư, Hứa Ba sợ hãi. Tuy rằng y có Vượng Tài và Nguyên Bảo, nhưng vẫn không nên đụng đến bầy sói mới tốt. Không ngủ nữa, Hứa Ba nhanh chóng thu lều trại. Thịt có rồi, y có thể mang thịt về trước rồi mới lại đi đổi lương thực. Dù sao y mới đi ra hai ngày, không xa.

Thu cẩn thận lều trại, đệm chăn, Hứa Ba cố sức kéo ba con sơn dương lên người con trâu. Sói không chết, y sờ sờ đầu sói, lại châm cho chúng một ít phân trâu, rồi mới đánh trâu đi. Sói là loài động vật có tâm trả thù rất mạnh, giết đồng bạn của chúng sẽ rước lấy phiền toái rất lớn, bị bầy sói nhìn chằm chằm cũng không phải là chuyện đùa. Đợi phân trâu chảy hết, hai con sói kia cũng nên tỉnh.

Không cười được trâu nữa, Hứa Ba giẫm từng bước xuống lớp tuyết thật dày đi trở về. Rất lạnh, mặt và tay chân đều đông cứng, nhưng vừa nghĩ đến những thức ăn từ trên trời rơi xuống này y liền vui vẻ không thôi. Trở về nấu chút canh thịt dê cho cha và cha lớn uống. Đáng tiếc Bất Do ca và Thái tử ca ca bây giờ không thể ăn gì được.

Đang đi, Hứa Ba dừng lại, ánh mắt trừng lớn. Dụi dụi mắt, y hoài nghi liệu có phải mình nhìn lầm rồi không. Sờ sờ cổ, Hứa Ba thấp giọng kêu: “Nguyên Bảo, người đi ra.”

Thân thể Nguyên Bảo giật giật, rất không tình nguyện lộ cái đầu nhỏ ra, nó sợ lạnh. Hứa Ba sờ sờ cái đầu lạnh lẽo của Nguyên Bảo, chỉ chỉ vào cái bóng màu lục thấp thoáng trong ánh tuyết: “Người xem, đó có phải là thanh điệp trùng không?”

Nguyên Bảo thè thè lưỡi, chui ra. Mắt rần biến hóa, bóng màu lục kia bụp một tiếng, hóa thành một bãi nước màu xanh, hoà vào trong tuyết.

“Thật sự là thanh điệp trùng!” Hứa Ba kêu lên sợ hãi. Sao ở đây lại có thanh điệp trùng?! Ngay tiếp theo, y liền há to miệng: “A! Nhất định là cha lớn để lại!” Cha lớn để lại thanh điệp trùng cho ai? Đây là cha lớn muốn ai đến đây? Tim Hứa Ba đập bịch bịch, không chút suy nghĩ, y đánh trâu đổi sang hướng khác.

※

Liếc nhìn Tuyết Sơn đã gần trong gang tấc trước mắt nhưng vẫn còn một đoạn khoảng cách, Mạc Thế Di ghìm ngựa, trong lòng dâng lên hy vọng vô hạn. Sau khi đi theo thanh điệp trùng vào cảnh nội Ngọc Long, y liền đoán được cổ trùng này là ai thả, nhất định là Ba Tùng! Ngoài Ba Tùng ra, ai còn có thể dẫn y tới

Ngọc Long, tới Tuyết Sơn? Trong lòng Mạc Thế Di lại một lần nữa cảm tạ Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy, nếu không phải bọn họ, y thật không hiểu nên đi nơi nào tìm Nguyệt Bất Do luôn “tùy hứng” kia.

Ven đường đều để lại ký hiệu để người của Mạc Thế Triệu có thể theo tới, Mạc Thế Di nghĩ đến một chuyện khác. Ngựa không thể lên núi, sẽ bị đông lạnh chết. Muốn lên Tuyết Sơn, y phải đợi người của Mạc Thế Triệu đến, còn phải chuẩn bị vài thứ. Xuống ngựa, tìm được một nhà trọ rất rách nát, Mạc Thế Di nóng vội chờ đợi người của Mạc Thế Triệu tới.

Cũng may những người đó cũng biết tầm quan trọng của hành trình lần này, ba ngày sau bọn họ mang vật tư phong phú chạy tới. Trước khi bọn họ đến, Mạc Thế Di đã mua được sáu con trâu, cũng đủ phân trâu, rượu mạnh, những thứ chuẩn bị cho việc lên núi. Sau khi bọn họ đến, Mạc Thế Di căn dặn họ ở lại chỗ này đợi lệnh, cũng giao Hân Huyết bảo mã cho họ chăm sóc. Cho trâu công vật tư, Mạc Thế Di một mình lên núi. Tuy rằng những người đó muốn cùng y đi, nhưng bị Mạc Thế Di uyển chuyển cự tuyệt. Y đi một mình vẫn tốt hơn, dẫn theo người như thế chắc chắn sẽ giảm bớt tốc độ, hơn nữa chuyện của Thành Lệ càng ít người biết càng tốt.

Viết cho Mạc Thế Triệu một phong thư báo bình an, Mạc Thế Di mang sáu con trâu, một đồng đồ đặc và tuyết điều Mạc Thế Triệu đặc biệt cho y để truyền tin đi về phía Tuyết Sơn. Tốc độ của trâu không thể so được với ngựa, Mạc Thế Di có gấp cũng không đến sớm được. Đến nơi này, y ngược lại an tâm không ít, ít nhất y biết Nguyệt Bất Do đang ở một chỗ nào đó trên Tuyết Sơn này. Thanh điệp trùng vẫn như trước ẩn ẩn hiện hiện trước mắt y, dẫn y tiến lên. Mặc da cừ thật dày, một tay che mắt ngăn cản tuyết quang chói mắt, Mạc Thế Di nhìn chằm chằm màu xanh thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, đó là hy vọng của y.

Buổi tối, bão tuyết đánh úp đến, Mạc Thế Di tìm một chỗ sườn núi mau chóng giữ chặt dây buộc trâu, chui giữa thân thể mấy con trâu để tránh gió lạnh, tuyết điều thì tự mình tìm chỗ tránh tuyết. Nhắm mắt nhân cơ hội dưỡng thần, Mạc Thế Di thúc giục nội công chống lạnh cho bản thân. Ban đêm qua đi, bão tuyết cũng ngừng, Mạc Thế Di chui ra khỏi đồng tuyết đã hoàn toàn che lấp mình, ném mấy nắm tuyết vào miệng vừa chống khát vừa điền đầy bụng, y kéo dây cương để trâu đứng lên, tìm kiếm cái bóng màu lục. Trên đỉnh đầu, tuyết điều kêu vài tiếng, sải cánh bồi hồi, đợi y tiến lên.

Mặc kệ con chim thông minh kia, Mạc Thế Di cẩn thận tìm kiếm thanh điệp trùng, nhưng tìm nửa ngày y cũng chưa tìm được. Mạc Thế Di lo lắng, nghĩ rằng sẽ không bị tuyết vùi lấp chứ. Lấy thức ăn gia súc ra để mấy con trâu ăn no, Mạc Thế Di tìm kiếm tung tích thanh điệp trùng bốn phía. Tìm hồi lâu y vẫn không tìm được, nóng vội đến mức y phải cắn khớp hàm để mình bình tĩnh. Hai mắt lợi hại phát hiện phía trước có một điểm đen, y thả người bay tránh ra một khoảng cách, neho mắt lại.

Người, là người. Có người đến đây. Nhìn nhìn, Mạc Thế Di buông cảnh giác, chỉ có một người. Người nọ dắt một con trâu, trên người con trâu còn cồng cái gì đó, có thể là người dân chăn nuôi vào núi. Quay đầu liếc nhìn mấy con trâu vẫn còn ở chỗ cũ, Mạc Thế Di vận công chạy tới chỗ người nọ, muốn hỏi một chút xem đối phương có nhìn thấy mấy người họ vào núi không.

Đi tới trước mặt đối phương, Mạc Thế Di hành lễ, rồi mới mở miệng: “Vị đại ca này, xin hỏi.....”

Còn chưa nói xong, đối phương liền hét lên một tiếng: “Thế Di ca!!” Tiếp theo, đối phương kéo da thú che mặt và cổ cùng vải đen che mắt xuống.

Mắt Mạc Thế Di nháy mắt tròn tròn, giữ chặt đối phương, kéo bao che cổ của mình xuống: “Hứa Ba!”

“A a a a, Thế Di ca! Là huynh! Thật là huynh! Ta nghe thanh âm giống huynh ta còn cho ta đã đoán sai!” Đối phương mắt hàm lệ nóng nhào vào trong lòng y ôm lấy y nhảy nhót: “Ta ở trên đường phát hiện thanh điệp trùng, liền đoán có phải là cha lớn để lại cho huynh không, ta liền theo thanh điệp trùng tìm đến. A a a, thật đúng tìm được rồi!” Nói tới đây, Hứa Ba đã khóc lên tiếng.

“Ta đi theo thanh điệp trùng đến. Ba Tử, Bất Do đâu? Thành Lệ đâu? Người mau dẫn ta đi gặp bọn họ!” Rốt cuộc Mạc Thế Di không thể khắc chế được nội tâm hoảng hốt cùng bất an, thanh âm đều run run.

※

Mạc Thế Di thế nào cũng không nghĩ tới y lại gặp được Hứa Ba rồi núi đồi thức ăn, Hứa Ba cũng vụn vụn không hề nghĩ tới mình sẽ gặp được Mạc Thế Di đi theo thanh điệp trùng của cha lớn. Quan trọng nhất là

Mạc Thế Di mang cũng đủ đồ ăn, y không cần rời núi đổi thức ăn nữa.

Từ Hứa Ba biết được Nguyệt Bất Do và Thành Lệ đã bị thi liên tâm cổ, cho dù không nhìn thấy, chỉ nghĩ đến một màn kia Mạc Thế Di cũng đau lòng đến không thể thở nổi. Trong lòng biết Mạc Thế Di nôn nóng, Hứa Ba trên đường cũng không nghỉ ngơi. Mạc Thế Di đem ba con sơn dương trên người con trâu của Hứa Ba chuyển lên lưng mấy con trâu của mình, Hứa Ba có thể cưỡi trâu, không còn mệt mỏi như trước nữa.

Mạc Thế Di đến đây, Hứa Ba cảm thấy như được uống thuốc an thần. Vốn trong mấy người họ Nguyệt Bất Do là đáng tin cậy nhất, hiện tại Nguyệt Bất Do so với trẻ mới sinh còn yếu hơn, Mạc Thế Di đến không thể nghi ngờ là đúng lúc hơn nữa tất yếu.

Buổi tối, Hứa Ba nằm sấp trên lưng trâu ngủ, trên người phủ chăn và thậm da thú thật dày. Mạc Thế Di dắt trâu tiếp tục đi. Phía trước y có thanh diệp trùng còn có hồng khúc khúc, y sẽ không bị lạc đường. Hướng chi tối nay trời rất tốt, không có tuyết rơi. Quanh thân truyền đến tiếng sói tru, dường như có một đám sói vẫn xa xa theo bọn họ, Mạc Thế Di không để trong lòng. Kiểm bên hông y cũng không phải là để trang trí, cho dù gặp phải bầy sói y cũng có thể toàn thân ra ngoài.

Quay đầu liếc nhìn Hứa Ba một cái, thấy y không lộ ra đầu hoặc cánh tay, Mạc Thế Di tiếp tục đi tới phía trước. Một sao? Có lẽ đi. Nhưng nghĩ đến lập tức được nhìn thấy Nguyệt Bất Do và Thành Lệ làm y căn bản không cảm thấy mệt. Nghĩ đến người nào đó, trái tim Mạc Thế Di lại đau đớn, Bất Do của y, Bất Do gốc của y.

Ánh sao đã lặn vào bóng tối, chỉ còn có tuyết quang. Mạc Thế Di quần da thú sát người, châm lửa vào phân trâu, ngồi dựa vào trâu nghỉ ngơi một chút. Khi mặt trời hiện lên sau rừng núi, Mạc Thế Di lập tức tỉnh lại. Ăn một ngụm tuyết chống khát, Mạc Thế Di lấy trong lòng ra thịt khô được nhiệt độ cơ thể mình làm ấm một đêm. Đứng dậy nhìn Hứa Ba, đối phương còn đang ngủ, đã nhiều ngày cũng mệt muốn chết rồi. Mạc Thế Di không gọi y, quần y thật kĩ lưỡng, không để y bị lạnh, Mạc Thế Di bịt kín vải đen lên mắt, dắt trâu tiếp tục đi.

Có hồng khúc khúc của Hứa Ba, Mạc Thế Di càng dễ dàng tìm được đường, cũng không cần phải tra tấn hai mắt của mình nữa. Cũng may khi Hứa Ba đi ra có mang thêm một tấm vải đen, bằng không sau lần này mắt Mạc Thế Di nhất định sẽ bị tật. Trước mắt là mệnh mệnh tuyết trắng, Mạc Thế Di chỉ cảm thấy đường dưới chân quá dài quá dài. Hai bên sườn núi thỉnh thoảng có bóng dáng màu trắng xuất hiện, Mạc Thế Di nhìn thoáng qua, bước chân không ngừng, là sói tuyết. Không rõ vì sao những con sói này vẫn luôn theo bọn họ, một tay Mạc Thế Di đặt lên thân kiểm bên hông.

※

Đứng ở chỗ cao nhìn xa theo hướng Hứa Ba rời đi, vẻ mặt Hứa Thanh Thuỷ đầy lo lắng. Không nên để Ba Ba đi một mình như vậy. Nhưng tâm lý lại có một thanh âm hỏi y: “Không để Ba Ba đi thì ai đi đây?” Đúng vậy. Y đi không được, thân thể Ba Tùng lại không tốt, chỉ có thể để con trai đi. Nhưng con trai đã đi được tám ngày, tuy rằng hồng khúc khúc con trai để lại không có cái gì khác thường, nhưng y vẫn sẽ lo lắng. Con đi ngàn dặm “mẹ” lo lắng, Hứa Thanh Thuỷ chính là tâm tình như vậy.

“Thanh Thuỷ, Ba Ba đã trở lại sao?” Ba Tùng đi từ trong phòng ra, ho khan vài tiếng. Sau khi thi cổ, hần vẫn rất suy yếu.

“Ta vẫn chưa thấy nó. Người mau vào phòng, bên ngoài lạnh lắm.” Hứa Thanh Thuỷ vội vàng từ chỗ cao xuống dưới, chạy đến trước mặt Ba Tùng.

Cầm bàn tay nứt nẻ của Hứa Thanh Thuỷ, Ba Tùng áy náy hà từng hơi nhiệt khí, nói: “Ta không sao. Nơi này có suối nước nóng, không lạnh. Bất Do và thái tử thế nào rồi? Ta đi nhìn xem. Hôm nay người nghỉ đi.”

“Ta không mệt đâu. Thân thể người vừa khá một chút, đừng để bị lạnh. Ta đỡ người đi bên cạnh suối nước nóng ngồi được không? Ta đã cho Bất Do và điện hạ uống thuốc rồi. Đợi lát nữa ta đi nấu cơm.” Hứa Thanh Thuỷ giữ cánh tay Ba Tùng, kéo hần đi tới cạnh suối nước nóng.

“Thanh Thuỷ Thanh Thuỷ, ta thật sự không có việc gì.”

“Ta là đại phu, người phải nghe lời ta.”

Hứa Thanh Thuỷ không khỏi phân trần đưa Ba Tùng đến bên cạnh suối, ấn hần ngồi xuống xong, y đi về phòng lấy chăn. Nhìn Hứa Thanh Thuỷ vào nhà, Ba Tùng ôm miệng ho khan vài tiếng. Hần rất vô dụng, luôn liên lụy Thanh Thuỷ.

Hứa Thanh Thuỷ ôm chần ra bao lấy Ba Tùng, rồi y mới đi nấu cơm. Cơm rất đơn giản, thịt và bánh cùng với canh nóng. Nơi này không có đồ ăn gì, Hứa Thanh Thuỷ lên núi đào một ít củ đại và rễ cây có thể ăn để duy trì nhu cầu của họ. Nước trên núi không đun nóng được, thịt cũng nấu không nát, chỉ có thể nướng chín ăn, điều kiện rất gian nan. Nhưng so với đại ân Nguyệt Bất Do mang họ đi khỏi nơi đó, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng ai cũng không hề thảm oán một câu.

Nấu xong cơm, Hứa Thanh Thuỷ đi ra đỡ Ba Tùng vào nhà ăn cơm. Hai người ngồi đối diện nhau, ăn rễ cây nấu nước muối, cắn bánh bột ngô, ăn thịt khô, nhìn nhau mà cười, bình tĩnh mà lại hạnh phúc.

“Cha! Cha lớn! Cha! Cha lớn! Con đã trở về! Hai người mau ra đây nhìn xem ai tới!”

Tiếng gọi vui sướng kích động đánh vỡ sự ấm áp trong phòng, Hứa Thanh Thuỷ bỏ xuống đĩa và bánh bột ngô trong tay bỏ chạy ra ngoài, Ba Tùng tươi cười rạng rỡ lao ra khỏi phòng ở. Ai tới? Còn có thể là ai đến đây được!

“Cha!” Dùng sức ôm lấy cha, Hứa Ba lại buông cha ra kéo cha chạy ra ngoài: “Cha, cha mau nhìn xem ai tới!”

Người đến còn ở xa, bởi vì dắt trâu cho nên hành động không nhanh được, nhưng Hứa Thanh Thuỷ thấy rõ ràng. Hốc mắt y nháy mắt ướt át, gỡ khỏi tay Hứa Ba chạy về phía người nọ. Hứa Ba đuổi theo, Ba Tùng cùng đi ra cũng đuổi theo.

“Thế Di! Thế Di!”

Hứa Thanh Thuỷ kích động phát tay với người tới, đến đây, cuối cùng cũng đến đây rồi.

Buông dây cương ra, Mạc Thế Di nhanh chóng đi tới trước mặt Hứa Thanh Thuỷ, thanh âm khàn đến mức làm người khác kinh hãi: “Bất Do đâu!”

“Người đi theo ta.” Hứa Thanh Thuỷ lau nước mắt, bắt lấy tay Mạc Thế Di bước đi. Hứa Ba khóc, ánh mắt Ba Tùng cũng có nước mắt. Nhìn cha và cha lớn mang Mạc Thế Di đi phòng băng, Hứa Ba chạy tiến lên dắt mấy con trâu bị Mạc Thế Di bỏ lại. Thế Di ca đến đây, Bất Do ca và thái tử ca ca rất nhanh sẽ tỉnh lại đi. Nhất định, nhất định!

60. Chương 60

Như thế nào là đau lòng muốn chết, lần đầu tiên Mạc Thế Di chân chân thực thực cảm nhận được. Đây là Bất Do của y sao? Bất Do của y có một đôi mắt vừa dễ nhìn vừa linh động, mỗi lần nhìn thấy y đều sẽ cong cong ánh mắt gọi y “Mạc Thế Di”, sẽ không nhắm nghiền không để ý tới y như vậy. Đây là Bất Do của y sao? Bất Do của y mỗi lần nhìn thấy y đều sẽ bỏ nhào vào trong lòng y, sẽ không phải không chút sinh khí ngồi đó không nhúc nhích như vậy.

Đây là Bất Do của y sao? Bất Do của y lâu ngày không gặp y, khi nhìn thấy y sẽ khản cấp nói: “Mạc Thế Di, ta muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ.” Mà không phải sắc mặt tái nhợt, giống như đã chết, không thèm nhìn tới y như vậy.

Đau lòng khó nhin, khó nhin đến mức hô hấp cũng mang theo đau đớn không thể áp lực, Mạc Thế Di không thể cảm thụ được mọi thứ xung quanh mình nữa, y gian nan nâng tay, sờ lên gương mặt không chút huyết sắc của người nọ. Ngón tay đụng tới trong nháy mắt, cả người y liền run run. Lạnh quá, Bất Do của y, lạnh quá.

Không cảm giác được hốc mắt của mình có chất lỏng ẩm áp chảy xuống, ngón tay Mạc Thế Di cứng ngắt sờ mặt Nguyệt Bất Do, run rẩy. Tay kia nâng lên, y ôm lấy khuôn mặt gầy gò của đối phương, muốn dùng bàn tay của mình để làm đối phương ấm áp.

“Bất Do..... Bất Do.....” Hôn lên đôi môi cũng không có huyết sắc của đối phương, Mạc Thế Di hận bản thân ngu dốt, hận bản thân vì sao không sớm phát hiện kế hoạch của Nguyệt Bất Do.

Không đành lòng quấy rầy Mạc Thế Di, Hứa Thanh Thuỷ lau khôé mắt, nhắc nhở: “Thế Di, trên người điện hạ trát châm, người phải cẩn thận.”

Thân thể Mạc Thế Di cứng đờ, quay đầu nhìn lại, trong mắt đỏ bừng một mảnh. Hứa Thanh Thuỷ tiến lên một bước, khom người cúi bỏ thăm da thú bao lấy Nguyệt Bất Do và Thành Lệ. Chỉ liếc mắt một cái, Mạc Thế Di liền hít một ngụm lạnh khí, trái tim đau đến mức huyết sắc trên mặt y nháy mắt rút sạch.

Trước ngực Thành Lệ trát châm, lưng dán với ngực Nguyệt Bất Do. Ngực Thành Lệ có một mũi băng nhọn đâm ra, sau lưng Nguyệt Bất Do là đuôi nhũ băng. Nhũ băng toả ra hơi lạnh bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm. Tay Mạc Thế Di bất ổn khẽ chạm vào cánh tay Nguyệt Bất Do, băng hàn trên người Nguyệt Bất Do tựa hồ thông qua ngón tay y truyền lại cho y, thân thể Mạc Thế Di cứng đờ, lưng lay sắp đổ.

“Chỉ có nơi vô cùng lạnh mới có thể giữ cho họ sống sót.” Nhấn tâm kéo tay Mạc Thế Di ra, Hứa Thanh Thuỷ gói kỹ lưỡng thăm da thú, lại nói: “Thế Di, tin tưởng ta, điện hạ và Bất Do không có việc gì. Bọn họ sẽ tốt thôi.”

Mạc Thế Di vụt ngẩng đầu, giữ chặt cánh tay Hứa Thanh Thuỷ: “Khi nào?! Khi nào thì họ có thể tỉnh!”

Hứa Thanh Thuỷ chịu đựng cánh tay đau nhức, nói: “Nếu không có gì bất ngờ, chín chín tám mươi một ngày là họ sẽ tỉnh. Hiện tại đã qua bốn mươi hai ngày.”

Tám mươi một ngày..... Đã qua bốn mươi hai ngày, Mạc Thế Di hoảng loạn tính ra còn có.....“Còn có ba mươi chín ngày..... Ba mươi chín ngày.....” Y lại ngẩng đầu, “Họ nhất định có thể tỉnh lại sao? Ba mươi chín ngày sau nhất định có thể tỉnh lại sao?” Y cần người này chắc chắn điều đó với y!

Hứa Thanh Thuỷ mạnh mẽ gạt đầu: “Nhất định, nhất định có thể tỉnh lại.”

Mạc Thế Di buông lỏng tay ra, lại nhìn về phía hai người đang giống như bị đông cứng ở kia, rồi mới gất gao nhắm chặt mắt. Hứa Thanh Thuỷ biết y cần thời gian để bình tĩnh, vỗ vỗ bờ vai y, thấp giọng nói: “Khi đi ra ngoài nhớ xếp các khối băng che kín cửa lại.” Rồi mới đi ra, để nơi này lại cho Mạc Thế Di.

Bất Do..... Bất Do..... Tình cảm của người với ta, bảo ta làm sao mà trả đây..... Làm sao mà trả đây.....

“Mạc Thế Di, ta thích người, ta thích người.”

“Mạc Thế Di..... Ta nhớ người muốn chết. Chỗ nào cũng nhớ. Tim nhớ, miệng nhớ, thân thể nhớ, toàn thân đều nhớ.”

“Mạc Thế Di, ta muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với người.”

“Mạc Thế Di..... Mạc Thế Di..... Sinh đứa nhỏ..... Sinh đứa nhỏ.....”

“Người không muốn làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta cứ việc nói thẳng ta Nguyệt Bất Do nam tử hán đại trượng phu cũng không phải không chịu nổi !”

“Người còn nhớ rõ vợ người.”

“Người có rời khỏi ta không? Có rời khỏi ta không..... Liệu người có không cần ta không? Có không cần ta không.....”

Trong đầu là Bất Do vui vẻ, Bất Do ỷ lại, Bất Do trực tiếp, Bất Do động tình, Bất Do tức giận, Bất Do ghen tuông, Bất Do bất an..... Mở to mắt, Mạc Thế Di cẩn thận không đụng tới Nguyệt Bất Do, hôn đôi môi lạnh lẽo của hắn, cho đến khi môi đối phương có một chút độ ẩm, y mới không tha mà lùi lại.

“Bất Do, Bất Do của ta, ta yêu người..... Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa..... chỉ yêu một mình người. Nếu không tìm thấy người, ta sẽ chờ đến kiếp sau, đến tận khi nào tìm được người mới thôi.”

“Bất Do, Bất Do của ta, ta yêu ngươi. Ta Mạc Thế Di chỉ biết làm chuyện sinh đứa nhỏ cùng Nguyệt Bất Do, chỉ biết nói thích, nói yêu Nguyệt Bất Do.”

“Bất Do, ta đến đây, ta đến với ngươi rồi. Mạc Thế Di vĩnh viễn sẽ không rời xa Nguyệt Bất Do, cho dù Nguyệt Bất Do không thích hắn, cho dù Nguyệt Bất Do chán ghét hắn, Mạc Thế Di cũng tuyệt đối không rời xa Nguyệt Bất Do. Nếu như trái lời thề, thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế được.”

Nguyệt Bất Do vẫn ngồi không nhúc nhích như vậy, nhưng khóe mắt hắn lại có thêm một giọt nước sáng ngời trong suốt. Mạc Thế Di vươn lưỡi liếm đi, tiếp theo hạ một nụ hôn xuống ánh mắt, gương mặt lạnh lẽo của hắn, dùng nụ hôn của mình để sưởi ấm hắn.

Vén tóc hai bên má Nguyệt Bất Do ra sau tai hắn, Mạc Thế Di nhìn về phía người còn lại: “Thành Lệ, Bất Do dùng mạng của hắn để cứu ngươi, ngươi nhất định phải kiên cường, ta và Bất Do sẽ ở cùng ngươi. Hảo huynh đệ, ta chờ ngươi tỉnh lại.”

Kế tiếp lại thâm tình nhìn Nguyệt Bất Do một lát, Mạc Thế Di đứng dậy rời khỏi phòng băng, đóng cửa vào lại. Hiện tại không phải thời điểm ở trong này thương tâm thống khổ, y đã đến đây, y sẽ chăm sóc tốt cho Nguyệt Bất Do, chăm sóc tốt cho người yêu của y, anh em của y.

※

Mạc Thế Di đến không thể nghi ngờ đã giảm bớt một phần lớn gánh nặng của Hứa Thanh Thủy, cũng mang đến cho ba người hi vọng thật lớn. Ba Tùng an tâm tĩnh dưỡng, Hứa Thanh Thủy phụ trách thuốc hàng ngày của Nguyệt Bất Do và Thành Lệ, Hứa Ba giúp cha sắc thuốc phối thuốc, giúp Mạc Thế Di đút thuốc cho Nguyệt Bất Do và Thành Lệ. Mạc Thế Di gánh hết mọi việc chăm sóc Nguyệt Bất Do và Thành Lệ, còn cả việc giặt quần áo nấu cơm các kiểu, Hứa Thanh Thủy mệt nhọc hồi lâu cuối cùng có thể thở một hơi, nghỉ ngơi một chút. Hiện tại y tuyệt đối không thể gục ngã.

Ngoài thời gian ngủ và làm việc, Mạc Thế Di đều ở trong phòng băng kia. Y mang đến thức ăn và đồ chống lạnh phong phú, để ba người kia có thể nhanh chóng khôi phục thể lực, cũng để Ba Tùng có thể dưỡng thân thể nhanh hơn. Đám sói đi theo Mạc Thế Di và Hứa Ba kia sau khi họ đến nơi này đã không thấy tăm hơi, chẳng qua cứ vài ngày ở gần chỗ họ sẽ có một con dê hoặc trâu rừng bị cắn chết.

Ngoài Hứa Ba, những người khác đều hiểu được đây là có chuyện gì. Sau khi Hứa Ba trở về liền nói cho cha và cha lớn của y ba con sơn dương kia làm sao mà có. Mạc Thế Di, Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy đều hiểu được đây là hai con sói kia đang báo ân. Có sói giúp, họ lại càng không cần lo lắng chuyện thức ăn.

Luyện một lần kiếm pháp, Mạc Thế Di thu công. Nguyệt Bất Do và Thành Lệ nên uống thuốc. Đi trở về nhà đá, Mạc Thế Di vừa đẩy cửa đi vào thì nghe Hứa Thanh Thủy nói: “Thế Di, thuốc đã sắc xong rồi, đây là của Bất Do.”

“Được.” Buông kiếm, chà xát mồ hôi trên trán, Mạc Thế Di bưng bát thuốc, gọi Hứa Ba cùng y đi phòng băng.

Khom người tiến vào phòng băng, Mạc Thế Di trước hết sờ sờ mặt Nguyệt Bất Do, thật giống như đối phương có thể nghe thấy y, y thực tự nhiên nói: “Bất Do, nên uống thuốc, hôm nay có cảm thấy tốt hơn không?”

Lại rất không kiêng dè ở ngay trước mặt Hứa Ba nhẹ nhàng hôn ngoài miệng Nguyệt Bất Do một cái, Mạc Thế Di đưa bát thuốc cho Hứa Ba, rồi mới một tay giữ cầm Nguyệt Bất Do, một tay nâng gáy hắn. Ngón cái tách môi Nguyệt Bất Do ra, Mạc Thế Di đợi trong chốc lát, rồi mới chậm rãi buông bàn tay đang giữ cầm Nguyệt Bất Do ra. Nguyệt Bất Do giữ nguyên tư thế hơi hơi ngửa đầu, hơi há miệng.

Từ sau khi Mạc Thế Di đến đây, Nguyệt Bất Do có thể giữ nguyên tư thế há miệng như vậy, Hứa Thanh Thủy chỉ biết nói nhất định là bởi vì Mạc Thế Di đến cho Nguyệt Bất Do cảm giác nào đó khác thường, cho nên tình huống của Nguyệt Bất Do mới có thể chuyển biến tốt như thế. Chuyển biến tốt này lập tức làm mọi người tin tưởng.

Múc một thìa thuốc nhỏ, Mạc Thế Di đút vào miệng Nguyệt Bất Do, bàn tay giữ gáy Nguyệt Bất Do thoáng nâng cổ hắn lên, để hắn có thể nuốt xuống. Khi Hứa Thanh Thủy đút thuốc cho Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do sẽ làm chảy ra một ít, nhưng Mạc Thế Di đút thuốc cho Nguyệt Bất Do lại gần như có thể làm hắn

uống hết toàn bộ. Cho dù không ai nói rõ, nhưng mọi người đều tin tưởng Nguyệt Bất Do biết Mạc Thế Di đang ở nơi này, ở ngay bên cạnh hắn.

Thực dễ dàng dứt thuốc cho Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di lau khô miệng hắn, đỡ cẩn thận cổ hắn, rồi mới hôn một cái lên miệng hắn.

“Tốt lắm, bát thuốc thứ hai hôm nay uống hết rồi.”

Nguyệt Bất Do vẫn ngồi không nhúc nhích như vậy, thật giống như bị đông cứng. Nhưng Mạc Thế Di tin tưởng, Nguyệt Bất Do có thể nghe được y nói chuyện.

Hứa Ba đi ra ngoài, một bàn tay của Mạc Thế Di trước sau vẫn không rời khỏi mặt Nguyệt Bất Do. Làn da dưới bàn tay vẫn lạnh lẽo đến mức làm y run sợ, y muốn biết bao người đang ngồi nơi này là mình chứ không phải là hắn.

“Thế Di ca.”

Hứa Ba đã trở lại, cầm trong tay là thuốc của Thành Lệ. Mạc Thế Di thở ra một hơi, buông tay, thân thể dịch sang bên cạnh, đến bên người Thành Lệ.

“Thành Lệ, nên uống thuốc thôi.”

Bàn tay đưa vào thăm nắm lấy tay Thành Lệ, nói cho đối phương mình đã đến đây, Mạc Thế Di dứt thuốc cho Thành Lệ cũng giống như cho Nguyệt Bất Do. Thành Lệ vẫn sẽ làm nước thuốc chảy ra, nhưng không chảy ra nhiều giống như lúc trước, dường như hắn cũng cảm ứng được người anh em song sinh của mình đang ở ngay bên cạnh.

Dứt thuốc cho Thành Lệ xong, Hứa Ba im lặng lui ra, bình thường sau khi dứt thuốc xong Mạc Thế Di còn có thể ở lại lâu thêm một lát, Hứa Ba không quấy rầy y. Hứa Ba đi, hai tay Mạc Thế Di lại che mặt Nguyệt Bất Do, sưởi ấm cho hắn, môi dán môi.

“Bất Do..... Bất Do..... Bất Do.....”

Ở trong phòng băng một lúc lâu, Mạc Thế Di mới đi ra. Đóng chặt cửa vào, lại nhìn hai người bên trong một chốc lát, y mới rời đi, nên nấu cơm rồi. Dưới thăm da thú, ngón tay một người có chút chấn động cực nhỏ. Qua hồi lâu, môi người nọ cũng rung động một chút không quá rõ ràng, dường như muốn gọi ai đó.

※

Từng ngày từng ngày qua đi, nhũ băng gần như hòa tan hoàn toàn, cách chín chín tám mươi mốt ngày còn bốn ngày nữa. Trong lòng bốn người đều cực kỳ nôn nóng, nhất là Mạc Thế Di. Cho dù là Thành Lệ hay là Nguyệt Bất Do đều không có dấu hiệu tỉnh lại. Ngay cả Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng cũng bắt đầu dao động, sợ biện pháp của họ có bất trắc gì.

Một ngày này dứt thuốc cho hai người xong, Mạc Thế Di như thường lệ ở lại trong phòng băng làm ấm mặt Nguyệt Bất Do. Tay phải Nguyệt Bất Do vẫn nắm trên cổ tay Thành Lệ, tay trái thì đặt trên bụng Thành Lệ. Ngực Thành Lệ trát Chambers, Mạc Thế Di không dám tùy tiện di động thăm da thú để chạm vào tay Nguyệt Bất Do.

“Bất Do, tại sao ngươi vẫn lạnh như thế? Đã bảy mươi bảy ngày rồi, sao ngươi vẫn lạnh như thế?” Nhẹ nhàng xoa lông mày, mí mắt, hai gò má Nguyệt Bất Do, tim Mạc Thế Di đau như đao cắt.

“Bất Do, ngươi đừng quên ngươi đã đáp ứng ta, đời này không nhảy vực, phải đợi ta đến nương tựa ngươi, ngươi trăm ngàn lần đừng quên.”

“Bất Do, ta đã nhờ cha làm cho ngươi một thanh kiếm tốt, trước khi ta đến đây Thế Triệu đã mang kiếm của ngươi đến rồi, so với thanh kiếm của ta còn tốt hơn, chắc chắn ngươi sẽ thích. Bất Do, ngươi không muốn sớm một chút nhìn thấy thanh kiếm kia sao?”

“Bất Do, mau tỉnh lại đi. Bất Do..... Ta muốn ngươi..... chỗ nào cũng muốn. Tim muốn, miệng muốn, thân thể muốn, toàn thân đều muốn.”

Người trước mặt vẫn không hề động đậy ngồi ở chỗ kia, Mạc Thế Di thống khổ nhắm mắt lại. Nếu ngày đó khi sinh ra y nữ nhân kia không giữ y lại, như vậy có phải Bất Do sẽ không phải vì y mà hy sinh nhiều như thế không? Như vậy có phải Bất Do vẫn là thiên hạ đệ nhất tiêu sái giang hồ kia không?

Chẳng lẽ một người trong cặp song sinh thật sự là bị nguyên rửa sao? Từ lúc y vừa ra đời đã bị coi là không may mắn, Mạc gia vì y mà không thể không rời khỏi Trung Nguyên..... Bàn tay Mạc Thế Di chấn động, mồ chòng mắt. Dưới tay y, da mặt được tay y sưởi ấm đang cử động!

Ngừng thở, ý niệm đầu tiên trong đầu Mạc Thế Di chính là cảm giác của mình sai lầm rồi. Nuốt một ngụm nước bọt cân nhắc, y buông hai tay, nhìn chăm chăm vào mặt Nguyệt Bất Do. Vừa nhìn một cái, sức lực cả người Mạc Thế Di nháy mắt bị rút đi, môi Nguyệt Bất Do đang cử động, rõ ràng đang cử động!

Bất Do Bất Do Bất Do Bất Do..... Đầu trống rỗng, trong mắt chỉ có đôi môi cùng hai má đang cử động kia. Khẽ run rẩy vươn một tay, khẽ chạm vào miệng đối phương, trái tim Mạc Thế Di như ngừng đập. Có cái gì đang nện vào tim y, lại nện vào đầu y, y lẫn lộn một cái đứng lên lao ra khỏi phòng bằng.

“Hứa ca! Hứa ca!”

“Thế Di?!”

Hứa Thanh Thuỷ chạy từ trong phòng ra, đang ở bờ sông rửa thịt Hứa Ba cũng nhanh chóng rửa tay chạy tới.

Vọt tới trước mặt Hứa Thanh Thuỷ, ánh mắt Mạc Thế Di đăm đăm dùng sức bắt lấy y: “Bất Do cử động! Bất Do cử động!”

“Cái gì?! Bất Do cử động?!”

Hứa Thanh Thuỷ đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo giật khỏi tay Mạc Thế Di chạy tới phòng bằng. Ba Tùng đi ra theo cũng sửng sốt, rồi mới kêu to chạy theo.

“Bất Do ca..... cử động?”

Hứa Ba còn đang ngẩn người, nhưng nào còn có người trả lời y.

Trong phòng bằng, Hứa Thanh Thuỷ, Ba Tùng và Mạc Thế Di ngừng thở nhìn chòng chọc vào Nguyệt Bất Do, mắt trợn lên. Trong tiếng gọi của Mạc Thế Di, miệng Nguyệt Bất Do cử động càng rõ ràng, nhìn có vẻ là đang gọi ai đó. Mạc Thế Di dán lỗ tai tới, nghe không được. Miệng Nguyệt Bất Do không có dòng khí phát ra, chỉ đơn thuần là động tác của môi. Trĩ động theo vào, Hứa Ba trừng một đôi mắt thật lớn thẳng vào miệng Nguyệt Bất Do, nhú mi, y kéo kéo Mạc Thế Di đang lo lắng, không xác định nói: “Thế Di ca, sao ta lại cảm thấy Bất Do ca là đang gọi huynh đó?”

“Gọi ta?!” Mạc Thế Di đứng thẳng dậy, nhìn về phía miệng Nguyệt Bất Do.

Miệng Nguyệt Bất Do vẫn đang động đậy, nghe Hứa Ba nói như thế, Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng nhìn hồi lâu sau cũng nói: “Ta cũng nghĩ là Bất Do đang gọi người đấy. Người xem khẩu hình của hắn, có phải là đang gọi ‘Mạc’ không?”

Ba người đều nói Nguyệt Bất Do đang gọi y, ánh mắt Mạc Thế Di cũng không dám nháy chút nào. Lại qua hồi lâu, y cúi đầu che giấu sự nóng bỏng trong hốc mắt mình. Nguyệt Bất Do đang lặp lại gọi cái gì đó, bởi vì môi hắn liên tục dán cùng nhau rồi mới tách ra, mà nhìn theo tốc độ động tác của hắn, quả thật rất giống đang gọi “Mạc xx”. Mạc xx..... Mạc Thế Di..... Ngoài gọi y, Bất Do của y còn có thể gọi ai?

“Hu hu..... Thế Di ca, Bất Do ca đang gọi huynh đó, Bất Do ca biết là huynh, hu hu.....” Hứa Ba thay Mạc Thế Di khóc ra tiếng, rồi y nhìn về phía Thành Lệ vẫn không có phản ứng, hai tay nhẹ nhàng ôm hai má Thành Lệ — mỗi ngày khi không có người chú ý, y lại vụng trộm đến đây làm như vậy — “Thái tử ca ca, huynh tỉnh lại đi, thái tử ca ca, huynh tỉnh lại đi.....”

Ôm Hứa Ba, Hứa Thanh Thuỷ kích động cực kì: “Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi. Bất Do có ý thức rồi, điện hạ mau tỉnh lại đi.”

Mạc Thế Di ngẩng đầu lên, hôn một cái lên cái miệng còn đang gọi của Nguyệt Bất Do, khàn khàn ghé vào lỗ tai hắn nói: “Bất Do, ta ở đây, ta ở bên cạnh người. Bất Do, ta chờ người tỉnh lại, Bất Do.....”

Miệng Nguyệt Bất Do không động dậy nữa, lại bày ra một tư thế. Nhìn thấy tư thế kia, Hứa Thanh Thuỷ cười, Ba Tùng lộ nét mừng rỡ cũng cười, Hứa Ba không hiểu được, Mạc Thế Di thì lại trực tiếp dán miệng mình lên. Bất Do của y đang chu miệng kia.

“Mạc Thế Di, hôn hôn ta.”

“Bất Do.....”

Hứa Thanh Thuỷ đứng dậy kéo Ba Tùng và Hứa Ba đi ra ngoài, lúc này chỉ sợ là Mạc Thế Di không hi vọng có người quấy rầy. Ra khỏi phòng băng, Hứa Ba khóc hỏi: “Cha, thái tử ca ca có thể tỉnh lại không?”

Hứa Thanh Thuỷ lau nước mắt y, cười nói: “Sẽ mà. Bất Do là thuốc dẫn, chỉ cần hẩn tỉnh lại, điện hạ nhất định có thể tỉnh lại. Ba Ba, con phải trò chuyện với điện hạ nhiều vào.” Y không phải không biết hàng đêm con trai đều sẽ vụng trộm đến thăm điện hạ.

“Vâng!”

Không dám nói cho cha và cha lớn hàng đêm mình đều vào phòng băng sưởi ấm cho thái tử ca ca, nói chuyện cùng thái tử ca ca, Hứa Ba lộ ra một nụ cười an tâm đã lâu không thấy.

Trong phòng băng, miệng của một người vẫn luôn chu ra, chu ra, chu ra thật lâu.

61. Chương 61

Hôm đó đã trở thành một bước ngoặt lớn, ngày hôm sau, tình hình của Nguyệt Bất Do so với ngày hôm trước càng có chuyển biến tốt đẹp rõ ràng hơn. Khi Mạc Thế Di dứt thuốc cho hẩn thậm chí hẩn còn chủ động mở miệng, thậm chí còn nuốt xuống ! Mọi người đều nhìn thấy hi vọng, Mạc Thế Di thì càng không muốn rời khỏi Nguyệt Bất Do nữa bước.

Ngày mai chính là ngày Nguyệt Bất Do tỉnh lại, Mạc Thế Di cực kì khẩn trương. Dứt cho Nguyệt Bất Do uống hết bát thuốc cuối cùng, Mạc Thế Di như thường lệ hôn lên miệng Nguyệt Bất Do một cái, nói với đối phương là đã uống xong rồi. Vừa rời ra, miệng Nguyệt Bất Do liền chu lên, nếu không phải sắc mặt hẩn vẫn cực kì tái nhợt, Mạc Thế Di thậm chí có ảo giác, kỳ thật là Nguyệt Bất Do đã tỉnh rồi.

Cam tâm tình nguyện ngậm lấy đôi môi vĩnh viễn lên của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di liên tục liếm, Nguyệt Bất Do có vẻ đã vừa lòng, miệng không chu nữa. Còn phải dứt thuốc cho Thành Lệ, Mạc Thế Di sờ sờ mặt Nguyệt Bất Do, đi đến bên cạnh Thành Lệ, Hứa Ba đã bụng thuốc của Thành Lệ đến. So với Nguyệt Bất Do, tình huống của Thành Lệ không được tốt như vậy. Dù sao thân thể trái tim hẩn vốn có vấn đề, còn phải chịu đựng nỗi thống khổ bị nhũ băng đâm xuyên tim. Nhũ băng đã hoàn toàn hòa tan, miệng vết thương ở ngực Thành Lệ và Nguyệt Bất Do cũng đã khép lại, nhưng nhìn qua vẫn cực kì khiến người ta lo lắng. Nếu ngày mai Nguyệt Bất Do tỉnh, cho dù Thành Lệ có tỉnh lại hay không, hẩn cũng có thể rời khỏi phòng băng, tiếp theo chính là cẩn thận điều dưỡng.

Dứt thuốc cho Thành Lệ xong, Mạc Thế Di lại hôn Nguyệt Bất Do một lúc mới rời khỏi phòng băng. Khi những khối băng rất nặng chặn cửa vào lại, lỗ tai của một người nhẹ nhàng giật giật. Miệng chu nửa ngày cũng không có người đến hôn hẩn, quai hàm hẩn hơi bạnh lên. Nắm cổ tay người còn lại, ngón tay đặt trên đó kiểm tra, mạch đập dưới ngón tay nhảy lên tuy không mạnh mẽ nhưng tràn ngập sự sống. Lông mày nhíu chặt của hẩn lại giãn ra, tiếp theo chính lại khuôn mặt thành không có bất cứ biểu cảm gì.

Một ngày này, ai cũng không có khẩu vị ăn cơm. Thật vất vả đợi đến trời tối, Hứa Ba và Mạc Thế Di liền lập tức đi phòng băng, dứt cho hai người uống bát thuốc cuối cùng của hôm nay. Khi uống thuốc, miệng Nguyệt Bất Do lại chu lên, Mạc Thế Di nhìn lại càng vui sướng. Nhưng bên kia, Hứa Ba thì lại lo lắng không thôi, Thành Lệ vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Cho hai người uống thuốc xong, Mạc Thế Di nhìn về phía Hứa Ba: “Ba Tử, đêm nay người đừng ở đây, ta ở trong này nói chuyện với Thành Lệ và Bất Do.”

“A !” Thần sắc Hứa Ba nháy mắt có chút xấu hổ, y đã nghĩ là không có người biết đâu.

Mạc Thế Di cười nhẹ, nói: “Thành Lệ tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian. Đêm nay ta sẽ ở lại đây.” Trong mắt y là sự chờ đợi không thể đè nén.

“Thế Di ca?” Hứa Ba sững sốt, tiếp theo kinh hô, “Đêm nay huynh muốn ở trong này thủ một đêm?!”

Mạc Thế Di gật đầu, khàn khàn nói: “Ta không ngủ được. Ta muốn ở đây chờ Bất Do tỉnh lại. Ta có nội công, không sợ lạnh.”

Nhìn gương mặt Mạc Thế Di đã gầy không kém mặt Nguyệt Bất Do, Hứa Ba theo bản năng gật đầu: “Ngày mai nhất định Bất Do ca có thể tỉnh lại!”

“Ừ, ta tin tưởng.” Mạc Thế Di nhìn về phía Nguyệt Bất Do, ánh mắt vô cùng ôn nhu, “Hắn nhất định có thể tỉnh lại.”

Hiển nhiên, người nào đó nghe được lời Mạc Thế Di nói, lập tức chu miệng, ánh mắt Mạc Thế Di loé sáng, nghiêng người. Hứa Ba yên lặng lui xuống, trước khi đi, y nhìn thoáng qua hai người đang hôn nhau, mắt không tự chủ được đỏ lên, không biết khi nào thái tử ca ca mới có thể tỉnh lại.

Ngăn cửa vào lại, dụi dụi mắt, Hứa Ba cũng không quay đầu lại, rời đi thật mau. Nếu ngày mai Bất Do ca tỉnh, bọn họ sẽ mang Bất Do ca và thái tử ca ca về trong nhà, y phải nhanh chóng giúp cha thu dọn phòng ở.

“Bất Do, ngày mai nhất định phải tỉnh lại.” Khẩn cầu bên tai Nguyệt Bất Do hết lần này đến lần khác, Mạc Thế Di lại hôn môi đối phương, “Nhất định, phải tỉnh lại.”

Miệng Nguyệt Bất Do không chu nữa, mà là cử động. Mạc Thế Di thối lui, chỉ thấy đối phương lại kêu “Mạc xx”, ánh mắt y nhất thời ướt át.

“Bất Do, ta chờ người, ta ở đây chờ người.”

Dứt lời, y lại nhẹ nhàng cầm tay Thành Lệ: “Huynh đệ, người cũng mau tỉnh lại đi. Ta, Ba Tử, Hứa ca và Ba Tùng đại ca đều đang đợi người tỉnh lại.”

Thành Lệ vẫn không hề phản ứng, tâm tình Mạc Thế Di vừa kích động vừa trầm trọng. Theo tình huống hiện tại, ngày mai Thành Lệ không có khả năng tỉnh lại.

Quần thảo da thú, ngồi xếp bằng trên đệm da thú, Mạc Thế Di ngồi bên cạnh Nguyệt Bất Do, nhẹ nhàng đặt đầu đối phương lên trên vai mình. Ngay từ đầu, Mạc Thế Di còn không ngừng nói chuyện với Nguyệt Bất Do, đến lúc này, Mạc Thế Di cũng không lên tiếng nữa, cứ như vậy lẳng lặng lắng nghe tiếng hít thở nhọt nhọt của Nguyệt Bất Do. Châm trên đỉnh đầu Nguyệt Bất Do đã được rút ra, hai má Mạc Thế Di dính sát vào đầu Nguyệt Bất Do, đợi hắn tỉnh lại.

Giữa Tuyết sơn mênh mông, thời gian dường như chỉ có đêm tối và ban ngày là khác nhau. Mạc Thế Di nhắm mắt lại, khẽ cọ vào Nguyệt Bất Do, ở nơi băng lãnh này, suy nghĩ của y tựa hồ cũng đặc biệt thanh minh. Từ lúc gặp Bất Do đến giờ, đã qua năm năm rồi. Thời gian, qua cũng thật là nhanh. Nhớ rõ năm năm trước, người này đột nhiên xuất hiện tỷ thí với y một trận, nhưng làm y không ngờ là sau khi người này thua thì lại bỏ chạy.

Mạc Thế Di cúi đầu cười vài tiếng, cũng chỉ có Bất Do của y mới có thể làm ra chuyện như vậy. Đánh thua bỏ chạy, chạy rồi lại đến. Trong lòng Mạc Thế Di hối hận thật sâu, khi đó y còn không biết người này sẽ là người quan trọng nhất của mình, cho nên y ra tay cũng không lưu tình, làm người này bị thương. Bị thương, còn không phải chỉ một lần.

“Bất Do..... Chúng ta đã hai năm không luận võ rồi..... Người chuẩn bị khi nào đánh bại ta để trở thành thiên hạ đệ nhất đây?” Mạc Thế Di kim lòng không đậu lên tiếng.

“Sang..... năm.....” Tiếng hít thở của một người có biến hóa rõ ràng.

Mắt Mạc Thế Di bừng mở, kinh ngạc nhìn phía trước, hai tay đặt trên đầu gối dùng sức nắm chặt, rõ ràng đang run rẩy. Đầu trên vai hơi giật giật, y không dám cúi đầu nhìn hắn, lại nghe thấy một âm thanh khàn khàn suy yếu: “Mạc, Thế Di..... Ta, đối.....”

“Bất, Do.....?” Mạc Thế Di chậm rãi nâng một bàn tay lên, nhẹ nhàng đặt trên mặt Nguyệt Bất Do, đầu chậm rãi hạ xuống.

“Ta muốn.....” Người nào đó vừa hơi mở mắt liền vô lực liếm môi, “Ăn, thịt.....”

“Bất, Do.....?” Tay Mạc Thế Di dùng sức đè mặt Nguyệt Bất Do lại, ấm, là ấm, không còn là lạnh lẽo làm tâm y lo sợ nữa.

“Đói..... Chết.....”

Hơi thở của Mạc Thế Di ngừng trệ, phảng phất đã qua mấy trăm năm rồi, lại phảng phất chỉ là trong chớp mắt, y có động tác. Nâng cằm Nguyệt Bất Do lên, y hung hăng hôn xuống, bụng người nào đó ngay tại thời điểm này liền phát ra tiếng hò hét kháng nghị — rột rột, rột rột rột.....

Bất Do Bất Do Bất Do Bất Do Bất Do..... Không quan tâm đến việc Nguyệt Bất Do bởi vì uống thuốc mỗi ngày mà miệng lưỡi đắng nghét, cách duy nhất Mạc Thế Di nghĩ đến để làm mình an tâm chính là hôn người này thật sâu, để nói cho chính mình rằng người này đã tỉnh, để trừng phạt ái nhân luôn luôn tự chủ trương này.

Người vừa mới tỉnh lại hoàn toàn rơi vào “miệng” Mạc Thế Di, không có sức lực giãy dụa. Ngay trước khi mình bị nghẹn chết, hắn tung hết sức lực như trẻ ăn sữa mà cắn đầu lưỡi Mạc Thế Di để đối phương dừng lại một chút.

Ý thức trở về, lúc này mới nhớ ra người trong lòng còn rất suy yếu, Mạc Thế Di vội vàng thôi lui. Đầu nhẹ nhàng cọ cọ, người nào đó vừa mệt vừa choáng vừa đói lại yêu cầu: “Mạc, Thế Di..... Ta, đói chết..... Thịt, ta muốn..... thịt.....”

“Người này.....” Nặng nề mà cắn lên miệng Nguyệt Bất Do, trong ánh mắt ướt át của Mạc Thế Di là tươi cười vì cuối cùng cũng an tâm. Cởi bỏ thảm da thú quần Nguyệt Bất Do và Thành Lệ với nhau ra, bao lấy một mình Thành Lệ, Mạc Thế Di kéo thảm da thú trên người mình xuống bao kín Nguyệt Bất Do.

Nhìn người trong lòng cố gắng cong hai mắt, hốc mắt Mạc Thế Di nóng bừng. Hai tay dùng sức, y đứng lên. Người nào đó nhìn y, trên mặt tuy vẫn không có chút máu, nhưng lại hơn vài phần sinh khí. Nâng đầu Nguyệt Bất Do lên, dùng sức hôn một cái trên mặt hắn, Mạc Thế Di ôm hắn đi đến lối ra, dùng chân đá văng khối băng chặn cửa, đặt đầu Nguyệt Bất Do vào hõm vai mình, không để gió lạnh thổi đến hắn, Mạc Thế Di vận công, bay nhanh về phía nhà đá.

Nhà đá sôi trào, truyền ra một tiếng kêu sợ hãi. Nhanh tiếp theo, có ba người chạy từ trong nhà đá ra, ngoài Mạc Thế Di trở lại, còn có Ba Tùng và Hứa Ba.

Ngân châm trên người Thành Lệ cũng được rút xuống từ hai ngày trước. Kiểm tra tình hình Liên tâm cổ “mọc rễ” trong tim Thành Lệ một chút, Ba Tùng nhìn Mạc Thế Di gật đầu. Trên tay Mạc Thế Di có thêm đệm chần, y quấn chặt Thành Lệ lại, ôm lấy hắn. Hứa Ba ở một bên khóc kêu: “Thái tử ca ca, thái tử ca ca, huynh mau tỉnh lại đi, thái tử ca ca.....”

“Ba Ba, điện hạ sẽ tỉnh mà.” Khẳng định với con trai, Ba Tùng ôm Hứa Ba, theo Mạc Thế Di rời khỏi phòng băng.

Ánh sao trên bầu trời chợt lóe, thật giống như hi vọng trong lòng mọi người, cho dù ánh sáng kia có mỏng manh đến đâu thì cũng tất yếu tiếp tục kiên trì.

Ai cũng không có tâm tư trở về ngủ, Nguyệt Bất Do vừa tỉnh lại thì càng không ngừng kêu đói, kêu muốn ăn thịt. Nhưng với tình trạng thân thể trước mắt của hắn, ăn thịt là tuyệt đối không thể. Mạc Thế Di bưng canh thịt dê tới, Nguyệt Bất Do lắc đầu quầy quậy, hắn muốn ăn thịt muốn ăn thịt.

“Bất Do, bây giờ ngươi còn chưa thể ăn thịt, ta cam đoan, chỉ cần ngươi có thể ăn, ngươi muốn ăn thịt gì ta sẽ bắt cho ngươi ăn ngay.” Mạc Thế Di ngồi trên ván giường, ôm Nguyệt Bất Do trong lòng, trấn an hắn.

“Ta đói, không uống, canh.” Miệng Nguyệt Bất Do dẩu lên thật cao.

“Uống chút canh thịt dê trước đã, nhịn một chút.” Mạc Thế Di múc một thìa canh thịt đưa đến bên miệng Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do quệt miệng uống canh, lông mày nhú lại: “Ta muốn ăn, thịt, thịt.”

“Bắt Do, nhịn một chút, nhịn một chút.” Hôn một cái lên mặt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di lại múc một thìa.

“Thịt..... Thịt.....”

Liếc nhìn hai người kia một cái, Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ mím môi cười. Trong phòng chỉ có hai cái giường, hiện tại Nguyệt Bất Do nằm trên một cái giường; trên một cái giường khác là Thành Lệ. Bây giờ Mạc Thế Di không còn tinh lực đi quản Thành Lệ, người nào đó vừa mới tỉnh lại liền tùy hứng ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng Mạc Thế Di vui vẻ chịu đựng, Nguyệt Bất Do tùy hứng, y sẽ dỗ hấn, dỗ đến khi nào hấn cao hứng mới thôi.

Thể chất Nguyệt Bất Do rất tốt, Hứa Thanh Thuỷ tỉ mỉ kiểm tra cho hấn một lần xong thì liền thở phào một hơi. Nguyệt Bất Do chỉ cần tỉnh dưỡng cho tốt là được, không đến mấy tháng hấn sẽ lại sinh long hoạt hổ như trước. Mà tình huống của Thành Lệ thì nằm trong dự kiến của Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng, sau tám mươi một ngày được cổ sẽ làm tổ trong tim hấn, nhưng muốn tỉnh lại còn cần một thời gian nữa.

Hứa Ba, Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ đều đang chăm sóc Thành Lệ, Nguyệt Bất Do còn đang ồn ào muốn ăn thịt thì giao cho Mạc Thế Di dỗ đi.

Ngôi sao ẩn vào bóng tối, không lâu sau đó thái dương sẽ đi lên từ bên kia dãy núi. Tâm tình thoáng hòa hoãn xuống, mấy người họ cũng mệt mỏi rồi. Trong phòng chỉ có hai cái giường, cũng chỉ có thể đặt hai cái giường. Mạc Thế Di nửa nằm ở cạnh cửa sổ, dựa vào vách tường, trong lòng ôm Nguyệt Bất Do vẫn không chịu rời khỏi y, bên cạnh là Thành Lệ. Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ ngủ trên một cái giường, nửa thân mình Hứa Ba ghé vào giữa chân cha và cha lớn, nửa thân còn lại thì đặt trên ghế, năm người ở trong căn nhà đá nhỏ hẹp này ngủ cực kì ngọt ngào.

※

Mở to mắt, trong một khắc ý thức bừng tỉnh, hai tay Mạc Thế Di theo bản năng siết chặt vào người, trong lòng thật sự có một “thứ gì đó”, y cúi đầu, bất an trong mắt nháy mắt liền biến thành vui sướng kiên định. Quả nhiên không phải nằm mơ, Bất Do của y tỉnh rồi. Y dùng sức tựa hồ quá nhiều đến người đang ngủ say, lông mày Nguyệt Bất Do giật giật, miệng giật giật, sắp tỉnh.

Mạc Thế Di vội vỗ nhẹ hấn, trong mắt là áy náy, y đánh thức người này rồi. Giống như ru đứa nhỏ ngủ, Mạc Thế Di nhẹ nhàng vỗ cánh tay Nguyệt Bất Do, dỗ hấn ngủ ngon. Nhưng Nguyệt Bất Do lại giống như đang bị cái gì quấy rầy, đầu lắc qua lắc lại, mi tâm cũng càng ngày càng thống khổ.

Mạc Thế Di sợ hãi, không vỗ cánh tay nữa, ngược lại vỗ nhẹ lên mặt Nguyệt Bất Do, ghé vào lỗ tai hấn khẽ gọi: “Bất Do? Bất Do?”

“Ừm.....” Mí mắt người nào đó mở ra một cái khe, miệng cũng mở ra một cái khe, “Đói..... chết.....” Rột rột, rột rột rột.

Tay Mạc Thế Di cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài. Đưa tay vào trong ổ chăn nhẹ nhàng xoa bụng Nguyệt Bất Do, ủy khuất người này rồi.

“Đói.....” Rột rột, rột rột rột..... Nguyệt Bất Do thật sự đói bụng, mắt hoa lên rồi.

Tiếng kêu đói khát kia rõ ràng như thế, Mạc Thế Di đau lòng không thôi, nhưng y lại không dám cho Nguyệt Bất Do ăn thịt, sợ thân mình hấn không chịu nổi. Nghĩ nghĩ, Mạc Thế Di nói bên tai Nguyệt Bất Do: “Ta nấu cháo cho ngươi, được không? Bất Do, ngoan, nhịn một chút.” Mạc Thế Di đời này chưa từng nói “ngoan” với ai cả, nhưng đối mặt với người từ tối hôm qua liên tục luôn luôn kêu đói, y cũng rất tự nhiên nói ra từ này.

“Đói..... Thịt..... Thịt.....” Người nào đó rõ ràng sắp đói chết.

“Bất Do, nhịn một chút.” Chậm rãi rút hai chân ra, đặt Nguyệt Bất Do nằm xuống, Mạc Thế Di lướt qua Thành Lệ, đi xuống giường, đi nấu chút cháo, lại nghiền một chút sợi thịt nướng chín bỏ vào. Nơi này địa thế rất cao, nước nấu không chín cơm, Mạc Thế Di bỏ bánh gạo vào nước, cho cả thịt nghiền vào. Quay đầu nhìn Nguyệt Bất Do vẫn đang kêu đói kêu ăn thịt vài lần, lại nhìn nồi cháo không sao toả được nhiệt

khí kia, Mạc Thế Di nhú mi. Nơi này điều kiện rất gian khổ, đến một bát cháo nóng hầm hập cũng không nấu được, làm sao bồi bổ cho Bất Do đây?

“Đói quá..... Ta muốn, ăn..... Thịt..... Thịt.....” Người nào đó đời này cũng chưa từng đói khủng khiếp như thế. CƠN ĐÓI của Nguyệt Bất Do đánh thức Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng. Hứa Thanh Thuỷ dụi mắt ngồi dậy, nhìn thấy Mạc Thế Di đang nấu cái gì, y che miệng ngáp một cái, xốc chân lên xuống giường. ĐỀ thân thể Ba Tùng đang muốn ngồi dậy lại, y lắc đầu với đối phương, để đối phương tiếp tục ngủ. Hứa Thanh Thuỷ cầm một chiếc khăn vải đi đến trước mặt Mạc Thế Di, định đi ra ngoài rửa mặt.

“Làm đồ ăn cho Bất Do?” Liếc nhìn thức ăn trong nồi một cái, Hứa Thanh Thuỷ hiểu ngay.

Mạc Thế Di đau lòng nói: “Bất Do đói lắm, muốn ăn thịt. Nhưng nơi này không có thịt cho hắn ăn được.”

Hứa Thanh Thuỷ thở dài: “Không có biện pháp, nơi này không đun được nước, canh thịt nấu ra tốt nhất không nên cho hắn uống.”

“Thế Di, chúng ta về kinh đi.” Có một người tiến đến. Hứa Thanh Thuỷ và Mạc Thế Di quay đầu nhìn lại, đều rất kinh ngạc. Ba Tùng rời giường, hắn vừa đi giày vừa nói: “Nơi này rất gian khổ, điện hạ và Bất Do tiếp theo cần được điều dưỡng, nhưng nơi này đến một bát canh thịt cũng không nấu được, càng đừng nói cái gì mà điều trị cho họ. Bất Do tỉnh lại, điện hạ nhất định cũng có thể tỉnh. Từ tối hôm qua ta đã suy nghĩ, chúng ta có nên rời núi không? Cho dù không trở về kinh cũng phải tìm một nơi có thể đun sôi được nước.”

Mạc Thế Di do dự nói: “Bất Do thì ta không lo lắng, nhưng ta sợ Thành Lệ hắn.....”

“Có ta và Thanh Thuỷ ở đây, điện hạ không có việc gì. Thời điểm nguy hiểm nhất đã qua, nơi này trời giá rét, quá lạnh lại không có cái gì ăn được, ngược lại bất lợi cho việc hồi phục của điện hạ.”

Hứa Thanh Thuỷ nghĩ nghĩ, nhìn về phía Mạc Thế Di: “Ba Tùng nói có lý, kỳ thật ta đã suy xét đến. Lúc trước Bất Do và điện hạ gần như không ăn gì, chúng ta thì cứ có cái gì ăn cái đó. Hiện tại điện hạ tuy rằng còn không tỉnh nhưng phải từng bước bổ sung dinh dưỡng, nhưng ở đây.....”

Mạc Thế Di nhếch miệng: “Chỉ cần các người nói không thành vấn đề, ta sẽ không có vấn đề gì. Các người định thời gian, chúng ta hồi kinh.”

“Đói..... Đói..... Ta muốn, ăn, thịt..... Thịt.....”

Một tiếng kêu đói đáng thương hề hề làm ba người hạ quyết tâm, Hứa Thanh Thuỷ nói: “Bây giờ bắt đầu thu thập chuẩn bị, chuẩn bị xong chúng ta sẽ đi ngay.”

“Được!” Mạc Thế Di chạy nhanh đến đầu giường sờ sờ gương mặt đã lồm xồm của người nọ, xoa dịu: “Bất Do, chúng ta lập tức trở về kinh, về kinh sẽ có thịt ăn. Người nhịn một chút, nhịn một chút.”

Người đang uỷ khuất đến cực điểm dẩu miệng, không thể ăn thịt, cần an ủi. Hứa Thanh Thuỷ cười đi ra ngoài, Ba Tùng cũng đi ra, Mạc Thế Di nhẹ nhàng đặt Thành Lệ lên giường của Ba Tùng, rồi mới quay lại ngắm lấy đôi môi người nào đó đã chu ra, khoe miệng cong lên.

62. Chương 62

Nếu đã quyết định phải về kinh, mọi người cũng không trì hoãn nữa. Chuẩn bị đồ ăn đi đường, chuẩn bị thuốc thang mà Thành Lệ và Nguyệt Bất Do phải uống trên đường. Đi đường không có biện pháp sắc thuốc, Hứa Thanh Thuỷ còn phải làm thành dược hoàn. Mà Nguyệt Bất Do sau khi tỉnh lại không chỉ muốn ăn thịt, còn muốn tắm rửa. Hơn ba tháng không tắm, hắn cũng muốn mình cứ hôi hám như thế để Mạc Thế Di hôn.

Hứa Thanh Thuỷ, Ba Tùng và Hứa Ba ở trong phòng thu dọn, Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do đến bên cạnh suối nước nóng. Suối nước nóng có thể chứa được một lúc năm người, Mạc Thế Di cởi y phục xuống

nước trước, rồi mới ôm Nguyệt Bất Do còn không thể động dậy đi vào. Hai gò má đều hõm xuống, Nguyệt Bất Do nằm trong lòng Mạc Thế Di, ánh mắt cong cong.

Bầu trời xanh lam, Tuyết Sơn mênh mang, cách đó không xa còn có một con suối lớn, trong màu trắng vô hạn này, Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do ngâm mình trong làn nước ấm áp, trời đất rộng lớn, không hề ồn nhu được như thế này. Đợi toàn bộ thân thể Nguyệt Bất Do ấm áp lên, lúc này Mạc Thế Di mới cởi quần áo cho hắn. Ánh mắt Nguyệt Bất Do trước sau vẫn luôn cong cong, sau khi uống bát hồ dán khó nuốt kia, tinh thần Nguyệt Bất Do lại tốt hơn trước một chút, ít nhất có thể cười lên rõ ràng. Nhìn cặp mắt cong cong tràn ngập hoan hỉ kia, Mạc Thế Di không nhịn được cúi đầu, hôn xuống.

“Mạc, Thế Di.....”

“Ta muốn..... ăn thịt.....”

Sờ sờ cái bụng lép kẹp của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di ngăn trở gió lạnh thổi tới cho hắn.

“Nhịn thêm một chút, đợi ra khỏi núi ta sẽ cho ngươi ăn thịt.”

“Thịt dê.”

“Được.”

“Thịt bò.”

“Được.”

“Thịt thỏ.”

“Được.”

Ánh mắt càng thêm cong cong, đầu Nguyệt Bất Do cọ cọ vào gáy Mạc Thế Di. Hắn không hề nghĩ rằng, không hề nghĩ rằng Mạc Thế Di sẽ đến, càng không nghĩ tới, bản thân lại có một ngày suy yếu nằm trong lòng người này như thế.

“Mạc Thế Di.....”

“Ừ?”

“Ta, nghe được.”

“Cái gì?”

“Nghe được, ngươi đã đến rồi.”

“.....”

Một tay Mạc Thế Di đặt trên eo Nguyệt Bất Do, để hắn nhẹ nhàng nổi bông bênh trên mặt nước ấm áp, một tay kia thì giữ đầu Nguyệt Bất Do, làm cho hắn có thể dựa vào trong lòng mình.

Ánh mặt trời chói mắt, Nguyệt Bất Do nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn cong cong.

“Ta nghe được, ngươi nói, nhớ ta.”

“Nghe được ngươi nói, nơi nào của ngươi, cũng nhớ.”

“Trong lòng nhớ..... Miệng nhớ..... Thân mình.....”

Một chữ “nhớ” của Nguyệt Bất Do bị một người nuốt vào trong miệng, hắn hé miệng mời đối phương tiến vào. Mạc Thế Di, ta cũng nhớ ngươi, trong lòng nhớ, miệng nhớ, thân mình nhớ, toàn thân đều nhớ.....

Hứa Ba đi ra, vừa bước được nửa bước y lại lập tức rút trở về, cũng nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ở trong suối nước nóng cách đó không xa, hai người hôn quần quít lấy nhau, y vẫn là không nên đi ra ngoài quấy rầy họ.

Một nụ hôn chấm dứt, Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do vào trong lòng mình, lau thân thể cho hắn. Suy yếu dựa vào Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cọ cọ cái cằm đầy râu của đối phương.

“Mạc Thế Di.....”

“Ừ?”

“Lần đầu tiên, ta thấy.”

“Cái gì?”

“Râu, của người.”

Mạc Thế Di sờ sờ bộ râu không có thời gian để cạo của mình, khoe miệng nâng lên: “Không thích?” Hiện tại y làm động tác này đã thuần thục hơn, ít nhất nhìn vào gương không còn khó coi như trước nữa.

“Thích.” Nói xong, Nguyệt Bất Do phồng má, “Vì sao, ta còn, không có?”

Mạc Thế Di sờ sờ cái cằm ướt át bóng loáng của Nguyệt Bất Do, hôn hôn: “Qua mấy năm nữa sẽ có. Không phải thân thể này của người còn trẻ sao?”

Thân thể này..... Mặt Nguyệt Bất Do không cong nữa.

“Bất Do?”

Không biết mình nói câu nào sai rồi, Mạc Thế Di nâng cằm Nguyệt Bất Do lên: “Xảy ra chuyện gì?” Sao đột nhiên lại không vui?

Nguyệt Bất Do không nói lời nào, bực mình.

“Bất Do? Xảy ra chuyện gì?” Mạc Thế Di cúi đầu nhìn mặt Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do lại né tránh, không cho y xem.

“Bất Do?” Mạc Thế Di ném khăn vải đi, trực tiếp ôm người lên trên, không để đối phương né tránh.

Một tiếng kêu dài của tuyết điêu đánh gãy câu hỏi của Mạc Thế Di. Một tay ôm Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di ngẩng đầu, chỉ thấy một con tuyết điêu từ trên cao phi xuống, y lấy quần áo đặt bên cạnh ao quần vào tay, nâng cánh tay lên. Tiếng kêu càng ngày càng gần, Nguyệt Bất Do nhìn không được hiểu kì ngẩng đầu, bực mình trong mắt lập tức biến thành kinh ngạc.

“Cái gì?”

Tiếp được tuyết điêu, lấy ống trúc nhỏ buộc vào chân nó ra, Mạc Thế Di vỗ vỗ đầu tuyết điêu, tuyết điêu cũng bay đến cửa sổ nhà đá, nơi đó có đồ ăn.

“Là Thế Triệu đưa cho ta, để ta thuận tiện truyền tin về kinh. Sau khi người tỉnh ta liền viết thư báo bình an cho Thế Triệu, Thế Triệu gửi thư trở lại cho ta.”

Miệng giải thích, Mạc Thế Di lấy thư trong ống trúc ra. Nguyệt Bất Do rất ngạc nhiên, Mạc Thế Di đơn giản đưa thư tới trước mặt hấn, hai người cùng nhau xem.

Nội dung thư không dài, nhưng hai câu đầu đã khiến cho hai người biến sắc. Trong mắt Nguyệt Bất Do là tức giận, Mạc Thế Di thì lại là lạnh lẽo. Xem xong thư, Nguyệt Bất Do mở miệng: “Lập tức về kinh, ta với người, cùng nhau trở về.”

“Không được.” Huỷ lá thư, Mạc Thế Di hôn môi Nguyệt Bất Do, trấn an hấn, “Người vừa tỉnh lại, thân mình còn rất yếu. Đợi Hứa ca chuẩn bị tốt thuốc cho người và Thành Lệ rồi chúng ta sẽ đi. Ta viết thư cho Thế Triệu, để huynh ấy phái nhiều người tới đây một chút. Ta trước tìm một chỗ yên tĩnh, người và Thành Lệ cứ điều dưỡng cẩn thận, ta sẽ về kinh một mình. Người yên tâm, tên kia không gây nổi sóng gió gì đâu, Thành Lệ hiện tại đã sớm không giống như lúc trước.”

“Ta và người, cùng nhau !” Mặt Nguyệt Bất Do tròn tròn, “Người đừng nghĩ, bỏ lại ta !”

“Bất Do.” Mạc Thế Di nhú mi.

“Hừ ! Đừng nghĩ !” Nguyệt Bất Do tức giận, “Ta lập tức, sẽ tốt. Không cần chờ, trở về, ta có thể khoẻ lên. Người dám bỏ lại ta, ta liền, ta liền.....” Suy nghĩ một chút, Nguyệt Bất Do nói ra uy hiếp lợi hại nhất của mình, “Ta sẽ không làm chuyện sinh đứa nhỏ với người nữa!” Trong cơn phẫn nộ, hấn thốt lên lời nói trẻ con chưa từng thấy.

Không biết vì sao, trong thời khắc khẩn trương này, Mạc Thế Di đột nhiên nở nụ cười, cười thật thoải mái. Hôn lên đôi mắt tức giận của Nguyệt Bất Do, tức giận đến phồng hết cả má, hai tay y ôm lấy đối phương: “Được, người đi cùng ta. Chúng ta, cùng nhau trở về.”

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Ta không muốn, lại rời khỏi người nữa.”

Những ngày xa nhau rất thống khổ rất thống khổ, trừ phi, trừ phi Mạc Thế Di biết chuyện kia xong rồi trách hấn, không cần hấn, bằng không, hấn không bao giờ muốn rời xa Mạc Thế Di nữa, không bao giờ rời xa nữa.

Hốc mắt Mạc Thế Di nóng bỏng, hai tay dùng sức: “Ta cũng không muốn phải rời xa người nữa. Những ngày không có người, ta ăn không ngon, ngủ không yên..... Bất Do, người đáp ứng ta, không được rời khỏi ta nữa, đừng bỏ ta lại nữa. Ta có thể chịu được cha nương thân sinh của ta không cần ta, có thể chịu được huynh đệ xa cách ta, nhưng ta không thể chịu đựng được người rời khỏi ta..... Bất Do..... Bất Do.....”

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Ta muốn làm.”

“.....”

“Làm chuyện sinh đứa nhỏ.”

“Đợi ra khỏi núi đã.”

“Được.”

Hai người gắt gao ôm nhau, Nguyệt Bất Do còn không có sức lực, Mạc Thế Di chỉ biết ôm Nguyệt Bất Do thật chặt, Nguyệt Bất Do cố gắng chui vào trong lòng Mạc Thế Di. Không rời xa, không bao giờ rời xa nữa. Tư vị phải xa nhau quá khó chịu, quá khó chịu.

Thế Di:

Đại sự không ổn. Tứ hoàng tử Thành Thông đột nhiên hồi kinh, không biết hấn nói cái gì với hoàng thượng, hoàng thượng không chỉ hủy bỏ lệnh đuổi bắt hấn, còn hạ chỉ mệnh thái tử cấp tốc hồi kinh. Vương hoàng hậu bị hoàng thượng hạ lệnh không được rời khỏi tẩm cung nửa bước, thị vệ ngoài phủ Thành An bị rút về, Thành An được triệu vào cung. Hoàng thượng phái binh bao vây Vân Hải sơn trang, Vương Tông bị tù, Phương thống lĩnh cần đệ hồi kinh ngay cứu cấp. Sau khi đệ hồi kinh chúng ta sẽ thương lượng nên làm thế nào, hoàng thượng có vẻ đã biết đệ còn sống, đệ phải trăm ngàn cẩn thận. Nếu Thành Lệ đã tỉnh, nghĩ biện pháp đưa hấn về kinh thành.

“Rõ ràng, phải giết hết bọn họ, mới đúng.” Người nào đó bắt mân lăm lăm.

“Bất Do, sợ sao?”

“Sợ? Hừ. Chọc giận lão tử, lão tử đem bọn họ, chém hết.”

“Ha ha.”

Dùng thảm da thú quấn chặt người đã tắm sạch sẽ, Mạc Thế Di nhanh chóng mang hấn về nhà đá. Hai người ai cũng không nói chuyện về lá thư này, Mạc Thế Di chỉ bảo Hứa Thanh Thủy bọn họ mau chóng chuẩn bị. Thành Lệ còn đang ngủ say, Mạc Thế Di mặc quần áo cho Nguyệt Bất Do xong thì dứt cho Thành Lệ uống một chén canh nhỏ. Cầm bàn tay lạnh lẽo của Thành Lệ, Mạc Thế Di thề trong lòng, y sẽ không để bất kì kẻ nào lại có cơ hội thương tổn huynh đệ của y. Nguyệt Bất Do ở một bên thì lại lần nữa thở dài trong lòng: Giết hết bọn họ có phải tốt không, đỡ phiền toái.

Chuẩn bị bốn ngày, thuốc của Hứa Thanh Thủy cuối cùng cũng phối xong. Ngày thứ năm, mặt trời vừa dâng lên, Mạc Thế Di và Hứa Ba liền dời tất cả vật tư lên lưng trâu, bọn họ phải đi. Hai con sói tuyết ở

sườn núi không xa nhìn bọn họ, Hứa Ba vẫy tay với sói tuyết. Bây giờ y đã biết là ai mang đồ ăn đến cho họ.

“Chúng ta phải đi đây, cảm ơn các người!”

“Ngao ô ~”

Hai con sói tuyết tựa hồ nghe hiểu được lời Hứa Ba, ngửa đầu tru lên, có vẻ rất không nỡ.

“Sói à, ta từng ăn thịt sói rồi, hương vị chẳng ra sao cả.” Người nào đó bị Mạc Thế Di ôm ra nhìn hai con sói kia nói. Hứa Ba quay đầu, bất mãn: “Bất Do ca, chúng nó là sói ngoan, chúng nó thường xuyên mang đồ ăn cho chúng ta đó.”

“Ta lại chưa nói sẽ ăn chúng nó, ta chỉ nói ta từng ăn thịt sói thôi.” Tinh thần khôi phục rất nhiều, cuối cùng Nguyệt Bất Do nói chuyện cũng không thở hổn hển nữa, chỉ là còn chưa thể đi lại.

Đặt Nguyệt Bất Do trên lưng trâu, Mạc Thế Di ôm Thành Lệ đặt lên một con trâu khác. Thân thể Thành Lệ quá yếu, dọc đường đi Mạc Thế Di sẽ phải bảo hộ tâm mạch yếu ớt của hắn. Hứa Ba và Nguyệt Bất Do cưỡi một con trâu, y sẽ chăm sóc Nguyệt Bất Do. Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy thì cưỡi một con.

Liếc nhìn căn nhà đá họ đã ở gần ba tháng và căn phòng băng lấp lánh kia, trong lòng mỗi người đều cảm khái ngàn vạn, chỉ có một người thúc giục: “Đi nhanh đi, ta muốn ăn thịt, ăn thịt.”

Cười cười, Mạc Thế Di che kín người trong lòng, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Thành Lệ, chúng ta phải đi rồi.”

Dùng sức quất vào mông con trâu, Mạc Thế Di đi trước dẫn đường. Hứa Ba ôm Nguyệt Bất Do từ phía sau đi theo Mạc Thế Di, Ba Tùng và Hứa Thanh Thủy thì kéo những con trâu còn lại đi ở cuối cùng. Nguyệt Bất Do rất không thích người khác ôm, lại càng không thích suy yếu nằm ở trong lòng “người khác”, nhưng tình huống hiện tại đặc thù, hắn không thích cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Hai con sói tuyết chạy lên phía trước, chỉ thấy chúng nó phi từ sườn núi xuống phía trước họ, rồi một con sói trong đó quay đầu hướng về Mạc Thế Di bọn họ tru lên một tràng, tiếp theo cả hai con đều chạy tới trước, chính là phương hướng rời núi.

“Thế Di, có phải hai con sói kia muốn dẫn chúng ta rời núi không?” Ba Tùng đoán.

“Rất có thể.” Mạc Thế Di đánh trâu đi theo hai con sói, Hứa Ba vừa nhìn vừa liên tục ngạc nhiên, càng không ngừng may mắn lúc trước mình đã không giết hai con sói đó.

Có sói dẫn đường, bọn họ rời núi lại càng nhanh. Dọc đường đi, sói cũng không dừng lại, luôn chạy phía trước cách họ một khoảng. Hơn nữa sói còn mang họ đi vòng qua những đoạn đường núi khó đi, điều này đối với Thành Lệ và Nguyệt Bất Do đang suy yếu có lợi rất lớn. Suốt đường đi, mấy người họ cũng không dừng lại, ăn uống đều ở trên lưng trâu. Ở nơi rét lạnh này, ngay cả dục vọng muốn đi nhà vệ sinh cũng sẽ bị đông lạnh trở lại.

Trước khi trời tối, hai con sói dẫn họ đến một sơn động bị băng tuyết bao trùm để cản gió. Như thế này so với qua đêm trên sườn núi thì tốt hơn nhiều. Mạc Thế Di cầm một cái chân dê sống ném ra xa cho hai con sói bên ngoài ăn, trong lòng vạn phần cảm kích. Hai con sói cũng không khách khí, trực tiếp cắn xé cái chân dê béo mập kia.

“Ta đói, ta muốn ăn thịt, ăn thịt.” Nguyệt Bất Do thực hâm mộ hai con sói kia. Mạc Thế Di cắt một khối thịt không béo lắm đặt trên đồng lửa nướng cho Nguyệt Bất Do ăn. Bây giờ Nguyệt Bất Do vẫn phải ăn thức ăn thanh đạm là chủ yếu, nhưng yêu cầu như vậy ở nơi thế này thật quá khó thỏa mãn.

Ở trong sơn động một đêm, sau khi được sói đánh thức mọi người ăn vài thứ rồi lại đi. Cứ như vậy, dưới sự dẫn đường của hai con sói, chạng vạng ngày thứ tư, sáu người đi ra khỏi Tuyết Sơn. Quay đầu nhìn lại hai con sói không đi theo sau nữa, mọi người dùng sức phất tay cáo biệt chúng. Hai con sói hướng về Hứa Ba kêu hai tiếng, rồi cũng chạy đi không quay đầu lại nữa. Chúng là sói tuyết, không thể rời khỏi Tuyết Sơn, chúng dùng phương thức như vậy báo đáp ân nhân của mình.

“Thịt, ta muốn ăn thịt, thịt. Sau này ta tuyệt đối sẽ không lại đến cái chỗ quỷ quái này nữa.”

Mới vừa xuống núi, người nào đó đã đợi không kịp. Những người khác thì vẫn nhìn về phía Tuyết Sơn ngăn người, không hề nghĩ rằng nhanh như thế đã ra khỏi Tuyết Sơn, có cảm giác dường như đã qua mấy đời. Mạc Thế Di thu hồi tâm tư, đánh trâu đi tìm mấy người bị y lưu lại. Một người ở phía sau y kêu liên hồi: “Ta muốn ăn thịt, ta muốn ăn thịt, thịt bò, thịt dê, thịt gì cũng được hết.”

“A a a.....” Ba Tùng và Hứa Ba cùng cười. Trong lòng hai người đều thoải mái, đều cảm khái, bọn họ, cứ như thế đã đi ra rồi, vẫn còn chút luyến tiếc nữa. Một nơi thật sạch sẽ, thật thuần túy, thật im lặng.

Sau khi trời tối, Mạc Thế Di tìm được mấy người Mạc Thế Triệu lưu cho y ở trong một nhà dân. Nhìn thấy họ bình an trở về, mấy người kia đều đặc biệt kích động. Bảo mọi người đi nghỉ ngơi trước, một mình Mạc Thế Di nói vài chuyện với mấy người họ, cuối cùng nhờ họ kiếm một bát thịt dê nóng hằm hấp cho người nào đó đỡ thèm.

Rất nhanh, trong phòng liền phiêu dâng hương vị thịt dê, Mạc Thế Di xốc rèm cửa một gian phòng lên, chỉ thấy một người đang ngồi xếp bằng trên giường điều tức. Trái tim đau đớn, y đóng cửa, nhẹ nhàng đi đến bên giường ngồi xuống. Lần này Nguyệt Bất Do không chỉ liều tính mạng của mình, còn tổn thất mười năm công lực. Nguyệt Bất Do không đề cập với bất kì kẻ nào, cũng không biết Mạc Thế Di đã phát hiện ra.

Cởi giày, chậm rãi trên giường, Mạc Thế Di ngồi vào phía sau Nguyệt Bất Do, một bàn tay nhẹ nhàng dấn lên hậu tâm Nguyệt Bất Do. Thân thể Nguyệt Bất Do cứng ngắc một chút, nhưng không cự tuyệt. Mạc Thế Di lại áp một bàn tay nữa lên rồi mới nhắm mắt lại, giúp Nguyệt Bất Do điều tức. Không biết qua bao lâu, cho đến khi bên ngoài có tiếng gọi ăn thịt dê Nguyệt Bất Do mới nặng nề thở hắt ra, thu công. Mạc Thế Di thu hai tay, ôm người đang yếu đuối dựa vào trong lòng y. Sắc mặt tái nhợt, trên mặt Nguyệt Bất Do tràn đầy mồ hôi, Mạc Thế Di cầm tay cổ tay hẩn xem xét nội lực của hẩn.

“Người, phát hiện rồi?” Nguyệt Bất Do chu miệng.

Mạc Thế Di hôn hẩn, trong mắt là đau lòng: “Khi người tỉnh lại ta đã phát hiện rồi.”

Ánh mắt người nào đó cong cong: “Có phải rất đau lòng không?”

“Ừ.”

Ánh mắt người nào đó càng cong, không e dè nói thẳng: “Ta thích người đau lòng ta.”

“..... Người này.” Người này luôn nói như thế, y còn có thể nói cái gì đây? Coi như trừng phạt mà cắn miệng Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di ôm hẩn xuống giường, đi ăn thịt.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Người có cưới con Hãn Huyết bảo mã đến đây không?”

“Bây giờ người cũng không thể cưới.”

Về mặt Mạc Thế Di là không cho thương lượng.

Nguyệt Bất Do giặt nhẹ tay áo y: “Người ôm ta cưới. Cưới nó nhanh hơn, chúng ta phải nhanh chóng về kinh.”

Mạc Thế Di nhú mi. Đôi mắt Nguyệt Bất Do cong cong: “Ta thích người đau lòng ta, người phải đau lòng nhiều một chút vào.”

Mặt Mạc Thế Di không trầm nổi, Bất Do ngốc của y.

Ngẫm lại thế cục kinh thành quả thật không trì hoãn được, Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do đi ra ngoài: “Ta hỏi Hứa ca trước đã, chuyện khẩn cấp mấy cũng không thể bằng thân thể của người.”

“Chắc chắn không thành vấn đề, thân thể ta tự ta rõ ràng. Ta là Nguyệt Bất Do mà.” Người nào đó rất tự tin về sự khôi phục sức khỏe của mình, còn thêm vào một câu: “Ta thích người đau lòng ta.”

“Hỏi Hứa ca đã rồi nói sau.”

Nguyệt Bất Do còn muốn kháng nghị, nhưng vừa ra khỏi phòng hấn liền không còn tâm tình kháng nghị nữa, trực tiếp kêu: “Thịt thịt thịt thịt!! Ta muốn ăn nguyên cả con!”

“Bất Do ca, mau tới ăn, ăn rất ngon nha.” Cũng đã thêm rất lâu, Hứa Ba đã bắt đầu ăn rồi.

“Mau cho ta mau cho ta !” Đói đến hỏng, mặt người nào đó đã tái mét, nháy mắt biến thân thành sói đói. Đương nhiên, hấn thật sự là sói đói, là con sói thật sự đã đói lắm rồi.

Mông vừa đặt xuống ghế, Nguyệt Bất Do liền phần đầu quên mình đoạt lấy một bát thịt dê lớn vui đầu ăn, cũng không quan tâm có nóng hay không. Mạc Thế Di ngồi xuống bên cạnh hấn rút khăn ra, miệng nói: “Bất Do, người ăn từ từ, cẩn thận nóng, ăn từ từ.”

“Ăn ngon ăn ngon ăn ngon, chẹp, ăn ngon.....” Nóng đến le lưỡi, mặt Nguyệt Bất Do gần như đã vùi vào trong bát. Mạc Thế Di bưng bát thịt dê của y đưa tới trước mặt Hứa Thanh Thuỷ, rồi mới liếc nhìn Nguyệt Bất Do. Hứa Thanh Thuỷ hiểu rõ cười cười, cũng không chối từ, Mạc Thế Di hiện tại nào rảnh mà ăn được.

Bị nóng đến nước mắt nước mũi ứa ra, Nguyệt Bất Do chỉ cần nâng mặt lên là có người lau sạch sẽ cho hấn. Trong bát người khác vẫn còn nửa phần thịt, hấn đã ôm bát mình uống hết giọt canh cuối cùng. Bỏ bát xuống, Nguyệt Bất Do liền gõ gõ: “Còn không còn không, thêm một bát nữa!”

Mạc Thế Di lau miệng Nguyệt Bất Do, xoa bụng hấn: “Người không thể ăn thêm. Lâu như vậy không ăn thức ăn mặn, lập tức ăn quá nhiều dạ dày người sẽ không chịu nổi.”

“Bất Do, ngày mai lại ăn, nếu không người sẽ không thoải mái.” Hứa Thanh Thuỷ cũng mở miệng khuyên bảo.

“Ta muốn ăn.” Nguyệt Bất Do rất ủy khuất, “Ta còn chưa ăn no đâu.”

“Ngày mai lại ăn.” Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do dẫn hấn về phòng, để hấn rời xa nồi thịt dê. Liếc nhìn thịt trong nồi một cái, Nguyệt Bất Do giật nhẹ Mạc Thế Di: “Người còn chưa ăn.”

“Chốc nữa ta ăn.” Mạc Thế Di ôm người về phòng.

“Người đi ăn, không cần phải quan tâm ta.” Nguyệt Bất Do nào bỏ được Mạc Thế Di đói bụng. Hôn hôn cái miệng đầy mùi thịt dê của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di thản nhiên cười nói: “Ta không đói bụng.”

“Người đi ăn.” Nguyệt Bất Do đẩy đẩy Mạc Thế Di, phòng má, “Nhanh đi.”

“Ta không đói bụng.”

“Không được, người không ăn ta sẽ giận.”

Thế này thì Mạc Thế Di không thể không đầu hàng: “Được, ta đi ăn.” Lại hôn lên đôi má phồng phồng của Nguyệt Bất Do, sau khi ánh mắt đối phương cong lên thì y mới đi ra ngoài. Nhớ lại ngày Nguyệt Bất Do mới tỉnh, Mạc Thế Di một khắc cũng không muốn rời khỏi người này. Vầy vầy bàn tay còn không có sức lực, Nguyệt Bất Do thực phiền lòng, thân thể này sao mà yếu thế, đã nhiều ngày như vậy rồi mà còn không khôi phục. Hấn cũng không giấu lại hấn là bị xuyên tim, đâu phải chỉ là cầm châm trên ngực đâu.

Thừa dịp ăn cơm, Mạc Thế Di nói cho Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng chuyện đã xảy ra ở kinh thành. Tâm tình tốt đẹp của mấy người họ khi mới từ ngọn núi đi ra nháy mắt biến mất hầu như không còn.

63. Chương 63

Mạc Thế Di không giấu diếm tình hình kinh thành với Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng, bọn họ vốn đang dự định hồi kinh. Chẳng qua Mạc Thế Di phải chạy về kinh thành trước. Nguyệt Bất Do ở trong phòng nói hấn cùng với Mạc Thế Di sẽ cùng nhau về kinh, lời Hứa Thanh Thuỷ nói đến bên miệng chỉ có thể nuốt trở về. Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Nguyệt Bất Do, Hứa Thanh Thuỷ suốt đêm phối thuốc cho Nguyệt Bất Do để Mạc Thế Di dẫn Nguyệt Bất Do chạy về kinh trước. Đồng thời, Mạc Thế Di cũng thu được hồi âm

của Mạc Thế Triệu, Vương hoàng hậu tuy rằng bị hoàng đế hạ lệnh không được bước ra khỏi tấm cung nửa bước, nhưng thế lực mà Vương hoàng hậu gây dựng trong cung nhiều năm như thế đâu phải là một tờ lệnh cấm của hoàng đế có thể cản được. Đó chính là Vương hoàng hậu, là mẹ đẻ của đương kim thái tử.

Cho nên bên Vương hoàng hậu là hoàn toàn không cần lo lắng, hiện tại chỉ cần “thái tử” lộ diện, thế cục có thể được khống chế. Mạc Thế Triệu đã phái người chạy tới bên này tiếp ứng Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng. Mạc Thế Di lại gửi thư cho Mạc Thế Triệu, nói cho hắn là y và Nguyệt Bất Do sẽ hồi kinh trước, để người của Mạc Thế Triệu bí mật hộ tống Thành Lệ về kinh, vạn vạn không thể để người khác phát hiện có hai vị “thái tử.”

Cổ không ngủ, suốt đêm Mạc Thế Di an bài chuyện của Ba Tùng và Hứa Thanh Thuỷ bên này sau khi họ rời đi. Bọn họ sẽ tạm thời ở lại đây đợi cho người của Mạc Thế Triệu đến thì để mấy người đó hộ tống về kinh. Hứa Thanh Thuỷ và Ba Tùng nắm chặt thời gian phối thuốc cho Nguyệt Bất Do, để hắn có thể chống đỡ được đến khi họ trở lại kinh thành. Từ khi Mạc Thế Di trở lại, các thủ hạ của Mạc Thế Triệu cũng bận rộn lên, hộ tống thái tử hồi kinh cũng không phải là chuyện đùa. Sau khi nhìn thấy Thành Lệ đang hôn mê, cho dù Mạc Thế Di không giải thích cái gì cả, bọn họ cũng ý thức được sự việc trọng đại đến mức nào.

Trời tờ mờ sáng, mùi thịt dê trong phòng bị mùi thuốc xoa tan. Mạc Thế Di vào phòng của Thành Lệ, ngồi xuống bên cạnh giường. Nhìn Thành Lệ trong chốc lát, y đứng dậy vắt một chiếc khăn ẩm, tỉ mỉ lau mặt, lau tay cho Thành Lệ. Làm xong những việc này, y cầm bàn tay Thành Lệ, khom người cúi đầu nói bên tai Thành Lệ:

“Thành Lệ, Thành Thông đã trở lại, Thành An cũng được thả ra. Hắn có thể đã nói với hoàng thượng về chuyện của ta, hoàng thượng mệnh cho người lập tức về kinh, cũng phái người vây quanh Vân Hải sơn trang tìm kiếm tung tích của ta. Đêm nay ta sẽ mang Bất Do đi về kinh thành trước, Thế Triệu sẽ phái người đến đây đưa người trở về.”

Nắm chặt tay Thành Lệ, Mạc Thế Di tràn đầy kiên quyết: “Thành Lệ, trước khi người tỉnh lại, ta sẽ thay người bảo vệ tốt ngôi thái tử của người, người cũng phải tỉnh lại nhanh lên. Anh em chúng ta phải cùng nhau tác chiến mới được.”

Thành Lệ còn đang mê man, nhưng lòng bàn tay hắn so với khi ở Tuyết Sơn đã có một ít độ ấm.

“Thành Lệ, ta ở kinh thành chờ người.”

Thả lại tay Thành Lệ vào trong chăn, Mạc Thế Di đứng dậy rời đi.

Lại đến phòng Nguyệt Bất Do, kỳ thật cũng là phòng của hai người, Mạc Thế Di cởi giày lên giường. Người đang ngủ say không có phản ứng, hai gò má vẫn có chút tái nhợt không khỏe mạnh. Cởi áo khoác nhẹ nhàng xốc chăn lên, tiến vào, Mạc Thế Di nâng đầu Nguyệt Bất Do lên luồn cánh tay xuống dưới cổ hắn.

“Ừm.....” Người nào đó chép miệng một cái, cọ cọ về phía nguồn ấm áp.

Đã bao lâu không được ôm người này ngủ như vậy rồi. Mạc Thế Di thở hắt ra thật dài, trong lòng lúc này mới kiên định một ít, mới cảm thấy bản thân được đầy đủ.

“Mạc Thế Di.....” Người trong lòng đột nhiên lẩm bẩm một tiếng.

Mạc Thế Di vỗ nhẹ hắn: “Ngủ tiếp một lát.”

“Khi nào, mới đi?” Nguyệt Bất Do lại chui sát vào trong lòng Mạc Thế Di, ôm chặt lấy người y. Mạc Thế Di nâng cằm lên, để tránh cho râu còn không kịp cạo của mình chọc vào Nguyệt Bất Do.

“Đêm nay đi. Ngủ đi.”

“Ừ.”

Nắm tay luồn vào trong y phục của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do không động đậy nữa. Mỗi một, Mạc Thế Di nhắm mắt lại, ôm lấy người làm mình an tâm, rất nhanh liền ngủ.

Một mỗi một đêm, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi, chỉ có nôi sao thuốc cao đang không ngừng tản mát ra từng đợt vị thuốc. Ở trong căn nhà nhỏ cũ nát này, mọi người tạm thời dứt bỏ bao tạp sắp phải đối mặt để bản thân hưởng thụ sự yên tĩnh khó được này.

Chạng vạng, đã nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày, Mạc Thế Di đi từ trong phòng ra, trong lòng ôm Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do đã mặc chỉnh tề. Hai người không mang quá nhiều đồ đạc, chỉ mang theo bạc và túi da dê đầy nước cùng với một ít bánh nhân thịt khô. Hiện tại là tháng bảy, càng đi về kinh thành thời tiết càng nóng, có Hãn Huyết bảo mã, mặc dù Mạc Thế Di mang theo Nguyệt Bất Do thì nhiều nhất nửa tháng cũng có thể về đến kinh thành, cho nên hai người cũng không mang quá nhiều đồ ăn, miễn cho trên đường bị hỏng.

Hai người nhìn Thành Lệ, lại dặn dò Hứa Thanh Thủy và Ba Tùng vài câu rồi ra đi. Nhìn bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất trong màn đêm, trong lòng Hứa Ba nặng trĩu. Y không rõ, không rõ các anh em của thái tử ca vì sao phải liên tục hại hấn. Ôm lấy con trai đang khổ sở, Hứa Thanh Thủy dẫn y về phòng, thở dài một tiếng. Chuyện trong hoàng cung đâu phải dân chúng như họ có thể lý giải được.

“Bất Do, lạnh không?” Tuy rằng là tháng bảy nhưng buổi tối ở Ngọc Long bên này vẫn lạnh. Mạc Thế Di khoác một chiếc áo choàng rất lớn, người nào đó chui bên trong áo choàng của y, ngồi trước người y. Ánh mắt người nào đó cong cong, hai tay ôm eo Mạc Thế Di ngồi ở trên lưng ngựa.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Đây là lần đầu tiên có người ôm ta cưỡi ngựa đấy.”

“Thích không?”

“Là người thì ta thích.”

Mạc Thế Di phóng ngựa bằng tốc độ nhanh nhất, trên mặt là mỉm cười thoải mái. Có người trong lòng làm bạn, với y mà nói chính là tất cả.

Một tay kéo áo choàng và cương ngựa, một tay vung roi, Mạc Thế Di mang Nguyệt Bất Do chạy theo hướng kinh thành. Y cũng không lo lắng Thành Thông và Thành An có thể gây ra sóng gió gì. Cứ như Nguyệt Bất Do nói vậy, cùng lắm thì giết hết là được.

Kinh thành, tẩm cung hoàng hậu, Vương hoàng hậu bị cường chế không được rời khỏi tẩm cung, sắc mặt lãnh tức ngồi trước đài trang điểm, trên mặt không có chút thống khổ và bối rối vì bị “tù cấm” nào. Một người mặc đồ đen xuất hiện trong gương đồng, Vương hoàng hậu không bị dọa nhảy dựng, mà là xoay người hạ giọng chất vấn: “Thái tử đâu?”

Đối phương nửa quỳ xuống, trả lời: “Thuộc hạ không biết. Trước khi điện hạ đi chỉ công đạo thuộc hạ chặt chẽ chú ý hướng đi trong cung, cái khác không được hỏi nhiều.”

“Người mà lại không biết? Người là tâm phúc của thái tử, người mà lại không biết?!” Vương hoàng hậu phần nộ đứng lên, không hề e ngại thị vệ nội cung đang canh giữ ở bên ngoài tẩm cung của nàng.

Đối phương bình tĩnh nói: “Trước khi điện hạ đi đã nhận được một phong mật tín, rồi liền vội vàng rời kinh.”

“Mật tín? Từ đâu đến?”

“Thuộc hạ không biết.”

Vương hoàng hậu tức giận đến muốn giết người. Nghiến răng nhằn nhìn lửa giận đầy ngập, nàng nói: “Người nói thật cho ai gia, có phải thái tử tra được chuyện gì của Thành Khiêm không?”

Người nọ cúi thấp đầu không lên tiếng, qua một lát, hấn mở miệng: “Vâng. Điện hạ tra được nữ nhân của Trung vương là công chúa Miêu Cương.”

“A !” Hít một ngụm lãnh khí, Vương hoàng hậu lui về phía sau một bước ngã ngồi xuống ghế. Một lúc lâu sau, Vương hoàng hậu kinh ngạc hỏi: “Thành Khiêm và Vương Hiến..... Là do thái tử mang đi?”

“Thuộc hạ không biết, điện hạ chỉ bảo thuộc hạ đi tra lai lịch nữ nhân của Trung vương, cũng không nhắc đến cái khác. Chẳng qua.....”

“Chẳng qua cái gì !”

“Ăn cỗ độc kinh thành, dường như có liên quan đến Trung vương.”

“Cái gì?!”

Vương hoàng hậu cả kinh lại đứng lên, huyết sắc trên mặt tắn lui.

“Các người, còn tra được cái gì?”

“Quan hệ của điện hạ cùng Mạc Thế Di bị người bên trong tiết lộ.”

Hai mắt Vương hoàng hậu trợn to, một tay phải vịn vào đài trang điểm. Trước khi hoàng thượng hạ chỉ từng đi tìm nàng, hỏi nàng đứa nhỏ kia có phải còn sống hay không, trong lòng nàng liền biết không ổn. Tuy rằng lúc ấy nàng phủ định hoàn toàn, nhưng hoàng thượng sau đó lại phái người đi Vân Hải sơn trang, nàng liền đoán được có người phát hiện bí mật này và cũng đã nói cho hoàng thượng, mà người phát hiện kia rất có khả năng chính là Thành Thông vừa đột nhiên trở về. Nhưng thế nào nàng cũng không nghĩ tới, người tiết lộ tin tức này sẽ là người bên cạnh nàng!

“Có thể tra được..... là ai tiết lộ không?”

“..... Vương Hiến từng âm thầm cấu kết với người Miêu trong án cỗ độc, sau khi mọi chuyện bị phát hiện thì cũng đi đến chỗ người Miêu ở tiêu huỷ một ít vật chứng.”

Trong mắt Vương hoàng hậu là phần nộ, là lạnh lẽo, là sát khí vì bị phản bội.

“Đi tìm Vương Hiến và Thành Khiêm. Sau khi thái tử trở về thì bảo hắn lập tức tới gặp ai gia! Lập tức!”

“Vâng.”

Càng không ngừng hít sâu để áp chế lửa giận ngập trời, thanh âm Vương hoàng hậu khàn khàn lại hỏi: “Thế Di đâu?”

“Thuộc hạ không biết.”

Nghĩ đến đứa con trai võ công cao cường kia, lần đầu tiên Vương hoàng hậu cảm thấy may mắn như thế, may mắn lúc trước thái tử đã để đứa con kia ở lại kinh thành, bằng không hiện tại chỉ sợ đã bị thị vệ đại nội áp giải về kinh.

Không còn thời gian để hối hận vì hành động lúc trước, Vương hoàng hậu dặn dò: “Cần phải nói cho Thế Di không cần lộ diện, bảo y tìm chỗ trốn cho cẩn thận. Chuyện này ai gia sẽ giải quyết, ai gia sẽ không bỏ qua bất cứ người nào có liên quan đến chuyện này.”

“Vâng.”

“Người đi xuống đi, phải nhanh chóng tìm được thái tử.”

“Vâng.”

Đối phương lặng yên không một tiếng động rời đi, Vương hoàng hậu chậm rãi xoay người, hai tay gắt gao bấu chặt đài trang điểm. Ngần tính vạn tính, lại cẩn thận mấy cũng có sai sót, mà điều làm trái tim nàng băng giá chính là sai sót này lại xuất phát từ người bên cạnh mình.

“Khiêm nhi à Khiêm nhi, con đây là muốn bức mẫu hậu sao?”

Rời khỏi hoàng cung, người áo đen không lập tức về Đông cung hoàn thành chức trách của mình, mà là lặng lẽ đến chỗ ở của Mạc Thế Triệu. Mạc Thế Triệu là bí mật đến kinh, hơn nữa còn dịch dung, cho nên Vương hoàng hậu căn bản không biết giờ phút này hắn đang ở kinh thành.

Nhìn thấy Mạc Thế Triệu, hắn lập tức hỏi: “Có tin tức của Mạc công tử không?”

“Có, Thế Di và Bất Do đã trên đường trở về, nhiều nhất nửa tháng có thể về đến.”

Người nọ nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: “Điện hạ đâu?”

“Điện hạ còn chưa tỉnh, nhưng mà có Hứa Thanh Thủy thì không có vấn đề gì. Ta đã phái người đến tiếp ứng bọn họ, người cứ điều hành tốt chuyện kinh thành. Tình hình bên hoàng hậu thế nào rồi?”

“Hoàng hậu nương nương còn không muốn xé rách mặt với hoàng thượng, cho nên tạm thời ở lại tẩm cung không ra ngoài. Nhưng chẳng qua cũng chỉ đến thế thôi. Trước khi điện hạ đi đều đã an bài tốt, Thành Thông và Thành An cũng chỉ là thừa dịp điện hạ không ở kinh thành mà muốn lấy chuyện này gây sóng gió thôi, không dễ dàng như vậy đâu.”

“Vậy là tốt rồi. Chỉ cần Thế Di trở về bọn họ liền phải khóc.”

Mạc Thế Triệu lộ ra một nụ cười yên tâm. Người nọ quan tâm hỏi: “Nguyệt Bất Do có khỏe không?”

Mạc Thế Triệu lắc đầu: “Còn không hoàn toàn khôi phục. Vốn là Thế Di định một mình trở về, nhưng người này nhất định muốn theo, Thế Di không có cách nào. Thành Thông bọn chúng hẳn là còn không biết chuyện Nguyệt Bất Do đi.”

“Không biết, làm sao họ có bản lĩnh như vậy được.”

Mạc Thế Triệu gật đầu, nhưng vừa nghĩ đến cái tên luôn hành động chẳng suy nghĩ gì kia sẽ cùng Mạc Thế Di hồi kinh, không hiểu sao hẳn lại có một chút bất an.

Bỏ qua sự bất an này, Mạc Thế Triệu hỏi: “Người không nói cho hoàng hậu nương nương việc điện hạ chữa bệnh chứ?”

“Không nói. Ta đều là dựa theo điện hạ công đạo mà trả lời.”

Biết được Mạc Thế Di đã trên đường gấp trở về, người tới cũng không ở lâu. Mạc Thế Triệu ngồi trước bàn cau mày, cái khác hẳn không sợ, chỉ sợ hoàng thượng nhất định muốn bắt trang chủ Vân Hải sơn trang “Mạc Thế Di” hiện thân thì phải làm sao? Nghĩ đến đồ khốn họ Vương và đám anh em vô liêm sỉ kia của Thành Lệ, Mạc Thế Triệu liền đẩy một bụng lửa giận.

※

Vì để không gây chú ý, cũng vì không trì hoãn thời gian, Mạc Thế Di mang Nguyệt Bất Do đi dọc đường đều không ở trọ, mệt mỏi thì tìm một góc rừng nghỉ tạm. Đối với Nguyệt Bất Do mà nói, hẳn càng thích như vậy hơn. Trong một mảnh rừng chỉ có hai người hẳn và Mạc Thế Di, cùng với ánh trăng say lòng người, không làm chuyện sinh đứa nhỏ một lần quả thực quá có lỗi với bản thân. Đương nhiên, hẳn cũng chỉ nghĩ thế thôi. Bây giờ hẳn phải nhanh chóng khôi phục lại, kinh thành còn có một trận đánh ác liệt đang đợi bọn họ nữa.

Gối lên đùi Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do ánh mắt cong cong hưởng thụ đối phương vuốt ve. Bọn họ đã rời khỏi vùng Ngọc Long, trời cũng ấm áp hơn nhiều. Nguyệt Bất Do cởi áo bông dày cộp, chỉ mặc một chiếc áo đơn. Vừa mới ngâm mình trong dòng suối, trên người mềm mại, Mạc Thế Di sờ thân thể hẳn hẳn lại càng mềm nhũn.

“Mạc Thế Di, ta muốn làm, phải làm sao đây?” Nguyệt Bất Do chỉ mặc một cái khố, bộ phận kia rõ ràng đã đứng thẳng.

Mạc Thế Di lấy y phục của Nguyệt Bất Do quấn lên thân thể trần trụi của hẳn, thanh âm cũng chất chứa đầy dục vọng nói: “Nhịn thêm đi. Đợi trở lại kinh thành chúng ta sẽ làm. Ta không mang theo thuốc, cũng không muốn ở nơi này tùy tiện làm cùng người.”

“Không mang cũng được. Người xem, nơi này có suối có cây còn có ánh trăng, thật tốt mà.” Đầu Nguyệt Bất Do có chút choáng, tựa hồ đã say.

Càng ngày càng quen cười, Mạc Thế Di cười nhẹ vài tiếng, tay chậm rãi luồn vào trong khố của Nguyệt Bất Do, sờ lên dục vọng của hẳn. Nguyệt Bất Do giật mình một cái, đè tay y lại.

“Ta nói đùa thôi. Ta cũng biết bây giờ mình quá yếu, chờ ta dưỡng thân thể tốt lên, trở về rồi làm.”

Mạc Thế Di thu hồi tay, nắn nhẹ cầm Nguyệt Bất Do.

“Bất Do.”

“Ừ?”

“Ta yêu người.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do nháy mắt cong đến mức chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một cái khe. Hắn đứng lên khỏi mặt đất ôm lấy Mạc Thế Di, chu miệng. Mạc Thế Di ôm hắn thoáng dùng sức, đặt hắn nằm xuống mặt đất đã trải y phục, hóa bị động thành chủ động.

Hai người đều không nhìn được, củi khô gặp được lửa bốc có thể nói là hết sức căng thẳng. Đến lúc sắp cháy, Nguyệt Bất Do cắn răng đẩy Mạc Thế Di ra, chà sát khoe môi y còn lưu lại nước miếng của mình.

“Đi thôi, còn có người đang đợi chúng ta trở về xử họ kia.”

“Bất Do.” Khàn khàn.

“Ừ?” Cong cong.

“Trở về chúng ta sẽ làm, ta muốn.”

“Ha ha, ta cũng muốn.”

Hắn đương nhiên cảm giác được. Để đối phương kéo mình lên, đã có thể đi có thể cử động nên Nguyệt Bất Do nhanh chóng mặc xiêm y, rồi mới cùng đối phương tay cầm tay bước đi, lên ngựa.

Trong rừng truyền đến tiếng ngựa hí vang, tiếp theo chính là âm thanh con ngựa phi như bay. Làn gió mát mẽ lướt qua mặt, Nguyệt Bất Do nói với người phía sau: “Ta muốn thử làm trong rừng, nghĩ thôi cũng thấy rất tuyệt.”

“Được. Dội xử bọn họ xong chúng ta sẽ vào trong rừng làm.”

“Được!”

Sửng nịch nhìn người nọ đang mang vẻ mặt chờ mong, Mạc Thế Di dù đang cưỡi ngựa chạy cực nhanh trên đường nhưng vẫn không nhìn được hôn môi người nọ. Chỉ cần là người này muốn, y đều sẽ thỏa mãn, thỏa mãn tất cả, dù gì thì y cũng thích làm chuyện sinh đứa nhỏ mà.

Có lẽ là thuốc của Hứa Thanh Thủy thực sự có tác dụng, có lẽ là thể cốt Nguyệt Bất Do đủ cường hãn, lại có lẽ là có Mạc Thế Di bên cạnh làm bạn, Nguyệt Bất Do tuy rằng tổn thất mười năm công lực nhưng tốc độ khôi phục của hắn thì ngay cả Mạc Thế Di cũng giật mình không thôi. Y cũng không biết, lần này hồi kinh Nguyệt Bất Do đã làm ra một quyết định, một quyết định làm hắn không thể không nhanh chóng khôi phục.

Ánh mắt cong cong nhìn Mạc Thế Di bên cạnh, toàn bộ say mê của Nguyệt Bất Do đều dồn vào hơi thở của đối phương. Mạc Thế Di, nếu, nếu người biết rõ thân thể này của ta là con trai ruột của người, người còn nguyện ý làm chuyện sinh đứa nhỏ với ta sao? Không, người chắc chắn không muốn. Ta có thể đoán được, người chắc chắn sẽ không muốn.

Mạc Thế Di, ta rất thích người, thích hơn bất cứ người nào khác, thích nhiều hơn cả thích nương ta. Cho nên, ta không muốn giấu người nữa. Ta có thể chịu được người không thích ta, nhưng ta không thể chịu được người hận ta. Đại trượng phu cảm được bỏ được, mặc dù phải xa người sẽ rất đau rất đau, nhưng ta không muốn lừa dối người thêm nữa.

“Mạc Thế Di, ta thích người.”

Cúi đầu hôn người đang tỏ vẻ rất vui sướng một cái, Mạc Thế Di nói trong tiếng gió: “Ta yêu người.”

“Ta thích người, Mạc Thế Di.....” Hi vọng thời gian này có thể dài thêm một chút.

“Ngủ đi, ta ôm người.” Kéo chặt áo choàng, Mạc Thế Di hôn lên trán Nguyệt Bất Do.

Nhắm mắt lại, đau đớn áp chế kết quả nào đó đang nghĩ đến trong lòng xuống, Nguyệt Bất Do ôm chặt lấy Mạc Thế Di. Ai, ôm không được bao lâu nữa rồi.

“Giá !”

Cách kinh thành càng ngày càng gần rồi, Bất Do, ta đã chuẩn bị một phần lễ vật cho người, không biết người có thích không. Ta nghĩ, người nhất định sẽ thích. So với những chuyện phiến toái ở kinh thành, ta càng chờ mong phản ứng của người khi nhìn thấy lễ vật hơn. Bất Do, ta yêu người, ta yêu nhất ánh mắt

cười cong cong khi người ở trong lòng ta, ánh mắt làm ta không thể rời xa được, làm ta muốn ôm người đến giường làm chuyện sinh đứa nhỏ với người.

“Giá !”

64. Chương 64

“Mở cửa thành –”

Quan canh cửa thành hô một tiếng, cửa thành đóng chặt cả đêm chậm rãi mở ra. Mọi người trong ngoài đã chờ ở cửa thành từ sớm lập tức lên tinh thần, đẩy xe, xách làn, đuổi lừa..... Đội thủ vệ cửa thành dừng hàng rào cách ly lên, cẩn thận kiểm tra người qua lại trên đường. Có người khe khẽ nói nhỏ:

“Lại tra cái gì nữa đây?”

“Hzz, ai biết. Đã nhiều ngày quan binh cứ ra ra vào vào, sợ là lại bắt đào phạm nào rồi.”

“Thật là chẳng có ngày nào yên ổn, mới lần trước dán truy nã bắt người, lần này lại dán truy nã bắt người tiếp, không biết bao giờ mới dứt.”

“Quan tâm nhiều như vậy làm gì, tiểu dân chúng như chúng ta chỉ cần lo chuyện của mình là được.”

“Cũng đúng.”

Một công tử dáng vẻ xinh đẹp không thèm quan tâm đến ánh mắt chú ý của người đi đường, thoải mái dặt tay một nam tử cao hơn hẳn rất nhiều, sau khi thông qua kiểm tra, miệng nói: “Ta muốn ăn bí đỏ hầm thịt hươu.”

Trong mắt nam tử có dáng vẻ phở thông là tràn đầy sủng nịch. Y nắm chặt tay công tử xinh đẹp nói: “Bây giờ tầu lâu còn chưa mở cửa đâu, đợi mở cửa thì chúng ta đi ăn. Đói bụng?”

“Đói bụng, ta muốn ăn thịt ăn thịt ăn thịt.” Người mặc trang phục công tử võ võ bụng, tỏ vẻ gấp không thể chờ, nam tử cười, ôm lấy bờ vai của hắn, không ngại người khác nhìn ra hai người họ có quan hệ gì.

Bầu môi, cũng không quan tâm đến ánh mắt người khác, tiểu công tử kề vào tai nam tử nói nhỏ: “Đám thủ vệ kinh thành này sao nhiều năm thế rồi mà vẫn không có một chút tiến bộ nào vậy?”

Nam tử cười nhẹ hai tiếng, sờ lên gương mặt vẫn tái nhợt của hắn: “Đội Thành Lệ tỉnh người có thể oán giận với hắn. Trước tìm một chỗ nghỉ ngơi được không?”

“Ta không mệt.”

“Bây giờ không tiện đi tìm Thế Triệu, chúng ta tìm khách sạn nghỉ ngơi đã.”

Giải thích xong, nam tử ôm tiểu công tử đi tìm khách sạn. Tuy rằng nói không mệt nhưng tiểu công tử vẫn cười đến ánh mắt cong cong, hắn biết người nọ đau lòng hắn. Hắc hắc, hắn chỉ thích xem người này đau lòng hắn thôi. Không cần đoán thêm, hai người này chính là Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do vừa trở lại kinh thành.

Rất thuận lợi đi vào khách điểm, còn đặc biệt chọn một gian phòng sát đường đi, Mạc Thế Di đẩy cửa sổ ra quan sát bốn phía. Con Hãn Huyết bảo mã kia của Thành Lệ có không ít người biết, tối hôm trước Mạc Thế Di đã bảo Mạc Thế Triệu phái người ra ngoài tiếp ứng bọn họ, con ngựa kia tạm thời ở bên ngoài kinh thành, đợi “thái tử” về kinh rồi mới dắt trở về.

Quan sát trong chốc lát, Mạc Thế Di buông cửa sổ, quay đầu, chỉ thấy người nào đó đã lên giường. Suy nghĩ sâu xa bị mỉm cười thay thế, y đi đến trước giường, cúi người, một tay ấn lên bụng người nào đó: “Để ta đi hỏi chủ quán xem có thịt hươu hầm không.”

“Ta còn muốn ăn thịt gà.”

“Được.”

“Còn muốn ăn cá.”

“Được.”

“Cả một vò ‘Thanh lang’ tốt nhất nữa.”

“Không được.”

Người nào đó phồng má: “Ta muốn uống.”

Hôn lên má người nào đó, thái độ Mạc Thế Di kiên quyết: “Không được.” Đối với người từ khi tỉnh lại liền tùy hứng rất nhiều, Mạc Thế Di phát hiện thủ đoạn trấn an tốt nhất chính là hôn môi, quả nhiên, y vừa hôn xong, quai hàm người nào đó sẽ không phồng nữa.

“Ta đi xuống.”

“Ừ.”

Nắm chặt tay Mạc Thế Di, lúc này Nguyệt Bất Do mới buông ra. Mạc Thế Di đi ra ngoài, nét cười trên mặt Nguyệt Bất Do liền nhạt đi. Ôm ngực, hấn xoay người nằm xuống, kéo chăn mỏng lên che đầu.

Hỏi chủ quán có thịt hươu hầm không, sau đó Mạc Thế Di không lập tức về phòng mà ra khỏi khách điếm đi tới “Thiên Thường uyển” lớn nhất mà cũng xa hoa nhất ở kinh thành. Sau khi đi vào “Thiên Thường uyển” khoảng một nén nhang, Mạc Thế Di lại đi ra, dừng ở ven đường mua mấy chiếc bánh thịt nhân hạt thông, lúc này mới quay trở về khách điếm.

Vào phòng liền nhìn thấy người nào đó trùm đầu nằm trên giường, Mạc Thế Di bước nhanh tới: “Bất Do?”

Người trên giường xốc chăn lên, miệng chép chép: “Sao đi lâu thế?”

Thì ra là chờ sốt ruột. Mạc Thế Di cười nói: “Ta mua bánh thịt, có muốn ăn không?”

“Muốn!”

Vừa nghe có bánh thịt ăn, Nguyệt Bất Do liền bật ngửa từ trên giường xuống dưới. Mạc Thế Di ôm hấn đến bên cạnh bàn ngồi, lấy trong bao giấy dầu ra bánh thịt nóng hầm hấp, lại rót cho Nguyệt Bất Do một chén trà. Nguyệt Bất Do trực tiếp xuống tay cầm lấy một chiếc bánh, vừa há miệng liền cắn một miếng lớn.

“Ta đi cửa hàng của Thế Triệu một chuyến, xem xem khi nào Thế Triệu có thể về.”

“À, thảo nào ngươi lại đi lâu như vậy.”

Nguyệt Bất Do liếc nhìn bánh thịt trên bàn: “Ngươi không ăn?” Nói rồi hấn cầm lấy một chiếc đưa tới: “Ngươi cũng ăn.”

Mạc Thế Di cầm lấy, há miệng cắn bánh.

Dọc đường đi hai người ngày đêm đi gấp tới kinh thành, trên đường tự nhiên không thể ăn uống tốt, sáng sớm đã đợi vào thành, cơm cũng chưa ăn, lúc này đã đói bụng. Chỉ chốc lát sau, bốn năm chiếc bánh thịt đều vào bụng hai người. Có người gõ cửa, Mạc Thế Di nhìn Nguyệt Bất Do một cái rồi đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa là một người xa lạ, người tới không nói hai lời đưa cho Mạc Thế Di một thẻ bài, Mạc Thế Di lập tức để hấn vào nhà, nhanh chóng đóng cửa lại.

Vừa tiến vào, người tới liền kích động nắm hai vai Mạc Thế Di: “Thế Di, đệ đã trở lại rồi. Trên đường có khỏe không?”

“Ai vậy?” Không biết đối phương, Nguyệt Bất Do vẽ mặt cảnh giác.

“Bất Do, là Thế Triệu.” Cúi đầu nói một tiếng, Mạc Thế Di kéo người đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rồi mới chỉ Nguyệt Bất Do nói: “Thế Triệu, đây là Bất Do.”

Mạc Thế Triệu nhìn về phía Nguyệt Bất Do, kinh hô một tiếng, không chút suy nghĩ nói: “Ngươi chính là Nguyệt Bất Do? Thật sự là không nhìn ra.” Dứt lời hấn nhìn về phía Mạc Thế Di: “Bộ dạng hai người nhìn giống nhau quá, cái này nghĩa là sao? Không phải người một nhà thì không vào một cửa à?”

“Thế Triệu.” Đánh mắt với Mạc Thế Triệu, Mạc Thế Di vội vàng trấn an người nào đó rõ ràng đã mất hứng, “Ta đã nói chuyện của hai chúng ta với Thế Triệu rồi.” Mạc Thế Di biết Nguyệt Bất Do rất kiêng kỵ người khác nói hai người bọn họ giống nhau, tuy rằng y không rõ vì cái gì.

Mạc Thế Triệu khó hiểu vì sao tự nhiên Nguyệt Bất Do lại không vui, hẳn cũng đâu có nói sai cái gì nha. Nguyệt Bất Do quệt quệt cái mũi: “Làm sao, ta rửa mặt sạch sẽ người sẽ không nhận ra ta?”

Không khí vốn đang có chút xấu hổ bị những lời này của Nguyệt Bất Do thổi cho không còn bóng dáng, Mạc Thế Triệu lập tức cười nói: “Đúng vậy. Lúc trước gặp người cũng không biết Lư sơn chân diện mục, hiện tại nhìn thấy thật đúng là trẻ tuổi, ta thực sự có chút không quen đâu. Ha ha, khi Thế Di nói tuổi của người với ta thì ta còn nghĩ đệ ấy gạt ta, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.”

“Đừng khen ta, chờ ta đánh bại Mạc Thế Di thành thiên hạ đệ nhất rồi người hãy khen.” Tự cảm thấy không đánh mà thắng, Nguyệt Bất Do lập tức chuyển đề tài, “Tình hình trong cung bây giờ thế nào rồi?”

Mạc Thế Triệu lập tức nghiêm túc nói: “Hoàng thượng đã biết sự tồn tại của Thế Di, có thể nói là tức giận. Hoàng thượng phái người bao vây Vân Hải sơn trang, muốn bắt Thế Di về kinh.”

“Hừ,” hai tay Nguyệt Bất Do rất tự nhiên ôm lấy eo Mạc Thế Di, “Có bản lĩnh thì bắt đi, xem lão tử có giết hết bọn chúng không.”

Mạc Thế Di ôm lấy người đang mất hứng, trên mặt là cười nhạt trước chuyện không liên quan đến mình. Thấy hai người thân mật như thế, Mạc Thế Triệu có chút ngượng ngùng, nhưng càng nhiều hơn là vui sướng. Vui sướng vì nụ cười trên mặt Mạc Thế Di càng ngày càng tự nhiên, vui sướng vì Mạc Thế Di cuối cùng cũng “khổ tấn cam lai”.

Đối với Mạc Thế Triệu mà nói, chỉ cần có một người có thể đem Mạc Thế Di cách xa sự khống chế của những người này, có một người có thể làm cho Mạc Thế Di cười, vậy đối phương là nam hay nữ, là quan to hay khất cái đều không sao cả, đều là ân nhân của Mạc gia bọn họ.

“Thế Di, tình hình thái tử thế nào?”

Không buông Nguyệt Bất Do ra, Mạc Thế Di cứ như vậy ôm hân nói: “Trước khi ta đi Thành Lệ còn đang ngủ, nhưng tình hình của hân đều trong dự liệu, Hứa ca nói hân nhiều nhất nửa năm là có thể tỉnh lại. Cái này thì ta không lo lắng. Ngày mai ta trở về Đông cung, người của huynh đã đón Thành Lệ bọn họ chưa?”

“Đã đón rồi.” Trong mắt Mạc Thế Triệu lộ ra lo lắng, “Ngày mai đệ trở về Đông cung à? Hoàng thượng lệnh cho thái tử sau khi về kinh thì phải lập tức tiến cung, sợ sẽ thắng mặt nói chuyện này. Theo tin tức trong cung truyền ra, có vẻ Thành Thông đã dâng cho hoàng thượng cái gì đó gọi là thuốc trường sinh bất lão, hoàng thượng đại hỉ nên miễn luôn tội tự tiện rời kinh của Thành Thông. Hơn nữa Thành Thông đã tuôn ra chuyện đệ còn chưa chết, còn hoàng thượng đã biết được bao nhiêu thì ta vẫn chưa rõ. Thế Di, ta phải vào cung một chuyến, đi gặp gặp hoàng hậu nương nương. Ở thời điểm này, chúng ta cần phải hợp tác với hoàng hậu nương nương.”

Lông mày Mạc Thế Di nhíu chặt, một người căm giận nói: “Cứ để ta đêm nay đi giết hết mấy tên Thành Thông Thành An kia là được.”

Cầm bàn tay Nguyệt Bất Do để hân đừng sốt ruột, Mạc Thế Di nói: “Cũng được. Chuyện này vốn cũng chính là nàng chọc rắc rối, tự nhiên không thể thiếu nàng ra mặt. Huynh có thể để lộ một chút chuyện của Thành Lệ cho nàng biết, chuyện ta đóng giả Thành Lệ vẫn nên để nàng biết mới được, miễn cho nàng ở đó vướng chân.”

Mạc Thế Triệu gật đầu, dựa sát vào hỏi: “Thành Khiêm và Vương Hiến có phải đều ở trong tay hai người không?”

“Cái này phải đợi Thành Lệ đến quyết định, đừng cho hoàng hậu biết.”

“Ta hiểu rồi.” Mạc Thế Triệu vừa nghe liền không hỏi nhiều nữa.

Để tránh khiến cho người khác chú ý, dù sao gần đây kinh thành cũng không thái bình, Mạc Thế Triệu dẫn dò hai người buổi tối nhất định phải đến chỗ hân, sau đó mới rời đi. Đóng cửa, Mạc Thế Di vừa quay đầu lại

liền nhìn thấy người nào đó vẻ mặt không vui ngồi chỗ kia, y đi lên trước khom người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Nguyệt Bất Do giương mắt, lửa giận bốc lên: “Nương người không phải nương tốt, cha người lại càng không phải là cha tốt!”

Thì ra là chuyện này. Mạc Thế Di cúi đầu cười vài tiếng, kéo Nguyệt Bất Do tới giường: “Lên giường nghỉ đi, từ giờ đến lúc ăn cơm trưa còn phải đợi lâu. Thân thể người còn không khỏi hẳn, đừng để mệt muốn chết.”

“Nếu không phải người cứ ngăn cản ta, ta nhất định đi giết hẳn!” Cực kì không muốn Mạc Thế Di chịu ủy khuất, mặt Nguyệt Bất Do vốn đã tái nhợt, giờ lại càng tức giận đến phát xanh.

Cởi giày cho Nguyệt Bất Do, dìu hẳn lên giường, hai tay Mạc Thế Di ôm mặt hẳn, liên tục hôn, không chút nào tức giận nói: “Bất Do, đừng vì người ngoài mà tức giận hại thân. Ta đã nói với người rồi, cha nương của ta là hai lão nhân gia Mạc gia, ta họ Mạc.”

“Ta muốn giết hẳn!” Nguyệt Bất Do rất tức giận rất tức giận, so với khi tức nữ nhân kia còn tức hơn nhiều.

“Đừng tức giận vì những người không liên quan, thân mình người còn chưa tốt đâu.” Ấn người nọ ngã xuống giường, Mạc Thế Di buông màn, cởi giày cởi áo.

“Ta tức giận!”

Mạc Thế Di nằm xuống, ôm lấy người vừa chui tới: “Bọn họ không đáng để người tức giận.”

“Bọn họ khi dễ người ! Bọn họ đối với người không tốt !”

“Người rất tốt với ta là đủ rồi.”

“Mạc Thế Di.....”

“Ừ?”

Mạc Thế Di cúi đầu, chỉ thấy người trong lòng ánh mắt sáng rực, nhưng cũng không phải sáng vì cao hứng.

Vỗ vỗ bả vai mình, Nguyệt Bất Do khổ sở nói: “Người muốn khóc liền khóc đi, ta sẽ không cười người đâu.” Cha hẳn cũng đã đủ khốn kiếp, cha Mạc Thế Di so với cha hẳn còn khốn kiếp gấp vạn lần !

Mạc Thế Di khóc không được, trên mặt không khóc được, trong lòng lại càng không muốn khóc. Y bất đắc dĩ cười: “Bất Do, ta không thương tâm lại càng không khổ sở. Có lẽ lúc trước khi ta biết bọn họ muốn giết ta ta sẽ khổ sở, nhưng hiện tại tuyệt đối không. Ta có người, cái này đủ, ta không quan tâm người khác đối với ta thế nào, ta chỉ để ý người có ở bên cạnh ta không, có ở trong lòng ta không.” Hôn ánh mắt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di bình tĩnh nói: “Ta với bọn họ là kẻ phải chết, bọn họ với ta là người có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu họ uy hiếp đến an toàn của Thành Lệ, ta sẽ không chút do dự giết bọn họ.”

Nhưng ngay cả ta cũng lừa người, khi dễ người..... Tâm Nguyệt Bất Do như nhỏ máu. Ôm chặt Mạc Thế Di, hẳn chôn mình vào trong lòng đối phương.

“Mạc Thế Di.....”

“Đáp ứng ta, không tức giận.”

“Thực xin lỗi.”

“Vì sao phải nói xin lỗi?” Mạc Thế Di vỗ nhẹ Nguyệt Bất Do, tiếp theo lại nói: “Người nên giải thích với ta, người không nói một tiếng liền chạy mất, lại giấu ta làm nhiều chuyện nguy hiểm như vậy. Người cũng biết, ta thiếu chút nữa bị người hù chết.”

“Mạc Thế Di Mạc Thế Di Mạc Thế Di ta thích người ta thích người ta thích người.....” Nguyệt Bất Do vặn vẹo, ngửa đầu, “Chúng ta làm chuyện sinh đứa nhỏ đi.”

Mạc Thế Di hôn ra một điểm đỏ trên cổ Nguyệt Bất Do, nói: “Buổi tối đến chỗ Thế Triệu sẽ làm. Bên kia có thuốc.”

“Ngày mai ta và ngươi cùng đi Đông cung.”

Mạc Thế Di phản đối, nhưng vừa muốn mở miệng đối phương liền che kín cái miệng của y: “Ta muốn cùng đi với ngươi! Không cho thương lượng. Ngươi đừng khuyên ta, ta không nghe ta không nghe ta không nghe.....”

Kéo tay Nguyệt Bất Do ra, Mạc Thế Di nhủ mi: “Bất Do, ngươi ở chỗ Thế Triệu chờ ta.....”

“Ngươi đừng nghĩ bỏ lại ta.” Lúc này là hai tay che, Nguyệt Bất Do tuyệt không thỏa hiệp. Trước khi bị người này chán ghét, hẳn sẽ không rời khỏi người này nửa bước.

Từ khi hai người bắt đầu ở bên nhau, Mạc Thế Di đã biết đối với những chuyện Nguyệt Bất Do đã quyết định y căn bản không lay chuyển được. Tuy rằng người này bây giờ mất đi mười năm công lực nhưng y cũng không có khả năng khoá chặt người này mãi. Những chuyện Nguyệt Bất Do phải làm, nhất là chuyện có liên quan đến Mạc Thế Di, đừng nói chín con trâu, cho dù là chín mươi con trâu cũng đừng nghĩ kéo trở lại.

Nhìn vào đôi con ngươi đầy kiên quyết kia, cuối cùng Mạc Thế Di vẫn đầu hàng: “Được, ngươi muốn theo liền theo, cùng lắm thì chúng ta giết hết rồi sẽ lưu lại giang hồ.”

“Ta không sợ.” Nguyệt Bất Do cười, “Ta đã sớm nói giết hết chúng đi là được.”

“Ngủ một lát đi. Giữa trưa ta gọi ngươi dậy ăn cơm.”

“Ừ, đúng là có chút mệt nhọc.”

Ngáp một cái, Nguyệt Bất Do ở trong lòng Mạc Thế Di tìm vị trí thoải mái, ngủ.

Nhìn ái nhân trong lòng, Mạc Thế Di lại một lần nữa thở dài, có một ái nhân võ công cao cường đôi khi cũng thật đau đầu nha. Nhưng thôi quên đi, đau đầu so với đau lòng mà chết thì tốt hơn nhiều. Không thêm nghĩ đến Nguyệt Bất Do đi theo sẽ đưa tới phiền toái gì nữa, Mạc Thế Di nhắm mắt lại cũng định ngủ. Y không nói sai, y bây giờ không bị những người đó ảnh hưởng đến một chút nào nữa, có người trong lòng này ở bên, với y đã là tất cả.

Giữa trưa, Mạc Thế Di đứng giờ tĩnh, Nguyệt Bất Do còn ngủ đến không biết trời trăng gì nữa. Hắn vừa tĩnh liền bận rộn đi đường, thân mình còn yếu. Điểm huyệt ngủ của Nguyệt Bất Do để hắn tiếp tục ngủ, không bị mình đánh thức, Mạc Thế Di đứng dậy xuống giường, lệnh cho chủ quán chuẩn bị đồ ăn, chuẩn bị những món ngon mà Nguyệt Bất Do muốn ăn. Đợi cho chủ quán đem đồ ăn thơm ngào ngạt lên, Mạc Thế Di mới cởi bỏ huyệt ngủ của Nguyệt Bất Do đánh thức hắn.

Ăn cơm xong, hai người lại về giường tiếp tục ngủ, mãi cho đến thật lâu sau khi trời tối hai người mới lén lút từ cửa sổ rời đi, đi tìm Mạc Thế Triệu.

※

Trong tấm cung hoàng hậu, đã lên giường nằm nhưng Vương hoàng hậu vẫn mở to mắt không biết đang suy nghĩ cái gì. Kỳ thật cũng rất dễ đoán, tự nhiên là mấy chuyện vượt qua sự khống chế của nàng gần đây.

“Hoàng hậu nương nương.” Đột nhiên, ngoài màn vang lên tiếng một nam tử, Vương hoàng hậu kinh hãi, đối phương lại nói: “Mạc Thế Triệu cầu kiến hoàng hậu nương nương.”

Mạc Thế Triệu? Vương hoàng hậu nhanh chóng mặc áo ngoài vào, xốc màn lên: “Sao ngươi lại đến?!”

Mặc một bộ đồ đen, Mạc Thế Triệu kéo khăn che mặt xuống, Vương hoàng hậu vừa thấy quả nhiên là Mạc Thế Triệu, xuống giường. Mạc Thế Triệu thấp giọng nói: “Thảo dân đến tự nhiên là vì chuyện của thái tử điện hạ và Thế Di.”

Vương hoàng hậu nhìn chằm chằm Mạc Thế Triệu, hỏi: “Ngươi biết tung tích của Thế Di.”

“Ta biết.” Mạc Thế Triệu ngẩng đầu nhìn thẳng Vương hoàng hậu, “Ngày mai Thế Di sẽ hồi kinh.”

“Ngày mai y hồi kinh? !” Vương hoàng hậu hít một ngụm khí lạnh, “Ngươi lập tức truyền tin cho y, bảo y đừng trở về! Ngươi không biết có bao nhiêu người muốn bắt y sao!” Vương hoàng hậu muốn hôn mê, “Ở thời điểm mấu chốt này sao y có thể hồi kinh !”

Đối lập với sự nôn nóng của Vương hoàng hậu, Mạc Thế Triệu rất bình tĩnh nói: “Chính ở thời điểm mấu chốt này Thế Di mới phải về kinh, bằng không hoàng thượng đi nơi nào gặp thái tử điện hạ?”

Vương hoàng hậu ngây người, một lát sau nàng thần sắc kinh hãi nhìn Mạc Thế Triệu, cắn răng: “Người, có ý gì?”

“Thái tử điện hạ, chính là Thế Di.”

“Cái gì? !”

Vương hoàng hậu chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cả người rét run, nàng giữ chặt Mạc Thế Triệu: “Thành Lệ đâu! Các ngươi đã làm gì Thành Lệ rồi!”

Nếu nữ nhân trước mặt không phải hoàng hậu, chỉ sợ Mạc Thế Triệu sẽ cho đối phương một bạt tai. Hắn rất bất kính hỏi lại: “Hoàng hậu nương nương nghĩ rằng thảo dân có thể làm gì với thái tử điện hạ đây?”

※

Mạc Thế Triệu đi thế nào, Vương hoàng hậu cũng không nhớ rõ. Trong đầu nàng không nghe rõ nổi những lời Mạc Thế Triệu nói. Hồi lâu sau, Vương hoàng hậu hai tay che mặt không tiếng động khóc lên.

“Cổ trùng trong cơ thể thái tử điện hạ sắp không chịu nổi, Thế Di tìm người cứu điện hạ. Trước khi điện hạ bình an trở về, Thế Di tạm thời thay thế điện hạ giấu diếm người khác.....”

“Hoàng hậu nương nương, thái tử là con trai ngài, Thế Di cũng là con trai ngài, tuy rằng ngài không coi đệ ấy là con trai ngài, nhưng đệ ấy vẫn một lòng coi Thành Lệ là huynh đệ, một lòng duy hộ vinh quang mà ngài muốn.”

“Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, sau khi điện hạ đăng cơ, Thế Di sẽ triệt để biến mất, tuyệt sẽ không mang đến phiền toái cho hoàng hậu nương nương và điện hạ, cũng như trước đây vậy.”

Nắm chặt sàng đan, Vương hoàng hậu rơi lệ, không biết là hối hận hay là cái gì khác. Chẳng qua, đối với “đứa con kia” của nàng mà nói, nước mắt của nàng không đáng một đồng. Ngoài hoàng cung, Mạc Thế Triệu quay đầu liếc nhìn cung điện xa hoa kia một cái, trong mắt là phần nộ, là phần nộ vì cảm thấy không đáng giá thay huynh đệ của mình. Khi nào chuyện này chấm dứt, thế nào hắn cũng phải khuyên Mạc Thế Di đi cùng hắn, rời khỏi cái nơi dơ bẩn này.

65. Chương 65

Đối lập với sự phẫn nộ của Mạc Thế Triệu, Mạc Thế Di thì lại trên mặt mang cười nhìn người nào đó đang rất cao hứng. Người nọ cầm trong tay một thanh kiếm, hươ đến hươ đi, ánh mắt cong cong, miệng không ngừng nói: “Kiếm tốt kiếm tốt, thật sự là một thanh kiếm tốt.”

Sau khi đến đây Mạc Thế Di liền nhanh chóng bảo Mạc Thế Triệu đem thanh kiếm y muốn tặng cho Nguyệt Bất Do đến. Quả nhiên, Nguyệt Bất Do đặc biệt cao hứng, sự cao hứng của hắn trực tiếp truyền sang Mạc Thế Di, làm y quên hết những chuyện phiền lòng không còn một mảnh.

Yêu thích không buông tay thu kiếm, Nguyệt Bất Do đi đến trước mặt Mạc Thế Di, Mạc Thế Di cười vươn hai tay, Nguyệt Bất Do ánh mắt cong cong ngồi khóa trên đùi y, trong tay vẫn cầm kiếm.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Ngoài nương ta, không có người nào từng đưa cho ta cái gì, kể cả một viên đường cũng không.”

Mạc Thế Di đau lòng hôn lên cái miệng đang chu ra của người nào đó, cầm lấy kiếm trong tay hắn đặt lên trên bàn, lại hôn: “Sau này hàng năm ta đều sẽ tặng quà cho ngươi. Thích thanh kiếm này sao?”

“Thích thích.” Nghĩ đến chuyện sắp phát sinh, trái tim Nguyệt Bất Do lại đau đớn. Ôm cổ Mạc Thế Di, thanh âm hần khàn khàn: “Khi ở phòng băng, tuy rằng ta không mở mắt ra được nhưng ta có thể nghe thấy người nói chuyện. Ta nghe được người đã đến rồi, nghe được người nói làm cho ta một thanh kiếm, nhưng ta không nghĩ tới sẽ là một thanh kiếm tốt như thế. Mạc Thế Di Mạc Thế Di, ta thích người, ta rất thích người, làm sao bây giờ? Ta thích người.....”

“Bất Do ngốc.” Mạc Thế Di ôm người đứng lên, đi về phía giường, “Vậy hãy cứ thích ta đi. Bất Do, chúng ta làm chuyện sinh đứa nhỏ đi.”

“Ta muốn làm ta muốn làm, làm cả đêm.” Người nào đó cực kì không ngượng ngùng.

“Ngày mai không phải người muốn tiến cung cùng ta sao? Làm cả đêm người sẽ không xuống giường được. Đợi giải quyết chuyện này xong chúng ta sẽ làm cả đêm.”

“.....” Nguyệt Bất Do nhắm mắt lại, đợi chuyện này giải quyết xong, người sẽ không muốn ta nữa.

Buông màn, Mạc Thế Di cởi bỏ y phục của Nguyệt Bất Do, những nụ hôn liền rơi xuống. Nguyệt Bất Do ôm đầu Mạc Thế Di không nhịn được lại một lần hỏi: “Liệu người có không không cần ta không, có không cần ta không?”

“Bất Do ngốc.” Để Nguyệt Bất Do cảm thụ tiếng tim đập của mình, Mạc Thế Di ghé vào lỗ tai hần kiên định nói: “Ta sẽ không bao giờ không cần người, ta chỉ sợ người lại không nói một lời mà rời khỏi ta.”

“Nhanh lên nhanh lên.”

Hai chân Nguyệt Bất Do kẹp chặt eo Mạc Thế Di, hần phải nhớ kỹ lúc này, nhớ kỹ lần làm chuyện sinh đứa nhỏ có thể là cuối cùng này.

Từng chiếc quần áo theo khe hở màn bay ra ngoài, rất nhanh, tiếng rên rỉ của Nguyệt Bất Do liên truyền ra. Lại một lát sau, giường lớn chộp lên, một người liên tục kêu: “Mạc Thế Di Mạc Thế Di Mạc Thế Di.....” Một người thì liên tục gọi: “Bất Do, Bất Do, Bất Do.....”

Hai tay lưu lại khí tức trên thân thể non nớt lại luôn không được chính hần yêu quý này, Mạc Thế Di không biết nên làm thế nào để người này không còn bất an. Có phải trông y có vẻ rất không thể làm người ta an tâm, cho nên người này mới luôn cho rằng y sẽ rời bỏ hần?

Bất Do à, không cần nghĩ đến nữ nhân kia nữa. Nữ nhân kia có dáng vẻ gì, có cảm giác gì căn bản chưa từng lưu lại bất cứ dấu vết nào trong lòng y. Thứ duy nhất y nhớ rõ chính là những rung động mà Bất Do của y mang cho y, những ấm áp mà Bất Do của y mang cho y.

Nam căn sung huyết cảm rút liên tục trong tràng đạo non nớt, chỉ cần nghĩ đến người dưới thân là ai, Mạc Thế Di lại thấy sắp muốn bắn. Định lực của y cũng không tốt như y biểu hiện ra ngoài, y chỉ có thể dùng hành động vuốt ve hôn môi người này để chống đỡ nghị lực yếu ớt của mình. Thân thể này là của y; người này là của y. Bất Do Bất Do, đừng rời đi, đừng không nói một tiếng nào đã rời đi nữa.

Ngoài cửa, một người đang muốn gõ cửa, khi bàn tay giơ lên chỉ cách ván cửa nửa ngón tay thì vội dừng lại. Từ trong phòng mơ hồ truyền ra âm thanh nào đó chỉ vào “thời khắc phi thường” mới có thể phát ra. Thân thể hần chấn động, nhanh chóng lui ra sau mấy bước.

“A a a..... Còn muốn còn muốn còn muốn.....”

“Bất Do Bất Do.....”

“A a a a.....”

Thở dốc vì kinh ngạc, người nọ vội vàng rời đi, thậm chí mình phản ứng đúng lúc, bằng không nếu gõ vào thì là hần quấy rầy chuyện tốt của người khác rồi. Quay đầu liếc nhìn gian phòng còn sáng ánh nến, hần lắc đầu, tiếp theo lại cười. Thì ra người anh em này của hần cũng có thời điểm “kích động” như thế. Nếu nói lúc đầu hần từng lo lắng Nguyệt Bất Do xuất hiện có thể sẽ mang đến phiền toái gì cho huynh đệ của mình, nhưng hiện tại hần lại vô cùng cảm kích vì Nguyệt Bất Do đã đến. Nếu không có Nguyệt Bất Do, huynh đệ của hần rất có thể sẽ có tịch cả đời, may thật may thật.

Trở lại phòng của mình, Mạc Thế Triệu cời y phục dạ hành, rót cho mình một chén trà. Uống một ngụm nước trà đã nguội lạnh, hần lắc đầu tự nói: “Có lẽ ta cũng nên tìm một người bạn.”

Hai tay hai chân đều quần quít trên người Mạc Thế Di, khoe mắt Nguyệt Bất Do hồng hồng. Những nụ hôn tràn ngập ôn nhu yêu thương càng không ngừng hạ xuống cái trán ướt mồ hôi và mặt hần, làm hần không nhin được muốn càng nhiều càng nhiều. Không rời khỏi, Mạc Thế Di xoay người để Nguyệt Bất Do nằm trên người mình, y tiếp tục vuốt ve thân thể Nguyệt Bất Do, hôn môi hần.

“Bất Do.”

“Ừm.”

“Gả cho ta đi.”

Người đang không có tinh thần lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực, nhưng nháy mắt lại trở nên ảm đạm.

Bàn tay đang lau mồ hôi cho Nguyệt Bất Do dừng lại, trên mặt Mạc Thế Di hiện lên lo lắng không rõ ràng [biểu cảm trên mặt vẫn không thể hoàn toàn biểu đạt được hết]: “Không muốn sao? Ta nghĩ đến..... vậy, người cưới ta đi?” Y đã nghĩ Bất Do sẽ nguyện ý “gả cho” y.

Mũi Nguyệt Bất Do e ẩm, hai tay ôm lấy mặt Mạc Thế Di, hần thật cẩn thận hỏi: “Người thật sự, nguyện ý cưới ta?”

Mạc Thế Di cười nhẹ: “Ta nói rồi, Mạc Thế Di sẽ không lừa Nguyệt Bất Do. Bất Do, ta muốn cưới người, nếu người không muốn gả cho ta, vậy ta sẽ gả cho người, người nguyện ý cưới ta sao?”

Gật đầu gật đầu, sau đó lại lắc đầu lắc đầu, Nguyệt Bất Do sắp không nhin được. Cúi đầu giấu mình đi, hần rầu rĩ nói: “Ta muốn gả, cũng muốn cưới, chỉ cần là người ta đều muốn, như thế nào cũng muốn. Mạc Thế Di, ta thích người ta thích người, so với thích nương ta còn thích hơn.”

Mạc Thế Di yên tâm: “Vậy chúng ta thành thân đi, được không? Khi nào Thành Lệ tỉnh chúng ta sẽ đính thân trước, đợi chuyện ở kinh thành kết thúc, chúng ta đi Tái Bắc, thành thân trước sự chứng kiến của cha nương ta. Ta không muốn ủy khuất người, ta muốn quang minh chính đại cưới người.”

Nước mắt Nguyệt Bất Do gần như muốn chảy xuống, ôm chặt Mạc Thế Di: “Người, người cũng không hỏi, lai lịch của ta sao?”

Mạc Thế Di bật cười: “Người đã nói cho ta biết, người quên rồi?”

“Nhưng, vậy người cũng không hỏi, lai lịch thân thể này của ta sao? Người không sợ, không sợ ta là cường đạo sông nước hay là, tội phạm giết người?”

Mạc Thế Di càng nở nụ cười: “Ta biết người là Nguyệt Bất Do là được, cho dù thân thể này của người có thân phận gì, người chỉ là Nguyệt Bất Do. Bất Do, được không?”

Được! Gắt gao cắn miệng, Nguyệt Bất Do khổ sở muốn chết. Người trong lòng không lên tiếng, Mạc Thế Di lại lo lắng.

“Bất Do?”

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

Hung hăng cắn đầu lưỡi một chút, Nguyệt Bất Do nhắm mắt lại: “Nếu, nếu qua ngày mai người còn nguyện ý cưới ta, ta liền gả! Ta nhất định gả!”

Mạc Thế Di nhíu mi: “Vì sao phải qua ngày mai?” Nói rồi, y nâng đầu Nguyệt Bất Do lên, người này không thích hợp. Nguyệt Bất Do không ngẩng đầu, càng ôm chặt lấy y: “Người trước đừng hỏi.”

Hôn đỉnh đầu Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di hít một hơi thật sâu: “Được, ta không hỏi. Nhưng người phải đáp ứng ta một chuyện.”

“Người nói.”

“Không được không nói một tiếng đã rời khỏi ta.”

“.....” Hấn, hấn không dám cam đoan.

“Bất Do, đáp ứng ta.”

Mạc Thế Di dùng sức nâng đầu Nguyệt Bất Do lên, cảm thấy kinh ngạc, vì sao vẻ mặt người này lại khổ sở?

“Bất Do, xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì?”

Lắc đầu, Nguyệt Bất Do cắn răng: “Ta đáp ứng người. Qua ngày mai, qua ngày mai nếu người còn nguyện ý cưới ta, ta, ta cả đời cũng không rời khỏi người, người đuổi ta đi ta cũng không đi, cho dù ta chết cũng phải chết ở bên cạnh người !”

Giữ chặt gáy Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nặng nề hôn hấn, cho đến khi người trong lòng thở hổn hển, khi trên mặt người trong lòng không còn khổ sở như vậy, y mới trịnh trọng nói: “Cho dù đã xảy ra chuyện gì, cho dù người có băn khoăn gì, đời này Mạc Thế Di chỉ cưới Nguyệt Bất Do. Bất Do, nếu người lại không nói một tiếng liền rời bỏ ta, ta sẽ không được.....” Chữ kia bị người gắt gao bites trong miệng.

Hốc mắt Nguyệt Bất Do đỏ lên, dùng sức gật đầu: “Ta đáp ứng người, tuyệt đối không vùng trộm rời đi.”

Không hỏi nhiều. Bất an của người này có lẽ ngày mai, à không, có lẽ đợi trời sáng là y có thể biết. Rút bản thân ra, Mạc Thế Di đặt Nguyệt Bất Do xuống bên cạnh, xuống giường đi lấy nước rửa ráy cho Nguyệt Bất Do. Nằm ở trên giường, Nguyệt Bất Do giống như người vợ nhỏ gắt gao cắn chần, lần đầu tiên sợ hãi hừng đông như thế.

Càng sợ hãi chuyện gì thì chuyện đó tới càng nhanh. Giấc ngủ này Nguyệt Bất Do ngủ thật sự không an ổn, Mạc Thế Di cũng không thể ngủ ngon, bởi vì người trong lòng y bất an. Buổi sáng thức dậy, hai người trầm mặc ăn cơm. Thay quần áo xong, Mạc Thế Di nắm tay Nguyệt Bất Do đi ra ngoài, bởi vì Nguyệt Bất Do nhìn qua rõ ràng có tâm sự. Mạc Thế Di không hỏi, hỏi Nguyệt Bất Do cũng sẽ không nói, dù sao mặc kệ Nguyệt Bất Do đang lo lắng cái gì, y cũng sẽ không buông tay. Không dịch dung, cứ như vậy nắm tay Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di mang hấn đi đến trước cửa Đông cung thái tử phủ. Thị vệ cung đình vây quanh phủ thái tử vừa thấy y, đầu tiên là sững sờ, rồi mới đồng loạt quỳ xuống: “Thái tử điện hạ –”

Tiếng gọi này đánh thức Nguyệt Bất Do từ trong suy nghĩ của mình, hấn ngẩng đầu, phát hiện mình đang đứng trước cửa phủ thái tử, lập tức lên tinh thần, rút tay mình từ trong tay Mạc Thế Di ra.

Mạc Thế Di không ngăn cản, lạnh lùng nhìn thị vệ nói: “Bản cung chẳng qua là cải trang đi tuần một chuyến, các người đang làm cái gì đây?”

“Thái tử điện hạ, hoàng thượng có chỉ, ngài hồi kinh thì lập tức tiến cung, không được chậm trễ.”

“Xảy ra chuyện gì?” Mạc Thế Di nhắc chân đi tới phía trước, bị người ngăn lại.

“Thuộc hạ không biết, nhưng hoàng thượng có chỉ, thỉnh thái tử điện hạ cấp tốc tiến cung.”

“Chẳng lẽ người muốn bản cung mặc y phục như vậy mà tiến cung gặp mặt phụ hoàng sao?” Một câu cực kỳ uy nghiêm lập tức làm tên thị vệ đang ngăn Mạc Thế Di lui ra sau hai bước. Liếc nhìn quần áo trên người “thái tử” một cái, thị vệ kia vội tránh ra: “Là thuộc hạ sơ sót, thỉnh thái tử điện hạ không trách.”

Liếc nhìn Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di đi vào bên trong, Nguyệt Bất Do gắt gao theo y, bộ dạng hiếu kỳ đánh giá xung quanh. Ánh mắt bọn thị vệ nhìn Nguyệt Bất Do rất kinh ngạc, trông người này giống thái tử điện hạ quá nha.

Vào tẩm cung thái tử, lập tức có người đến thay quần áo cho Mạc Thế Di, thống lĩnh tâm phúc kia của Thành Lệ cũng đến. Mạc Thế Di vừa để thị nữ thay quần áo cho mình, vừa phân phó người nọ: “Đợi lát nữa người và Bất Do cùng bản cung tiến cung.”

“Hấn?” Phương thống lĩnh rất ngoài ý muốn, càng ngoài ý muốn hơn là Mạc Thế Di không giấu tên Nguyệt Bất Do.

“Đúng, ta cũng đi.” Nguyệt Bất Do vỗ vỗ bả vai người nọ, “Nhớ kỹ tên của ta, Nguyệt Bất Do.”

“Người.....” Có người ngoài, Phương thống lĩnh không tiện hỏi.

Mạc Thế Di tuy rằng cũng rất muốn biết vì sao Nguyệt Bất Do nhất định phải tiến cung cùng y, hơn nữa mãnh liệt yêu cầu nhất định phải dùng tên thật của mình, nhưng y biết Nguyệt Bất Do sẽ không xằng bậy, cho nên y không chút suy nghĩ đáp ứng.

“Bất Do muốn theo thì cứ để hần theo đi.”

Y phục đã thay xong, Mạc Thế Di đi ra ngoài, Nguyệt Bất Do và Phương thống lĩnh đi theo phía sau y. Nguyệt Bất Do nhỏ giọng nói thầm: “Thật đúng là giống nha.”

Đi ở phía trước, Mạc Thế Di ngoắc ngoắc khoe miệng.

Vừa ra khỏi phủ thái tử, Mạc Thế Di liền lên ngọc liên của thái tử, Nguyệt Bất Do và Phương thống lĩnh lên ngựa. Bọn thị vệ canh giữ ở bên ngoài phủ thái tử cũng đi theo, nhìn như tháp tùng, kỳ thật cũng là giám thị. Đại đội nhân mã không đi theo con đường nối liền Đông cung và hoàng cung mà thẳng đến cửa chính hoàng cung. Đây là Mạc Thế Di yêu cầu, thái tử hồi kinh, phải đường đường chính chính.

Tin tức thái tử về kinh ngay khi y vừa xuất hiện ở phủ thái tử đã truyền ra ngoài. Trong lúc thái tử thay y phục, Cẩn vương Thành An, tứ hoàng tử Thành Thông cũng lập tức tiến cung, hoàng đế hạ lệnh thái tử tiến cung thì trực tiếp đến ngự thư phòng, đồng thời, hoàng thượng lệnh cho Vương hoàng hậu cũng đến ngự thư phòng. Bầy trận như vậy vừa thấy đã biết là muốn đối chất cái gì rồi.

Nhận được thánh chỉ, Vương hoàng hậu bình tĩnh tự nhiên ra lệnh cho thị nữ tỉ mỉ trang điểm cho nàng. Mặc hoa phục đẹp nhất, Vương hoàng hậu tôn quý được thái giám cung nữ vây quanh đi tới ngự thư phòng. Lúc này, ngọc liên của thái tử điện hạ đã đến cửa cung. Thái tử là thái tử, không cần xuống xe, một đường đi tới, Thành An và Thành Thông chỉ có thể trở mắt nhìn xe ngựa của thái tử đi thẳng vào hoàng cung, bọn họ thì tất yếu phải xuống ngựa đi bộ vào.

Xuống xe trước chính cung, thái tử điện hạ thần sắc rõ ràng không vui mang theo hai thị vệ được thái giám dẫn đường đi tới ngự hoa viên. Ở một chỗ hành lang, thái tử điện hạ và hoàng hậu vừa lúc gặp nhau. Vương hoàng hậu sau khi kinh ngạc, đôi mắt nháy mắt liên đồ, kích động hô lên: “Thái tử.....”

Thái tử nhếch miệng, khom mình hành lễ, không quá rõ ràng gọi một tiếng: “Mẫu hậu.”

Nước mắt Vương hoàng hậu thiếu chút nữa chảy ra, nàng tiến lên một bước: “Lâu như thế không có tin tức của con, mẫu hậu rất lo lắng, đợi lát nữa phụ hoàng hỏi con cứ nói, con cứ nói bình thường với hần, mặc kệ chuyện gì cũng đừng nóng vội.”

“Nhi thần biết.” Đứng thẳng người, thái tử tránh được bàn tay hoàng hậu vươn đến, chỉ chỉ phương hướng ngự thư phòng: “Mẫu hậu đi trước.”

Vương hoàng hậu mở miệng, cuối cùng vẫn không nói cái gì. Xoa xoa khoe mắt, nàng lướt qua thái tử đi trước. Cho đến khi nàng đi xa vài bước, thái tử mới đuổi kịp. Nguyệt Bất Do rất lớn mật nhìn chằm chằm hoàng hậu, trong lòng bĩu môi, hừ, nữ nhân này vừa nhìn đã biết không phải nương tốt!

Vương hoàng hậu đi phía trước, vài lần nhin xuống xúc động muốn quay đầu. Hơn ba mươi năm qua, đây là lần đầu tiên nàng nhìn kĩ dáng vẻ của đứa con kia, bộ dạng thật là..... giống Thành Lệ như đúc. Thẳng lưng, Vương hoàng hậu bức lui nước mắt của mình, nàng không quên trước mắt còn một trận đánh ác liệt đang đợi nàng. Lúc này, nàng nói cái gì cũng phải bảo vệ đứa con này!

“Hoàng hậu nương nương đến –” Theo tiếng thái giám thông báo, rèm cửa ngự thư phòng xốc lên, Vương hoàng hậu để lại người hầu theo tới, một mình đi vào.

“Thái tử điện hạ đến –” Tiếp theo lại là một tiếng thông báo, thái giám vén rèm không hề buông tay, đợi thái tử điện hạ đi vào.

Thái tử đi vào, nhưng có một người cũng đi theo thái tử vào bên trong.

“Người không thể vào.”

Nguyệt Bất Do bị người ngăn cản.

“Ta muốn đi vào!” Đẩy đối phương ra, Nguyệt Bất Do trực tiếp đi vào.

“Thái tử điện hạ !” Biết người nọ là người của thái tử, vài vị thái giám ở cửa xông lên ngăn lại Nguyệt Bất Do, “Ngoài điện hạ ra, những người khác chỉ có thể đợi ở bên ngoài.”

Nguyệt Bất Do phồng má, nhìn Mạc Thế Di: “Ta muốn đi vào!”

Mạc Thế Di mới không thèm hỏi vì sao Nguyệt Bất Do phải theo vào, lại càng không cự tuyệt Nguyệt Bất Do. Y xoay người, nhìn về phía vài tên thái giám ngăn cản Nguyệt Bất Do kia, ánh mắt càng ngày càng lạnh: “Hắn là người của bản cung, bản cung muốn hắn đi vào.”

Ánh mắt thái tử từ khi nào lại sắc bén như thế. Nhưng nghĩ đến hoàng thượng, một tên thái giám khó xử nói: “Thái tử điện hạ, ngài đừng làm khó dễ nô tài, ngài nên biết quy củ này chứ.”

Mạc Thế Di hừ lạnh một tiếng, nắm tay Nguyệt Bất Do kéo hắn đến bên mình: “Bản cung muốn hắn vào chính là quy củ, chỗ phụ hoàng bản cung sẽ tự nói.”

Hoàn toàn không để ý tới vài tên thái giám và thị vệ bên ngoài kia, Mạc Thế Di kéo Nguyệt Bất Do đi vào bên trong. Đi đến cửa sảnh chính ngự thư phòng, Nguyệt Bất Do rút tay ra.

“Ta ở chỗ này chờ người.”

Mạc Thế Di quay đầu: “Người không đi vào? Không phải sợ.”

“Ta không đi vào, ta sẽ ở đây chờ người.” Nguyệt Bất Do cười, “Ta ở đây là được rồi.”

Trong mắt Mạc Thế Di là sùng nịch: “Được, tùy người, ta đi vào đây.”

“Đi thôi đi thôi.”

Lau mồ hôi trên trán cho Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di đi vào. Vài tên thái giám vừa rồi đứng bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, người này rốt cuộc là người nào?! Còn có, thái tử điện hạ biến sắc mặt cũng quá nhanh đi !

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế –”

Bên trong vang lên tiếng thái tử, Nguyệt Bất Do đứng bên ngoài xuyên qua hoa văn gỗ trang trí tường nhìn thấy rất rõ ràng Mạc Thế Di quỳ trên mặt đất hành lễ với nam nhân phía trước. Nguyệt Bất Do nhếch môi, trong lòng rất khó chịu, thay Mạc Thế Di khó chịu.

“Đứng lên đi.” Hoàng thượng thanh âm ôn hòa.

Mạc Thế Di đứng lên.

“Thái tử, mấy tháng nay con đi đâu vậy?”

“Hồi phụ hoàng, nhi thần cải trang đi tuần.”

“Ồ? Cải trang đi tuần ở đâu?”

“Nhi thần, đến biên nam.”

“Biên nam?”

Hoàng thượng uống một ngụm trà: “Hoàng hậu, thái tử, hôm nay trẫm tìm các người đến là có một sự kiện muốn hỏi rõ ràng. Đợi Thành An và Thành Thông đến đây đi.”

“Vâng.”

Mạc Thế Di quy củ đứng ở đó, Vương hoàng hậu thì dáng vẻ hào phóng ngồi xuống, ai cũng không khấn trương, ai cũng không chột dạ.

Hoàng thượng nhìn hoàng hậu, lại nhìn thái tử, rũ mắt uống trà.

“Cẩn Vương gia, tứ hoàng tử đến –”

Rèm cửa lại nhấc lên, có hai người một trước một sau bước nhanh đi thẳng vào bên trong.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.”

Hai mắt Nguyệt Bất Do híp lại nhìn một người trong đó, thật sự là quen mắt mà. Liếc nhìn hoa văn gỗ trang trí, hắn liền cầm lấy một chiếc bình sứ.

“Vị này.....” Vừa có một thái giám muốn đi lên khuyên can, liền bị ánh mắt của Nguyệt Bất Do dọa trở về.

Buông chén trà, hoàng thượng mở miệng: “Nếu người đều đã đến đây, vậy nói chính sự đi. Những người khác đều lui ra, bất kì kẻ nào cũng không được quấy rầy.”

“Vâng.”

Bên trong có một đại thái giám đi đến ra hiệu cho những người khác lui ra, có người nói thầm bên tai hắn vài câu, người nọ nhìn về phía Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do nhìn hắn cười. Người nọ sững sốt một chút, tròn mắt đảo quanh, rồi mới giống như không nhìn thấy Nguyệt Bất Do, hắn dẫn tất cả những người khác đi ra ngoài, cũng đóng cửa lại.

“Coi như hắn thông minh.”

Tung hứng bình sứ trong tay, Nguyệt Bất Do ngắm xem nên ném theo hướng nào thì đau nhất.

66. Chương 66

Trong ngự thư phòng, sau khi người không phận sự lui ra thì không khí lập tức khẩn trương hơn vài phần, sự khẩn trương này không phải bởi vì chột dạ hay cái gì gây ra mà là do vị ở trên cao kia cố ý chế tạo ra.

Trầm mặc uống hai chén trà, hoàng thượng nhìn về phía Vương hoàng hậu: “Hoàng hậu, năm đó nàng một lần sinh hạ hai đứa nhỏ, Thành Lệ là con trưởng.”

Hoàng thượng vừa mở lời, Vương hoàng hậu đã biết ý của hoàng thượng. Nàng lạnh lùng liếc nhìn Thành An và Thành Thông đang cúi thấp đầu, sắc mặt bình tĩnh một cái, lại liếc nhìn thái tử cũng bình tĩnh rũ mắt, trong mắt hiện lên đau thương.

“Đúng vậy, thiếp thân một lần sinh hạ hai đứa con trai. Thành Lệ là con trưởng, con thứ.....” Vương hoàng hậu gắt gao nhắm chặt mắt, khi mở ra đã ngập đầy nước, “Dựa theo tổ chế, con thứ tất yếu phải bị dìm chết để tránh mối họa cung đình. Hoàng thượng..... Ba mươi lăm năm, mỗi khi đêm dài yên ắng thiếp thân đều sẽ nhớ tới đứa nhỏ kia. Thiếp thân luôn nghĩ, nếu thiếp thân không phải hoàng hậu, có phải đứa nhỏ kia cũng có thể sống sót, có thể giống Thành Lệ, giống như những hoàng tử khác của hoàng thượng, sống sót.”

Hừ một tiếng, mang chê cười, mang oán hận, Vương hoàng hậu nhìn chằm chằm vào mặt hoàng thượng, gần từng tiếng nói: “Hoàng thượng, thiếp thân vĩnh viễn sẽ không quên vui sướng của hoàng thượng khi lần đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ, nhưng thiếp thân cũng vĩnh viễn không quên được, hoàng thượng ở ngay trước mặt thiếp thân hạ lệnh dìm chết đứa nhỏ kia. Chỉ là thiếp thân không rõ, ba mươi lăm năm đã qua đi, vì sao hoàng thượng lại phải nhắc tới chuyện này? Chẳng lẽ hoàng thượng muốn nhận lại đứa nhỏ kia sao? Nhưng mà chỉ sợ, đã muộn. Đứa nhỏ kia đã bị hoàng thượng hạ lệnh dìm chết rồi.”

Hoàng thượng sao lại không nhận ra bất mãn trong mắt Vương hoàng hậu, nhưng hắn là hoàng thượng, quy củ tổ tông định ra là phải tuân thủ. Huống chi, hắn cũng không thiếu con trai, dìm chết một đứa con trai không nên sinh ra thì có gì ngại. Con trai so với giang sơn cũng cố, bé nhỏ không đáng kể.

Nghĩ như thế, hoàng thượng lạnh lùng nói: “Trẫm biết trong lòng hoàng hậu trách trẫm, nhưng quy củ tổ tông định ra há có thể sửa đổi. Hạ lệnh xử tử con trai ruột của trẫm, trẫm cũng sẽ đau lòng, nhưng mà, nếu như đứa nhỏ này tồn tại có khả năng lung lay gốc rễ của hoàng triều, trẫm không thể không làm như thế. Trẫm nghĩ hoàng hậu hẳn là hiểu được nỗi khổ tâm của trẫm.”

Vương hoàng hậu cong góc môi dưới: “Thiếp thân tự nhiên hiểu được, cho nên mặc kệ thiếp thân không muốn đến thế nào, thống khổ đến thế nào, thiếp thân vẫn để họ ôm đứa nhỏ đi. Đến.....” Nước mắt Vương hoàng hậu thiếu chút nữa chảy ra, “Đứa nhỏ kia, đến một ngum sữa của thiếp thân cũng chưa được ném qua đã bị ôm đi rồi.”

“Phải không?” Trên mặt hoàng thượng không có nửa điểm thương cảm, chỉ có ảm ảm phần nộ vì bị lừa gạt, “Vậy tại sao trẫm lại thu được tin tức, đứa nhỏ kia không chỉ không bị chìm chết, ngược lại bị hoàng hậu giấu đi, còn trở thành giang hồ đệ nhất cao thủ, trang chủ Vân Hải sơn trang?”

Vương hoàng hậu nhần nhịn nước mắt chảy xuống, nàng đứng lên: “Hoàng thượng từ đâu thu được tin tức này? Vân Hải sơn trang đúng là gia nghiệp của nhà mẹ đẻ thiếp thân, nhưng nói trang chủ Vân Hải sơn trang là đứa nhỏ kia, nếu thật sự là như vậy, thiếp thân thậm chí còn hi vọng đó là sự thật.”

“Hoàng hậu.” Thanh âm hoàng thượng lạnh vài phần, “Trẫm hỏi nàng trước chính là vì đã nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực. Chẳng lẽ tin tức Vương gia truyền ra còn có thể giả được sao?”

Vương hoàng hậu lau đi nước mắt trên mặt, không hề kinh hoảng: “Là Vương gia truyền ra tin tức sao? Đó là ai? Gọi hắn đến đối chất cùng thiếp thân. Hoàng thượng, ngài cố ý muốn xử tử đứa nhỏ của ngài, thiếp thân không có lời nào để nói. Nhưng ngài vì người khác mà chửi bới thiếp thân, vì người khác mà hãm hại thái tử, thiếp thân cũng không thể nhận! Ngài nói trang chủ Vân Hải sơn trang là đứa nhỏ kia, vậy, người đâu?”

Hoàng đế nện một quyền xuống bàn, hắn tự nhiên là không tìm ra người rồi. Bởi vì trang chủ Vân Hải sơn trang đang ở trước mặt hắn. Hoàng hậu cười lạnh trong lòng, có một người cũng cười lạnh trong lòng, đồ sứ trên tay đã sắp không nhịn được muốn ném bay vào mặt kẻ đang mặc long bào minh hoàng rồi.

“Mẫu hậu,” Thành Thông cung kính hành lễ với hoàng hậu, mở miệng, “Trang chủ Vân Hải sơn trang Mạc Thế Di võ công cao cường, chúng con còn không bắt được hắn. Chẳng qua, nhi thần cũng là từ miệng ngũ đệ nghe được chuyện này. Đương nhiên, ngũ đệ đã mất tích, có lẽ là bị giấu đi rồi, nhi thần không tìm thấy đệ ấy để đối chất. Nhưng mà, nhi thần còn thu được một tin tức, mẫu hậu vì giữ mạng cho thái tử điện hạ nên đã từng tìm đến một vị cổ sư Miêu Cương để tặc mệnh cho thái tử điện hạ, mà biện pháp tặc mệnh chính là hạ cổ tặc mệnh lên người thái tử điện hạ và người nọ. Loại cổ này đã ở trong người vị tên Mạc Thế Di kia, đương nhiên, trên người thái tử điện hạ cũng có, ở trên ngực.”

Trong lòng Vương hoàng hậu chấn động dị thường, nhưng trên mặt nàng lại không có nửa điểm khác thường, cứ như vậy lạnh băng nhìn Thành Thông, châm chọc nói: “Bản cung không đảm đương được tiếng ‘mẫu hậu’ này của tứ hoàng tử đâu.”

Sắc mặt Thành Thông thay đổi, nhưng hắn nhịn xuống. Thành An cũng hành lễ với Vương hoàng hậu, nói: “Mẫu hậu, ngài không thích nhi thần, nhưng mặc kệ nói thế nào nhi thần vẫn nên gọi ngài một tiếng ‘mẫu hậu’. Mẫu hậu nhất định sẽ nói việc này là nhi thần hãm hại, nhưng mà có lẽ mẫu hậu không biết, vị Dương trưởng lão bị ngài diệt khẩu kia có một đồ đệ. Trước khi Dương trưởng lão rời khỏi Miêu Cương đã nghĩ có thể mình sẽ bị diệt khẩu cho nên đã nói chuyện này cho đồ đệ của ông ta, cũng bởi vì như vậy nhi thần mới có thể theo manh mối đó mà tra được đại sự này.”

“Hoàng hậu !” Lửa giận của hoàng đế bùng lên, “Người kia trẫm đã gặp rồi. Trong những người họ Vương năm đó tham dự việc này, trẫm cũng đã tìm được vài người sống, người nên biết trẫm hận chuyện cổ độc này đến thế nào! Người đừng nghĩ rằng trẫm không biết lai lịch của Mạc Thế Di kia. Năm đó người vụng trộm đưa hắn ra khỏi cung mang đến Mạc gia ở Tuyết cốc, lấy thân phận con trai thứ Mạc gia để nuôi lớn, tiếp theo người lại đưa hắn đến Vân Hải sơn trang đảm nhiệm vị trí trang chủ, làm việc cho thái tử. Mạc Thế Di kia từ nhỏ đã mang mặt nạ, vì sao hắn phải mang mặt nạ? Đó là bởi vì bộ dạng hắn và thái tử giống nhau như đúc !” Dứt lời, hoàng thượng ném một phong thư về phía Vương hoàng hậu, Vương hoàng hậu nhặt lên, mở ra.

Thư là Vương Hiến viết cho Thành Khiêm, trong thư nói Mạc Thế Di đã rời khỏi Vân Hải sơn trang chẳng biết đi đâu, rất có khả năng đã bị Vương hoàng hậu triệu đến kinh thành. Thân thể thái tử từ từ suy yếu, Vương hoàng hậu tính toán dùng Mạc Thế Di để thay thế thái tử, bảo Thành Khiêm âm thầm lưu ý ngôn ngữ hành động của thái tử nhiều hơn.

“Hoàng hậu, người không chỉ lừa gạt trẫm, thậm chí còn cả gan làm loạn, muốn treo đầu dê bán thịt chó! Người tự cho là đã diệt khẩu tất cả những người tham dự việc này năm đó, nhưng cẩn thận thế nào cũng có sơ hở, luôn có người nghĩ cách sống sót hoặc là lưu lại đầu mối. Năm đó đúng là có một đứa nhỏ bị chìm chết, nhưng đứa nhỏ bị chìm chết kia lại không phải là đứa nhỏ mà hoàng hậu sinh hạ. Người đâu, dẫn kẻ đó tới đây!”

Đại môn bên ngoài mở ra, bốn thị vệ giải một nam một nữ đi đến. Hoàng thượng đặt câu hỏi: “Hoàng hậu, người nhận ra bọn họ không?”

Vương hoàng hậu chậm rãi siết chặt lá thư, lúc này mới nhìn về phía hai người kia, nhìn một lát, nàng lắc đầu: “Thiếp thân không nhận ra.”

“Hừ.” Hoàng đế hỏi hai người kia, “Mau nói hết những gì các người biết ra!”

Nam tử kia đã bị dùng hình, nơm nớp lo sợ nói: “Nô tài thấy người ôm đứa nhỏ kia đi ra ngoài lặng lẽ đi theo một đường khác, lúc ấy nô tài không biết là chuyện gì nên liền đi theo, nhìn thấy có người ôm một đứa nhỏ khác đến đối với đứa nhỏ đó.....”

Hắn còn chưa nói xong, nữ tử kia liền khóc kêu: “Thỉnh hoàng thượng làm chủ cho thảo dân..... Tỷ tỷ của thảo dân vừa sinh hạ đứa nhỏ đã bị người mang đi, tỷ tỷ và tỷ phu của thảo dân chết không minh bạch, thỉnh hoàng thượng làm chủ cho thảo dân.....”

Hai người ở đó khóc kêu, nội dung chính là đứa nhỏ sinh ra bị đánh tráo. Mà đứa nhỏ bị đánh tráo kia cũng chính là đứa nhỏ mua từ ngoài cung đến rồi bị chìm chết. Mà vào ban đêm cha nương thân sinh của đứa nhỏ cũng bị lửa thiêu cháy. Tiếp theo, hoàng thượng lại sai người mang đến vài người, có người trong cung, có người bên cạnh hoàng hậu, có người Vương gia, còn có đồ đệ của vị Dương trưởng lão kia, mọi người đều làm chứng là Vương hoàng hậu một mình giữ lại đứa nhỏ kia, hơn nữa còn hạ cổ trên người thái tử và đứa nhỏ kia để kéo dài mạng cho thái tử.

Đội những nhân chứng này đều bị mang đi, hoàng đế lại nện một quyền xuống bàn: “Hoàng hậu, người còn gì để nói! Mạc Thế Di đâu?! Người giấu Thành Khiêm đi đâu rồi!”

Vương hoàng hậu vẫn là bộ dạng bình tĩnh kia, không chút kích động. Thấy nàng như vậy, lòng bàn tay Thành An và Thành Thông tràn đầy mồ hôi lạnh, Vương hoàng hậu biểu hiện vượt quá dự đoán của họ. Hai người lại nhìn thái tử từ đầu đến cuối đều không hề mở miệng, chỉ thấy người nọ cũng cực kỳ bình tĩnh, trong lòng bọn họ lại càng bất an. Nhưng nghĩ đến những gì họ tra được đều là sự thật, hai người lại thoáng thả lỏng, lần này Vương hoàng hậu và thái tử tuyệt đối không chạy được.

Vương hoàng hậu nhẹ nhàng thở ra một hơi, không sợ nhìn về phía hoàng thượng: “Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do..... Hoàng thượng đã nhận định trong lòng là bản cung có tội, vậy có nhân chứng hay không, nhân chứng này nói những cái gì kỳ thật đều không quan trọng, không phải sao?” Cười cười, Vương hoàng hậu tự mình ngồi xuống, cầm lấy chén trà đã lạnh trên bàn, uống một ngụm, tựa hồ là muốn nuốt cổ họng.

Vương hoàng hậu biểu hiện không chỉ làm Thành An và Thành Thông bất an, càng làm hoàng thượng nghi hoặc. Buông chén, Vương hoàng hậu lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, âm u nói: “Hoàng thượng đã hơn một năm dốc lòng học đạo, không hỏi chính sự. Bây giờ có người mang đến cho hoàng thượng nghe nói là tiên đan trường sinh bất lão, hoàng thượng tự nhiên là long nhan đại duyệt, người khác nói cái gì thì chính là cái đó.”

“Lời này của mẫu hậu là có ý gì?” Thành Thông lạnh mặt, “Thuốc trường sinh bất lão này là con mắt gần hai năm mới không dễ dàng tìm được, mẫu hậu có thể không thích nhi thần nhưng không thể vũ nhục tâm lòng hiếu thuận của nhi thần với phụ hoàng.”

“Hừ.” Có người hừ lạnh, Vương hoàng hậu nhìn sang, Thành An và Thành Thông nhìn sang, hoàng đế tự nhiên cũng nhìn sang.

“Thành Lệ.” Không gọi thái tử, hoàng thượng lạnh mặt, “Người cười cái gì?”

Thái tử tùy ý đứng đó, tuy là tùy ý nhưng khí thế cũng tuyệt đối không thể khinh thường. Ý ngạo ngạo khác khóe môi, thanh âm không cao cũng không thấp, không gấp cũng không chậm: “Thuốc trường sinh bất lão?”

Phụ hoàng, xin thứ cho nhi thần học thức nông cạn. Nhi thần thuở nhỏ khổ đọc sách sử, còn chưa bao giờ thấy qua các đời lịch đại có người trường sinh bất lão như vậy. Hay là, thuốc trường sinh bất lão này cố tình lại rất khó xuất hiện ở triều đại ta? Một khi đã trùng hợp như vậy, vậy làm sao Thành Thông lại có thể khẳng định là ‘thuốc trường sinh bất lão’ được? Chẳng lẽ, hắn đã ném qua rồi?” Y không gọi nổi cái gì mà “đệ đệ”.

Thành Thông vội vàng nói: “Tiên đan khó cầu, trên đời chỉ có một viên.”

“Nếu chỉ có một viên, sao có thể khẳng định là ‘thuốc trường sinh bất lão’?”

Thành Thông lập tức im lặng, mi tâm hoảng để nhú thật chặt. Hoàng hậu sau khi giật mình ngẩn ra thì lại cầm lấy chén trà lạnh kia, nhấp môi uống.

Thành An lập tức mở miệng: “Tiên đan này là đệ thành tâm cầu được từ một vị cao tăng đắc đạo. Vị cao tăng kia chỉ một chỗ, nói thuốc bất lão xuất hiện ở đó, nhưng chỉ người thành tâm mới có thể cầu được. Lúc ấy đệ không thể ra kinh nên bảo tứ đệ đi tìm. Tứ đệ nhiều lần trải qua gian nan hiểm trở, cuối cùng dùng thành tâm mà cảm động trời xanh, tìm được viên tiên đan bất lão này.”

“Ồ, dùng thành tâm có thể cầu được? Như thế nghĩa là lúc trước không hề xuất hiện người có tâm? Cố tình chỉ xuất hiện trên hai người các người?” Vương hoàng hậu chêm một câu.

“Thái tử điện hạ! Huynh có thể không tin thành tâm của ta, nhưng viên tiên đan này quả thật là thuốc trường sinh bất lão. Ta quỳ ở nơi đó bảy ngày bảy đêm, khi gần như ngất đi là lúc một vị tiên nhân cười cầu vòng bảy sắc dừng trước mặt ta, đưa ra viên tiên đan này, nói tiên đan này có thể làm người ta trường sinh bất lão.” Dường như là thật sự bị ủy khuất, Thành Thông kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay chằng chịt vết thương, “Những vết thương này đều là trên đường tìm thuốc lưu lại.”

Dứt lời, hắn quỳ xuống: “Phụ hoàng, nhi thần vì ngài tìm tiên đan này, không vì cái gì khác, chỉ là hi vọng phụ hoàng có thể vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hi vọng.....” Nói tới đây, Thành Thông che miệng lại, nói không được nữa, bả vai run rẩy, ủy khuất đến cực điểm.

“Mau đứng lên.” Hoàng đế cảm động cực.

Thành Thông định đứng lên, lại bị người đá vào lưng một cái, hắn lại quỳ trở về.

“Thành Lệ!” Hoàng thượng nổi giận.

Thái tử vẫn cong khoe môi, nói: “Sao phụ hoàng không nghe nhi thần nói hết lời? Trước cứ để hắn quỳ đi.”

“Thái tử điện hạ! Người không cần khinh người quá đáng!” Thành An đi đỡ Thành Thông, nhưng cũng bị thái tử đá một phát, trực tiếp quỳ xuống. Cái này làm hoàng thượng càng thêm tức giận đến mức đứng lên.

“Phụ hoàng.” Thái tử thu lại nét cười nơi khoe miệng, thần sắc nháy mắt trở nên lãnh lệ vài phần, hoàng thượng đang muốn tức giận liền bị khí thế của y chấn động, không nói ra lời. Vương hoàng hậu buông chén trà xuống, ánh mắt lờ lờ.

“Phụ hoàng nói người anh em kia của nhi thần còn sống, nói mẫu hậu lợi dụng cổ độc để chữa bệnh cho nhi thần, vậy phụ hoàng, người anh em kia của nhi thần ở đâu rồi?”

Lần đầu tiên bị khí thế của thái tử ngăn chặn, hoàng thượng hồi thần liền lập tức động sát khí, hắn chậm rãi ngồi xuống: “Người nọ công phu rất cao, đã trốn khỏi Vân Hải sơn trang, trầm đang phái người truy bắt hắn.”

“Thì ra là còn chưa bắt được người đã định ra hình phạt rồi.” Không chút giữ mặt mũi cho phụ hoàng của mình, thái tử tiến lên hai bước, cách người phía trên cao kia chỉ khoảng năm bước chân, “Phụ hoàng, nhi thần hiểu được, ngài chính là muốn trị tội nhi thần.”

“Thái tử nói rõ xem?” Hoàng thượng không chế được sát khí của mình, đột nhiên kinh hãi phát giác thái tử đã không phải thái tử lúc trước nữa.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Thái tử nhìn về phía hai người bị y đá đến không thể đứng dậy nổi, lại giương mắt, “Phụ hoàng từ đầu tới cuối đều không hề hỏi trên người nhi thần có cổ độc hay không.”

Hoàng thượng ngậy người, Thành An và Thành Thông ngẩng đầu lên, trên mặt là một đôi mắt trừng lớn. Thái tử nghiêng người, nhìn về phía hai người kia, ánh mắt lạnh lẽo: “Các người luôn miệng nói trên người bản cung có cổ độc, vậy bản cung cũng muốn hỏi một chút, nếu trên người bản cung không có cổ độc, các người nên giải thích thế nào với bản cung đây?”

Thành An nhìn Thành Thông, Thành Thông cũng nhìn Thành An. Bọn họ, không nghĩ tới. Nhưng, sao có thể không có cổ độc?! Đó là do Thành Khiêm và Vương Hiến chính miệng nói! Cũng là đồ đệ của Dương trưởng lão kia chính miệng chứng thực! Chẳng lẽ có trá?!

Lại hừ lạnh một tiếng, thái tử chuyển hướng một người khác: “Phụ hoàng, nếu trên người nhi thần sạch sẽ, phụ hoàng, nên cấp nhi thần một cái công đạo như thế nào đây? Nhi thần thân là thái tử, thân là thái tử, lần lượt bị người hãm hại hết lần này đến lần khác, phụ hoàng..... thái tử mà ngài chính miệng lập ra chỉ không đáng một đồng, ai cũng có thể đến đạp hai chân, đến đánh hai quyền như vậy?”

Hoàng đế im lặng, theo bản năng nói: “Người cõi y phục ra cho trẫm nhìn ngực của người.”

“Nếu nhi thần không có thì sao?!” Thái tử chỉ hỏi câu này. Bàn tay Vương hoàng hậu nắm chặt thành quyền trong tay áo, móng tay thật dài đâm vào lòng bàn tay, cực kì lo lắng, lo lắng thái tử thật sự cõi y phục.

Câu hỏi này, là đang hỏi hoàng đế.

“Phụ hoàng, nhi thần liên tục bị người nói xấu, nhi thần muốn biết, nếu trên người nhi thần không có cổ trùng, nếu nhi thần có thể chứng thực là mình bị vu oan, phụ hoàng, ngài nên cấp nhi thần một cái công đạo như thế nào?”

“Cha! Cha đừng hỏi bọn chúng! Chúng có tâm muốn hại cha! Muốn giết cha! Con không buông tha bọn chúng! Con không buông tha bọn chúng!” Theo một tiếng rống to phần nộ đến cực điểm, một chiếc bình sứ nhắm vào gáy Thành Thông bay tới.

“Tứ đệ !”

“A !”

“Loảng xoảng!”

“Ta đánh chết người! Đánh chết người!”

Tiếp theo đó là một cái bóng, một cái bóng bổ nhào vào người Thành Thông. Cho dù đầu Thành Thông đã bị ném ra một lỗ máu, người đột nhiên xuất hiện này lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, tư thế âm âm làm tắt cả mọi người chấn động tại chỗ, giơ nắm đấm lên chào hỏi Thành Thông và Thành An.

“Ta cho các người bắt nạt cha ta này! Ta cho các người bắt nạt cha ta này!”

“A a a — ! !”

“Người đâu, người đâu mau tới đây!”

Nháy mắt đã bị đánh đến chết đi sống lại, hai người ôm đầu gào to thê thảm. Thái tử là người đầu tiên phục hồi tinh thần, y xông lên ôm lấy người đang phần nộ kia từ phía sau, rốt cuộc không thể bình tĩnh.

“Bất Do Bất Do.”

“Ta đánh chết bọn chúng đánh chết bọn chúng!”

Người bị giữ lại tay đã không đánh tới nữa, liền dùng chân đá. Bị đánh cho mặt mũi bầm dập, Thành An và Thành Thông lại trúng tiếp mấy đá.

“Bất Do Bất Do, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại.”

Thái tử gắt gao ôm lấy người đang không ngừng giãy dụa, người đang giãy dụa hai mắt đỏ bừng, khóe mắt còn vương lệ. Chân cũng không đá tới, hấn xoay người ôm lấy thái tử, khóc rống lên: “Ô ô..... Cha..... Cha..... Con đã nói không để cha trở về cha còn trở về..... Bọn họ bắt nạt cha, bọn họ người nào cũng bắt nạt cha..... Ô ô.....”

Hoàng thượng ngây người, hoàng hậu ngây người, Thành An và Thành Thông ngây người, thái tử cũng ngây người. Chuyện, này, là, thế, nào, đây.....

“Bất Do?” Vì sao, phải, gọi y, là, cha?

Tim Mạc Thế Di thẳng tắp rơi xuống. Vì sao phải nói, qua hôm nay?

67. Chương 67

Tình cảnh giường cung bật kiếm trong ngự thư phòng bị một người không biết từ đâu ra xâm nhập đánh cho thất linh bát lạc. Nhưng điều này cũng không làm không khí dịu đi, mà là càng thêm quỷ dị.

Một.....Ồ, nam tử, chưa thấy rõ mặt, thấp hơn thái tử một cái đầu gọi thái tử là cha. Thái tử nhìn trước nhìn sau cũng chỉ có hai đứa con, hoàng thượng biết, hoàng hậu biết, Thành An và Thành Thông cũng biết, nhưng tuyệt đối không phải khuôn mặt này!

Người khóc so với Thành Thông còn ủy khuất gấp trăm lần gấu bao bám trên người thái tử, trong ngự thư phòng nếu không tính đến tiếng khóc của hắn, thật là yên tĩnh đến mức nếu có cái kim rơi xuống thì cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Chốc nữa người để ta nói, không phải nói gì hết, ta hỏi người người chỉ cần gật đầu là được.” Thừa dịp mọi người đều choáng váng, Nguyệt Bất Do nhanh chóng lặng lẽ nói một câu bên tai Mạc Thế Di, rồi mới ôm chặt Mạc Thế Di càng thêm gào lên: “Oa oa..... Cha..... Theo con trở về đi, theo con trở về đi..... Bọn họ đều bắt nạt cha, đều bắt nạt cha.....”

Tâm, run lên. Thái tử mặc kệ những người khác, trấn an người thật sự đang khóc trong lòng. Người trong lòng không phải diễn trò, y có thể nhận ra được, người này đang khóc, đang khóc vì y.

“Bất Do, không khóc, không khóc.” Mạc Thế Di có thể lạnh lùng với bất kì kẻ nào, nhưng tuyệt đối không thể lạnh lùng với người này. Một tay vỗ nhẹ trấn an người trong lòng, Mạc Thế Di lấy khăn ra lau nước mắt cho hắn.

Tiếng khóc của Nguyệt Bất Do nhỏ đi một chút, ngẩng đầu, hai mắt long lanh đầm lệ: “Cha, chúng ta đi thôi, nơi này không tốt, người ở đây đều bắt nạt cha.”

Mạc Thế Di nói không nên lời, tiếng cha này của Nguyệt Bất Do, là thật, hay giả?

Nước mắt lại rơi, một nửa là rơi vì Mạc Thế Di, một nửa là rơi vì trái tim đau đớn. Hắn nhìn ra Mạc Thế Di bất an, nhìn ra Mạc Thế Di không thể chấp nhận.

“Người, là ai? !” Hoàng đế cứng rắn hỏi. Hắn dù sao cũng là hoàng đế, lực khống chế vẫn mạnh hơn người khác một chút, nhưng giờ phút này, hắn cũng chỉ còn một chút ấy thôi.

Khoé miệng Nguyệt Bất Do run rẩy, quay đầu, ánh mắt hung tợn. Hắn vừa quay đầu sang, những người khác tự nhiên thấy rõ ràng mặt hắn, từng đợt hút không khí vang lên. Khuôn mặt kia..... Khuôn mặt kia.....

“Người!” Vương hoàng hậu đứng lên, biểu cảm được khống chế có thể nói là hoàn mỹ lúc trước có xu thế biến mất.

Dùng sức lau ánh mắt, Nguyệt Bất Do đứng trước người thái tử, lấy tư thái bảo hộ, tức giận nói: “Ta tên là Nguyệt Bất Do, là con của hắn ! Hắn là cha ta !”

“Nguyệt Bất Do?!” Hoàng hậu thất thanh, là, Nguyệt Bất Do, kia?!

“Nguyệt Bất Do? !” Những người khác kinh ngạc, ai?

“Người gọi Nguyệt Bất Do, sao có thể là con của thái tử?!” Vẫn là Hoàng thượng phản ứng mau. Thái tử nhếch miệng nhìn chằm chằm vào gáy người phía trước. Đối phương nắm tay y, bàn tay lạnh như băng, làm y nhớ tới lúc người này ở trong phòng băng.

Hít hít cái mũi, nâng tay dùng tay áo chà xát nước mũi chảy ra, Nguyệt Bất Do nắm chặt bàn tay không bị Mạc Thế Di rút ra, lớn tiếng nói: “Nương ta họ Nguyệt, ta theo họ của nương ta.”

“Người nói người là con của thái tử, đây là chuyện gì vậy !” Hoàng đế tức giận cực kì.

Nguyệt Bất Do lại nâng tay muốn quẹt nước mũi, một người càng nhanh hơn, đưa khăn cho hắn lau. Nguyệt Bất Do không dám quay đầu, lại tham luyến để người nọ lau nước mũi cho mình. Nhìn thấy cử chỉ giữa hai người, trong lòng hoàng hậu kinh hoàng, hoàng đế thì mang lửa giận lại hỏi: “Thái tử! Đây là chuyện gì vậy?”

“Còn có thể là chuyện gì!” Nguyệt Bất Do không thèm quan tâm người phía trên là kẻ có quyền lực lớn nhất thiên hạ, nhìn thẳng đối phương, lửa giận so với đối phương cũng không hề nhỏ, “Ta đã nói ta theo họ nương ta. Nương ta đi theo cha ta rồi có ta, nhưng nương ta không muốn theo cha ta hồi kinh, cho nên giấu diếm cha ta có ta. Cha ta không muốn miễn cưỡng nương ta nên đã về kinh một mình. Về sau nương ta bệnh chết, bảo ta đi tìm cha. Sau nữa thì cha ta biết đến sự tồn tại của ta, đi tìm ta, rồi ta mới theo cha ta trở lại.”

“Thái tử?!” Thanh âm của Vương hoàng hậu đã run lên.

“Thái tử!” Hoàng đế thì không tin.

Tay kia của Mạc Thế Di khoát lên bờ vai cứng còng của người phía trước, vẫn nhếch miệng. Nhưng động tác của y trong mắt người khác xem ra cũng là cam chịu.

“Ta cuối cùng cũng hiểu được vì sao nương ta không để cha ta biết là có ta, vì sao không để ta theo cha ta về kinh! Thì ra nơi này có nhiều người xấu như vậy!” Dứt lời, hắn phẫn nộ trừng mắt với Thành An và Thành Thông đang kinh ngạc, thân mình cử động muốn nhào lên đánh, bị người kia vội ôm lấy từ phía sau.

“Bất Do.” Tay Mạc Thế Di ôm lấy hắn thật chặt thật chặt.

Nguyệt Bất Do chỉ vào hai người kia bắt đầu mắng: “Các người vu hãm cha ta, ta không buông tha các người!” Dùng sức giật mở tay Mạc Thế Di, hắn xoay người, ngửa đầu: “Cha! Cha cho bọn họ nhìn ngực cha xem, cho bọn họ nhìn xem cha có trùng hay không! Dù sao con là con cha mà khi cùng cha tắm rửa cũng chưa hề nhìn thấy, con muốn xem xem là bọn họ nhìn thấy ở chỗ nào!”

Hoàn toàn không cho bất kì kẻ nào cơ hội mở miệng, Nguyệt Bất Do túm vạt áo Mạc Thế Di xé sang hai bên.

“Roẹt –”

Hoàng bào thái tử cứ như vậy bị xé ra một cách không hề cung kính, phía dưới hoàng bào, lồng ngực trắng nõn sạch sẽ hiện ra. Đừng nói là trùng, ngay cả một vết sẹo cũng không có.

“Ở đâu hả! Ở đâu hả! Nơi nào có nơi nào có!” Như thể sợ người khác không tin, Nguyệt Bất Do lại dùng lực, nửa thân trên của Mạc Thế Di gần như bại lộ hết trước mặt mọi người, vẫn như cũ, sạch sẽ, trắng nõn.

“Chỗ nào có hả! Chỗ nào có hả!” Nguyệt Bất Do quay đầu hung tợn trừng vị hoàng đế đã kinh ngạc đến phát ngốc, “Ở đâu có hả!”

“Bất Do.” Kéo tay người này, Mạc Thế Di kéo lại y phục, trong mắt chỉ có Nguyệt Bất Do.

Đôi mắt không khổng chế được đỏ lên, không phải làm bộ. Không dám nhìn vào mắt Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do nghiêng răng nghiêng lợi với người phía trên: “Người ta đưa người một viên thuốc trường sinh bất lão liền đổ người đến đầu óc choáng váng rồi, một người vẫn là hoàng đế cơ đấy. Thứ lai lịch không rõ mà cũng dám ăn!” Một tay chỉ vào Thành Thông, Nguyệt Bất Do vẫn nhìn người nọ, “Người biết hắn tìm thuốc cho người ở đâu không? Ở Miêu Cương! Miêu Cương đấy!”

“A!”

“Người nói vậy!”

Sợ tới mức đặt mông ngồi phịch xuống là hoàng đế, kêu nói bậy là Thành Thông. Bối rối quỳ xuống, Thành Thông định cãi lại, lại bị một luồng gió đột nhiên thổi tới điểm á huyết. Ngay tiếp theo, thân thể Thành An lay động vài cái, xụi lơ xuống đất.

“Người !” Hoàng đế bị dọa.

“Người thành thật nghe cho ta!” Không chút khách khí phun ra một câu, một bàn tay của Nguyệt Bất Do vẫn luôn không buông tay Mạc Thế Di ra.

“Cha ta lần này rời khỏi kinh thành là vì đi tìm ta. Hắn đi biên nam là vì ta luôn ở biên nam, mà ta ở biên nam chính là vì kẻ đó ở biên nam!”

Không thể nhúc nhích và nói chuyện, sắc mặt Thành Thông trắng bệch, trong mắt tràn đầy kinh hoàng cùng vội vàng muốn biện bạch.

Biên nam, địa giới Miêu Cương, không biết hoàng đế nghĩ tới cái gì, sắc mặt lập tức trắng.

“Người nhất định không biết đúng không, cái tên Thành Khiêm kia lén cưới công chúa Miêu Cương. Mà gã con này của người thì ở Miêu Cương lấy thân phận đại ca của phò mã tìm kiếm cao nhân cổ độc khắp nơi. Người đoán xem, hắn tìm cao nhân cổ độc làm gì?”

“Làm gì?” Sắc mặt hoàng đế càng trắng.

“Còn có thể làm cái gì nữa.” Ném ra một ánh mắt “người thật dần”, Nguyệt Bất Do cười lạnh, “Đương nhiên là để làm thuốc trường sinh bất lão cho người rồi.”

Yết hầu hoàng đế giật giật, không tin: “Người có chứng cứ gì?”

“Chứng cứ thì nhiều lắm.” Nguyệt Bất Do khinh thường nói: “Người tùy tiện phái vài người mang bức họa của hắn đến Miêu Cương Bát Khương trại hỏi thử xem, ai không biết mặt vị Cố công tử ca ca của phò mã này chứ. Hắn ngốc ở đó suốt hai năm cơ mà.”

“Cố công tử? !” Vương hoàng hậu kinh hô, tiếp theo kêu to: “Hoàng thượng, nếu bản cung nhớ không lầm, nhà mẹ đẻ Vân phi là họ Cố!”

Thân thể Thành Thông run lên, hắn khẩn cầu nhìn phụ hoàng, thỉnh cầu phụ hoàng cho hắn một cơ hội giải thích.

Nguyệt Bất Do rất không khách khí tiếp tục nói với Hoàng thượng: “Cha ta bị người Miêu dùng cổ độc làm hại học máu, ta liền đi Miêu Cương tìm kẻ chủ mưu hại cha ta. Không ngờ ta ở đó lại phát hiện vị Cố công tử này. Sau khi gặp được cha ta thì ta lập tức tả lại dáng vẻ Cố công tử này cho cha ta biết, cha ta vẽ ra xem thì không ngờ là hắn, liền nhanh chóng đưa ta về kinh để nói cho người. Nhưng cha ta có bệnh tim, trên đường trì hoãn chút thời gian nên mới để bọn họ được tiên cơ. Mà người cũng không nhìn xem tiên đan kia rốt cuộc là thứ gì đã ăn rồi. Thiên hạ này có chỗ nào ta chưa đi qua? Người bảo hắn nói xem hắn cầu được tiên đan ở chỗ nào, ta cũng đi, đừng nói quỳ bảy ngày bảy đêm, cho dù phải quỳ bảy mươi ngày bảy trăm ngày bảy ngàn ngày ta cũng phải cầu được viên tiên đan kia cho cha ta ăn, miễn cho hắn luôn bị người ta bắt nạt, còn phải chịu đựng bệnh tim tra tấn.”

“Thành — Thông !” Ngón tay hoàng đế khẽ run rẩy chỉ vào Thành Thông.

“Người đừng vội phát hỏa, ta còn chưa nói xong đâu.” Nguyệt Bất Do buông lỏng bàn tay Mạc Thế Di, lại bị đối phương gắt gao nắm lấy. Trái tim, đau đớn. Nguyệt Bất Do cố giữ vẻ ngang ngược trên mặt, tiếp tục vạch trần: “Mạc Thế Di mà các người nói, ta biết. Các người đi ra ngoài hỏi thăm thử xem, Nguyệt Bất Do ta còn tìm y tỹ vô suốt ba năm cơ mà.”

“Người quả thực.....” Vương hoàng hậu nhất thời lờ lờ.

Hoàng đế lập tức hỏi nàng: “Hắn quả thực cái gì?”

Đầu óc Vương hoàng hậu xoay chuyển cực nhanh, nàng nhìn hoàng đế: “Mạc Thế Di là trang chủ Vân Hải sơn trang, cũng là đệ tử nhập môn của bá phụ bản cung. Năm năm trước, bản cung nghe nói có người tìm y luận võ, nhưng sau khi người nọ thua thì liền bỏ chạy, nói năm sau lại so tiếp. Năm thứ hai, người nọ quả nhiên lại tới nữa. Lúc ấy bản cung hiểu kì nên hỏi Vương Tông, hắn nói người này gọi Nguyệt Bất Do. Võ

công của Mạc Thế Di nghe nói là thiên hạ đệ nhất, người này có thể chạy trốn từ tay y, bản cung tự nhiên cũng lưu tâm, chẳng qua hai năm trước bản cung đã không còn nghe được tin tức hần tìm Mạc Thế Di luận võ nữa.”

“Đương nhiên là không nghe được rồi.” Nguyệt Bất Do oai phong chống nạnh, “Hiện tại thiên hạ đệ nhất là ta.”

“Người?” Vương hoàng hậu nhìn vào mắt thái tử, nhưng nàng xem không hiểu ánh mắt thái tử.

“Hừ, Nguyệt Bất Do ta không xưng thiên hạ đệ nhất, ai dám xưng? Các người đi ra ngoài hỏi thăm thử xem, trên giang hồ ai chẳng biết Nguyệt đại gia ta lợi hại. Ta đã thua y ba lần, thì làm sao? Còn không phải bị ta giết?”

“Bị người giết?!” Giọng Vương hoàng hậu the thé vài phần.

“Bị người giết?!” Giọng hoàng đế cũng nhon hoắt không kém.

“Đúng vậy.” Nguyệt Bất Do gật đầu tỏ vẻ đương nhiên: “Không giết y làm sao ta làm thiên hạ đệ nhất được? Y lại không chịu cầu xin ta tha thứ.”

“Bất Do.” Thái tử mở miệng, giọng mang trách cứ, “Con lại giết người.”

Nguyệt Bất Do dẩu miệng: “Con bảo y giao ngôi vị thiên hạ đệ nhất cho con, y không chịu, con tức giận! Thiên hạ đệ nhất là của con!”

“Con đánh bại y là đủ rồi, sao lại có thể giết y? Dù nói thế nào y cũng là người của Vân Hải sơn trang, con cũng không phải không biết lai lịch Vân Hải sơn trang.” Thái tử xoay người hần lại, giáo huấn ngay tại trận, “Con đã đáp ứng cha sẽ không loạn giết người.”

Nguyệt Bất Do bị Mạc Thế Di nắm tay, ngay khi y nói tiếng “cha” thì bàn tay liền run lên một chút, nhưng trên mặt hần lại là càng thêm bất mãn. “Khi con đáp ứng cha thì đã giết y rồi, biết làm sao được? Chẳng lẽ con phải đi cầu một viên thuốc trường sinh bất lão để cứu sống y sao? Hơn nữa, có thứ kia chắc chắn con sẽ giữ cho cha ăn, không thềm cho người khác.”

Bất đắc dĩ thở dài, thái tử tiếp tục giáo huấn: “Tốt lắm, con đã đáp ứng cha, sau này không được lạm sát kẻ vô tội. Với lại, vừa rồi con cũng đã đáp ứng cha sẽ ngoan ngoãn ở bên ngoài đợi, nhưng con lại không làm được.”

“Bọn họ bắt nạt cha!” Giọng Nguyệt Bất Do lập tức cao vút, mặt cũng giận đến đỏ lên, “Con đáp ứng cha ngoan ngoãn đợi ở bên ngoài, nhưng mà bọn họ bắt nạt cha! Nương nói, con phải bảo vệ cha! Ai bắt nạt cha con liền đánh kẻ đó!” Nói nhiều nên cảm xúc của Nguyệt Bất Do lại không ổn định, tránh khỏi lòng “cha” định đi đánh Thành Thông và Thành An.

Thái tử lẹ tay lạnh mắt giữ chặt hần, khoá chết hần trong lòng, trấn an: “Bất Do Bất Do, cha không có việc gì, cha không có việc gì, không kích động không kích động.”

“Bọn họ bắt nạt cha bắt nạt cha, con không buông tha bọn họ không buông tha bọn họ!” Nguyệt Bất Do còn đang giãy dụa.

Thái tử ôm mặt Nguyệt Bất Do vào trong lòng mình, một tay khê vuốt lưng hần, miệng càng không ngừng dỗ: “Cha không có việc gì cha không có việc gì, cha không phải đang rất tốt sao? Cha không có việc gì cha không có việc gì. Bất Do Bất Do, tỉnh táo lại tỉnh táo lại.”

Đỗ hơn nửa ngày, người trong lòng không phản kháng nữa, lại cúi đầu khóc: “Cha..... Bọn họ bắt nạt cha..... bắt nạt cha..... Chúng ta rời khỏi nơi này được không? Rời đi được không?”

“Được được được..... Không khóc, không khóc nữa nào.”

Hướng về hoàng hậu đang nhìn đến ngốc làm một động tác chó có lên tiếng, thái tử chậm rãi lùi ra phía sau, lùi đến trước ghế dựa, chậm rãi ngồi xuống, rồi mới ôm người đã an tĩnh trong lòng đặt ngồi trên người, giống như thật sự đang ôm đứa con đang kinh hoảng của mình.

“Bất Do, con nói cho cha, Mạc Thế Di ở đâu rồi?”

“..... Ừm..... Chết.”

“Chết ở chỗ nào rồi?”

“Ừm..... Không nhớ được.....”

“Con nghĩ lại xem.”

“Ừm..... Cha, con đói bụng.”

“Người đâu.”

“Có nô tài.”

“Lấy đồ ăn đến, nhanh lên!”

“Vâng.”

Vương hoàng hậu lập tức sai người đi lấy đồ ăn.

“Thái tử.....”

Hoàng đế lên tiếng, thái tử lại làm động tác dừng lên tiếng với hắn, rồi mới nhìn người trong lòng. Người trong lòng tựa hồ đang ngủ, hơi thở vững vàng hơn rất nhiều.

Thái giám rất nhanh bưng đồ ăn còn có nước trà tới. Vương hoàng hậu tự mình bưng một khay điểm tâm đặt trên bàn bên cạnh thái tử, lại vội nhìn người đang hơi khép mắt trong lòng thái tử. Giống, quá giống, khuôn mặt kia quá giống thái tử! Nàng cũng không nhận được tin tưởng đây là con trai của “thái tử”.

“Bất Do, tỉnh nào, ăn điểm tâm.”

“Ừm.....”

Dụi dụi mắt, Nguyệt Bất Do mở to mắt, rồi mới vội đoạt lấy điểm tâm ăn. Thái tử mang trà lên dứt cho hắn uống, ăn ba khối điểm tâm, uống hai chén trà, Nguyệt Bất Do nấc một tiếng, lắc đầu, ăn no rồi. Không khí trong ngự thư phòng quý đệ đến mức làm người ta nổi da gà.

Vỗ nhẹ lưng Nguyệt Bất Do để thuận khí cho hắn, thái tử lại hỏi: “Bất Do, nghĩ ra chưa?”

“Ừm.....” Nguyệt Bất Do cào cào đầu, “Cụ thể không nhớ rõ. Dù sao cũng là một nơi có rừng cây có hồ. Con cùng y đánh ba ngày ba đêm mới phân thắng bại. Con bảo y nói con mới là thiên hạ đệ nhất, y không chịu, con liền không nhận được giết y.”

“Vậy con có chôn y không?”

“Vì sao con lại phải chôn y? Y cũng không chịu nói con là thiên hạ đệ nhất.” Dứt lời, Nguyệt Bất Do còn nặng nề bắt mồm hừ một tiếng, cúi đầu.

Ngồi bên cạnh, Vương hoàng hậu lên tiếng: “Bất Do, năm nay ngươi, bao nhiêu tuổi rồi?”

“ Bao nhiêu tuổi?” Nguyệt Bất Do lại cào cào đầu, “Để ta tính đã.”

Cong ngón tay tính tính, Nguyệt Bất Do trả lời: “Hình như là mười chín.”

“Mười chín?” Vương hoàng hậu nhìn về phía thái tử.

Cầm thái tử cứng ngắc, nói: “Năm ấy, con đến Giang Nam đi tuần, gặp, mẫu thân của Bất Do. Nàng, không muốn theo con về kinh, nhi thân, cũng không muốn miễn cưỡng nàng. Ai biết, nàng đã có cốt nhục của nhi thân rồi. Trước khi nương hân lâm chung đã nhờ người đưa hắn đến chỗ nhi thân, nào biết người nọ ở trên đường gặp phải kẻ cướp, bị giết, may mắn có người cứu hắn. Nhưng người cứu hắn kia tính cách cổ quái, Bất Do theo người đó nên tính tình cũng trở nên như thế này. Năm Bất Do mười bốn tuổi, người nọ đuổi hắn xuống núi, Bất Do mới tới tìm con, nhi thân cũng mới có thể nhận lại đứa con này. Có lẽ là phụ tử liên tâm đi, Bất Do đặc biệt quan tâm đến người cha như nhi thân, nếu biết có người muốn hại nhi thân, hắn sẽ phát cuồng.”

“Con không buông tha bọn họ, không buông tha bọn họ.” Người đang chơi ngón tay mình đột nhiên toát ra một câu.

Thái tử vội nhẹ nhàng vuốt lưng trấn an hần, rồi mới chuyển hướng tới người đã thần sắc không xong: “Phụ hoàng, ngài tin nhi thần cũng được, không tin cũng thể. Tâm tư nhi thần đối với ngài, đối với giang sơn xã tắc vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Nhi thần biết phụ hoàng trước sau gì cũng không tin nhi thần, nhi thần cũng không thể nói gì hơn. Nhưng hôm nay, có người vu oan nhi thần lợi dụng cổ trùng tặc mệnh, nhi thần cũng đã cho phụ hoàng nhìn rồi. Về thi thể của Mạc Thế Di thì nhi thần nhất định sẽ tìm được để chứng minh nhi thần và mẫu hậu trong sạch. Còn viên tiên đan mà phụ hoàng đã ăn kia..... Phụ hoàng vẫn nên triệu ngự y đến xem thì hơn.”

Một tiếng sột soạt không rõ ràng vang lên, nếu như là bình thường hẳn không thể làm ai chú ý đến, nhưng ở thời khắc này, ở thời điểm mà một cây kim rơi cũng có thể khiến người ta chấn kinh, tiếng sột soạt kia không khác gì tiếng nổ điếc tai. Vương hoàng hậu nhìn sang, thái tử nhìn sang, Nguyệt Bất Do nhìn sang, hoàng đế tự nhiên cũng nhìn sang.

“A !” Hoàng hậu hoa dung thất sắc.

“Cha! Cẩn thận!” Nguyệt Bất Do nhảy khỏi chân Mạc Thế Di xuống che phía trước y.

“Người đâu! Hộ giá!” Hoàng đế sắc mặt trắng bệch nhảy dựng lên.

Hai người không thể nhúc nhích cũng không thể lên tiếng kia thì gần như muốn ngất đi. Một đám thị vệ vọt vào, nhưng tình cảnh trước mắt lại làm bọn hần không biết nên làm thế nào.

– Từ trong tay áo của tứ hoàng tử Thành Thông lại chui ra hai con rết lớn màu đỏ, dài hơn một thước*, bề ngang hơn một ngón tay!

68. Chương 68

Thân mình hai con rết lớn kia vằn vẹo, nhanh chóng đi tới chỗ hoàng đế. Nguyệt Bất Do cầm chén trà ném tới, chén trà nát vụn, không chỉ không ném cho rết bỏ chạy, động tác của rết ngược lại càng nhanh hơn.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Nguyệt Bất Do lén đến trước mặt một thị vệ đoạt lấy kiếm trong tay hần, ngay lúc rết bò lên trên bàn thẳng đến chỗ hoàng đế, hần vung kiếm “keng” một tiếng chém vào người con rết đi gần nhất.

“A!”

Hoàng hậu lại kêu lên sợ hãi, con rết kia không mấy may suy chuyển! Những thị vệ đang sưng sốt bị tiếng kêu này của hoàng hậu làm bừng tỉnh, lập tức vọt lên.

Keng keng keng, hết thanh kiếm này đến thanh kiếm khác chém vào người hai con rết kia, nhưng giống như chém vào vỏ thép cứng rắn, căn bản vô dụng! Hoàng thượng cũng không biết xảy ra chuyện gì, đứng đó ngơ ngác vẫn không nhúc nhích. Mắt thấy hai con rết kia sắp bò lên người hần, một thanh kiếm bay tới đẩy chúng ra khỏi mũi chân hoàng đế. Hai con rết bay đập vào tường, giãy dụa trên mặt đất một chút, lật người lại bò tới chỗ hoàng đế.

“Còn không mau chạy!” Gào to một tiếng với hoàng đế đang ngẩn ngơ, mũi kiếm trong tay Nguyệt Bất Do lại vung lên, hai con rết kia lại bị ném sang một bên. Hoàng thượng bị tiếng gào này của Nguyệt Bất Do đánh thức, hoảng hốt chạy lung tung ra ngoài. Nguyệt Bất Do lại hô to với nhóm thị vệ đang bận rộn giết rết: “Mau bảo vệ hoàng thượng đi!”

Mấy con rết này có giết cũng không chết, bọn thị vệ không chém nữa, như ong vỡ tổ lao ra bảo vệ hoàng thượng. Mà hai con rết bị Nguyệt Bất Do ném đến ném đi thì càng đánh càng mạnh, thật giống như trên người hoàng thượng có cái gì đang cuốn hút chúng, chúng cũng lao nhanh ra phía ngoài.

Hoàng đế lão gia nhanh như chớp đã không còn bóng dáng, hoàng hậu bị dọa đến mềm chân thì chỉ biết hét to. Sắc mặt cũng có chút trắng bệch, thái tử tiến lên: “Bất Do!”

“Cha! Cha đừng lại đây! Cha đi mau đi!”

Nguyệt Bất Do dùng mũi kiếm đâm trái một cái phải một cái, không ngừng đánh rết sang một bên, tiếp theo xoay người dùng một chưởng đẩy người định tới đi thật xa: “Đi mau đi!”

Ở tại chỗ do dự một lát, thái tử khẽ cắn môi, túm lấy hoàng hậu mềm chân chạy ra khỏi ngự thư phòng. Trong ngự thư phòng, ngoài hai người không thể nhúc nhích kia nháy mắt cũng chỉ còn Nguyệt Bất Do. Mục tiêu của rết rất đơn giản, chính là hoàng đế. Bây giờ kiếm chém không chết, Nguyệt Bất Do chỉ có thể ném chúng tránh xa hoàng đế, cướp lấy thời gian để hẩn chạy.

“Bất Do! Bất Do!” Thái tử ở bên ngoài gọi to.

“Cha! Đi tìm gà! Gà trống!”

“Gà trống gà trống, nhanh đi tìm gà trống!”

Đám người bên ngoài rối loạn.

“Rầm rập” hai tiếng, cửa ngự thư phòng bị người dùng chưởng phong đóng lại, người ở bên trong lại kêu: “Mục tiêu của chúng là hoàng đế, mau đưa hẩn đi xa vào!”

Hoàng đế bệ hạ vì kinh hãi quá độ nên đã sớm mất bình tĩnh, một đám hộ vệ khiêng hẩn chạy xa hết mức có thể. Lúc này nữ nhân so với nam nhân lại càng dễ dàng tỉnh táo hơn. Hoàng hậu không rời đi, nàng trấn tĩnh lớn tiếng kêu: “Nhanh đi gọi Linh Thông đạo trưởng đến đây!!”

Đúng vậy, trong cung không phải còn có sẵn đại sư sao! Lại một trận gà bay chó sủa, một đám thái giám chạy đi gọi Linh Thông đạo trưởng.

Trong ngự thư phòng truyền ra âm thanh ầm ầm, đồ sứ bị đập nát, bàn ghế đổ, đồ đạc phân tán, có thể thấy được tình huống bên trong có bao nhiêu nguy hiểm. Thái tử ở bên ngoài nôn nóng nhìn, càng không ngừng rống: “Tìm được gà trống đến chưa! Bảo Linh Thông đạo trưởng đến nhanh lên!”

Vương hoàng hậu nhìn về phía thái tử, một tay ôm lấy cánh tay vừa rồi bị thái tử gắt gao đỡ lấy, môi giật giật, cuối cùng, nàng cũng xé cổ họng gọi: “Tìm gà trống cũng lâu như thế, nuôi bọn phế vật các người có tác dụng gì!”

“Tới rồi tới rồi tới rồi, gà trống tới rồi!”

“Linh thông đạo trưởng tới rồi tới rồi tới rồi!”

Cửa mở, hai con gà trống bị ném phịch vào, Linh Thông đạo trưởng vẻ mặt hoảng sợ bị người đẩy vào, ai cũng không cam nguyện. Cửa lại bị người đóng rầm lại, ngay khi mọi người hi vọng ba vị “thần tiên” này có thể thu phục hai con rết bên trong, trong phòng chợt vang lên tiếng gà trống và người cùng kêu thảm thiết.

“Bất Do!”

Thái tử chạy lên phía trước.

“Cha! Cha đừng đi vào! Rết này quá lợi hại!”

Thái tử liền dừng bước.

“Thái tử, đừng đi vào mà.”

Vương hoàng hậu duỗi tay kéo người y lại, hai tay run rẩy. Thái tử thu tay lại tránh khỏi Vương hoàng hậu, tay Vương hoàng hậu run lên một chút, hốc mắt đỏ ửng.

“Lạch cạch — !”

“Oa a a a — !”

“Keng!”

“Cạch !”

Tiếng động bên trong làm những người nghe được run lên, qua thật lâu, trong phòng mới im lặng. Thái tử vội vàng tiến lên: “Bất Do?”

“Cha.....” Thanh âm mềm mại, yếu ớt.

“Bất Do!” Không để ý đến người đang ngăn cản mình, thái tử xông lên dùng sức đẩy cửa ra. Một người bổ nhào vào trong lòng y.

“Bất Do, bị thương chỗ nào?” Thái tử lo lắng sờ thân thể Nguyệt Bất Do, xem hấn bị thương chỗ nào.

“Không bị thương.” Nguyệt Bất Do hít hít cái mũi, đột nhiên tay chân quẩn lẩy người thái tử khóc rống lên: “Thật đáng sợ thật đáng sợ, cha..... Oa oa..... Thật đáng sợ thật đáng sợ.....”

“Chớ sợ chớ sợ, về nhà, chúng ta về nhà.”

Thái tử cố hết sức ôm con trai lùi ra sau.

“Oa oa oa..... Thật đáng sợ.....” Người bị dọa sợ càng khóc lớn hơn.

Có thị vệ thấy thái tử sắp ngã sắp xuống, vội vàng đi tới đỡ y. Dưới sự trợ giúp của thị vệ, thái tử thể lực không tốt mới giữ được chân con trai, để hấn đứng vững.

“Cha, nơi này thật đáng sợ, con muốn về nhà, oa oa.....” Nguyệt Bất Do chôn ở trong lòng cha không ngẩng đầu.

“Được được, về nhà về nhà.”

Cho thị vệ một ánh mắt, thái tử đỡ con trai bị dọa sợ về Đông cung.

Thái tử mang con đi, những người còn lại thì luống cuống tay chân đi vào ngự thư phòng xem xét. Oa oa, trong ngự thư phòng đúng là một mảnh đồng hồ hỗn độn. Đương nhiên, thế này cũng chưa là gì.

Oa a a! Cái người mất trắng đã nằm trên mặt đất rất giống Thông Linh đạo trưởng nha. Oa a a, hai cái đang run rẩy ở bên miệng gà trống là cái gì vậy? Rất giống chân rết nha.

Nhìn cơn choáng váng đầu, Vương hoàng hậu không trông cậy vào hoàng thượng đến xử lý chuyện này, còn thái tử, hốc mắt nàng lại đỏ. Bất buộc mình bình tĩnh, Vương hoàng hậu gọi đám người tổng quản thái giám, thống lĩnh thị vệ đến lần lượt công đạo.

Thành An và Thành Thông bị điểm huyết mà không người nào có thể cởi bỏ huyết đạo được thì bị thị vệ giải đi. Thông Linh đạo trưởng chỉ còn lại một hơi và hai con gà trống khoe miệng vẫn còn dính chân rết bị người mang đi, đưa đến chỗ hoàng thượng để hoàng thượng xem vật chứng.

“Đám nhân chứng ở nơi nào?” Hoàng hậu thấp giọng hỏi tổng quản thái giám, cũng là thái giám bên cạnh hoàng thượng. Đối phương nhỏ giọng nói vài câu bên tai nàng, trong mắt hoàng hậu chợt lóe lãnh quang.

※

Trở lại Đông cung, thái tử hạ lệnh bất kì kẻ nào cũng không được quấy rầy, lệnh cho Phương thống lĩnh tăng mạnh phòng thủ Đông cung, không cho bất kì người không liên quan nào tới gần tấm cung thái tử nữa bước, trái lệnh chém ngay.

Hạ từng mệnh lệnh, thái tử nhốt mình và con trai vào tấm cung, khoá hết cửa phòng và cửa sổ, đưa người lên trên giường. Người đã sớm không khóc kia cúi thấp đầu, ngồi trên giường đưa lưng về phía y, mặt hướng vào tường. Vừa lên giường, người nọ liền quay người lại. Mạc Thế Di chậm rãi cởi giày, lên giường, hai tay giữ lấy bả vai đối phương: “Bất Do?” Trong lòng, bất an.

Lần đầu tiên bỏ tay Mạc Thế Di ra, Nguyệt Bất Do cúi thấp đầu, rầu rĩ mở miệng: “Ta nói với ngươi, là nói thật.”

Nhìn bàn tay mình bị bỏ ra, hấu kết Mạc Thế Di giật giật, hai tay đặt trên đầu gối, y không hề lên tiếng.

Ở nơi Mạc Thế Di không nhìn thấy, một giọt thủy châu rơi xuống đệm chăn. Nguyệt Bất Do không lau nước mắt, không phải hấn khóc, hấn chỉ là, chỉ là bị cát bay vào mắt thôi.

Thủy châu càng rơi càng nhanh, càng rơi càng nhiều, hai tay Nguyệt Bất Do nắm chặt thành quyền, hung hăng cắn môi, khi đầu lưỡi nếm thấy vị máu tanh, hấn mới mở miệng:

“Người còn nhớ, Tiểu Tổ Mai không?”

Đồng tử Mạc Thế Di kịch liệt co rút lại.

Nâng tay lau dưới mũi, thuận tiện lau nước dính đầy trên mặt đi, đầu Nguyệt Bất Do càng thấp.

“Ta đã nói rồi, ta đến đây như thế. Khi ta đến, bản thân đã biến thành một đứa nhỏ mới sinh. Ta không biết nữ nhân sinh ta tên là gì, Tiểu Tổ Mai nói nàng không nên gả cho người, rồi bóp chết nàng.”

Phía sau truyền đến tiếng hút không khí rõ ràng.

Hốc mắt Nguyệt Bất Do chảy ra càng nhiều thủy châu. Thanh âm của hấn rất bình tĩnh, nếu không nhìn mặt hấn căn bản sẽ không biết hấn đang khóc.

“Tiểu Tổ Mai giữ lại ta là muốn ta thay ả báo thù. Ắ đặt tên ta là Cừ Di, ngày nào cũng niệm bên tai ta rằng cha mẹ ta bị người giết chết, ta phải thay cha nung nấu báo thù. Cho nên từ lúc sinh ra ta đã biết trên đời này có Mạc Thế Di, biết võ công của người là thiên hạ đệ nhất.”

“Ta bị nhốt trong thân thể đứa nhỏ, chỉ có thể nhẫn nại. Về sau ta trưởng thành, công phu cũng luyện được tương đối, ta giết Tiểu Tổ Mai rồi rời núi đi tìm người, chuyện sau đó, người cũng đều biết.”

Trước mắt một mảnh mờ lung, nỗ lực chớp mắt, còn chưa kịp thấy rõ ràng ánh mắt hấn đã lại mơ hồ. Sau vài lần, Nguyệt Bất Do buông tha chớp mắt, trước khi chết tâm, hấn nói ra một câu cuối cùng: “Thân thể này của ta, là con trai của người.”

Phía sau từ lúc có tiếng hút không khí kia thì không còn động tĩnh nào nữa. Nuốt xuống máu tanh dâng lên trong cổ họng, Nguyệt Bất Do chậm rãi đứng dậy, cúi thấp đầu lướt qua Mạc Thế Di vẫn không nhúc nhích đi xuống giường. Không dám ngẩng đầu, không dám nhìn oán hận trên mặt đối phương, Nguyệt Bất Do ngồi xổm xuống đi giày. Trên nền gạch, từng giọt nước mắt lại tuôn rơi.

Đứng lên, tấm màn đã ngăn cách hấn với người vẫn đang ngồi trên giường kia, Nguyệt Bất Do thất hồn lạc phách đi tới phía trước. Đi được hai bước, hấn mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một thanh kiếm treo ở đầu giường, là kiếm Mạc Thế Di đưa cho hấn. Nâng tay cầm lấy kiếm, Nguyệt Bất Do chúi chúi mặt, thấp giọng hỏi: “Thanh kiếm này, là lễ vật đầu tiên, ta nhận được..... Ta có thể..... mang đi không?”

Trong giường không hề có động tĩnh, qua một lát, vẫn không có động tĩnh. Nước mắt thấm ướt vạt áo, Nguyệt Bất Do treo thanh kiếm lại chỗ cũ, ú ớ nói: “Vậy, ta đây, không mang đi vậy.”

Thì ra, tan nát cõi lòng sẽ đau đớn như thế. Nhịn xuống cơn nức nở, Nguyệt Bất Do lại chúi mặt: “Mạc..... ừm, vậy, ta đi đây..... Ừ, thực xin lỗi.....”

Che miệng lại, trước khi tiếng khóc tràn ra Nguyệt Bất Do đã bước đến trước cửa, mở cửa đi ra ngoài. Đóng cửa lại trong nháy mắt, Nguyệt Bất Do dừng bước. Không được, không thể cứ như vậy đi ra ngoài. Trời, còn sáng. Nếu bị người khác nhìn thấy, sẽ mang đến phiền toái cho “thái tử”.

Tất cả trước mắt đều mơ mơ hồ hồ, Nguyệt Bất Do bằng cảm giác đi đến căn phòng nhỏ chất đống đồ đạc linh tinh, đóng cửa lại, tê liệt ngã xuống mặt đất.

Hấn đã sớm biết, hấn đã sớm biết Mạc Thế Di sẽ không chịu nổi, hấn đã sớm biết. Trái tim lạnh lẽo, Nguyệt Bất Do cúi đầu, rất đau khổ. Khi hấn bị trùy băng đâm thủng ngực cũng không thấy lạnh lẽo như thế, bây giờ lại giống như có người khoét vào tim hấn, nơi đó có lỗ thủng, cho nên đặc biệt lạnh, đặc biệt lạnh.

Không muốn sống nữa. Không giống đời trước là vì không có đối thủ, nhàm chán đến mức không muốn sống. Bị Mạc Thế Di chán ghét, bị hận, sống cũng không còn ý nghĩa. Đợi trời tối, hấn sẽ đi. Hấn biết nơi nào có núi cao nhất, hấn biết từ chỗ nào nhảy xuống thì hấn phải chết không thể nghi ngờ. Không bao giờ muốn sống lại nữa, hấn không muốn làm người nữa, không thể ở cùng Mạc Thế Di, hấn tình nguyện làm một bóng cô hồn.

“Bất Do!”

Một tiếng gào thê lương từ bên ngoài truyền đến, Nguyệt Bất Do hoảng sợ.

“Bất Do!”

Trong tiếng gào khàn khàn là thất kinh, là linh hồn rạn nứt.

“Điện hạ!”

Có người vọt vào, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

“Bất Do đâu! Người có thấy Bất Do không!”

“Không thấy. Hắn không đi ra.”

“Bất Do! Bất Do!”

Bỏ người đang ngăn cản mình ra, Mạc Thế Di định đi ra ngoài tìm người. Cửa một căn phòng mở ra, y quay đầu nhìn lại, Phương thống lĩnh đang cản y cũng quay đầu nhìn.

“Bất Do!”

Thật giống như tìm thấy đường sống trong cõi chết, Mạc Thế Di trong nháy mắt đi tới trước mặt Nguyệt Bất Do. Một tay túm lấy người đang ngậy ngốc gắt gao ôm vào trong ngực, thân thể Mạc Thế Di lấy tốc độ cực nhanh đi về phía phòng ngủ. Rầm rầm vài tiếng, Phương thống lĩnh bị chưởng phong ném ra khỏi tầm cung thái tử. Cửa đóng lại, cửa sổ đóng lại, màn rung chuyển một cái.

“Bất Do, người làm ta sợ muốn chết người làm ta sợ muốn chết!”

Những nụ hôn cực nóng cùng với một giọng nói suy yếu rõ ràng là đã bị dọa đến hạ xuống mặt, trước mắt là một mảnh mơ hồ, Nguyệt Bất Do ngốc luôn, đây là tình huống gì?

Mạc Thế Di thở thô dốc, gắt gao ôm Nguyệt Bất Do, giày cũng không cởi liền đặt người nọ trên giường không ngừng hôn, càng không ngừng hôn. Khi y nghĩ rằng Nguyệt Bất Do đã đi rồi, thời khắc đó trái tim y dường như ngừng đập. Cho đến khi một lần nữa được ôm lấy người này, y mới sống lại.

Hít hít cái mũi, Nguyệt Bất Do chớp chớp mắt; lại hít hít cái mũi, Nguyệt Bất Do lại chớp chớp mắt. Nhưng trước mắt vẫn mơ hồ một mảnh. Hai bàn tay vốn không hề cử động chậm rãi nâng lên, hắn không xác định gọi một tiếng: “Mạc, Thế, Di?” Thanh âm run rẩy chưa từng có.

“Bất Do.....” Nụ hôn dừng trên khoé miệng Nguyệt Bất Do, liếm đi huyết châu trên môi hắn.

“Mạc, Thế, Di.....?” Hai tay nhẹ nhàng đặt trên lưng đối phương, sợ ngay sau đó sẽ bị đối phương đẩy ra.

“Bất Do Bất Do.....” Tim đau, đau quá.

Hơi thở nháy mắt không xong, Nguyệt Bất Do sống hai đời, sống mấy chục năm, lần đầu tiên thất thanh khóc rống trong lòng người khác. Hắn đã nghĩ, hắn đã nghĩ, hắn đã nghĩ..... Ở thời khắc này, hắn vẫn nhớ rõ không thể gọi lớn tên người này, không thể bị những kẻ như hổ rình mồi bên ngoài nghe được hắn gọi tên thật của người này, nghe được hắn gọi “Mạc Thế Di”.

“Bất Do Bất Do.....”

“Ta đã nghĩ rằng, đã nghĩ rằng.....”

Hai tay chặt chẽ khóa chặt người phía trên, Nguyệt Bất Do đem tất cả những lo lắng của mình sợ hãi của mình bất an của mình trút vào tiếng khóc oà đau khổ.

“Không khóc, Bất Do, không khóc.”

Lần đầu tiên thấy người này khóc thương tâm như vậy, Mạc Thế Di hôn lên môi đối phương, từng chút từng chút, cuối cùng giữa hai người không còn một tia khe hở.

Sau đó hai bàn tay trên lưng liền mạnh mẽ siết chặt, dục vọng ở thời khắc này giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, chỉ muốn thiêu đốt sạch sẽ tất cả mọi thứ.

Không biết là ai vạch tìm y phục của ai trước, màn chớp lên một trận, từng đoạn vải rách bay từ trong giường ra. Nguyệt Bất Do không nhìn được hô to vài tiếng, hai mắt đỏ bừng bộ mặt dữ tợn xé quần Mạc Thế Di xuống, đè đối phương ra há miệng ngậm lấy nam căn của đối phương.

Mạc Thế Di ôm đầu Nguyệt Bất Do, lui bản thân ra phía sau, tiếp theo dùng lực đè hẳn xuống dưới hung hăng hôn cái miệng của hắn, một tay trực tiếp dò tới khe mông hắn.

Móng tay cào ra vết máu trên lưng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cắn một ngụm lên bả vai Mạc Thế Di. Mạc Thế Di thét lớn một tiếng, cũng không khách khí cắn vai Nguyệt Bất Do, trong miệng hai người đều nếm thấy vị máu của đối phương.

Giống như hai mãnh thú, dùng lực đạo như muốn cắn từng miếng thịt trên người đối phương xuống mà hung ác xé rách đối phương. Buông bả vai Nguyệt Bất Do ra, một ngón tay của Mạc Thế Di cắm rút trong tràng đạo của Nguyệt Bất Do, một tay thì nắm lấy eo Nguyệt Bất Do nâng người hắn lên, răng nanh cắn vào xương quai xanh của Nguyệt Bất Do.

“A — a — a — ! !”

Một âm thanh như dã thú gầm rú làm người bên ngoài nghe được phải kinh hãi run sợ. Cho dù là thị vệ vâng lệnh cách thật xa cũng nghe được tiếng gào to khiến lòng người run sợ này.

Một người muốn ăn đối phương vào trong bụng, một người muốn hoà tan đối phương vào trong cơ thể. Dấu răng chảy máu trên người Nguyệt Bất Do càng ngày càng nhiều, vết cào rướm máu trên lưng Mạc Thế Di cũng càng lúc càng trải rộng. Rút ngón tay ra, kéo gối đầu lót dưới eo Nguyệt Bất Do, trong hai mắt sung huyết của Mạc Thế Di là sự hung tàn muốn nuốt người vào trong bụng.

Mở hai chân Nguyệt Bất Do gấp khúc đến góc độ lớn nhất, Mạc Thế Di đỡ dục vọng nổi đầy gân xanh của mình nhắm ngay hậu huyết của Nguyệt Bất Do vọt vào. Thân thể Nguyệt Bất Do nháy mắt cứng còng, rồi hắn mới thả lỏng chính mình, hai tay vỗ lên Mạc Thế Di, tựa hồ là muốn đối phương lại vào một chút, lại vào sâu một chút.

Rút ra, rồi lại hung hăng đâm vào, Mạc Thế Di mặc kệ mình như thế này có thể sẽ làm Nguyệt Bất Do bị thương. Nguyệt Bất Do liên tục vỗ Mạc Thế Di, càng không ngừng lắc đầu, dường như là nói còn chưa đủ sâu, không đủ sâu.

Nước mắt càng không ngừng rơi, Nguyệt Bất Do bỏ hai tay Mạc Thế Di đang gấp khúc hai chân hắn ra, chủ động gác lên eo đối phương, kẹp chặt y. Hai mắt Mạc Thế Di gắt gao nhìn Nguyệt Bất Do, nhìn chăm chăm vào những giọt nước mắt không ngừng tuôn ra của hắn, phần eo dùng sức.

“Ư ư ư.....” Mạc Thế Di Mạc Thế Di Mạc Thế Di Mạc Thế Di.....

“Thái tử điện hạ, người trong cung tới, thỉnh.....”

“Cút!”

Không quay đầu lại hét lớn một tiếng, Mạc Thế Di thở thô dốc rút bản thân ra lại một lần nữa đâm mạnh vào. Gân xanh trên cổ thật giống như ngay sau đó sẽ nổ tung, hai tay Mạc Thế Di túm người Nguyệt Bất Do đã làm cho người đối phương trở nên xanh tím, nhưng y không chỉ không buông tay, ngược lại càng thêm dùng sức. Phần eo lấy tốc độ không thể khống chế ra vào trong cơ thể Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di cúi xuống lại cắn xé một nơi khác trên người Nguyệt Bất Do.

“Không được đi!”

Hung hăng cắn một miếng lên vành tai Nguyệt Bất Do, liếm đi vết máu trên vành tai hắn, Mạc Thế Di gầm nhẹ: “Không được đi! Không được đi!”

“Ừm.....” Nguyệt Bất Do giống như rắn quấn gắt gao trên người Mạc Thế Di, khóc lớn.

“Không được đi! Không được đi!”

Một chưởng đánh vào tường, Mạc Thế Di thẳng người, càng thêm va chạm kịch liệt. Màn trướng rách nát, trên vách tường là một dấu bàn tay thật sâu, giường lớn đầy ngập nguy cơ.

Hai tay dùng sức kéo Mạc Thế Di xuống, Nguyệt Bất Do khóc lớn bên tai y, thấp giọng kêu: “Mạc Thế Di, ta thích người ta thích người ta thích người ta thích người.....”

Gầm nhẹ một tiếng làm người ta kinh sợ, Mạc Thế Di lại đánh một chưởng lên tường, giường lớn lắc lư vài cái, cuối cùng vẫn kiên cường đứng vững. Mạc Thế Di bất động, Nguyệt Bất Do kịch liệt thở dốc, thân thể co rúm lại, nước mắt vẫn còn rơi.

Trong phòng bình tĩnh xuống, tiếng dã thú gầm rú cần xé cũng ngừng lại. Chậm rãi thở ra một hơi, Mạc Thế Di buông tay, hai đầu bàn tay trên tường nhìn mà ghê người.

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di khom người, ôn nhu hạ một đám hôn xuống mắt hấn, rồi mới cúi đầu nói bên tai hấn: “Bất Do..... Không được rời xa ta..... Không được, rời xa ta nữa.....”

Nước mắt tràn mi, Nguyệt Bất Do gắt gao kẹp chặt hai chân, dùng sức gật đầu: “Ừ..... Ta đã nghĩ..... đã nghĩ rằng..... người sẽ hận ta.....”

“Ngốc Bất Do.”

Nụ hôn giờ phút này, ôn nhu đến cực điểm.

69. Chương 69

Nguyệt Bất Do còn đang khóc, nhưng ánh mắt cũng đã cong cong. Đợi nụ hôn triền miên chấm dứt, hấn hít hít cái mũi, miệng cười rộ lên. Lau đi lệ của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di chậm rãi rời khỏi, không cần nhìn y cũng biết mình đã làm người này bị thương. Nhíu mày, Nguyệt Bất Do nhin đau đớn. Hấn biết giờ mình rất chật vật, nhưng hấn thích, thích hơn bất cứ lúc nào khác.

Cũng không nói gì để giải thích, thậm chí không tỏ vẻ áy náy với việc bản thân vừa mới ân ái thô bạo như vậy, Mạc Thế Di hôn môi Nguyệt Bất Do, thấp giọng nói: “Ta thanh lý cho người trước, rồi chúng ta sẽ nói chuyện kia sau.”

Nụ cười trên mặt Nguyệt Bất Do biến mất, Mạc Thế Di lại hôn hấn: “Không cần nghĩ nhiều, chờ ta.”

“..... Ừ.”

Buông tay Mạc Thế Di ra, Nguyệt Bất Do nhìn đối phương mặc áo khoác, nhìn đối phương rời đi, có vẻ hấn cào Mạc Thế Di thật sự thâm.

Bên ngoài tấm cung thái tử, thái giám từ trong cung đến truyền lời đứng ở đó nóng lòng không thôi. Vừa rồi tấm cung thái tử truyền ra động tĩnh không có nhỏ đâu à.

“Phương thống lĩnh, thái tử điện hạ và thể tử.....”

Phương thống lĩnh lắc đầu: “Khụ, cảm xúc của thể tử điện hạ, có đôi khi sẽ không ổn định lắm.”

“Đã hiểu.” Hôm nay chỉ cần là người đứng ngoài ngự thư phòng thì đều nhìn ra.

“Phương thống lĩnh.” Thanh âm thái tử truyền ra.

Phương thống lĩnh vội vàng đi tới cửa nói: “Điện hạ, người trong cung tới, nói hoàng thượng thỉnh ngài đến đó.”

“Bưng một chậu nước ấm đến, người mang vào đây.”

“Vâng.”

Phương thống lĩnh phái người đi lấy nước, nước nhanh chóng được bưng tới, hấn tự mình mang chậu vào phòng. Không chút kinh ngạc với bộ dạng tóc tai bù xù y phục hỗn độn của thái tử, Phương thống lĩnh đưa chậu nước tới, nhỏ giọng nói: “Người trong cung tới, có vẻ thật sự gấp.”

“Người nói cho hần Bất Do bên này có chút việc, chờ ta trấn an xong thì sẽ tới. Cái khác không cần nhiều lời.”

Phương thống lĩnh gật đầu đi ra ngoài.

Không có tâm tư đi quản chuyện trong cung, Mạc Thế Di bưng chậu nước đi vào thanh lý cho Nguyệt Bất Do. Trong phòng ngủ của Thành Lệ lúc nào cũng chuẩn bị thuốc trị thương và vải trắng, lúc này cũng thuận tiện không ít.

Nguyệt Bất Do đã dừng khóc, nhưng ánh mắt vừa đỏ vừa sưng, trên người không phải dấu răng thì là dấu tay, không biết còn tưởng rằng hần bị ai ngược đãi. Mạc Thế Di cẩn thận thanh lý hậu huyết cho Nguyệt Bất Do, bôi thuốc cho hần, lúc này mới phun ra một hơi: “Vừa rồi ta, mắt không chế.”

“Không đau, không có việc gì.” Nguyệt Bất Do sờ lên bả vai Mạc Thế Di, “Ta cũng cào người bị thương.”

Liếc nhìn mấy vết cào rướm máu trên vai, Mạc Thế Di không sao cả nói: “Tiểu thương.” Đổ đệm chăn, nhét đồ bần xuống dưới giường đợi buổi tối rồi xử lý, Mạc Thế Di cũng chưa bôi thuốc cho mình, chỉ thay quần áo sạch sẽ, lên giường ôm Nguyệt Bất Do. Nguyệt Bất Do chui chui vào trong lòng y, ôm lấy.

Hai má khê cọ lên đầu Nguyệt Bất Do, đã tỉnh táo lại, Mạc Thế Di mở miệng: “Nói không khiếp sợ, là giả.”

Thân thể Nguyệt Bất Do cứng đờ, Mạc Thế Di nhẹ nhàng vỗ vỗ hần, hôn lên trán hần một cái. Nguyệt Bất Do ngửa đầu: “Ngay từ đầu ta không có ý định nói cho người, nhưng mà..... Ta càng thích người ta lại càng không nhận được muốn nói cho người, ta sợ sau này khi người biết, sẽ hận ta.”

“Ngốc Bất Do.” Mạc Thế Di thở hắt ra, khàn khàn nói: “Khi đó ta, rất giật mình, chờ ta phục hồi tinh thần lại người đã đi rồi. Ta sợ hãi, chạy nhanh ra ngoài tìm người, ta đã nghĩ ta phải vĩnh viễn mất đi người. Cũng may người không đi, cũng may người, không đi.”

Hốc mắt Nguyệt Bất Do nóng bừng, cọ cọ trên y phục của Mạc Thế Di, rồi hần nghe thấy đối phương nói: “Nếu ngay từ đầu khi người gặp được ta, ta biết người là, người là con ta, có thể ta sẽ cho người một số tiền, tìm cho người một nơi ở, xem như làm tròn phận sự với người. Bất Do, người nên biết vì sao ta lại cùng nữ nhân kia có đứa nhỏ, cho nên, ta không thể sinh ra tình cha con gì với đứa nhỏ này.”

Nguyệt Bất Do gật đầu, không tức giận chút nào, điều duy nhất hần để ý là Mạc Thế Di có hận hần không.

“Nhưng mà, người là Nguyệt Bất Do.” Mạc Thế Di thần nhiên cười, “Cho dù người đầu thai đến người ai, ta tin tưởng, người đều sẽ tới tìm ta.”

“Đương nhiên,” Ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong, “Người là thiên hạ đệ nhất, ta chắc chắn sẽ đi tìm người, ta muốn đoạt lấy ngôi thiên hạ đệ nhất trong tay người mà.”

Mạc Thế Di cười nhẹ: “Không phải người đã đoạt đi rồi sao? ‘Mạc Thế Di’ của Vân Hải sơn trang đã bị người phơi thây nơi rừng rú rồi mà.”

“Không được nói!” Che miệng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do mắt hững, “Đó là hù bọn họ, không cho người nói.”

Kéo tay Nguyệt Bất Do xuống hôn, trong mắt Mạc Thế Di vẫn mang ý cười: “Được, ta không nói, ta chờ người cướp đi ngôi thiên hạ đệ nhất trong tay ta đây.”

Ôm lấy Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do bất an hỏi: “Người thật sự không ngại sao? Thật sao?”

“Ta biết người là ai, người chỉ là trùng hợp đầu thai đến thân thể này mà thôi. Hơn nữa, ta còn rất vui vẻ.”

“Gạt người!” Nguyệt Bất Do lập tức ngăn đầu.

Mạc Thế Di thu hồi tươi cười: “Ta không lừa người, thật sự.”

“Sao có thể vui vẻ được.” Nguyệt Bất Do thất lạc nói: “Thân thể này là con của người, ta biết, cha không thể cùng con mình làm chuyện sinh đứa nhỏ, cũng giống như nương không thể thành thân với con mình được.”

“Đó là với người khác thôi.” Mạc Thế Di sờ lên mặt Nguyệt Bất Do, thấy đối phương hoài nghi thì nghiêm túc nói: “Ta đời này, không có cái gì là của ta, ngoài người ra. Bất Do, ta rất sợ, sợ người sẽ không nói một tiếng lại rời bỏ ta. Ta năm nay đã ba mươi lăm, ta lớn người tới mười sáu tuổi, ta sợ có một ngày, người sẽ chê ta già, không cần ta nữa.”

“Mới không đâu!” Nguyệt Bất Do tức giận, “Nói ra thì ta mới là già hơn người, ta đã hơn năm mươi rồi.”

Mạc Thế Di nở nụ cười: “Nhưng bây giờ ta không lo lắng nữa. Bởi vì,” Ôm người nọ vào trong lòng, y khàn khàn nói: “Bởi vì, thân thể này của người và ta có quan hệ huyết mạch không thể dứt bỏ, cho dù người đi đâu thì người đều thuộc về ta, chỉ thuộc về một mình ta.”

Tim Nguyệt Bất Do đập thành thịch.

“Bất Do, người hoàn toàn thuộc về ta. Mặc kệ là thân thể người hay là máu thịt người, đều hoàn toàn thuộc về ta. Ta Mạc Thế Di, cuối cùng cũng có một người hoàn toàn thuộc về mình rồi. Ta, rất cao hứng, thật sự, rất cao hứng. Ta rất hối hận, đáng lẽ ta phải đi tìm người, ta đã làm người chịu ủy khuất rồi. Ở bên cạnh nữ nhân kia nhất định là không tốt đúng không, thực xin lỗi, ta nên đi tìm người.” Muốn nói giờ phút này Mạc Thế Di đau lòng nhất là cái gì, chính là y đã làm Nguyệt Bất Do phải chịu mười mấy năm khổ sở mà hẳn không nên chịu. Cho dù Nguyệt Bất Do không nói, y cũng có thể nghĩ được mười mấy năm kia Tiểu Tổ Mai đã đối đãi người này như thế nào.

Ánh mắt Nguyệt Bất Do lại mơ hồ, hần mạnh mẽ ôm lấy Mạc Thế Di, tức giận kêu: “Ta không muốn gọi người là cha!”

“A, tùy người.”

“Người, người không được không cần ta, không được rời khỏi ta.”

“Ta đây có phải cũng có thể yêu cầu người không được rời bỏ ta, không được không cần ta không?”

Nguyệt Bất Do đặt bàn tay mình vào trong tay đối phương, nắm chặt: “Người là của Nguyệt Bất Do ta, Mạc Thế Di là của Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di chỉ có thể cùng Nguyệt Bất Do làm chuyện sinh đứa nhỏ.”

Mạc Thế Di cũng nắm tay đối phương, yêu cầu giống như vậy: “Nguyệt Bất Do là của Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do không được rời khỏi Mạc Thế Di, không được không cần Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do, chỉ có thể cùng Mạc Thế Di làm chuyện sinh đứa nhỏ.”

“Nếu vi phạm lời thề, thiên lôi đánh xuống.” Nguyệt Bất Do ngẩng đầu.

Mạc Thế Di cúi đầu: “Nếu vi phạm lời thề, thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế được.”

Nguyệt Bất Do chu chu miệng, Mạc Thế Di cười hôn xuống.

Thật vui thật vui..... Chuyện hần lo lắng lâu như vậy, khổ sở lâu như vậy lại dễ dàng được giải quyết như thế, hẳn thật vui thật vui.....

“Mạc Thế Di..... Ta thích người.....”

“Bất Do, nói yêu ta, nói người yêu ta.”

“Mạc Thế Di..... Ta yêu người.”

“Ta cũng yêu người, Bất Do của ta.” Bất Do ngốc của ta.

Cười khúc khích, Nguyệt Bất Do trực tiếp nằm sấp lên người Mạc Thế Di, để đối phương ôm lấy mình càng chặt chẽ. Không rời xa, đã sớm không thể rời xa.

Ôm người phía trên, ôm lấy người đột nhiên có quan hệ càng thân mật với mình, trong lòng Mạc Thế Di tuy rằng còn không bình tĩnh, nhưng y biết, biết rằng cho dù người này có thân phận gì, y cũng không thể buông, đã không thể buông.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ?”

“Hôm nay ta biểu hiện thế nào?”

“Ha ha, tốt lắm. Hù cho cả đám bọn họ đều sợ đến gốc luôn.”

Nguyệt Bất Do cười hì hì hôn chụt một cái ngoài miệng Mạc Thế Di, rất vừa lòng nói: “Người cũng rất được nha. Người xem hai ta phối hợp có ăn ý không nào?”

Lời này Mạc Thế Di thích nghe. “Người và ta tâm ý tương thông, ta tự nhiên biết người muốn làm gì. Hai con rết kia là chuyện gì vậy?”

“Ta lấy của Hứa Ba đó.” Nguyệt Bất Do cực kì đắc ý, nào còn thấy chút gì của sự thống khổ vừa rồi nữa, “Khi ta đánh hai người kia đã vụng trộm bỏ vào. Hứa Ba tiểu tử này cũng có năng lực phết, hai con rết kia thật đúng là lợi hại. Ta cũng không biết bọn rết đó lại là chém không chết. Khi Hứa Ba cho ta có nói dùng gà trống là có thể phá, chưa nói chém không chết, sớm biết là lợi hại như thế thì ta sẽ giữ lại một con. Người xem lão hoàng đế kia bị dọa đến thế nào, nếu không phải lúc ấy trong lòng ta còn đang khó chịu, ta chắc chắn sẽ cười to.”

Mạc Thế Di không hề để ý nói: “Người càng có tiền có thể càng sợ chết.” Nhớ tới trong cung còn có việc, y không kiên nhẫn nói: “Trong cung phải người gọi ta qua đó.”

Nguyệt Bất Do lập tức đứng lên: “Ta cùng đi với người!”

Mạc Thế Di kéo hắn trở về, nói: “Người ở lại đây. Vừa rồi ta nói với họ cảm xúc của người không ổn định, như vậy cũng dễ giải thích vì sao trong phòng lại có động tĩnh lớn như vậy. Ta tiến cung một mình, Phương thị vệ không rõ chân tướng, người ở lại đây hành động tùy hoàn cảnh. Đúng lúc bây giờ người là con ta, nữ nhân kia cũng sẽ không tìm người phiền toái nữa.”

“Ta mới không sợ nàng đâu.” Nguyệt Bất Do nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Cũng tốt. Dù sao lúc trước ta biểu hiện giống kẻ ngốc, ta muốn động kinh thế nào thì họ cũng không làm gì được. Nhưng mà người phải cẩn thận, bây giờ người đang là Thành Lệ, không thể động võ. Mang thêm vài người qua đó, ta coi lão hoàng đế kia đã choáng váng không rõ thị phi rồi, người khác tùy tiện cho hắn viên thuốc mà hắn cũng dám ăn, người cẩn thận có trái.”

“Ta biết, yên tâm đi.”

Mạc Thế Di ngồi dậy, Nguyệt Bất Do gật nhẹ y, tức giận.

“Có chuyện gì?”

“Ta phát hiện cha người so với nương người còn đáng giận hơn!”

Mạc Thế Di bình tĩnh nói: “Nếu không phải vì Thành Lệ, ta căn bản sẽ không gặp họ, lại càng không gọi họ như vậy. Bọn họ không phải cha nương của ta. Bất Do, không cần để ý đến họ nữa, đợi những chuyện phiền toái này chấm dứt chúng ta sẽ đi tái bắc, trở về thành thân.”

“Ừ!” Ánh mắt Nguyệt Bất Do nháy mắt cong thành một cái khe. Mạc Thế Di còn nguyện ý thành thân với hắn nữa, a a a, Mạc Thế Di còn nguyện ý thành thân với hắn nữa.

Vui sướng của Nguyệt Bất Do cuốn hút Mạc Thế Di, phiền muộn trong lòng khi nghĩ đến hai người kia lập tức tiêu tan. Để Nguyệt Bất Do tiếp tục nằm trên giường, Mạc Thế Di buộc tóc mình lại, mặc y phục, lại hôn Nguyệt Bất Do mấy cái rồi mới đi. Sau khi Mạc Thế Di đi, Nguyệt Bất Do mới quay về giường cắn chăn, trên mặt là nụ cười ngây ngô, là nụ cười ngây ngô vì sau khi nói ra hết thấy bí mật mà vẫn được yêu thương. Làm sao bây giờ, hắn thật muốn hô to vài tiếng “Mạc Thế Di ta yêu người”. Chán ghét! Đến khi nào mới có thể rời khỏi cái chỗ quỷ quái này được. Chán ghét!

※

Sau lưng nóng rát, Mạc Thế Di ngồi bên trong kiệu liềm liềm khoé môi bị Nguyệt Bất Do cắn nát, bật cười một tiếng, lập tức lại thở ra một hơi. Thật sự là không nghĩ tới, người nọ, vậy mà lại có liên hệ huyết mạch với y. Khó trách người nọ không thích người khác nói hắn giống mình, trong lòng người nọ rất bài xích đúng không.

Lại thở hắt ra, Mạc Thế Di ần ần thái dương, để ý sao? Y, không biết. Trước khi y kịp để ý, nỗi sợ hãi Nguyệt Bất Do sẽ rời bỏ y cũng đã chiếm cứ mọi cảm xúc của y, cũng bởi vậy, y mới có thể mất đi lý trí mà muốn người nọ. Nửa đời này của y chưa từng cố chấp cái gì, Nguyệt Bất Do xuất hiện cho y biết mình vẫn còn có cố chấp, còn có “thứ” muốn nắm chặt trong tay.

Trước mắt là nước mắt của Nguyệt Bất Do, là thương tâm của Nguyệt Bất Do, tim Mạc Thế Di đau đớn. Khó trách hôm trước người này luôn đột nhiên thương tâm, Bất Do thật là khờ, nhất định đã vụng trộm khổ sở thật lâu rồi.

Là con trai y, vậy thì sao? Y là Mạc Thế Di, người nọ là Nguyệt Bất Do, không hơn..... Không hơn..... Nếu nói trên đời ai sẽ vì y mà chết, vì y mà không một câu oán hận đã sẵn sàng lên núi đao xuống biển lửa, cũng chỉ có Bất Do ngọc của y thôi.

Cười nhẹ, Mạc Thế Di lại hít một hơi thật sâu.

“Ngốc Bất Do.”

“Thái tử diện hạ, đã đến rồi.”

Kiếp ngừng, trong mắt Mạc Thế Di là phiền chán. Sửa sang lại biểu cảm trên mặt, khi màn kịch được xóc lên, y uy nghi bước xuống. Trước mặt là tẩm cung để vương, Mạc Thế Di hừ lạnh một tiếng trong lòng, nhắc chân bước đi. Thật không rõ vì sao Thành Lệ lại thích làm hoàng đế, đời này y cũng không muốn lại bước vào nơi này một bước nào nữa.

Vào tẩm cung của hoàng thượng, không có gì bất ngờ xảy ra, có hoàng hậu, có ngự y, vài vị trọng thần trong triều đều có mặt. Thái tử vừa tiến đến, hoàng hậu liền đứng lên, các đại thần cũng thở dài hành lễ với y. Bảo vài vị đại thần không cần đa lễ, thái tử đi vào bên giường, sắc mặt người trên giường trắng bệch, khí sắc cực kì không tốt, so với phần nọ và uy nghi vừa rồi ở ngự thư phòng, kém quá nhiều.

Người ở đây đều thấy được vết thương chói mắt trên môi thái tử, thái tử bình tĩnh chạm lên miệng vết thương, giải thích: “Bất Do bị dọa, cảm xúc không ổn định lắm, nhi thần trấn an hần nửa ngày mới đỡ hần ngủ được.”

Hoàng thượng thở hổn hển hai hơi thật sâu, phát tay, ngự y và các đại thần đều lui xuống, Vương hoàng hậu nhìn con trai, cũng lui xuống.

Người đều đã đi, hoàng thượng vỗ vỗ bên cạnh, thái tử theo lời ngồi xuống. Nhìn thái tử một lát, hoàng đế vươn tay, thái tử đỡ lấy hần, hoàng đế mượn sức thái tử ngồi dậy.

“Phụ hoàng, ngự y đã khám chưa?”

“Rồi.” Ôm ngực thở hổn hển, hoàng đế đầy hối hận nói: “Lúc ấy trầm vừa nghe là thuốc trường sinh bất lão liền vui vẻ đến mê đầu, về sau Thông Linh đạo trưởng xem qua cũng khẳng định đó là thuốc trường sinh bất lão, trầm không nghi ngờ gì liền ăn. Bây giờ ngự y cũng không tra được thứ trầm đã ăn là cái gì.”

Đối mặt với cha ruột của mình, Mạc Thế Di không có bất cứ cảm giác gì, cho dù người này có thể sẽ bị hại chết, trong lòng y cũng không sinh ra một chút đồng tình cùng thân cận nào. Y chỉ muốn mau chóng rời khỏi cái nơi làm y hít thở không thông này, mang người mình âu yếm đi thật xa. Nhưng bây giờ còn chưa được, y là Thành Lệ, là thái tử, còn phải ở đây nhẫn nại.

Tâm tư chỉ nhoáng lên một cái, Mạc Thế Di liền khôi phục bình tĩnh, nghĩ xem nếu là Thành Lệ thì người nọ sẽ nói gì làm gì. Trầm ngâm một lát, thái tử nói: “Thành An và Thành Thông bị Bất Do điểm huyết rồi, tình huống hiện tại của Bất Do không được tốt, chờ bọn hần tự động giải huyết thì nhi thần sẽ tự mình đi hỏi xem rốt cuộc bọn hần cho ngài ăn cái gì. Nhưng mà nhi thần nghĩ họ không dám gian lận trên thuốc đâu, nhiều lắm chỉ dám lấy viên thuốc bình thường lừa gạt ngài thôi.”

“Hừ ! Bọn chúng đã dám mang rết tới giết trầm, còn cái gì là chúng không dám làm!” Như thể viên thuốc kia thật sự có vấn đề, ngực hoàng đế như xoắn lại, thở hổn hển từng ngụm. Thái tử vội vàng nhẹ nhàng xoa ngực hần, mở miệng định gọi thái y.

“Đừng gọi.” Dùng sức cầm tay thái tử, hoàng đế cắn răng, “Dám trêu đùa trầm như thế, trầm tuyệt không nương tay!”

“Phụ hoàng, ngài trước đừng nổi nóng, hiện tại việc cấp bách là tra ra trong thuốc kia có cái gì. Đợi cảm xúc của Bất Do ổn định hơn, nhi thần sẽ dẫn hắn đến đây xem cho ngài một chút. Công phu của hắn rất tốt, lại hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, có lẽ có thể nhìn ra gì đó.” Mạc Thế Di không rõ Thành Lệ có muốn người này chết không, cho nên mới nói như thế.

Tay hoàng đế rõ ràng chấn động: “Nguyệt Bất Do kia, quả thực, là con của con?”

Mạc Thế Di gật đầu, không biết vì sao trong lòng có chút kích động.

“Tính tình của hắn.....” Hoàng đế cũng không ngốc, sau khi bình tĩnh một ít liền phát giác đầu óc cháu trai kia của hắn hình như có chút vấn đề.

Mạc Thế Di thở dài một tiếng, dùng động tác đắp chăn cho hoàng đế để rút bàn tay bị đối phương nắm ra, nói: “Tính tình sư phụ thu dưỡng hắn quái gở, lại không phải người lương thiện, thường xuyên đánh mắng hắn. Bất Do sớm đã không có nương, con lại không ở bên cạnh hắn, lâu dần tính tình hắn thành ra như vậy. Bình thường thì không sao, không khác gì người thường, chỉ khi nào bị kích thích thì không khác lớn cũng sẽ ồn ào. Khi ồn ào thì cũng không quan tâm là có thể bị thương chính mình hay không. Hôm nay con dẫn hắn vào cung vốn là muốn để hắn gặp ngài và mẫu hậu, nào biết.....”

Hoàng thượng vừa nghe câu này thì càng lạnh mặt, cả giận nói: “Nếu không phải hôm nay con dẫn Bất Do tiến cung, bây giờ có lẽ trẫm đã bị hai tên nghiệt súc kia hại chết rồi!”

Thái tử thở hắt ra, mang theo bất đắc dĩ và bi ai. Bất đắc dĩ vì không biết mình còn phải bị nhốt ở đây bao lâu, bi ai vì không biết Thành Lệ còn phải nhẫn nại như vậy bao lâu nữa.

Trong hoa viên ngoài tẩm cung hoàng đế, Vương hoàng hậu nhìn cánh cửa tẩm cung đóng chặt, lòng không thể nào bình tĩnh nổi. Nôn nóng đợi hồi lâu, cửa tẩm cung mở ra từ bên trong, Vương hoàng hậu lập tức đứng lên bước tới. Đi đến trước mặt người vừa bước ra, Vương hoàng hậu cũng không còn quan tâm được người nọ có nguyện ý không nữa, nàng duỗi tay bắt lấy tay người nọ, gắt gao, gắt gao.

“Thái tử, mẫu hậu có chuyện muốn hỏi con.”

Vùng một cái, tay không rút ra được, thái tử nhìn nhìn xung quanh, thái độ cung kính nói: “Mẫu hậu về cung trước đi, lát nữa nhi thần sẽ qua.”

“Mẫu hậu chờ con đến dùng bữa tối.”

Gắt gao nắm tay thái tử, Vương hoàng hậu mang người hầu của mình rời đi, đi vài bước, nàng lại quay đầu liếc nhìn thái tử một cái.

Nhìn chăm chú vào mẫu hậu đã đi xa, thái tử hỏi người canh giữ ở cửa: “Thành An và Thành Thông đang ở nơi nào?”

“Bẩm điện hạ, Cẩn vương và tứ hoàng tử đang bị giam giữ ở Đại Lý Tự, chờ bệ hạ xử lý.”

Thái tử nhìn về phía Phương thống lĩnh đã tiến cung cùng y: “Truyền ý chỉ của bản cung, nghiêm khắc trông coi Thành An và Thành Thông, không có thủ dụ của bản cung, bất kì kẻ nào cũng không được thăm hỏi, trái lệnh, chém.”

“Vâng.” Phương thống lĩnh đi.

Thái tử lại hạ lệnh cho cấm vệ quân bao vây phủ đệ Cẩn vương, tứ hoàng tử và Trung vương, tra rõ tội chứng bọn họ mưu phản. Không khí trong hoàng cung đầy khẩn trương, một nhóm cấm vệ quân đi từ trong cung ra thẳng đến quý phủ của ba vị hoàng tử.

Đứng ở cửa một lát, thái tử lại quay trở về tẩm cung hoàng đế, lại một lần nữa bất đắc dĩ, Thành Lệ đã tỉnh lại chưa vậy?

70. Chương 70

Trong tấm cung của Vương hoàng hậu, chủ nhân của tấm cung ngồi đang nóng ruột ngồi trên ngai hoàng hậu của mình, không ngừng phái người đi ra ngoài nhìn xem thái tử điện hạ đã tới chưa. Mặt trời đã xuống núi, trời cũng sắp tối hẳn, thái tử vẫn chưa tới, Vương hoàng hậu càng đợi càng bất an, đêm nay thái tử, sẽ đến sao?

Ngay khi Vương hoàng hậu trông đến mòn con mắt, bởi vì suy đoán nào đó mà mắt đục đỏ ngầu, bên ngoài vang lên tiếng thị nữ kích động thông báo: “Hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ tới! Thái tử điện hạ tới!”

Vương hoàng hậu vụt đứng lên, vội vàng chà xát khóe mắt, sửa sang lại dung nhan của mình một chút, bới rối nói: “Mau mau, nhanh đi truyền lệnh.”

“Vâng.”

Đồng thời, bên ngoài truyền đến thái giám thông báo: “Thái tử điện hạ đến –”

Theo tiếng hô này, một người đi qua cửa tấm cung bước vào, trên mặt không có biểu cảm gì. Nước mắt Vương hoàng hậu chợt tuôn ra. Cố gắng khống chế cảm xúc của mình, Vương hoàng hậu lộ ra một gương mặt tươi cười: “Thái tử, mau ngồi đi.” Nàng tự nhiên rõ ràng đứa con “này” cũng không nguyên ý hành lễ với nàng.

Thái tử quả thực cũng không hành lễ, ngồi xuống một cái ghế bên cạnh ngai. Vương hoàng hậu có rất nhiều lời muốn nói, chỉ là trong phòng có người hầu đang đợi. Thái tử không hề có cảm xúc nhìn mẫu thân của mình, thản nhiên nói: “Huyết đạo của Thành An và Thành Thông đã tự cởi bỏ, phụ hoàng bảo nhi thần tự mình thăm vấn, cho nên lát nữa nhi thần còn phải đi Đại Lý Tự.”

Áp chế thất vọng, Vương hoàng hậu nói: “Bạn cả ngày rồi mà con cũng không ăn bữa cơm cho đàng hoàng, thân thể con không tốt, bây giờ còn phải lo cho bên phụ hoàng con nữa, chính con cũng phải tự chăm sóc bản thân. Đợi ăn cơm xong rồi đi. Mẫu hậu..... Mẫu hậu cũng đã lâu không được ngồi ăn bữa cơm nào với con rồi.”

Nhưng mà ta lại không muốn ăn cơm cùng bà. Thái tử nói trong lòng. Đồ ăn đã lên bàn, thị nữ tiến đến bẩm báo, Vương hoàng hậu vội vàng nói: “Thái tử, ăn cơm rồi hãy đi.”

Dù không muốn nhưng Mạc Thế Di vẫn nhớ rõ hiện tại mình là Thành Lệ, y đứng lên gạt đầu. Không đi đỡ mẫu thân của mình, đợi đối phương đi qua y mới đuổi kịp.

Ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, vẫy lui mọi người, cũng không cho bất kì kẻ nào quấy rầy, Vương hoàng hậu cầm lấy đôi đũa. Thái tử rũ mắt, cầm lấy đũa, cái gì cũng không nói, gấp một miếng đồ ăn đưa vào miệng. Y quả thật đối bụng.

Vương hoàng hậu nhắm mắt, gấp một khối thịt cá vào trong bát của thái tử, thanh âm phát run nói: “Ăn nhiều một chút. Đợt này con gầy đi không ít.”

Không có người ngoài ở đây, Mạc Thế Di cũng không giả vờ nữa, nghẹn không lên tiếng ăn cơm thật lực. Vương hoàng hậu gấp đồ ăn cho con trai vài lần rồi mới buông đũa của mình xuống, rơi nước mắt.

Không trấn an mẫu thân của mình, thậm chí làm như người này căn bản không tồn tại, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý nên Mạc Thế Di chỉ muốn nhanh chóng cơm nước xong để đi khỏi nơi này, Bất Do còn đang chờ y trở về nữa. Cũng không biết Bất Do đã ăn cơm chưa.

“Thái tử.....” Hoàng hậu khẽ khàng lên tiếng, một tay đặt trên tay thái tử.

Mạc Thế Di buông bát, cũng thu tay lại, vênh tai nghe ngóng, không có người bên ngoài nghe lén, y cúi đầu nói giống như đang nói với một người xa lạ: “Bất Do chính là đứa nhỏ bị Tiểu Tổ Mai mang đi năm đó, bà không cần gây phiền toái cho hần.” Dứt lời, y đứng lên.

“Thế Di!” Vương hoàng hậu giữ chặt tay Mạc Thế Di thấp giọng kêu.

Mạc Thế Di rút tay ra, lạnh lùng nói: “Ta là thái tử, là Thành Lệ, đừng gây phiền toái vô nghĩa. Tiền căn hậu quả đợi Thành Lệ trở về thì hần sẽ nói cho bà, ta đi trước.”

Không nhìn mẫu thân của mình, Mạc Thế Di rời đi thật nhanh, Vương hoàng hậu che miệng lại im lặng khóc rống. Nàng hối hận, nàng hối hận.....

Ra khỏi tẩm cung hoàng hậu, Mạc Thế Di cũng rất nhanh bình tĩnh trở lại, nói với người bên ngoài: “Bản cung còn có chuyện quan trọng phải xử lý, mẫu hậu muốn ở một mình một lát, các người không cần đi quấy rầy nàng, đợi nàng truyền gọi.”

“Vâng, điện hạ.”

Không hề quay đầu lại nhìn một cái, Mạc Thế Di nhanh chóng bước đi, y là con trai của cốc chủ Tuyết cốc, y họ Mạc. Trong lòng không có một tia chua xót, sớm đã qua cái tuổi khát vọng tình mẹ, Mạc Thế Di chỉ muốn nhanh chóng xử lý xong những chuyện phiền toái này để về tìm Nguyệt Bất Do. Y không ở bên cạnh người nọ, cũng không biết người nọ có ngoan ngoãn ăn cơm không. Đợi Thành Lệ trở về, y nhất định phải mang Nguyệt Bất Do rời khỏi cái nơi thị phi này!

Trong phòng, một nữ nhân gục vào bàn không ngừng gọi trong lòng: “Thế Di..... Thế Di..... Thế Di.....” Đứa con này chỉ có một cái tên, là Mạc Thế Di, y thậm chí chưa từng mang họ “Thành”, thậm chí ngay cả tên thật của mình cũng không có, cứ như vậy đã bị nàng từ bỏ. Rượu đắng tự nhường đành tự uống, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ chua xót đến như thế.

※

Đợi cho Mạc Thế Di xong việc rồi trở lại Đông cung thì đã là đêm khuya. Lục soát trong phủ của Thành An và Thành Khiêm đã tìm ra thư từ của hai người, còn có thư từ bí mật liên hệ giữa hai người với Vương Hiến. Mà ở trong phòng ngủ của Vương Hiến thậm chí còn tìm ra y phục của thái tử Thành Lệ. Mạc Thế Di chưa báo cáo với lão cha hoàng đế, trực tiếp mang những vật chứng này về Đông cung. Hoàng đế lần này đã triệt để chết tâm, giao tất cả mọi chuyện cho cho thái tử, chỉ ném một câu: “Tùy con xử trí.” Có thể nhận ra là hoàng đế lão nhân tức giận đến không nhẹ.

Mạc Thế Di dự định trong khoảng thời gian Thành Lệ dưỡng bệnh này sẽ thanh trừ hết trở ngại cho hần, còn giết hay không giết thì phải đợi Thành Lệ trở về định đoạt. Dù sao y không phải Thành Lệ, cũng không muốn thay Thành Lệ quyết định những chuyện này. Dù sao nên nhốt đã nhốt, nên tù đã tù, những người này cũng không gây ra được nhiều loạn gì nữa. Đã ăn thuốc trường sinh bất lão, hoàng đế bệ hạ chỉ cầu trong viên thuốc kia không có sâu trùng kì quái gì, còn triệu chính, hần hoàn toàn không có tâm tư để ý tới. Ngay trong hôm nay, hoàng đế hạ một đạo thánh chỉ, thái tử giám quốc. Đám đạo cô đạo sĩ trong cung bị bắt toàn bộ, vị Thông Linh đạo trưởng kia hại hoàng thượng ăn không ít viên thuốc linh tinh không rõ, còn dễ dàng bị hai con rết độc cho chỉ còn một hơi, hiện tại ai còn tin tưởng năng lực của hần thì chính là đồ ngốc. Hoàng đế mặc dù cũng có lúc ngốc, nhưng lúc này hần không ngốc nữa, chuyện liên quan đến thân thể tính mạng mình, hoàng đế khôn khéo hơn bất kì ai khác.

Trong cung lộn xộn, ngoài cung tự nhiên càng lộn xộn. Cho nên, Mạc Thế Di mới có thể bận rộn đến muộn như thế mới trở về, mang đầy bụng oán thâm với Thành Lệ. Cũng không phải vậy sao, nếu không phải Thành Lệ cứ muốn làm cái gì thái tử, cứ muốn làm cái gì hoàng đế, y đã sớm mang Nguyệt Bất Do đi, cũng không cần nhảy vào tranh bãi nước đục này, còn phải kêu một nam một nữ kia cái gì mà “Phụ hoàng” mới chả “Mẫu hậu”. Nếu không phải định lực của y tốt, đương trường đã trở mặt ngay rồi.

Đi vào tẩm cung, Mạc Thế Di liền thẳng đến giường lớn. Phòng ngủ vẫn loạn thất bát tao như trước khi y đi, người đang nằm trên giường thì hai mắt cong cong nhìn y. Tâm tình bị đè nén cả ngày trong cung của Mạc Thế Di lập tức tốt lên, sắc mặt cũng không còn khó coi.

“Sao lại muộn như thế?” Người nào đó rất bất mãn.

Trực tiếp lên giường, Mạc Thế Di đá rơi giày, bộ dạng mệt chết nói: “Hoàng thượng bảo ta toàn quyền xử lý việc này, còn ném chuyện giám quốc cho ta, nếu không phải những người đó cố kỵ thân thể ta không tốt, ta sợ còn chưa về được đâu.”

Nằm xuống bên cạnh Nguyệt Bất Do, ôm người nọ vào trong lòng, mệt mỏi nên Mạc Thế Di thở hắt ra, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn. Người không trở lại ta lo lắng, lại không tiện cho người đi thám thính tình huống của người. Ta không đói bụng.”

“Sao lại không ăn cơm? Ta gọi bọn họ mang đồ ăn cho người nhé.” Mạc Thế Di vừa nghe liền ngồi dậy. Nguyệt Bất Do giữ chặt y: “Ta không đói bụng.”

“Ta đói bụng.” Kéo tay Nguyệt Bất Do ra, Mạc Thế Di xuống giường đi nhanh ra ngoài, gọi người lấy đồ ăn khuya vào. Có người đau lòng mình, miệng Nguyệt Bất Do cười thật rộng, hẳn cố ý không ăn, hẳn muốn xem Mạc Thế Di đau lòng hẳn.

Quay về liền nhìn thấy Nguyệt Bất Do đang cười ngây ngô, biểu cảm trên mặt Mạc Thế Di cũng dịu đi không ít. Đá hết vải rách dưới đất xuống gầm giường, Mạc Thế Di ngồi bên giường ôm lấy người đang chui tới, đợi đồ ăn khuya đến. Nhóm người hầu dường như cũng nghĩ thế tử cả ngày chưa ăn gì thì đến tối sẽ đói, cho nên vẫn chuẩn bị thức ăn, bên này thái tử vừa phân phó, bên kia đã có người bưng thức ăn tới. Vừa thấy có cháo, Mạc Thế Di thực vừa lòng, hôm nay Nguyệt Bất Do bị y làm bị thương, phải ăn cháo vài ngày.

Bảo người hầu đều lui ra, Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do xuống giường, trực tiếp đặt đối phương ngồi trên đùi mình ăn cơm. Lúc này ôm người này, trong lòng Mạc Thế Di có thêm một vài cảm giác khác, một loại cảm giác càng thân mật hơn.

Không để Mạc Thế Di dứt cho mình, Nguyệt Bất Do vừa ăn vừa nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ có hỏi người chuyện của ta không?”

“Hỏi.” Mạc Thế Di ăn bánh bao rồi trả lời, buổi tối ở chỗ hoàng hậu kỳ thật y cũng chưa ăn cái gì, vẫn rất đói bụng. Nuốt xuống, y nói: “Ta nói y như những gì người bảo, nhưng mà ta nói cho hoàng hậu người là đứa nhỏ bị Tiểu Tổ Mai bắt đi kia, bảo nàng sau này không cần tìm người gây phiền toái. Hoàng thượng muốn phong tước vị cho người, ta thay người từ chối.”

“Ta cũng không cần.” Nguyệt Bất Do trừng trắng mắt, “Hắn thật sự cho ta là đồ ngu nhĩ. Nếu ta mà ở lại kinh thành chẳng phải mỗi ngày đều phải giả ngốc sao.”

Mạc Thế Di cười nhẹ: “Cho nên ta mới vội chối giúp người, nói cảm xúc của người không ổn, vẫn nên dừng để quá nhiều người biết đến thì tốt hơn.”

“Chối mới tốt.” Cắn một ngụm bánh bao trong tay Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do hiếu kỳ hỏi: “Hoàng đế kia rốt cuộc ăn cái gì?”

“Ai biết được. Thành Thông một mực chắc chắn đó là thuốc trường sinh bất lão, có một đám người đi theo, ta cũng không thể dùng hình với hắn.” Tuy rằng y rất muốn giết quách tên kia đi. Mạc Thế Di cảm thấy mình đã bị Nguyệt Bất Do ảnh hưởng, chẳng qua ảnh hưởng thì cứ ảnh hưởng đi.

“Nếu là ta, trực tiếp giết là được rồi, dù sao ta thấy hoàng thượng cũng không còn tâm tư quản sống chết của hắn nữa đâu.” Suy nghĩ cho mông của mình, Nguyệt Bất Do không ăn, đầu gối lên vai Mạc Thế Di nhìn y ăn. Một tay Mạc Thế Di ôm Nguyệt Bất Do, một tay lại cầm lấy một cái bánh bao, nói: “Ta lấy được cái hộp Thành Thông đựng thuốc rồi, đợi Hứa ca bọn họ đến, ta đưa cho y ngửi thử, xem có ngửi ra chút gì không. Yên tâm, lúc này Thành An và Thành Thông không còn khả năng xoay người nữa đâu.”

Nguyệt Bất Do bĩu môi: “Thật không hiểu vì sao Thành Lệ lại muốn làm hoàng đế, có gì hay đâu.”

“Cũng chẳng biết được.” Mạc Thế Di cũng không rõ.

Mệt mỏi một ngày, ban ngày lại ồn ào có chút khác người, ăn no xong Mạc Thế Di gọi người bưng nước ấm tới, sau khi cùng Nguyệt Bất Do rửa mặt thì lên chiếc giường đã hơi rung rinh kia. Vừa nằm xuống, Mạc Thế Di lại ngồi dậy. Lấy đệm chăn uể uải và khăn dính đầy dịch thể ra khỏi gầm giường, y lặng lẽ đi từ cửa sổ ra ngoài hủy thi diệt tích. Lại một lần nữa khó hiểu vì sao Thành Lệ thích làm một thái tử không hề có tự do và riêng tư gì đáng nói như vậy.

Đêm nay, người trong cung ai cũng ngủ không an ổn, chẳng qua trên giường trong tấm cung thái tử ở Đông cung, có hai người lại đang ôm nhau ngủ say. Ngủ thẳng đến ngày hôm sau khi mặt trời lên cao, người trong cung tới gọi, Nguyệt Bất Do ngủ đến nước miếng phải chảy ra mới tỉnh lại, mà Mạc Thế Di ngủ rất say sưa cũng tỉnh theo.

Trận hoan ái gần như muốn tính mạng của nhau ngày hôm qua để lại trên người cả Mạc Thế Di lẫn Nguyệt Bất Do rất nhiều vết thương. Trên lưng Mạc Thế Di gần như không có một chỗ nào nguyên lành, mà trước ngực Nguyệt Bất Do không phải dấu răng thì là dấu tay, xanh xanh tím tím, hồng sưng đỏ thũng nhìn mà thấy ghê. Càng đừng nói đến nơi riêng tư của Nguyệt Bất Do, bị xé rách lợi hại.

Xoa giãn mi tâm Mạc Thế Di, đang được bôi thuốc, ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong nói: “Đừng để trong lòng, ta cũng không phải khuê nữ. Hơn nữa đây là người lưu lại, ta rất thích, với lại ta cũng đã cào người bị thương. Mạc Thế Di, người thật sự không để ý? Không phải miễn cưỡng chứ?” Nguyệt Bất Do vẫn có chút lo lắng.

Mạc Thế Di kéo bàn tay Nguyệt Bất Do lại cắn nhẹ một chút, hỏi: “Muốn cùng ta tiến cung không? Hôm qua hoàng thượng nói muốn gặp người.” Vấn đề này chỉ nói miệng cũng vô dụng, y sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh.

“Muốn!” Nguyệt Bất Do ngồi dậy.

Mạc Thế Di đề hấn lại: “Phía dưới của người bị thương rất nặng.”

“Không việc gì. Thuốc của Hứa ca rất được, nhìn thì đáng sợ, kỳ thật không đau đâu.” Nguyệt Bất Do cử động hông để Mạc Thế Di tin tưởng.

Nếu không phải vì rên rỉ khi còn nóng, nói cái gì Mạc Thế Di cũng sẽ không để Nguyệt Bất Do bị thương khắp mình mẩy xuống giường. Ấn Nguyệt Bất Do trở lại kéo quần hấn ra bôi thuốc một lần nữa, Mạc Thế Di mới lấy quần áo cho Nguyệt Bất Do.

Mặc y phục xong, Nguyệt Bất Do hỏi: “Lát nữa ta tiến cung nên bình thường hay là ngốc đây?”

Mạc Thế Di cười: “Tùy người.”

“Hắc hắc, vậy ta tùy cơ ứng biến là được.”

Không có thời gian ăn điểm tâm, hai người chỉ uống chút trà, đi theo mấy thái giám đã thúc giục vài lần tiến cung. Ngày hôm qua đã nói ra hết, thế nên lúc này Nguyệt Bất Do thoải mái vô cùng, cao hứng nắm tay Mạc Thế Di, tuyệt không cảm thấy ngượng ngùng. Dù sao bây giờ hấn là đồ ngốc, ai cũng không quản được hấn.

Không ai dám nhiều lời một chữ về vết thương ngoài miệng thái tử và thế tử, thái giám dẫn đường đưa người đến bên ngoài tấm cung hoàng thượng thì liền lui xuống. Người hầu canh giữ ở bên ngoài cung kính vén rèm lên thỉnh hai người đi vào. Nguyệt Bất Do mang dáng vẻ nhu thuận đi sau Mạc Thế Di, trong mắt là ánh sáng hồn nhiên.

Trong tấm cung bay ra mùi thuốc, hoàng đế sắc mặt tái nhợt nửa nằm trên giường, hoàng hậu đã ở đó. Nhìn thấy thái tử và Nguyệt Bất Do, thần sắc của hoàng hậu so với ngày hôm qua trấn định hơn một ít, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng dừng trên gương mặt cung kính lại xa cách của thái tử. Vào phòng, Nguyệt Bất Do liền nhếch miệng, như thể vẫn nhớ rõ chuyện ngày hôm qua. Đại bất kính nặng nề hừ một tiếng với người trên giường, sau đó hai tay ôm lấy eo Mạc Thế Di chôn mặt vào trong lòng đối phương.

Hoàng đế biết tính tình cháu trai này quái gở, cũng không buồn bực. Thái tử vỗ nhẹ con trai đang tức giận, vội vàng giải thích: “Phụ hoàng, có đôi khi Bất Do sẽ nổi tính trẻ con, ngài đừng chấp nhặt với hấn.” Nói xong, y cúi đầu nhìn người trong lòng: “Bất Do, mau thỉnh an hoàng gia gia và nãi nãi.”

“Không cần!” Nguyệt Bất Do vội ôm lấy Mạc Thế Di, “Bọn họ bắt nạt cha, con không cần!”

“Bất Do.” Thái tử mất hứng.

“Không muốn không muốn!” Thanh âm Nguyệt Bất Do có chút nức nở.

Hoàng hậu vội vàng lên tiếng: “Thái tử, Bất Do không muốn thì đừng bắt hấn. Chờ khi nào tâm tình hấn tốt lên rồi hãy nói chuyện này.”

“Phụ hoàng, mẫu hậu, đều do nhi thần.” Thái tử rất khổ sở.

Hoàng đế thở dài, mở miệng: “Mà thôi mà thôi, hấn không muốn thì thôi, không nên ép hấn. Mặc kệ nói thế nào, hôm qua nếu không có hấn, bây giờ không biết trăm còn sống hay không đâu.”

“Phụ hoàng.” Thái tử nhú mi.

“Hoàng thượng, ngài đừng nói như vậy, không phải ngài vẫn đang rất tốt sao.” Hoàng hậu rót cho hoàng đế một ly trà, đưa tới, lại trấn an nói: “Bất Do chỉ là trong lòng không thoải mái, nhưng thiếp thân biết hấn vẫn nhớ thương ngài, nếu không hôm qua hấn cũng sẽ không đứng ra như vậy. Hoàng thượng, ngài đừng nghĩ nhiều, thân thể mới là quan trọng nhất.”

“Cha..... Con đói bụng.” Nguyệt Bất Do xoay người vịn vẹo.

Hoàng hậu vừa nghe, lập tức hỏi: “Các con còn chưa ăn?”

Thái tử xin lỗi nói: “Tối hôm qua Bất Do gặp ác mộng, ép buộc một đêm, cho nên buổi sáng đã dậy muộn.”

“Ai nha, sao lại không ăn cơm đã đến rồi.” Hoàng hậu đau lòng cực kì, lập tức sai người đưa bữa sáng đến đây. Hoàng đế cho thái tử và cháu trai ngồi xuống, nhìn người ngồi trong lòng thái tử không chịu ngẩng đầu một lát, hoàng đế hỏi: “Thành Thông có nói đó là cái gì không?”

Thái tử lắc đầu: “Thành Thông không chịu nói. Phụ hoàng, ngài có cảm thấy thân thể có gì khác thường không? Nhi thần nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Thành Thông có gan làm loạn mấy cũng không dám gian lận trên thuốc.”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, nó đã muốn giết trăm, còn có cái gì không dám.” Hoàng đế ôm ngực ho khan vài tiếng, rồi mới thở hổn hển nói: “Ngày hôm trước thức dậy trăm đã cảm thấy không có tinh thần, ngay từ đầu trăm còn không nghĩ đến cái gì khác, hôm qua xảy ra chuyện như vậy trăm cũng đã biết là cái gì rồi, chắc chắn là viên thuốc kia!”

“Có hương vị gì?” Người đang ăn cơm ngẩng đầu, vẻ mặt hiếu kì. Hấn vừa ngẩng đầu, hoàng hậu và hoàng đế đều chấn động, nhìn như thế lại càng giống. Nhưng thấy đối phương rách môi, ánh mắt sưng lên, trên vành tai cũng có vết thương, nghĩ đến tin tức từ Đông cung truyền lại, hoàng đế và hoàng hậu đều nhìn ra hôm qua cảm xúc của người này không xong đến thế nào, khó trách miệng thái tử cũng đổi màu.

“Có hương vị gì?” Nguyệt Bất Do lại hỏi, nhìn chằm chằm hoàng đế.

Hoàng thượng thật sự suy nghĩ, qua một lát, hấn nói: “Không có hương vị gì đặc biệt, có chút cay đắng nhàn nhạt.”

“Có màu gì?”

“Có chút đỏ lên, nhưng không phải đỏ thẫm.” Liếc nhìn đôi môi hồng của hoàng hậu một cái, hoàng đế nói: “Có chút giống màu môi của nữ nhi con.”

Nàng mới không phải nữ nhi của ta đâu! Nhịn xuống cơn bất mãn nổi lên, Nguyệt Bất Do sờ sờ cằm, rồi mới nhảy xuống khỏi đùi Mạc Thế Di: “Ta đi hỏi.”

“Bất Do?” Giữ chặt người này, Mạc Thế Di nói: “Không phải con đói bụng?”

“Con ăn rồi sẽ đi hỏi.” Nguyệt Bất Do lại ngồi trở lại đùi Mạc Thế Di.

Trong mắt hoàng hậu chột lóe tia không rõ, nói với hoàng đế: “Hoàng thượng, có lẽ có thể để Bất Do đi hỏi xem. Thành Lệ là thái tử, lại là huynh trưởng, mỗi lời nói mỗi hành động người khác đều xem trong mắt. Thiếp thân cảm thấy để Bất Do đến hỏi thích hợp nhất. Chuyện đã đến nước này, Thành Thông vì mạng sống của mình cũng tuyệt đối sẽ không nói lời thật, nhưng dù sao hấn cũng là hoàng tử, lại không thể dùng hình, người thấy thế nào?”

Nghe đến cháu trai này tính cách quái dị, làm việc lại có chút khiến người ta không nắm bắt được, hoàng đế suy nghĩ sâu xa một phen rồi gật đầu: “Cũng tốt. Thái tử, ăn xong đồ ăn sáng thì con dẫn Bất Do đến hỏi, cần phải hỏi ra được rốt cuộc Thành Thông đã cho trẫm ăn cái gì.”

“Ta hỏi hần cầu ở nơi nào, ta cũng phải cầu một viên cho cha ta.” Nguyệt Bất Do nhìn Mạc Thế Di cười ngậy ngô. Mạc Thế Di xoa xoa đầu hần: “Ăn sáng xong rồi cha dắt con đi.”

“Vâng!” Biểu cảm kia muốn bao nhiêu ngoan ngoãn có bấy nhiêu ngoan ngoãn.

Đồ ăn sáng đưa tới, Nguyệt Bất Do cũng không khách khí, ăn như lang thôn hổ yết. Nhìn thái tử lúc thì lau miệng cho hần, lúc lại dặn dò hần ăn chậm một chút, trong lòng hoàng đế và hoàng hậu đều rất là tiếc nuối: Tính tình này tại sao lại không bình thường cơ chứ?

Ăn xong cơm, Mạc Thế Di dẫn Nguyệt Bất Do đi Đại Lý Tự. Hai người đi rồi, hoàng đế hỏi: “Hoàng hậu, Thành Khiêm đâu?”

Hoàng hậu khổ sở lắc đầu: “Hoàng thượng, thiếp thân thật sự không biết. Xảy ra chuyện như vậy, thiếp thân cũng muốn hỏi nó một chút, vì sao phải hại thái tử, vì sao phải hại huynh trưởng ruột thịt của mình.”

“.....” Hoàng đế nhắm mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

71. Chương 71

Có người đang lau mặt lau tay cho mình, hần biết là ai, nhưng muốn kêu lại không kêu được. Không biết đã bao lâu, ý thức kiểu gì cũng không chịu trở về thân thể, hần biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, nhưng không cách nào kêu, không thể hỏi, không thể nói được.

Khăn vải trên mặt rời đi, tiếp theo là tiếng nước, có người ngày qua ngày đều hỏi bên tai hần: “Thái tử ca ca, huynh đã tỉnh ngủ chưa?”

Khăn vải ẩm áp tiếp tục chà lau thân thể hần, đối phương còn nói: “Thái tử ca ca, chúng ta cũng sắp đến kinh thành rồi. Thái tử ca ca, sao huynh còn không tỉnh chứ?” Nói tới đây, đối phương bỗng nức nở.

Ta muốn tỉnh, nhưng ta không mở mắt ra được.

Lại là tiếng nước, quần bị người bóc xuống, được rồi, kỳ thật là rất cẩn thận cởi ra. Hần bị người này nhìn sạch sẽ vô số lần rồi, nếu hần mà là một đại cô nương thì người này đừng hồng chạy. Nhưng mà, cứ cho hần không phải đại cô nương đi, cái tên đã xem hết thân thể hần, sờ hết thân thể hần này cũng đừng hồng chạy.

“Thái tử ca ca, Thế Di ca gửi thư, nói mọi chuyện ở kinh thành đã xử lý xong rồi, người xấu đều bị bắt lại. Thái tử ca ca, huynh mau tỉnh lại đi.”

Cái gì? Mọi chuyện đã giải quyết xong? Nhanh như thế? Không biết Thế Di dùng biện pháp gì. Mẫu hậu bên kia có nhận ra cái gì không? Dù sao Thế Di cũng không phải hần, huống chi Thế Di lại hận mẫu hậu, nhìn thấy mẫu hậu chắc chắn sẽ không thể nhiệt tình như hần được.

“Ba Ba, nên cho điện hạ uống thuốc đi. Con đã lau xong chưa?”

“Lau xong rồi lau xong rồi.”

Thân thể bị nâng lên, người nọ thuần thục mặc quần áo khô mát vào cho hần. Hần cố gắng muốn mở mắt ra, lại luôn là phí công. Thật sự kỳ quái, hần hần là đã rất tốt rồi, sao lại vẫn chưa tỉnh chứ?

“Thái tử ca ca, uống thuốc nha.”

Hần biết, đã ngửi thấy mùi thuốc rồi. A, có thể không uống không, hần muốn nôn rồi.

“Thái tử ca ca, há miệng.”

Có người cạy mở miệng hắn, hắn không muốn uống, nhưng nước thuốc không biết bỏ thêm bao nhiêu hoàng liên này vẫn không để ý đến ý nguyện của hắn mà mạnh mẽ chảy vào trong miệng hắn. Đắng, đắng quá, đắng chết mất. Hắn thề, sau khi tỉnh lại đánh chết hắn cũng tuyệt đối không uống cái thứ thuốc đắng chết người này nữa.

“Cha, thái tử ca ca đã rất ổn rồi, sao còn không tỉnh lại?”

“Liên tâm cổ vừa ổn định nên điện hạ còn phải ngủ vài ngày, nhanh thôi.”

“Vậy là tốt rồi. Con chỉ sợ thái tử ca ca không tỉnh thôi.”

“Sẽ không.”

Ta đã tỉnh rồi, chỉ là không thể mở mắt thôi. Đúng rồi, nói đến cái này hắn liền tức giận. Cái gì mà liên tâm cổ, cái gì mà băng trùy xuyên tim, vì sao hắn không biết? Vì sao không một người nào nói cho hắn?!

“Ba Ba, mấy ngày kể tiếp chúng ta sẽ không ở khách điểm, phải chạy về kinh thành. Trong thư Thế Di nói Thành Thông cho hoàng đế ăn viên thuốc trường sinh bất lão, không biết là cái gì, muốn chúng ta trở về thương lượng.”

“A? Thuốc trường sinh bất lão? Nơi nào có?”

“Trên đời này làm sao mà có thuốc trường sinh bất lão được. Không phải thuốc độc là may rồi.”

“Ừ, đúng rồi, làm sao mà có được. Vậy vì sao hoàng đế lại phải ăn chứ?”

“Cái này phải hỏi bản thân hoàng đế.”

Bởi vì phụ hoàng sợ chết. Cái này còn cần hỏi sao.

“Thanh Thuỷ, Ba Ba, đi ra ăn cơm.”

“Được, lập tức đến ngay.”

Hắn cũng muốn ăn cơm! Hắn không muốn uống thứ thuốc đắng chết người này nữa! Đáng chết, đừng dứt nữa! Nôn! Muốn nôn quá. Hắn muốn ăn thịt! Ăn thịt! Ăn miếng thịt thật to thật to!

“Thái tử ca ca, uống hết bát thuốc thứ hai rồi nha, huynh ngủ đi, ta đi ăn cơm, cơm nước xong sẽ ở cùng huynh.”

Không được đi! Vì sao các người ăn thịt còn ta kiểu gì cũng phải uống cái thuốc đắng chết người này hả! Không được đi!

Thân thể bị đặt xuống, hắn càng không ngừng hô to, phần nộ gào lên. Cơn ghen ghét này đã sắp đến cực hạn rồi. Hắn muốn ăn thịt ăn thịt! Hắn ngửi được mùi thịt!

Ừc, đáng chết! Cái gì mà chói mắt thế.

Nhắm mắt lại, Thành Lệ cực kì căm tức, ngay sau đó, hắn sững sốt, chói mắt? Chói mắt? Nhịn xuống cơn kích thích khó chịu kia, hắn cố gắng mở to mắt, rất mơ hồ, nhưng hắn đã thấy được ánh sáng, ánh sáng chân thật tồn tại.

Rất đau, mắt bị kích thích đến độ có nước mắt, Thành Lệ không thể không nhắm mắt lại, nhưng trong lòng đột nhiên thoải mái không ít, hắn xem như đã tỉnh lại rồi. Cử động ngón tay, vẫn không có sức lực gì. Nhưng hắn có thể tỉnh tường cảm nhận được mình đang sống, tim mình đang đập, ý thức của mình đã do mình điều khiển. “Ba.....” A, không kêu được, cổ họng và mắt đều chưa xốt. Rốt cuộc hắn đã ngủ bao lâu.

“Cha, cha ăn nhiều một chút, cha rất gầy.”

“Con cũng ăn đi, con gà này cha đặc biệt bỏ thêm được liệu để hầm, con chăm sóc điện hạ rất mệt mỏi, phải tắm bổ.”

“Cha lớn cũng ăn.”

“Được được, con đừng chỉ gấp cho ta và cha con, con cứ ăn đi.”

“Vâng.”

Gà? Ba người kia để hấn ở nơi này ra ngoài ăn gà? Nuốt một ngụm nước miếng, Thành Lệ không để ý đến ánh mắt đau đớn mà lại nhắc mí mắt lên.

“Ba.....” Đáng chết! Vẫn không kêu được. Ủng ục, ủng ục, bụng đang kháng nghị. Người đừng kêu, ta cũng muốn ăn đấy chứ, không phải là vì không kêu được sao.

Vô lực chuyển động đầu, ánh mắt không còn khổ sở như trước, cũng có thể thấy rõ ràng. Hấn nằm trên giường, ừm, một cái giường không lớn lắm, khó trách người nọ vừa nằm ngủ hấn liền cảm thấy chật. Chấn trên người không dày, trời chắc là ẩm rồi. Cũng không biết bây giờ là tháng mấy.

Chóp mũi tràn đầy hương vị thịt gà, bụng đã kêu đến rung trời, nhưng lại vẫn không thể hấp dẫn sự chú ý của ba người bên ngoài phòng. Thành Lệ tìm kiếm xung quanh, không tìm được thứ gì thích hợp, hấn cố hết sức vươn một bàn tay, cầm lấy một cái gối bên cạnh, dùng sức.

“Phịch!” Gối đầu rơi xuống đất.

Bên ngoài tiếng ăn cơm nói chuyện vẫn vang lên.

Không phản ứng? Thành Lệ thở hổn hển mấy hơi, lại rút gối mình đang gối lên ra, dùng sức.

“Phịch!”

“Tiếng gì đấy?”

“Hình như là ở trong phòng điện hạ truyền ra.”

“Thái tử ca ca? Để con đi nhìn xem.”

Mau đến xem mau đến xem. Thành Lệ mở to hai mắt, cố gắng biểu hiện phần nộ của mình ra ngoài. Rèm cửa xốc lên, hấn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, một gương mặt đang bình thường nháy mắt chuyển thành kinh ngạc, rồi lại từ kinh ngạc nháy mắt trở thành kích động.

“Thái tử ca ca — ! !”

Một tiếng hô to, người nọ nhào tới hấn, phần nộ trong mắt Thành Lệ biến thành tức giận.

“Ặc!” Đè chết hấn rồi.

“Thái tử ca ca!! Oa oa oa — thái tử ca ca!!”

“Ba Ba?” Hai người khác vọt vào, biểu cảm trên mặt từ kinh hoảng cũng nháy mắt chuyển thành kích động.
“Điện hạ — !!”

“Người.....” Thành Lệ cố gắng đẩy người trên thân ra, đè chết hấn mất.

“Ba Ba!” Hứa Thanh Thuỷ bị cái mặt đỏ của Thành Lệ làm cho hoảng sợ, chạy vội tới kéo con lên.

“Khụ khụ khụ.....” Thiếu chút nữa bị đè chết, Thành Lệ suy yếu khụ liên tục. Còn không đợi hấn thở ra một hơi, cái vật nặng kia lại đè lên.

“Oa oa..... Thái tử ca ca, cuối cùng huynh cũng tỉnh, cuối cùng huynh cũng tỉnh.....”

“Ba Ba, con đè lên điện hạ rồi.”

Hứa Thanh Thuỷ lại vội kéo Hứa Ba dậy.

Thành Lệ nhìn ba người trước mặt lộ ra biểu cảm hấn đã sắp quên mất — khoé miệng cong lên: “Thịt.....”
???

※

Ngày đó, sau khi Nguyệt Bất Do đến Đại Lý Tự thì bảo người bắt mấy con chuột cho hấn, rồi hấn mới mang chuột vào Đại Lý Tự, đuổi hết người trong Đại Lý Tự kể cả người trông coi Thành Thông và Thành

An ra. Không ai biết hắc thủ vẫn thế nào, đợi khi Nguyệt Bất Do đi từ bên trong ra, mấy con chuột đã không thấy bóng dáng, Thành Thông thì sợ tới mức không ra hình người rụt vào góc tường.

Đợi hai người trở lại tẩm cung hoàng đế, một đạo thánh chỉ được hạ xuống:

Thành Thông ý đồ mưu hại hoàng đế, biếm làm thứ dân, tù cấm Đại Lý Tự, cả đời không được ra ngoài; Cẩn vương Thành An bị tước vương vị, bị giam trong phủ, không có thủ dụ của hoàng đế thì không được ra ngoài.

Bởi vì Thành Khiêm và Vương Hiến mất tích, hoàng đế lại âm thầm hạ một đạo thánh chỉ truy bắt hai người. Đợi bắt được Thành Khiêm rồi xử tiếp.

Nghe nói hoàng đế vốn muốn ban chết cho Thành An và Thành Thông, nhưng thái tử điện hạ nhân hậu, cầu tình cho hai người, lúc này hoàng đế mới xử nhẹ. Nhưng thủ hạ của Thành An và Thành Thông sẽ không tốt số như vậy. Bị bắt, bị giết, bị lưu đày, bị sung quân.

Chuyện lần này không chỉ có ba vị hoàng tử tự thân khó bảo toàn, ngay cả Vương gia cũng bị liên lụy bên trong. Vương Tông được thả ra, nhưng bị lột bỏ chức quan giữ ở phủ tra xét. Vương hoàng hậu không biết vì sao lại không cầu tình cho huynh trưởng của mình, tất cả mọi người trong Vương gia mà làm quan trong triều hoặc nhiều hoặc ít đều bị ảnh hưởng. Cửa lớn Vương gia đóng chặt, không khí trong phủ ngưng trọng.

“Thế Di, vì sao đệ phải thay Thành An và Thành Thông cầu tình? Đây chính là cơ hội tốt nhất để trừ bỏ bọn chúng.” Đêm khuya, Mạc Thế Triệu hỏi Mạc Thế Di vừa mới bí mật đến. Nguyệt Bất Do ngồi bên cạnh Mạc Thế Di ăn lạc, không trả lời, hắc thủ nhiên hiểu được là vì sao.

Mạc Thế Di nhấp một ngụm rượu, thản nhiên nói: “Nếu lúc này ta đồng ý ban chết cho chúng thì chắc chắn sẽ có người lên án, dù sao chúng cũng không dậy nổi sóng gió gì nữa, cần gì phải mang thêm phiền toái cho Thành Lệ. Huống hồ dù sao ta cũng không phải Thành Lệ, giết hay không vẫn nên do hắc thủ làm chủ. Nếu hắc thủ muốn giết tự nhiên sẽ có cơ hội. Ta chỉ giúp hắc thủ không chế cục diện kinh thành, cái khác cứ chờ hắc thủ trở về định đoạt.”

Mạc Thế Triệu vừa nghe liền hiểu được, gật đầu nói: “Quả vậy, dù sao đệ cũng không phải Thành Lệ, có lẽ Thành Lệ cũng không muốn giết anh em của hắc thủ. Là ta suy xét không chu toàn.” Nâng chén chạm với Mạc Thế Di một chút, Mạc Thế Triệu uống hết chén rượu, lại nói: “Thành Lệ bọn họ chắc cũng sắp đến, ta đã chuẩn bị tốt, vẫn nên đưa họ đến đây đi.”

“Được. Khi nào họ đến huynh phái người nói cho ta biết, ta tự mình đi đón.”

Mạc Thế Triệu do dự nói: “Hiện tại đệ vẫn là thái tử, không lộ diện tốt hơn.”

“Ta dịch dung.” Mạc Thế Di nhất định phải đi đón.

Vừa nghe y sẽ dịch dung, Mạc Thế Triệu cũng không phản đối. Nhìn vào Nguyệt Bất Do, Mặt Mạc Thế Triệu đầy vẻ có chuyện muốn hỏi, Mạc Thế Di biết hắc thủ muốn hỏi cái gì, nâng tay ôm Nguyệt Bất Do, y nói: “Bất Do không phải con ta, chẳng qua hắc thủ lớn lên giống ta, nếu nói như thế người khác cũng sẽ không hoài nghi, hai ta cũng dễ làm việc.”

Mạc Thế Triệu rõ ràng là nhẹ nhàng thở ra, cười: “Ta đã nói mà, nếu đệ có con làm sao ta lại không biết được. Khi ta nghe được tin tức từ trong cung truyền ra thật đúng là bị hoảng sợ.”

Nguyệt Bất Do hừ một tiếng, Mạc Thế Di cầm tay hắc thủ, nói với Mạc Thế Triệu: “Vương gia vẫn muốn diệt trừ Bất Do, bây giờ hắc thủ là con ta sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái. Chuyện này huynh biết rõ thì tốt, bên cha nương ta sẽ đi nói.”

“Ta biết.”

Nguyệt Bất Do bĩu môi, buông một câu: “Cho dù ta thật sự là con của y thì sao? Ta thích y, ai cũng không quản được.”

Trong mắt Mạc Thế Di hiện lên vui sướng, ôm eo hắc thủ: “Không cần để ý chuyện này.”

Nhìn ôn nhu trên mặt Mạc Thế Di, Mạc Thế Triệu cũng cười: “Ta mặc kệ ta mặc kệ, người có thể làm cho Thế Di cười vui vẻ như vậy, cho dù thế nào ta cũng sẽ không quản.” Dứt lời, hắn nâng chén rượu, thành khẩn nói: “Bất Do, Thế Di, ta chúc mừng hai người, chúc hai người bạc đầu giai lão.”

Ánh mắt Nguyệt Bất Do cong cong, nâng chén rượu: “Ta và Mạc Thế Di nhất định có thể bạc đầu giai lão.” Chạm chén với Mạc Thế Triệu một chút, Nguyệt Bất Do ngửa đầu uống cạn, hắn cao hứng.

Mạc Thế Di cũng uống cạn, cũng cao hứng giống hắn. Giấu Mạc Thế Triệu về quan hệ của y và Nguyệt Bất Do cũng là vì không muốn Mạc Thế Triệu tự tìm phiền não. Bất Do có phải con y hay không, chỉ cần hai người họ biết là đủ rồi.

Uống rượu xong, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do rời đi, đóng cửa lại. Mạc Thế Triệu nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ ngon rồi.

Trở lại tẩm cung thái tử, Nguyệt Bất Do rất tự giác lên chiếc giường duy nhất trong phòng ngủ. Đối với chuyện hàng đêm thái tử và thế tử đều ngủ trên một chiếc giường, người bên ngoài chỉ dám hiểu kì trong lòng, không ai dám hỏi, càng không ai dám nói chuyện này với thái tử. Ai chẳng biết tính tình vị thế tử điện hạ đột nhiên xuất hiện này rất cổ quái, thỉnh thoảng còn nổi điên, cũng chỉ có thái tử điện hạ có thể trấn an hắn, cho nên để thái tử điện hạ lúc nào cũng để ý vị thế tử cảm xúc không ổn định này là rất tốt, cũng là tất yếu.

Lên giường, uống rượu nên đầu có chút choáng, Nguyệt Bất Do chui vào trong lòng người nào đó, nhắm mắt hỏi: “Tuổi hai đứa con kia của Thành Lệ cũng không chênh lệch với ta lắm đúng không, bọn họ không tới tìm người?”

Một tay Mạc Thế Di nắm tay Nguyệt Bất Do nhẹ nhàng chà xát, thản nhiên nói: “Thành Lệ không thân với họ, bình thường gặp mặt cũng không nói quá nhiều. Hiện giờ Vương hoàng hậu biết ta là ai, nàng đưa hai người kia đi rồi, không ở trong cung.”

“À, ta đã nói mà, thảo nào không gặp.”

Mạc Thế Di nhú mày: “Người muốn gặp?”

Nguyệt Bất Do ngáp một cái: “Ta gặp bọn họ làm gì, ta chỉ sợ bọn họ làm hỏng việc.”

Lông mày Mạc Thế Di lập tức giãn ra: “Yên tâm đi, hoàng hậu cũng không phải là người đơn giản. Cũng không biết Thành Lệ đã tỉnh chưa, bây giờ ta vừa nghĩ đến tiến cung liền thấy đau đầu.” Đối với Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di càng ngày càng dễ dàng nói ra cảm thụ và lời trong lòng mình.

Nguyệt Bất Do thở dài: “Ta cũng vậy. Lúc trước ta giả ngốc mười bốn năm, giờ lại phải giả tiếp, chán chết.”

Mạc Thế Di đau lòng: “Đều do ta, ta nên đi tìm người mới phải.”

Nguyệt Bất Do ngửa đầu hôn lên cằm Mạc Thế Di: “Cái này đâu liên quan đến người, người lại không biết ta sống, hơn nữa, người cũng không biết là ta mà. Ừm, mệt quá, ngủ đi, bây giờ ngày nào người cũng nhiều việc.”

Ôm chặt Nguyệt Bất Do, Mạc Thế Di nhắm mắt lại, lại một lần nữa mong Thành Lệ nhanh tỉnh, y sắp không nhận nổi nữa rồi.

“Cốc cốc cốc”

Có người gõ cửa.

“Điện hạ, thư gấp.”

Mạc Thế Di buông Nguyệt Bất Do lập tức xuống giường, là Hứa Thanh Thuỷ bọn họ gửi thư. Cơn buồn ngủ của Nguyệt Bất Do chạy một nửa, họ đã vài ngày không nhận được thư của Hứa Thanh Thuỷ rồi.

Mở cửa, cầm lấy thư trên tay Phương thống lĩnh, Mạc Thế Di trực tiếp mở ra trước mặt đối phương. Còn không xem xong, y liền nở nụ cười, trong mắt là kích động.

“Có chuyện gì?” Nguyệt Bất Do tò mò nhìn.

Mạc Thế Di hạ giọng cao hứng nói: “Thành Lệ tỉnh lại rồi.”

“Hắn tỉnh rồi?!” Nguyệt Bất Do đoạt lấy thư. Sau khi nhanh chóng xem xong, hắn liền cười ha ha. Phương thống lĩnh vội vàng che cái miệng của hắn, trong mắt cũng là kích động: “Điện hạ thật sự đã tỉnh lại?”

“Tỉnh rồi.”

Mạc Thế Di đưa lá thư cho Phương thống lĩnh nhìn một chút rồi mới nói: “Người tự mình đi đón họ, thuận tiện nói tình hình kinh thành cho Thành Lệ.”

“Ta lập tức đi ngay.”

Phương thống lĩnh buông Nguyệt Bất Do ra xoay người bước đi.

Nguyệt Bất Do ôm lấy eo Mạc Thế Di, xoay xoay: “A a a, a a a, Mạc Thế Di, Thành Lệ tỉnh rồi, hắn tỉnh rồi, hai ta có thể thành thân rồi!”

Mạc Thế Di trực tiếp ôm lấy Nguyệt Bất Do, hung hăng hôn một cái lên miệng hắn: “Nếu hắn còn không tỉnh thì ta sẽ điên đấy.”

Nguyệt Bất Do lại xoay xoay, ánh mắt tỏa sáng: “Đi, làm chuyện sinh đứa nhỏ đi, chúc mừng.”

Mạc Thế Di trả lời là trực tiếp dùng chân đóng cửa, nhanh chóng ôm người nào đó lên giường, cởi áo. Ở thời điểm đại hỉ này nhất định phải làm chuyện sinh đứa nhỏ!

72. Chương 72

Thành Lệ tỉnh dậy làm tất cả mọi người biết chuyện đều thở dài một hơi nhẹ nhõm. Cao hứng nhất chính là Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di. Nguyệt Bất Do thì không cần phải nói, cả hai đời hắn cũng chưa từng không tự do như thế. Mà Mạc Thế Di bởi vì Nguyệt Bất Do nên cũng càng ngày càng không chịu nổi trời buốt, chỉ mong Thành Lệ có thể nhanh chóng về kinh để thay cho thái tử giả mạo là y.

Từ ngày biết được thuốc trường sinh bắt lão mình ăn không chỉ không phải tiên đan, ngược lại còn làm từ bột mì, chu sa và xác trùng tử, hoàng đế bệ hạ liền ở trong tấm cung không ra ngoài nữa. Mỗi ngày ngự y ra ra vào vào sắc thuốc, đưa thuốc, xem chẩn cho hoàng đế. Cũng không biết là bị con trai chộc giận hay là thuốc kia quả thực gây hậu quả không tốt, hoàng đế bệ hạ nói chuyện càng ngày càng hụt hơi, thân thể nhanh chóng gầy yếu đi.

Dưới tình huống như vậy, chuyện mà thái tử đang phải giám quốc cần xử lý càng nhiều thêm. Tuy rằng vị hoàng đế lão nhân kia là cha đẻ của y, nhưng đối với vị thái tử giả mạo này mà nói, hoàng đế suy yếu thì y càng vui. Hoàng đế chết, Thành Lệ có thể đăng cơ, như vậy y và người nào đó có thể tiêu dao khoái hoạt rồi. Mà bây giờ biết được Thành Lệ đã tỉnh, vị thái tử giả mạo này ngày càng gian nan, nhất là khi đối mặt với chồng bản tấu và đồng công văn kia, nếu không phải nhớ thương người huynh đệ ruột thịt của mình, y tuyệt đối sẽ kéo Nguyệt Bất Do chạy mất.

Phương thống lĩnh rời kinh đi đón Thành Lệ, Mạc Thế Di bên này an tâm rất nhiều. Thế cục kinh thành tuy rằng ổn định, tuy nhiên Mạc Thế Triệu vẫn ở lại kinh thành để ngừa vạn nhất. Thành Lệ cũng sắp về kinh, ở thời điểm này vạn lần không thể bị người khác phát hiện là có hai thái tử, nếu không toàn bộ cố gắng lúc trước của họ sẽ uổng phí hết.

Nóng lòng đợi khoảng mười ngày, cuối cùng Mạc Thế Di cũng nhận được tin tức của Mạc Thế Triệu, Thành Lệ bọn họ đã ở ngoài thành. Mạc Thế Di mang theo Nguyệt Bất Do nghênh ngang ra khỏi phủ thái tử, rồi hai người mới đến một tửu lầu thuê phòng để dịch dung, lặng lẽ đi từ cửa sổ ra ngoài, đến thẳng ngoài thành.

Một chiếc xe ngựa dừng lại cạnh một lương đình ngoài kinh thành cách không xa lắm. Mà hơn hai mươi người hộ tống chiếc xe ngựa này lại tiếp tục giục ngựa đi trước. Từ trên xe xuống là một vị công tử tuấn

tú, đến quán nước của lão bà bà bên lương đình mua một chén trà, rồi mới bưng vào xe ngựa. Người đánh xe đứng ở bên cạnh xe thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa thành.

Qua ước chừng một khắc, trên mặt người nọ lộ ra tươi cười, xốc màn xe lên nói với người bên trong: “Đến rồi.” Rồi mới nhanh chóng lên xe, đi về hướng người đang tới.

Rời lương đình không lâu lắm, xe ngựa liền chạm mặt với hai người ngồi trên lưng ngựa chạy đến. Lập tức hai người nọ nhảy xuống, kích động bước tới trước xe, vén rèm lên. Hai người cũng không nói gì, trong nháy mắt khi rèm xốc lên thì trên mặt liền hiện nụ cười. Tiếp theo, nam tử thấp hơn lên xe, nam tử cao hơn thì buông màn xe, lên ngựa của mình, dắt con ngựa còn lại quay đầu.

Xe ngựa nhanh chóng chạy theo người nọ về phía kinh thành, bọn quan binh cửa thành theo thông lệ kiểm tra một chút rồi để họ vào thành. Người nọ mang những người trong xe dừng lại trước cửa một nhà dân. Một vị lão nhân ra mở cửa, khi người nọ xuống ngựa, trong xe ngựa có một đôi vợ chồng già và một vị tiểu công tử đi ra, ba người mang hành lý vào nhà. Tiếp theo vị đại thúc thấp bé lúc trước lên xe cũng đi ra, công theo một người tóc hoa râu xuống xe, không hề ngẩng đầu lên mà đi vào. Nam nhân cao hơn buộc cả hai con ngựa và xe ngựa vào cái cây bên ngoài gian nhà, cuối cùng mới đi vào một mình, đóng cửa lại. Ở nơi đông dân cư này trong kinh thành, không ai lại chú ý đến một gia đình như vậy. Nhà ai mà không có vài người già cả chứ.

Dưới sự trợ giúp của hai người, nhẹ nhàng đặt người trên lưng xuống giường, đại thúc trung niên thấp bé kéo da giả trên mặt mình ra, ánh mắt cong cong, lại kéo da giả trên mặt và tóc giả hoa râu trên đầu người kia ra, cúi đầu gọi một tiếng: “Thành Lệ.”

Người đang thần sắc kích động gắt gao cầm tay đối phương, giả bộ không vui: “Cái tên này, nếu không phải bây giờ ta không có sức lực, nhất định, phải cho người một trận.”

“Hừ, lòng tốt không được báo đáp, ta cứu mạng người, người lại còn muốn đánh ta, thật sự là không có thiên lý.” Khôi phục tuổi thật, Nguyệt Bất Do ngồi xuống giường, rút bàn tay bị đối phương nắm ra, xoa bóp cánh tay Thành Lệ, vẫn rất lo lắng hỏi: “Sao rồi? Không phải tỉnh rồi à, sao còn không có sức lực?”

Thành Lệ đắm đối phương một phát nhẹ hều: “Người cho ta là người sao, khoẻ như trâu ấy. Hứa ca nói ta còn phải nằm mấy tháng. A, trời ạ, ta cảm thấy xương cốt mình sắp rụng hết rồi. Bây giờ ta chỉ cần ngửi thấy mùi thuốc là đã muốn nôn, mỗi ngày nằm mơ đều mơ thấy hàng đồng thịt to, ta sắp thêm chết rồi đây. Nhưng Hứa ca nói hiện giờ ta không thể ăn thức ăn quá mặn, thật sự là gian nan đến chết mất.”

Trong lòng Nguyệt Bất Do cũng thấy đồng cảm mà gật đầu: “Đúng vậy nha, khi ta vừa tỉnh lại chỉ hận không thể ăn ngay một con trâu.”

Cũng dịch dung, Hứa Thanh Thuỷ, Hứa Ba và Ba Tùng ở một bên nhìn chỉ cười. Sắc mặt Thành Lệ đã hồng nhuận hơn, không bao giờ là vẻ tái nhợt không khoẻ mạnh trong quá khứ nữa. Nhìn hẩn và Nguyệt Bất Do nói nói cười cười, trong mắt Hứa Thanh Thuỷ lướt qua vui mừng cùng lo lắng.

Một người xốc rèm cửa lên đi vào, Thành Lệ nhìn sang, nụ cười trên mặt nháy mắt biến thành kích động. Nguyệt Bất Do quay đầu, đứng lên, đối phương đi tới ngồi ở chỗ của Nguyệt Bất Do, cầm bàn tay Thành Lệ vươn tới.

“Thế Di.....” Hứa kết Thành Lệ giật giật.

Mạc Thế Di vỗ vỗ mu bàn tay Thành Lệ, lộ ra một nét mỉm cười tự nhiên: “Người coi như là tỉnh rồi nhỉ.”

Hứa Thanh Thuỷ kéo Hứa Ba và Ba Tùng đi ra ngoài, để lại nơi này cho ba người. Y biết Thành Lệ sẽ có rất nhiều lời muốn nói với hai người này.

Trong lòng rất cảm kích sự săn sóc của Hứa Thanh Thuỷ, Thành Lệ thấy họ đi ra ngoài thì vươn bàn tay kia với Nguyệt Bất Do, Nguyệt Bất Do cũng cầm tay hẩn. Đặt tay Nguyệt Bất Do và Mạc Thế Di vào cùng nhau, Thành Lệ nắm chặt.

“Ta muốn nói cảm ơn, nhưng lại cảm thấy như vậy quá giả dối.” Hốc mắt Thành Lệ đỏ lên, những chuyện hai người này, nhất là Nguyệt Bất Do làm vì hẩn, không phải một câu cảm ơn có thể nói hết được.

Nguyệt Bất Do sợ nhất trường hợp này, hần lập tức nói: “Người là huynh đệ của ta, ta đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu được. Nếu người thật sự muốn cảm ơn chúng ta thì nhanh nhanh mà tính đường cho khoẻ đi, người không biết cả ngày chúng ta ở Đông cung ghen khuất đến thế nào đâu. Nhất là Mạc Thế Di, mỗi ngày phải xử lý cả đống chuyện phiền toái còn chưa đủ, còn phải kêu hai người kia cái gì mà ‘Phụ hoàng’ mới chả ‘Mẫu hậu’, ép buộc y lắm đó.”

Thành Lệ nở nụ cười, chớp chớp nóng bỏng trong mắt, nhìn về phía người giống mình như đúc kia: “Thế Di, ủy khuất người.” Không có ý tứ muốn Mạc Thế Di tha thứ cho hai người kia.

Mạc Thế Di không chút khách khí nói: “Người đúng là rất ủy khuất ta, cho nên đừng oán giận thuốc đắng nữa, mau khoẻ lại đi. Ta đây một ngày cũng không ở nổi nữa đâu.”

Nhìn tươi cười tự nhiên trên mặt Mạc Thế Di, Thành Lệ dùng trêu ghẹo để che giấu cảm kích của mình: “Trông người cười dễ nhìn hơn lúc trước khi ta đi, xem ra người đã ăn Bất Do rồi.”

Mạc Thế Di cười sâu hơn, một tay ôm Nguyệt Bất Do: “Chờ người khoẻ rồi, ta định mang Bất Do về tái bắc, đi thành thân.”

Nụ cười trên mặt Thành Lệ dừng lại, tiếp theo cau mày: “Các người muốn đi?”

Ý cười trên mặt Mạc Thế Di cũng phai nhạt, nói: “Ta và Bất Do chắc chắn không thể ở lại kinh thành.”

Thành Lệ rầu rĩ, hần tự nhiên biết rõ hai người này không thể ở lại kinh thành, trừ phi bọn họ dịch dung. Nhưng lời này nói ra thật sự là ủy khuất cho họ.

Một người đẩy đẩy Thành Lệ, Thành Lệ giương mắt, chỉ thấy người nọ cười hì hì nói: “Hoàng đế lão cha kia của người bây giờ hoàn toàn vô tâm chính sự, người mau mau khoẻ lên, đoạt ngôi vị hoàng đế của hần đi, rồi huấn luyện con trai của người thành hoàng đế, thế không phải là người có thể sớm thoái vị đi tìm chúng ta sao? Ai nha, muốn ta nói, hoàng đế kia có cái gì dễ làm chứ, mệt chết người ta.”

Thành Lệ nhú mày, tươi cười khôi phục: “Thì ra người cũng thay ta nghĩ tốt lắm rồi nha.”

Nguyệt Bất Do không khách khí giáo huấn: “Bây giờ người coi như là sống lại một lần, làm gì phải bắt mình mệt như vậy, tiêu điều tự tại mới là thật.”

Thành Lệ cười, không tỏ ra đồng ý hay không, chỉ nói: “Bất Do, ta cùng Thế Di có lời muốn nói, người đi ra ngoài một chút đi.”

Nguyệt Bất Do trừng mắt: “Nói gì mà ta không thể nghe?”

“Bí mật.” Thành Lệ phát tay với hần, bảo hần đi ra ngoài.

Nguyệt Bất Do mắt húng, một người hôn lên khoé miệng của hần ngay trước mặt Thành Lệ: “Người đi ra ngoài trước, lát nữa ta nói cho người.”

“Hừ!” Bất mãn hừ một tiếng, Nguyệt Bất Do đi ra ngoài. Tuy rằng hiểu kì Thành Lệ muốn nói gì với Mạc Thế Di, nhưng hần mới không thèm đứng cửa nghe lén đâu, Mạc Thế Di nói là sẽ nói cho hần.

Nguyệt Bất Do đi, Thành Lệ không cười, Mạc Thế Di cũng không cười. Trầm mặc một lát, Thành Lệ thấp giọng hỏi: “Thân thể Bất Do, đã hoàn toàn tốt chưa? Ta nghe Hứa ca nói, hần vì cứu ta, tổn thất ít nhất mười năm công lực.”

Mạc Thế Di gật đầu, nghĩ đến sự kiện kia, y liền không nhịn được đau lòng.

“Khi chúng ta đi Hứa ca đã phối thuốc cho Bất Do, bây giờ Bất Do vẫn còn uống, thân thể đã tốt hơn rất nhiều. Lấy năng lực của Bất Do, công lực tổn thất không đến vài năm là có thể khôi phục lại, hần còn nhỏ, cũng không cần lo lắng. Bất Do coi người như huynh đệ, cứu người cũng không xuất phát từ mục đích khác, nếu người còn khách khí với hần, hần ngược lại sẽ mất hứng đấy.”

Mi tâm Thành Lệ nhú thật chặt, thanh âm có chút ghen nói: “Tên kia, cũng không nói với ta một tiếng liền đâm vào tim ta, thiếu chút nữa hừ chết ta luôn.”

Mạc Thế Di thở hắt ra: “Hần chính là như vậy. Chuyện gì cũng tự mình gánh vác, nếu không phải Hứa ca bọn họ có tâm nhân, ta cũng không thể nào tìm được.”

Thành Lệ cầm tay Mạc Thế Di: “Sau này người cần phải chú ý hẩn, đừng để hẩn xằng bậy nữa.”

Mạc Thế Di gật đầu thật mạnh, sau này y sẽ càng phải cẩn thận.

Cầm lại tay Thành Lệ, Mạc Thế Di hỏi: “Người cảm thấy thế nào rồi?”

Thành Lệ nở nụ cười, hít sâu vài cái: “Tốt lắm, tuy rằng không có sức lực nhưng ngực rõ ràng thoải mái không ít.” Dứt lời, hai tay hẩn cầm chặt lấy tay Mạc Thế Di: “Thế Di, ta nợ Bất Do một mạng. Người như hẩn không thích trời buộc, cho dù ta phong hẩn là vương gia hẩn cũng sẽ không cần. Không phải hẩn muốn một nơi có rừng có hồ sao? Người đi tìm, tìm được rồi thì ta ra bạc, coi như ta làm huynh trưởng chuẩn bị sinh lễ cho người. Thế Di, người nhất định phải đối tốt với Bất Do, nhất định không được phụ hẩn.” Nói tới đây, hốc mắt Thành Lệ lại đỏ. Hẩn thật may mắn, may mắn năm đó mình đã đi Giang Nam.

Mạc Thế Di vẫn gật đầu thật mạnh: “Cả đời này của ta đều là của hẩn. Thành Lệ, ta thương hẩn, ta chỉ muốn hẩn.”

Thành Lệ khàn khàn nói: “Người có người mình thích, ta cũng an tâm. Người mang Bất Do đi tái bắt đi, nhớ phải để cho ta một phòng.”

Mạc Thế Di nắm chặt tay Thành Lệ, nở nụ cười.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hai huynh đệ song sinh Thành Lệ và Mạc Thế Di lại lần nữa tìm được thứ vốn thuộc về họ, mối quan hệ thân mật tuyệt đối từ trước khi sinh ra. Đã từng, họ căm ghét, oán hận lẫn nhau, nay, họ lại giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau. Mà hết thảy những điều này đều là bởi vì một người đột nhiên xuất hiện — Nguyệt Bất Do.

Nhìn tươi cười trên mặt Mạc Thế Di, trong lòng Thành Lệ cảm kích Nguyệt Bất Do thật sâu. Là người này làm cho huynh đệ của hẩn học được nở nụ cười; là người này làm hẩn có thể trọng sinh. Có thể nói, Nguyệt Bất Do chính là ân nhân của hai huynh đệ họ.

Giờ khắc này, huynh đệ hai người có bao lời không nói hết. Âm mưu cùng âm toán trong hoàng cung đều bị chặn ngoài cửa, nếu không có cái quý củ tàn nhẫn kia, tình huynh đệ này của họ sẽ không bị thất lạc suốt ba mươi năm.

Nói hết tình hình trong thời gian qua cho đối phương, hai người đều có vẻ cực kì không bình tĩnh. Tay Thành Lệ từ đầu tới cuối đều nắm tay Mạc Thế Di. Uống chén nước, để tâm tình lắng xuống, Thành Lệ nói: “Thành An và Thành Thông thì cứ nhốt đi, trước khi ta đăng cơ ta cũng không định muốn mạng của họ, còn Thành Khiêm và Vương Hiến, cũng tạm thời nhốt ở đó đã, bọn họ so với Thành An và Thành Thông càng đáng giận hơn, không thể tha thứ.”

“Tùy người.” Cho dù có một người coi như là huynh đệ ruột của y, Mạc Thế Di lại không hề có tâm tư đồng tình.

Mà Thành Lệ còn một chuyện cực kì quan trọng muốn hỏi, hẩn ho nhẹ vài tiếng, hạ giọng: “Người nói Bất Do là con của người, sau này ta phải làm sao?”

Cầm Mạc Thế Di cứng lại một chút, tiếp theo Thành Lệ nói: “Ta có thể nói Bất Do đã trở lại giang hồ, nhưng mà con riêng của thái tử..... Thân phận này sẽ mang đến phiền toái cho Bất Do.”

Mạc Thế Di nhếch miệng, Thành Lệ cũng không giục y, hẩn chỉ không rõ vì sao hai người này phải tạo ra một thân phận như vậy. Trước không nói người khác, liệu sau này hai đứa con kia của hẩn có tìm Nguyệt Bất Do gây phiền toái hay không hẩn cũng không dám cam đoan. Con riêng của thái tử cũng không phải chỉ đơn giản là một thân phận như vậy.

Sau một lúc lâu, Mạc Thế Di mở miệng: “Bất Do..... quả thật là con của ta.”

“Cái gì?!” Thành Lệ khiếp sợ, “Không phải các người diễn trò sao?”

Mạc Thế Di không lảng tránh mà nhìn Thành Lệ, nói: “Bất Do, chính là đứa nhỏ do nữ nhân bị Tiểu Tổ Mai cướp đi sinh hạ.”

“Cái gì?!” Miệng Thành Lệ há to, cả người đều ngây dại.

“Thành Lệ, chuyện này ta chỉ nói cho người và nữ nhân trong cung kia. Nói cho nữ nhân kia là không muốn nàng tìm Bất Do gây chuyện; nói cho người là để người nghĩ biện pháp ngăn chặn người nào đó có thể mang đến phiền toái cho Bất Do. Thành Lệ, người là huynh đệ của ta, chuyện này người không cần khuyên ta, cũng không được cản ta.”

Mi tâm Thành Lệ nhấn thành chữ “Xuyên”, chuyện này hoàn toàn vượt qua dự đoán của hắn. Nguyệt Bất Do lại chính là con đẻ của Mạc Thế Di! Thậm chí thiếu chút nữa đã thành con hắn! Như vậy là cha con loạn luân a!

“Thành Lệ, Bất Do chỉ có thân thể là con ta, hắn không phải.”

“Có ý gì?”

Thành Lệ hoàn toàn không thể bình tĩnh.

※

“Nói cái gì vậy, lâu như thế chứ.” Người nào đó bị đuổi ra thực khó chịu, thực bức mình.

Ngồi đối diện với hắn, Hứa Ba vừa chia được liệu vừa nói: “Thái tử ca ca đã lâu như thế không gặp Thế Di ca, chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói với Thế Di ca.”

“Vậy có cái gì mà ta không thể nghe?” Nguyệt Bất Do mất hứng, nguyên nhân rất lớn là hắn đoán được Thành Lệ bí mật nói gì với Mạc Thế Di, còn không phải cái chuyện cha con kia? Hừ!

Không muốn Nguyệt Bất Do giận đối Thành Lệ, Hứa Ba vội khuyên nhủ: “Thái tử ca ca rất cảm kích huynh, có thể là có vài chuyện ngượng ngùng không muốn nói trước mặt huynh. Sau khi thái tử ca ca biết huynh cứu hắn, đôi mắt đều đỏ lên.”

“Ta cứu hắn cũng không cần hắn cảm kích, nếu hắn không phải là anh trai của Mạc Thế Di, ta mới không thêm cứu hắn đâu.” Người bị đuổi ra ngoài rất là oán niệm.

Một người gọi: “Bất Do, người lại đây, ta kiểm tra thân thể cho người.”

Nguyệt Bất Do bĩu môi, bất động: “Ta đã rất tốt.” Hắn không cần uống thuốc.

“Được hay không phải để ta kiểm tra, người tới đây.” Hứa Thanh Thuỷ vẫn gọi hắn.

Nguyệt Bất Do tâm không cam lòng không muốn đứng lên, vỗ vỗ ngực: “Thật sự tốt lắm.”

“Đến.” Hứa Thanh Thuỷ bắt vi sở động.

Đi đến trước mặt Hứa Thanh Thuỷ, theo đối phương vào một phòng khác, Nguyệt Bất Do vẫn còn nói: “Ta thật sự tốt lắm.”

“Đưa tay ra đây.”

Hứa Ba quay đầu lại, thở dài: “Xem ra Bất Do ca cũng sợ uống thuốc như thái tử ca ca vậy.”

Hứa Thanh Thuỷ gọi Nguyệt Bất Do vào không đơn giản chỉ là kiểm tra thân thể cho hắn, y lo lắng một chuyện, một chuyện có thể sẽ mang đến thương tổn cho Nguyệt Bất Do. Mà khi Nguyệt Bất Do nhìn thấy trong mắt y sự lo lắng và muốn nói lại thôi, hắn cười hì hì: “Đừng lo lắng, Mạc Thế Di đã biết, ta nói cho y rồi.”

“Người nói cho y?!” Hứa Thanh Thuỷ kinh ngạc cực kì.

Nguyệt Bất Do hoan hỉ gật đầu: “Ta nói với Mạc Thế Di, Mạc Thế Di không giận ta, còn nói muốn thành thân với ta nữa.” Tiếp theo, hắn làm động tác chó có lên tiếng: “Việc này người thay ta giữ bí mật nha, hơn nữa đừng nói với Hứa Ba.”

Hứa Thanh Thuỷ nhẹ nhàng thở ra: “Quá tốt, như vậy thì quá tốt, yên tâm, ta cũng sẽ không nói với ai, coi như ta không biết chuyện này, chỉ cần hai người không sao là tốt rồi.”

Nhận ra Hứa Thanh Thuỷ thật sự lo lắng cho mình, hơn nữa không ngại mình ở cùng Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do cười ha ha thấp giọng hỏi: “Khi ta thành thân với Mạc Thế Di, ngươi và Ba Tùng có muốn cũng thành luôn không? Hai người còn không thành thân đâu.”

Hứa Thanh Thuỷ ngây người, là giật mình đến ngây người.

Nguyệt Bất Do thấy thế hiểu được mà gật đầu: “Vây cũng thành luôn đi. Cứ như vậy là được rồi, khi nào về ta sẽ nói cho Mạc Thế Di.” Thừa dịp Hứa Thanh Thuỷ sưng sờ, Nguyệt Bất Do vội rút tay về chạy mất, hẳn thật sự là uống thuốc đến phát sợ rồi.

Ngơ ngác ngồi trên ghế, Hứa Thanh Thuỷ chậm rãi nâng tay che mặt mình, cùng Ba Tùng..... thành thân? Mặt nóng lên, trong lòng Hứa Thanh Thuỷ không thể bình tĩnh. Y, không nghĩ tới, từ trước đến nay, không nghĩ tới.

Nguyệt Bất Do trốn ra thì thấy cửa phòng Thành Lệ còn đóng, hẳn nổi giận. Bước tới, hẳn nâng tay liền gõ cửa: “Nói cái gì mà lâu thế, ta đói bụng!”

Cửa mở, một người ôm hẳn vào trong ngực: “Đói bụng?”

“Đói bụng! Nói cái gì lâu thế!” Nguyệt Bất Do phồng má, rất bất mãn kiễ mũi chân nhìn người trong phòng kia.

Mạc Thế Di cúi đầu hôn một cái lên quai hàm hẳn, ôn nhu nói: “Nói khi thành thân nên chuẩn bị cái gì.”

“Thật à?” Má Nguyệt Bất Do lập tức không thành nữa.

Có người ở phía sau Mạc Thế Di trả lời: “Giả. Đang nói khi hai người thành thân có cần cho người che khăn voan đỏ không?”

Nguyệt Bất Do thăm dò, vẻ mặt ngạc nhiên: “Khăn voan đỏ để làm gì?”

Một người trợn trắng mắt: “Tân nương tử phải che.”

Tân nương tử?! Nguyệt Bất Do lập tức gật đầu: “Phải che phải che! Ta muốn sinh đứa nhỏ cho Mạc Thế Di!”

“Phụt!” Có người phun.

“Rào!” Có người đánh rớt thảo dược.

“Khụ khụ khụ khụ.....” Người vừa đi từ phòng cách vách ra bị nước miếng của chính mình làm sặc.

“Được.” Người nào đó thì ôm lấy tên không biết ngượng ngùng kia, trong mắt là chờ mong.

Nhìn hai người ở cửa ôm nhau một chỗ, trong lòng Thành Lệ thở ra một hơi thật dài, tiếp theo lộ ra vẻ tươi cười chúc phúc. Mà thôi mà thôi, tục ngữ nói hoàng đế không vội gấp chết thái giám, hẳn là hoàng đế, cho nên chuyện này cứ để người khác nhọc lòng đi thôi.

73. Chương 73

Vào ban đêm, Mạc Thế Di và Nguyệt Bất Do chuyển mấy người Thành Lệ dời đến chỗ Mạc Thế Triệu. Sau khi an trí cho Thành Lệ cẩn thận, Mạc Thế Di bí mật mang theo Nguyệt Bất Do quay về phủ thái tử. Ngày hôm sau, thái tử vẫn như thường lệ tiến cung xử lý chuyện triều chính, phía sau là thể tử điện hạ không hề rời khỏi cha.

Thành Lệ đã trở lại, tuy rằng hẳn còn không thể thay cho Mạc Thế Di, nhưng rất nhiều chuyện Mạc Thế Di đều có thể tìm hẳn thương lượng. Hơn nữa có Thành Lệ ở một bên chỉ huy, Mạc Thế Di giao tiếp với bọn quan viên cũng thoải mái hơn rất nhiều. Dù sao từ nhỏ Thành Lệ đã học tập để vương thuật, đây là việc mà hẳn tinh thông. Chủ yếu là tâm tư Mạc Thế Di không đặt trên triều đình, cũng bởi vậy y càng cảm

thấy quá sức và mỗi một. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, y chỉ cần giúp Thành Lệ xử lý những chuyện cần thái tử lộ diện là được.

Đối với việc phụ hoàng ăn một viên thuốc không rõ lai lịch, Thành Lệ biểu hiện rất lãnh đạm, có thể nói là lạnh lùng. Vô tình nhất là nhà đế vương, đối với vị phụ thân luôn dao động này, sau khi Thành Lệ biết đối phương bức “thái tử” giao Mạc Thế Di ra thì cũng đã lạnh tâm. Cho nên khi nghe được thân thể phụ hoàng từ từ suy yếu, hẳn cũng không có phản ứng gì.

Mạc Thế Di đưa chiếc hộp đựng thuốc cho Hứa Thanh Thủy, nhưng thời gian đã lâu lắm, Hứa Thanh Thủy nghĩ qua thì chỉ có thể xác định bên trong có chu sa, không có dược liệu, cái khác không nghĩ được. Hứa Thanh Thủy vốn muốn tiến cung chấn trị cho hoàng đế, bị Nguyệt Bất Do cản lại. Theo Nguyệt Bất Do nói thì hoàng đế sớm chết một chút mới tốt, hẳn có thể sớm một chút rồi đi cùng Mạc Thế Di. Mà trong chuyện này thì Thành Lệ và Mạc Thế Di đều giữ nguyên trầm mặc, Hứa Thanh Thủy thấy thế cũng cũng không nhắc lại.

Thành Lệ tránh ở chỗ Mạc Thế Triệu an tâm dưỡng bệnh, ngày nào Mạc Thế Di cũng sẽ đến đây, một là để hỏi thăm hẳn, thứ hai cũng là đem những tấu chương Thành Lệ cần tự mình xem qua cho hẳn, thuận tiện nói cho hẳn những chuyện đã xảy ra trong triều trong một ngày. Có Thành Lệ ở sau lưng chống đỡ, thế cục trong triều càng thêm củng cố, cũng càng nắm chắc trong tay thái tử.

Trời dần dần lạnh, mùi thuốc trong tấm cung hoàng đế cũng càng ngày càng nồng. Sau một trận tuyết lớn, hoàng đế bệnh đến gần như không thể xuống giường. Đứng ở bên giường hoàng đế, nhìn nam nhân sắc mặt vàng như nền, khuôn mặt gầy guộc kia, thái tử mặt ngoài lo lắng, trong tâm lạnh lùng. Một viên thuốc có lẫn vài cái xác trùng đã đánh gục ý chí của hoàng đế, suốt ngày hoảng sợ lo lắng không biết viên thuốc kia có hại không ngược lại làm tinh thần hoàng đế tiêu hao nhanh hơn. Thái tử biết, hoàng hậu biết, tất cả mọi người biết, nếu hoàng đế vẫn tiếp tục rối rắm vì viên thuốc kia, vậy ngày hoàng đế gặp đại nạn cũng không còn xa nữa.

Được thái tử tự mình dứt hết bát thuốc, hoàng đế hỗn loạn ngủ. Thái tử không nhìn mẫu hậu đứng một bên, sau khi hoàng đế mê man, thái tử gọi người đỡ mẫu hậu về cung. Vương hoàng hậu nhìn thái tử một cái thật sâu, trầm mặc theo người hầu rời đi. Thái tử bảo những người khác đều lui ra, một tay y luôn vào trong chăn, kiểm tra mạch đập của hoàng đế.

Qua một lát, thái tử thu tay lại, gọi người tiến vào hầu hạ, y thì rời khỏi tấm cung. Bên ngoài tấm cung, một người đang vui vẻ chơi ném tuyết. Thái tử vừa ra, người nọ liền thấy, bỏ bóng tuyết cười chạy tới.

“Cha, có thể về nhà chưa? Con đói bụng.”

Thái tử vẻ mặt khó xử nói: “Thân thể hoàng gia gia không tốt, cha phải ở cạnh, con về nhà một mình được không?”

“Không được!”

Gần đây cảm xúc càng lúc càng không ổn, thế tử điện hạ đá một phát vào đồng tuyết dưới rễ cây, kêu to lên: “Con muốn về nhà về nhà! Con muốn về nhà!”

“Bất Do!” Thái tử lạnh mặt.

Thế tử điện hạ mím chặt môi, đột nhiên nổi điên đẩy phụ thân ra định đâm vào tường. Thái tử kinh hãi: “Bất Do!” Thị vệ đã được huấn luyện ở một bên lập tức ngăn thế tử lại.

“Cha không mang con về nhà con không sống nữa cha không mang con về nhà con không sống nữa cha không mang con về nhà con không sống nữa.....” Thế tử điện hạ liều mạng giãy dụa, vừa đá vừa đạp. Thái tử bắt đầu dè dặt mi tâm, tiến lên ôm lấy thế tử từ phía sau: “Được, cha mang con về nhà, con đừng náo loạn.”

Khoé miệng thế tử mếu máo, xoay người dùng sức ôm lấy phụ thân: “Cha..... Oa oa..... Con muốn về nhà.....”

“Được, về nhà.”

Ôm thế tử, thái tử bước đi một mét về phía Đông cung, một vài người ở bên cạnh lắc đầu: Aizz, sao thế tử điện hạ lại là đồ ngốc như vậy chứ?

“Bệnh điên” của con riêng thái tử dường như càng ngày càng nặng, ngay cả hoàng thể tử và Miễn vương con thứ hai của thái tử vừa mới hồi kinh không lâu thỉnh thoảng đến hỏi thăm hoàng tử mẫu cũng mới chỉ nhìn thấy tam đệ tử từ rất xa. Đối với người em trai đột nhiên xuất hiện này, hai vị thể tử điện hạ chính quy vẫn có chút phê bình kín đáo. Thái tử phụ thân của họ chưa bao giờ thân mật như thế với họ, huống chi còn cùng phụ thân cùng ăn cùng ngủ nữa.

Vương hoàng hậu cũng dị thường lo lắng về bệnh tình của cháu trai này, nhưng phái mấy vị thái y đến, không phải bị đánh trở về thì là bị đá ra, căn bản không thể đến gần Nguyệt Bất Do. Xuất phát từ tư tâm nào đó, Vương hoàng hậu gọi thái tử đến một chuyến, nói chuyện về đứa cháu trai này.

Ngoài một lần ăn cơm cùng Vương hoàng hậu kia, thái tử không còn lần nào ở một mình cùng Vương hoàng hậu. Lúc này, thái tử đang nói chuyện về con thứ ba cùng mẫu thân của mình và hai người con khác. Thấy tình hình của con thứ ba càng ngày càng không xong, thái tử quyết định đưa đứa con này đi xa, đến một nơi im lặng để hẩn tĩnh dưỡng. Đối với quyết định này của phụ thân, hai vị thể tử chính quy đều rất vừa lòng, Vương hoàng hậu lại cực kì lo lắng.

“Số lần Bất Do phát bệnh ở trong cung so với khi ở ngoài cung thường xuyên hơn rất nhiều, vẫn nên để hẩn rời cung đi. Tâm tình hẩn luôn bất ổn, ở lại kinh thành cũng sẽ gặp phải phiền toái. Nhi thần tìm cho hẩn một nơi im lặng, để hẩn áo cơm không lo, coi như là nhi thần làm tròn nghĩa vụ với hẩn. Nhi thần là thái tử, không có khả năng ở cùng hẩn mãi, hẩn cũng phải học được cách tự lo cho bản thân.”

So với sự cứng chiều khi vừa mới mang con về, giờ phút này thái tử có vẻ rất phiền chán. Ngẫm lại cũng đúng, thái tử là hoàng đế tương lai, sao có thể ngày ngày ở cạnh một đứa con thỉnh thoảng lại nổi điên. Các đại thần vừa lòng, hai vị thể tử chính quy vừa lòng, Vương hoàng hậu thì đau đớn đè nén thống khổ của mình, nằng biết, đứa con này phải đi rồi.

Không quá vài ngày, thể tử điện hạ vừa kêu la vừa bị áp lên xe ngựa mang đi. Lại qua vài ngày, một thị vệ bị thương vội vàng trở lại kinh thành bẩm báo thái tử, thể tử điện hạ đã thương bọn họ rồi đào tẩu, chẳng biết đi đâu. Thái tử sai người đi tìm kiếm, một tháng sau, trên tường phủ thái tử xuất hiện một hàng chữ lớn đỏ tươi rõ ràng — Người không cần ta, ta cũng không cần người! Người không phải cha ta! Ta cũng không phải con người! Chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt! — Vị thể tử điện hạ cảm xúc bất ổn kia không nhận cha hẩn nữa.

Lại qua một tháng, trên giang hồ truyền đến tin tức, Nguyệt Bất Do đã biến mất hồi lâu lại tìm người đánh nhau, các môn phái giang hồ than oán vang trời dậy đất.

Vị thể tử điện hạ đột nhiên xuất hiện này đã trở lại nơi mà hẩn vốn nên đi, rất nhiều người đều thở phào một hơi. Thái tử vẫn bận rộn như cũ, thân thể hoàng đế ngày càng lụn bại, đã là gần chết.

Hoa tuyết rơi xuống, bầu không khí ngày tết đã nồng đậm, vài ngày nữa sẽ hết năm. Một ngày này, thái tử phục trang đường hoàng đi ra khỏi Đông cung, lên ngự liễn của thái tử. Ngự liễn chậm rãi đi tới cửa chính hoàng cung, khoe miệng thái tử thì treo một nét tươi cười thản nhiên.

Vào cung, ngoài dự đoán của mọi người, thái tử lại đi thỉnh an hoàng hậu nương nương trước. Phải biết rằng thái tử đã rất lâu rất lâu không thỉnh an hoàng hậu nương nương. Tất cả mọi người lén lút bàn tán, bởi vì hoàng hậu nương nương dung túng ngũ hoàng tử Thành Khiêm đoạt quyền với thái tử, thế nên thái tử phi thường bất mãn với hoàng hậu nương nương, cũng bởi vậy quan hệ với hoàng hậu càng ngày càng lạnh nhạt.

Sớm nhận được tin tức, Vương hoàng hậu vừa kích động vừa khó hiểu ngồi trong cung đợi thái tử đến. Vì sao thái tử lại đến thỉnh an nàng? Vương hoàng hậu không dám suy nghĩ theo hướng tốt, đứa con kia sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng như thế. Đứng ngồi không yên đợi hồi lâu [kỳ thật cũng chỉ khoảng một nén nhang thôi], Vương hoàng hậu nghe được thông báo: “Thái tử điện hạ đến —”

Vội sửa sang lại tóc và y phục một chút, Vương hoàng hậu ngồi trên ngai vàng, áp chế tâm tư dâng trào. Thái tử nhắc vạt áo lên, bước qua cửa, mặt mang tươi cười đi đến trước mặt mẫu hậu, cung kính hành lễ với mẫu hậu: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

Một khắc kia, ngay một khắc thái tử đi vào kia, huyết sắc trên mặt Vương hoàng hậu biến mất, bàn tay đặt trên tay vịn dùng sức thật mạnh.

Nâng tay, ra hiệu cho toàn bộ người hầu trong phòng lui ra, thái tử ra lệnh đóng cửa. Cánh cửa dày nặng chậm rãi đóng lại, thái tử lại tiến lên một bước: “Mẫu hậu, ngài xảy ra chuyện gì? Ngài không muốn nhìn thấy nhi thần sao?”

“Thái tử.....” Thanh âm của Vương hoàng hậu phát run.

“Mẫu hậu không nhận ra nhi thần à?” Thái tử đi đến ghế bên cạnh ngài vàng ngồi xuống, vẻ mặt thoải mái.

Vương hoàng hậu áp chế nước mắt tràn mi, thanh âm nghẹn ngào mở miệng: “Con đã trở lại?”

Trong mắt thái tử chợt lóe một tia sáng, cười nói: “Nhi thần có đi đâu đâu, sao mẫu hậu lại hỏi như thế?”

Khoé mắt Vương hoàng hậu hạ xuống một giọt lệ, một giọt lệ mà nàng làm sao cũng không thể nhẫn nhịn được. Mà thái tử không chỉ không sợ hãi, ngược lại vẫn là vẻ mặt mang cười kia.

“Mẫu hậu, lúc trước nhi thần có chút thăm oán mẫu hậu, nhưng bây giờ nhi thần đã nghĩ thông suốt, cho nên đến thỉnh an mẫu hậu, xin mẫu hậu đừng trách nhi thần.”

Vương hoàng hậu lau nước mắt, cẩn thận nhìn gương mặt thái tử, sau hồi lâu, nàng mới khàn khàn nói: “Con trở về, thì tốt rồi..... Y đâu?”

Thái tử cười, rồi lại không cười: “Nhi thần đã trở lại, y tự nhiên cũng phải đi.” Không hề giả bộ hồ đồ.

Nước mắt Vương hoàng hậu tràn ra, nàng vươn hai tay với thái tử, thái tử đứng dậy đi tới khom người ôm lấy nàng, cúi đầu nói bên tai nàng: “Mẫu hậu, có những chuyện không thể cưỡng cầu.”

Nước mắt Vương hoàng hậu càng không ngừng tuôn ra, nàng ôm chặt lấy thái tử: “Thân thể của con, tốt không?”

“Tốt lắm, đã hoàn toàn tốt lắm.”

“Y, đi đâu?”

“Tái bắc.”

“.....” Buông thái tử ra, một tay Vương hoàng hậu sờ lên ngực thái tử, “Để mẫu hậu nhìn xem.”

Thái tử cúi bỏ đai lưng, kéo vạt áo ra, ở vị trí trái tim hẳn có một vết sẹo hình tròn rõ ràng. Ngón tay Vương hoàng hậu run rẩy sờ lên vết sẹo kia, rơi nước mắt, vì “hai” đứa con của nàng.

Ngày đó, thái tử ở tẩm cung hoàng hậu đến tận trưa, ăn trưa cùng mẫu hậu xong rồi mới rời đi. Ngày đó, sau khi thái tử đi thì Vương hoàng hậu liền nhốt mình vào Phật đường, hôm sau mới đi ra.

Thái tử dường như lại biến thành vị thái tử ôn hòa trước kia, không biết là vì sắp năm mới hay là vì những chuyện phiền lòng đều đã giải quyết, tóm lại, tâm tình thái tử càng ngày càng tốt, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng nhiều hơn. Nếu không phải khi thái tử xử lý triều chính vẫn anh minh như trước, tất cả mọi người đều phải hoài nghi thái tử này là giả.

Trở lại Đông cung, trời đã tối rồi. Tùy tiện ăn chút gì, thái tử trở về tẩm cung nghỉ ngơi. Khi hẳn vào tẩm cung, một người liền chạy lại gần.

“Thái tử ca ca, sao muộn như vậy mới trở về?”

“Trong cung nhiều việc quá.”

Đi vào trong phòng ngồi xuống, thái tử xoa xoa bả vai: “Bóp vai cho ta một chút, đã lâu không viết chữ, vai đau quá.”

Đối phương lập tức bóp vai cho hắn, trên mặt là lo lắng: “Thái tử ca ca, huynh vừa khỏi bệnh, đừng quá mệt.”

“Ta cũng đâu muốn thế đâu.” Thái tử trừng trắng mắt, “Hai người kia nói ném liền ném, cũng không quản ta có mệt không. Người ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

Thở hắt ra, thái tử cầm tay đối phương: “Đi ngủ đi, hôm nay thật sự là mệt.”

“Ta đi bưng nước ấm, ngâm chân rồi ngủ.”

“Được.”

Xoay người nhìn đối phương đi ra ngoài, thái tử Thành Lệ xoa xoa cổ, trong lòng lại lần nữa oán thầm hai kẻ tuyệt tình dám từ bỏ hẳn. Đứng lên, lê hai chân mỏi mệt, thái tử nhích đến bên giường, buông cả người xuống.

“A!”

Kinh hoảng đứng lên, hai mắt Thành Lệ mở to nhìn trừng trừng cái giường lắc lư trước mặt, một lát sau, hần hô to: “Người đâu!”

“Thái tử ca ca?” Bưng nước ấm vào, vẻ mặt Hứa Ba buồn bực, “Xảy ra chuyện gì?”

“Có nô tài.” Một thái giám thủ bên ngoài cúi đầu chạy vào.

“Cái giường này bị làm sao vậy!” Thái tử lắc trụ giường, chỉ thấy giường vang lên kè kệt, hơn nữa lắc lư thật là mạnh.

“Ồ.....” Tên thái giám kia không biết nên trả lời như thế nào.

“Sao giường lại lắc thế?” Hứa Ba không rõ nên hỏi.

“Bản cung cũng muốn biết cái giường này là.....” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, thái tử ngậm miệng, không kiên nhẫn xua tay: “Đi ra ngoài đi ra ngoài, ngày mai đổi ngay cái giường này cho bản cung.”

“Vâng.” Thái giám đi ra ngoài.

Hứa Ba bưng bồn nước đi tới, vẫn còn hỏi: “Giường này làm sao thế? Có phải hỏng rồi không?”

“Rõ ràng là hỏng mà.” Không dám ngủ trên giường, Thành Lệ đi đến bên tháp ngồi xuống, lẩm bẩm: “Rốt cuộc hai người kia làm ra động tĩnh lớn cỡ nào vậy, giường này của ta bằng gỗ lim đó.”

“Thái tử ca ca, huynh nói cái gì?”

“Không có gì.”

Thành Lệ tự mình cởi giày, Hứa Ba đặt bồn nước nóng trước chân hắn.

“Cùng nhau rửa.” Thành Lệ bỏ chân vào bồn nước trước, bị nóng đến hít sâu một hơi.

Hứa Ba ngồi xuống trước mặt hắn, cởi giày, cũng thả chân mình vào. Cửa sổ vang một tiếng, Thành Lệ và Hứa Ba đồng thời ngẩng đầu nhìn, Thành Lệ nổi giận, Hứa Ba thì nở nụ cười.

“Bát Do ca, Thế Di ca.”

“Còn chưa ngủ à?”

Nguyệt Bất Do đóng cửa sổ, kéo tay Mạc Thế Di đến bên tháp, ngồi xuống.

“Còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa, cái giường kia bị hai người làm cho sắp sụp, làm sao mà ngủ!” Thành Lệ quát Nguyệt Bất Do một phát.

Nguyệt Bất Do hừ một tiếng: “Vậy chỉ có thể trách giường của người không đủ chắc.”

“Hai người thật sự là yêu tinh ‘đánh nhau’ mà.” Trước mặt Hứa Ba, Thành Lệ không tiện nói thẳng.

Nguyệt Bất Do chớp chớp mắt: “Cái gì mà yêu tinh đánh nhau, hai chúng ta cũng không phải yêu tinh.” Lời này hình như nghe ở đâu rồi.

Thành Lệ ôm trán, có người hỏi: “Thái tử ca ca, huynh nhìn thấy yêu tinh đánh nhau rồi à?”

“Ba ba, ta văng đầu, lấy thuốc cho ta đi.”

Vừa nghe Thành Lệ văng đầu, Hứa Ba cũng không thèm lau chân, đi giày vào đi lấy thuốc.

Gạt một người đi khỏi, không thèm nhìn một người khác, Thành Lệ nhìn về phía Mạc Thế Di, trong mắt là không vui. Mạc Thế Di biết vì sao hắn không vui, nắm tay Nguyệt Bất Do, y thần nhiên nói: “Ta và Bất Do định ngày cuối năm sẽ đi.”

“Người đi gấp như vậy làm gì? Tốt xấu gì chờ ta đăng cơ rồi đi cũng đâu muộn chứ.” Trong lòng Thành Lệ phiền muộn, vừa nghĩ đến chuyện hai người này muốn đi, hắn liền đặc biệt phiền muộn.

“Thái tử ca ca, uống thuốc.” Người nào đó đi lấy thuốc đã trở lại.

Nguyệt Bất Do liếc nhìn Hứa Ba một cái, hỏi: “Không có người hoài nghi thân phận của y?”

Thành Lệ nhận lấy thuốc và nước, một ngụm uống hết, rồi mới trả lời: “Bây giờ còn ai dám lăm miệng trước mặt ta.”

Cũng đúng. Nguyệt Bất Do không lo lắng nữa.

Kéo Hứa Ba ngồi xuống, một lần nữa thả chân y vào bồn nước, Thành Lệ cúi đầu không nói. Nguyệt Bất Do vỗ vỗ hắn: “Đừng như vậy, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.”

“Nói thì nói thế, nhưng.....” Thành Lệ ngắc đầu, “Ba huynh đệ chúng ta được thực sự ở cùng nhau kỳ thật cũng chẳng có mấy ngày, các người ở thêm với ta vài ngày đi.”

“Ta không muốn Mạc Thế Di dịch dung.” Nguyệt Bất Do nói ra điều lớn nhất hắn không muốn. Hắn vừa nói như thế, Thành Lệ liền không biết nói cái gì cho phải.

Không khí có chút nặng nề, biết bọn họ muốn đi nên Hứa Ba cũng khó chịu, không biết nên nói cái gì.

“Cốc cốc cốc”

Có người gõ cửa.

“Điện hạ, người trong cung tới, hoàng thượng không được.”

“Cái gì?!”

Bồn nước lật nhào.

※

Không biết là ý trời hay là trùng hợp, sau khi Thành Lệ vội vội vàng vàng vào cung, hắn chỉ kịp tới gặp phụ hoàng một lần cuối cùng. Nắm tay thái tử, trong cơn hôn mê hoàng đế không cam lòng nuốt xuống một hơi cuối cùng. Trong cung ngập tràn tiếng khóc, có hai người tránh trên cây đại thụ trong cung nhìn về phía tẩm cung hoàng đế.

“Mạc Thế Di.”

“Ừ.”

“Nam nhân kia chết rồi.”

“Ừ.”

“Người có khó chịu không?”

“Vì sao phải khó chịu?”

“Vậy là tốt rồi.”

Giật nhẹ tay áo Mạc Thế Di, Nguyệt Bất Do ngửa đầu: “Chờ lát nữa chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Hoàng đế về trời, thái tử kế vị, khi các đại thần tuyên đọc xong di chiếu của hoàng đế, Thành Lệ ở ngoài tẩm cung của phụ hoàng tiếp nhận các đại thần quỳ lạy. Thành Lệ thần sắc bi ai nhìn về phía một gốc đại thụ ở xa xa, Vương hoàng hậu đứng phía sau hắn cũng nhìn theo, nước mắt chảy xuôi.

Kinh thành, đèn lồng đỏ đã treo lên đối thành đèn lồng trắng, trước cửa từng nhà đều buộc vải trắng. Hoàng đế về trời, năm nay cũng không còn Tết nữa rồi.

Một chiếc xe bốn ngựa dừng ở cửa “Thiên Thường uyển”, vài người nhìn thoáng về phía hoàng cung một chút, sau đó lên xe. Tuyết rơi, xe ngựa chậm rãi di chuyển, đi về phía cửa thành.

“Hứa ca, người cứ để Hứa Ba ở lại kinh thành như vậy sao?”

“Đứa nhỏ lớn rồi, có ý nghĩ của bản thân, nó nguyện ý ở lại thì cứ ở lại đi.”

“À, nếu người nhớ y thì có thể về kinh thăm y. Bây giờ Thành Lệ là hoàng thượng, không ai dám tìm các người gây chuyện đâu.”

“Ừ.”

Xóc màn xe lên nhìn thoáng qua phía sau, Hứa Thanh Thuỷ nắm chặt tay một người, không biết để con trai lại là đúng hay sai, nhưng con trai kiên trì muốn ở bên thái tử, y không đành lòng làm con thương tâm. Còn thái tử, à không, bây giờ là hoàng thượng..... hoàng thượng đối với con là tâm tư gì đây?

“Thanh Thuỷ, nếu Ba Ba chịu ủy khuất, ta sẽ nhờ Bất Do mang nó về là được.” Ba Tùng ôm chặt Hứa Thanh Thuỷ. Hứa Thanh Thuỷ gật gật đầu, bây giờ người nợ là hoàng thượng, sau này, sợ là không còn cơ hội gặp lại.

Bên ngoài xe, nói thế nào cũng không chịu để Mạc Thế Di đánh xe một mình, người nào đó lông mi cong cong dựa vào đối phương, không có buồn bực vì Thành Lệ đăng cơ, chỉ có hưng phấn vì sắp đi tái bắc.

“Mạc Thế Di, bây giờ Thành Lệ là hoàng thượng rồi, sau này gặp hắn sẽ phải quỳ xuống. Ta không thích đâu. Cho nên sau này chúng ta đừng tới kinh thành nữa, nếu hắn muốn gặp chúng ta thì tự mình đến tái bắc là được. Người thấy thế nào?”

“Ừ. Hắn là hoàng đế, ta cũng ít lộ diện thì tốt hơn.” Người nợ là hoàng đế, sau này nếu hai huynh đệ họ gặp lại sẽ không thể giống như lúc trước nữa. Không phải không buồn, nhưng vẫn thật may mắn, có người mình yêu bên cạnh mới là quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.

Xe ngựa đi thẳng ra khỏi cửa thành, chạy về phía tái bắc. Để không gây chú ý, Mạc Thế Triệu đã rời kinh thành trước bọn họ vài ngày. Tân niên năm nay, Mạc Thế Di không thể ở cùng cha nường và người nhà, nhưng đây cũng sẽ là năm cuối cùng y không thể đón tết cùng họ.

“Bất Do, đợi đến tái bắc, chúng ta sẽ chuẩn bị thành thân.”

“Đó là đương nhiên, ta đã sớm đợi không kịp rồi. Đúng rồi, còn cả hôn sự của Hứa ca và Ba Tùng nữa, làm cùng nhau luôn.”

“Được. Giá!”

Nghe hai người bên ngoài nói, hai người bên trong xe liền ôm chặt lấy nhau.

“Thanh Thuỷ, gả cho ta đi.”

“.....”

“Gả cho ta, Thanh Thuỷ.”

“..... Được.”

※

“Hoàng thượng.”

Đứng bên cửa sổ nhìn hoa tuyết, Thành Lệ xoay người, mặt không chút thay đổi.

Phương thống lĩnh cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Bọn họ, đi rồi.”

Hai tay lạnh giá của Thành Lệ nháy mắt nắm thành quyền. Sau một lúc thật lâu, hắn mở miệng: “Trẫm, biết rồi. Người đi xuống đi.”

Phượng thống lĩnh khom người lui ra.

Đóng cửa, Thành Lệ chậm rãi đi đến bên giường, một người đã mệt chết không chống đỡ nổi đang ngủ trên đó. Nhẹ nhàng sờ lên gương mặt người nọ, ánh mắt Thành Lệ âm trầm.

“Các người cứ như vậy bỏ trầm mà đi..... Trầm, mới không cho các người như nguyện đâu, hừ!”

Một tháng sau, tân hoàng đăng cơ, ngồi trên ngai vàng để vương đại diện cho quyền lực tối cao trong thiên hạ, tân hoàng Thành Lệ nhận bách quan quỳ lạy.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế –”

Nhìn các đại thần quỳ lạy phía dưới, khoé miệng Thành Lệ là vui sướng vì tâm nguyện nhiều năm đã trở thành sự thật. Cùng ngày, Thành Lệ phong con trưởng của mình làm thái tử, thái tử phi và trắc phi theo đó trở thành hoàng hậu, quý phi. Mà cùng ngày hấn đăng cơ, xa tại tái bắc hai đôi tân nhân cũng thành thân. Tuy rằng hai đôi tân nhân đều là nam tử nhưng điều này không chút ảnh hưởng đến độ nóng nảy của hôn lễ, thậm chí có một nam tử còn tự nguyện che khăn voan đỏ, liên tục muốn tân lang quan nhắc khăn voan cho hấn, chỉ sợ người khác không biết hấn là người bị áp.

Đương nhiên, Thành Lệ không thể nhìn thấy hôn lễ vui mừng ngày đó được. Trở thành đế vương, hấn bắt đầu chân chính nắm trong tay toàn bộ quốc gia, định đoạt sống chết của người khác.

“Bệ hạ hồi cung –”

Theo tiếng thái giám thông báo, Thành Lệ bước vào tẩm cung. Đi vài bước, mi tâm hấn nhíu lại: “Ba Ba?” Sao người này không ra đón hấn?

“Hoàng đế ca ca.....” Một thanh âm khe khẽ truyền ra từ trong phòng, bảo người hầu phía sau lui ra, Thành Lệ bước nhanh vào, chỉ thấy một người cầm trong tay một phong thư, mắt đỏ ngầu.

“Ba Ba?” Thành Lệ đi lên trước, chạm lên mặt đối phương, “Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng đế ca ca, Bất Do ca và Thế Di ca thành thân, cha ta và cha lớn cũng thành thân.” Hứa Ba giờ bức thư trong tay lên. Ánh mắt Thành Lệ nháy nháy, cầm lấy thư xem.

“Ta lại chưa thể kính họ một chén rượu.....” Hai tay Hứa Ba ôm lấy eo Thành Lệ, cực kì khổ sở, “Cha và cha lớn thành thân, đáng lẽ ta phải ở đó.”

Một tay ôm Hứa Ba, Thành Lệ hôn lên trán y, mỉm cười: “Bọn họ thành thân người không có mặt, vậy khi người thành thân họ có mặt không phải được sao?”

“Hả?” Hứa Ba ngửa đầu.

Thành Lệ cúi đầu, trán hấn dán xuống trán y: “Ba Ba, có thích trong cung không?”

Trong mắt Hứa Ba là do dự.

“Nói thật.”

“Ta nói hoàng đế ca ca, sẽ không tức giận?”

“Ta không tức giận.”

“.....” Hứa Ba tiến vào trong lòng đối phương, lắc đầu, “Không thích lắm.”

“Aizz, ta cũng không thích.” Thành Lệ vuốt tóc Hứa Ba, “Ba Ba, theo ta thêm vài năm, ta đáp ứng người, qua mấy năm chúng ta sẽ đi.”

Hứa Ba gật gật đầu, hai tay dùng sức.

※

Lại một mùa xuân mới sắp đến. Bi thương vì tiên hoàng qua đời đã sớm biến mất khi tân hoàng đăng cơ. Kỳ thật thực sự bi thương lại được mấy người? Ít nhất đối với gia tộc nào đó ở tái bắc mà nói, hoàng đế Trung Nguyên là ai cũng không liên quan gì đến họ, đương nhiên, nếu hiện giờ vị hoàng đế này có chuyện gì thì họ cũng vẫn sẽ khẩn trương. Nhưng sáu năm đã qua, vị hoàng đế kia vẫn vui vẻ như cá gặp nước, cho

dù là trắng trợn dưỡng nam nhân trong cung cũng không có người dám lăm miệng, bọn họ không cần phải lo lắng.

Năm nay là năm có ngày 30, Mạc gia ở tái bắc vô cùng náo nhiệt, vô cùng bận rộn.

“Mạc Thế Di, nghe nói vô công của ngươi là thiên hạ đệ nhất, hôm nay ta đến lãnh giáo!”

“Tổ tông của ta ơi, hôm nay là cuối năm, ngài có thể đừng chọn hôm nay luận võ không?”

“Ai nha, chúng ta không so trong sân là được, ngươi sợ cái gì. Mạc Thế Di, ta đến đây!”

Đại quân gia Mạc gia đầu đầu nhìn hai người đang “bay” xa, lại thở dài, đều là vợ chồng sao lại không thể nhường nhau một chút? Nguyệt thiếu gia muốn thiên hạ đệ nhất, nhị thiếu gia cho hắn là được. Hàng năm đều so, tháng nào cũng so, so đến trong phủ gà bay chó sủa, có ý nghĩa gì đâu cơ chứ. Liên tục lắc đầu, nghĩ đến tiệc cuối năm long trọng đêm nay, đại quân gia cũng không lo được đến hai người kia, hắn phải đi phòng bếp nhìn xem đã.

“Đại quân gia đại quân gia, bên ngoài có người tìm nhị thiếu gia!” Một tiểu tư chạy tới, thần sắc kích động nói.

Đại quân gia tức giận nói: “Có người tìm nhị thiếu gia thì người dẫn vào là được, bảo hắn đợi đã, nhị thiếu gia và Nguyệt thiếu gia đi luận võ rồi, không rảnh.”

“Không đúng không đúng,” Tiểu tư vội vàng xua tay, sắc mặt khác thường nói: “Ngài đi xem đi, người nọ, người nọ..... Ai nha, ngài đi xem sẽ biết!” Nói rồi, tiểu tư liền kéo cánh tay đại quân gia đi ra ngoài.

“Người nào chứ hả, ngươi đừng có kéo ta, cho dù Diêm La vương đến đây ngươi cũng đâu cần sợ đến vậy chứ.” Đại quân gia rút tay ra, không rõ tiểu tư sợ cái gì.

Theo tiểu tư đi tới cổng lớn, đại quân gia bị tiểu tư đẩy ra ngoài, hắn cũng không hề nâng mắt nói: “Là ai tìm nhị thiếu gia vậy?”

“Là ta.” Người tới cười tủm tỉm nhìn hắn, trong lòng ôm một nam tử tuấn tú.

Nhìn thấy người tới, đại quân gia hít một ngụm khí lạnh, hai mắt lồi ra.

“Thế Di và Bất Do đâu?” Đẩy người đang sững sờ tại trận ra, người tới buông tay ngược lại dắt nam tử tuấn tú nghênh ngang đi vào như thể đây là nhà mình. Phía sau, một người nhắc hành lý theo vào, còn võ đại quân gia đang ngốc ra đấy, chỉ chỉ chiếc xe ngựa to đùng xa hoa phía sau nói: “Trên xe còn có hành lý, người tìm người mang vào giúp.”

“Đại quân gia, đại quân gia.....” Tiểu tư đẩy đẩy đại quân gia.

Đại quân gia hét to lên “A” một tiếng, lại hít khí lạnh, mạnh mẽ xoay người, chỉ nhìn thấy đối phương đã đi xa.

“Nhị thiếu gia!!” Đại quân gia kêu lên một tiếng sợ hãi, rồi mới túm vạt áo tiểu tư, “Nhanh đi bẩm báo nhị thiếu gia! Có một nam tử giống y như đức đến tìm y! Nhanh đi — !!”

Nghe tiếng “kêu thảm thiết” phía sau, trong mắt nam tử giống nhị thiếu gia Mạc gia như đức lướt qua một đạo quang mang tà ác, hừ hừ.

Trung Nguyên, tin tức đầu tiên đang thổi đến tái bắc. Hoàng đế đang chính trực tráng niên đột nhiên tuyên bố thoái vị cho thái tử, bản thân làm thái thượng hoàng. Mà vị thái thượng hoàng này ngay sau hôm hạ chỉ đã lẳng lẽ rời khỏi hoàng cung, mang theo nam tử ngày ngày cùng hắn ăn chung ở chung lại luôn không hề có bất cứ danh phận gì biến mất không biết tung tích, chỉ để lại cho tân hoàng và hoàng thái hậu một phong thư. Trung Nguyên vì hành động bất thường này của hoàng đế mà rối loạn, còn tái bắc, bởi vì xuất hiện một vị “khách không mời mà đến”, cũng rối loạn luôn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-duong-xuan>